NOTAE
GRAECORVM
COLLECTAE
ET ILLVSTRATAE

NOTABILE
GRAECORVM
COLLECTANEVM
ET ILLVSTRATVM

NOTAE GRAECORVM

SIVE VOCVM

ET NVMERORVM COMPENDIA

QVAE IN AEREIS ATQVE MARMOREIS GRAECORVM TABVLIS OBSERVANTVR

COLLEGIT RECENSVIT EXPLICAVIT

EASDEMQVE TABVLAS OPPORTVNE ILLVSTRAVIT

EDVARDVS CORSINVS

CL. REG. SCHOLARVM PIARVM

IN ACADEMIA PISANA PHILOSOPHIAE PROFESSOR

ACCEDVNT

DISSERTATIONES SEX

QVIBVS MARMORA QVAEDAM TVM SACRA TVM PROFANA EXPONVNTVR AC EMENDANTVR.

Joseph Zocchi del. *Carol. Faucci sculp. 1749.*

FLORENTIAE. ANNO MDCCIL.

E TYPOGRAPHIO IMPERIALI

SVPERIORVM PERMISSV.

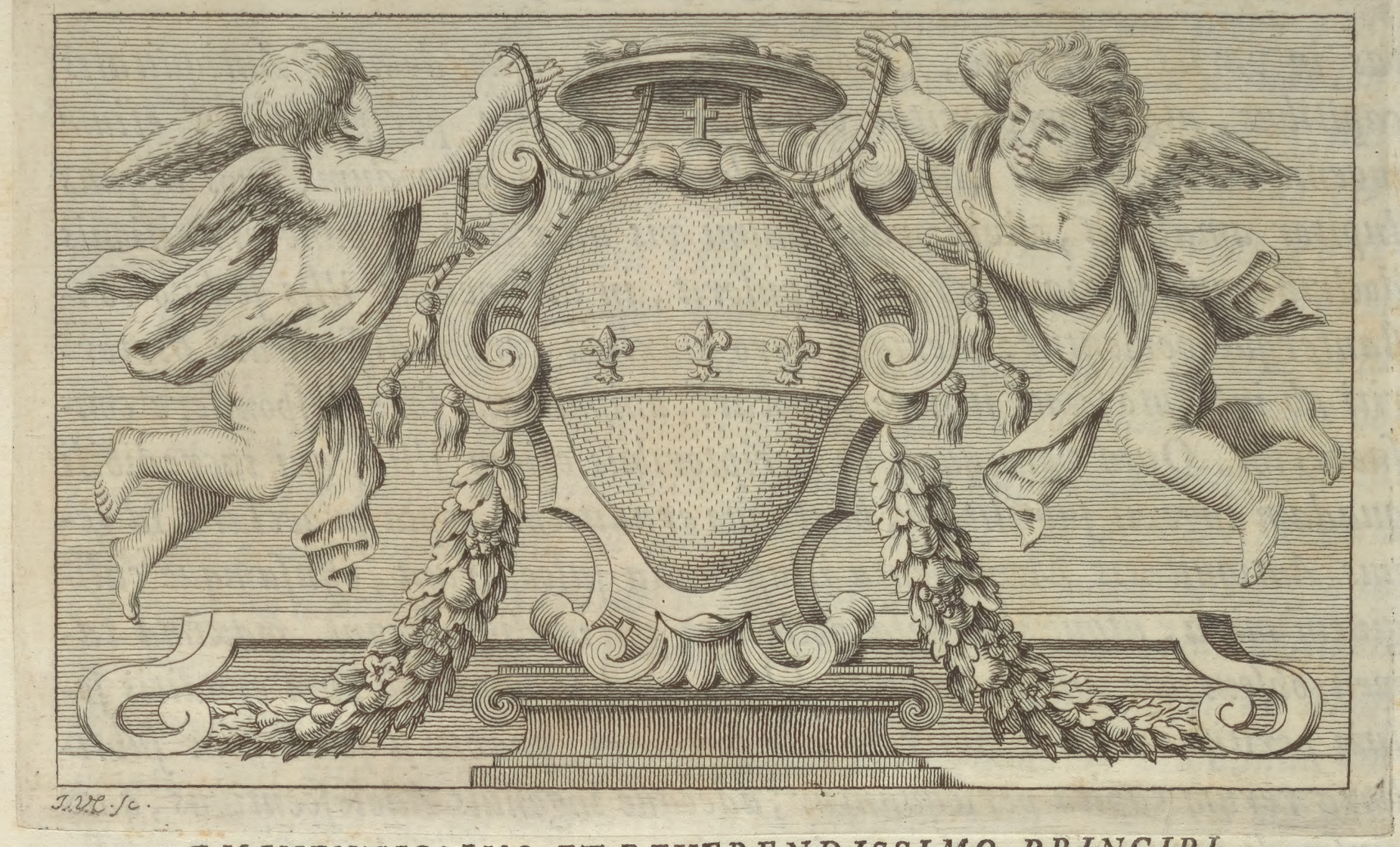

I. VL. Sc.

EMINENTISSIMO ET REVERENDISSIMO PRINCIPI

ANGELO MARIAE QVIRINO

S. R. E. PRESBYTERO CARDINALI

APOSTOLICAE SEDIS BIBLIOTHECARIO

ET EPISCOPO BRIXIENSI

EDVARDVS CORSINVS

Vod accurata veterum Monimentorum cognitio, atque pulcherrima Antiquitatis ſtudia noſtris hiſce temporibus ubique gentium excellere, atque florere maxime videantur, non tam ego, QVIRINE CARDINALIS AMPLISSIME, *ſubtilioribus doctiſſimorum hominum ſtudiis tribuendum putaverim, qui penitiora Antiquitatis arcana omnigenae eruditionis praeſidio penetrarunt, uberrimamque lucem pretioſis illis auroque contra aeſtimandis eruditae Vetuſtatis reliquiis affuderunt, quam Scriptoribus etiam illis, qui primam veluti facem rudioribus adhuc Adoleſcentum ingeniis extulerunt, ac prima fere eiuſmodi cognitionis elementa nitida quadam ſerie demonſtrarunt. Tanta nimirum obſcuri-*

tas

tas in variis Hiſtoriae, Chronologiae, univerſae demum Antiquitatis capitibus, atque perplexitas obſervatur, ut illa perſpicaciores etiam ingenii vires eludere videatur; adeoque pauci admodum, quos aequus Iupiter amaverit, vividiorque animi vis ad eximiam hanc eruditionis doctrinaeque gloriam acrius impulerit, in dirimendis illis ſedulo conſtanterque verſentur; plerique vero maxima rerum difficultate perterriti ab inſtituto ſemel itinere revocari, animumque fere deſpondere conſueverint. Quid vero quod in Scriptoribus etiam illis, qui incredibili quadam ingenii ſubtilitate, beataque eruditionis copia praeclara id genus Antiquitatis Monumenta illuſtranda ſuſceperunt, offuſamque caliginem mira, atque immenſa doctrinae gloria diſpulerunt, maxima tamen obſcuritas ineſſe ſubinde ſolet: quod ii nimirum cum eruditis ſolum peritiſque Viris ſibi rem eße putantes, graviora ſolum, ac ſubtiliora rerum capita perſequantur; adeoque ingenuis Adoleſcentibus, quos eiuſmodi cognitionis ardor excitaverit, parum conſulere ſive prodeſſe poße videantur? Optime vero praeclareque intelligis, QVIRINE SAPIENTISSIME, *quot quantiſque literis inſtructus eße debeat qui Salmaſii, Scaligeri, Meurſii, Petavii, Dodvelli, aliorumque plurium, quos veluti Principes, atque Heroas ſuſcipere, ac venerari conſuevimus, ſcripta conſulere, iiſque immorari deſideret; quibuſve praeſidiis ornari, qui uberrimos illos eruditionis theſauros adire feliciterque delibare velit. Itaque mirari plane non poſſumus ſi ſuperioribus ſeculis, quibus, renatis in Italia literis, ac fere poſtliminio reſtitutis, plurimi eruditae Antiquitatis Interpretes affulſerunt, ad paucos tamen felicitas illa manaverit: quod nempe, ut opinor, Adoleſcentum plerique iis praeſidiis primiſque luminibns carerent, ex quibus uberior deinde cognitio hauriri, graviorumque Scriptorum, aut Criticorum opera intelligi perfecte poſſent. Hinc, quemadmodum olim Xenocrates Adoleſcenti, qui, neque Muſica, neque Geometria inſtructus ad Philoſophiae ſtudia acceſſerat, dixiſſe fertur, apud ſe haec vellera non tingi, ipſumque dimiſiſſe quod anſis, & adminiculis Philoſophiae careret; ita quoque Adoleſcentum plurimi, aut aegre in hoc erudito pulvere verſari, aut ab illo recedere, & abhorrere conſueverant, quod variis illis praeſidiorum generibus deſtituti penitiora eruditae Antiquitatis adyta pervàdere prohiberentur. Exinde vero facile intelligi deprehendique poteſt quam praeclare de literis, & Graecae Latinaeque Antiquitatis cultoribus meriti ſint illi, qui erudiendae inprimis iuventuti nitida nativaque ſerie, & or-*

dine prima veluti rudimenta adornarunt, quibus ipſorum ingenia veluti infecta ſacriſque fere myſteriis illis initiata ad arcana deinde longeque auguſtiora facile admitterentur, atque in immenſo hoc campo, nulliſque pene finibus circumſcripto, libere expatiari iucundiſſimeque verſari poſſent. Eiuſmodi ſane ſunt Potterus, Nieuportus, Ioubertus, Vastotus, Beveregius, Vrſatus aliique plurimi, quorum aureoli libelli ſtudioſae iuventutis manibus ita teruntur, ut incredibilis inde fructus oriatur; & ſeverior illa Antiquitatis cognitio, quae iampridem aſpera obſcurior, atque impervia videbatur, facilis iam explicata, longeque iucundiſſima deprehendatur. Id oculis certe mihi, QVIRINE MAECENAS OPTIME, *id animo obverſabatur ubi de variis* Graecorum Notis, *quae in aereis, atque marmoreis ipſorum Tabulis obſervantur, una colligendis, explicandis, illuſtrandiſque cogitavi. Quis enim ignoret in Monimentis illis rite legendis explicandiſque non mediocrem aliquando longeque etiam maximam difficultatem ex inuſitatis illis implexis obſcuriſque vocum compendiis oriri, quibus expreſſa vel interſperſa illa fuerint? ubi praeſertim compendiis, ac notis ipſis barbara quoque characterum forma, vitioſa vocum diſpoſitio, atque interpunctio mirifice depravata accedat: quae certe ſingula vitiorum errorumque genera in pleriſque ſequioris aevi Monimentis occurrunt. Haec optime profecto norunt, qui plurimas Graecorum Marmorum interpretationes ab eruditis etiam doctiſque Viris editas minus aliquando felices, & accuratas eſſe queruntur: quod vera nempe Siglarum ſignificatio, veruſque Notarum valor, ab iis exploratus riteque definitus non fuerit: ne plurima hic ego interpretationum portenta memorem, quae ex hoc ipſo fonte in aliorum ſcripta profluxere, ut ſuis in locis opportune obſervavi. Clariſſimi nempe Viri, qui maximo literarum bono, & fauſtitati Graeca Marmora ab interitu vindicarunt, gravioribus ſolum rebus intenti lubricam hanc inſuavem, mirisque interdum ambagibus involutam Siglarum explicationem neglexere; cumque illa ſolum vocum compendia pro re nata explicaſſent, quae in peculiaribus quibuſdam Marmoribus obverſabantur, integram tamen Notarum omnium ſeriem contexere, ſingulas Notarum vires inquirere, marmor unum cum ceteris conferre vix poterant: ut proinde ingenuis Adoleſcentibus hoc etiam praeſidii genus adhuc deeſſe vel optari poſſe merito videretur. Itaque ſtudioſis iſtis eruditae Antiquitatis cultoribus conſulere, atque aliquam apud illos gratiam inire me poſſe putavi, ſi quidquid ſuperioribus annis, interim dum Faſtos Atti-*

ticos, atque Agoniſticas Diſſertationes Tibi Maecenas, & Cardinalis Ampliſſime, *inſcriptas adornarem, in adverſaria congeſſeram, nitidius aliquando, atque accuratius recenſerem, atque integram illam Graecarum Notarum ſeriem, cui iampridem manum admoveram, meliori quo poterat ordine concinnarem. Tantum vero abeſt, ut conquirendae mihi ſint cauſſae cur Te unum,* QVIRINE CARDINALIS DOCTISSIME, *Operis huius Auſpicem, atque Patronum optaverim, adeoque hanc etiam ſtudiorum meorum partem Tibi dicatam conſecratamque voluerim, ut merito potius mirari quis poſſit, quod haec ipſa Tibi muneris inſtar offerantur, quae Tibi maximo optimoque iure debebantur. Vt enim plurima, atque immortalia merita in me tua, eximias Doctrinae, Humanitatis, Prudentiae, Virtutumque omnium laudes praeteream, quibus graviſſimo conſtantique Sapientum omnium iudicio apud exteras etiam Gentes mirifice commendaris, quibuſque pro rei dignitate efferendis imparem eſſe me ſentio, tuum eſt certe,* MAECENAS OPTIME, AC BENEFICENTISSIME, *quod autoritate conſilio iudicioque tuo confirmatus intermiſſum hoc Opus urgere decreverim; praeſertim vero quod eximia Liberalitate, ac Munificentia tua fretus hoc edere potuerim. Itaque dum Opus hoc auſpicio tuo incoeptum, tuo iudicio ſuffragioque graviſſime probatum, Munificentia denique tua typis excuſſum humiliter offero conſecroque, intelligo ſane publiceque profiteor ea me Tibi reddere, & conſecrare, quae tua ſunt, quaeque in ſinum tuum ſponte quadam ſua convolare propemodum videbantur. Atque utinam quidem ea in me foret ingenii vis & alacritas, quae eximio prorſus Operis argumento, ſimulque maximae, & incredibili huic tuae in fovendis promovendiſque literarum ſtudiis voluntati plenius reſpondere, adeoque illuſtrius aliquod, atque perennius munificentiae tuae monimentum exſtare poſſet! Quandoquidem tamen, neque nobilius aliud obſervantiae in Te meae ſimulque memoris grati devinctiſſimique animi pignus offerre nunc licuit, neque meritis hiſce tuis par ulla, aut oratio, aut elucubratio inveniri iam poterat, quaeſo obteſtorque Te, ut hoc ipſum ea, qua cetera complecti ſoles, humanitate excipias; meque ſtudiaque haec mea auſpicio, favore, praeſidioque tuo ornare pergas. Nihil eſt enim quod mihi amore, & benevolentia hac tua carius, atque honorificentius eſſe unquam poſſit; nihilque vividius, aut acrius ad uberiora, quae meditor, ſtudiorum genera excitare me poterit, quam ſi haec Tibi* GRAVISSIMO SAPIENTISSIMOQVE PRINCIPI *probari intellexero.*

IN

IN NOTAS GRAECORVM
PROLEGOMENA.

Vemadmodum maximo, atque immortali Dei munere loquendi vis, & facultas hominum generi conceſſa fuit, qua mutuo colloqui, varios animi ſenſus exponere, quidquid animo, ſenſibuſque perceperant, vocibus exprimere perfecte illi poſſent; ita maxima, & incredibili quadam ingenii felicitate varia characterum, & literarum genera ab hominibus ipſis inventa ſunt, quibus voces ipſae, veluti perenni quodam conſtantique ſigno, exprimerentur; adeoque rerum cognitio, foederum, pactorum, hiſtoriarumque memoria, quae facile vocis inſtar evaneſcere, brevique interire poterat, accuratiſſime conſervaretur. Haec ipſa tamen uberrima ſcriptarum vocum, aut characterum utilitas brevibus propemodum, anguſtiſque finibus circumſcripta videri fortaſſe poterat, niſi interdum pro re nata breviores alii, faciliores, aut obſcuriores etiam characteres, ſigna, vel Notae uſurpari ſubinde poſſent, quibus integrae aliquando voces compendiis quibuſdam, brevibuſque literis exprimerentur. Fieri nimirum aliquando poterat, ut ille, qui literis, aut characteribus uti vellet, animi ſui ſenſum non hominibus omnibus, ſed uni ſolum patere cuperet; adeoque non uſitatis illis, quae ab omnibus intelligi repente poſſent; ſed occultis potius, aut furtivis, notis uti mallet: quarum vis amico ſoli iampridem expoſita, adeoque ex inito iam pacto, ac veluti foedere, perſpecta foret. Ita quoque, ſi oratio quaedam ex ipſo dicentis ore excipienda foret, ſperari certe vix poterat, ut ſcribentis celeritas, dicentis celeritati par eſſe poſſet, ubi communibus ille vocibus explicate integreque exarandis occuparetur; adeoque brevioribus aliquando notis, plurimiſque vocum compendiis opus erat, ut character unus, aut nota integrae vocis loco poſita, vocem ipſam exprimeret. Ipſa quoque marmoris, aeris, papyri, chartaeque anguſtia, quae ſingulis integriſque vocibus accurate excipiendis impar eſſet, in cauſſa eſſe potuit, ut mutilae potius, imperfectae, vel truncatae voces in-

ſcri-

ſcriberentur: quemadmodum facile Scriptores omnes, ubi praeſertim aeri, vel marmori voces incidendae fuerant, ut labori taedioque parcerent, ea vocum compendia frequentiſſime uſurparent, quae facile a ceteris ex inita iam conſuetudine receptoque more intelligi poſſent: perinde quaſi voces omnes integre diſerteque conſcriptae forent. Itaque mirari plane non poſſumus, ſi vel a primis uſque temporibus apud Gentes omnes haec vocum Compendia, Notae, vel Signa uſurpari conſueverint; & quemadmodum Artes, & Facultates omnes peculiaribus quibuſdam nominibus uti debent, quae ſemel iterumque, ac frequenter etiam exaranda fuerant; ita quoque Scriptores omnes peculiares etiam diſtinctaſque Notas adhibere coeperint, quibus eadem nomina deſignarentur. Id facile exemplis innumeris oſtendi poſſet, ſi mihi ſingula, atque infinita propemodum Notarum, & Compendiorum genera complecti mens foret: quemadmodum certe Ioannes Nicolai *de Siglis* diſſerens innumera fere Notarum genera expoſuit, quae Nummis, Marmoribus, Teſſeris, Veſtibus, Servis, Vexillis, Figlinis, Pecoribus, Kalendariis imprimi, vel inſcribi conſueverant. Quandoquidem vero ea ſolum ſignorum, vel characterum genera in hoc Opere recenſenda, & explicanda ſuſcepi, quae in aereis, atque marmoreis Graecorum Tabulis reperiuntur; illa nimirum, quae aut vocum Compendia, aut numerales Notae fuerint; nihil propemodum de innumeris Siglis, aut Notis aliis hic loquar; nihilque de variis Scriptoribus ego diſſeram, qui vel a primis uſque temporibus, vel ſequiori aetate, vel reſtitutis demum in Italia literis de Romanorum Notis, una colligendis explicandiſque cogitarunt; cum praeſertim haec omnia ex Nicolao, Lipſio, Vrſato, ceteriſque repeti facile poſſint, qui de Notis ipſis, illarum diſcrimine, origine, poteſtate, uberrime diſputarunt.

§ I.

De variis nominibus, quibus vocum, aut numerorum compendia exprimuntur.

ILlud unum hic opportune obſervandum, atque in ipſo veluti limine definiendum eſſe putaverim, quid *Notae* nomine a Scriptoribus intelligatur; ut exinde facile deprehendi poſſit, cur eiuſmodi vocum, aut numerorum compendia, *Notas* ego potius, quam *Siglas*, vocaverim; atque Opus iſtud *Graecorum Notas*, non vero *Siglas*, inſcripſerim: quum praeſertim doctiſſimos etiam Viros hac in parte diſſidentes conſpiciam, pluribuſque *Siglarum* potius, quam *Notarum*, nomen hic uſurpandum eſſe videretur. Itaque Lipſius (1) ita veterum *Notas* a *Siglis* diſtinguendas eſſe putavit, ut *Siglarum* quidem nomine character aliquis, aut litera intelligatur, quae communi receptoque more a ſcribentibus adhiberi conſueverit; quamvis illa integrae vocis alicuius loco ponatur, aut integrae voci ſignificandae uſurpetur: *Notarum* autem nomine ſigna quaedam, & characteres intelligi exiſtimavit, qui ab uſitatis ſcribentium characteribus diſſiderent. Atque optime id ille quidem, & ex veteri Iuriſconſultorum ſententia, apud quos ce-

(1) Epiſt. 28. Cent. I. ad Belgas.

celebre effatum illud quod *Notae* ipſae *literae non ſunt*; ſcriptaeque literae *Notarum* voce non comprehenduntur; ut uberrime ex variis legum teſtimoniis Briſſonius (1), & Cuiacius (2) demonſtravit. Sic, ut exemplo res clarior fiat, ſi tres characteres iſtos exaravero D. M. A., ſolemnem formulam Siglarum ope exprimam, *Dolus Malus Abeſto*; ſin vero novum characterum alium, ſignum, aut nexum ⋔ uſurpavero, *Nota* vocabitur: quod nimirum characteres illi a ſcribentibus adhiberi ſoleant, communeſque Latinorum literae cenſeri illi debeant; haec vero Nota a literis ipſis, uſitatiſque characteribus prorſus abhorreat. Eiuſmodi vero *Notae*, quibus integra vox, atque interdum etiam plures exprimebantur, a Graecis σημεῖα *ſigna* dicebantur. Ita Laertius (3) de Xenophonte loquens ait: ὃς πρῶτος ὑποσημειωσάμενος τὰ λεγόμενα εἰς ἀνθρώπους ἤγαγεν: *primus notis excipiens quae a* Socrate *dicebantur*, *in homines protulit*; ut ille proinde omnium primus apud Graecos Notarum inventor haberi fortaſſe poſſit. Haec ipſa celerrima ſcribendi ratio, *Notarum* varietas, quemadmodum etiam σημεῖα, *ſigna*, ac Σημειογράφοι *Notarii*, a Cicerone omnium primo apud Romanos invecta fuit. Hinc Plutarchus (4) ait unicam Vticenſi Catonis orationem ſuis temporibus exſtitiſſe: Κικέρωνος τῦ ὑπάτου, τὺς διαφέροντας ὀξύτητι τῶν γραφέων, σημεῖα προδιδάξαντος, ἐν μικροῖς κ᾽ βραχέσι τύποις, πολλῶν γραμμάτων ἔχοντα δύναμιν, εἶτα ἄλλον ἀλλαχόσε τῦ βουλευτηρίου σποράδην ἐμβαλόντος. ὅπω γὰρ ἤσκουν, οὐδ᾽ ἐκέκτηντο τὺς καλουμένους σημειογράφυς, ἀλλὰ τότε πρῶτον εἰς ἴχνός τι καταςῆναι λέγουσιν: *quod Conſul Cicero expeditiſſimos Scribas ante docuiſſet Notas, quae minutis, & brevibus figuris multarum vim literarum complectebantur; indeque alium alibi paſſim diſpoſuiſſe in Curia. Nondum enim uſi fuerant neque habebant exceptores actuarios; ſed tunc primum rudimenta eos aſſerunt poſuiſſe.* Itaque, cum Dio de Maecenate dicit ὅτι πρῶτος σημεῖα τινὰ γραμμάτων πρὸς τάχος ἔξευρε (5): *primus ſigna quaedam literarum ad celeritatem invenit*, de quibuſdam ſolum literarum Notis intelligi profecto debet; quas ille veteribus vel Ciceronianis Notis adiecerit: quum certe Perſanius, Philargyrus, & Aquila Maecenatis liberti plura Notarum genera invenerint; quemadmodum Tyro Ciceronis libertus uberem illam Notarum ſeriem contexuit, quam a Scaligero ad calcem Gruteriani Theſauri editam eſſe conſpicimus. Quamvis autem eiuſmodi *verborum Notae quibus*, *quamvis citata*, *excipiatur oratio*, a mancipiis plerumque libertiſque ſolum uſurpari conſueverint, ut auctor eſt Seneca (6); aliquando tamen a liberis etiam, & ingenuis hominibus adhibebantur; ut certe idem Cicero ſe Notarum, vel Signorum ope aliquando ſcripſiſſe teſtatur, cum ait: *quod ad te de decem Legatis ſcripſi*, *parum intellexti credo*, *quia* διὰ σημείων *ſcripſeram* (7). Ita propemodum Ovidius Notas ipſas adhibuit, quas non graeca voce, Ciceronis inſtar, σημεῖα; ſed latina potius, *Signa* appellavit:

Scis bene cui dicam poſitis pro nomine ſignis. (8)

quemadmodum Horatius ait:

. . . . . *non eſt mihi tempus aventi*
Ponere ſigna (9)

atque Sidonius Apollinaris de Notariis, celeribuſque Scriptoribus dixit, ipſos *comprehendiſſe ſignis*, *quod literis non tenebant*. (10)

(1) De Verb. ſignif. (2) Libr. XII. c. 10. (3) Lib. II. Segm. 48. (4) In Catone. (5) Lib. LV. (6) Epiſt. 90. (7) Ad Attic. Lib. XIII. Epiſt. 32. (8) Triſt. IV. Eleg. 4. (9) Satyr. II. 4. (10) Lib. IX. Epiſt. 7.

Longe tamen frequentior apud Romanos ipſos Siglarum, quam Signorum eiuſmodi, ſive Notarum uſus conſpicitur ; quum nulla propemodum monimenta ſuperſint, quibus arbitrariae notae, vel privata ſigna inſcripta reperiantur ; plurima vero, atque innumera prorſus, eademque publica monimenta ſubinde occurrant, in quibus unica, eaque ut plurimum initiali, vocis litera, aut certe paucioribus literis, ita vox integra exprimatur, ut Siglis iſtis eadem vox veluti mutila, contracta, vel imperfecta deliteſcere, ſeu contineri videatur. Eiuſmodi vero Siglarum uſum apud Romanos antiquiſſimum, publicoque more, vel auctoritate receptum eſſe Probus teſtatur ; *Nam apud Veteres*, inquit ille, *cum uſus Notarum nullus eſſet, ſcribendi facultatem, maxime in Senatu, qui aderant ſcribendo, ut celeriter comprehenderent, quaedam verba, atque nomina ex communi conſenſu primis literis notabant ; & ſingulae quid ſignificarent in promptu erat. Quod in Nominibus, Praenominibus, Legibus publicis, Pontificumque monumentis, Iuriſque Civilis Libris etiam nunc manet. Ad quas Notas publicas acceſſit & ſtudioſorum voluntas, ut unuſquiſque familiares ſibi Notas pro voluntate ſignaret. Publicae ſane tenendae ſunt, quae in monumentis plurimis, & Hiſtoriarum libris, ſacriſque publicis reperiuntur . . . . . Secundum haec Curiarum nomina, Tribuum, Comitiorum, Sacerdotiorum, Poteſtatum, Magiſtratuum, Praefecturarum, Sacrorum, Ludorum, Rerum militarium, Collegiorum, Decuriarum, Faſtorum, Numerorum, Menſurarum, Iuris Civilis, & ſimilium ceterorum Notas proprias habebant*. Hinc Plutarchus ipſe, qui Notas, aut ſigna a Cicerone primum inſtituta fuiſſe iam dixerat, ubi de tribus Ciceronis nominibus loquitur, perſpicue teſtatur, quod idem Cicero, dum Quaeſtor in Sicilia foret, τοῖς Θεοῖς ἀνάθημα ποιούμενος ἀργυροῦν, τὰ μὲν πρῶτα τῶν δύο ὀνομάτων ἐπέγραψε, τόν τε Μάρκον, καὶ τὸν Τύλλιον, ἀντι δὲ τῦ τρίτου σκώπτων, ἐρέβινθον ἐκέλευσε παρὰ τὰ γράμματα τὸν τεχνίτην ἐντορεῦσαι (1) ; *donum argenteum Diis conſecravit, in quo initia inſcripſit duorum nominum Marci Tullii ; tertii loco ludens cicer iuſſit artifici proxime illas literas incidere* : quod nimirum ille priora duo nomina *Marcus*, & *Tullius*, Siglis M. & T. tertium vero *Cicero*, cicere, veluti nota, ſigno, vel ſymbolo, expreſserit ; quemadmodum fere Lacedaemonii Euſtathio teſte ; Λάμβδα ἐπὶ ταῖς ἀσπίσιν αὐτῶν, εἰς παράσημον ἔγραφον ἐκ τῦ κατάρχοντος στοιχείυ Χαρακτηρίζοντες ἑαυτὺς (2) *Lambda*, ſeu literam Λ *clypeis ſuis veluti ſignum inſcribebant, ſeipſos ex initiali litera diſtinguentes*. Nec alia certe de cauſsa characteres illi, vel literae apud Romanos *Siglae*, vel *Sigli* nomen acceperunt, niſi quod *ſingulae*, vel *ſingulariae* literae pro integra voce quadam adhiberentur ; ut optime proinde Cicero (3) Siglas iſtas, aut huiuſmodi contractae vocis genus *ſingulas literas*, Gellius (4) vero *ſingularias literas* appellaverit ; quamvis ibi Gellius de ſingularibus ſolum literis ingenioſa quadam arte transpoſitis loquatur, quibus una litera alterius loco in furtivis C. Caeſaris Epiſtolis ponebatur ; adeoque *Probi Grammatici commentarium ſatis curioſe factum* ibi memoret *de occulta literarum ſignificatione Epiſtolarum C. Caeſaris ſcriptarum* ; ſicuti pridem Suetonius, ac Dio furtivas illas Caeſaris, & Auguſti literas explicaverant. Hinc etiam Feſtus *Siglae* vocem, eiuſque originem exponens, ait ; *Siglae erant literae, vel ſingulae, vel binae* ; quamvis Briſsonius, aliique plures literas illas *Sigla*, *Sigilla*, vel parva ſigna dicta pu-

(1) In Cicer. (2) Ad Iliad. B. (3) Orat. pro Mure. c. 11. (4) Lib. 17. c. 9.

putaverint, quod iis veluti brevibus quibuſdam ſignis integrae voces exprimerentur, ut optime proinde *verborum ſigna*, & *furta* a Hieronymo (1) vocentur; eademque ab Hebraeis, qui hoc ſcribendi genere mirifice delectabantur, *capita*, vel *initia vocum* dicantur; iiſque interdum, non ſecus, ac Notis aliis, celeres Scriptores, ſive Notarii uterentur: unde Manilius ait: (2)

Hic & erit felix Scriptor, cui litera verbum,
Quique Notis linguam ſuperet, curſimque loquentis
Excipiat longas nova per compendia voces:

ubi vides a felicibus Scriptoribus non modo *Notas*, ſed etiam *Siglas*, quibus unica litera verbum exprimitur, uſurpatas eſse; ſed ita tamen, ut *Notae* ipſae a *Siglis*, vel ſingularibus literis, diſcrimine ſuperius expoſito, diſtinguantur.

Quamvis tamen eiuſmodi varietate, veluti certo conſtantique diſcrimine, a pleriſque Scriptoribus doctiſque Viris *Siglae a Notis* diſtingui conſueverint; plerumque uno eodemque *Notae* nomine ipſae quoque *Siglae* comprehendi, vel deſignari ſolent: perinde quaſi *Notae* vox, veluti communior magiſque patens, omnia ſignorum, & characterum genera, quaecumque illa fuerint, adeoque Siglas etiam, vel ſingulares literas, complectatur. Certe graviſſimus idemque accuratiſſimus Romanarum vocum interpres Feſtus utrumque compendiorum genus, *Signa* nimirum, & *Siglas*, uno eodemque *Notae* nomine deſignari teſtatur: *Nota*, inquit, *nunc ſignificat ſignum, nunc literas ſingulas, aut binas*. M. Valerius Probus, qui Gellium proxime aetate anteceſſit, adeoque circa an. Chr. 60. floruit, plurimaſque Siglas, quae a Romanis uſurpatae fuerant, in unum congeſſit, aureolum Libellum ſuum inſcripſit: *De Notis Romanorum interpretandis*: neque tamen Notas alias diligens Scriptor ille recenſuit, quam quae integras voces unica, vel aliquibus ſolum literis exprimerent; quemadmodum initio Poëmii dixerat *circa perſcribendas, vel pauciоribus literis notandas voces ſtudium neceſſarium* eſse. Sic Petrus Diaconus Libellum ſuum Conrado I. Roman. Imp. dicatum inſcripſit: *De Notis Literarum more Romano*; eiuſque nominis vim exponens ait: *Notae autem dictae ſunt eo quod verba, vel ſyllabas praefixis*, hoc eſt initialibus, *characteribus notent . . . . ut per B. F. Bonum Factum, per S. C. Senatus Conſultum*. Ita propemodum *Notae Iuris*, quas Probus ipſe, Papias, & Magno collegit, uſitatis quidem literis, & characteribus exprimebantur; & tamen Magno illarum ſeriem a ſe contextam Carolo Magno offerens, illas *Signa*, vel graeca voce σημεῖα, vocavit:

Haec Iuris σημεῖα *libens Rex accipe, Carle,*
Offert devotus, quae tibi Magno tuus.

Denique ut exemplis aliis abſtineam, Iuſtinianus ipſe ſingularibus etiam literis, aut Siglis σημείου, vel *Signi* nomen attribuit. Etenim ille falſitatis poenam conſtituit κατὰ τῶν σημείοις τισὶν ἐν τῇ γραφῇ χρομένον, ἅπερ Σίγγλας καλοῦσι, ᾗ δι' αὐτῶν συνταράττειν τὴν γραφὴν ἐπιχειρόντων. ἀλλὰ μὴ δι' ὅλα τὰς τε ἀριθμὸς τάτε ὀνόματα τῶν πάλαι σοφῶν, τήν τε ὅλην νομοθεσίαν γραφόντων (3): *adverſus eos, qui Notis, ſeu Signis quibuſdam in ſcriptura utentur, quae Signa Singlas vocant; & qui per ea contur-*

ba-

(1) Epiſt. 117. (2) Lib. IV. v. 297. (3) Cod. Libr. I. Tit. 17.

bare ſcripturam tentaverint; nec per totam conſequentiam literarum numeros, & nomina veterum Prudentum, & totam legum poſitionem ſcripſerint. Itaque licet alibi σημεῖα *Signi* nomine, non characteres a ſcribentibus uſitati, ſed Notae ſolum, ut ſuperius vidimus, intelligerentur; hic tamen *Siglis* ipſis, vel ſingularibus literis a Iuſtiniano *Signi*, vel *Notae* nomen tribuitur; quemadmodum prorſus viciſſim *Siglarum* nomine, non ſingulares modo literas, ſed numerales etiam Notas Iuſtinianus ipſe complectitur cum in Praefatione I. Digeſtorum ait: *Iubemus non per Siglorum captiones, & compendioſa aenigmata, quae multas per ſe, & per ſuum vitium antinomias induxerunt, eiuſdem Codicis textum conſcribi; etiamſi numerus Librorum ſignificetur, aut aliud quidquam; nec enim per ſpecialia Sigla numerorum manifeſtari; ſed per literarum conſequentiam explanari concedimus*: ſicuti in II. ait: *poenam falſitatis conſtituimus adverſus eos, qui in poſterum Leges noſtras per Siglorum obſcuritates auſi fuerint conſcribere; omnia enim, ideſt nomina Prudentum, & titulos, & Librorum numeros per conſequentias literarum volumus, non per Sigla, manifeſtari*: quemadmodum Novella CVII. de teſtatore loquens, iuſſit: ἐκ τὰς ἐγκιασμὰς, εἰς οὕς γράφει κληρονόμας μὴ τοῖς συμβόλοις τῶν ἀριθμῶν σημαινομένας, ἀλλὰ δι' ὅλων γραμμάτων δηλουμένας: *& uncias, in quibus ſcribit heredes, non ſignis numerorum, ſed per totas literas declarandas*. Haec, aliaque id genus plura, quae facile proferri poſſent, perſpicue oſtendunt *Notae* nomen, ſive ipſam vocis vim, ſive Scriptores illos conſideres, qui omnium primi de Notis illis recenſendis, & explicandis cogitarunt, *Siglas* etiam, & *numerales Notas* complecti; adeoque, ubi de ſignis, & characteribus diſseratur, qui in Nummis, aut aereis, vel marmoreis Graecorum, vel Romanorom Tabulis reperiuntur, *Notae* potius, quam *Siglae* nomen uſurpandum eſse. Ac certe quidem in Graecis ipſis Marmoribus ſigna plurima, aut Notae exprimendis praeſertim numeris obſervantur, quas aegre *Siglas*, vel cum Cicerone *Singulas*, aut cum Gellio *ſingularias literas* appellaveris; cum neque *literae* vocari ille poſſint; neque alibi, quam in numerorum ſerie, reperiantur. Ita *epiſemon bau* ϛ, *epiſemon coppa* ϟ, *Sampi* ϡ, quae in Marmoribus, aut in monimentis aliis occurrunt, nemo certe *literas*, aut *ſingularias*, aut *ſingulas*, aut *Siglas* vocaverit. Ita character Ϻ, qui *denaria* ſignificat, ex literarum, & ſiglarum numero expungi debet; & tamen ille ſaepiſſime in Romanis, Graeciſque Tabulis obſervatur. Itaque, quum in hoc Opere characteres omnes, notas, aut ſigna recenſere, & explicare decreverim, quae non modo vocibus, ſed etiam numeris exprimendis in aereis, atque marmoreis Graecorum Tabulis obſervavi, Opus ipſum non de *Siglis*, ſed de *Notis Graecorum* inſcribendum eſse putavi; ut nimirum ipſa quoque tituli vociſque amplitudo characteres omnes, aut ſigna complecti poſset, quae ſuis in locis opportune recenſenda, & explicanda fuerant; adeoque in univerſo Opere ſubinde occurrunt. Exinde vero facile intelligi deducique debet, quod *Notae* nomine nihil aliud intelligo, quam characteres omnes, literas, aut ſigna, quibus numeri deſignantur, eaſque *numerales Notas* appello; itidemque ea vocum compendia, quibus unica litera, aut duabus, aut etiam pluribus literis, integra vox aliqua deſignatur, eaſque *vocum Notas* voco; communique illa *Notarum* voce utriuſque Notarum, aut compendiorum genus comprehendo. Ita propemodum non *Lapidarias*, aut *Aereas* Notas ipſas inſcripſi, quod nempe utriuſque generis Notas

una

una complecti voluerim: quemadmodum certe in Grutero, Gualtherio, Reineſio, Sponio, Fabretto, Gorio, Maffeio, Muratorio, ceteriſque non lapideae ſolum, ſed aereae etiam Tabulae proferuntur, in quibus eiuſmodi Notae exaratae reperiuntur. Quin etiam una eademque alphabetica ſerie tum *vocum Notas*, ſeu vocum Compendia, tum etiam *numerales Notas* recenſendas eſſe putavi; quod ubi Nota quaedam in veteri monimento ſubinde occurrat, aegre intelligi, vel definiri repente poſſit, an illa *vocem* potius, quam *numerum*, ſignificet; adeoque, ubi duplex fortaſſe illarum ſeries contexta foret, ambiguum plane incertumque videretur in quanam ſerie inquirenda illa foret, ut ipſius valor, & explicatio inveniretur. Sin vero potius diſſidentes omnes, & ſinguli unius eiuſdemque Notae valores ſimul ordine diſpoſiti fuerint, facile ex integro Marmoris contextu, atque exemplis aliis, quae tunc proferentur, intelligi profecto poterit, an ibi *vocis*, an *numeri* vim habere illa debeat. Quandoquidem tamen plurima, ubi de antiquitate, varietate, miraque prorſus characterum forma diſſeritur, Numeralibus Notis conveniunt, que in Siglis, aut vocum Compendiis obſervari minime ſolent; ita ſeorſim de utroque Notarum genere praefari nunc libuit, ut initio quidem de vocum Notis, aut Compendiis differam; de numeralibus deinde Notis, ipſarumque affectionibus loquuturus, ut exinde ceteras ad Notas omnes ſpectantia clariori, quo poterit ordine, demonſtrentur.

§ II.

De Graecarum vocum compendiis, ipſorumque origine, & antiquitate.

ATque ut a primo Notarum genere exordiar, a Siglis nimirum, variiſque compendiis illis, quibus unica, atque praeſertim principe, vel initiali, vocis alicuius litera integra vox ipſa deſignatur; dubitari certe non poterit, quin illa veteribus Graecis cognita, atque interdum etiam uſurpata fuerint. Exemplo ſane, vel argumento eſſe poterunt antiquiſſimi Graecarum Vrbium Nummi, quibus aut Regum, aut Heroum, aut Vrbium ipſarum nomina variis iſtis Notarum, aut compendiorum generibus inſcripta conſpiciuntur. Sic in antiquiſſimo Amyntae Regis nummo, qui an. I. Olymp. LXIII. regnare coepit, adverſa areae pars characteribus iſtis exornatur: (1)

B A M I
Γ Τ Π Ч
M

ubi certiſſime Βασιλέως Ἀμύντᾳ Μακεδόνων legi debet; adeoque character B integram vocem Βασιλέως; & chacter alius M vocem aliam Μακέδονος, ſive Μακεδόνων, ſignificat. In plurimis etiam Gentium aliarum Nummis, qui a Goltzio, Vaillantio, Geſnero, aliiſque Scriptoribus afferuntur, Vrbium nomina Siglis, aut Notis plerumque expreſſa reperiuntur; quarum plurimae a Montfau-

(1) Montfauc. Palaeogr. pag. 122.

fauconio ipſo pag. 144. accuratiſſime exhibentur. Ita Lacedaemonios in clypeis initialem literam Λ inſcribere conſueviſſe, iam vidimus; ſimilique ritu, vel compendii genere circa Olymp. XCVI. Sigma, vel Σ a Sicyoniis inſculpebatur, ut a Xenophonte erudimur: (1) idemque prorſus ab Argivis uſitatum accepimus, (2) qui clypeis, & vexillis *Alpha*, hoc eſt Α, principem, nempe nominis literam, vel characterem, imprimebant. Quemadmodum ergo Graecos in clypeis, vexillis, & nummis his Notarum generibus uſos eſſe conſpicimus, quibus pauciores literae, vel interdum etiam character unus, integrae vocis loco poneretur; nihil eſt certe cur Graecos ipſos in aereis aliis, aut marmoreis etiam titulis exarandis eodem ipſo compendiorum genere uti conſueviſſe dubitemus.

Hic ipſe Notarum uſus ſcribendique ratio facile ex aereis ipſis, marmoreiſque Graecorum Tabulis oſtendi poſſet, ſi plura id genus monimenta noſtris hiſce temporibus haberentur; neque ea, quae ſuperſunt breviſſima forent, aut ſolam plerumque nominum ſeriem continerent, in quibus certe exarandis exprimendiſque contractior illa ſcribendi methodus commode feliciterque uſurpari non poterat. Quandoquidem tamen in antiquiſſimis etiam, brevibuſque Graecorum titulis Notae quaedam, Siglae, vel contractiones occurrunt; facile exinde coniicere, vel inferre quis poterit, alia quoque vocum Compendia iis temporibus uſurpari conſueviſſe; quamvis eadem, aut parcius, aut in prolixioribus ſolum Titulis adhiberentur. Certe ex Marmoribus, quae ad haec uſque tempora pervenerunt, antiquiſſimum haberi merito ſolet Sigeum illud βουστροφηδόν exaratum, quod erudito Commentario expoſitum, atque illuſtratum ſemel iterumque a Chishullo (3) accepimus. In breviori hoc titulo, qui vix *triginta* voces, atque *undecim* ſolum verſus complectitur, nulla quidem vocum contractio reperitur; niſi fortaſſe aphaereſes, apocopes, apoſtrophos, vocaliumque literarum eliſiones contractionis inſtar habendas, aut compendii nomine vocandas eſſe, putaveris. Etenim in *tertio* verſu legitur ΚΑΓΟ, pro ΚΑΙ ΕΓΟ; *quartique* initio reperitur ΚΑΠΙΣΤΑΤΟΝ, pro ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΑΤΟΝ; itidemque in *decimo* ΜΕΠΟΕΙΣΕΝ, pro ΜΕ ΕΠΟΙΕΣΕΝ; denique in *octavo* verſu ubi legitur: ΜΕΛΕΔΑΙΝΗΝ :: ΕΟΣΙΓΕΙΕΣ, varias quidem rationes Cl. Editor excogitavit, quibus lacuna ſuppleri integerque ſenſus exſculpi inde poſſit; ſed ceteris tamen hanc praeferendam exiſtimat ΜΕ. ΛΕΔΑΙΝΕΝ ΔΕΙ *curare oportet*; ideoque Nota ΔΕ pro ΔΕΙ haberetur. Quandoquidem vero Marmor illud, aut Phanodici titulus, ab Aeſopo eiuſque fratribus ſculptus dicitur; idque Chishullus ipſe de celeberrimo Aeſopo Fabularum auctore intelligi poſſe coniecit, (4) adeoque Sigeum Lapidem ad Olymp. L. qua ille floruit, referendum exiſtimavit; illud hic obiter obſervaſſe liceat, quod in Aeſopi vita Siglarum uſus ipſius temporibus exſtitiſſe dicitur, quo voces integrae principe ſolum, ac initiali litera exprimerentur. Ibi nimirum legitur, quod quum Aeſopus ſeptem characteres iſtos, Α.Β.Δ.Ο Ε.Θ.Χ. marmoreae columnae inſculptos conſpexiſſet; ita Siglas iſtas expoſuit: Α'ποβὰς Βήματα Δ, hoc eſt τέσσαρα, Ο'ρύξας Ε'υρῆσεις Θησαυρὸν Χρυσίου: *deſcendens gradus quatuor*, *fodiens inveniens theſaurum auri*; moxque interpretationem hanc aliam adhibuit: Α'νελόμενοι, Βαδίσαντες, Διέλεσθε, Ο''ν Εὕρετε Θησαυρὸν Χρυσίου: *Tollentes*, *ite*, *dividite*, *quem inveniſtis*, *theſaurum auri*: Xanthoque hero ſuo

(1) Rer. Graec. Libr. IV. (2) Vid. Nicol. pag. 183. (3) In Antiquit. Aſiat. pag. 4. (4) Pag. 38.

ſuo minitatus explicationem iſtam adiecit: Ἀπόδὸς Βασιλεῖ Διονυσίῳ Οὗν Εὕρες Θησαυρὸν Χρυσίε: *redde Regi Dionyſio, quem inveniſti, theſaurum auri*. Sed haec, vel Maximi Planudae, vel alterius Graeculi Scriptoris figmenta cenſeri debent, qui temporum rationem miſere confudit: quemadmodum certe alterius Graeculi commentum fuit epitaphium illud, quod perpetuis vocum compendiis compoſitum Conſtantini M. Sepulchro inſculptum fingitur, atque a Bandurio in Hiſtoria Imperii Orientalis profertur. (1)

Sed, ut a ludicris fictiſque eiuſmodi Notarum exemplis ad vera vocum compendia revertar, par fere Sigeo Lapidi, niſi forte antiquior, Inſcriptio cenſeri debet, quae in Inſula Delo coloſſeae Apollinis ſtatuae ſubiecta, hoc eſt ipſius baſi inſculpta, fuerat, atque accuratiſſime a Tournefortio excerpta, moxque a Montfauconio, (2) & Chishullo (3) edita, atque illuſtrata fuit:

Ο ΑΓΤΤΟ ΛΙΤΟ ΕΙΜ ΑΝΔΡΙΑS ΚΑΙ ΤΟ SΦΕΛΑS

Non eiuſdem lapidis ſum ſtatua, & baſis

Nulla quidem hic vocum contractio, Sigla, vel Nota reperitur; quum character O veterum more pro diphthongo OY poſitus ſit; ſed poſtrema tamen litera in ΕΙΜΙ per apocopen eliſa conſpicitur; atque in voce ΛΙΘΟ priores characteres Λ, & Ι in unum veluti characterem nexu quodam coaleſcunt; quod etiam in altera voce ΕΙΜ conſpicitur, in qua Ι, & Μ ita ΜΜ coniunguntur. Proxime ad aetatem illam, qua ſuperiora Marmora exarata fuerant, Marmor aliud accedit, quod anno 4. Olymp. LXXIX. ut in *Agoniſticis Diſſertationibus* (4) obſervavi, victoria in Nemeaeis Ludis puerili quinquertio parta, Mantheus Aethi filius Iovi dicavit. Eiuſmodi Marmor, aut titulus, qui octo vocibus quatuorque verſibus βουστροφηδόν exaratis componitur, nullam prorſus Notam, aut vocum compendium complectitur.

Olympiade proxime conſequuta, hoc eſt anno 3. Olymp. LXXX. eximium Marmor illud Athenis excitatum fuit, quod ex Baudelotii cimeliis in Regiae Pariſienſis Academiae Muſeum migravit. Inſcriptionis huius argumentum, characterum ſpecimen, primoſque verſus Montfauconius ediderat in *Palaeographia*: (5) integrum vero Marmor Sponius exhibuit in *Miſcellaneis Eruditae Antiquitatis*; (6) omniumque accuratiſſime expreſſit variiſque obſervationibus illuſtravit eruditiſſimus Maffeius in *Galliae Antiquitatibus*; (7) praecipuamque Marmoris eiuſdem partem definiendo Athenienſium Tribuum ordini in Faſtis Atticis ego protuli. (8) Quum in eiuſmodi Marmore, ſive ſi libeat ſepulchrali titulo, ſola Athenienſium civium nomina recenſita fuerint, qui uno eodemque anno variis in locis in bello interierunt, nullae propemodum Notae, aut contractae voces adhiberi ibi poterant; quemadmodum certe rariſſimae in illo obſervantur. Quinque tamen in eximio hoc Monimento contractas mutilaſque voces obſervavi. Siquidem primum ΦΟΚΙΟΝ ΤΡΙΕ; mox ΛΥΚΕΑΣ ΤΡΙΕ; tum ΠΥΘΟΔΟΡΟΣ ΦΥΛΑΡΧ reperitur; ibique certiſſime integrae voces ΤΡΙΕΡΑΡΧΟΝ & ΦΥΛΑΡΧΟΝ intelligi, ſupplerique debent. Alia quoque contractio fortaſse intelligi ſupponique poterit ubi nunc legitur: ΦΥΣΙ . . ΟΣ ΔΙΟΚΛ . .; quamvis enim poſtrema

§ § §

vox

(1) Antiqu. Conſtant. Par. III. Lib. 7. pag. 159 (2) Palaeogr. pag. 144. (3) Pag. 16. (4) Pag. 53. (5) Pag. 135. (6) Sect. X. num. 1. (7) Pag. 88. (8) Tom. I. pag. 159.

vox, aut Patris nomen, in exeſo Marmore evanuiſse videatur; fortaſse tamen haud integra ΔΙΟΚΛΕΟΣ, vel ΔΙΟΚΛΕΙΔΟ vox ibi ſculpta fuerat; ſed contracta potius, aut imperfecta ſupererat. Denique in ipſo Marmoris ritulo, ubi loca recenſentur, in quibus milites illi dimicando ſunt interempti, legitur: ΕΝ ΚΥΠΡΟΙ: ΕΝ ΑΙΓΥΠΤΟΙ: ΕΝ ΦΟΙΝΙΚΕΙ: ΕΝ ΑΛΙΕΥΣΙΝ: ΕΝΑΙΓΙΝΕΙ: ΜΕΓΑΡΟΣ; poſtremamque vocem Cl. Maffeius ita cum ceteris pone ſequentibus:

ΕΝ ΤΟ ΑΥΤΟ ΕΝΙΑΥΤΟ

. . . . . ΤΕΓΟΝ

coniungendam eſse putavit, ut exprimatur *Megarum* eodem anno Strategum *fuiſſe*; quemadmodum Cl. Montfauconius antea coniecerat hic indicari titulum hunc a Megaro eodem anno poſitum fuiſse. Perſpicuis tamen, opinor, certiſque characteribus demonſtravi, quod ibi ΜΕΓΑΡΟ voce non Civis, aut Strategus aliquis, ſed Vrbs potius, aut Regio ſolum exprimitur; adeoque vel ΜΕΓΑΡΟΙ, vel ΜΕΓΑΡΟΙΣ, vel ΜΕΓΑΡΟΙΣΤΕ ſcribendum erat: ut ſi proinde in Marmore ΜΕΓΑΡΟΣ ſolum legatur, ut in accuratiſſimo Montfauconii exemplo conſpicitur, ibi quoque nova vocis contractio, vel certe quadratarii erratum, admitti debeat.

Pretioſis eiuſmodi Antiquitatis monimentis accenſeri merito poterit Sadvicenſe Marmor, quod a Tayloro iampridem editum, ego quoque in *Appendice ad Notas Graecorum* Diſſert. VI. protuli, variiſque obſervationibus illuſtravi. Illud nimirum Olymp. CI. in Inſula Delo poſitum fuit, atque in ipſo pecuniae ab Amphictyonibus acceptae, ſimulque erogatae ſumma accuratiſſime exprimitur. Itaque plurimae in illo numerales Notae, ſimulque characteres alii, non alibi certe reperiendi, ſubinde occurrunt, ut opportune ſuis in locis expoſui; pauciſſima tamen vocum compendia, Siglae, contractaeque voces in illo obſervantur. Saepius tamen ibi character Τ reperitur, ut integra Τάλαντον vox exprimatur; atque in ipſa Marmoris fronte characteres iſti, Siglae, vel Notae repente occurrunt Ε . Θ, quibus Tayloru quidem Ε'υνοίᾳ Θεῶν exprimi, vel indicari putavit: ego vero vel Ε'πιχωρίοις Θεοῖς, *Indigenis Diis*, vel Ε'πιφανεςάτοις Θεοῖς, *Praeſentiſſimis Diis*, vel Ε'πικυρίοις Θεοῖς *Propitiis Diis*, vel Ε'πραχθέντων Θέσις: *Exactorum ſupputatio*, legendum eſſe conieceram. Proxime poſt Olymp. CI. vel Sadvicenſis Marmoris aetatem, Athenienſia Marmora exarata videntur, quae Cyriacus, (1) & Sponius (2) exſcripſit, quibus *Cephiſodori*, *Evaneti*, *Euthycriti*, *Neaechmi*, *Pytharati* Archontis Eponymi nomina inſcribuntur; quum Cephiſodorus anno 3. Olymp. CIII. Evaenetus 2. Olymp. CXI. Euthycritus 1. Olymp. CXIII. Neaechemus 1. Olymp. CXV. Pytharatus 2. Olymp. CXXVII. Eponymi Archontis munere perfuncti fuerint. At non facile profecto ego dixerim, an eiuſmodi Marmora ad Archontes iſtos, vel ad cognomines potius alios, referri debeant, qui ſequioribus fortaſse temporibus imperaverint. Quod huius eſt loci, nullae prorſus Notae in breviſſimis titulis illis, aut victoriae in Panathenaeis, ut videtur, vel Dionyſiis Ludis partae monimentis occurrunt; quae tamen in pluribus ſepulcralibus Athenienſium titulis obverſantur, quorum aliqui ad eadem, vel antiquiora fortaſse tempora, referri poſse videntur.

In

(1) Pag. 9. 10. (2) Pop. Attic. pag. 109. 110. 111. 214.

In eximio Sigeorum Pſephiſmate, quod in Antiochi Soteris gratiam anno 3. Olymp. cxxii. editum fuit, atque accuratiſſime apud Chishullum (1) exhibetur, unica ſolum contractio verſu 4. reperitur, ubi legitur: ΤΑΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΑΣ ΚΑΤΗΝ ΣΕΛΕΥΚΙΔΑ: ubi certiſſime ΚΑ, pro ΚΑΤΑ, poſitum fuit: quemadmodum certe hoc ipſum compendii genus in Marmoribus etiam aliis occurrit. Olymp. cxxix. anno 1. praeſtantiſſimum Marmor illud in Inſula Paro exaratum fuit, quod *Marmorei Chronici* nomine inter Arundelliana, vel Oxonienſia Marmora reperitur. In illo Graecorum Epochae antiquioribus numerorum Notis ubique exprimuntur; ſed nulla tamen vocum contractio, vel mutilatio obſervatur: quod nempe doctiſſimus Marmoris auctor omnia nitidiori certiorique methodo exprimere voluerit. In Mileſio Marmore apud Chishullum, (2) in quo dona a Seleuco Calinico Olymp. cxxxiii. Apollini Didymaeo oblata recenſentur, unicam vocis contractionem obſervavi, ubi Rex ille decreviſſe dicitur: ΘΥΣΙΑΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΙΕΡΕΙΑ ΧΙΛΙΑ ΚΑΙ ΒΩ. ΔΩΔΕΚΑ: ibi nimirum integra ΒΩΜΟΥΣ vox intelligi ſupplerique debet, adeoque latine reddi *Sacrificium Deo*, *victimas mille*, *& Aras duodecim*. In pluribus etiam Teiorum, & Cretenſium Monimentis ad Olymp. cxlvii. ſpectantibus, quae Chishullus ipſe in unum veluti corpus congeſſit, (3) nulla vocum compendia reperiuntur; ſi Latiorum, & Olontiorum Foedus exceperis, in quo Foederis initi dies ita exprimitur: *Μηνὸς Διοσταλλωσίῳ τρίᾳ, κ̀ῃ Δι*, moxque *Μηνὸς Ἐλευσινίῳ Δι*: ubi perſpicue, Chishullo ipſo iudice, character aut Nota ΔΙ integrae vocis *Δεκάτῃ* loco ponitur, decemque ſignificat.

Ad haec ipſa fortaſſe tempora, quibus Romani nondum imperium in Graeciae Populos longe lateque protenderant, referri facile poterit eximium Marmor illud, ſive Laconicum, ſive Cretenſe putaveris, in quo Epictetae teſtamentum, aliaque plura obſervatione digniſſima continentur. Hoc iampridem editum, latinaque interpretatione donatum apud Gruterum (4) exſtabat; quumque feliciter Marmor ipſum admirabili prorſus cura, ac munificentia Cl. Maffeii ceteris ornatiſſimi Veronenſis Muſei Cimeliis acceſſiſſet, ab eodem eruditiſſimo Viro Italica interpretatione concinnius, & accuratius expoſitum, ſimulque doctis obſervationibus illuſtratum fuit. (5) Quamvis autem in pulcherrimo prolixoque hoc Marmore, quod 288. verſus in columnis, vel ordinibus *octo* diſpoſitos complectitur, rarae admodum vocum contractiones, aut Notae reperiantur; nonnulla tamen in ipſo vocum compendia pro Graecorum indole ſubinde occurrunt, quae facile Siglarum inſtar haberi, vel *Notarum* nomine vocari poſſint. Ita Col. ii. v. 6. legitur: ΚΑΘΕΚΑΣΤΟΝ; & Col. vi. verſu 24. ΚΑΘΕΝΙΑΥΤΟΝ, uſitata nempe apocope, vel apoſtropho vocalis eliditur. Col. v. v. 24 habetur: ΚΑΔΟΞΕΙ; Col. ii. v. 27. ΚΑΠΑΘΗ. Col. ii. v. 5. ΚΑΤΑ. Col. iii. v. 8. ΔΕΚΑ; in ſingulis nempe locis illis ΚΑ pro ΚΑΙ exaratum conſpicitur. Col. v. v. 12. ΔΕΞΟΥΝΤ, pro ΔΕΞΟΥΝΤΙ reperitur; ſicuti Col. viii. v. 13. ΚΑΙΠΡΑΚΤΟΣ, pro ΚΑΙ ΑΠΡΑΚΤΟΣ. Denique Col. v. v. 32. iterumque Col. vii. v. 4. ΚΑΤΕΝ ΕΧΤΡΑΣΙΑΝ ſcriptum conſpicitur; ubi certiſſime reſcribi debet ΚΑΤΑ ΤΑΝ ΕΧΤΡΑΣΙΑΝ, adeoque hic etiam Sigla ΚΑ, pro ΚΑΤΑ, prorſus ut in pluribus Marmoribus aliis reperitur. Aliud etiam contractionis, vel compendii genus in Col. iii. v. 15. haberi fortaſſe poſſet, ubi nunc legitur: ΚΑΤΑΔΕΜΟ-

(1) Pag. 50. (2) Pag. 68. (3) Pag. 134. (4) Pag. 216. (5) Tradut. Ital. pag. 92.

ΘΕΣΙΑΝ ΓΡΙΝΝΟΥ, ſi cum Cl. Maffeio reſcribendum ſupplendumque foret: ΚΑΤΑ ΔΕ ΝΟΜΟΘΕΣΙΑΝ; ſed ibi perſpicue ΔΗΜΟΘΕΣΙΑΝ potius legendum eſſe putaverim.

Quaecumque vero de Marmoreis monimentis iſtis, ipſorumque Notis oſtendi, de aereis etiam Graecorum Laminis obſervari facile poſſent, niſi pauca admodum huiuſce generis eruditae Antiquitatis cimelia nobis occurrerent, ut ipſorum quoque praeſidio Notarum uſus apud Graecos uberius adhuc oſtendi poſſet. Certe in aerea Tabula, ſive Pſephiſmate, quod *Q. Lutatio Catulo*, & *M. Aemilio Lepido* Coſs. hoc eſt anno 2. Oly. CLXXV. vel V. C. 676. editum fuit, (1) Nota, ſive contractio ΚΛΑΖ reperitur, quae perſpicue certoque ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΝ ſignificat: quum in extrema Laminae parte nitide diſerteque legatur ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥ. Incertae illa quidem, ſed remotae tamen, aetatis haberi merito poterit aerea Lamina, quae Heracleae reperta, atque a Cl. Maffeio (2) italice reddita, & illuſtrata fuit. Notae plures in ipſo Inſcriptionis titulo repente occurrunt: ΓΕ. ΠΕ. ΛΙ. ΚΝ. ΜΕ. de quarum ſingulis opportune ſuis in locis diſputavi. Fortaſſe quoque, vel Siglae, vel inſueta quaedam vocum compendia in ipſo fere Tabulae, ſive Decreti initio deliteſcere viderentur, ubi verba quaedam mirifice implexa, & obſcura reperiuntur; quae proinde Cl. Editor inexplicata reliquit. *Oriſtae*, ſive *Terminatores* ab Heracleenſi Senatu electi, ut agros Dionyſo ſacros a *privatis* civium agris diſtinguerent; ita ad Senatum ipſum retulerunt: *Συνεμετρήσαμες δ' ἀρξάμενοι ἀπὸ τῷ Ἀντομώτῳ ὑπὲρ Πανδοσίας ἄγοντος τῷ διατάμνοντος τώς τε ἱαρὼς χώρως, κὴ τὰν ἰδίαν γᾶν ἐπὶ τὸν Ἀντόμωτον ὁρίζοντα τώς τε τῷ Διονύσῳ χώρως, κὴ τὸν (Κωνέας ὁ δίων ὃς ἐπαμώχη.)* Italica doctiſſimi Maffeii interpretatio ita periodum hanc expreſſit: *Nos autem una metiti ſumus incipientes ab Antomoto ſupra Pandoſiam excurrente, & dirimente ſacros agros, & privatam terram uſque ad Antomotum terminantem, & Dionyſi agros* . . . . . adeoque poſtrema verba parentheſi incluſa, veluti depravata, vel obſcura, diſſimulavit. At, niſi mea me fallit opinio, nullum ibi vel vocis compendium, vel ſcalptoris vitium admitti debet; ſed integer locus ille reſtitui ſanarique poterit, ſi verba rite diſtinguantur, nativaque ſerie exponantur. Itaque non *κὴ τὸν Κωνέας ὁδίων ὃς ἐπαμώχη*; ſed facili levique mutatione *κὴ τὸν Κωνέας ὁ Δίωνος*, ſive, *Ο'δίωνος, ἐπαμώχη* legendum eſſe putaverim; adeoque latine reddendum, & agrum, *quem Coneas Dionis* filius *poſſidet*; ut nempe perſpicuo facilique ſenſu exprimatur Antomotum ſuper Pandoſiam poſitum dirimere, & ſacros Dionyſi campos, & agrum, quem Coneas Dionis filius veluti *proprium*, *privatumque* poſſidebat. Certe Heſychius aſſerit, quod *ὁ κύριος dominus* ab Iralis *Πάμμωχως*, & *κεκτημένος poſſeſſor* etiam *Παμμωχιῶν* appellabatur; ideoque vox illa *ἐπαμώχη*, quam fruſtra in Scriptoribus aliis inquiras, quaeque Italorum, Graecorum ſcilicet in Italia habitantium, propria fuit, *dominium*, ac *poſſeſſionem* ſignificat, quemadmodum prorſus voces aliae *πάμμα*, & *πᾶσις* ab Euſtathio, & Heſychio expoſitae *poſſeſſionem* exprimunt.

Nullibi tamen, aut plures, aut varietate magis inſignes Notae reperiuntur, quam in Sicula agrorum Terminatione, quae apud Gualtherium, (3) & Gruterum (4) ipſum occurrit. Etenim, ut id obiter obſervetur, *τῶν Κλάρων Sortium* ſeries, atque ordo ita numeralibus Notis exprimitur, ut ipſarum quaelibet valorem illum obtineat, qui in ſubiecta ſerie conſpicitur:

(1) Grut. pag. 503. (2) Obſerv. Liter. Tom. III. pag. 298. (3) Tab. Sic. pag. 28. (4) Pag. 210.

Α	Β	Γ	Δ	Ε	Ϛ	Ι	Η	Θ	Ι	ΑΙ	ΒΙ	ΓΙ	ΔΙ	Κ
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	20

Quandoquidem vero in 9. verſu dicitur:

ΚΑΙ ΠΕΡΙΣΤΑΣΙΝ ΑΦΗΣΕΙ ΤΑ
ΠΟ ΠΑΝΤΑ ΤΑΔΕ ΔΕΝΔΡΕΑ ΚΑΡΠΕΤΣΕΝ

non modo Nota ΠΟ diſtingui ibi debet, quae Πόδων ſignificet; ut hoc ipſo ſenſu inferius occurrit; ſed character etiam alius, vel Nota numeralis habebitur O, quae niſi plurimum fallor, *ſeptuaginta* ſignificat; quod nimirum eo loci 70. pedum circuitus incultae terrae relinqui deberet; ſicuti inferius dicitur: ΚΑΙ Κ. ΠΟ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙ ΑΠΟ ΤΟΥ ΝΑΟΥ ΠΑΝΤΑ *& viginti pedum diſtantia erunt a Templo omnia*. Obſervari quoque nunc poterit quod inter characteres Ϛ, & Η *ſextae*, & *octavae* ſorti exprimendae uſurpatos non Ζ, ſed Ι interiicitur, quo certe *ſeptima* ſors indicatur: ſive quod quadratarii, vel exſcriptoris hic error irrepſerit; ſive quod Alaeſini ea litera, vel numerali nota non uterentur; quemadmodum certe ſaepiſſime in hac aerea lamina reperitur ΟΡΙΤΟΝΤΑ, pro ΟΡΙΖΟΝΤΑ, & ΟΡΙΙΟΝΤΟΣ, pro ΟΡΙΖΟΝΤΟΣ. At de variis eiuſmodi Notarum generibus opportune mox diſſeretur. Quod vero ad ipſa vocum compendia pertinet, plurima in hoc Monumento ſubinde occurrunt: ut Α, pro ΑΠΟ; Ε, pro pro ΕΣ; praeſertim vero, Nota ΤΕ viceſies fere variis in locis obſervatur, ut ΤΕΡΜΩΝ, vel ΤΕΡΜΟΝΑ exprimatur, quarum vocum utraque interdum nitide, explicateque exarata conſpicitur, ut *terminus* oleae, ſaxo, vel alteri corpori inſcriptus indicetur. Quamvis autem vox illa ad Latinam vocem *Terminus* proximae accedat; illa tamen non a Siculis modo, ſed a ceteris etiam Graecis eodem plane ſenſu uſurpata conſpicitur; ideoque nec ab illa, nec a quavis alia voce, quae in hac aerea lamina Alaeſae, ut opinor Vrbi Alaeſo fluvio proxime tribuenda reperitur, inferri poterit ipſam poſt Romanorum in Sicilia adventum exaratam fuiſſe. Itaque, licet eiuſmodi Monimentorum aetas accurate definiri non poſſit, perſpicuum eſt tamen ipſorum ſingula Chriſtianam Epocham antevertere; adeoque in aereis etiam Monimentis vocum compendia, vel antiquis etiam temporibus uſurpari conſueviſſe.

Atque iſta quidem de antiquioribus Monimentis illis, quae a variis Graeciae Populis excitata fuerunt, dum adhuc incolumi libertate ſuis legibus ritibuſque utebantur. Vbi vero Romanis parere, adeoque Romana nomina Tabulis Decretiſque ſuis inſcribere illi coeperunt, eadem quoque contractionum, vel Notarum genera uſurparunt, quae iampridem a Romanis ipſis adhiberi conſueverant; ideoque plurimae contractiones, aut Notae in recentioribus illis Graecorum Tabulis obſervantur. Ita in Aphrodiſienſi Monimento, quod anno V. C. 717. Triumviris Romae imperantibus editum fuit, in Antonii Epiſtola legitur: (1)

Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΥΠΑΤΟΣ ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣ ΤΟΒ̄ ΚΑΙ ΤΟ Γ̄ ΤΡΙΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ΤΗ
Δ ∴ ΤΩΝ ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ ΔΙΑΤΑΞΕΩΣ; ideoque Notae quatuor in illo repente nobis occurrunt. Sed longe tamen uberior eiuſmodi contractionum, Notarumque ſeges in Monimentis aliis apparet, quae Caeſarum temporibus excitata ſunt; quarum exempla plurima tum in ſacris, tum in profanis etiam Monimentis ſuis in locis opportune afferuntur, ubi Notarum ipſarum vis, & explicatio proferetur. Quemadmodum vero ſequioribus barba-

riſ-

(1) Chish. Antiqu. Aſiat. pag. 150.

riſque fere temporibus, quibus literarum gloria una cum imperii Romani ſplendore, & maieſtate languere coepit, elegans etiam illa ſcribendi ratio, quae in priſcis Monimentis conſpicitur, obſolevit, ac ſtrigoſior alia ſcribendi methodus a *Tachygraphis*, vel celeribus Scriptoribus invecta fuit, quae univerſa fere novis vocum compendiis, Siglorumque ambagibus involveret: ſic eadem ſenſim in publica quoque monimenta irrepſit; ut plurima proinde Notarum genera, quae in ſcriptis Codicibus obſervantur, in Marmoribus etiam ipſis aliquando occurrant; ut in Oxonienſi praeſertim Marmore, quod Diſſertatione III. proferetur, aliiſque id genus innumeris factum conſpicitur.

§. III.

De Numeralibus Graecorum Notis, ipſarum origine, antiquitate, & varietate.

QVaecumque fere de variis vocum compendiis, illorumque apud Graecos origine, cauſſa, vel antiquitate iam diximus, de numeralibus etiam ipſorum Notis intelligi profecto poſſunt, quum una prorſus eademque cauſſa, vel ratio, quae veteres Scriptores impulerat, ut integrae vocis loco characterem unum, aut pauciores ſolum literas uſurparent, impellere quoque, vel hortari potuerit, ut numeros etiam brevibus quibuſdam notis, aut ſignis exprimerent. Quin etiam facile, ut opinor ſuſpicari quis poſſit aliquos numerorum characteres, aut notas longe prius ab hominibus inventas, ac uſurpatas eſſe, quam ſcribendarum vocum uſus inciperet; adeoque numerales Notas iis etiam temporibus exſtitiſſe, quibus characteres alii vocibus exarandis exprimendiſque accomodati nondum ab hominibus adhiberentur. Ipſa nimirum ſocietas, quae vel a primis uſque temporibus inter homines inſtituta fuit, ſine mutua rerum permutatione facile conſiſtere, vel conſervari non poterat: & quemadmodum contractus omnes ſine numerorum ope peragi, explicari, vel definiri non poterant; ita quoque characteres aliqui privata primum, tum publica auctoritate conſtitui debuerunt, quibus acceptae erogataeque pecuniae ſumma, rerumque permutatarum valor, aut numerus exprimeretur. Quemadmodum ergo plurimis Veterum teſtimoniis erudimur Arithmeticae facultatem, ipſam nimirum numerandi artem, apud ſingulas fere Gentes ab ultimis etiam temporibus floruiſſe, ita quoque pluribus teſtimoniis aliis oſtendi facile poterit characteres etiam aliquos, vel numerales Notas ſemper ab iis uſurpatas eſſe: atque ita quidem ut Gentes omnes ad *denarium* uſque numerum ſupputando progredi, tum ad unitatem redire, hoc eſt *denario* numero, ſeu decadi ex ſimplicibus numeris compoſitae, aliquem ex ſimplicibus numeris ipſis adiungere conſueverint; ſive quod denarius ille ſimplicium numerorum uſus ex denario digitorum numero profluxerit, ut auctor eſt Ariſtoteles; (1) ſive quod conſtans illa ac definita ſimplicium numerorum multitudo ex una in finitimam Gentem aliam migraverit. Sed haec aliaque id genus plura ſubtilius alii, ac di-

(1) Probl. Sect. XV. Quaeſt. 3.

Diſs. II. Pag. XXIII.

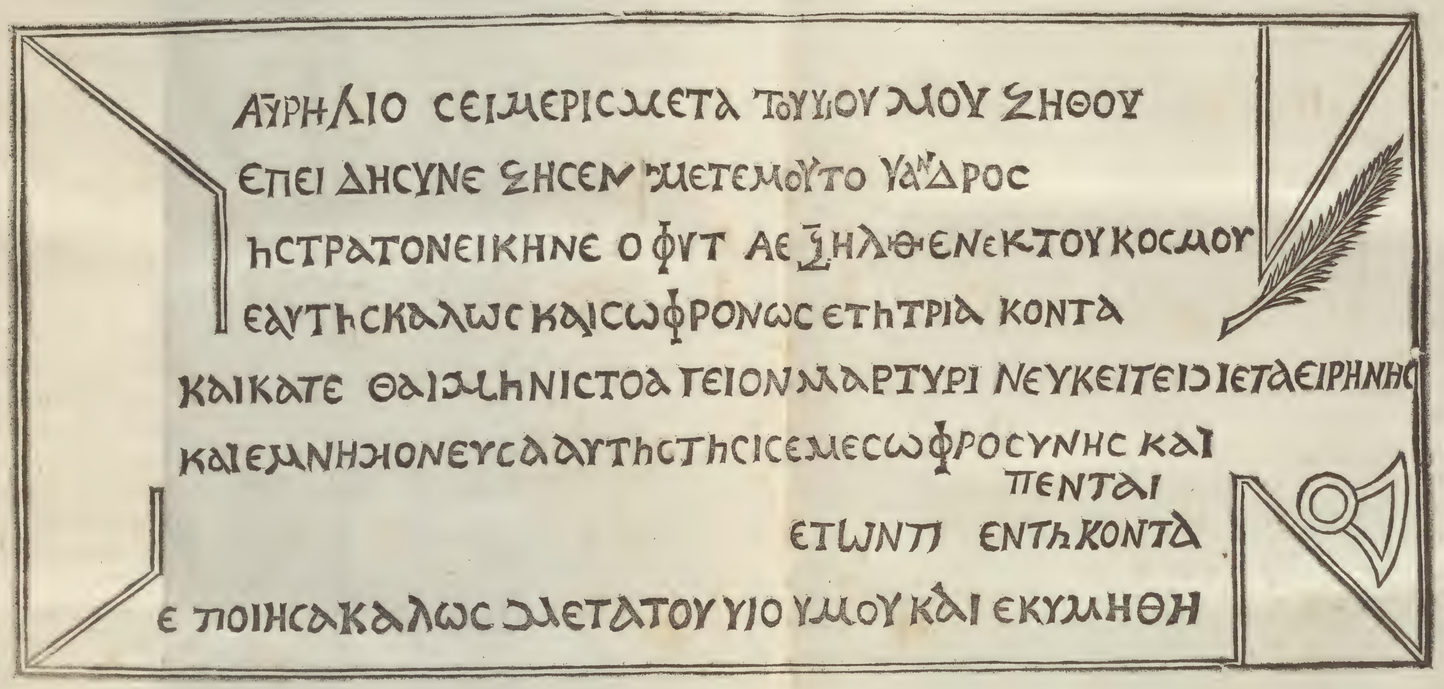

diligentius inquirant. Id unum veluti certum conſtitui ſupponique iam poterit, quod apud omnes Graeciae Populos perſpicuae quaedam numerorum Notae ſemper exſtitere, quae facile Nummis, adeoque aereis etiam, ac marmoreis ipſorum Monimentis, inſcriberentur.

Nullum tamen Graecorum Marmor, aut aerea Lamina ante Oly. c. exarata reperitur, in qua numerales illae Graecorum Notae, vel ſymbola obſerventur; ut proinde Sadvicenſe Marmor veluti antiquius numeralium Notarum ſpecimen, ac monimentum haberi poſſe videatur. Quemadmodum enim Diſſert. VI. fuſius expoſui, ſinguli characteres illi, vel notae, quibus a Graecis Scriptoribus breviſſima, atque perſpicua ratione numeri deſignantur, ſaepius in illo occurrunt; eademque prorſus vis, idemque valor ipſis tributus conſpicitur, qui apud recentiores etiam Graecos Scriptores adhibetur, ut in ſubiecta ſerie demonſtratur:

I	*unum*	⅀	*quingenta*
Π	*quinque*	X	*mille*
Δ	*decem*	ⅹ	*quinque millia*
ⅅ	*quinquaginta*	M	*decem millia*
H	*centum*		

Vndenam vero characterum iſtorum valor; aut poteſtas originem duxerit, ut nimirum I *unum*, Π, *quinque*, Δ *decem* &c. ſignificet, ita a pleriſque omnibus exponi ſolet, ut numeralium Notarum valorem, & originem ex initiali vocis illius litera repetendam eſſe arbitrentur, qua numerus ipſe a Graecis exprimitur. Itaque, quum a Graecis, ab ipſis quoque Homeri temporibus Ἰᾶ, pro μία *una* diceretur; & *quinque* a Graecis Πέντε, *decem* vero Δέκα vocetur, initialis litera I, pro Ἰᾶ *una*, Π, pro Πέντε *quinque*, Δ pro δέκα *decem* uſurpata fuit. Quumque centenarius numerus, aut *centum*, a Graecis Ἑκατὸν dicatur, eique voci adſpiratio, vel aſper ſpiritus praefigatur, qui olim nota, vel character H denotari conſueverat, ut ex Sigeo, Delio, & Baudoletiano Marmore oſtendi poteſt, centenarius numerus, aut vox Ἑκατὸν, characterе H deſignabatur; atque ita prorſus X, pro Χίλια *mille*; M pro Μύρια *decem millia* ponabatur. Denique, ut ſcribendi ratio tum brevior, tum concinnior eſſet, pro quinque Δ compoſitus chararacter alius ⅅ; pro quinque H character ⅀; pro quinque X character ⅹ uſurpari conſuevit: perinde quaſi exterior character Π exprimeret characterem alium ſibi inſcriptum Πεντάκις *quinquies* intelligendum, vel multiplicandum eſſe; idemque foret, aut ⅅ, aut πεντάκις δέκα *quinquies decem*, vel *quinquaginta* dicere. Exinde vero manifeſtiſſime deduci poteſt numerales eiuſmodi Graecorum Notas in hac hypotheſi non aliud eſse oportere, quam *Siglas*, quod ſingulae nimirum principeſque numeralium vocum literae, pro integra numerali voce, ſeu numero collocentur. Ac facile id certe Herodiani, aliorumque Grammaticorum teſtimoniis oſtendi poſſet, qui numeralem characterum vim, ac poteſtatem ex ipſa voce, quae initialibus eiuſmodi literis indicatur, repetendam eſse demonſtrant. Quinetiam Terentii Scauri auctoritas a pluribus afferri ſolet: perinde quaſi Grammaticus ille, qui Ha-

dria-

driani Caesaris aetate floruit, hanc ipsam Graecarum numeralium Notarum originem nitide diserteque tradiderit. Sed obscurior ille Terentii locus doctissimis Viris imposuit. Etenim Terentius ipse, ut ostenderet characterem H literam esse, hoc etiam, sed leve certe, argumentum exponit, quod *Attici principes literarum, a quibus eorum nomina incipiunt, numeris notantes, hac quoque in eadem significatione utuntur. Nam quoties unum notant*; μ & α *literam ponunt: quoniam apud illos* μ̄ & α *dicitur*, δύο δ, τρία τ; sic & Ἑκατὸν *ideſt centum*, H *litera notant*. Cl. quidem Maffeius ita periodum hanc refingendam esse arbitratur: *quoties unum notant*, I *literam ponunt*; *quoniam apud illos μία ἴα dicitur*; sed exempla cetera, quae mox consequuntur, perspicue ostendunt ibi legendum esse, μ *literam ponunt*, *quoniam apud illos* I *μία dicitur*; ibique Terentium non de veteri illa numerandi ratione, de qua disserimus, sed de nova quadam, ac dissidente loquutum esse, quae ab aliquibus Graecis Scriptoribus adhibebatur. Quid vero si communis ista Herodiani, Scaligeri, aliorumque sententia in dubium revocetur; ipsorumque pace fortasse coniicere, vel suspicari cui libeat, characteres illos, seu numerales Notas longe prius apud Graecos exstitisse, quam vulgatae Cadmi literae, & elementa exprimendis vocibus invectae forent; ipsarumque originem ex rudiori quadam breviorique ratione profluxisse, quae in numeralibus Latinorum Notis a doctissimis viris exponitur. Certe a Romanis *unitas* non alia de causa *obelo*, vel characterе I designatur, nisi quod ille ceteris brevior, exaratuque facilior erat: ut is proinde, qui numerum unum exprimere, vel indicare vellet, levissimo manus ductu notam, vel characterem ipsum effingeret. *Quinarium* numerum V duabus lineolis inferne coeuntibus efformarunt; ipsisque decussatis X *denarium* numerum expressere, atque lineolis ipsis ad normam positis L *quinquagenarium*. *Centenario* numero designando tres lineolae ad rectos angulos positae, vel exaratae fuerant Ⅼ; quae deinde in arcum sinuate latinum C efformarunt. Quatuor ex lineolis istis Ⅱ *quingenta* exprimebant; eademque figura utrinque duplicata, ⅭⅠↃ, sive si libeat, lineolae quinque, *millenarium* numerum expressere; quamvis deinde postremi characteres isti in D, & CIↃ, aliasque etiam formas abierint. Quid ergo prohibet, quin hac ipsa facili nativaque serie, quae repente in omnium oculos incurrit, antiquissimi etiam Graeci in pingendis numeris usi fuerint? adeoque lineolam I pro *unitate*, duas aequidistantes II pro *binario*, III pro *ternario*, IIII pro *quaternario*; moxque duas, sed alteri ad normam insistentes, Ⅱ pro *quinario*, tres lineolas invicem concurrentes pro denario; lineolas tres H pro *centenario*; invicem decussatas pro *millenario*; quatuor demum M, pro *decem millibus* usurpaverint; deinde vero characteribus institutis voces illas exprimendis numeris excogitaverint; quae a numeralibus Notis ipsis, veluti initialibus literis, inciperent. Certe a characterе, vel litera Δ non modo vox δέκα, sed etiam δύο initium ducit; vox Ἑκατὸν *centum* non ab H, quae priscis Atticis incognita fuerat, atque Olymp. solum XCIV. recepta fuit, sed ab E exorditur, a qua similiter numerales voces ἓξ, ἑπτὰ, ἐννέα incipiunt. Denique, licet ab Homero non μία, sed ἴα dictum fuerit, ideoque plurimi opinentur, quod character I *unam*, hoc est Ἓν significet; nullum tamen ex prosae Scriptoribus exemplum afferri potest, quo ἶος, vel ἴα, vel ἶον adhi-

bi-

bitum oſtendatur; ut proinde voces illae non ab omnibus vulgo receptae, ſed a Poetis ſolum uſurpatae merito exiſtimentur. Sed haec leviſſima ſolum coniecturae loco haberi poſſe putaverim; quum vera numeralium Notarum cauſſa, & origo in tanta veterum monimentorum inopia intelligi, vel definiri non poſſit; atque antiquiſſimum Notarum Graecorum ſpecimen, quod aetatem tulit, ad Olymp. CI. referendum eſſe iam dixerim.

Proxime ad Sadvicenſe Marmor accedit Oxonienſe Chronicon, in quo iiſdem prorſus numeralibus Notis, quae in Sadvicenſi reperiuntur, rerum geſtarum tempora, & anni, nobiliores nimirum Graecorum Epochae, deſignantur; quamvis in Mileſio Seleuci Callinici Monimento, quod Oly. CXXXIII. excitatum fuit, numeri *δι' ὅλων γραμμάτων*, integris, nempe expanſiſque vocibus, exprimantur; ſicuti in Heracleenſi lamina terrae dimenſiones, ac ſpatia explicatis ubique vocibus indicantur.

Atque iſta quidem de antiquiſſima, ut ego quidem opinor, conſtantique numeralium Notarum ſerie, quae apud Graecos omnes obtinuit. Longe nimirum recentior alia ſupputandi methodus, aut numerorum exprimendorum ratio cenſeri debet, qua 24. Alphabeti literae tres veluti in claſſes diſtributae fuerunt; ut priores quidem *octo* literae, ſeu characteres ſimplicibus numeris, hoc eſt *unitatibus*; *octo* reliquae *decadibus*; *octo* poſtremae *centenariis* numeris exprimendis adhiberentur: & quemadmodum in prima claſſe character ϛ, ſive *ἐπίσημον βαῦ epiſemon bau* ſexto loco ponebatur; ita quoque in ſecunda character ϟ, vel *ἐπίσημον Κόππα epiſemon Coppa*, pro nonagenario numero inſerebatur; itidemque *ἐπίσημον Σὰν πῖ*, *epiſemon Sam pi* ͱ, ſive ͳ pro *nongentis* adiicebatur. Itaque in hac ſupputandi methodo characteres ipſi, vel literae, & epiſema eum valorem obtinent, qui in hac ſerie exhibetur:

I			II			III		
A	α	1	I	ι	10	P	ρ	100
B	β	2	K	κ	20	Σ	σ	200
Γ	γ	3	Λ	λ	30	T	τ	300
Δ	δ	4	M	μ	40	Y	υ	400
E	ε	5	N	ν	50	Φ	φ	500
ϛ	ϛ	6	Ξ	ξ	60	X	χ	600
Z	ζ	7	O	ο	70	Ψ	ψ	700
H	η	8	Π	π	80	Ω	ω	800
Θ	θ	9		ϟ	90	ͳ		900

Quemadmodum vero characteres omnes, aut numerales Notae a Latinis adhibitae *millenariae* fiunt, ſi tranſverſa lineola ſuper ipſas inducatur, ut V̄ *quinque millia*, X̄ *decem millia* ſignificat; ita quoque ſuperiores illi Graecorum characteres *millenarii* fient, ſi aut ſuperne tranſverſa linea, aut inferne lineola, accentus acuti inſtar, appicta fuerit: ut, ,α *mille*, ,ι *decem millia*, ,ρ *centum millia* ſignificabit; idemque prorſus millenarii numeri valor in charactere, vel numerali Graecorum Nota cenſeri debet, ſi lineola non inferne poſita, ſed dextro lateri oblique adiecta fuerit; ut ,Β *bis mille*; ,Ε *quinque millia* ſignifiacbit: quod in exemplis illis apparet, quae ſuis in locis in Opere proferuntur; in quibus etiam opportune obſervabitur plerumque lineolas iſtas a quadratario, exſcriptore, atque typographis omiſſas fuiſſe; adeoque literarum valorem aliquando obſcurum eſſe

oportere: ſicuti viciſſim interdum lineola ipſa dextro characteris lateri appicta ab imperito Scriptore in characterem alium temere converſa fuit. Ita in Gruteriano Marmore (1) legitur: ΔΩCEI ΤΩ ΦΙCΚΩ ⋈ΛΒΦ; at Cl. Gorius, qui Marmor olim Piſis, nunc Florentiae poſitum accuratiſſime expreſſit, perſpicue exhibet ⋈·ⱯB.Φ. optimeque reddit *denarios bis mille quingentos*. (2) Ita prorſus in Sponii (3) Marmore nunc habebur: ⋈ΑΒΦ, ſed ibi certiſſime reſcribi debet ⋈ⱯBΦ; ſicuti in Smyrnenſi Lapide, in quo depravate conſpicitur X Æ, reponendum eſſe iam monui X Ⱡ *denariorum quinque millia*.

Quo vero tempore recentior iſta numeralium Notarum ſeries a Graecis uſurpari coeperit, facile coniici, vel definiri non poteſt. Perſpicuo tamen Plutarchi teſtimonio deprehendiſſe videor, iam inde ab Olymp. XLVIII. numeros Alphabeti literis a Graecis exprimi conſueviſſe; adeoque literas ipſas, veluti numerales Notas, uſurpatas eſſe. Ille nimirum de characte-re E, ſive ut antiquitus ille efferri, vel pronunciari conſueverat, EI quod *Delphici Templi foribus inſcriptum erat*, diſſerens ait V Graeciae Sapientes poſtquam eiuſmodi nomine decorati fuerant, quod Olymp. XLVIII. contigiſſe ex Laertio, (4) aliiſque pluribus erudimur, characterem illum veluti *quinarii* numeri notam ibi ſculpſiſſe: *τῶν γραμμάτων ὃ τῇ τε τάξει πέμπτον ἐϛι, ϗ τῷ ἀριθμῷ τὰ πέντε δηλοῖ*; *eam literam, quae & in ordine quinta, & quinque numerum deſignat*: ut oſtenderent *quinque* ſolum in Graecia vere Sapientes exiſtere, atque ex Sapientum numero Periandum Corinthi, & Cleobulum Lindi Tyrannos expungendos eſſe. Itaque ex Plutarchi ſententia, viri nempe Graecarum rerum peritiſſimi, manifeſtiſſime apparet, numeros eorumque ſeriem Alphabeti literis tunc exprimi, vel deſignari conſueviſſe. Pluribus etiam, iiſque non obſcuris, Ariſtophanis, eiuſque Scholiaſtae teſtimoniis inferri poſſe videtur, ipſius aetate, atque anno 4. Olymp. XCVII. quo Comicus ille *Plutum* edidit, Alphabeti literas, veluti peſpicuas, atque communes numerorum Notas, ab Athenienſibus uſurpatas eſſe. Etenim, quum Ariſtophanes dixiſſet: (5)

Α'λλ' ἢ λαχοῦσ' ἔπινες ἐν τῷ γράμματι

Sed annon ſortibus ductis per literas potaſti?

Scholiaſtes ad illa Comici verba adnotavit: *φησὶ γὰρ ὁ Φιλόχορος, ἐπὶ Γλαυκίππου ϗ ἡ βουλὴ ϵ τὸ γράμμα τότε πρῶτον ἐκαθέζετο. ϗ ἔτι νῦν ὄμνυσιν ἀπ' ἐκείνου καθεδεῖσθαι ἐν τῷ γραμματείῳ, ᾧ ἂν λάχωσι. τοῦτο δὲ ἀφ' ἑτέρου ἐϛὶν ἑρμηνεῦσαι. Α'θηναῖοι γὰρ ἀπὸ τῶν φυλῶν ἐποίουν τὰς δικαϛὰς κατὰ τὰ γράμματα· οἷον ἡ πρώτη τὸ Α ἔσχε σημεῖον, ϗ ἡ δευτέρα τὸ Β, ϗ αἱ ἄλλαι ὁμοίως, ἕως τοῦ Κ. δέκα γὰρ ὅσαι φυλαῖ, δέκα ἐγράφοντο δικαϛαὶ. ὁ οὖν λαχὼν τὸ Α, πρῶτος ἐδίκαζε· ϵ οἱ ἄλλοι ὁμοίως*. Itaque ex perſpicuis teſtimoniis iſtis inferri poſſe videtur, quod decem Iudices, ipſorumque locus, aut ordo decem literis ab A uſque ad K deſignari conſueverat; adeoque ſimplices numeri, vel unitates prioribus Alphabeti literis exprimebantur: quod in hac ipſa numerandi ratione ſuperius expoſita ſervatum eſſe conſpicimus. Quandoquidem vero characteres ipſi, vel literae uſque ad K numeratae *decem* eſse non pot-

erant

(1) Pag. 749. n. 4. (2) Par. I. n. 26. pag. 297. (3) Miſcell. Sect. X. n. 28. pag. 331. (4) Lib. I. Segm. 22.
(5) Act. IV. Sc. 4. ver. 973.

erant, nisi inter ipsas *episemon bau* ϛ recenseretur; exinde facile deduci posse videtur hanc etiam notam, episemon, aut characterem illum numeralibus Notis iampridem insertum, aut in alphabetica literarum serie receptum fuisse. Perspicuis etiam certisque Aristophanis eiusdem testimoniis ostendi potest, quod ipsius aetate cetera quoque episema, hoc est Σὰν πῖ, & Κόππα ab Atticis cognita, & usurpata iam fuerant. Etenim Aristophanes ipse variis in locis equos Σαμφόρας (1) *Samphoras*, & Κοππατίας (2) *Coppatias* appellavit. Ii vero non alia certe de caussa *Samphorae* dicebantur, ut Athenaeus (3) etiam ostendit, nisi quod ipsis character ϡ inurebatur; qui, quamvis origine Phoenicius esset, a Graecis tamen velut ex Ↄ & Π, hoc est ex inverso *Sigmate*, quod Dorice *San* dicebatur, simulque ex *Pi* compositus censebatur. *Coppatiae* vero vocabantur equi, quod characterem ϙ, ideſt Phoenicium Κόππα, vel Κοφῆ insculptum gererent, quod etiam Ἀντιῤῥῶ, vel Ρ Ⅎ ἀντεσραμμένον *Rho inversum* dicebatur: quippe quod ad inversum P, hoc est q, proxime accederet. Haec omnia admirabili qua fulgebat eruditionis copia demonstravit Scaliger; (4) simulque opportune varios Aristophanici Scholiastae errores ostendit: quemadmodum etiam Hesychium, & Eustathium deceptos esse probavit, qui Κάππα cum Κόππα confudere; & equos ipsos ideo Κοππατίας appellatos esse putarunt, quod ipsis Κάππα inureretur; ut mirari proinde quis possit cur Bochartus (5) tamen in Hesychii sententiam concesserit. Ceterum, ut a superiora Aristophanis testimonia revertar, quum ex iis perspicue ostendatur Olymp. LXXXVIII. qua *Equites*, & Olymp. LXXXIX. qua *Nubes* editae sunt, tria episema ϛ, ϙ, ϡ ab Atticis usurpari, ipsorumque primum alphabeti literis inseri, aut certe numeralibus Notis aliis accenseri consuevisse; perspicuum quoque fieri videtur celebrem illam numerandi rationem iis temporibus receptam esse.

Testimoniis, & exemplis istis adiungi fortasse poterit, quod in antiquis etiam Athenienssium Nummis eiusmodi literae, vel characteres plerumque in amphorae sinu insculpti conspiciuntur; ibique non aliud, ut in Fastis Atticis observavi, (6) verisimilius significant, quam officinarum seriem, aut numerum, in quibus Nummi cudebantur; adeoque characteres ipsi, vel Alphabeti literae non aliud, quam numerales Atticorum Notae, censeri debent: quumque plurimi ex Nummis illis Alexandri M. aetatem praecedant, ut ex illorum pondere, & argumentis aliis eruditi Viri observarunt, ipsa quoque numeralium Notarum series, atque usus temporibus illis antiquior haberi debet.

Verum, quamvis haec omnia maximam veri speciem praeseferant, atque immortalis Scaliger, ubi de Ionico Graecorum alphabeto differit, omnes 24. Graecorum literas, simulque tria episema veluti antiquis temporibus usitata recensuerit; longe tamen verisimilius existimo numerandi rationem, quae proxime ante Aristophanis aetatem, atque ipsa quoque Aristophanis aetate, adhibebatur, eam nimirum, qua alphabeti literae numeralium Notarum instar usurpari consueverant, ab illa plurimum dissidere, quam superius expossui, quaeque temporibus mox insequutis frequentissime adhiberi coepit. Atque illud in primis observandum esse putaverim, quod

(1) Equit. ver. 609. & Nub. ver. 122. & 1301. (2) Nub. ver. 23. & 437. (3) Lib. XI. c. 5. (4) Ad Euseb. Chron. pag. 108. (5) Hieroz. Libr. Part. I. pag. 129. (6) Tom. II. pag. 242.

primis Ariſtophanis temporibus nondum a Graecis ipſis, & Athenienſibus integra 24. literarum ſeries recepta fuerat; ſed ipſi 16. ſolum Cadmeis Alphabeti literis utebantur, (1) quibus mox Θ, Ξ, Φ, Χ, Ζ, Η, Ψ, Ω, ſed variis tamen temporibus, addidere; ut proinde Olympiadis ſolum XCIV. anno 4. viginti quatuor Alphabeti literis uti coeperint, quod nitide diſerteque Euſebius in Chronico teſtatur, atque ex pluribus Scriptorum aliorum teſtimoniis oſtendi poteſt, ut in Faſtis Atticis obſervavi. (2) Certe in Sigeo Lapide, ceteriſque antiquiſſimis Graeciae Marmoribus, aut Nummis aliquae ex huiuſmodi literis non obſervantur. In Baudelotiano Marmore, quod Athenis Olymp. LXXX exaratum fuit, pro Η ſimplex Ε, & Ο pro Ω ubique ſcriptum conſpicitur; pro Ξ ubique ponitur ΧΣ; ideoque ſcribitur: ΑΜΦΙΑΝΑΧΣ, pro ΑΜΦΙΑΝΑΞ; ſicuti pro litera Ψ ponitur ΦΣ; adeoque legitur, ΟΦΣΙΑΔΕΣ, pro ΟΨΙΑΔΕΣ. Itaque, ſi prima Ariſtophanis aetate in communi Athenienſium Alphabeto literae Ξ.Ψ.Η.Ω nondum receptae fuerant, quibus numeri 60. 700. 8. 800. deſignantur, quis aperte non videat 24. numerales Notas, quae nunc temporis adhiberi, totidemque Alphabeti literis deſignari ſolent, iis temporibus uſurpari minime potuiſſe? Quod vero ad epiſema ſpectat, nimirum ϛ, ϙ, ϡ quae Alphabeti literis adiungi, & numeralium Notarum inſtar haberi nunc ſolent, non facile profecto conceſſerim tunc etiam temporis, quo ſingulae 24. Alphabeti literae receptae iam fuerant, ipſa quoque, aut literarum, aut numeralium Notarum inſtar haberi conſueviſſe. Tantum enim abeſt, ut ex ſuperiori Ariſtophanis eiuſque Scholiaſtae loco deduci poſſit *epiſemon bau* ϛ, veluti ſenarii numeri notam adhiberi conſueviſſe, ut oppoſitum potius exinde deducatur, ſi locus ille cum alio conferatur, quem in alio Ariſtophanis dramate, hoc eſt in *Eccleſiazuſis*, vel *Concionantibus*, obſervavi. Ibi nimirum Comicus veterem ſolemnemque Athenienſium concionum morem, rituſque varios accurate lepideque deſcribens, mulierem quandam inducit, quae praeconis voce ſingulos iuxta literas ſortito ductas variis in locis diſcumbere, & caenare iubet; ibique nitide diſerteque de Β, Θ, & Κ mentionem facit; tandemque concludit: (3)

. . . . . ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα
Μὴ ξελκισθῃ καθ' ὃ δειπνήσει, τυτὺς απελῶσιν ἅπαντας
. . . . . *cui autem litera*
educta non fuerit, ſecundum quam caenet, eos omnes expellant.

Ergo ſi Comicus ſingulas decem literas illas hic exprimit, quae in deſignandis Iudicum ſedibus ſortito duci praeconiſque voce publicari conſueverant; & quemadmodum, ubi ſuperius dixerat: ἔπινες ἐν τῷ γράμματι, *bibiſti ſecundum literam*, ad decem literas illas reſpexit, quae conſtanti Athenienſium more ſortito ducebantur: ita nunc quoque quum ait, δειπνήσει κατὰ γράμμα *coenabit ſecundum literam*, eumdem ipſum morem, aut literarum ordinem numerumque ſignificat; dubitari certe non poterit quin Κ inter illas haberetur; ideoque Scholiaſtes illam veluti extremam, vel *decimam* memoraverit. Ergo, ſi Κ decem literarum ultima cenſebatur, & Η, atque Ζ ab

Athe-

(1) Vid. Plin. Libr. LVI. c. 7. (2) Tom. II. pag. 239. 241. (3) Ver. 680.

Athenienſibus Olymp. XCVII. qua *Concionantes* editae ſunt, certiſſime admittebantur; perſpicuum fiet, quod *epiſemon bau* nondum literis, vel numeralibus Atticorum Notis accenſebatur, ac ſenarius numerus non nota ϛ, ſed ſeptima potius litera Z, exprimebatur. Ita propemodum ex ſuperioribus Ariſtophanis locis illud unum inferri poterit, quod Notae ϛ, & ϡ ab Atticis cognitae uſitataeque fuerant; at nulla certe ratione probari unquam poterit, quod illae numeris exprimendis adhiberentur. Itaque priſcis illis temporibus, & Ariſtophanis aetate, vel non omnes Alphabeti literae numeris exprimendis uſurpari iam coeperant; vel ſi fortaſſe literas, & characteres omnes in Alphabeti ſerie tunc temporis receptas numeralium etiam Notarum inſtar adhibitas eſſe quis dixerit; diverſa tamen nobiſque incognita illarum vis, ac poteſtas admitti debet: ut pro vario nempe literarum numero, atque ordine varius quoque numeralis ipſarum valor intelligi, vel deſignari conſueverit.

Sequioribus vero temporibus ſuperior illa numerandi ratio, ſive numeralium Notarum forma ubique fere recepta fuit; adeoque in plurimis Graecorum Marmoribus obſervatur. Ita in Adulitano Ptolemaei Evergetis monimento, quod prius ab Allatio, aliiſque [1], mox a Chishullo [2] editum fuit, perſpicue legitur:

ΕΤΕΙ ΤΗΣ ΗΜΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΚΖ.

anno mei regni XXVII.

ubi Chishullus *viceſimum ſeptimum* ipſius imperii annum, qui in an. I. Olymp. CXL. inciderat, deſignari putavit. In Athenienſi Marmore, quod Berenices, & Agrippae Regis aetate, adeoque circa Olymp. CCV. ſculptum fuit, & a Sponio [3] exhibetur, perſpicue legitur: Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ $\bar{\text{Χ}}$; ibique certiſſime character X non *mille*, ut Sponius ipſe, Fabrettus, Fleetvoodus, aliique putarunt, ſed *ſexcentos* ſolum ſignificat. In alio Cyriaci Marmore habetur ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΙΓ; [4] ibique perſpicue *Prytania XIII.* reddi debet. In alio apud Sponium [5] ipſum legitur: Η ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ, quod certe non *centeſimam*, ſed *octavam* ſolum *Prytaniam* ſignificat. In alio Sponiano Marmore [6] reperitur: ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Α *Poſideone I.*; & ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Β *Poſideone II.* In Oxonienſi Marmore XV. [7] habetur: ΕΤΟΣ $\bar{\text{ΚΓ}}$, anno XXIII., atque in tribus Marmoris aliis, quae proxime conſequuntur, [8] & donariorum, vel pecuniae recenſionem continent, ſaepiſſime characteres Ρ.Σ.Ν.Ξ. ad Marmoris latera, veluti numerales Notae, reperiuntur; quemadmodum prorſus in Marmore LXXX. [9] ſaepius Ρ, ac ſemel ΡΝ obſervatur; atque in Marmore Meſſene poſito legitur: ΕΤΟΥϹ Ρ. Ν. Ζ; quo Reineſius [10] ingenioſe coniecit annum V. C. 764. in Meſſeniaca, vel potius Achaica, Epocha deſignari. Ita *Epiſemon bau*, quod fruſtra in antiquioribus monimentis aliis inquiras, primum in Claudii, tum Domitiani, mox Traiani, & Hadriani Nummis apud Vaillantium [11] occurrit. Ex Marmoribus vero, quibus illud inſcriptum fortaſſe fuerit, nullum opinor antiquius invenitur Sponiano Marmore, quod anno Chr. 75. poſitum fuit, atque opportune a me profertur pag. 24. ad Notam ϛ. Proximo tamen ſeculo eiuſmodi

ſe-

(1) Vid. Fabric. Bibl. Graec. Lib. III. Cap. 25. pag. 604. (2) Pag. 73. (3) Itiner. pag. 35. (4) Pag. 13. n. 96. Murat. pag. 571. n. 1. (5) Pop. Attic. pag. 199. (6) Pop. Attic. pag. 77. (7) Pag. 83. (8) Pag. 89. (9) Pag. 131. (10) Claſ. V. n. 52. pag. 388. (11) Pag. 13. & 25.

ſenarii Nota in pluribus Marmoribus exarata conſpicitur. Ita in Oxonienſi Marmore III, [1] quod Commodi temporibus ſculptum videtur, legitur: ΣΜΥΡΝΑΝ ΟΛΥΜΠΙΑΗ ϛ : ibique *ſenarium* victoriarum numerum exprimit, quas *C. Antonius Septimius* Cytharoedus in Olympiis Smyrnae Ludis reportavit. In Gruteri tamen Marmore, [2] & Sicula [3] agrorum terminatione ſenarius ipſe numerus charactere Ɛ, atque apud Muratorium Nota C deſignatur; quemadmodum in Gallieni Nummis hic ipſe ſenarius numerus character S expreſſus conſpicitur; alibique ſenario numero deſignando charactere F, quod Aeolicum *Digamma* vocatur, reperitur. *Epiſemon San pi* ϻ, ϡ neque in Nummis, neque in Marmoribus obſervatur; eiuſque forma ſuperius expreſſa in ſolis Codicibus reperitur. At *Epiſemon Coppa* ſaepius in Nummis, & varia quidem forma, exaratum conſpicitur. Plerumque ſcilicet ita efformatur ϙ; aliquando ϥ; interdum ρ repraeſentat; [4] atque in Tiberii Nummo ab Antiochenſibus cuſo legitur: ЄΤϘ ϙ: ubi certiſſime XCVI. ipſorum annus exprimitur, qui cum 46. Chriſti anno concurrit; adeoque prima Nota Romanorum R iacenti ſupinaque ſimilis *nonaginta*; altera, vel epiſemon bau, *ſex* ſignificat. In Marmoribus autem characterem hunc, aut numeralem Notam, vix opinor, invenias; ſi unum illud Cretenſe Marmor exceperis, quod ex ineditis Donii Schedis Diſſertatione III. iam protuli; & fortaſse quoque Marmor aliud Neapoli nuper effoſsum, quod ad Notam ΔN exhibeo: ſi quidem inconditus, & obſcurus character ille ⪿ in ϙ, vel ϛ, aut alias Epiſemi Coppa formas, refingi debeat. Quod enim Placentinus [5] *Sampi* hac forma ϡ exaratum in ſuperiori Oxonienſi Marmore ſculptum putaverit, perſpicue fallitur. Quamvis enim Olympia illa Smyrnae celebrata non *pentaeterica*, ſed annua ſolum exiſtimentur; qui fieri unquam potuit, ut Cytharoedus ille *nonaginta* vicibus in iis victoriam reportaverit? Video quidem characterem ipſum notaeque genus in alio Marmore pagina 93. reperiri; ibique pro *nonagenario* numero a Prideauxio uſurpari, ut ipſius proinde veſtigiis inexplicando Notae huius valore Placentinus inſtitiſse videatur. Sed, cum eadem ipſa forma in iſto, ac in ſuperiore Marmore, exprimatur, ibique *nonagenarii* certe numeri vim habere non poſſit; ne quidem in iſto nonagenarium numerum deſignabit. Ceterum numerales iſtae Graecorum Notae, ubi plures una exprimendae, vel exarandae fuerant, ita plerumque diſponi ſolent, ut in ſcribendo minores maioribus praeponantur; ac proinde inverſa veluti ſerie, vel ordine retrogrado legi debeant. Ita, quum in Palmyreno Marmore exaratum conſpicitur: ЄΤΟΥΣ ΔN Φ, ibi certiſſime anno 554 legi debet. Aliquando tamen haec literarum ſeries, vel numeralium Notarum ordo alternare conſpicitur: ut apud Gruterum [6] habetur: ΕΙΣ ΤΟ ΚC & HKL *in XXVI. & XXVIII. annum*; atque mox ΕΙΣ ΤΟ ΚΖL, ΘΚL *in XXVII. & XXIX. annum*, ut ad Notam L opportunius obſervavi. Sic aliquando nova, & perturbata ſerie in Gualtherio [7] reperi exaratum eſse ΤΑΙ ΠΟΔΩΝ *tercentorum undecim pedum*: ut a prima ad ultimam, moxque ad intermediam literam legendo ſit progrediendum. Longe rarior, atque in unico, quod noverim, Hermogenis Medici titulo uſurpata numerandi methodus, in qua Librorum ab illo conſcri-

(1) Pag. 70. (2) Pag 327. n. 1. (3) Gruter. pag. 210. (4) Vide Noriſ. Epoch. Syr. pag. 153. (5) Palaeogr. pag. 105. (6) Pag. 328. n. 1 (7) Tabul. Sicul. pag. 15. n. 107.

ſcriptorum numerus non unica, ſed pluribus ordine poſitis numeralibus notis exprimitur. Titulum ipſum ab Heſſelio, (1) iterumque a Muratorio (2) editum ſubieciſse nunc libet, ut alicubi ſuppleri corrigique ille poſſit:

Ἑρμογένης Χαριδήμου ἰητρείην ἀναγράφας
Ἑπτὰ ἐπὶ ἑβδομήκοντα ἔτεσιν καὶ ἴσοις ἐπὶ βίβλοις

Hermogenes Charidemi fil. qui medicam artem conſcripſit,
Septem, & ſeptuaginta annis, totidemque libris.

Συνέγραψε δὲ βίβλια — ἰατρικὰ μὲν Ō B̄
Γεωρικὰ δὲ — περὶ Ζμύρνης — Ā B̄
Περὶ τῆς Ὁμήρου σοφίας — Ā — καὶ πατρίδος Ἀσίας
Κτίσεων Ā B̄ — Εὐρώπης κτίσεων Ā B̄ Γ̄ Δ̄ Νήσσων
Α — Ἀσίας ϛαδιάσμων Α — Στρατηγεμάτων Ā B̄ —
Πύναξ Ρωμαίων, καὶ Ζμυρναίων διαδόχη κατὰ χρόνους.

Itaque, licet in exemplis omnibus habeatur Ō B̄; certiſſime tamen ibi reſtitui refingique debet Ō Z̄; ut quemadmodum nempe Librorum numerus par annorum numero fuiſse dicitur; ita, ſi LXXVII. annos Hermogenes in vivis exegerat, totidem quoque Libros edidiſse dicatur. Illud hic etiam obſervatu dignum, quod Hermogenes περὶ ϛαδιάσμων ſcripſiſse dicitur: quibus certe Libris Aſſiae, & Europae *Itineraria* ita complexus videtur, ut Vrbium diſtantias, itinerum, viarumque rationem, ac intervalla expreſserit; quod in pluribus latinorum *Itinerariis* factum conſpicimus. Rarioribus quoque minuſque uſitatis numerorum, aut potius numeralium vocum compendiis accenſeri merito poterunt contractiones illae, quas in Tyriorum Epiſtola apud Gruterum (3) obſervavi: KC N̄, & C K N̄ quarum illa quidem EIKOCTEN *viceſimam*; haec vero ΔIAKOCIOCTHN *ducenteſimam* ſignificat: perinde quaſi ex numerali characterum K, & C poteſtate, ſimulque ex numeralibus vocibus, quae Notarum illarum vim exprimant, compendia illa conflata fuerint.

Supremo tandem loco concinnior alia numerandi methodus exponi nunc debet, quae recentioribus ſolum temporibus invecta fuit; ut quaelibet ex 24. Alphabeti literis numerum, aut locum illum exprimeret, quem in ipſa alphabeti ſerie occuparet, ut in ſubiecto illarum ordine conſpicitur.

Α	α	1	Η	η	7	Ν	ν	13	Τ	τ	19
Β	β	2	Θ	θ	8	Ξ	ξ	14	Υ	υ	20
Γ	γ	3	Ι	ι	9	Ο	ο	15	Φ	φ	21
Δ	δ	4	Κ	κ	10	Π	π	16	Χ	χ	22
Ε	ε	5	Λ	λ	11	Ρ	ρ	17	Ψ	ψ	23
Ζ	ζ	6	Μ	μ	12	Σ	σ	18	Ω	ω	24

Quis omnium primus numerales Notas iſtas, aut novum hunc ipſarum valorem invenerit, ambiguum obſcurumque cenſeri facile poterit. Illud unum hic aſseri, vel conſtitui poſse conſpicio, quod Ariſtarchi aetate, qui circa Olymp. CL. floruit, haec numerandi methodus inventa iam fuerat. Ille nimirum integram Homeri Iliadem, itidemque Odyſseam in XXIV. Libros diremiſse fertur, quorum quilibet ab una Alphabeti litera nomen, ac numerum ſortiretur: ut Liber B ex. gratia *ſecundus*, Liber Ω *viceſimuſ-*

(1) Append. Praef. pag. 44. (2) Pag. 706. n. 3. (3) Pag. 1105. n. 3.

muſquartus eſset: quod facile profecto intelligi, vel uſurpari non poterat, niſi characteribus illis hic ipſe valor iampridem tributus eſſet. Sed longe tamen antiquiorem hanc numerandi methodum, atque ipſa quoque Theophraſti aetate; qui circa Olymp. CX. floruit, uſurpatam eſſe putaverim. Etenim inter alia ipſius Opera, quae ab antiquis Scriptoribus memorata a Meurſio doctiſſimo recenſentur, hoc etiam num LX. occurrit: Νόμων κατὰ ϛοιχείων κδ' *Legum ſecundum elementa* Libri XXIV. quemadmodum certe *decimum ſextum* Etymologus, *viceſimum* Operis huius Librum Harpocration laudavit. Ergo, ſi titulus ille Operiſque diviſio non a recentiore quodam, ſed ab ipſo potius Theophraſto inſtituta fuit, ac Librorum ſeries, & numerus elementis, hoc eſt Alphabeti literis, diſtinguebatur; perſpicuum fiet 24. elementa ipſa, vel literas Theophraſti aetate numeralium Notarum inſtar adhiberi conſueviſſe. Ac nihil hic certe veriſimilius eſſe ſupponique poterit, quam quod Athenienſes, ubi primum Olymp. XCIV. *vigintiquatuor* in Alphabeto literas admittere, vel numerare coeperunt, literas etiam ipſas, veluti numerales Notas uſurpare coeperint: quemadmodum ſane antiquioribus etiam temporibus Alphabeti literis, ſed alia tamen ratione, numeralium Notarum inſtar, uti conſueverant, ut ſuperiori loco iam demonſtravimus. Quamvis tamen eiuſmodi characterum valor, aut numeralis poteſtas iam inde ab Olympiade C. uſurpari coeperit, in Graecis tamen Marmoribus longe ſerius invecta illa fuit; quum Marmora, in quibus N *tredecim*, Υ *viginti*, Φ *viginti ac unum*, Ω *viginti quatuor* ſignificat, ut opportune ſuis in locis oſtendi, ad ſequiora ſolum tempora referri debeant.

Atque hactenus quidem, niſi pro rei dignitate, quantum certe Operis, ac inſtituti conſilium pati poterat, de numeralibus Notis illis diſerui, quarum quaelibet varios quidem, ac mirifice diſſidentes valores recipere, variis nimirum, atque inaequalibus numeris exprimendis adhiberi ſubinde poteſt; ſed una tamen eademque conſtantique forma exarari conſuevit, ut facile proinde in legendis explorandiſque Veterum monimentis, ubi character aliquis, aut Nota quaedam iis inſcripta conſpicitur, intelligi quoque deprehendique poſſit ad quaenam numeralium Notarum genera character ille referri debeat. Quid enim inconditas alias, informes, exoticas, inſuetaſque Notarum ſpecies hic perſequar, quae in recentioribus praeſertim titulis obſervantur; nec aliunde certe, quam a ſcalptorum oſcitantia, vel exſcriptorum incuria, vel a ſaeculi barbarie, novam hanc faciem obtinuerunt? Plurima hic quidem eiuſmodi Notarum exempla facile proferri poſsent; ſed, quum maxima in ipſis varietas haberi ſoleat, adeoque vix, ac ne vix quidem ad certam aliquam claſsem, hoc eſt ad aliquam ex communibus perſpectiſque Notis, referri illae poſſint, longe commodius, ac opportunius exiſtimo ipſarum ſingulas iis in locis, ſive Marmoribus exhibere, quibus inſcriptae illae fuerint, ibique ipſarum valorem, ſi fieri id quidem poterit, explicare. Itaque, ſi cui fortaſse libeat aliquam ex inuſitatis, obſcurioribus, implexiſque Notis illis inſpicere, Oxonienſe Marmor adire poterit, quod Diſsert. VI. & Cretenſe, quod Diſsert. III. ego profero: quemadmodum etiam Marmora, quae exhibentur in Notis Æ, ΔNϚ, ΣΣ, CTH, ℣ Omnium tamen inſtar haberi merito poterit Corcyrenſe Marmor, quod Veronae poſitum a Cl. Maffeio accuratiſſime exhibetur; (1)

(1) De Sigl. Pag. 101.

↑ΠΡΡ:ΠΙΙΙΙΙ:ΡΡΡΡΠ:
ΓΡΡΡ:↑↑ΠΙ:ΗΡ:↑ΡΡ:↑↑↑Γ:
ΜΗ↑↑ΡΡΙΙΙΙ:ΗΗΗΗ↑ΓΡΡΡΙΙΙΙ.

Clar. Editor Notas iſtas in Atticas vergere feliciter exiſtimavit. Characterem ↑, qui in Etruſcis etiam Volaterrarum Vrnis, veluti numeralis Etruſcorum Nota, ſubinde occurrit, (1) *millenarium* numerum deſignare ſuſpicatur. Sed cur, inquit ille, poſt H, vel *centenarium* numerum, exaratur? Ita character ⊳ *denarii* numeri Nota videtur; ſed cur ille poſt Π, ſive *quinarium* conſpicitur? Itaque ingenue modeſteque concludit: *Ego quidem quid haec* ἐπιχώρια *aenigmata ſibi velint, ignorare aperte fateor*. Si quidpiam hic tamen eruditiſſimi viri coniecturis addere fortaſſe liceat, characterem ↑ *millenario* numero exprimendo uſurpatum eſſe, exinde quoque ſuaderi poſſe putaverim, quod a Romanis etiam inter varias millenarii numeri formas haec quoque ↟ conſpiciatur, quae ad ſuperiorem Corcyrenſem proxime accedit. Argumento quoque eſſe poterit, quod apud Etruſcos Graecorum character X, quo certe *mille* deſignatur, ita ↓ exaratur; ut omnium primus Cl. Gorius obſervavit: (2) quemadmodum prorſus ex Herculani Nummo perſpicue oſtendit (3) characterem ↑ nihil aliud apud Etruſcos, quam Graecum K, exprimere. Itaque nihil veriſimilius hic aſſeri ſupponique poterit, quam Nota ↑ *mille* deſignari; quum praeſertim *millenario* numero indicando nulla alia in Marmore Nota uſurpata videatur. Characterem vero Þ non *denario* ſolum, ſed *centenario* quoque numero exprimendo uſurpatum eſſe, quis crederet; quum in Deliaca Inſcriptione character Þ hac ipſa forma Þ exprimatur; quemadmodum in Heracleenſi Lamina, ut Maffeius ipſe teſtatur, (4) hac ſpecie ÞÞ exarata conſpicitur. Quum tamen in breviſſimo hoc titulo conſueta *centenarii* numeri nota H ſaepius obſervetur, neque character alius *denario* deſignando ſuperſit, characteri Þ denarii valor affingi debet; ut proinde praeter ↑ communes illae Graecorum Notae Ι. Π. Η. Δ. Μ. hic etiam haberi ſupponique debeant. Itaque, quum in ceteris etiam Graecis Marmoribus minores aliquando numeri maioribus praeponi conſueverint, ut ſuperiori loco iam vidimus; nulla propemodum difficultas in numeralibus Notis illis, vel partialibus, ut ita loquar, ſummis ſupererit, quae in extrema primi verſus parte integroque ſecundo verſu continentur. At in primo, ubi ΠΙΙΙΙΙ exaratum conſpicitur, niſi character aliquis Ι expungi debeat, fortaſſe H ſculpendum fuerat, ut numerus 108. exprimeretur. Nihil eſt autem cur in primi verſus initio ordine perturbato ſcriptum miremur ↑ΠÞÞ, perinde quaſi uſitatis characteribus haberetur ΧΠΔΔ; quum etiam in alio Marmore exaratum viderimus ΤΑΙ, pro CCCXI. Eadem quoque ratio, vel perturbata numerorum methodus in poſtremo verſu ſupponi poterit, ut character H inter Μ, & ↑, minor nempe inter maiores, reperiatur; ſicuti viciſſim ↑ inter H, & Π, ſive Þ; hoc eſt maior inter minores medius exaretur; quum praeſertim haec inſolens in numeris exarandis ratio non a Graecis omnibus uſurpata, ſed Corcyraeorum potius propria, ac peculiaris eſſe potuerit.

§§§§§ At-

(1) Obſerv. Lit. Tom. VI. pag. 362. (2) V. Cl. Gorii Vindic. Alphab. Etruſc. pag. 34. (3) Ibidem Pag. 166. (4) Obſerv. Liter. Tom. III. p. 296.

Atque iſta quidem mihi ipſi diffidens, ac divinando fere conieci, ſi eiuſmodi Notarum ſumma, vis, ac poteſtas ex ſolo hoc Marmore, velut integro perfectoque monimento quodam, exſculpi debeat. At non facile profecto conceſſerim titulum, ac Marmor aliquod exarari, publicoque, ut videtur, loco conſtitui potuiſſe, in quo nihil aliud, quam ſola numeralium Notarum congeries, exhiberetur; nihilque prorſus de rerum, aut pecuniarum genere, origine, tempore, exactoribus adiiceretut. Itaque ſuſpicor hoc breviſſimum Veronenſe Marmor extremam alterius Marmoris partem fuiſſe; ut in illo quidem pecuniae acceptae, vel erogatae ratio, eorum quoque nomina expreſſa forent, qui pecuniae ſummam contulerant; in extrema vero ipſius parte, vel ſubiecto Lapide, qui ſolus nunc ſupereſt, ſola pecuniae ſumma eadem prorſus nobiſque incognita ſerie exhiberetur, quae in ſuperiori, prolixiorique Marmore exponebatur. Sic, ut exemplo res clarior fiat, in Delio Marmore, quod Diſſert. VI. a me proferetur, variae Civitates, pluresque Cives ordine recenſentur, pecuniaeque ſumma nitide exprimitur, quam ipſorum quilibet erogaverat; tandemque in extrema Marmoris, aut cuiuslibet Claſſis parte, κεφάλαιον, hoc eſt integra acceptae pecuniae *ſumma*, uſitatis tamen characteribus, aut Numeralibus Notis, quae ex partialibus veluti ſummis conflantur, exprimitur. Quid ergo prohibet quin in Corcyrenſi etiam Marmore, quod nunc avulſum interiit, totidem prorſus Vrbes, aut Tribus, aut Cives memorarentur, quot pecuniarum ſumma, interiectis punctis, in ſuperiore Marmore diſtinctae recenſerentur, *decem* nimirum Vrbes, aut Cives, aut Tribus, quarum *prima* eam pecuniae ſummam contulerit, quae *primo*, *ſecunda*, quae *ſecundo*, *decima*, quae *decimo* loco exarata conſpicitur? atque ita quidem, ut non omnem integramque pecuniae ſummam uno eodemque tempore, ſed variis potius diſtinctiſque vicibus, erogaverit. Sic ex prima Civitate, vel Corcyrenſium Tribu civis unus drachmas ↑ *mille*, alius Π *quinque*, alius ΓΓ *viginti* contulerit; ex decima unus ΗΗΗ, alius Η, alius ↑Π, alius ΓΓΓΙΙΙΙ erogaverit, idque in prolixiori Marmore, prorſus ut in Delio, nitide diſerteque oſtenderetur. Certe in hac hypotheſi pecuniae κεφάλαιον, vel univerſa ſumma in extrema deinde marmoris parte ea ratione exponi potuit, ut partiales illae acceptae pecuniae ſummae eo prorſus ordine, iiſdemque prorſus numeralibus Notis recenſerentur, quae ſuperius exaratae fuerant: adeoque in prima ↑ΠΓΓ, in decima ΗΗΗΗ↑ΠΓΓΓΙΙΙΙ, methodo nobis quidem incognita, ſed Corcyraeis notiſſima, exprimeretur. Liberius hoc quidem, ingenue fateor, & audacius coniecturae genus; ſed implexis obſcurioribus, ac inuſitatis illis Notarum vel Symbolorum generibus aliqua ratione extricandis, vix alia, quam liberior, atque inuſitata methodus adhiberi fortaſſe poterit; niſi potius Cl. Maffeii modeſtiam imitari nunc deceat; adeoque Marmoris huius explicationem, aut Corcyraeis ipſi redivivis reſervare, aut felicioribus ingeniis aliis cogamur concedere.

§ IV.

De maxima in variis Notarum generibus una colligendis, & explicandis utilitate.

EX iis, quae de variis numerorum, & vocum compendiis, atque de ipsorum caussa, & origine superius exposui, praesertim vero de varia potestate, quae literis, aut usitatis Alphabeti characteribus affixa conspicitur, ut ipsorum quilibet, quum numeralium Notarum instar usurpatus fuerit, aliquando varios, atque mirifice dissidentes valores obtineat; satis, ut opinor, intelligi ostendique poterit quanta in plerisque Veterum monimentis, aut legendis, aut explicandis obscuritas, atque perplexitas sit futura, nisi prius Notarum ipsarum vis, ac potestas nitide explorata, vel constituta iam fuerit; quumque unus idemque character variis omnino vocibus, aut etiam numeris designandis adhiberi consueverit, singuli valores illi accurate simul expositi, vel recensiti fuerint; ut ex ipso deinde orationis contextu perspicue deprehendatur, quinam potius characteris eiusdem valor in aliquo Marmore, quod explicandum nobis proponitur, intelligi supponique debeat. Plurima certe Marmora, aereaeque Tabulae subinde nobis occurrunt, quae quamvis eleganti characterum forma exaratae sint; iis tamen vocum, aut numerorum compendiis respersae sunt, quae legentis animum ita perturbent, remorentur, variasque in partes ancipitem rapiant, ut exinde perspicuus sensus aliquis exsculpi non possit; ibique potius arcana Sibyllae oracula, vel aenigmata quaedam, quam sepulcralis titulus, vel perspicua rerum praeteritarum memoria, exarata videatur. Literis, atque otio abutar, si id exemplis, quae innumera atque clarissima proferri possent, hic fusius exponere, ac probare velim. Facile id intelligere, vel experiri profecto poterit quicumque eruditae Antiquitatis studio, atque amore percitus oculos in Graecorum Nummos, aut aereas etiam, atque marmoreas ipsorum Tabulas coniecerit. Repente nimirum intelliget, ubique fere haec vocum compendia, aenigmata, Notas observari; sibique de vero Marmoris alicuius, aut Inscriptionis sensu desperandum esse, nisi ad illa praesidiis istis instructus accesserit: sicuti vicissim omnia fere nitida, & explicatu facilia deprehendet, si Notas ipsas in iis intueri, accurate secernere, nativumque sensum, aut valorem ipsarum singulis tribuere didicerit. Sed nihil est tamen, quo clarius, ac uberius ingens illa, ac fere incredibilis Notarum explicandarum utilitas, atque necessitas ostendatur, quam errores illi, quos a doctissimis etiam Viris in Graecis Marmoribus interpretandis admissos esse conspicimus. Ipsorum aliquos hic indicasse liceat, non ut quidpiam illorum gloriae, praeclarisque in rem literariam meritis detrahatur; sed ut operis solum, studiique huius utilitas, atque praestantia demonstretur; quumque diligens, ac honestus Antiquitatis cultor optimo maximoque iure intellexerit, Scriptores illos maxima ingenii doctrinaeque gloria floruisse; opportune tamen intelligat quid in uberrima, atque admirabili eruditionis copia adhuc in iis optari posse videatur; ut in naevis illis, ac erroribus praecavendis alacrior paratiorque fiat.

Vndenam vero potius, quam ab immortali Viro exordiar, qui omnium primus veram Chronologiae illuſtrandae, ceteriſque eruditae Antiquitatis ſtudiis corrigendis promovendiſque facem extulit, Scaligero nimirum, qui Gruteriano Operi *Indicum* acceſſione ſpiritum fere praecipuumque decus adiecit? Is vero, quum in plurimis Gruteriani Theſauri Marmoribus Notam hanc ΠΡ obſervaſſet, ipſamque dierum numero latina phraſi exprimendo praefixam conſpiceret, illa particulam Πρὸς deſignari putavit: quemadmodum Fabrettus (1) ipſe *compendium illud* ΠΡ *loco adverbi* Πρὸς *ſignificando tempori adhibitum* exiſtimavit; quum tamen ubique Compendium ipſum non πρὸς *ad*, ſed πρὸ *ante*, intelligi reddique debeat. Ita Scaliger (2) ipſe, ipſique inhaerens Reineſius, (3) characte̊re L, qui ſaepius in Nummis, atque Marmoribus obſervatur, Λὐστρον *Luſtrum* exprimi putavit; quum tamen Noriſius, (4) aliique oſtenderint eo Lυκαβάντα, vel *annum* deſignari. Sponius (5) eximium in ipſo Corinthi iſthmo Marmor exſcripſit, in cuius initio legitur: Π. ΛΙΚΙΝΙΟC ΠΥΑΙΜ ΠΡΕΙCΚΟC, ipſumque reddidit *P. Licinius Pyaem Priſcus*: quum tamen, ut Cl. Muratorius (6) optime feliciterque obſervavit, Πυβλίου Υἱὸς Α'ΙΜιλίᾳ *Publii filius Aemilia*, ſcilicet Romana Tribu, legendum ſit. In alio autem Marmore Selimbriae poſito ubi legitur:

Κ Є ΒΟΙΘΗ ΤΟ ΣΩ ΔΟΥΛΩ
ΣΕΡΓΙΩ ΒΑΣΙΛΙ ΣΠΑΘΑΙΩ

Sponius (7) ipſe interpretatur: *Domine, adiuva Servum tuum Sergium Regem*; Fleetvoodus (8) vero *Sergium Regi Spathaeo*: perinde quaſi vox integra ΒΑΣΙΛΕΙ nitide legenda foret: quum tamen ibi vocis contractio reperiatur, atque ΒΑΣΙΛΕΙῳ ſuppleri debeat. Haec ipſa quoque Siglarum obſcuritas, quae doctiſſimis etiam Viris impoſuit, ut in explicandis illis minus accurate feliciterque ſtudium, atque operam collocaverint, modeſtiores alios ab extricandis Siglis aliis abſterruit, quae tamen in eiuſmodi ſtudii genere, vel leviter exercitato perſpicue explicatuque facillimae cenſeri debent. Ita Dukerus in *Praefatione* ad Thucydidis Opera teſtatur ſe eximium Thucydidis Codicem evolviſſe, in cuius fine legebatur:

Є τ ζ ϟ Ψ ζ Π ε N Δ

ſubditque, quod *Notarum illae indicant Librum ſcriptum eſſe anno Mundi* 6670. *ſive Chriſti* 1252. *hae quomodo explicari debeant, nec Clariſs. Hemſterhuſius, nec ego adhuc inveſtigare potuimus*. Sed quis aperte non videat Siglas, aut Notas illas, quarum ſingulae in Monimentis aliis occurrunt, ita reddendas eſſe: Πρὸ ε Νώνων Δεκεμβρίων, *Quinto Nonas Decembris*? quumque novus Graecorum annus a Kalendis Septembribus inciperet, anno Chr. 1252. Decembrem Menſem non in 6760. ſed in 6761. Mundi incidiſſe? Quod ſi forraſſe cui mirum videbitur *primum* Decembris diem, qui *Kalendarum* nomine vocandus erat, hic *quintum ante Nonas* appellari, id ex barbara quidem, ſed aliquoties tamen uſitata, Graecorum quorumdam phraſi factum intelliget, quae in nonnullis etiam Marmoribus aliis occurrit, ut ad Notam C̄, & ΔΕΚ. perſpicue demonſtravi. Ita facillime nulloque negotio intelligi expo-

(1) Pag. 587. (2) Emend. Temp. Lib. IV. pag. 482. (3) Epiſt. 48. (4) De Epoch. Syro-Maced. Diſſ. IV. c. 1. (5) Itin. Tom. II. pag. 294. (6) Pag. 137. n. 1. (7) Miſcell. Sect. X. n. 29. (8) Pag. 482. n. 6.

ponique posſunt numerales Notae, quae in extrema Boldettiani [1] Marmoris parte reperiuntur:

EZHCE NETE IZ.MZ

Quamvis enim Cl. Editor interpretetur: *Vixit annos* XLVII. quod ibi characterem M, non veluti vocis Μῆνας compendium, ſed numeralem potius Notam eſse putaverit; perſpicuum eſt tamen ibi *annos* XVII. *menſes* VII. legendum eſse. Ita ſaepiſſime verus nativuſque Inſcriptionum quarumdam ſenſus haberi facile poterit, ſi prius numerales Notae ab imperitis exſcriptoribus vitiatae rite feliciterque reſtituantur. Exemplis aliis, quae ſuperius expoſui ubi de varia numeralium Notarum poteſtate agebatur, hoc etiam accedat. Margarinus [2] epigraphen *Tiberio Claudio* Medico poſitam exhibet, in qua is artis ſuae ſpecimen EN BIBΛIOIΣ $\overline{PN\Sigma T}$ edidiſse dicitur. Ille nimirum, quum in Marmore Notam ϛ exaratam eſse conſpiceret, eamque pro duobus characteribus aliis Σ, & T in unum veluti nexum coaleſcentibus, a Graecis Scriptoribus uſurpatam eſse intelligeret, in exſcribendo Marmore Notae ipſius loco duos characteres illos Σ, T expreſſit: adeoque numerum inexplicabilem reddidit; qui facilis tamen, & perſpicuus erit, ſi ϛ, hoc eſt *ſenarii* nota Marmori reſtituta, legatur $\overline{PN\varsigma}$, ideſt CLVI. ut in Grutero [3] expreſsum conſpicitur.

At neque ſolum in explicandis, exponendiſque Notis felicitas, atque ſolertia in pleriſque Scriptoribus optari poſse videtur; verum etiam in iis accurate videndis excernendiſque; quum alicubi Scriptores aliqui Siglas quaſdam in iis Marmoribus effinxerint, in quibus nulla prorſus compendia reperiebantur; aut viciſſim in aliis Siglas diſſimulaverint, ubi certiſſime diſtingui illae debent. Ita, quum in Gruteriani Marmoris fine [4] legeretur: TH $\overline{PH}$. $\overline{A}$. NΩNΩN MAIΩN. H. ECTIN KATA AΛEΞANΔPHIC. ΠAXΩNIA, Latinus Marmoris interpres ita reddidit: *Pridie Nonarum Maii, quae eſt ſecundum Alexandrinos Pachonia*; quum tamen voces, ac Notae ita diſtingui debeant: ΠAXΩN IA, latineque reddendum ſit *Pachon*, nimirum Aegyptii menſis, *undecima*. Ita propemodum in Boldetti [5] Marmore numerales Notae finitimis vocibus ſic temere adiectae ſunt; ut Cl. Editor, ubi legitur,

ΓAZAIB KAΛZONIΩN ΔΩPMTINTTA
KE ΦIΛIA. IAI

latine reddiderit *Gazeo Calzonio. Dormit in pace. Filia propria*: quum tamen perſpicue characteres IB, veluti numerales Notae a praecedenti voce divelli debeant; in proxima ſyllaba KAΛ integra vox KAΛANΔΩN deliteſcat; atque character Z hic, alibique ſaepius, pro I poſitus fuerit; adeoque reddendum ſit *Gaza* XII. *Kalendas Iunias*. Ita viciſſim Scriptores alii in quibuſdam Marmoribus Siglas aliquas invexere, quibus nulla certe vocum, aut numerorum compendia inſcripta fuerant; quod ii nimirum, aut voces, aut Syllabas temere ſeiunxerint, quae coniunctae, vel certe coniungendae fuerant. Sic Reineſius Marmor Florentiae poſitum exhibens legit: [6]

KΛAY-

(1) Pag. 392. (2) Num. 55. (3) Pag. 581. n. 9. (4) Pag. 314. n. 2. (5) Pag. Pag. 406. (6) Claſ. I. n. 196. pag. 199.

ΚΛΑΥΔΙΑ ΚΑΛ
ΛΙΝΙΚΑ . ΤΕΙΑ
ΚΑΙ ΚΟΡΝΗΛΙ
ΟC ΔΙΑΔΟΤΜΕ
ΝΟC ΕΞ ΕΠΙΤΑΓΚ

perinde quasi in voce ΤΕΙΑ, & ΕΠΙΤΑΓΚ Siglae quaedam, aut vocis compendium delitescceret, ibique Ε'πιτάγματος *iussu* legendum esset. At Gudius (1) primum, moxque Cl. Gorius (2) Marmor ipsum accuratissime exscribens habet: ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΙΑ; sicuti Gorius ipse legit ΕΠΙΤΑΓΗC, adeoque Siglas omnes eliminat. Apud Gruterum (3) ita Marmor exhibetur:

ΕΥΔΑΜΟC ΚΑΣΤΟΡΟC ΑΦΡΑΕΙC
ΕΥC . Κ . 7 . Ι . Ρ . C

ibique doctissimi Viri Reinesius, Gudius, Maffeius Siglas aliquas inesse putarunt, easque varia, ac ingeniosa quoque ratione ipsorum quilibet explicavit. At Cl. Muratorio (4) gratiae habendae sunt, qui Marmor ipsum ex melioribus Schedis aliis proferens, legit:

ΕΥΔΑΜΟC ΚΑCΤΟΡΟC ΑΦΡΟΔΕΙC ΕΥC ΚΑΙΡΕ

ut proinde, vera lectione ita Marmori restituta, Siglae prorsus evanescant. Quaemadmodum vero Siglae plurimae, aut vitiosa vocum compendia, quae certe ex Marmoribus expungi debent, ut in exemplis istis apparet, ex prava characterum forma, incondita vocum dispositione, praesertim vero ex innumeris aut quadratarii, aut exscriptorum vitiis prodierunt; ita quoque plures aliae ex peculiari quodam more irrepsere, quo voces ipsae interiectis quibusdam punctis abrumpi, ac fere discerpi consueverant. Sic in Boldetti (5) Marmore ubi legitur:

ΠΤΟΛΜΑΙC . Α . Ι . ΜΝΗΓΑΙΕΝ ΘΕΩ

Notam aliquam delitescere existimaveris; quum tamen ibi integra certe vox haberi, sublatisque mendis, legi debeat: ΑΕΙΜΝΕΣΤΗ; ut variis exemplis ostendi, atque ex hoc etiam inferri potest ΜΕΣΣΙΑ ΑΙΜΝΕΣΤΗ ΠΑΡΑΚΟΙΤΗ. (6) Ita in Hesselii (7) Marmore, ubi nunc exaratum conspicitur:

Β . Η . ΣΕΥΤΥΧΗ

supplendum, ac rescribendum esse observavi ευσεΒΗΣ ΕΥΤΥΚΗσ. In alio Boldetti Marmore (8) habetur:

ΑΠΟ ΚΩΜΗΣ ΚΟΒΡ. ΘΕΟΣ

idque ab erudito Editore latine redditur *ex Oppido Cobri . Deus*; quum tamen ibi nulla vocis contractio reperiri videatur; sed sublata potius interpunctione legendum sit ΚΟΒΡΟΕΟΣ. Denique in alio Lapide apud Boldettum ipsum (9) legitur:

ΒΙΧΕΝΤΙ . ΟΥC . Ε . ΝΙ . ΡΗΝΙ ΠΡΟ . Α . ΓΙ

ibique nullum vocis compendium occurrere; sed integras potius voces, sublatis punctis omnibus, haberi iam demonstravi.

Ita-

(1) Pag. 64. (2) Par. I. n. 64. pag. 101. (3) Pag. 870. n. 1. (4) Pag. 1027. n. 1. (5) Pag. 416. (6) Murat. pag. 275. n. 1. (7) Append. Praef. n. 20. (8) Pag. 417. (9) Pag. 477.

Itaque, ut omnia verbo complectar, Graeca Marmora rite intelligi, vel explicari certe non poterunt, nisi vitia, & errores, qui in ea fortasse irrepserint, accurate observentur: spuriae Notae, seu vocum compendia, quae ex vitiosa solum characterum forma, abnormi vocum dispositione, ac interpunctione prodierunt, expungantur: Notae illae, quae Marmoribus ipsis vere inscriptae fuerint, secernantur: verus denique, ac nativus ipsarum valor accurate cognitus, perspectusque sit. Quis vero haec omnia rite peragi, vel sperari posse putaverit, nisi prius earum Notarum series, quae frequentius in Marmoribus observantur, contexta fuerit; ut ipsarum praesidio Notae ceterae sic explicentur, ut Marmorum Notis, ac vocibus invicem collatis facile intelligi ostendique possit, an in proposito Marmore Nota quaedam delitescere videatur; atque ubi fortasse Marmorum aliorum exemplo, ac praesidio Nota quaedam in illo detegatur, ea ex verborum contextu, ex characterum valore iampridem in monimentis aliis perspecto, ex circumstantiis aliis accuratissime exploratis exculpatur? Optime quidem novi ingenueque profiteor, Notas aliquas interdum occurrere, quae obscurae adeo implexaeque sunt, ut facile dirimi, vel extricari non possint, nullusque splendor ex Notarum aliarum serie, & interpretatione, sive ex Marmoribus aliis, accedere videatur. Id tamen fidenter vereque dixerim paucas admodum has esse posse, ac plerumque obscuritatem illam ex depravata solum Marmorum lectione, Scriptorumque erroribus prodiisse. Sed quamvis etiam obscuritas, ac difficultas illa aliis ex fontibus profluxerit; quum tamen ceterae quoque, atque innumerae propemodum Notae eodem ipso iure, harum instar obscurae, & inexplicabiles sint futurae, nisi accurata ipsarum series contexta, earumque interpretatio proposita fuerit, exinde quoque maxima, atque incredibilis Notarum una colligendarum necessitas manifestissime deduci deber. Ita propemodum Scriptores omnes ingenue testantur, & quicumque Latina Marmora inspexerit, intelligere profecto poterit, quod Notae plurimae in iis occurrunt, quarum vis, aut potestas omnino incognita, & adhuc impervia sit. Sed, quum eruditi viri facile intelligant, quod haec ipsa perplexitas, & obscuritas, quae in paucis adhuc supereſt, facile in Notas omnes, ac singula fere vocum compendia longe lateque diffunderetur, nisi illarum series exposita, & interpretatio inventa iam foret; praeclare certe de literis, atque eruditae Antiquitatis studio meritos illos existimant, qui singulas *Romanorum Notas* una complecti oportere cogitarunt; quum praesertim facile ex monimentis aliis, quae fortasse affulgebunt, obscurioribus etiam istis lux aliqua oriri repente possit. Id vero meliori fortasse iure de Graecis omnibus sperare iam liceat, quippe quae pauciores sunt, longeque facilius Marmorum hactenus editorum praesidio a subtilioribus acrioribusque ingenii viris exponi posse videntur.

§ V.

De Scriptoribus, qui Graecorum Notas aut explicandas, aut una recenſendas ſuſceperunt.

QVum tanta in variis Notarum, aut compendiorum generibus, quae marmoreis aereiſque Graecorum Tabulis ineſſe ſolent, una colligendis explicandiſque utilitas eſſe debeat, ut ſuperiori loco iam vidimus; mirari certe quis poterit, cur ex innumeris Scriptoribus peritiſque Viris, qui in Graecis Latiniſque Marmoribus illuſtrandis laudatiſſimam operam collocarunt, pauci admodum, nulluſque fere, de ſingulis Graecorum Notis una recenſendis exponendiſque ad haec uſque tempora cogitaverit; quum tamen plurimi Latinorum Notas una colligendas, atque explicandas ſuſceperint. Quemadmodum enim ſuperius oſtendi, ipſa quoque Neronis aetate, qua ſingula fere compendiorum genera frequentiſſime uſurpata, adeoque Romanorum pleriſque perſpecta, fuerant, integram illarum ſeriem Probus contexuit; aliamque prorſus ipſarum congeriem Anonymus ille edidit, cuius *Librum iam paene deletum* ſe *renovaſſe* Petrus Diaconus teſtatur; ut nihil hic iterum de Papiae, Magnonis, aliorumque Notis commemorem. Vbi vero tribus fere ab hinc ſeculis immanis illa barbaries, quae ubique Gentium incubuerat, eximia imprimis Italorum opera diſpelli, adeoque exſtinta fere literarum gloria reviviſcere, ac poſtliminio reverti coepit, plurimi ad Latina Marmora colligenda, ſimulque varias ipſorum Notas explicandas animum appulerunt; quos inter excellere merito exiſtimantur Guarinus Veronenſis, & Ferrarinius Regienſis, qui Probi Librum anno 1486. edidit, ipſique plurimas Notas alias adiecit. Quemadmodum vero Petrus Appianus uberem Inſcriptionum veterum collectionem edidit an. 1534. ita quoque *Abbreviationes vetuſtorum Monumentorum* expoſuit. Torellus Saraina Veronenſis anno 1540. *Literarum antiquarum Interpretationem* edidit; quemadmodum Aldus Nepos duodeviceſimo aetatis anno *De veterum Notarum explanatione, quae in antiquis Monumentis occurrunt*, Commentarium conſcripſit, qui an. 1591. Venetiis prodiit. Smetius ingenti vererum Monimentorum Collectioni, quam an. 1588. publicavit, Notarum omnium, quae Marmoribus ipſis inſcriptae fuerant, ſeriem, & explicationem adiecit; eiuſque ſeries ſub *Anonymi* titulo a Fabricio laudata, a Gothofredo in Grammaticorum Collectione, iterumque a Goltzio in *Theſauro Rei antiquariae* anno 1618. edita fuit. Horum veſtigiis inſtiterat magnus Scaliger, qui quum varios, & accuratos illos Gruteriani Operis Indices adornaret, in xx. Capite ſingulas Latinorum Notas una recenſuit, & explicavit; eoque facem hanc praeferente, Reineſius, Gudius, Gorius, aliique plurimi hoc ipſo ſtudii ac diligentiae genere commendantur; quod Notas omnes Marmoribus ab ipſis editis inſcriptas accuratiſſime complecti, & exponere conſueverint. Antequam tamen haec nova Marmorum Syntagmata prodirent, Sertorius Vrſatus anno 1672. ingentem illum de *Notis Romanorum* Commentarium ediderat, in quo Notas omnes, quae iis temporibus obſervatae fuerant, ita recenſuit, ut ipſarum

interpretationes partim ex Scriptoribus, quos ubique ingenue modeſteque nominat, acceptas; partim ingenio, ſtudioque ſuo inventas ſubiiceret. In tanta vero Librorum ſatietate, quos accurate Fabricius (1) enumerat, tantoque Scriptorum numero, qui de variis Romanorum Notis una colligendis explicandiſque cogitarunt, nullus tamen Graecorum Notas, quae in Lapidum, aut veterum Monimentorum Collectionibus reperiebantur, exponere complectique voluit; ſed ipſorum quilibet eas ſolum Notas ſuis in locis exponere, ac interpretari ſtuduit, quas in peculiaribus quibuſdam Monimentis invenerat. Ita Scaliger ex Graecis Monimentis omnibus, quae in Gruteriano Theſauro reperiebantur, Deorum, Ludorum, Magiſtratuum, Auguſtorum, Officiorum nomina, quae plerumque mutila, vel contracta fuerant, accurate collegit, ſupplevit, atque alphabeticam ipſorum ſeriem in ſingulis Capitibus ſeorſim a Latinis exhibuit; adeoque plurima Graecarum vocum compendia, ſive Notas expoſuit. Ita propemodum Gruterus ipſe, Aegius, aliique plures, qui Graecorum Marmorum interpretationem Gruteriano Operi inſertam edidere, ſingulas fere vocum contractiones, aut Notas in iis conſpicuas explicarunt; quemadmodum certe Gualtherius, ubi *Tabulas Siculas* edidit, latinaque interpretatione donavit, pleraſque ipſarum Notas feliciter accurateque explicavit, ut variis in locis opportune obſervabitur, ubi Notas aliquas ex ipſis Gualtherii Tabulis proferri contigerit. Maxima quoque ingenii, ac eruditionis gloria Seldenus, & qui Seldeno duce *Arundelliana*, vel *Oxonienſia Marmora* illuſtravit, Prideauxius plurima numerorum, & vocum compendia, quae in iis occurrunt, feliciter explicavit, Latiniſque Marmorum Notis exponendis Prideauxius ipſe breviorem Vrſati Commentarium univerſo Operi ſubtexuit. Longe tamen Cl. Viris iſtis tum in explicandis Graecis Marmoribus accuratior, tum in extricandis etiam ipſorum Siglis felicior Reineſius; quippe qui ſingula fere Graecarum vocum compendia Marmoribus inſcripta diligenter expoſuerit; quemadmodum plurima id genus compendia, quae in ſacris praeſertim Chriſtianorum titulis obſervantur, Boſius, Arringhius, & Fabrettus optime demonſtrarunt. Ita quoque, quum plurima Chriſtiana Marmora Marangonius, & Boldettus ex Romanis Coemeteriis eruta protuliſſent, eademque latina interpretatione donaſſent, omnia fere numerorum, aut vocum compendia, quae iis inſcripta fuerant, exponere ſunt conati: quamvis alicubi prava characterum forma, ac perturbatus vocum ordo, aliaque id genus in cauſſa fuerint ne Scriptores illi pietatis, ac eruditionis gloria merito commendati verum nativumque Notarum ſenſum attingerent; quod tamen ubique fere doctiſſimo, atque in eiuſmodi ſtudiorum genere mirifice exercitato Viro Antonio Lupo feliciter contigiſſe conſpicimus.

Ex profanis vero Marmoribus longe maximam uberioremque copiam Sponii laboribus, induſtriae, ingentique curae debemus: quippe quum Wehelero comite Italiam, variaſque Orientis regiones inviſit, ibique plurima tum Graeca, tum Latina Marmora diligenter exſcripſit, quae deinde in patriam redux tum in *Miſcellaneis Eruditae Antiquitatis* anno 1685. tum in extrema Itinerarii Parte anno 1678. edidit. Quandoquidem vero pleraque ex Marmoribus iſtis tum numeralibus Notis, tum aliis vocum compendiis

(1) Biblioth. Latin. Libr. IV. c. 6. pag. 446.

reſperſa fuerant, Siglas iſtas accurate maximaque ex parte feliciter ille explicavit; praeſertim vero L. Atticae Populorum nomina plerumque Notis expreſſa ſubtiliter ingenioſeque expoſuit, ut in accurata illorum recenſione apud Cl. Maffeium obſervatur.

Quemadmodum tamen aliorum omnium diligentiam in inquirendis, colligendis, exponendiſque tum Graecis, tum Latinis Marmoribus, edito paucis ab hinc annis *Novo Inſcriptionum Theſauro*, Cl. atque immortalis Muratorius longiſſime ſuperavit, ita quoque uberrima Notarum ſeges in eximio, praeſtantique hoc Opere reperitur, quarum plurimas ab illo feliciter, ingenioſeque expoſitas eſſe conſpicimus. Atque utinam quidem eruditi Viri, qui ingenti huic Operi adornando ſymbolam contulerunt, doctiſſimoque Viro Inſcriptionum exempla, vel latinas alicubi interpretationes ſuppeditarunt, in Marmoribus ipſis, aut Schedis exſcribendis accuratiorem operam collocaſſent, ut ubique nempe Cl. Editor tum in exprimendis Inſcriptionum vocibus, tum in ſecernendis Notis, tum in iis latine reddendis pari felicitate uti potuiſſet! Sed optimo maximoque iure doctiſſimus Editor pag. 51. 66. 134. 160. 221. alibique ſaepius obſervavit Marmora quaedam minus accurate ſincereque expreſſa fuiſſe; adeoque ſibi de Inſcriptionis ſenſu, de Notarum valore, quod ingenue modeſteque ſemel iterumque fatetur, divinandum fuiſſe. Quod ſi fortaſſe alicubi in immenſo hoc Opere doctiſſimo Viro graviſſimis aliis ſtudiorum generibus occupato error irrepſit, nihil eſt certe quod immenſa ipſius in rem literariam merita extenuare, aut

haerentem capiti multa cum laude coronam

detrahere quis velit: quum praeſertim eruditi etiam Viri in Graecis Latiniſque Marmoribus, aut exſcribendis, aut explicandis non aberrare ſolum, ſed inter ſe quoque mirifice diſſidere conſpiciantur. Ita, quum unum idemque Marmor tum a Sponio, tum a Wehelero ipſius comite exſcriberetur, maxima ſubinde in ipſorum apographis, longeque etiam maior in interpretatione, varietas reperitur; ut Fleetvoodus optime obſervavit. Exemplo quoque, vel argumento eſſe poterunt Celeberrimi Viri Leichius, & Hagembuchius, quorum uterque, quum Marmora quaedam a Muratorio edita interpretanda ſuſcepiſſet, in varias planeque diſſidentes ſententias abivit, ut opportune ad Notam A in ipſo Operis limine obſervabitur. Ceterum, ſi ex ingenti illa Muratorii Collectione naevos illos ſubſtuleris, nemo eſt certe, qui vel plures in Marmoribus Notas viderit, aut qui plures erudite, feliciter, ingenioſeque explicaverit; ut ex integra Notarum mearum ſerie conſtabit, in qua ſaepiſſime Muratorii nomen, eiuſque Siglae, & Siglarum interpretationes ingenue proferentur.

Clariſſimis tamen Viris iſtis ea ſolum Notarum genera, vel numerorum, aut vocum compendia exponere, ac interpretari mens fuit, quae in iis Marmoribus, aereiſque Tabulis obverſabantur, quas ipſi omnium primi ex tenebris erutas in lucem extulerunt, adeoque in nova Inſcriptionum Collectione ab ipſis adornata reperiebantur. Nullus vero de Notis omnibus, quae in ſingulis Graecorum Tabulis, in quocumque demum Opere, Libro, Theſauro, vel Collectione reperirentur, una colligendis, recenſen-

dis

dis explicandisque cogitavit; quamvis Notarum omnium series, quae Graecis Nummis inscriptae fuerant, a Vaillantio, Nicolao, aliisque pluribus contexta, maximoque Eruditorum commodo adornata iam foret. Id operis atque consilii omnium primus suscepisse videtur Christophorus Woltereck, de quo testatur Fabricius, quod *Vrsati opus in alterum tantum auxit, & Graecas quoque Siglas (longe quam dedit Io. Valens ad calcem Numismatum Graecorum locupletiores) simul est exhibiturus*. Sed ille optimi Fabricii spem, & Eruditorum vota hactenus fefellit; quum ingens ista Latinarum Graecarumque simul Notarum Collectio nondum lucem adspexerit. Itaque Spartam hanc omnium primus, eximio prorsus in literis fovendis, augendis promovendisque studio, atque ardore feliciter adornavit eruditissimus Maffeius; quumque pluribus, aureis, atque immortalibus scriptis aliis singulas fere Antiquitatis partes uberrime illustrasset, in hoc etiam studii genere facem extulit, novoque praesidio eruditae Antiquitatis cultoribus prodesse voluit. Ille nimirum Siglas omnes, quas in Graecis Lapidibus, aereisque etiam Laminis observaverat, in unum veluti corpus, addita ipsarum interpretatione, & alphabetica serie observata, congessit; eximiumque Librum *de Graecorum Siglis Lapidariis*, vertente anno 1746. Veronae edidit. In illo *tercenta* fere vocum compendia ex *Grutero*, *Montfauconio*, *Sponio*, *Smitho*, *Fabretto*, *Chishullo*, *Vignolio*, *Prideauxio*, *Gualtherio*, *Cyriaco*, *Reinesio*, *Arringhio*, *Smetio*, *Donio*, *Bosio*, atque ex aliis excerpta ingeniose feliciterque exponuntur; eademque Marmora, vel Scriptorum interpretationes opportune emendantur, aut illustrantur. Numerales deinde Notae ex iisdem illis Scriptoribus erutae explicantur; plura de varia scribendi ratione, Notarum Siglarumque discrimine, origine, antiquitate praeclare, atque subtiliter afferuntur; Monimenta quaedam, vel hactenus inedita, vel accuratius exscripta subiiciuntur; plurima denique de vera nativaque Siglarum explicandarum methodo incredibili quadam eruditionis copia, atque ubertate demonstrantur.

§ VI.

De Operis huius occasione, consilio, fine, ac methodo.

EXpositis autem iis, quae ad varia Notarum nomina, ipsarum originem, varietatem, antiquitatem, usum, atque Interpretes spectare poterant, id unum postremo tandem loco iam supereſt, ut aliqua de me, studiisque hisce meis, coronidis instar, adiiciam, atque universi demum Operis, quod ingenuis Adolescentibus Antiquitatis cultoribus erudiendis adornandum suscepi, finis, occasio, consilium, ac methodus ostendatur. Atque, ut ab ipso Notarum una colligendarum consilio, operisque scribendi occasione exordiar, ubi primum de *Fastis Atticis* edendis cogitavi, atque universa Veterum testimonia, ac Monimenta subtilius inquirenda, & excutienda suscepi, quibus Athenienſis Reipublicae forma, civilis anni periodus, Populorum numerus, Tribuum ordo, Senatus dignitas, Magistratuum series, Archontum nomina, Ludorum, Festorumque varietas ostendi posset, non modo singulos, atque uberrimos Graecorum Scriptorum fontes adivi; verum

rum etiam ſingula Marmora, aut Inſcriptiones omnes conſului, ex quibus Atticarum rerum memoria, & cognitio exſculpi, adeoque ſtudiis operique meo praeſidium, aut ſplendor aliquis accedere poſſe videretur. Quandoquidem vero in pleriſque Marmoribus illis, quae a Grutero, Cyriaco, Prideauxio, Muratorio, Sponio, ceteriſque Scriptoribus afferuntur, numerales Notae, aut alia vocum compendia ſaepiſſime obverſabantur, earumque plurimas, aut inexplicatas, aut minus aliquando feliciter expoſitas eſſe conſpexeram, non modo de ipſis rite interpretandis cogitavi; verum etiam de ceteris quoque, quae ſubinde in Marmoribus aliis occurrunt, recenſendis conſilium ſuſcepi; quum obſcuriorum certe quarumdam Notarum cognitio, veruſque characteris alicuius valor ex alterius Marmoris obſervatione, aliarumque Notarum interpretatione, ex variis nimirum Marmoribus invicem collatis, oriatur. Id intelligere, vel experiri profecto poterit, quicumque in duo Faſtorum Atticorum volumina hactenus edita oculos perhumaniter coniecerit. Facile nimirum intelliget, tum in recenſendis excutiendiſque Atticae Populis, novaque ipſorum ſerie contexenda; tum in vero Tribuum ordine, qui eruditis omnibus adhuc incognitus erat, demonſtrando; tum in novis Eponymorum Archontum nominibus explorandis; tum in variis Graecarum Gentium menſibus inveniendis, tum in pluribus aliis Atticae Hiſtoriae capitibus illuſtrandis plurima id genus monimenta a me proferri, quibus varia Notarum genera inſcripta fuerant; atque ita proferri, ut ubique Notarum ipſarum vis oſtendatur, ipſarumque valor, & explicatio a Scriptoribus aliis tradita aliquando refellatur. Haec ipſa quoque Notarum explicandarum neceſſitas, ac ſtudium facile in *Agoniſticis* etiam *Diſſertationibus* obſervatur, quas una cum ſecundo Faſtorum volumine tribus ab hinc annis edidi. Etenim in iis Marmora quaedam, aut prius a Scriptoribus aliis expoſita, aut a me primum edita conſpiciuntur, quibus Notae quaedam inſcriptae fuerant, quas ego omnium primus expoſui. Itaque iam inde ab ineunte anno 1745. quo primum *Faſtorum* Volumen, altero iam typis commiſſo, lucem adſpexit, ingentem Notarum numerum ex Graecis Marmoribus exſcerpſeram, earumque ſeriem in adverſaria conieceram, non ut privato ſolum uſui mihi illae forent, atque in iis moleſte recenſendis erudito genio indulgerem; ſed ut integram quoque Notarum omnium Collectionem abſolverem ubi ſecundo *Faſtorum* Volumini ſupremam manum impoſuiſſem, meliorque ſpes laboribus hiſce meis in maxima domeſticae rei anguſtia affulſiſſet. Conſilium votumque hoc meum perſpicue ſatis oſtenderam in Epiſtola, qua erudito Viro mihique amiciſſimo gratias egi, qui aureolum Maffeii Librum nuperrime Florentiam advectum mihi pridem communicaverat; cuius Epiſtolae pars longe maxima in Eruditorum Diario (1) Florentiae edito inſerta fuit. Vberior Notarum a me collectarum ſeries, methodi varietas, aliaque id genus plura, quibus haec ipſa quoque Notarum Collectio hactenus a me concinnata pretium aliquod habitura videbatur, impellere quidem, ac hortari me poterat, ut illam abſolverem; ſed nihil tamen aut commodius, aut opportunius accidere, meque acrius urgere profecto potuit, quam effuſa CARDINALIS QVIRINI Maecenatis optimi, ac beneficentiſſimi liberalitas,

ac

(1) Tom. IV. Par. III. pag. 155.

ac munificentia, qui se Operis edendi curam, aut sumptum ultro in se receptum admonuit. Itaque novo hoc insperatoque praesidio, veluti divinitus oblato, opus iam absolutum superioribus Martiis Kalendis typis excudi coepit; eiusque intra vertentis anni spatium proditurі Diaria ipsa (1) spem fecerant, quum autumno superiore integra Notarum series excusa iam foret. Sed quum Operi, vel Commentario *de Notis Graecorum* sex Dissertationes, *Appendicis* instar, subtexere libuisset, quibus eximia quaedam Marmora, Siglaeque iis inscriptae uberius exponerentur, serius aliquanto, quam par fuerat, lucem adspicere edique debuit. Atque ista quidem de Operis huius adornandi caussa, & origine; ne cui fortasse mirum videatur quod ex *Fastis Atticis* ad *Graecorum Notas* transiliverim: perinde quasi hoc ipsum studii, ac eruditionis genus cum alio studiorum genere arctissimo veluti foedere non coniungatur. Quod vero ad Notarum numerum attinet, si universis in Opere iam recensitis paucas alias adieceris, quae deinde affulsere, *mille* propemodum Notas, aut numerorum vocumque compendia, & contractiones habebis, quarum valor, & explicatio a me proferatur. Quamvis tamen Scriptores omnes, & singulas Inscriptionum Collectiones meliori qua potui accuratione, studio, ac labore inspexerim; nullus tamen dubito quin aliae quoque Notae repente prodire, vel in editis etiam, atque a me inspectis Scriptorum Libris inveniri facile possint, quae diligentiam oculosque meos effugerint. Quemadmodum enim optime sapienterque in pari fere argumenti studiique genere dixit Ausonius, (2) hic est *campus*, *in quo alius alio plura invenire potest*, *nemo omnia*. Quid vero *Notae* nomine intelligam, superiore loco opportune iam monui; quemadmodum etiam causas expositi, quibus una eademque alphabetica serie tum vocum compendia, tum numerales etiam Notas, omnia nimirum Notarum genera, simul recensenda, & explicanda putavi. Illud unum hic tamen ingenue monuisse iuverit, quod in ipsa Notarum serie contractas, aut mutilas, aut imperfectas voces aliquas interdum exhibui; quae quadratarii potius, vel exscriptoris errata, quam vere Notae, aut vocum compendia, censeri debeant. Ita ΑΒΙΠC, ΑΤΟΙC, ΚΕ, CTH, ΓΗ suis in locis exposui: perinde quasi ibi Nota, vel contracta vox aliqua delitesceret; quum tamen, ut facili coniectura, aut ex accuratioribus Schedis aliis ostendo, ibi vox ΑΒΙΓΙC, ΑΤΤΟΙC, ЄΤΗ, ΤΗ legenda sit. Alibi vocem ΑΗΚΑΙΔΗ, & characterem Ι in Marmore quodam superstitem recenseo; quum tamen ibi non Sigla, aut numerales Notae, sed solae vocum laciniae, supersint; quibus rite suppletis, integra vox ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ ΔΗΜΟΣ, & ΚΑΙ exsculpi debet. Ea vero de caussa mutilas etiam, laceras, & imperfectas voces istas in Notarum serie recensendas existimavi, quod ipsae quoque in Marmoribus quamdam fere Notarum imaginem praeseferant, adeoque facile Notarum instar ab aliquibus haberi, ac veluti Notae sumi possint, nisi verus ipsarum valor, aut sensus opportune ostendatur. Ita propemodum Cl. Maffeius vocem $A\overline{Z}\Pi\Omega$ in Notarum numeralium seriem recensuit, quamvis illa non aliud, quam vocem ΑΞΙΩ, significet, quod ibi, inquit ille, *numeros latere crederes*; eodemque prorsus iure *Cyriaces* titulum exscripsit, in quo *compendium nullum*, *si errores emendaveris*, *habebis*;

(1) Tom. V. Par. I. pag. 207. (2) In Gryp.

bis; quod titulus ille *compendiis conglobatis videatur constare*. Sic aliquando Notas aliquas, aut vocum compendia, quae tamen ex Marmoribus expungi debent, aut Marmoribus rite lectis, & restitutis inesse non possunt, suis in locis exhibenda putavi, quod illa a Scriptoribus aliis veluti Siglae recenseri consueverint. Ita, quum alii in Florentino Marmore legerint: ΕΠΙΤΑΓΜ, in Muratoriano Bimardus legerit ΤΑΙΕΡ, in Corcyrensi Montfauconius exhibeat ΚΑΙ ΤΑΑ, in Gruteriano Maffeius legerit ΕΤΣ. Χ; in alio Marmore Reinesius expresserit ΘΕΟΔΩΡΑ C, iisque in locis Scriptores illi Siglas, aut vocum compendia reperiri putaverint, ego quoque contractiones istas Siglis accenseo; quamvis deinde, vera lectione Marmori restituta, eiusmodi Siglas prorsus evanescere demonstraverim. Exinde vero hoc etiam commodi, atque praesidii oriri fortasse poterit, ut qui Marmora a Scriptoribus aliis expressa consulat, ibique Siglas delitescere suspicetur, ubi Notas ipsas in alphabetica serie a me contexta inquirat, non modo veras Notas a falsis accurate secernere, verum etiam sinceram Marmoris formam nativumque sensum intelligere fortasse possit. Haec ipsa utilitas operisque fructus in caussa fuit cur ex iis etiam Marmoribus Siglas excerpserim, quae aut falsa, aut suspecta censeri facile poterant; non modo quod Inscriptionum illarum falsitas non ita facile definiri subinde possit, aut certe subtilior illa disquisitio alterius Operis, & argumenti esse debeat; verum etiam, quod ex Siglis ipsis, earumque perplexitate, ac insolentia, veluti charactere Inscriptionum, falsitas aliquando inferri ostendique posse videatur.

Denique, quod ad ordinem constantemque methodum attinet, quam in recensendis explicandisque Notis observavi, initio Notam ipsam, sive illa numerus, sive vox exprimatur, eadem prorsus characterum forma, ac interpunctione, quae in Monimentis ipsis conspicitur, lineolis etiam punctisque adiectis, exhibeo. Tum *δι' ὅλων γραμμάτων*, integra nimirum voce minoribus characteribus graecis expressa, ipsius vim, ac interpretationem, addita subinde latina versione, subiicio. Vbique Marmor ipsum aereamve Tabulam, in qua Sigla reperiatur, unaque Scriptorum loca, in quibus illa profertur, accuratissime expono. Si Marmor ipsum, aut breve fuerit, aut Siglas alias alibi explicandas contineat, aut etiam mutilum depravatumque sit, ideoque corrigi, suppleri, & illustrari possit, integrum profero; alioquin unicum, aut aliquos solum ipsius versus exhibeo, ut de vero Notae valore, atque interpretatione ex integro vocum contextu facile decerni possit. Notas omnes, aut Siglas, quae in eximia Cl. Maffeii Serie, vel Recensione continentur, asteriseo ubique praefixo distinguendas esse putavi; ut exinde quoque Siglis ipsis, earumque interpretationi splendor atque autoritas oriatur. Si Notae valor, a Scriptoribus aliis traditus inventusque sit, id ubique ingenue modesteque semper expono. Quae Siglae mihi primum inventae, explicataeque fuerint, accurate commemoro, atque ubi Notarum interpretatio ab aliis tradita minus aliquando accurata videatur, ab illorum sententia, ea qua par est modestia, dissideo; ut aliorum tamen opinio sincere prius suisque coloribus exprimatur; adeoque facile intelligi deprehendique possit quaenam explicatio concinnior, ac verisimilior haberi, ceteriisque praeferri debeat. Quandoquidem vero obscu-

riora quaedam vocum compendia rite exponi, ipſarumque vis feliciter inveniri, vel oſtendi non poterat, niſi Deorum, Vrbium, Ludorum, Magiſtratuum, Officiorum, ac Menſium nomina perſpecta forent; adeoque in extricandis illis plurimus aliquando ex Hiſtoria, Geographia, Chronologia, ac Diſciplinis aliis ſplendor accederet, varia ſubinde ad egregias Diſciplinas illas ſpectantia opportune diſserui: non modo, ut antiqua monimenta corrigi, ſuppleri, exponique poſsent; verum etiam, ut eiuſmodi ſtudiorum genus, & Siglarum inveſtigatio, quae aſperior, inſuavis, ſpiniſque obſita cenſeri facile poterat, aliqua iucunditate, & eruditionis copia aſpergeretur; adeoque alacrius fortaſse, atque iucundius ab ingenuis Adoleſcentibus aquiri poſset.

Ceterum an ſuſcepto muneri pro rei dignitate reſponderim, adeoque meam, aliorumque ſpem impleverim, alii viderint. Non is profecto ego ſum, qui in re ſubobſcura, plurimiſque ambagibus impedita, in qua doctiſſimos etiam Viros aberraſse iam vidimus, ubique feliciter diſputaſse me exiſtimem, veramque Notarum vim, ac explicationem mihi affulſiſſe confidam. Id unum tamen ab aequis, honeſtiſque eruditae Antiquitatis cultoribus non immerito fortaſſe ſperari a me poſſe putaverim, ut ſi alicubi minus accurate diligenterque Marmor aliquod expreſſerim, aut Notam ipſi inſcriptam explicaverim, id perhumaniter quidem amiceque ignoſcant; conſilium autem meum, quo ſtudioſae Iuventutis commodo conſulere, ipſique hoc novo praeſidii genere prodeſſe volui, amore, ac benevolentia ſua probare complectique velint.

OPE-

OPERIS VNIVERSI
CONSPECTVS AC DISTRIBVTIO.

	Pag.
Dedicatio	V.
In Notas Graecorum Prolegomena	IX.
Notae Graecorum	I.
Notarum Graecarum Index	77.
Addenda, & Corrigenda	85.
Appendix ad Notas Graecorum	I.
Diſsertatio I. ad Reverendiſsimum Patrem Ioſephum Auguſtinum Dulbequium Cler. Reg. Scholarum Piarum Praepoſitum Generalem	VII.
Diſsertatio II. ad Illuſtriſs. Clariſsimumque Virum Innocentium Fliſcum Patricium Genuenſem	XX.
Diſsertatio III. ad Illuſtriſs. ac Reverendiſsimum Dominum Salvinum Salvinium Patricium, & Canonicum Florentinum	XXXXI.
Diſsertatio IV. ad Clariſsimos Viros Etruſcae Cortonenſis Academiae Socios	LXV.
Diſsertatio V. ad Clariſsimos Viros Societatis Florentinae Columbariae Socios	LXXXII.
Diſſertatio VI. ad Clariſſimum Virum Antonium Franciſcum Gorium Baſilicae Baptiſterii Florentini Praepoſitum, & in Patria Academia Profeſſorem	XCVII.

NOTAE GRAECORVM

A

A Ἑ Ις, μία, ἕν *unus, una, unum*. Fabrettus pag. 161. n. 292.

ΖΗΣΑΝΤΙ ΕΝΙΑΥΤΟΝ - Α
Μ - Ι

Ita apud Muratorium pag. 1165. n. 10.

ΕΤΗ . Ζ . Μ . Ᾱ . ΗΜ . Γ̄ . Ω . Ζ̄ . & infra
ΕΤΗ . ΛΕ̄ . Μ . Ᾱ . ΗΜ . Γ̄

Ita pag. 1704. n. 7.

Ὀκτὼ ἔτη πλήσας, πρὸς τέτοις μῆνα ἐβίω Α. ubi Leichius ἐβίων Α. Hagenbuchius vero μῆνα βίωσα, sive μῆν' ἐβίωσα, sublata sigla vel numerali nota, legendum existimat. Marmor ipsum, sed mirifice depravatum, veluti siglis aliis respersum, occurrit in Grutero pag. 672. n. 13. Eadem quoque sigla in Reinesii marmore reperitur Cl. II. n. 59. pag. 283. ΟΛΥΜΠΙΑΔΕ . Α . *Olympiade una*, sive quinquennii spatio. Vide in ΣΣ.

* Α. Πρῶτος *primus*. Sponius Pop. Attic. p. 77.

ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Α.

Posideone primo. Vide Fastos Atticos Tomo I. pag. 94. & Tomo II. pag. 171. Idem siglae valor in Grutero pag. 314. n. 2. ΤΗ P rh Ᾱ . ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ. *ante primum diem Nonarum Maiarum*, hoc est *pridie Nonas Maias*; alibi enim explicate legitur πρὸ πρώτης Καλανδῶν Μαΐων. Alibi tamen habetur πρὸ μίας. Vide in Θ, & P rh.

* Ᾱ . Τὸ πρῶτον . *primo, prima vice*. Gruterus pag. 1052. n. 6. eximium hoc marmor exhibet *Treviris* positum.

ΕΝΘΑ . ΚΕΙΤΕ . ΕΥCΕΒΙΑ . ΕΝ
ΕΙΡΗΝΗΙ . ΟΥCΑ . ΙΕΡΟΚΩΜΙΤΙ
ΑΠΟ . Ι . ΚΩΜΗC . ΑΔΔΑΝΩΝ . ΖΗCΑC
ΗΜΕΡ . Ō . ΠΡΟC . ΕΤΩΝ . Ī . ΕΝ
ΥΠΑΤΕΙΑ . ΟΝΩΡΙΟΥ . ΤΟ . Η̄ . ΚΑΙ
ΚΩΝCΤΑΝΤΙΝΟΥ . ΤΟ . Ᾱ . ΜΗΝΙ
ΠΑΝΗΜΟΥ . ΙB̄ . ΗΜΕΡΑ
ΚΙ . B̄ . ΕΝ . ΕΙΡΗΝΗ

Brovverius tamen in Annal. Trevirensibus p. 63. legit ΖΗCΑC ΜΙΚΡΟ . ΠΡΟCΕΤΩΝ . ΙΕ . ΥΠΑΤΙΑ . ΟΝΩΡΙΟΥ . Η . ΚΑΙ . ΚΩCΤΙΩΝΙΝΟΥ . ΤΟ . Α.

* Ᾱ Α"παξ *semel*. Sponius Miscell. Sect. X. n. 78. pag. 347.

ΝΙ . Ᾱ Σ Ᾱ
Τ

Victoriam adeptus semel, coronatus semel. Vide in ΝΙ.

* Α . Χίλια In Oxoniensi marmore n. 136. pag. 272. haec sigla ⨯Α semel iterumque occurrit. Prideauxius hic optime, feliciterque reddidit *mille denarios*: quod nempe character Α, perinde quasi minuscula forma *α*, sive *ά* expressus esset, *mille* significet. Plerumque tamen characteribus ipsis, ubi ad millenarii numeri significandi vim evecti fuerint, dextro lateri transversa lineola appingi solet, ut in Β. observabitur.

Α. Marmor Riccardianum in Fastis Atticis Tomo I. pag. 170.

ΕΡΩΣ ΠΜΑΡΑΓΔΟΥ Α

Characterisse aliquem Atticae Populum sub Aegeide Tribu collocatum significat, ut certe fuerant *Halae Araphenides*, & *Araphen*.

* Α. Gruterus pag. 210. lin. 3. & Gualtherius pag. 82. n. 182.

Α. ΤΟΥ ΠΟΤΑΜΟΥ

ubi Cl. Maffeius legendum asserit Α'πὸ. Verum, cum marmor, ac versus ille initio mutilus sit, fortasse character Α non sigla, sed integrae vocis alterius, quae praecesserat, extrema litera censeri poterit. Gualtherius ipse legerat ἀπὸ, ideoque reddidit *a fluvio*.

* Α. Α"θλα. Cyriacus pag. 12. n. 87. & Muratorius pag. 1066. n. 4.

ΔΙΑ . ΕΠΙΜΕΛΗΤΟΥ . ΦΙΛΟΥ . Α . ΥΙΟΥ

ubi

ubi facile, vel Α"υλε, vel aliud gentile nomen, intelligi debet. Perſpicue in Muratorio pag. 146. n. 4.

ΘΕΑΙ ΙΣΙΔΙΣ
Α . ΟΥΑΛΕΡΙΟΣ
ΣΑΤΥΡΟΣ . ΑΠΕ
ΛΕΥ . ΣΕΟΥΑΣΤ
ΑΝΕΘΗΚ

Ita in Cl. Gorii marmore Par. I. pag. 405. n. 213. Α . ΚΛΑΥΔΙΩΙ ΔΙΟΔΩΡΩΙ, & in Gruteri marmore, quod exhibetur in ΚΥΡ.

A. Α'υρήλιον. Muratorius pag. 1027. n. 4.

ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΩΝ ΤΗΣ
ΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙ
IIIIIIII ΟΡΝΗ ΑΠΩΛΛΙΝΑ
ΡΙΟΝ
Μ . Α . ΡΟΥΦΟΝ

Quod Cl. Editor interpretatur: *Curam agente erectionis Cornelio Apollinari Marcum Aurelium Rufum* honorat.

A. Boldettus pag. 420.

. . . . . ΡΟΘΕΟΥ ΤΥ ΓΑΥΚΥΤΑ
ΤΥ ΕΝ ΙΡΗΝΗ Η ΨΥΧΗ ΑΥ
ΤΟΥ ΜΕΤΑ ΔΙΚΕΩΝ Η ΨΥΗΑΥ
ΤΟΥ ΕΤΩΝ Ν ΜΗΝΩΝ ΤΡΙΩΝ
Α

Integer marmoris ſenſus facile intelligi, exponique poterit, quod a Boldetto factum conſpicimus; niſi quod ille characterem, vel numeralem notam Ν interpretatur *octo*; cum perſpicue certoque ſignificet *tredecim*, aut *quinquaginta*. Vide in Ν. Quid vero nota Α exprimatur facile coniici, vel definiri non poterit. Fortaſſe ſepulcrorum ordinem ſignificat, ut in alio marmore, quod exhibetur in ΙΧΘΥΣΓ. Fortaſſe vocem *Amen*, quae in extrema aliorum Chriſtianorum marmorum parte ſaepius occurrit, ut apud Murator. pag. 1824. n. 5 p. 1899. n. 1. pag. 1909. n. 1. Fortaſſe potius pars fuerat ſepulcralis ſigni Α ☧ Ω, quae duobus aliis iam extritis hic ſuperfuerit: quemadmodum prorſus apud Murat. pag. 1863. n. 2. in alio marmore, extrito Ω, remanet Α ☧.

A. Α'λωπεκεύς. Vide in ΑΛΩ.

A. Α'υτοκράτορος. Reineſius Claſ. III. n. 36. p. 313.
ΛΟΥΚΙΟΥ . ΣΕΠΤΙΜΙΟΥ . ΓΕΤΑ . Α . ΚΑΙΣΑΡΟΣ
Sponius tamen marmor ipſum exſcribens Miſcell. Sect. X. n. 116. pag. 369. ſiglam iſtam ommittit. Ita Cl. Gorius, qui accuratiſſime marmor ipſum expreſſit, Getae quidem nomen, licet abraſum, fugientibus characteribus adumbrari teſtatur; ſed literam Α prorſus in marmore deſiderari obſervavit.

Ā. Αὖλος. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in ΑΜΜ.

ΑΑΟΥΝ. Fortaſſe ΑΛΟΥΝ pro ΑΛΟΥΜΝΟΣ. Muratorius pag. 1039. n. 2. Vide in ΚΟΒΡ.

Α . Β . Ε . Δ . Α &c. Reineſius Claſ. I. n. 49. pag. 97.

SOLI INVICTO VOTVM
ΗΛΙΩ ΑΝΙΚΗΤΩ
ΕΥΧΗΝ ΑΝΕΘΗΚΕΝ.
Α . Β . Ε . Δ . Α . Λ . Λ . Α . Θ

Poſtremis literis, aut ſiglis iſtis indicari videtur eius nomen, qui votivum marmor hoc poſuit. Quis vero nomen illud coniicere, vel divinare unquam poſſit? Doctiſſimus quidem Maffeius ſiglas iſtas ſuſpectas habet, *nec unquam in vetuſto marmore inſcriptas* fuiſſe arbitratur pag. 113.

ΑΒΙΠΣ. Sponius Miſcell. Erud. Ant. Sect. IV. atque ex illo Fleetvoodus pag. 213.

CΩΦΡΟΝΑ CΕΜΝΗΝ
ΘΕΟΔΩΡΑΝ
ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ ΦΙΛΟΥ
ΕΚΝΟΝ ΑΓΑΘΗΝ
ΜΟΝΑΝΔΡΟΝ ΔΙΚ
ΑΙΑΝ ΘΕΟCΕΒΗ
Ν ΑΒΙΠΣ ΑΘΛΙΟC ΑΠ
ΟΛΕCΑC ΦΑΟC ΟΙΚΟΥ

Sponius ita poſtremas quatuor voces interpretatur: Maritus *miſer amittens lumen domus* hocce monumento proſecutus eſt. ΑΒΙΠΣ *quid ſit ignoro, niſi unica litera immutata* ΑΒΙΟC *legatur, hoc eſt* vitam non curans, *ut interpretantur Gloſſae Philoxeni*. Mihi vero longe veriſimilius videbatur in duabus vocibus illis quadratarii, vel exſcriptoris errore vitiatis verum mariti nomen deliteſcere; ideoque facile Α"βιος Α'θλιος, ſive Α"βιος Α"θλιος libenter hic legiſſem. Certe Α"βια Μάξιμα apud Gruterum occurrit pag. 798. n. 4. Βίος apud Murator. pag. 175. n. 2. Sed ambages omnes, & coniecturas hic dirimit Cl. Muratorius, qui pag. 1409. n. 3. marmor ipſum *ex Ptolemeis Schedis* ita accuratius, & integrius exhibuit, ut in extrema ipſius parte legatur;

Ν ΑΒΙΓΙC ΑΘΛΙΟC ΑΠ
ΟΛΕCΑC ΦΑΟC ΟΙΚΟΥ
ΚΑΤ *IIIIII* ΤΗΤΠΟΙΒ *IIIIII* ΚΑΛΦ. *IIIIIII* ΒΡΑ

Poſtremus hic verſus, qui in Sponio deſideratur, exponi, ſupplerique debet: Κάτθανε, ſive Καταθέτη Τῇ Πρὸ ΙΒ. Καλανδῶν Φεβρυαρίων. Facile nimirum ex ΠΡΟ, vitiati characteres alii ΤΠΟ procudi potuerunt.

Α . Β . Κ . Λ . δ. Fabrettus pag. 756. n. 624.

Δ . Μ
ΣΠΙΡΙΤΒ
ΦΛΑΒΙΑΙ ΣΑΒΙΝΑΙ
ΑΠ. ΦΙΛΙΑΙ ΚΟΜΕΝΔΑΤΟ
ΚΙΝΕΡΕΣ
ΑΡΚΑ ΚΟΝΔΟ
Α . Β . Κ . Λ . δ .

Quid

Quid si in primo marmoris huius versu intelligatur *Spiritui Benemerenti*, vel *Spiritus Benemerentis?* Certe in marmoribus etiam aliis, ut Lupus observat pag. 166. occurrit *Spirito sancto innocenti*, seu *merenti Spirito*, seu *benemerenti filio*, *innocentissimo Spirito*, & apud Grut. p. 563. n. 7. *Spirito incomparabili*. Postremae literae fortasse legi possunt *Appius Benemerenti Carissimae Locum Dedit*; sive *Animae Benemerenti Carissimae Locus Datus*. Muratorius tamen ex Schedis aliis ita legit: ΣΠΙΡΙΤΙΒ & ΑΛΒΙΝΑΙ L. P. atque in extremo versu ΑΒ. Κ. ΦΛ. Δ'. ideoque reddit: *Spiritibus Flaviae Albinae L. P. Filiae... Ab C. Fl. D...* At Muratorii exemplo Fabrettianum praetulerim.

ΑΓ. Α'γών: In Anaglypho apud Fabrettum *de Columna Traiana* pag. 147. & 315.
ΠΑΤΡΟΚΛΟΥ ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΑΓ
ubi Fabrettus ipse Α'γὼν supplendum esse observavit.

* ΑΓ. Αγία. Muratorius pag. 1895. n. 2.
ΑΓ. ΜΑΡΙΑ ΘΕΟΤΟΚΕ

ΑΓΑΤ. Α'γαθάν. Cyriacus pag. 31. n. 209.
ΘΕΟΣ . ΤΥΧΑΝ . ΑΓΑΤ.
In Muratorii Schedis pag. 556. n. 1. legitur ΑΓΑΘ

* ΑΓΓΕ. Α'γγελεύς, sive Α'γγελῆθεν ex *Angele* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 48.
ΑΛΟΥΚΙΟΣ ΑΓΓΕ

* ΑΓΙΩ' Α'γιωτάτῳ. Monfauconius Palaeogr. p. 174. Vide in ΙΝΑ.

* ΑΓΝ. Α'γνέσιος ex *Agnunte* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 54.
ΜΟΣΚΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ ΑΓΝ

ΑΓΟΡΑΝ. Αγορανόμῳ. In eximio Spartano marmore, quod a me latine redditum, atque illustratum proferetur, varia *Publii Aelii Alcandridae* munera, ac Magistratus recensentur, atque inter alia functus fuisse dicitur officio
ΑΙΟΝΙΟΥ ΑΓΟΡΑΝ
Certissime legi supplerique debet Αγορανόμῳ. Quamvis enim Hesychius *Agoranomos*, eos nimirum, qui foro, rebusque venalibus praeerant, Spartae *Empeloros* vocatos fuisse dixerit; sequioribus tamen temporibus *Agoranomi* potius nomine designari ii potuerunt. In Muratorii marmore pag. 546. num. 4. eidem illi Alcandridae Α'ιωνίῳ Α'γορανόμῳ titulus explicate tribuitur.

ΑΔΕΛΦ. Α'δελφόν. Fabrettus pag. 685. n. 87. marmor exhibet *L. Septimio Severo Pertinaci* positum, in quo legitur
. . . . . ΘΕΟΥ ΚΟΜΜΟΔΟΥ ΑΔΕΛΦ
. . . . . .
Λ . Cεπτιμιον . CΕΟΥΕΡΟΝ
Αδιαβ . παρ . ΜΕΓΙCΤ . ΔΕΜΑΡΧΙΚ
εξ . αυτοΚΡΑΤΟΡΑ . ΤΟ . Η
Π . Π

Æ. In marmore Smyrnensi apud Polenum Tom. V. pag. 361.
ΑΡΓΥΡΙΟΥ . Χ Æ
Gutberlethus, qui marmor illud exposuit, aliquando *denaria sex*, aliquando *mille*, & *sex* interpretatur: quod nimirum charactere X aliquando *denaria*, aliquando *mille*; figla vero Æ *sex* indicari putaverit, perinde quasi character A 1. & character E 5. significet. Ego vero characterem illum facile ab exscriptore, vel quadratario vitiatum esse putaverim; cumque Æ scriptum, aut scribendum foret, diphtongus illa temere prodierit. Quod si hic Æ, ut in marmoribus aliis legatur, tunc certe *quinque millia* denariorum intelligi, legique debet. Vide in Β.

ΑΖΗΝΙ. Α'ζηνίας. ex *Azenia* Atticae Populo. Reinesius Cl. XIV. n. 15. pag. 726.
ΑΜΙΛΛΑ ΛΕΥΚΙΟΥ ΕΧ ΑΖΗΝΙ

ΑΘΗΝ. Α'θηναίᾳ. Sponius Pop. Attic. p. 156.
ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΝ ΑΘΗΝ.

ΑΘΗΝΑΙ. Α'θηναίᾳ. Sponius Pop. Attic. p. 201.
ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙ
etenim in versu, qui proxime praecesserat, explicate legitur, Α'θηναίᾳ.

ΑΙ. Α'ίλιος. Sponius Pop. Attic. pag. 161.
ΠΑΙ . ΕΠΙΓΟΝΟΣ
ΠΑΙ . ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ
ubi certissime legendum Πάβλιος Α'ίλιος. Vide in ΠΑΙ.

* ΑΙ. Muratorius pag. 582. aeream hanc Laminam exhibet, quae Romae apud Ficoronium extabat antequam Londinum transferretur, ubi Cl. Maffeius illam exscripsit, atque in Tom. III. *Observationum Literar.* p. 298. Veronae edidit.

ΕΦΟΡΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΑ.
ΜΗΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΣ. Α ΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΤΟΙ ΟΡΙΣΤΑΙ
ΓΕ . ΤΡΙΠΟΥΣ . ΦΙΛΩΝΥΜΟΣ ΖΩΠΥΡΙΣΚΩ.
ΠΕ . ΚΑΡΥΚΕΙΟΝ . ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΗΡΑΚΛΗΤΩ
ΑΙ . ΠΕΛΤΑΙ . ΔΑΖΙΜΟΣ ΠΥΡΡΩ.
ΚΝ . ΘΡΙΝΑΞ . ΦΙΛΩΤΑΣ ΙΣΤΙΕΙΩ.
ΜΕ . ΕΠΙΣΤΥΛΙΟΝ . ΗΡΑΚΛΕΙΔΑΣ ΖΩΠΥΡΩ
ΔΙΟΝΥΣΩ.
ΑΝΕΓΡΑΨΑΝ ΤΟΙ ΟΡΕΣΤΑΙ ΤΟΙ ΑΙΡΕΘΕΝΤΕΣ

Quid haec verba ibi posita, inquit Cl. Maffeius *de Siglis* pag. 78. *sibi velint, & quid praepositae literae, divinari nequit: eo quod peculiaria sint, & ἐπιχώρια symbola. Forte uni-*

cuique ex quo vico esset praemittebatur, & vicorum ea sunt nomina:

Τρίπυς. Φιλώνυμος
Καρύκειον. Ἀπολλώνιος

ac si Romae scriptum fuisset exempli gratia:

Caput Africae. Valerius
Equus aeneus. Marcius

Et forte praemissae syllabae, quarum unaquaeque duabus literis constat, vicorum, regionum, tribuum, curiarum insignia denotabant. Felicibus coniecturis istis, quas iampridem in *Observ. Literariis* ediderat, in opere *de Siglis* hanc etiam addit: *quod si quis eorum, qui ad Heracleensem Senatum renunciant, patriam per eas literas innui vellet*, in iis regionibus ΓΕυσσῖνοι, ΠΕτηλλνοί, Α'Ιαίης portus, ΜΕ'σμη a Scriptoribus memoratur; cumque ΓΝωσσὸς nimis, e longinquo arcessita videatur, proximius Oppidum aliud nobis incognitum hic intelligi posse arbitratur. Itaque ex ingeniosa eruditissimi Viri sententia incertum plane, atque obscurum an siglae illae, vel Vrbes, vel Regiones, vel Populos, vel Tribus significent; quamvis aliquid ex iis characteribus illis exprimi, vel indicari perspicue videatur. Si tamen doctissimi, atque immortalis Viri coniecturis coniecturas alias hic addere, ipsarumque praesidio novam eximio Monumento lucem afferre nunc liceat, characteribus illis non Vrbes, non Regiones, aut Populos, sed solas Lacedaemoniorum, adeoque Heracleensium, Tribus indicatas esse putaverim; cum & *Ephori* nomine, & argumentis aliis compertum sit Heracleenses ipsos a Laconibus oriundos, eorumque Coloniam fuisse. Lacones autem in Tribus, earumque singulas in ὠβὰς distingui consuevisse perspicue Craigius ostendit, qui sex eiusmodi Tribus enumerat Lib. I. c. 6. *Heraclidarum* nempe, *Aegidarum*, *Limnatarum*, *Cynosurensium*, *Messoatum*, *Pitanatarum*; quibus Meursius in Miscell. Lacon. Lib. I. c. 7. *Pamphilitarum*, ac *Dynamitarum*, sive potius *Dymantidarum* Tribus adiecit. Verum ex istis octo Αἰγεῖδαι solum, Κυνόσυρα, Μεσσόα, Πιτάνη, Παμφυλὶς, ac Δυμανὶς, nitide diserteque φυλαί a Scriptoribus appellantur; ut proinde suspicari quis possit ceteras e Tribuum numero eximendas esse, aliasque etiam Tribus nobis incognitas olim Lacedaemone extitisse; quarum quaelibet, aliarum instar, ex aliquo Spartanae Vrbis loco, vel Laconicae Regionis Vrbe nomen acceperat. Itaque nihil verisimilius coniici hic potest, quam Lacones illos, qui in Italiam migrarunt, & Heracleam condiderunt, Tribuum illarum, Regionumque nomina, atque discrimen servasse, ex quibus electi, seiunctique fuerant; adeoque Tribuum ipsarum nomina, veluti notissima, siglis quibusdam in publicis Monimentis indicasse. Ita in eximia hac Lamina Αἰγεῖδαι, Κυνόσυρα, Μεσσόα perspicue memorarentur. Ceteris, quae supersunt, Tribubus, aut siglis ΓΕ, & ΠΕ, facile ex Πέφνω, aut Πελλάνη, itemque ex Γενέσιη, aut Γερηνία Laconicae Regionis Vrbibus nomen indi posset. Quemadmodum vero Lacones in sigillis variis imaginibus, ac symbolis utebantur, ut eximie accurateque observavit Meursius Lib. III. c. 4. ita quoque Laconicae etiam Tribus peculiari quodam symbolo, veluti discrimine, distingui facile consueverint; ut proinde Τρίπυς, Καρύκειον, Πέλται, Θρῖναξ, & Ε'πισύλιον veluti totidem Tribuum, aut certe Terminatorum, symbola haberi possint; quae ea quoque de caussa in aerea Lamina, sive Psephismate, expressa, vel memorata putaverim quod in ipsis agrorum limitibus, lapideisque terminis impressa fortasse illa fuerint; quemadmodum prorsus in Sicula agrorum terminatione apud Gruterum pag. 210. figura, vel signum termino insculptum describitur. Ac de *Tripode* quidem, *Scutis*, *Vanno* sive *Tridente*, *Epistylio* dubitari non poterit quin signorum, aut symbolorum instar adhiberi potuerint. De *Caricio* vero, quod Cl. Maffeius Hesychio duce coniecerat aliquod cibi genus videri, verisimilius existimo illo vel *iuglandem*, vel *arborem* ipsam indicari; quemadmodum Helena *piscem Panem*, Clearchus *Caryatides virgines saltantes*, Areus *draconem aquilae unguibus suspensum*, veluti symbolum usurparunt. Atque ex hoc ipso Gentium quarundam more factum crediderim, ut apud Smyrnenses etiam Tribus ex aliquo symbolo non modo discrimen, sed & ipsum fortasse nomen acceperint. Hesselius inter Smyrnensia marmora, hoc etiam num. 4. exhibuit

ΤΙΒΕΡΙΟΣ ΚΛΑΥΔΙΟΣ
ΜΑΣΙΜΑΧΟΥ ΤΟΣ ΦΥΣΕΙ
ΔΕΡΜΟΘΕΣΤΟΥ ΚΥΡΕΙΝΑ
ΦΙΛΙΣΤΗΣ Τ̊ Β
ΤΟΥ ΦΙΛΑΙΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

quemadmodum in alio, & quidem emendatiori, marmore n. 10. de eodem Tiberio dicitur *Φύσει δὲ Ε'ρμοθέσου Κυρείνᾳ Φιλισιέα Εὐσεβή*. Itaque Tribus illa, sive Societas, aut Coetus (quid enim aliud *Φιλαίᾳ* nomine intelligi hic potest?) cui Tiberius Claudius *secundo* praeerat, a *Turre* symbolum, discrimen, ac fortasse nomen, obtinuit. Ita propemodum ex hac ipsa Tribuum varietate, ac discrimine marmor aliud explicandum esse coniicio, quod in Fastis Atticis exhibeo Tomo II. pag. 469. Ibi nimirum post *Regis*, *Hieromnemonis*, *Nomophylacum* nomina, quibus nullum vel Tribus, vel Regionis nomen, sive character, adiicitur, subditur *Aesymnetas*; eos nimirum, qui *Aesymnetae* munere *Dionysio* mense perfuncti fuerant, Hegemonem, sive Praesidem Senatus coronasse Διονύ-

νύσιον Διονυσίᾳ Πολητέας. Ita vero Aesymnetarum nomina ibi efferuntur: Νικιας Μενισκε Καλλιχορεατ. Βυρικος Αισχυρδρας Ιππωνηας. Ματρικων Μηνις Τριασπιδος. Προμαθιων Προμαθιωνος Σιρα. Παπιας Διογενητε Αθθιδος. Quid autem aliud iis nominibus indicatum esse dixerimus, quam Tribuum, aut Regionum nomina, ex quibus Aesymnetaes electi fuerint, prorsus in Heracleensi Lamina singulas Tribus expressas esse coniecimus, ex quibus *Terminatores* electi fuerant?

A. I. Boldettus pag. 416.

ΠΤΟΛΜΑΙC . A . I . ΜΝΗΓΑ
ΙΕΝ ΘΕΩ
ΠΑΡΘΕΝΟC . ΕΤΩΝ ΙΕ
ΜΗΤΗΡ ΤΤ ΧΑΡΙΝ
ΑΝΕΘΕΙΚΑ

quod ille reddidit: *Ptolmais A. I. quae hymnos Deo personabat. Mater eius gratia feci*; unde Cl. Muratorius, qui pag. 1930. n. 2. marmor ex Boldetto protulit, quamvis in ipso legat A. ΥΜΝΗCA ΘΕΩ, cum Boldetto tamen interpretatur *quae hymnos canebat Deo*. At nullus, opinor, hic hymnis cantibusque locus esse poterat. Itaque suspicabar in marmore, quod certe luxatum, ac depravatum esse conspicitur, legendum esse ΑΝΑΜΝΗCIC ΕΝ ΘΕΩ *Ptolmaidis memoria in Deo*; sicuti apud Muratorium ipsum pag. 1769. n. 4. legitur ΖΩΗC ΑΝΑΜΝΗCIC. Verum, cum *Ptolmais* casus rectus hic esse debeat, ΑΙΜΝΗCΑΙ pro ΑΕΙΜΝΗCΤΗ, sive ΑΕΙΜΝΗCΤΟΣ, sive ΑΕΙΜΝΗCΤΕ legendum potius hic arbitror; cum character Γ pro Ϛ positum in marmoribus etiam aliis occurrat; quemadmodum haec ipsa vox, aut sepulcralis formula in marmoribus aliis, sed mirifice vitiata, conspicitur. Etenim in Grut. pag. 855. n. 16. ita legitur

ΠΑΓΧΑΡΕΙ ΑΕΙΜΝΗCΘΟΙC
ΜΕΡΙΩΝΤΗ ΜΕΤΡΙΑΞΙΑΙ

pagina vero 1047. n. 7. ita exhibetur.

ΠΑΝ . ΧΑΡΕΙ . ΑΕΙ . ΩΝΗCΘΙC .
ΩΡΟΩΝΤΗ ΩΗΤΡΙΑ . ΞΙΑΙ

At Muratorius pag. 1270. n. 8. ita legit

ΠΑΝΧΑΡΕΙ ΑΕΙΜΝΗCΘΗΙ
ΩΡCΙΩΝ ΤΗ ΜΗΤΡΙ ΑΞΙΑΙ

latineque reddit *Panchari semper memorandae*. Quid ergo si in nostro etiam marmore *Ptolmais semper memoranda* legatur? Eadem certe vox in alio quoque Boldetti marmore reperitur p. 411.

ΞΑΝΘΙΠΠΗΑΕ ΙΜΝΗ
ΣΤΕ ΓΡΗΓΟΡΕΙ

quod ille interpretatur *Xanthippa immortalis vigilat*: cum tamen accuratius reddi debeat *Xanthippe semper memoranda vigilat*. Alterius vero notae ΤΤ valor, quam Muratorius in ΤΗΣ converterat, ostendetur in ΤΤ.

Ā Ī. Τὸ ἑνδεκάτον: *undecimo*. Muratorius pag. 401. n. 4. Vide in Ϛ.

* ΑΙΘ. Αἰθαλίδων, ex *Aethalidis* Atticae Populo. Sponius Pop. Attic. pag. 85.

ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΕΞ ΑΙΘ

* ΑΙΛ. Αἴλιος. Donius pag. 311. n. 192. Cyriac. pag. 14. n. 97. Murat. pag. 566. n. 2. Vide in ΠΑΙ.

* ΑΙΜ Αἰμιλίᾳ, *Aemilia* Romana Tribu. Sponius Pop. Attic. pag. 225.

Π. ΛΙΚΙΝΙΟC ΠΥΑΙΜ ΠΡΕΙΣ
ΚΟC ΙΟΥΟΥΕΝΤΙΑΝΟC ΑΡΧΙΕΡΕΥC &c.

At Sponius citato loco, & in Miscellan. p. 363. lineolas, compendiive notas, superinductas ommittens, quas marmori inesse testatur Maffeius, latine reddit *Pyem*. Vandalius *de marmor*. Differt. III. pag. 258. marmor ipsum ex Sponio, sed inexplicatum, exhibuit. Muratorius vero pag. 137. n. 1. ex Wheelero ita accuratius marmoris voces expressit: Π.Υ.ΑΙΜ. feliciterque latine reddidit: *Licinius Publii fil. Aemilia* Tribu; quemadmodum Maffeius ipse in hoc ipso marmore, quod in Museo Veronensi nunc reperitur, legendum asserit Πυβλίᾳ ὑὸς ἐκ τῆς Αἰμιλίης. Libentius tamen Αἰμιλίᾳ hic legerem: quod nimirum in Graecis etiam marmoribus Romana Tribus sexto casu Latinorum more indicari, vel exprimi consueverit; ut apud Spon. Popul. Attic. pag. 197. Φλ. Παράμονος Αἰλίᾳ, & Cyriac. pag. 61. Φάβιος Μάρκε Φαβίε ὑὸς Γαληρίᾳ Γ'ώνιος. & Spon. Itin. pag. 136. in marmore Graeco-Latino Γαῖος Σεξτίλιος Ποβλίε ὑὸς Ο'υοτεφρίᾳ πόλλιων: *Caius Sextilius P. F. Vot. Pollio.* & Smith. Notit. Eccles. pag. 22. Τρίβε Κυρείνᾳ. longeque illustrius in Psephismate apud Maffeium Antiquit. Galliae pag. 6.

ΜΑΡΚΟΣ ΤΙΤΤΙΟΣ ΣΕΞΤΟΥ ΤΙΟΣ ΑΙΜΙΛΙΑ

* ΑΙΞΟ. Αἰξονεύς, ex *Aexone* Atticae Populo. Spon. Itiner. pag. 52.

ΕΥΟΔΙΑΝΟΣ ΑΙΞΟ

ΑΚΥL Gruterus pag. 680. n. 6.

Θ. Κ.
ΑΚΥL . ΕΠΙΤΥΧΗC . ΚΑΙ . ΑΚΥL . ΖΩCΙΜΗ
ΕΠΟΙΗCΑΝ . ΔΙΟΝΥCΙΑΔΙ . ΙΔΙ . ΤΕΚΝΩ
ΕΖΗ . ΕΤΗ . Ē . Η . Ā
Μ . Χ

ubi facile Αἰκύλιος, & Αἰκύλια intelligi, legique poterit. Explicate reperitur ΑΚΥΛΛΙΑ in Grut. pag. 1136. n. 11.

ΑΛ. Αἰλωπεκεύς: ex *Alopece* Atticae Populo. Vide in ΑΛΩ̄.

ΑΛΕ. Αἰλεξανδρεύς. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in ΑΜΜ.

ΑΛΥΠ. Α'λυπίᾳ, ſive Α'λυπιάνᾳ. Cyriacus p. 7. n. 52.

L. V. F Λ. ANNIOY
ΑΛΥΠ. ΑΛΥΠΙΑΝΟΥ
ΤΣΥΙ Ψ. Β

Marmor ipſum ita a Muratorio exhibetur ex Schedis aliis pag. 1632. n. 12. ut priores characteres L. V. F primum verſum efficiant; iterumque ex Schedis aliis pag. 1759. n. 1. ita legitur

L. V. F Λ. ANNIOY
VAL. LVP. ΑΛΥΠΙΑΝΟΥ
ΤΣΥΙ Ψ. Β

Niſi tamen ex accuratioribus Schedis aliis ſplendor aliquis oriatur, implexae hae ſiglae extricari vix poterunt.

* ΑΛΦ. Α'λφηνόν. Smithus Notit. Eccleſ. p. 22.

ANT. ΚΛ. ΑΛΦ. ΑΡΙΓΝΩΤΟΝ

Apud Sponium Itiner. pag. 116. & 118. explicate legitur

T. ANT. ΑΛΦΗΝΟΣ ΑΡΙΓΝΩΤΟΣ.

ΑΛΩ̄. Α'λωπεκεύς ex *Alopece* Atticae Populo. Marmor Riccard. in Faſtis Atticis Tom. I. pag. 170.

Αντιοχίδος
. . . . . αγΑΘΩΝΟΣ. Α
. . . . . αγαΘΩΝΟΣ Α
. . . . . ΙΣΙΟΥ ΑΛ.
. . . . . ΑΛΩ̄

In ſingulis locis illis Α'λωπεκεύς, ſive Α'λωπεκῆθεν legendum eſſe putaverim; quod nimirum *Alopece* ad Antiochidem Tribum ſpectaverit. Sed fieri etiam poteſt ut in prioribus verſibus Α'ιγιλία, Α'μφιτρόπη, Α'νάφλυσος, vel Α'τήνη exprimatur, quorum Populorum quilibet ſub eadem Antiochide Tribu cenſebatur.

AM Muratorius pag. 1671. n. 8.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΤΑΙ ΕΥΤΥΧΗC
ΝΗΠΙΟΝ ΕΤΩΝ Η. Κ. ΑΜ. Ι

ubi Muratorius interpretatur *Annorum VIII. & dierum X.* quod nimirum aut Α'μέρων Dorice ſcriptum, aut Η'μέρων reſcribendum eſſe putaverit. Ego vero ſuſpicor in interpunctione peccatum eſſe; cumque ſcriptum foret ΚΑ. Μ. Ι exſcriptoris vitio irrepſiſſe Κ. ΑΜ. Itaque, ſi hic etiam ΚΑ pro ΚΑΙ ſcriptum fuerit, Eutyches ille *Annos VIII. & Menſem unum*, vel *Menſes X.* vixiſſet, ideoque ſigla AM prorſus evaneſceret,

ΑΜΜ. Α'μμωνίᾳ. Muratorius pag. 2019. n. 1.

ΑΠΟΛΛΩΙΟΣ ΑΜΜ. ΑΛΕ
ΣΕΒ. ΚΡΙΣ. ΠΑΝΚΡ
ΣΕΡΑΠΙΩΝ ΠΟΠΙΛΙΟΥ ΑΛΕ
ΑΠΟΒΑΤΑΣ
Ā ΠΟΣΤΟΥΜ. ΙΣΙΔΩΡ. ΑΛΕ
ΚΡΙΣΕΟΣ ΠΕΝΤ

Cl. Muratorius feliciter hic obſervavit Παγκράτιον, ac Πένταθλον Certaminum genera memorari, quibus Apollonius, Serapion, & Aulus Poſtumius *Alexandrini* palmam retulerunt. Alterius Notae ΚΡΙΣ. valor ex ipſo marmore perſpicue elucet, in quo mox explicate legitur Κρίσεος. Denique ſigla ΣΕΒ. facile Ludorum genus innuitur, hoc eſt Σεβαςά *Auguſtalia*, quae pluribus in locis celebrari conſueverant, ut in *Diſſert. Agoniſticis* demonſtravi pag. 108.

* ΑΝΑΕΓΡΑΦ. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΡΧ.

* ΑΝΕΘ. Α'νέθηκε. Sponius Pop. Attic. p. 70. & 181. & Gruterus pag. 1073. n. 11. & pag. 632. n. 7. Gudius pag. 26. n. 4. & 56. n. 2. & 31. n. 2. Vide in ΤΑΡΓΗΛ. & ΣΗΛ.

ΑΝΕΘΗ. Α'νέθηκε. Donius pag. 9. n. 32. Vide in ΛΙΒΑΝ.

ΑΝΕΘΗΚ. Α'νέθηκε. Gudius pag. 11. n. 8. Vide in Α.

ΑΝΕΜΟΥ. Α'νεμωρίᾳ. Muratorius pag. 235. n. 4. marmor exhibet *Athenis* poſitum, quo honorat Hadrianum Caeſarem

ΤΟΝ ΣΩΤΗΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΑΝΕΜΟΥ ΤΗΣ ΚΙΛΙΚΙΑΣ
Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ

Cl. Editor hic obſervavit *Anemoriam* quidem in Phocide ab Homero, & *Anemurion Promontorium* in Cilicia a Strabone Lib. XIV. memorari; nullibi vero *Anemum* apud Scriptores occurrere. Itaque ſuſpicatur hic, pro ΑΝΕΜΟΥ, breviatum ΑΝΕΜΟΥΡ. ſcribendum fuiſſe, ut *Anemurii, vel Anemuriae Senatus, & Populus* exprimeretur. Atque optime id ille quidem feliciterque quod Α'νεμωρίᾳ reſcribendum exiſtimavit (neque enim ullus hic *Anemoriae* locus eſſe poteſt). Quod vero Α'νεμωρίᾳ nomine hic Α'νεμώριον ἄκρα Straboni pag. 669. memoratum indicatum eſſe putavit, fortaſſe fallitur, Etenim Vrbs etiam *Anemurion*, Promontorio cognominis in Iſauria, ſive Cilicia reperiebatur, cuius Epiſcopus Seleucienſi Archiepiſcopo, atque Antiocheno Patriarchae parebat. Vide Geograph. ſacr. pag. 290.

ΑΝΕΠ. Α'νεπαύσατο. Reineſius Cl. XX. n. 364. pag. 981. & Fleetwood. pag. 455. n. 1. Vide in ΤΠΟΔ. Reineſius quidem ἀνεπάυη interpretatur; ſed ἀνεπαύσατο potius redderem; ſicuti in aliis marmoribus ἀνεπαύσατο reperitur. Vide in Π.

* ΑΝΤ. Α'ντώνιον. Smithus Notit. Eccleſ. pag. 22. & Spon. Itin. pag. 116. & 118. Vide in ΑΛΦ.

ΑΝΤΑΓΩΝΙCΤ. Α'νταγωνίσας. Gruterus p. 314. ubi

ubi saepius eadem vox explicate etiam legitur. Vide in E.

ΑΝΤΙΘΗΣ. Α'*ντίθησι*. Cyriacus pag. 33. n. 220.
ΕΞΙΓΡΑΡΤΟΝ. ΣΑΜΙΧΟΥ. ΤΟΥ·ΦΙΛΟΞΕΝΟΥ·
ΑΝΤΙΘΗΣ. ΤΑΣ·ΙΔΙΑΣ. ΔΟΥΛΑΣ.
Etenim in alio marmore apud Cyriacum ipsum n. 221. eadem prorsus donationis formula explicate legitur: Πόλις. Κοάτονος. *ἀντίθησιν*. *τὴν*. *ἰδίαν*. *θεράπαιναν*. Κάμα. *ἱερὰν*. *τῇ*. *Αρτέμιδι*. Vide Fastos Atticos Tom. II. p. 443.

ΑΝΤΙΣΤΡΑ. Α'*ντιστράτηγον*. Fortasse in Ancyrano marmore apud Monfauc. Palaeogr. p. 161. Vide in ΠΡΕΣΒ.

ΑΝΤΩΝΙ. Α'*ντωνίνε*, Reinesius Cl. III. n. 36. p. 313.
ΜΑΡΚΟΥ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙ. CEBAΣΤΟΥ

ΑΟΥ. Muratorius pag. 236. n. 1. Fortasse Α'*νθυπάτε*. Vide in ΚΡΑΟΥ.

ΑΠ Α'*πολλωνιεύς* ex *Apollonia* Atticae Populo. Sponius Popul. Attic. pag. 122.
. . . . . .
ΚΑΡΠΟΥ ΑΠ ΑΡΧΗΣ
Vide Fastos Atticos Tom. II. pag. 170. & infra in ΑΠΟΛ. ubi *Βάκχυλος Εὐκάρπε Α'πολλωνιεύς* nominatur.

ΑΠ Α*ππίε*. Fabrettus pag. 756. n. 624. Vide in A. B. K. Λ. δ.

* ΑΠΕ. Α"*ππιος*. Gruterus pag. 1130. n. 8. ibi nimirum Fabrettus, & Maffeius legendum asserit ΑΠ. Fortasse tamen iuxta Fleetvoodi exemplar legendum ΛΓΕ, adeoque reddendum *Λέκιος Γέλλιος*. Vide in ΛΓΕ.

* ΑΠΕΛ. Α'*πελευθέρῳ*. Vignolius de *Columna Antonini* pag. 233.
ΤΙ·ΚΛ. ΟΥΙΜΩ ΑΠΕΛ
ΚΑΙC. ΤΙ. ΚΛ. ΒΕΙΤΑΛΙΟC
ΘΡΕΨΑΝΤΙ. ΑΖΠΩ l. ΑΙΖΩ
ΕΠΟΙΗCΕΝ
Θ. ΚΑΤ
ΚΛΑΥΔΙΑ ΘΑΛΛΟΥCΗ &c.
Ita propemodum in Donii marmore pag. 30. n. 95.
ΑΠΕΛ. ΣΕΒ.
& Grut. pag. 87. n. 3.
Λ. ΑΥΡ. CΑΤΥΡΟC ΑΠΕΛ. CΕΒΑC

ΑΠΕΛΕ. Α'*πελευθέροις*. Reines. Cl. XVIII. n. 16. pag. 870.
ΓΝΕΣΙΟΙΣ ΚΑΙ ΠΙΣΤΟΙΣ ΑΠΕΛΕ

ΑΠΕΛΕΥ. Α'*πελεύθερος*. Donius pag. 17. n. 60.
ΑΠΕΛΕΥ. ΣΕΟΥΑΣ
ubi Gorius optime: *Libertus Augusti*. Ita Grut. pag. 60. n. 6. Vide in ΤΡΑΙΑΝ.

ΑΠΕΛΕΥΘ. Α'*πελεύθερος*. Gruterus pag. 595. n. 11.
ΕΥΤΥΧΙΔΗC. CEBBB ΑΠΕΛΕΥΘ.

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ. ΣΕΒ. Gruterus pag. 60. n. 5. Vide in ΠΑΜΦΙΛ.

ΑΠΕΛΛΙΔ. Gudius pag. 314. n. 19. marmor exhibet *Romae* positum
Μ. ΑΝΤΩΝΙΟΣ. ΑΠΕΛΛΙΔ

* ΑΠΙ. Α'*πίοντος*. Maffeius ex inedita Chishulli parte II.
Η Η ΑΠΙ
Μ ΠΟΣ Ε
ubi Maffeius optime interpretatur: *Mensis Posideonis quinta die exeuntis*.

* ΑΠΟΛ. Α'*πολλωνιεύς* ex *Apollonia* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 54.
ΒΑΚΧΥΛΟΣ ΕΥΚΑΡΠΟΥ ΑΠΟΛ

ΑΠΟΛ. Gruterus pag. 1092. n. 9.
ΑΡΙΣΤΟΜΕΔΗΣ. ΑΠΟΛ
ubi facile vel Α'*πολλωνίε*, vel alterius Civis gentile nomen intelligendum.

* ΑΠΟΛΛΙΑΡ. Gruterus pag. 458. n. 1. marmor exhibet positum *T. Porcio Corneliano*
ΧΕΛΙΑΡΧΩ. ΙΕ. ΛΕΓ. ΑΠΟΛΛΙΑΡ
ΧΕΙΛ. ΚΟΟΡ. Θ. ΒΑΡΑΟΝΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΣΠΕΙΡ. Β. ΟΥΛΠ... ΝΑ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΣΠΕΙΡ. Δ. ΓΑΛΛΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΣΠΕΙΡ. ΔΑΡΔΑΝΩΝ
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΕΞΠΛΩΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚ
ΕΠΙΤΡΟΠΩ. ΠΡΕΙΟΥΑΤΗΣ. ΔΙΑ
ΦΛΑΜΙΝΙΑΣ. ΑΙΜΙΛΙΑΣ. ΛΙΓΥΡΙΑΣ
ΕΠΙΤΡΟΠΩ. ΚΑΙ
In Lindenbruchii schedis legitur
ΚΑΙ ΗΓΕΜΟΝ... ΤΩΝ. ΠΑΡΑ. ΘΑΛΑΣΣΗΝ
Ceterum in primo versu suppleri legique debet Α'*πολλινάρις*. Etenim in marmoribus etiam aliis, ut apud Gruterum pag. 378. n. 1. LEG. XV. APOLLIN. memoratur. In tertio autem versu ΟΥΛΠ. ΤΡΑΙΑΝΑΣ restitui debet: quod nimirum *Legio II. Traiana* in marmoribus aliis occurrat.

* ΑΠΡ. Α'*πρειλίων*. In Cathedra S. Hippolyti apud Grut. pag. 141.
ΠΡΟ Δ Ν. ΑΠΡ.

ΑΠΡΕΙ. Α'*πρειλίων*. Grut. pag. 140.
℞. Δ̄. ΝΩ ΑΠΡΕΙ

ΑΠΡΕΙΛ. Α'*πρειλίε*, sive Α'*πρειλίων*. Gruterus pag. 177. n. 6.
ΠΡΟ. Ι. ΚΑΛ. ΑΠΡΕΙΛ.

Ita

Ita apud Fabrettum p. 677. n. 34. Vide in ΥΠ.

APAB. Α'ραβικε. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 21.
ΣΕΟΥΗΡΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΑΡΑΒ. ΑΔΙΑΒΗΝΙΚΟΥ

API Gruterus pag. 1050. n. 1. marmor *Treviris* poſitum exhibet

ΕΝΘΑΔΕ . ΚΙΤΕ . ΕΝ . ΗΡ
ΗΝΕ . ΚΑCCIANOC . API
ΒΕΔCIMIOΥ . ΑΠΟ . Κ$\overline{\omega}$
ΑΔΔΑΝΩΝ . ΖΗCΑ
ΑCΝΚΡΟΠΛΟΥC . ΕΤΗ . Κ$\overline{\text{Β}}$

Fleetvoodus marmor ipſum exhibens pag. 375. n. 4. lineolam, compendiive notam ſuper ACN inducit; atque ingenue fatetur: *primum verſum tantum intelligo*; quamvis in illo, perturbato Gruteri ordine, tres primos Gruteri verſus expreſſerit, atque poſt API. punctum appingens vocem API. veluti ſiglam exhibuerit. Quid vero ſi in ultimis vocibus ita legatur

ΖΗCΑC ΜΙΚΡΟΝ ΠΡΟC ΕΤΗ.

quemadmodum prorſus in alio marmore legitur, quod exhibetur in $\overline{\text{A}}$, & $\overline{\text{KS}}$? niſi fortaſſe ΜΙΚΡΟ ΠΛΟΥC latina fere barbarave formula intelligatur *plus minus*: ut apud Murat. pag. 1925. n. 7. habetur

ΑΝΩC ΠΟΥ ΜΙΝΟΥC XXVII.

& apud Fabrettum pag. 588. n. 103. legitur ΠΛΕΟΝ ΕΛΑΤΤΟΝ. Vide in ΚΟΒΡ.

APIΣ. Gruterus pag. 1136. n. 5.
ΔΑΜΟΚΡΑΤΗΣ . APIΣ . ΑΡΙΣΤΟΜΙΔΙΣ
ΙΤΑΝΙΟΣ . ΕΠΟΙΚΟΣ . Ε

Niſi vox APIΣ. hic temere iterata fuerit, facile Α'ριστομήδης intelligi, ſupplerique poterit: quod nempe *Damocrates* ille *Ariſtomedis* etiam, ſive patris, nomine vocaretur.

APK. Α"ρκαμ *arcam*. Lupus pag. 63.

ΜΑΡΙЄ 7ϕ7ΝΗ
ΔΟ ΑΡΚ . ΗC ΒΕΝЄΜЄ
РЄΝΤΙ . ΒЄΙΚЄΝ
ΤΗЄϕΙΑCCΚΛΗ . ΤΤΤΟЄ
ΟCϕC ΛΙCΝΠΙΚΗ ΑΝΝΩΡΟ ΙΙΙ

ubi vir Cl. ſuſpicatur initio legendum eſſe *Mariae filiae do arcam in Chriſto benemerenti*. Muratorius pag. 1708. n. 5. interpretatur *Mariae Filiae Neodarchis Benemerenti*.

ΑΡΚΑΔ. Α'ρκαδίω. Muratorius pag. 393. n. 7.
ΔΙΟCΚΟΡΟS ☧ ΝΑΥΚΛΗΡΟC ☧ ΩΔΗ ☧ ΗΚΥΜΙΘΗ ☧
ΕΝ ☧ ΗΡΗΝΙ ☧ ΗΖΗC ΗΤΗ ☧ Κ . Η . ΠΑΡΑΚΑΤΙ
Θ . ΚΑΛ . ΜΑΡ . ΥΠΠΑΤ . ΤΩ ΑΡΚΑΔ . C . ΚΑΙ . ΡΟΥΦΕΙΝ

Cum Fl. Arcadius Auguſtus anno Ch. 392. una cum Fl. Rufino non *ſexto*, ſed *ſecundo*, Conſul fuerit, ſigla C. non *ſexto*, ſed Cεβαςῷ ſignificat.

ΑΡΤΕΜΩ. Α'ρτέμωνος. Sponius Itin. pag. 50.
. . . . . ΔΩΡΟΣ ΑΡΤΕΜΩ ΦΛΥ

ΑΡΧ. Α"ρχων, vel Α"ρχοντες. Gruterus p. 428. n. 11.

$\overline{\text{ΙΑ}}$. ΠΡΟΚΑΛ . ΑΠΡΕΙΛΙΩΝ
ΓΡΑΦ . ΠΑΡΗΣ . ΦΟΥΛΟΥΙΟΣ
ΠΡΟΒΟΣ . ΛΟΥΚΙΟΣ . ΣΠΟΥΔΗΣ . ΝΕΑ$\overline{\text{ΠΟΛ}}$.
ΠΟΥΛΧΕΡ . ΠΕΡΙΟΥ ΠΡΟΣΑΝΗΝΕΓΚΕΝ
ΤΟΙΣ ΕΝ ΠΡΟΚΛΗΤΟ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΚΕΡΕΑΛΙΣ Ο $\overline{\text{ΑΡΧ}}$ ΠΕΡΙ ΤΟΥΤΟΥ ΤΟΥ
ΠΡΑΓΜΑΤΟΣ ΟΥΤΩΣ ΕΥΗΡΕΣΤΗΣΕΝ
ΛΙΚΙΑΝΙΤ$\overline{\text{Ο}}$. ΠΟΛΛΙΩΝΙ . ΑΝΔΡΙΤΟΥ
ΗΜΕΤ$\overline{\text{Ε}}$Ρ . Ι . ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΠΑΤΡΟΣΤΕ
ΒΟΥΛΕΥΤΟΥ ΕΠΕΙΚΩΣ ΚΑΙ ΑΞΙΩΣ
ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΝΑΕΓΓΡΑΦΤΟΠΟΝ
ΕΙΣ ΚΗ$\overline{\Delta}$. ΔΙΔΟΣΘΑΙ ΟΝΑΝΟΙ ΠΡΟΣ
ΗΚΟΝΤΕΣ ΑΥΤΟΙ ΕΛΟΝ$\overline{\text{Τ}}$ΑΙ ΕΚΤΟΣ
ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΗΜΕΜΙΣΘ . ΤΟΠΩΝ
ΛΙΒ . ΤΕΑ$\overline{\text{Κ}}$ΕΙΣ ΠΑΡΑΜΥΘ . ΤΩΝ ΓΟΝΕΩΝ

Contractae marmoris voces ita ſuppleri, vel explicari poſſe videntur ΚΑΛ*ανδῶν* . ΓΡΑ*φομένῳ* ΠΑΡΗΣ*αν* . ΝΕΑΠΟΛ*ίτης* ΑΡΧ*ων* . ΗΜΕΤΕΡ*ῳ* Γ*ερῷ*, ſive cum Caſaubono ΗΜΕΤΕΡΟΥ . ΑΝΑΕΓΓΡΑ*φεντι*, ſive, ut Caſaubonus Α*ναγεγραφευκότι* ΚΗΔ*ος* . ΜΕΜΙΣΘ*ωμένων* . Κ*αί* . ΠΑΡΑΜΥΘ*ιαν*. Etenim ex ſiglis aliis ΛΙΒ. ΤΕΑ ſenſus ullus exculpi vix poterit. Cl. quidem Maffeius *de Siglis* pag. 111. marmor iſtud confictum, adeoque ſiglas omnes ipſi inſcriptas commentitias eſſe arbitratur; idque variis rationibus, quas eleganter exponit; quamvis pag. 95. exemplum ſiglae $\overline{\text{ΙΑ}}$ ΠΡΟ ΚΑΛ. ex hoc ipſo marmore protulerit, perinde quaſi ſincerum foret. Itaque Cl. Viri exemplo Notas omnes ex hoc etiam marmore collegiſſe iuverit; cum mihi propoſitum ſit ſiglas omnes, quae in Graecis marmoribus obſervantur, inquirere, quarum cognitio ad ipſam quoque marmorum ſinceritatem, aut *νοθείαν* explorandam conferre plurimum poterit, ut Maffeius ipſe feliciter obſervavit. Atque, ut hinc exordiar, ſigla ΑΡΧ. hic Α"ρχων intelligi reddique debet, quamvis nulli Neapoli *Archontes* fuiſſe merito exiſtimentur, ac ſupremus Vrbis illius Magiſtratus *Demarchi* nomine vocaretur. Certius tamen atque ſincerum aliud eiuſdem ſiglae exemplum ſubieciſſe nunc libet, quod apud Sponium occurrit Miſcell. Sect. X. n. 95. & Smithum Notit. Eccleſ. pag. 60.

. . ΑΡΧ . ΤΟΥ ΤΩΝ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ

Ibi nimirum certiſſime legi debet Α"*ρχοντες*, cum in latino Pſephiſmatis eiuſdem exemplo, quod proxime praeceſſerat, explicate legatur *Magiſtratus harum Civitatum*. Sed

&

& exemplum aliud ex Sponio proferri, eiusque interpretatio refelli facile poterit. In Miscell. Sect. X. n. 132. legitur

ΑΥΤ . Κ . Μ . ΑΥΡ . ΑΝΤΩΝΕΙΝΟϹ
ΕΠ . ΑΥΡ . ΠΟΛΛΙΑΝΟΥ Β ΤΟΥ ΑΡΧ .
ΕΝΑΤΟϹ ΙΟΥΛΙΕΩΝ ΓΟΡΔΗΝΩΝ

Sponius ipse latine reddidit: *Sub Aurelio Polliano secundum Pontifice nonus Iulienſium Gordianorum*, atque adnotavit: *videtur esse potius Numismatis, quam Lapidis, Inscriptio*. At certe ille fallitur. Etenim sive Lapidis, sive Numismatis inscriptio illa fuerit, non Α'ρχιερέως, sed Α"ρχοντος intelligi, legique debet; cum apud Iulienses, ut Vaillantius observavit, supremus Magistratus, cuius nomen Nummis inscriptum conspicitur, non Α'ρχιερεὺς, sed Α"ρχων, vocaretur.

ΑΡΧΙΕΠΙϹΚ'. Α'ρχιεπισκόπω. Montfauconius Palaeogr. pag. 174. Vide in ΙΝΑ.

* ΑΡΧΙΣ. Sponius in Miscell. Sect. X. n. 66. marmor exhibet *M. Aurelio Severo Antonino* in Insula Thera positum; in quo post varios Caesaris titulos repente subditur

ΑΡΧΙΣ . Μ . ΑΥΡ . ΙϹΟΚΛΕΟΥϹ
ΑϹΚΛΗΠΙΑΔΟΥ . ΤΟ Β̄ . ΚΑΙ ΑΥΡ
ΚΛΕΟΤΕΛΟΥϹ ΤΥΡΑΝΝΟΥ ΚΑΙ ΑΥΡ
ΦΙΛΟ ΕΝΟΥ ΑΒΑϹΚΑΝΤΟΥ

Cl. Maffeius siglam hanc ita explicandam esse arbitratur, ut Α'ρχισράτηγος, *aut aliquid simile* intelligatur, *ut paullo post* Α'ρχιθυασίτης. *Sed de literarum errore*, inquit, *suspicor; cum e schedis accepta sit: forte erat* ΑΡΧΙΕ. *hoc est* Α'ρχιερέως. Vandalius etiam non ΑΡΧΟΝ, ut a Sponio lectum existimat, sed ΑΡΧΙΕ pro Α'ρχιερέως supplendum esse arbitratur Dis. II. pag. 228. idque pluribus exemplis confirmare nititur, quibus ΑΡΧΙ, vel ΑΡΧΙΕ. pro Α'ρχιερέως in Nummis legitur. Ego vero perspicuum quidem in marmore quadratarii vitium inesse suspicor, sed rescribendum etiam arbitror ΑΡΧΤΣ pro Α"ρχοντος, sive etiam ΑΡΧΤΝ pro Α'ρχόντων. Etenim post Aurelii Philoxeni Abascanti nomen repente subditur: *τὴν πρόνοιαν τῆς παρασκευῆς, καὶ τῆς ἀνασάσεως τοῦ ἀνδρίαντος ποιησαμένου τοῦ πρώτου* Α"ρχοντος Α'υρ. Ι'σοκλέους τὸ Β̄. Ergo, si *Aurelius Isocles*, sive *Isoclis filius*. hic *Archon primus*, vel Archontum *primus*, vocatur; adeoque eodem prorsus magistratus nomine designantur *Aurelius Cleoteles*, & *Aurelius Philoxenus* ipsius Collegae, qui repente post ipsum recensentur, non Α'ρχιερεῖς, neque Α'ρχισράτηγοι, sed Α"ρχοντες, censeri illi debent; ideoque non Α'ρχιερέως, neque Α'ρχισρατήγου, sed Α"ρχοντος, aut si libeat, Α'ρχόντων hic restitui, legique debebit; cum praesertim marmor a Theraeis positum fuerit, qui Magistratus Eponymos non *Archiereos* vel *Archistrategos*, sed *Archontes*, vocabant. Certe in alio Theraeorum marmore, quod apud Sponium ipsum n. 64. occurrit, explicate legitur: *τὴν ἐπιμελείαν, καὶ τὴν ἀνάσασιν ποιησαμένου* Α'ρχόντων Α'σκλεπιάδου Β.

ΑΤΟΙϹ. Muratorius pag. 1460. n. 7. ex Gualtherio pag. 54. n. 359.

D M
FABIA SPERATA
SALLVSTIS
AGATOCLES
O CAE PODIOS
ATOIC EΠOHCAN

Cl. Editor interpretatur: *Fabia Sperata Sallustis Agathocles Qui Ei Rhodius . . . . . Fecerunt*. Initio suspicabar ΓONEIC legi posse, ut nempe exprimeretur Monumentum illud *Fabiae Speratae* a *Sallustia*, & *Agathocle*, qui *Rhodius* etiam vocabatur, positum fuisse. At verisimilius existimo ΑΥΤΟΙϹ pro ΕΑΥΤΟΙϹ legendum esse: quod nempe *Fabia Sperata Sallustis*, & *Agathocles*, aliove nomine *Rhodius*, Monimentum *sibi* pararint. Notandum CAE pro ΚΑΙ; ut alibi ΚΕ pro eodem ΚΑΙ.

ΑΥΓ. Α'υγάρων *Augustarum*. Muratorius p. 1860. n. 9.

ΤΕΛΕΤΑΙ ΕΤΩΝ
ῙΒ̄ . Η̄ . ῙΒ̄ . ΠΡΟ Γ . ΝΩΝ . ΑΥΓ.

Ita pag. 1953. n. 4. ℞ Z ΕΙ ΑΥΓ.

ΑΥΓ. Α'υγάρω. Muratorius pag. 401. n. 4.

ΤΠΑΤΙΑ ΟΝΟΡΙΟΥ ΑΥΓ . ΤΟ ΑῙ

Vide in Ϛ.

ΑΥΓΟΥϹ . Α"υγαρος . Monfauconius Palaeogr. pag. 174. ubi Iustinianus vocatur

ΑΕΙϹΕΒΑϹΤΟϹ ΑΥΓΟΥϹ

Vide in ΧϹΥΠΓ.

ΑΥΡ̄. Α'υρήλιον. Muratorius pag. 549. n. 1.

Μ̄ . ΑΥΡ . ΠΑΝΚΡΑΤΙΔΑΝ

Eadem sigla bis occurrit pag. 16. n. 8.

* ΑΥΡ. Α'υρήλιος, Fabrettus Cap. X. n. 502. pag. 740. Inscriptionem hanc exhibet *Veronae* positam, latineque a se redditam

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙ		*Hic iacet Aureſopus Caddanon ex Syria vixit annis L in Miurotia.*
ΤΕ ΑΥΡΕϹΩ		
℞ ΠΟϹ ΚΑΔΔΑ	℞	
ΝΩΝ ΤΗϹ ϹΥΡΙ		
ΑϹ ΖΗϹΑϹ ΕΤΗΝ		
ΜΙΥΡΟΤΙΩΕΝ		

Cl. Hagenbuchius apud Gorium in Praef. ad Part. III. pag. 36. feliciter ipsam restituit. latineque reddidit

ΕΝΤΑΔΕ . ΚΙ		*Hic iacet Aurelius Aeſopus civis Vici Addanorum Syriae, qui vixit annos L menſes VIII. in* ℞.
ΤΕ . ΑΥΡ . ΕϹΩ		
℞ ΠΟϹ . Κ . ΑΔΔΑ	℞	
ΝΩΝ . ΤΗϹ . ϹΥΡΙ		
ΑϹ . ΖΗϹΑϹ . ΕΤΗ . Ν		
ΜΗΝ . ΟΚΤΩ . ΕΝ		

ΑΥR. Vltima nimirum Notae litera non Graeco, ſed latino, ductu efformata. Gudius pag. 116. n. 9. Vide in ΡΩΜ.

ΑΥΡΕ. Α'υρελίῳ. Muratorius pag. 1851. n. 3.
ΜΑΡΚΟ ΑΥΡΕ
CΥΜΒΙΩ ΕΠΙ
CABIA
quod ille reddidit *Marco Aurelio Coniugi Epiſabia*.

ΑΥΡΕΛ. Α'υρέλιος. Gruterus pag. 608. n. 7.
ΑΥΡΕΛ. ΗΛΙΟΔΩΡΟC.

ΑΥΡΗΛ. Α'υρήλιον. Cyriacus pag. 38. n. 250.
Μ. ΑΥΡΗΛ.
& Murat. pag. 549. n. 1.

ΑΥΡΣ. Α'υρήλιος. Gruterus pag. 1136. n. 10.
. . . ΝΤΟΣ ΑΥΡΣ ΚΡΙΣΠΙΝΟΥ. ΠΟΛ . . .
ubi Gruterus ipſe interpretatur Α'υρήλιος.

* ΑΥΤ. Α'υτοκράτορι. Sponius Itin. pag. 118.
ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥ,
Vide in Π. Τ.

ΑΥΤΟΚ. Α'υτοκράτορος. Cyriacus pag. 12. n. 90. & Murator. pag. 586. n. 3.
ΚΑΝΩΝΕΣ. ΑΔΡΙΑΝΟΥ. ΑΥΤΟΚ
Ita apud Sponium Miſcell. Sect. X. n. 126. Vide in ΕΥΔΑΙΜ.

ΑΥΤΟΚΡΑΤ. Α'υτοκράτορα. Gruterus p. 1084. n. 6.
ΑΥΤΟΚΡΑΤ. ΚΑΙΣΑΡΑ

* ΑΦΙ. Α'φιδναῖος ex *Aphidna* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 51.
ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ ΕΙΣΙΔΩΡ. ΑΦΙ

ΑΦΛˢΦΑSC. Gualtherius p. 5. n. 16. Vide in ΚS.

ΑΦΡΟΔΕΙ. Α'φροδείτῃ. Sponius Itin. pag. 48.
ΑΦΡΟΔΕΙΤΟΣ ΑΦΡΟΔΕΙ ΣΤΕΙ

ΑΦΡΟΔΙCI. Α'φροδισιάδος. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 28.
ΑΓΑΘΟΚΛΙ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ
ΑΦΡΟΔΙCI ΤΗC ΤΡΑΧΗΑC
ΕΤΕΛ. ΕΤΩΝ . . . . ΕΠΟΙΗ
CAN ΟΙ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
quod ille reddidit: *Agathocles Menandri Aphrodiſiae aſperae civis obiit . . . . Fecerunt Liberti*. Itaque Sponius hic Vrbem quidem aliquam indicatam eſſe coniecerat, ſed neque tamen ipſius ſitum, neque Notae, ſive contractae vocis, vim expoſuit, neque marmoris voces ſatis accurate ille reddidit. Etenim non *Agathocles*, ſed *Agathocli*, reddi debet; moxque ΑΦΡΟΔΙCIάδος ſupplendum, latineque *Aphrodiſiadis* explicandum erit. Quandoquidem vero Strabone teſte Lib. XIV. Ciliciae pars extra Taurum ſita τραχεῖα ſive *aſpera* dicebatur, atque, ut auctor eſt Stephanus, ex duodecim Vrbibus, quae eodem *Aphrodiſiadis* nomine vocabantur, prima in Cilicia reperiebatur, dubitari certe non poterit quin Agathocles ille ad hanc ipſam Cilicum *Aphrodiſiadem* referri debeat.

* ΑΧΑΡ. Α'χαρνεύς ex *Acharna* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 51.
ΧΑΡΙΤΩΝ ΦΙΛΗΤΟΥ ΑΧΑΡ

ΑℙΩ. Gruterus pag. 1049. n. 6. Alibi quoque figla iſta ſaepiſſime in Chriſtianorum Monimentis occurrit; ſolemnique formula Α῎λφα & Ὦμέγα, *principium*, & *finis*, hoc eſt Chriſtum ipſum Monogrammate ibi expreſſum ſignificat.

B

B. Δ ΤΟ *duo*. Gruterus pag. 634. n. 1.
ΕΤΕCΙΝ. Μ̄. ΜΕCΙΝ. Β̄. ΗΜΕΡ. ΚΕ̄. ΩΡ. Ζ̄

* Β. Δεύτερος *ſecundus*. Gruterus pag. 210.
ΤΟΝ Β ΚΛΑΡΟΝ *ſecundam ſortem*
Ita Monfauc. Palaeogr. pag. 174. ΙΝΔ′. Β. Vide in ΙΝΛ. Ita apud Spon. Pop. Attic. pag. 77. ΠΟΣΕΙΔΕΩΝΑ Β. Vide Faſtos Attic. Tom. II. pag. 171.

* Β. Τὸ *δεύτερον. ſecundo*. Sponius Itiner. pag. 147.
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ Β.
ΥΠΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ ΠΑΤΕΡΑ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Β̄. Τὸ *δεύτερον ſecundo, ſecunda vice*. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 64. pag. 341.
ΤΗΝ ΑΝΑΣΤΑΣΙΝ ΠΟΙΗΣΑΜΕΝΩΝ
ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΟΥ Β̄
ΚΑΙ ΚΟΙΝΤΟΥ Β̄ ΚΑΙ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΙΕΡΑΣΑΜΕΝΟΥ
ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ Β̄.

Β. Δὶς *bis*. Apud Sponium Miſcell. Sect. X. n. 110. Artemidorus viciſſe dicitur.
ΟΛΥΜΠΙΑ Ρ, ΠΥΘΙΑ Β, ΝΕΜΕΙΑ Β.

* Β. Δισχίλια *bis mille*. Monfauc. Palaeogr. pag. 162. in Ancyrano marmore 5.
Ж Β Φ
quod ille feliciter interpretatur: *denariorum duo millia, & quingentos*, quemadmodum in Corcyrenſi marmore apud Montfauc. ipſum Diar. Italic. pag 424. explicate legitur:
δηνάρια δισχίλια πεντακόσια.
Valor idem in alio Montfauc. marmore Diar. Italic. pag. 202. Ж Β Φ *denaria bis mille quingenta*; ſicuti in Grutero p. 1116. n. 5. Ж Β Φ. Vide in Ж. Quinetiam ad faciem hanc, Gudio duce, reſtitui refingique debet Gruteri mar-

marmor pag. 749. n. 4. in quo depravate nunc legitur Ж Λ B Φ. ut in Sponio Miſcell. Sect. X. n. 28. pag. 331. Ж A B Φ. Vtrobique nimirum ex lineola, quae dexterae parti ipſius B tranſverſa appicta fuerat, exſcriptoris vitio character Λ, ſive A, temere procuſus fuit. Certe Cl. Gorius, qui marmor ipſum Piſis Florentiam translatum edidit Par. I. pag. 297. n. 26. ita accuratiſſime expreſſit Ж /B. Φ: latineque reddidit *Denarios bis mille quingentos*: quod nimirum apex, ſive lineola, quae infra literam B uſitato ſcribendi more appingeretur, ibi lateri adiecta fuerit. Certe in Thyatireno marmore apud Heſſelium n. 26. diſtincte legitur Ж /B Φ; ut in alio ibidem Ж. B. Φ. At in alio n. 13. omiſſa lineola, reperitur Ж B Φ; quemadmodum in Muratorio pag. 2051. n. 4. X B Φ, quod minus accurate ibi redditur *denarios quingentos*.

* B. In Oxonienſi marm. 102. pag. 146.
ΦΙΛΕΙΝΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΥ Β. ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ
ΕΠΟΙΗΣΕ ΑΥΤΩ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΠΑΣΙΝ &c.
Prideauxius quidem interpretatur: *Philenus Athenaei II Verum*, inquit Cl. Maffeius, *monumentum ſibi paravit Athenaei filius vivens*. B *pro* OY, *vel pro* Y *occurrit ſaepe*, ſicuti *latina verba Graecis admixta, & Graecis literis prolata ſaepius &c.* At aegre adducor, ut ſiglam B vel *Bivens*, vel *Vivens* exponi poſſe concedam. Potius Philini *Patriam*; aut, ſi Athenienſis fortaſſe ille fuerit, *Populum* hic indicatum eſſe putaverim, ut Βερενικίδης; quemadmodum in marmoribus aliis Atticae Populi ſingularibus literis exprimuntur. Vide in X. Fieri etiam poteſt ut charactere B. aliqua Philini dignitas indicetur, ut Βουλευτὴς; quemadmodum Βουλευτῶ munus in ſequentis Notae marmore memoratur.

B. In Append. Marm. Oxon. n. 12. pag. 294.
M. ANT. ΚΑΠΠΑΔ
B. ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ
Videtur eſſe civis, fortaſſe Romani, nomen.

B. Gruterus pag. 1091. n. 4.
A. ΒΟΛΛΑ. ΚΑΙ ΟΔΑΜΟΣ ΕΤΕΙΜΑΣΣΕΝ
ΑΥΡ. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ. Β. ΤΟΥ
ΤΩ. ΥΜΕΝΑΙΩ. ΒΟΥΛΕΥΤΑΝ. &c.
apud Gruterum latine redditur: *Aurelium Artemidorum, cultorem Hymenaei, Senatorem &c.* At facile ſuſpicari quis poſſit in marmore pro ΥΜΕΝΑΙΩ, quae hic nihili vox eſſe videtur, ΜΝΑΜΕΙΩ *monimento* legendum eſſe; ut integer proinde, ac perſpicuus marmoris ſenſus hic eſſe debeat: *Senatus, & Populus honoravit Aurelium Artemidorum B. hoc Monumento, Senatorem &c.* Quod enim ad ſiglam, vel characterem B attinet, divinari certe vix poterit, quid illo exprimatur; cum praeſertim marmori vitium aliquod ineſſe videatur.

B. Gruterus pag. 1091. n. 11.
ΛΟΓΓΟΣ - Β ΤΗ. ΧΡΗΣΤΗ
ΚΑΙ. ΑΣΥΝΚΡΙΤΩ. ΣΥΜΒΙΩ
Suſpicor ibi facile Βενεφικιάριος intelligi, legique poſſe; ſicuti in alio marmore Μαρ. Μέμμιος Λόνγος Βενεφικιάριος occurrit. Vide in ΒΕΝΕΦ.

* B. Gruterus pag. 1052. n. 6. Vide in KI. B.

* B. Βουλή. Vide in B. Δ. & Ψ. B.

ΒΑΣΙΛ. Βασιλεῖ. Muratorius pag. 64. n. 6.
ΗΡΑΚΛΗ. ΒΑΣΙΛ
Λ. ΑΝΤΟΝΙΟΣ ΑΠΕΛ
ΣΕΒ. ΚΟΣΜΟΠΛΟΚΟΣ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ubi Muratorius optime *regi*, & *Libertus Auguſti* interpretatur.

ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ. Βασιλεόδωρος. Sponius Pop. Attic. pag. 162.
ΣΩΣΙΜΟΣ Ο ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ.

ΒΑΣΙΛΙ. Βασιλικῷ. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 29. & Fleetvoodus pag. 482. n. 6. marmor exhibet *Selimbriae* poſitum:
ΚΕ ΒΟΙΘΗΤΟ ΣΩ ΔΟΥΛΩ
ΣΕΡΓΙΩ ΒΑΣΙΛΙ. ΣΠΑΘΑΙΩ
Quod ille reddit: *Domine, adiuva ſervum tuum Sergium Regem*, Fleetvoodus vero *Sergium Regi Spathaeo*. Sed quis hic *Sergio*, quis *Spathaeo* Regi locus eſſe poteſt? Certe, vel ego plurimum fallor, vel utrumque nomen mutilum, atque contractum cenſeri debet; ideoque perſpicue legendum erit Βασιλικῷ Σπαθαρίῳ. *Spatharii*, ac *Protoſpatharii* dignitas Imperii Graeci temporibus uſurpata clarior eſt certe, quam ut fuſius exponi a me debeat. Qui plura de Spathariis iſtis deſideret, uberrimos Meurſii, Cangii, aliorumque fontes adire poterit: ut plurima id genus monimenta praeteream, in quibus hoc ipſum Spatharii nomen occurrit. Eximium hic potius Monimentum aliud attuliſſe iuverit, ut exinde plurimus ſuperiori marmori ſplendor accedat, atque ipſum viciſſim ex marmore illuſtretur. Gualtherius pag. 101. n. 11. Sigillum exhibet *in plumbo cretato*, additque: *Hoc & Regii Iulii in S. Nicolao de Calomizo legi*.

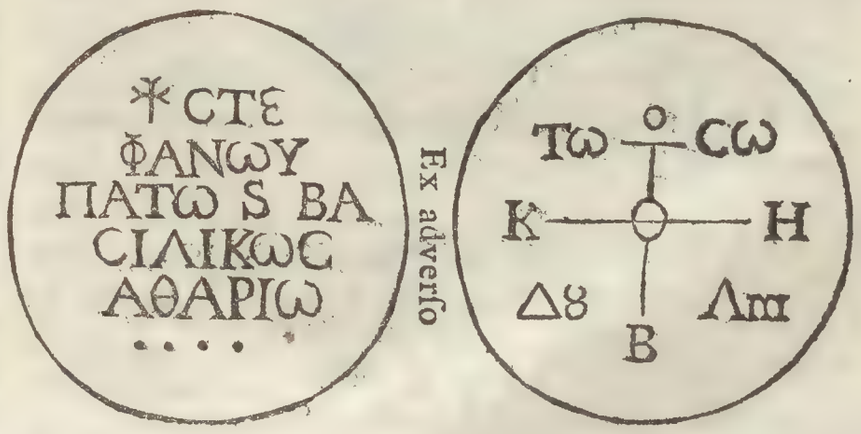

Notas, aut literas in adversa parte veluti in orbem dispositas interpretor Κυριε ΒΟΗΘΕΙ ΤΩ CΩ ΔϚΛΩ. In antica vero, quae posterior potius, sive secunda, sigilli pars haberi debet, ita continuato sensu legendum arbitror: CTΕΦΑΝΩ ΥΠΑΤΩ S ΒΑCΙΛΙΚΩ CπΑθΑΡΙΩ. *Domine auxiliare tuo servo Stephano Consuli . . Regio Spathario*. Quod autem Stephanus ille *Consul* dicatur non ad veterem Romanumque Consulatum, qui iampridem obsoleverat, referri debet, sed ad Consulis nomen, & munus, quod in aliquibus Vrbibus obtinebat: quemadmodum apud Montfauconium Diar. Italic. pag. 315. Theodorus quidam Υ"πατος κ᾽ Δέξ in Neapolitano marmore nominatur. Itaque character S facile vel *Siciliam*, vel Syracusas, vel regionem, aut Vrbem aliquam indicaverit, in qua Stephanus ille *Consulis* munere fungebatur; nisi fortasse potius hic, ut in marmoribus aliis, interpunctionis loco positus existimetur. Vide in S.

* Β. Δ. Βυλῆς Δόγματι. Sponius Miscell. Sect. X. n. 39. Explicate legitur apud Grut. p. 1090. n. 11. Δόγματι τῆς Βυλῆς.

* ΒΕΝΕΦ. Βενεφικιάριος. Gruterus pag. 68. n. 6.

ΜΑΡ. ΜΕΜΜ. ΛΟΝΓΟC. ΒΕΝΕΦ.
ΕΥΧΗC. ΧΑΡΙΝ. ΑΝΕΘΗΚΕΝ

* ΒΕΡ. Βερενικίδης ex *Berenicidis* Atticae Populo. Sponius Itin. pag 50.

. . . ΝΔΟΣ ΡΗΤΟΡΙΧΟΥ ΒΕΡ

* ΒΗΣ. Βησαιεύς. ex *Bessa* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 51.

ΕΥΠΟΡΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΒΗΣ

ΒΗΣΑΙΕ. Βησαιεύς. Sponius ipse Pop. Attic. pag. 160.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΑΡΚΟΥ ΒΗΣΑΙΕ.

Β. Η. Hesselius inter Ephesina marmora n. 20.

Β. Η. ΣΕΥ. ΤΥΧΗ

Quid si characteres illi fortasse temere divulsi, atque interposito stigmate disiuncti ita restituantur, ut *ευσε*ΒΗΣ. ΕΥΤΥΧΗς, veluti Caesaris alicuius titulus, legatur?

* ΒΙ Sponius Miscell. Sect X. n. 20. p. 329.

ΤΠΟ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ
ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΒΙ ΟΝΑΣΙΚΛΕΟΣ

quod a Sponio redditur *duodecima vice militiae Ducis*.

Γ

ΒΙC. Cl. Gorius Par. I. pag. 50. n. 97.

Θ ν Κ ν
ΔΥΟ ΤΕΚΝΟΙC
ΟΚΤΑΒΙΩ. ΕΡ
ΜΗ. ΕΤΩΝ. Η

ΚΑΙ. ΟΚΤΑΒΙΩ
ΕΥΚΛΗΤΙ. Ω̄
ΕΠΟΙΕCΕΝ. Ο
ΒΙC. ΤΡΟΦΙ. ////////
ΠΑΤΗΡ. Α ///////

Quandoquidem monimentum hoc *duobus Filiis* a Patre positum memoratur, ita Notam ΒΙC. intelligendam esse putaverim, ut ΒΙCΩΜΟΝ significet. Certe *Bisomi*, *Trisomi*, & *Quadrisomi* vox in marmoribus aliis occurrit: ut apud Reinesium Clas. XX. n. 344. pag. 976. *Pater Coniugi & Filiae Bisomum fecit*; iterumque n. 369. pag. 982. *fecit Bisomus*; sicuti exemplis aliis id fuse demonstratur a Boldetto capite 55. Itaque patris nomen fuerit *Trophimus*; atque postrema vox fortasse Α"θλιος censeri poterit: ut patris utrique filio superstitis dolor, atque infelicitas exprimatur. Muratorius, qui marmor ipsum ex Gorio protulit pag. 1194. n. 7. legit ΕΥ-ΚΛΗΙΙ. Θ̄ redditque *Annorum IX. Fecit O . . . . . bisius Trophimus Pater . . .*

Β. Κ. Μ. Reinesius Cl. XIV. n. 30. p. 730.

Δ. Μ.
ΑΥΡΙΛΙΟΥC. ΙΝ. ΠΕΤΡΑ. ΤΟΥC Β. Κ.
Μ. ΒΕΙ. = = ΑΝΟ. Η. ΜΗΖΕC. S. ΔΕΙ. Ν
ΚΟCΟΥ CΥΜΒΕΙΑ. ΕΙΡΗΝΑ. ΜΑΡΙΤΟ
ΒΕΝΕ ΜΕΡΕΝΤΙ. ΙΝ. ΚΕΤ.

Vltima verba Reinesius interpretatur ΦΕΚΙΤ, sive ΙΝ ΠΑΚΕ, ceteras autem siglas intactas praeteriit. Ac priores quidem Β. Κ. Μ. nihil moror, quippe quibus nullus omnino certus valor affingi possit, quamvis proclive sit in iis divinare *Beteranos Classis Misenatis*, sicuti apud Gudium pag. 171. n. 6. reperitur *Princ. Clas. Misen.* & pag. 184. n. 3. *Speculat. Clas. Misen.* & Murat. pag. 78. n. 4. & 8. *Veteran. Cl. Misen.* Vide in ΤΠΟΛΑΜΑ. Apud Gudium ipsum pag. 108. n. 1. alibique saepius occurrit *Classis Moesiae*. Sequentes autem extritas, vitiatasque voces ita explicaverim: *Vixit annos VIII. menses VI. dies XIII. cum sua uxore. Irene &c.* Ac certe quidem ΒΕΙΞΙΤ pro Βιξιτ alibi saepius occurrit ut apud Muratorium; & apud Lupum pag. 63. ΒΕΙΚΕΝ. Itaque etiam ΔΕΙ. pro ΔΙ scriptum fuit, sicuti CΥΜΒΕΙΑ pro CΥΜΒΙΑ, prorsus ut in Murat. pag. 1637. num. 8. legitur CΥΜΒΕΙΟC. Characteris autem S, & N valor exemplis aliis a me demonstratur. Quandoquidem vero character H, sive is *octo*, sive *centum* significet, annos illos exprimere non potest, quos Aurelius in vivis exegerit, suspicor annos illos hic indicari, quos ipse in coniugio vixit; quod frequentissime in marmoribus aliis observatur: perinde quasi latinae voces latinis etiam characteribus ita barbare expressae forent CO SV CONIVGE. Ita apud Gruter pag. 751. n. 1. *vixit cum marito annis XXX.* Rein. Clas. XX. n. 124. pag. 927. *vixit cum Maritum suum annos XXX.*

& n.

& n. 304. pag. 968. *vixit cum dulcissima Coniuge annis XVI.* denique Fleetvoodus p. 254. n. 1. *vixit cum Coniugem suam annos XXIV.* atque Grut. pag. 827. *vixit cum ea Coniuge ann. XIV.* Sed clarius Monimentum aliud addidisse iuverit, ut vicissim exinde ipsi quoque splendor accedat. Muratorius pag. 1879. n. 4. hoc marmor exhibet ex Boldetto p. 408.

ΓΕΜΕΛΛΟ. ΒΕΝΕ. ΜΕΡΕΝΤΙ. ΒΙΖΙΤ. ΑΝΝΟΣ XL
ΚΩΥ. ΚΟ. ΖΟΥ. ΤΕΚΟΥ. Α. ΑΝ. ΝΙΚ. VIIIIΦ
ΖΟΥΛΙΑ

ubi Muratorius interpretatur: *Gemello Bene. Merenti. Vixit. Annos XL. Cum. Quo. Iulia Coniux. Vixit. Annis VIIII. Iulia.* Ego vero potius interpretor Κου. Κοζουγε. Κουα. *Cum Coniuge sua.* Etenim character Z hic alibique saepius characteris I locum obtinet; adeoque ΚΟΖΟΥΓΕ pro ΚΟΙΟΥΓΕ scriptum fuit. Itaque plane non video cur marmora, in quibus siglae B. K. M. reperiuntur, Maffeius digitum fortasse ad marmor istud intendens, suspecta esse dixerit pag. 110. & siglas ipsas *nihil dicentes inter suppositionis argumenta* numeraverit. Ingenue siquidem fatendum est siglas aliquas nihil dicere non quod temere marmoribus appictae illae fuerint; sed quod ipsarum vis, & significatio nobis impervia, vel occulta sit; ut si proinde ex sola siglarum obscuritate de marmorum sinceritate iudicium feratur, vereri fortasse quis possit ne sincera quoque, atque indubia marmora, in quibus interdum arcanae, implexaeque siglae conspiciuntur, in dubium revocentur.

ΒΡΙΤ. Βριτάννικον. Muratorius pag. 248. n. 1.
ΑΝΤΟΝΕΙΝΟΝ ΠΑΡΘ. ΜΕ. ΒΡΙΤ. ΜΕ.
ΓΕΡ. ΜΕ.

ΒΥΒΛΟ̄. Muratorius. pag. 553. n. 1. marmor *Corcyrae* positum exhibet.

Α ΠΟΛΙΣ ΜΑΡΚΟΝ ΚΑΛΗ
ΓΑΙΟΥ ΥΙΟΝ ΒΥΒΛΟ̄ ΤΟΝ
ΠΑΤΡΩΝΑ ΚΑΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΝ
ΕΡΜΑΙ ΗΡΑΚΛΕΙ

Cl. Editor interpretatur *Marcum Calegaii filium Biblienſem*: quod a perspicua tamen Romanorum nominum indole prorsus abhorret. Itaque *Caii filium* interpretor; nomenque ΚΑΛΗ mutilum esse putaverim; ut proinde facile Καλήνιον, vel Βαλήριον suppleri, legique possit. Denique contracta voce ΒΥΒΛΟ̄ non Marci patriam, sed agnomen, exprimi facilius dixerim; adeoque ΒΙΒΛΟΝ pro ΒΙΒΟΥΛΟΝ scriptum existimo: prorsus ut alibi Σκαπλαν pro Σκαπυλαν occurrit. Vide Grut. pag. 425. n. 3. Ita pag. 503.

ΚΟΙΝ ΤΟΥ. ΛΥΤΑΤΙΟΥ. ΚΟΙΝΤΟΥ. ΥΙΟΥ
ΚΑΤΛΟΥ pro ΚΑΤΟΥΛΟΥ

Ita apud Spon. Miscell. Sect. X. n. 17. legitur ΠΟΒΛΙΟΝ ΜΕΜΜΙΟΝ ΡΗΓΛΟΝ pro ΡΗΓΟΥΛΟΝ. Sponius tamen ipse, qui hoc idem Muratorii marmor ediderat in Miscell. Sect. IV. ad Tab. XIII. & in Itin. pag. 84. quamvis post ΚΑΛΗ lacunae signum adiecerit, interpretatur *Marcum Cali . . . . Caii filium Byblum.*

Γ

Γ. Τρεῖς, *τρία*. Gruterus pag. 730. n. 6.
Θ . Κ
ΗΡΩ
ΕΤ . ΜΓ . Μ . Γ
ΗΜ . ΙΓ
ΜΗΤΗΡ ΧΑΙΡΕ

Γ. Τρίτος. Gruterus pag. 210.
ΓΙ ΚΛΑΡΟΥ
Decimae tertiae sortis. In marm. Oxon. n. 15. pag. 83. & Sponio Popul. Attic. pag. 166. ΕΤΟΣ ΚΓ̄. Vide in ΕΙ ΘΥ.

* Γ Τὸ *τρίτον tertio, tertia vice.* Donius Cl. II. n. 73. pag. 88.
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟ Γ. ΥΠΑΤΟ Δ. Π ΠΑΤ
Grut. pag. 315. n. 9.
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗC . ΕΞΟΥCΙΑC . ΤΟ . ΙΗ
ΥΠΑΤΟΣ. ΤΟ. Γ̄.
Vt in Oxon. marm. 9. pag. 293.
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ Ι
ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ Γ
ubi temere Seldenus, adnotante Fabretto pag. 483. I in Γ mutandum esse putaverat. Apud Spon. Itin. pag. 124. ΤΟ ΙΓ̄.

In Cyriaci marmore n. 260. pag. 40. legitur
ΓΕΡΟΝΤΕΥΣΑΣ . Δ . ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΣ . ΓΒ.
At quadratarii, vel exscriptoris vitio factum putaverim ut pro I character Γ irrepserit. Ita fortasse etiam in Oxon. marm. n. 143. pag. 277.
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ Γ ΝΕΩΚΟΡΟΣ
nisi nimirum Γ ibi *τρίς* significare dicatur.

Γ. Τρίς. In eximio marmore apud Sponium in Miscell. Sect. X. n. 112. & in Pop. Attic. pag. 222. in quo victoriae recensentur
ΝΕΜΕΙΑ ΕΝ ΑΡΓΕΙ Γ.

Γ. Τρισχίλια *tria millia*. Muratorius p. 1069. n. 6.
ΔΩΣΕΙ ΤΩ ΦΙΣΚΩ ΔΗΝΑΡΙΑ Γ
ubi latinus marmoris interpres ita reddidit: *denariorum quinque millia*. Leichius in *Novis Emendat. ad Graecas Muratorii Inscriptiones* pag. 65. haec adnotavit: *Vltima verba Graecus lapis a Grutero pag. 749. 4. editus, ut alios ommittam, praeclare illustrat.* Verum, si Muratorii marmor cum Gruteriano conferatur, quod exhibui in B. perspicuum fiet non *quinque*, sed *tria* millia reddendum esse: cum sigla Γ non *quinque*, sed *tria* solum signi-

significet. Bimardus tamen, quamvis optime in Muratorii marmore pag. 809. A *mille*, & B *duo millia* reddiderit; in alio tamen p. 679. n. 7. E *quingentos*, & Γ *trecentos* interpretatur.

* Γ. Γερσίας. Muratorius pag. 467. n. 7. Vide in XCTΠΓ. Cl. Maffeius figlam ipſam ex Oxon. marmore n. 1. exſculpere conatur: quamvis ibi valor alius admitti, atque integrum Γερσίας nomen in lacero marmore ſuppleri debeat. Vide in EKT.

* Γ. Γαΐε. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 79. pag. 348.
ΑΥΛΟΝ ΚΑΝΩΔΙΟΝ Γ. Υ.
Explicate legitur Γαΐος apud Grut. pag. 913. n. 13. & pag. 1132. n. 8. Ita quoque Γαΐος legendum eſſe putaverim in Oxon. marmore 129. pag. 264. ubi nunc legitur: Ε'πίπροπος τῆς Στρατηγίας F. ΑΟΥΙΔΙΟΣ ΝΙΓΕΡ; ac Prideauxius interpretatur *Flavius Avidius Niger*, quamvis Reineſius pag. 113. ibi legerit Γαΐος. Vide in F.

* ΓΑ. Γαΐον Cyriacus pag. 38. n. 246.
ΓΑ. ΡΟΥΒΡΙΟΝ
Iterum bis occurrit num. 247. Vide in Z.

ΓΑΓΗ . . . Γαληρία. Muratorius pag. 556. n. 2. M. ΟΥΛΠΙΟΝ ΕΥΒΙΟΤΟΝ ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΓΗ . . . Reſcribendum arbitror ΛΕυκιου ΥΙΟΝ, ſive ΛΕΥκιε ΤΟΝ ΓΑΛΗΡΙΑ: ut exprimatur hunc M. Vlpium Eubiotum *Leucii*, ſive *Lucii*, filium, atque ex *Galeria* Romana Tribu fuiſſe. Prava characteris Λ formatio, marmoriſque lacuna exſcriptori facile impoſuit ut Γ pro Λ ſcriptum ſupponeret. Ceterum hoc ipſum *Galeriae* Tribus nomen in alio marmore apud Smithum invenio Notit. Eccleſ. pag. 61. In Spon. Itiner. pag. 130. explicate legitur Μάρκος Φάβιος Μάρκε Φαβίε ὑὸς Γαλερίᾳ Ἰώνιος ἐτῶν ΚΑ. Vide Faſtos Attic. Diſſer. XI. num. 13.

* ΓΑΡ. Sponius Itiner. pag. 48.
. . . ΘΟΚΛΗΣ ΑΤΤΙΚΟΥ ΓΑΡ

ΓΑΡΓΗ. Sponius Pop. Attic. pag. 79.
ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΣΩΤΗΡΟΣ ΓΑΡΓΗ.

ΓΑΡΓΗΤ. Sponius Pop. Attic. pag. 78. & marmor Riccardianum in Faſtis Atticis Tom. I. pag. 170.
ΠΟΜΠΩΝΙΟΣ ΞΟΣΤΗΡΟΣ ΓΑΡΓΗΤ

ΓΑΡΓΗΤΙ. Sponius Pop. Attic. pag. 159.
ΣΕΡΑΠΙΩΝ ΙΣΟΦΙΛΟΥ ΓΑΡΓΗΤΙ
ubique legi, ſupplerique debet Γαργήττιος ex *Gargetto* Atticae Populo.

ΓΒ. Γαβρίηλ. Gruterus pag. 1048. n. 2.

* ΓΕ. Muratorius pag. 582. Vide in ΑΙ.

ΓΕ. Γέλλιος. Vide in ΛΓΕ.

ΓΕΓΡ. Γεγραμμένα. Vide in ΠΡΟΓΕΓΡ.

* ΓΕΛΛ. Γέλλιος. Sponius Pop. Attic. p. 200.
ΓΕΛΛ. ΤΕΙΜΟΘΕΟΣ

ΓΕΡ. Γερμάνικον. Murator. pag. 248. n. 1. Vide in ΒΡΙΤ.

* ΓΕΡΜ. Γερμάνικον. Sponius Itin. pag. 116.
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ ΠΑΡΘ. ΜΕ ΓΕΡΜ: ΜΕ.

ΓΕΡΜΑΝΙΚ. Gruterus pag. 458. n. 1.
ΠΡΑΙΦΕΚΤ. ΕΞΠΛΩΡ. ΓΕΡΜΑΝΙΚ
ubi perſpicue ſuppleri debet Πραιφέκτῳ. Ε'ξπλωρατόρων. Γερμανίκων ſive Γερμανίκης. *Exploratorum* nempe *Legionis Germanicae*. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ. Graevius tamen obſervat in marmore ſcriptum fuiſſe Σ inverſum, adeoque legendum Γερμανίας.

ΓΗ. Muratorius pag. 1044. n. 7.
ΗΛΙΟΔΩΡΟΣ. ΗΛΙΑΚΟΝ. ΕΜΕCΗΝΟΝ
ΕΝ ΙΡΗΝΗ ΑΝΕΘΚΕ
ΓΗ ΠΡΟ $\overline{\text{Ϛ}}$ ΚΑΛ. ΙΟΥΝΩΝ
Boldettus quidem, ex quo Muratorius marmor exſcripſerat, pag. 411. legit ΑΝΕΘΗΕΚΕ, & Ϛ, atque interpretatur *depoſuit in terra*. At ego legerim ΤΗ ΠΡΟ $\overline{\text{Ϛ}}$, ideoque reddiderim *dedicavit*, vel *poſuit ante diem VI. Kal. Iuniarum*.

ΓΛΠΡ. Muratorius pag. 1361. n. 11. marmor exhibet *Theſſalonicae* poſitum
Μ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΕΡΜΗΣ ΙΟΥΛΙΑ
ΤΕΡΤΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΙ ΕΑΥΤΟΥ
ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΑ ΗΡΜΙΟΝΗ ΤΗ
ΘΥΓΑΤΡΙ ΖΩΣΙΜ ΕΠΟΙΕΙ Ε
ΤΟΥΣ ΓΛΠΡ ΤΟΥ ΚΑΙΒΙ
Cl. Editor legit ΖΩΣΙΝ, atque interpretatur. *Marcus Iulius Hermes Iuliae Tertiae Vxori ſuae, & Iuliae Hermione Filiae vivis fecit Annos* . . . At poſtrema vox Ε"τες non *annos*, ſed *anno*, reddi debet, ipſique proximae numerales annorum notae ΓΛΠΡ certiſſime connecti debent. Sed quis coniicere, vel divinare unquam poſſit quid implexis notis illis, aut characteribus exprimatur? Facile eſt quidem hic aliquam Theſſalonicenſium Aeram ſuſpicari, cuiuſmodi fortaſſe in alio marmore occurrit, quod exhibetur in ZC; ideoque, ſi prima litera Γ auferatur, & Λ convertatur in A, annum CLXXXI. hic intelligere. Quî tamen haec interpretatio, vel annorum numerus cum vocibus aliis notiſque numeralibus pone ſequentibus haerere poterit? Itaque ſuſpicor in marmore

tum

tum Coniugis tum Filiae aetatem vel annos indicari, hoc est annum illum, quem ipsarum quaelibet adhuc superstes agebat interim dum monumentum ipsis a Patre & Coniuge ponebatur. Facile nimirum exemplis aliis ostendi potest in uno eodemque marmore plurium aetatem indicari. Ita in Grut. p. 756. n. 6. Murat. pag. 1427. n. 5. & Fleetv. p. 271. n. 1. Ζησάσῃ ἔτη ΛΕ. Ζήσαντι ἔτη Δ. quorum primum ad coniugem, secundum ad filium refertur. Ita apud Gorium Ὀκταβίῳ, Ἑρμῃ ἔτων Η. καὶ Ὀκταβίῳ Εὐκλητι ῳ. Vide in BIC. & Reines. pag. 767. n. 161. Itaque hic etiam prius Coniugis, mox Filiae aetas indicatur; ut priores quidem characteres ΓΛ Coniugis, postremi vero BI Filiae aetatem exprimant. Characteres autem illos ΠΡ ita explicaverim ut ΠΡΟγεγραμμένων *suprascriptarum* legi supplerique debeat; cum eadem fere figla, idemque valor in alio marmore occurrat, quod exhibetur in ΠΡΟΓΕΓΡ. Hinc perspicuus marmoris sensus hic esse debet quod Monimentum illud excitatum fuit anno *trigesimo tertio*, qui itidem simul erat *duodecimus*; ille nimirum *Coniugis*, hic *Filiae*.

* ΓΝ. Γναῖος. Sponius Miscell. Sect. X. n. 17.
ΓΝ. ΟΥΙΤΕΛΛΙΟΣ ΓΝΑΙΟΥ ΥΟΣ
ubi Sponius ipse interpretatur *Cnaeus Vitellius Cnaei filius*. Murat. pag. 1451. n. 8.
ΓΝ. ΚΛ. ΠΛΩΚΙΩ
apud Gruterum pag. 314. n. 2. ΓΝΕΩ & pag. 1144. n. 10. ΓΝ. Vide in Δ. M.

ΓΝΑΙ. Γναῖος. Gudius pag. 298. n. 10.
ΓΝΑΙ ΟΚΤΑΟΥΙΟΣ ΒΑΣΣΙΑΛΟΣ
Ita in Murat. pag. 1392. n. 4. latine legitur CNAEVS DOMITIVS ZOSIMVS.

* ΓΝΗΣ. Γνησίῳ. In marmore Oxon. 141. pag. 276.
ΘΕΟΔΩΡΩ ΤΩ ΕΜΩ ΓΝΗΣ. ΕΚΓΟΝΩ
ubi Prideauxius optime legit Γνησίῳ, redditque *legitimo*. Explicate legitur ΥΙΩ ΓΝΗΣΙΩ apud Gruterum pag. 671. n. 14.

* ΓΟΡ. Gualtherius in *Tabulis Siculis* epigraphen hanc protulit, quae *in destructi operis manubrio* reperitur
ΕΠΙΝΙΚΑΣ Α
ΓΟΡ Α
ΠΑΝΑΜΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΥ
Vide Fastos Atticos Tom. II. pag. 424. Gualtherius ipse pag. 12. n. 88. latine illam reddidit: *Vincendo Gorpiaei* mense I. *Panami* mense *secundi*; quemadmodum Cl. Maffeius *Gorpiaeum* mensem interpretatur.

* ΓΡ. Clar. Maffeius figlam istam in eximio marmore reperiri putavit, quod ex Sponio Popul. Attic. pag. 79. ego protuli in ΚΟΛ. ubi legitur ΠΡΟΣΑΓΡ. Sed opportune iam monui in citato Sponii marmore non ΠΡΟΒΑ. ΓΡ, neque πρὸς ἀγορὰν cum Maffeio legendum esse, sed πρὸς Α"γραν. Certe ibi Παίδευται, sive *Puerorum Institutores*, ordine recensentur; ideoque nullus *Scribae* locus hic esse poterat.

* ΓΡΑ. Γραφεύς. In Oxon. marmore n. 141. pag. 276.
ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓ$^{A}_{P}$
ubi Prideauxius interpretatur *Senatus Scriba*. Reinesius vero Clas. XX. n. 325. pag. 972. marmor ipsum ex Seldeno proferens habet ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡ. optimeque reddit *Contractuum Scriba*. Vide in ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΓΡ.

* ΓΡΑΦ. Γραφομένῳ. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΡΧ. Apud Gruterum ipsum p. 503. explicate legitur
ΓΡΑΦΟΜΕΝΩΙ. ΠΑΡΗΣΑΝ

Δ

Δ. ΤΕσσαρες, τέσσαρα *quatuor*, Gruterus pag. 1036. n. 11.
ZHCANTI $\overline{M}$ $\overline{IH}$ HMEPAC $\overline{K\Delta}$ Φ $\overline{E}$
Idem fortasse figlae valor in Sponii marmore Miscell. Sect. X. n. 117.
ZHCAN ETEI Δ MHNAC E. H. K
Apud Gruterum pag. 140. in S. Hippolyti Cathedra habetur $\overline{\text{IH}}^{P}$ $\overline{\Delta}$ NΩ ubi certissime Δ non *decem*, sed *quatuor*, significat; sicuti in eadem ipsa S. Hippolyti Cathedra
ΕΓΕΝΕΤΟ. Η. $\overline{\Delta I}$ ΤΟΥ ΠΑCΧΑ ΕΙΔΟΙC ΑΠΡΕΙΛΙΑIC CΑΒΒΑΤΩ

* Δ. Τέταρτος. Gruterus pag. 210.
ΤΟΥ. Δ. ΚΛΑΡΟΥ *quartae sortis*.
Vide in ΚΟΩΡΣ.

* Δ. Τὸ τέταρτον *quarto*, *quarta vice*. Donius pag. 88. n. 73.
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ. ΤΟ. Γ. ΥΠΑΤΟ Δ.
In Ticinensi marmore, quod exhibeo in ΔΕΣΠ. legitur Τ $\overline{\Delta}$ *quarto*.

Δ. Τετράκις *quater*. In Megarensi marmore apud Sponium Miscell. Sect. X. n. 112. & Popul. Attic. p. 222. ubi victoriae recensentur,
ΠΥΘΙΑ ΕΝ ΠΕΡΓΗ Δ.
ΑΘΗΝΑC ΠΡΟΜΑΧΟΥ ΕΝ ΡΩΜΗ Δ

* Δ. Δέκα *decem*. In marmoreo Oxoniensi Chronico, in Sadvicensi marmore, aliisque pluribus haec figla semper δέκα, sive *decem* annos, vel drachmas significat, quod ex contextu percipitur. Spon. Miscell. Sect. X. n. pag. 356.
ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΩΝ ΤΡΙΣΔ ΠΟΛΕΩΝ

Grut. pag. 495. n. 1. ΦΥΛΗ. ΔΙ. ubi facile ἑνδεκάτη *undecima* intelligi profecto poterit; quamvis characteribus inverso ordine descriptis etiam *quartadecima* Tribus exprimi, vel indicari potuerit. In alio marmore apud Grut. pag. 1142. n. 6. legitur ΕΖΗΣΕΝ. ΕΤΗ. ΔΓ. ubi facile *tredecim* intelligi posset, nisi Monimentum illud *Iuliae Electae* ab ipsius marito, ac filio positum diceretur. Itaque potius rescribi velim ΛΓ *triginta tres*; quamvis Fleetvoodus pag. 264. n. 1. ΔΓ. retinuerit, atque Patinus ad *Caenotaphium M. Artorii* reddiderit: *annos XLII.*

Δ^Α. Hesselius in Appendice Praefationis n. 5.

ΔΙΟΝΙΣΙΟΣ Δ^Α ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ ΦΛ ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ ΦΛ ΑΧΙΛΛΗΣ
ΤΠΑΤΙΚΗΣ ΖΩΝ ΤΗΝ ΚΑΜΑΡΑΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ

Ibi fortasse Διονυσίᾳ legi, supplerique poterit; nisi fortasse cui libeat aut Δήμᾳ, aut Δημόσιος hic intelligere: quod nimirum Dionysius ille rei publicae curator, vel *negociator* esset. In Muratorio tamen pag. 950. n. 1. legitur, & quidem, ut opinor, emendatius ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ Ο ΠΡΑΓΜΑΤΕΥΤΗΣ ΦΛ ΔΗΜΗΤΡΙΑΣ ΦΛΑΚΙΛΛΗΣ *Dionysius Actor Flaviae Demetriae Flacillae.*

Δ. Character iste, non veluti sigla, sed interpunctionis instar occurrit apud Gruterum pag. 828. n. 4.

D Δ SEXTINIO Δ M Δ
SATVRNA ∇ ET Δ SIBI Δ V Δ F Δ

Ita pag. 648. n. 7. ANICIA ΔP HILARA ΔV SIBI. FECIT SEXΔVIBIOΔ.

Iterumque simul cum Υ pag. 702. n. 1.

DY MY
Q. POMPONIVS
EVDEMONΔ ET
POMPONIA. HELPIS
SIBI Δ FECERVNT

ΔΑΙΜΟΝ. Δαίμονος *Genii*. Hesselius in Appendice Praefat. inter marmora Teia n. 22.

ΔΙΟΣ ΚΤΗΣΙΟΥ
ΔΙΟΣ ΚΑΤΕ... ΑΙΟΥ
ΡΩΜΗΝΣ
ΑΓΑΘΟΥ ΔΑΙΜΟΝ

ubi facile ΚΑΠΕΤΩΑΙΟΥ supplendum esse putaverim. Vide in Δ. Τ.

* Δ.Ε. Δημαρχικῆς Ε'ξουσίας. Cl. Maffeius siglam hanc Lapidariis aliis interserit, neque tamen marmor indicat, cui inscripta reperiatur. Mihi certe nullibi eam in marmoribus occurrisse iam monui.

ΔΕΙ. Δίες *dies*. Latina nimirum vox Graecis characteribus exarata. Vide in Β.Κ.Μ.

* ΔΕΙΡ. Δειραδιώτης ex *Diradia* Atticae Populo. Sponius Pop. Att. pag. 159.
ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ ΜΗΝΟΔΩΡΟΥ ΔΕΙΡ.

ΔΕΚ. Δεκεμβρίων. Muratorius pag. 1952. n. 4.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ
P
ΚΑΤ Π ΕΝΩΝ ΔΕΚ

quod ibi redditur *Depositus Pridie Nonas Decembris*. Perspicue tamen apparet *V. Nonas* legendum esse. Ceterum Nota ΚΑΤ. non modo Καταθέτη, sed etiam Κάτθανε exponi potest. Ita apud Gudium pag. 368. n. 2.

ΙΛΛΑΡΟΣ ΕΤ ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ
ΕΤΩΝ Λ ΗΜΕ ΜΓ ΤΗ P Π. ΙΖ ΚΑΛ ΔΕΚ

ΔΕΚΕΜΒΡΙ. Δεκεμβρίας. Muratorius pag. 1908. n. 2. Vide in MCTACI.

ΔΕΜΑΡΧΙΚ. Δημαρχικῆς. *Tribuniciae*. Fabrettus pag. 685. n. 87. Vide in ΑΔΕΛΦ.

* ΔΕΣΠ. Δεσπότᾳ. In egregio marmore Ticinensi apud Maffeium pag. 82.

ΕΤΕΛ`.... ΕΝ ΤΠΑΤ Τ ΔΕΣΠ
ΗΜΛΕΩΝΟΣ Τ Δ Κ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ Τ ΛΑΜΠ

Explicate reperi Δεσπότων Η'ρώων in duplici alio marmore, quod exhibeo in ΚΩΒΡ.

ΔΕCΙΙΙΙ. Δεσπότων. Apud Hesselium inter Ephesina marmora n. 11. ubi *Constantini Novi*, & *Heraclii* Imperatorum nominibus ea Nota subiicitur.

* ΔΗ. Δήφοβος. Cl. Maffeius siglam hanc profert, eiusque valorem exponit. Quandoquidem vero neque marmor ille citavit, neque mihi illam in marmoribus observasse contigit, eius siglae vadem doctissimum Virum exhibeo, qui ceteris Lapidariis siglis ipsam accensuit.

ΔΗΜΟC. Δημόσια. Montfauconius Palaeogr. p. 174. Vide in XCΤΠΓ.

ΔΗΝΑΡ. Δηναρίοις Muratorius Praefat. ad Tom. I. pag. 65.

ΕΚΤΙΣΕ ΔΗΝΑΡ ΑΦ
ΕΤΟΥΣ ΗΞΡ ΑΥΔΥΝΑΙΟΥ ΑΚ

ubi Bimardus optime legit Δηναρίοις. At ubi numerales notas ΑΦ interpretatur 5500. profecto fallitur, siquidem characteres illi non aliud, quam 1500. significant. Vide in Α & Β. Monuisse etiam iuverit quod marmor ipsum iterum a Muratorio profertur p. 1978. n. 7. ibique legitur ΔΕΝΑΡ ΛΦ, atque explicatur *triginta & quingentis*. At prior illa marmoris facies accuratior haberi debet.

ΔΙΔ. Διδύμης *Geminae*. Gruterus p. 425. n. 3.

ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ ΛΕΓ . Z̄ . ΔΙΔ ΥΣ
ΦΥ . H̄ . ΦΥΛ

Quandoquidem in marmore inter ΔΙΔ & ΥΣ integrum octo literarum ſpatium reperitur, priori quidem loco ſupplendum, atque legendum exiſtimo ΔΙΔ*ύμης*, in ſecundo vero *ἐυσεβο*ΥΣ: quod nimirum Legio VII. ut ex marmoribus aliis apparet, *Gemina*, *Antonina*, *Pia*, *Felix* diceretur. In alio tamen marmore apud Van-Dale Diſſ. III. pag. 238. habetur *Ληγιῶνος* ΙΓ *Γεμίνης*. & apud Grut. pag. 378. n. 1. LEG . VII . G . FEL .

ΔΙΟΚΛ. In eximio Pariſienſi marmore apud Maffeium *Antiqu. Galliae*. pag. 94.

ΦΥΣΙ . . . ΟΣ ΔΙΟΚΛ

ubi perſpicue *Διοκλέης*, ſive *Διοκλείδ*ης ſuppleri poterit.

* ΔΙΟΝ. Sponius Popul. Attic. pag. 201.

ΜΟΥΣΑΙΟΣ ΔΙΟΝ.

ubi *Διονυσίου*, vel *Διονυσοδώρ*ου ſuppleri debet. Vide in ΕΥΟ.

ΔΙΟΣΚΟΥΡ. *Διοσκυρίδ*ης. Marmor Riccard. in Faſtis Atticis Tom. I. pag. 170.

. . . . ΦΙΛΟΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡ

ΔΙΟΣΚΟΥΡ. *Διοσκύρων*, ſive *Διοσκύροις*. In Neapolitano marmore, quod proferetur in Pᵐᵒ. Etenim in alio marmore, quod ibi praeceſſerat, perſpicue legitur *Ἀνδριάντας Διοσκυρον* pro *Διοσκύρων*

Δ M. *Δίις Μανίβ*ας. Latinae nimirum voces graecis characteribus exaratae. Gruterus p. 1144. n. 10.

Δ M
ΓΝ . ΠΟΜΠΕΙ · ΙΣΜΕΝΙ

Ita apud Reineſium Claſ. XIV. n. 30. p. 730. Vide in B . K . M. Characteres ipſi, ſed latino more efformati, in graeci marmoris titulo reperiuntur apud Gudium pag. 318. n. 7. Vide in Ɔ. & apud Fabrettum pag. 192. & 590. Vide in N Ω.

Δ . M . Σ. *Δίις Μανίβ*ας *Σάκρ*ον. *Dis Manibus Sacrum*. Fabrettus pag. 391. n. 255. Sepulcralis haec formula graeco marmori latinis characteribus D . M . S . praefixa conſpicitur apud Grut. pag. 912. n. 12.

Δ N ⊊ & Δ ⊂. In Neapolitano marmore ex Diario Literatorum Florent. To. IV. Par. 3. p. 230.

M . KOKKEIOΣ ΣΙ*llllll*
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΑΙ *lllllll*
ΣΥΝ ΤΟΙΣ ΙΔΙΟΙΣ ΤΕΚ *lllllll*
ΤΙΤΙΩ ΑΚΥΛΕΙΝΩ
ΚΑΙ ΦΛΑΤΙΩ ΚΡΗΣΚΗΝΤΙ
ΤΟΝ ΣΚΥΦΟΝ ΕΚ . ΔΝ ⊊
ΣΥ Δ⊂
ΘΕΟΙΣ ΦΡΗΤΟΡΣΙ ΚΥΝΑΙΩΝ

In primo verſu ΣΕξτ*ου υἱὸς* ſupplendum exiſtimo; in ſecundo ΚΑΙ*σαρος*; in tertio ΤΕΚ*νοις*. Quandoquidem vero perſpicuus marmoris ſenſus hic poſtulat ut characteribus Δ N ⊊ oblati *ſcyphi* materies, aut pondus, ut pretium exprimatur, ſuſpicor characterem ⊊ numeralem notam eſſe; ideoque libenter hic legerem *Δηναρίων*. Character autem ⊊ fortaſſe ſimilis eſſe poteſt *τῷ ἐπισήμῳ Κόππᾳ*; adeoque *nonaginta* ſignificare; quemadmodum character alius ⊂, ſive *ἐπίσημον βαῦ*, qui ſaepius in marmoribus aliis occurrit, *ſex* perſpicue ſignificat. At fieri etiam poteſt, ut characteres illi ⊊, ⊂ peculiare quoddam Neapolitanorum pondus, vel monetam exprimant; ideoque Δ & Δ N numerales notae ſint: quarum valor alioquin cognitus, ac exploratus eſt, ut ſcypho proinde 54. alteri vero anathemati 4. tribuatur. Quid vero mutilis characteribus illis ΣΥ expreſſum eſſe putabimus? Non aliud opinor, quam alterius anathematis, vaſis, vel inſtrumenti genus, quod ſcyphi inſtar oblatum, Diiſque Fratoribus dicatum fuerit. Itaque vel *Σύσ*ομον legi debet, peculiare nimirum vaſis genus, quod a Polluce deſcribitur Lib. I. c. 19. ſegm. 69. vel aliquid aliud id genus, quod ignorare nunc cogimur.

Ⱥ Gudius pag. 368. n. 2. Vide in ΔΕΚ. Facile ſuſpicari quis poſſet characterem illum Ⱥ ex Δ & T coaluiſſe, ideoque *Hilarum* illum, qui obiiſſe dicitur *ἐτων* Ⱥ *ημε μγ*., non *quatuor*, aut *decem* (utrumque enim characterem Δ indicari potuit) ſed *τρίων καὶ δέκα*, ſive *τεττάρων καὶ δέκα* fuiſſe. Quandoquidem tamen dierum numero $\overline{\mu\Gamma}$ lineola ſuperinducta conſpicitur, ita prorſus exiſtimo ſuper characterem Δ, quo annorum numerus exprimitur, lineolam ipſam ſuperinductam fuiſſe, ſed ita tamen ut cum ſupremo *τῦ* Δ apici coniuncta illa fuerit, veluti characterem alium T efformaverit.

Δ . T . Gruterus pag. 1029. n. 12.

ΧΑΡΙCΤΗΡΙΑ . Δ . T . ΚΑΠΕΤΩ . . .

Interpretor *Δὶι τῷ Καπετωλίῳ*; ut in alio marmore pag. 1009. n. 7. ſed vitioſe, legitur ΔΗ ΚΑΠΕΤΩ ΔΙΩΙ.

Δ Ⱪ. In Florentino marmore, quod a Muratorio, Gorio, Fogginio exhibetur, atque ipſe protuli in ⊂,

ΜΗ ΞΑΝΔΙΚΟΥ Δ Ⱪ ΥΠΑΤΙΑ ΟΝΟΡΙΟΥ

Cl. quidem Muratorius ita reddit: *Menſis Xanthici die IV. ſub Conſulatu Honorii*. Fogginius forte legendum eſſe arbitratur *δεκάτῃ decima*. Ego vero cum Muratorio legendum, ac reddendum eſſe putaverim *quarta*; ſiglamque Ⱪ non ad Δ, quae praeceſſerat, ſed ad ſequentem vocem *ὑπατίᾳ*, revocaverim.

E

E. ΠΕντε *quinque*. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 117.

MHNAC E . H . K.

Muratorius pag. 1165. n. 10. ETH ΑΕ. M. Α. & Grut. pag. 634. n. 1. HMEP . ΚΕ . ωP . Ζ.

E. Πέμπτος. Gruterus pag. 213.

TOY E KΛAPOY *quintae ſortis*

E. Τὸ πέμπτον. *quinto, quinta vice*. Muratorius pag. 1019. n. 1.

ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ.Ε

E. Πεντάκις *quinquies*. Sponius Miſc. Sect X. n. 78.

NI Ε Σ Ε
T

victoriam adeptus quinquies, coronatus quinquies. Vide in NI.

E. Ε"των. Muratorius pag. 1298. n. 1.

Θ . K
ANTωNIAI CYNBIΩ . E . K
ΠOYΠA . IC MNEIAC XAPIN

quod ibi redditur: *Coniugi ann. XX. Pupa in memoriae gratiam*. Vide in IC.

E. Ε'ς *ad*. Gruterus pag. 212. linea 53.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΤΕΡΜΟΝΟΣ.Ε.ΤΑ ΣΚΑΦΙΑ

ubi certiſſimè legi debet ΕΣ: quae praepoſitio nitide explicateque mox occurrit.

E. Gruterus pag. 1136. n. 5. epigraphen exhibet ſtatuae ſubiectam.

ΔAMOKPATHΣ . APIΣ . APIΣTOMIΔIΣ
ITANIOΣ . EΠOIKOΣ . E

Hic Ε'ποίει, ſive Ε'ποίησε legendum putaverim: quod ſaepiſſime in aliis id genus Monimentis occurrit. Fortaſſe tamen, ſi votiva Statua illa fuerat, Ε'υχὴν legi poterit; ſive etiam Ε'θέτην, quod explicate legitur apud Muratorium pag. 35. n. 1. & 4.

E. ET. In latino marmore graecis characteribus exarato apud Muratorium pag. 798. n. 5. Vide in NAΘ.

E. Gruterus pag. 314. n. 1. eximium marmor exhibet, in quo plurimae M. Aurelii Aſclepiadis, ſive Hermodori, Pancratiaſtae Victoriae memorantur: atque inter alia Certamina haec ordine recenſentur.

AKTIA . EN . NEIKOΠOΛI . ΔIC . TO . ΔEYTEPON.
CTHCAC . TOYC . ANTAΓωNICTAC . E . ΠANA-
ΘHNAIA . OΛYMΠEIA . ΠANEΛΛHNIA .
AΔPIANIA . ΔIC . ZMYPNAN . E KOINA.
AGIAC . ΔIC . TO . ΔEYTEPON . CTHCAC . TOYC .
ANTAΓωNICTAC . OMOIωC . EN . ZMYPNH .
OΛYMΠIA . KAI . AΔPIANIA . OΛYMΠIA .
ΠEPΓAMON . AYΓOYCTEIA . TPIC . TO . ΔEYTEPON .
EΞAPXHC . CTHCAC . TOYC . ANTAΓωNICT .

Latinus Gruteriani marmoris Interpres reddit V. Scaliger aliquando *Quina*, aliquando *Quinque* interpretatur. Prideauxius Seldeno duce ad Marm. Oxon. pag. 74. *per* Ε ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ *Panathenaea pentaeterica*, ſeu *maiora* intelligit. Cl. Maffeius diſſimulato Prideauxii nomine, cum obſervaſſet Ludos alios *annuos*, alios *pentaetericos* fuiſſe, concludit: *explico igitur utroque loco* Πενταετηρικὰ *Quinquennalia*. Atque optime id illi quidem ſi rite marmor ab iis exhiberetur. At Falconerius *in Inſcript. Athleticis* n. 4. nitide diſerteque teſtatur ſe marmor ipſum *maiori qua potuit diligentia ad exemplar Farneſiani marmoris* exſcripſiſſe, quod in Gruteri exemplo alia corrupta, alia temere omiſſa conſpiceret. Itaque in Falconerio ſic legitur ANTAΓωNICTAC . AΘHNAC . E . ΠANAΘHNAIA . quod ille latine reddidit *Athenas V Panathenaea &c.* Si Cl. Scriptor ille inſigne hoc marmor accurate nobis expreſſerit (de quo dubitari certe vix poterit) Seldeni aliorumque eruditiſſimorum Virorum pace characterе E non Ludorum genus, ſed potius Victoriarum numerum, indicari; adeoque non *pentaeterica*, ſed *quinquies*, intelligendum eſſe putaverim. Innuere id primum videtur univerſi marmoris contextus, in quo prius Civitas, tum Certaminum, aut victoriarum numerus, ipſorumque nomen memoratur, ut Πέργαμον Α'υγύξεια τρίς; atque ubi in una eademque Vrbe varia Certamina edita fuerunt, ipſius Vrbis nomen, tum Victoriarum numerus, denique ſingulorum Certaminum nomen diſtincte exprimitur, ut mox Ε"φεσον τρίς, Α'δριάνια, Ο'λύμπια, Βαρβίλλεα. Ad haec in Athleticis monimentis iſtis characteres illi, ſeu notae numerales, non exprimendo Ludorum generi, ſed explicando ſolum Victoriarum numero adhiberi ſolent; ut immerito proinde hoc ſolum loci alienus iſte novuſque valor iis affigatur. Ita quoque nullo Veterum teſtimonio probari unquam poterit ex Feſtis illis, quae *Communia Aſiae* dicebantur, alia *quinquennalia*, alia *annua* ſolum extitiſſe; longeque veriſimilius videtur haec *annua* ſolum fuiſſe, cum non ab una quapiam, ſed ab omnibus Aſiae urbibus, hoc eſt communibus illarum ſumptibus, ederentur. Itaque concinnior ſenſus erit Aſclepiadem illum *Athenis quinquies* viciſſe, Panathenaea nimirum, & Olympia, & Panellenia ſemel, Hadriania vero bis: quemadmodum *ter Epheſi* viciſſe dicitur, hoc eſt Hadriania, & Olympia, & Barbillea. Ita quoque *Smyrnae quinquies* ille palmam retulerit; bis nempe in Communibus Aſiae Ludis, itidemque *bis* (id enim innuere videtur vox ὁμοίως) in Olympiis, tum in Olympiis illis ſemel, quae Hadrianīa Olympia dicebantur, atque ab Olympiis diſtingui debent, ut Seldenus, Scaliger, Fabricius, aliique

que iam viderant. Quod si character ille vel figla E non Ludi genus, sed victoriarum numerum exprimat, exinde quoque Scaligeri sententia refelli poterit, qui quatuor vocibus illis in Farnesiano marmore memoratis unum idemque Certamen Athenis celebratum pluribus nominibus insignitum designari putavit. Etenim, si Agones illi una temere cum Scaligero confunderentur, *quinarius* Victoriarum numerus haberi vel explicari non posset. Ceterum, si cui fortasse adhuc libeat characterе E *pentaeterica* festa ab *annuis* veluti discrimine distinguenda fore, id per me licet: libentius hic tamen Ε'τέσια, vel Ε'νιαύσια, quam Πενταετερικὰ legerim.

Ε. Ε'νθάδε. vel Ε'κοιμήθη. Boldettus pag. 208.
ΦΡΟΥΤΩΕΑ Ε IN ΠΑΚΕ
quod ille reddidit *Froitea in pace*. Reseribendum arbitror ΦΡΟΥΤΩCA pro *Fructuosa*, quemadmodum in Reinesio pag. 918. legitur FRVCTVOSE; & in Grutero pag. 1053. n. 1. FROCTOSE; siglamque Ε interpretor Ε'νθάδε, vel Ε'κοιμήθη. Atque ita prorsus legendum existimo in Margarini marmore p. 62. n. 9.
C ΚΑΤΑΚΙΤΕ Θ . . .
ΑΛΑΤΗC Χ ΩΡ . . . .
Τ . Η . Ν.
Legerim Ε ΚΑΤΑΚΙΤΕ pro ἐνθάδε κατάκιτε: solemni nimirum Monumentorum formula, cuius exempla plurima ibidem occurrunt. Ita prorsus in alio marmore apud Vignolium pag 233. ubi legitur ΕΠΟΙCΙ rescribendum erit ΕΠΟΙΕΙ. Denique eadem figla, idemque valor in alio Boldetti marmore pag. 58.
Ε ΤΟΥΔΙΑ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ

ΕΒΔ°. Ε'βδόμῳ. In marmore Riccardiano, ut a Cl. Donio exscriptum fuerat, atque adhuc etiam conspicitur, in tertio versu legitur
. . . . ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΕΒΔ°; quamvis ego Montfauconii fidem sequutus in Fastis Atticis Tom. I. pag. 170. explicate exhibuerim ΕΒΔΟΜΟΥ.

* ΕΓΝΑΤ. Ε'γνάτιον. Sponius Itiner. p. 17.
Λ . ΕΓΝΑΤ. ΟΥΙΚΤΟΡΑ

ΕΔ. Ε'ιδῶν. Reinesius Cl. XX. n. 375. p. 984.
ΠΡΟΔ . ΕΔ . CΕΠΤ .
Vide in C σύμβιος.

ΕΔΙ. Gruterus pag. 448. n. 1.
7 ΠΑΠΕΙΡΙΟν
ΛΕΞΑΝΔΡΟΝ
ΑΡΧΙΕΡΕΑ . ΚΑΙ
ΤΟ . Β . ΠΡΩΤΟΝ αρ
ϽΧΟΝΤΑ . ΚΑΙ . Του
ΕΙΡΗΝΑΡΧΗΝ . τη
Σ . ΜΗΤΡΟΠΟΛΕω
Σ . ΑΝΚΥΡΑΣ κ
Α . ΙΔΙΑ . ΒΙΟΥ . ΙΕρε
Α . ΤΟΥ . ΔΙΟΝΥσι
ΟΥ ΦΥΛΗ . ΕΔΙ.
In nono versu, sublato stigmate, perspicue legendum ΚΑΙ ΔΙΑ. In extremo vero fortasse scriptum fuerat Η ΔΙ Tribus *quartadecima*; quemadmodum in alio marmore apud Gruterum ipsum pag. 495. n. 1. legitur ΦΥΛΗ$\overline{\Delta I}$ & in marmoribus aliis IX. ac XI. Tribus, dissimulato nomine, memoratur. Facilius tamen integrum Tribus nomen in compendio ΕΔΙ indicatur: ut alibi *Olympiae*, alibi *Ammonidis* &c. Tribus nomen occurrit.

ΕΔΩ. Muratorius pag. 950. n. 6.
ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΕΔΩ
ubi Vir Cl. interpretatur *Alexander Alexandri dedit*. Atque optime id ille quidem si rite marmor expressum foret. At in edito Cyriaci Libro non postremi solum hi versus, sed integrum etiam marmor Athenis positum exhibetur pag. 13. n. 96. atque ita desinit ΕΔΟΙΟΥ. Itaque dubitari non poterit quin legendum sit ΕΞ ΟΙΟΥ, hoc est *ex Oeo Atticae Populo*, ut in Fastis Atticis ostendi Tomo II. pag. 206. ubi postremam marmoris partem hic a Muratorio prolatam cum altera coniungendam esse iam monui, quam Muratorius ipse ediderat pag. 571. n. 1. Quid vero quod iterum versus ille, sed a ceteris omnino seiunctus, iterum occurrit pag. 1628. n. 13. ibique, ut in Cyriaco, legitur ΕΔΟΙΟΥ?

* ΕΙ. Ε'ιδῶν. In marmorea S. Hippolyti Cathedra apud Grut. pag. 140. & Murat. p. 1953. n. 4. Vide in ΑΥΓ.

* ΕΙΔ. Ε'ιδῶν. Muratorius pag. 1844. n. 4.
ΑΠΕΛΩΚΕΝ ΠΡΟ Ε ΕΙΔ ΙΟΥ
ubi Cl. Scriptor interpretatur *obiit V. Idus Iulias*. Boldettus autem, ex quo marmor exscripserat, pag. 391. reddidit *Iunias*. Incertum quis melius. Vide in $\overline{\text{Ρο}}$ΙΙ.

* ΕΖ. Ε"ζησεν. Gualtherius in Tabulis Siculis pag. 44. n. 265.
ΕΖ . ΕΤ . Μ
Vide in ΘC ΚΑ.

* ΕΖΗ. Ε"ζησεν. Gruterus pag. 680. n. 6. Vide in ΑΚΥL. Ita Murat. pag. 1301. n. 8.
ΕΤ . ΕΖΗ . ΛϚ *vixit annos XXXVI.*

ΕΙ ΘΥ. Margarinus pag. 62. n. 1.
ΕΝΘΑΔΕ ΚΑ
ΤΑΚΙΤΕ ΕΙ ΘΥ
ΜΤΡΙΤΙCCΑ
ΛΟΥΚΙΝΑ ΘΥ
ΓΑΤΕΡ ΦΟΚΑ
ΤΟ CΕΤΟΝ ΤΡΙ
ΟΝ ΗΜΥCΥ ΧΩ
ΡΙΟΥ ΠΑΠΟΥ ΚΟ
ΜΗ ΤΕΛΕΥΤΑ
ΜΗΝΙ CΕΠΤΕ
ΒΡΙΟΥ $\overline{\text{ΙΓ}}$
Fortasse characteres illi ΕΙ ΘΥ, si recte in mar-

marmore expreſſi fuerint, ſignificant Ε'ν Ι'ρήνῃ Θεοῦ.

ΕΙΝΑ. Heſſelius in Append. Praef. n. 5.
ΔΩΣΕΙ · Ж Χ
ΕΙΝΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ
ubi facile quis Δεινάρια legi, ſupplerique oportere putaverit. Ego potius pro ΕΙΝΑ reſcribendum arbitror ΕΙΛΙΑ; ut proinde diſſectis antea literis mox una coniunctis perſpicuo ſenſu legatur ΔΩΣΕΙ Ж ΧΕΙΛΙΑ ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΑ. Vide in Β. & Α.

ΕΙΣΙΔΩΡ. Ε'ισιδώρᾳ. Sponius Itin. pag. 51.
ΑΓΑΘΟΠΟΥΣ ΕΙΣΙΔΩΡ . ΑΦΙ

ΕΚ. Ε'κοιμήθη. Boldettus pag. 349.
ϹΕΥΔΙϹΕΚ ☩ ΕΝ Θεω ℞ Є
ΚΑΛ·ΜΑΙΩ ΒΙΚΤΟΡΙΝΟΥϹ ΑΕ ☩ ΓΕ
Nullus hic dubito quin ſigla ΕΚ explicanda ſit Ε'κοιμήθη. *requievit*, ut ex perſpicuis exemplis aliis apparet, quae proferentur in ΕΚΟ. Poſtremas autem voces, quas Boldettus interpretatur *Aelia Fecit*, potius exponerem *Filiae*, vel *Alumnae*, vel *Animae Benemerenti Fecit*, ſi pro ΑΕ fortaſſe reſcribi poſſet ΑΒ. Etenim vox illa ϹΕΥΔΙϹ, quamvis a Boldetto latine reddita non ſit, proprium tamen uxoris, aut filiae, aut alterius etiam nomen hic exprimit, cui monimentum inſcribitur.

* Ē Ķ Ī. In Ancyrano marmore apud Montfauconium Palaeogr. pag. 159.
ΙΕΡΕΕΚΙΑΝΔΡΟΝ
ubi Montfauconius legit quidem Ι'ερεεκκαιδέκανδρον; ſed optime tamen accurateque reddidit: *Sacerdotem quindecemvirum ſacris faciundis*, ut ex Montfauconio Maffeius etiam expoſuit.

* ΕΚΚΗ. Εκ' Κηδῶν ex *Cedis* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 46.
. . . ΗΣ ΠΟΠΤΡΟΥ ΕΚΚΗ

* ΕΚΚΟΙ. Ε'κ Κοίλης ex *Coele* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 53.
ΔΙΟΝΤΣΙΟΣ ΙΣΙΔΟΤΟΥ ΕΚΚΟΙ

ΕΚΟ. Ε'κοιμήθη. Gorius Part. I. p. 51. n. 100.
ΛΑΥΡΕΝΤΙΟϹ
ΙΜΗΝ . Ī . ΕΚΟ
Θ̄ . ΚΛ ΙΟΥΝΙΩ
Cl. Gorius interpretatur *Laurentius fui . I. . . . Cl. Iunio*. Quid enim aliud ex mutilis illis, ac depravatis etiam fortaſſe vocibus exſculpi poteſt, niſi ibi vocum compendia, vel ſiglae ſupponantur? Quod ſi marmorum aliorum praeſidio ſiglae diſtinguantur, riteque exponantur, intelligi, reddique poſſe putaverim: *Laurentius menſium X.* vel menſis I. *Requievit IX. Kalendas Iunias*. Siquidem nota ΜΗΝ, quae frequenter adeo in marmoribus aliis occurrit, *Menſes* ſignificat; nulluſque dubito quin nota ΚΛ. ſive potius ΚΑ *Calendas* exprimat, atque ΚΑΛΑΝΔΩΝ ſuppleri debeat, ſi hic ΙΟΥΝΙΩΝ legatur, prorſus ut in alio marmore, quod ex Gruteri pag. 314 n. 2. exhibetur in ℞, reperitur ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ; niſi fortaſſe ΙΟΥΝΙῼ pro ΙΟΥΝΙΟΥ ſcriptum dicatur. Denique perſpicuus marmoris ſenſus omnino poſtulat ut obſcurior altera nota ΕΚΟ, legatur ΕΚΟΙΜΗΘΗ; quemadmodum in marmoribus aliis Κοίμησις, & *Kymyſis* occurrit apud Sponium Miſcellan. Sect. X. n. 119 & 120. diferteque legitur in marmore apud Placentinum Palaeogr. pag. 33. ΕΚΟΙΜΗΘΗ Ο ΑΓΙΟϹ ΝΗΛΟϹ; atque in Muratorii marmore ΗΚΥΜΙΘΗ. Vide in ΑΡΚΑΔ. & apud Fabrettum ΕΚΟΙΜΗΘΕ. Vide in ΚΥ. alibique ΕΞΕΚΟΜΙΣΘΗ. Vide in ΠΡ. Denique apud Gruter. pag. 869. n. 12. ΚΕΙΜΕΤΑ. & apud Fabrettum p. 554. n. 55. ΗΚΟΙΜΗΘΗ. Vide in ΤΡΙ. Quandoquidem vero ante ΜΗΝ character I reperitur, fortaſſe vel in ſuperioris verſus fine, vel in ſequentis initio, excidit character Є, qui *annos* X aut *annum I* exprimeret; niſi forte poſtrema litera primi verſus non C, ſed Є fuerit, adeoque ΛΑΥΡΕΝΤΙΟ pro ΛΑΥΡΕΝΤΙῼ ſcriptum dicatur.

ΕΚΤ. In marmore Oxonienſi pag. 4.
ΕΚ Τ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ
Etenim, inquit Maffeius, *marmor ſic habet* ΕΚ Τ, *ubi* Τ *&* Γ *conglutinari puto*: ἐκ τῆς Γερσίας; quemadmodum Prideauxius ipſe iam legerat ἐκ Γερσίας. Ego vero characterem illum non ex Τ & Γ una coaleſcentibus efformatum, ſed purum Τ, fortaſſe perperam expreſſum, exiſtimo; ut proinde non τῆς γερσίας, ſed ſolum τῆς ſigla Τ exprimatur. Etenim in marmore dicitur Decretum hoc inſcribendum eſſe columnis ΕΝ ΤΟΙΣ ΙΕΡΟΙΣ ΤΠΟΤΕ ΤΟΥ ΔΗΜΟΥ ΚΑΙ . . . . . ΕΚ Τ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ; adeoque lacuna decem literis recipiendis apta interiicitur. Ergo perſpicuus ſenſus poſtulat, ut in lacuna legatur ὑπὸ τῆς βυλῆς: ideoque ſenſus integer ſit ὑπότε τῷ δήμῳ, κ̀ ὑπὸ τῆς βυλῆς ἐκ τῆς Μαγνησίας. Ergo marmoris ſigla non Γ cenſeri, vel τῆς γερσίας exponi, ſed purum Τ intelligi, ideoque τῆς explicari debet.

ΕΤ̄. Smithus Monum. Palmyr.
ΕΤ̄ ΙΔΙΩΝ
quod ibi feliciter, optimeque redditur *ex ſua pecunia*.

* ΕΛΕΥ. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 78. p. 347.
ΜΟΥΡΜΙΛΛΩΝ
ΚΕΡΑΜΥΛΛΟΣ
ΕΛΕΥ ΝΙ Ē Σ Σ̄
Τ
ea-

eademque Nota duorum Victorum aliorum nominibus adiungitur; quamvis tribus Victoribus aliis adiecta minime sit. Cl. Maffeius adnotavit quod voce ΕΛΕΥ ἐλεύθερος *significari potest, cum & ingenui quandoque in eam feritatem prolaberentur. Posset tamen etiam intelligi* Ε'λευσινίοις; *nam & in Oxonienſi marmore pag.* 83. *Ephebi honorantur Herculi devoti ob Eleuſiniam victoriam.* Quandoquidem tamen in reliquis tesseris Ludi, sive Certaminis genus non exprimitur, Ε'λεύτερος potius, quam Ε'λευσίνια, sive Ε'λευσινίοις hic legerem; alioquin facile & Ε'λευθήρια legi posset, quae in pluribus Orientis Vrbibus agebantur.

* EM. In marmorea S. Hippolyti Cathedra apud Gruterum pag. 140. character ille Aprili mensi saepius appingitur. Cl. Maffeius ambigit an ἐμβόλιμος, an ἐμβολιμαῖος legi debeat. Verum in ipso marmoris titulo diserte legitur: *ἐγένετο ἡ* ΔΙ *τῶ πάσχα εἰδοῖς Α'πρειλίαις σαββάτῳ ἐμβολίμῳ μηνὸς γενομένῳ*. Itaque ἐμβόλιμος quidem legi, sed ita tamen intelligi debet, ac si ἐμβολιμαῖος scriptum foret.

* EN. Ε''νεκεν. Gruterus pag. 1025. n. 10.
ΤΕΙΜΗΘΕΝΤΑ . ΑΝΔΡΙΑΣ . ΕΝ
quod optime Maffeius interpretatur *propter*.

EN. Ε'νθάδε. Ita fortasse apud Muratorium pag. 394. n. 1. Vide in ΕΧΤΟ.

ΕΝΘ. Boldettus pag. 419.
ΙΑΝΟΥΑΡΙΑ ΕΝΘ
quod ille interpretatur *Ianuaria in Deo*. At fieri fortasse potest ut Ε'νθάδε legi supplerique debeat.

ΕΝΙ. Muratorius pag. 1941. n. 5. hoc marmor exhibet *Aquileiae* positum.

ΤΗC ΑΡΑΒΙΑC
ΕΤωΝ ΠΕΝΤΕ ℧ ΕΤΙΑ Λ
CΕΥΗΡΑ ΘΥΓΑΤΕΡ ΖΗΝωΒ
ΟΥ ΜΗΝΟΝ Ζ ΑΠΟ ΑΥ
ΤΗC ΤΗC ΠΟΛΕωΕΝΙ λωοΥ

Vbi Cl. Editor interpretatur . . . . . *Arabiae* . . . . . *Annorum quinque* . . . *Severa Filia vixit* . . . . . *Menses VII. Ab Ipsius Vrbis Excidio*; atque immane Aquileiensis Vrbis excidium ex Attilae crudelitate fortasse hic innui adnotavit. At marmor ipsum veluti Romae positum ex Montfauconio iam dederat pag. 1064. n. 4. ibique sublatis lacunis omnibus latine reddiderat: *Arabiae Annorum Quinque Etia L. Severa Filia Zenobii Mensium VII. Ex Ea Ipsa Vrbe Niloo*. Vtraque tamen interpretatio, ac prima praesertim, minus ut opinor accurata censeri facile poterit; cum nullum Vrbis excidium, ac ne ipsa quidem Aquileiensis Vrbs in marmore memoretur. Certe, vel ego plurimum fallor, vel perspicuus marmoris sensus hic esse debet quod infans quinquennis, cuius nomen marmoris initio positum fuerat, ex aliqua Arabiae Vrbe fuit; & Severa quoque Zenobii filia, quae mox memoratur, ex eadem illa Arabicae regionis Vrbe prodierat; ut nullus proinde vel *Niloo* Vrbi, vel Vrbis Α'λώσει *excidio* locus hic esse possit. Quid vero postremis vocibus illis ΕΝΙ ΛωοΥ; sive ΝΙ ΛωοΥ exprimetur? Non aliud, opinor, quam *Lous* Macedonum, adeoque & Arabum ipsorum, mensis, qui non aliis, ut constat, quam Macedonum, mensibus utebantur. Itaque ΕΝΙ pro ΜΕΝΙ scriptum hic fuerit; nisi fortasse legatur ΠΟ-ΛΕωC ΝΙ; adeoque ΝΙ, sive potius Μ pro ΜΗΝΙ positum sit, quod in marmoribus aliis conspicitur. Ergo, si rite Notam hanc explicaverim, in marmore indicatur infantem illam mense Loo obiisse; quemadmodum in marmoribus aliis emortualis mensis nomen, dissimulato diei numero, memoratur. Ceterum mutilae, vel etiam depravatae voces illae ΕΤΙΑ Λ . . . ita fortasse suppleri, legique possunt: ΕΤΙ ΑΝ. pro Ε''τι Α'ναπάυη; quemadmodum in Ticinensi marmore postquam dictum fuerat Ε''νθα *ἀναπαύονται* Πατρίκιος, *καὶ* Παῦλος, subditur Ε''τι προσετέθη ὁ Πέτρος. Cl. tamen Bertolus, qui in *Antiquit. Aquileiae* num. 385 pag. 335. accuratissime marmor expressit, interpretatur: *Arabia annorum quinque Lucia Severa filia Zenobi mensium septem ex eadem Civitate Niloa*: quod nimirum *Niloae* nomine Nilopolim celebrem Aegypti Vrbem significari posse putaverit.

ΕΝΟΙΡΝ. In titulo latini marmoris apud Boldettum pag. 369. characteres illi conspiciuntur. Existimo legendum esse ΕΝ ΟΙΡΗΝΗ pro ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ.

ΕΞ. Gruterus pag. 608. n. 7.
ΕΖΗCΕΝ . ΕΤΗ . Δ . ΜΗΝΕC . Γ . ΗΜΕΡΑC . Β.
ωΡΑC . ΕΞ.
Facile characteres ΕΞ, aliorum instar, figla viderentur; sed perspicue *sex* horas significant.

* ΕΞΑΙΘ. Ε'ξ Α'ιθαλίδων. Vide in ΑΙΘ.

* ΕΞΕ. Cyriacus pag. 31. n. 207.
ΒΟΥΛΕΥΟΝΤΩΝ . ΤΑΝ . ΔΕΥΤΕΡΑΝ . ΕΞΕ .
ubi Maffeius optime feliciterque legendum esse coniecit ΕΞΑ. ut nempe exprimatur Cives illos in marmore memoratos *τὰν δευτέραν ἑξάμηνον secundum semestre* Senatoris munere perfunctos esse. Vide *Fastos Atticos* Tom. II. pag. 441. Ita in Agrigentinorum Decreto, quod in Fastis Atticis exhibetur

To-

Tomo II. pag. 421. legitur ΕΚΤΑΣ ΔΙΜΗΝΟΥ ΚΑΡΝΕΙΟΥ ΕΞΗΚΟΝΤΟΣ ΠΑΝΑΙ, sive ΠΑΝΤΑΙ, quae vox a nullo Interpretum rite expoſita fuit, quippequae in ipſa aerea lamina evanida, ac vitiata fortaſſe fuerit. Suſpicor ibi Sicula, vel Dorica dialecto ΠΡΑΤΑ, vel ΠΡΑΤΑΙ ſcriptum fuiſſe; adeoque vel *viceſimum primum*, vel *triceſimum* Carnii diem indicari; qui, quamvis alibi τριακὰς appellari conſueverit, Agrigenti tamen fortaſſe ἐξήκοντος πρᾶτα vocari etiam potuit.

* ΕΖΕΠΙΤΑΓΜ. Donius pag. 271. marmor Florentiae poſitum exhibet

ΚΛΑΥΔΙΑ ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΕΙΑ ΚΑΙ ΚΟΡΝΗΛΙΟΣ
ΔΙΑΔΟΥΜΕΝΟΣ ΕΖΕΠΙΤΑΓΜ
ΘΕΟΥ ΤΟΝ ΒΩΜΟΝ ΑΝΕΘΗΚΑΝ

Reineſius Claſ. 1. n. 196. marmor ipſum proferens legerat ΕΠΙ ΤΑΓ Κ, adeoque ſupplendum putaverat ἐξ Ἐπιτάγματος. Gudius vero pag. 64. n. 10. ita voces illas exſcripſit: ΕΖΕΤΙΤΑΦ . . quemadmodum Gorius Part. III. pag. 126. n. 131. atque ex illo Muratorius pag. 118. n. 1. ΕΞΕΠΙΤΑΤΙC *ex iuſſu Dei*. At in eximio hoc marmore perſpicue legi reddique debet Ἐπιταγῆς. Siquidem poſtrema litera ita efformata conſpicitur ΓC; perinde quaſi H & C una coniunctae, nexuque permixtae fuerint. Atque ita certe Cl. Gorius Par. I. pag. 101. n. 64. hanc vocem expreſſerat ΕΞΕΠΙΤΑΓΗC, ſive ΕΠΙΤΑΓΗC; quamvis Reineſium, & Salvinium ſequutus ἐξ ἐπιτάγματος *ex iuſſu* hic explicaverit; ſed pag. 121. optime feliciterque reddiderit ἐξ ἐπιταγῆς.

* ΕΞΟΙ. Ἐξ Οἴου *ex Oeo* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 49. Cl. Maffeius citato Sponii marmore ſubdit: ἐξ Οἴης *ab Oea. Pandionidi adſcribit marmor. Antiquorum auctoritates variant, quia* Οἴη *alius fuit populus ab* Οἴα. At initio quidem hic Populus, quicumque ille fuerit, in Sponii marmore non Pandionidi, ſed Leontidi ſolum, adſcribitur; quemadmodum in Riccardiano etiam marmore . . . ΒΑΚΧΙΟΣ ΕΞ ΟΙ ſub Leontide recenſetur. Deinde Scriptores omnes in hoc mire conſpirant, ut in Faſtis Atticis Tom. I. pag. 240. obſervavi; ubi Oeum quidem *Decelicum* Hippothoontidi, *Ceramicum* vero Leontidi tributum eſſe demonſtravi. Denique Nota illa ΕΞ ΟΙ non *Oen*, aut *Oan*, ſed *Oeum* ſignificat. Etenim iſtarum nulla ad Leontidem Tribum ſpectavit: Popularis ex *Oe* dicebatur Οἤθεν; & Popularis ex *Oa* Οἄθεν, ut alibi Maffeius ipſe obſervavit; ideoque ubi reperitur ΕΞ ΟΙ, non ἐξ Οἴης (ſcribendum quippe foret ἐξ Οἴης) ſed ἐξ Οἴου intelligi ſupplerique debet: ſicuti in alio Sponii marmore pag. 174. diſerte legitur ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΗΡΟΔΟΥ ΕΞ ΟΙΟΥ

ΕΞΥC. Ἐξουσίας. Donius pag. 88. num 73. Claſ. II.

ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΥC

ubi Gorius optime *Tribunicia Poteſtate* interpretatur.

* ΕΠΙΕΙΚ. Ἐπιεικίδης ex *Epiicidis* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 52.

ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΕΠΙΕΙΚ.

* ΕΠΙC. Ἐπίσκοπος. Cl. Maffeius ſiglam quidem iſtam enumerat, ſed marmor tamen haud memorat, cui inſcripta illa ſit. Fortaſſe Palmyrenum marmor hic innuit, in quo tamen legitur ΕΠΙΣΚ, ut mox oſtendetur.

ΕΠΙΣΚ. Ἐπισκόπῳ. Muratorius pag. 1940. n. 3. Vide in ΕΥΗΓΕΝ.

ΕΠΙΣΤ. Gudius pag. 59. n. 3.

ΕΠΙΣΤ. ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ

ubi Heſſelius Ἐπιςάτης legendum eſſe arbitratur.

ΕΡΓΑ. Ἔργασε *fecit*. Reineſius Cl. II. n. 59. pag. 283. Vide in ΣΣ.

ΕΡΕΝ. Ἐρέννιον. Sponius Pop. Attic. p. 130.

Π. ΕΡΕΝ. ΔΕΞΙΠΠΟΝ.

* ΕΡΕΝΝ. Ἐρέννιος. Marm. Oxon. n. 143. pag. 277.

Λ ΕΡΕΝΝ. ΣΕΠΤΙΜ.

Maffeius, qui ſupra Λ lineolam viderat, a Prideauxio omiſſam, optime legendum aſſerit Λέκιον Ἐρέννιον; non ut perperam Prideauxius reddiderat, *Lerennium*.

* ΕΡΙ. Ἐρικαιεύς ex *Ericia* Atticae Populo. Sponius Pop. Attic. pag. 79.

ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΠΟΘΕΙΝΟΥ ΕΡΙ.

Superius in eodem ipſo marmore explicate legitur: Π . . . εινος Ἡρακλείδᾳ Ἐρικαιεύς.

ΕΣΤΙΑΙ. Ἑστιαίᾳ. Marmor Riccard. in Faſtis Atticis Tom. I. pag. 170.

ΑΘΗΝΟΔΩΡΟΣ ΕΣΤΙΑΙ

* ΕΤ. Ἔτων. Gruterus pag. 730. n. 6.

Θ. Κ
ΗΡΩ
ΕΤ . ΜΓ . Μ . Γ
ΗΜ, ΙΓ
ΜΗΤΗΡ ΧΑΙΡΕ

ubi Maffeius vel Ἔτη, vel Ἐτῶν legendum ait; cum tamen perſpicue Ἐτῶν legendum ſit. In alio Gruteri marmore pag. 685. n. 12. ΕΤ. Θ. Μ. Ι. ΗΜ. ΙΒ. Ita apud Lupum pag. 136. Vide in ΙΡΙ. & ΚΙ.

ΕΤΕ. Ἐτελευτᾳ ſive Ἐτελεύτησεν. Boldettus p. 488.

ΠΟΡΦΥΡΙ ΕΤΩΝ ΙΑ ΕΤΕ

quod

quod ita explicaverim *Porphyrius annorum XI. obiit*.

* ΕΤΕΛ. Ε'τελεύτησεν. Sponius Miscell. Sect. X. n. 28.
ΕΤΕΛ. ΕΤΩΝ .... Vide in ΑΦΡΟΔΙCΙ.
Ita in Ticinensi marmore. Vide in ΔΕΣΠ.

* ΕΥΔΑΙΜ. Ε'υδαίμονος. Sponius Miscell. Sect. X. n. 126.
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ. ΚΟΜΝ. ΑΥΤΟΚ.
ΕΥΔΑΙΜ. ΥΙΩ ΕΥΔΑΙΜΟΝΕΣΤΑΤΩ
quod Sponius ipse reddidit: *Emmanueli Comneno Imperatoris felicis filio felicissimo*. Sed certissime Κομνήνῳ *Comneni* reddi debet. Siquidem Emmanuel, qui anno Chr. 1143. imperium obtinuit, Ioannis Comneni filius erat.

ΕΥΗΓΕ͞Ν. Muratorius pag. 1940. n. 3. marmor *Palmyrae* positum exhibet
ΕΠΙ ΣΕΡΓΙῳ ΕΠΙΣΚο Τῳ ΕΥΗΓΕ͞Ν
ΜΑΡωΝΙῳ Τῳ ΧωΡΕΠΙΣΚο
quod in Anglicis Transactionibus Philosophicis latine redditur: *sub Sergio Episcopo Cognato Maron Chorepiscopus*.

ΕΥΘΜ. Boldettus pag. 387.
ΝΙΚΑΝΔΡΩ ΕΜΟΥΛΗ
ΚΥΤΑΤΩ ΑΝΔΡΙΕΥΘΜ.
quod ipse reddidit: *Nicandro meo Dulcissimo viro recto*, sive *alacris animi*. Ego vero libentius hic legerem Ε'πιθυμητῷ *desiderato*, ut in alio marmore apud Boldettum ipsum legitur ΕΠΙΘΥΜΗΤΟΝ ΜΟΙ ΠΕΔΙ *desiderabilis mihi fili*: pag. 390. Verum fortasse in characteribus illis uxoris nomen delitescit, quae Ε'υθυμια esse potuit; nisi fortasse potius Nicandri eiusdem aetas indicata fuerit, adeoque ΕΥΘΜ rescribendum, ac ΕΤων ΘΜ *Annorum IL.* reddendum sit.

ΕΥΟ. Gruterus pag. 1042. n. 11.
Θ Κ
ΜΙΝΟΥΚΙΑ. CΙΚΕΛΗ. ΧΡΗCΤΕ. ΚΑΙ. ΑΜΕΜΠΤΟC
ΚΕΙΤΑΙ. ΕΝΤΑΔΕ. ΖΙCΑCΑ. ΕΤΗ. ΚΕ. ΕΥΟ. ΔΙΟΝ. CΥΜΒΙΩ
ΕΠΟΙΗCΕΝ
In Vaticano quidem Codice legitur ΕΥΟΔΙΩΝ, atque ita prorsus ex Ambrosianis schedis legit Muratorius pag. 1378. n. 4. quemadmodum nomen ipsum EVODION in recto casu apud Reinesium ter occurrit pag. 731. atque in Murat. pag. 1864. n. 4. legitur EV. HO. ΔΙ. ONI MA. RI. TO. Fortasse tamen duplex mariti nomen hic indicatur; ideoque facile Ε'υόδιος Διονύσιος restitui supplerique debet.

ΕΥΠ. Muratorius pag. 2051. n. 6. Vide in ΗΡΑ.

* ΕΥΠΥ. Ε'υπυρίδης *ex Eupiridis* Atticae Populo. Sponius Itinerar. pag. 49.
....ΙΛΗΤΟΥ ΕΥΠΥ

* ΕΥΣ. Ε'υσέβη. Sponius Itin. pag. 118.
ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ ΣΕΒ. ΕΥΣ. ΕΥΤΥΧΗ

* ΕΥC. Κ. Gruterus pag. 870. n. 1.
Θ Κ
ΕΥΔΑΜΟC ΚΑCΤΟΡΟC ΑΦΡΑΕΙC
ΕΥC. Κ. 7. Ι. Ρ. C
Reinesius ibi legendum esse putavit Ε'υσεβείας Χάριν ΤΙ. Ρ. C. & Gudius fortasse melius existimavit ΕΥC. ΚΑΙ. ΕΕ hoc est Ε'υσεβείας, Καὶ Ε'υνοίας Ε"νεκα. Maffeius exhibet ΕΥΣΧ, redditque *εὐσεβείας χάριν pietatis gratia*, perinde quasi ita in marmore nitide scriptum foret. At coniecturas, simulque siglas omnes eliminat Muratorius, qui ita marmor ipsum ex suis schedis exhibet pag. 1027. n. 1.
ΕΥΔΑΜΟC
ΚΑCΤΟΡΟC
ΑΦΡΟΔΕΙCΕΥC
ΚΑΙΡΕ

* ΕΥΧΑ. Ε'υχαρίδῃ. Sponius Pop. Attic. p. 201.
ΑΡΤΕΜΩΝ ΕΥΧΑ.

ΕΦΛ. Smithus in Monum. Palmyrenis pag. 58.
ΠΑΡΗCΑΝ ΕΦΛ. ΜΑΚΡΕΙΝΟC ΣΙΜΩΝΑC ΛΑΤΑΝΙΟC ΦΛΑΟΥΙΟC ΔΗΜΟC ΘΕΝΙΑΝΟC
Initio suspicabar rescribendum esse Γ. ΦΛ. legendumque ΠΑΡΗCΑΝ ΓΡΑΦΟΜΕΝΩ ΦΛ. ut nempe solemnis illa Latinorum formula exprimatur: *adfuerunt scribundo*, quae in Graeco Gruteri marmore pag. 503. ita exprimitur Γραφομένῳ Παρῆσαν. At in App. Marm. Oxon. n. 31. pag. 305. emendatius legitur
ΠΑΡΗCΑΝ Τ. ΦΛ. ΜΑΚΡΕΙΝΟC ΣΙΜΩΝΕC ΛΑΤΙΝΙΟC

ΕΧΠΛΩΡ. Ε'ξπλωρατόρων. Gruterus pag. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

EXTO. Muratorius pag. 394. n. 1. Marmor *Mediolani* positum exhibet
ΚΑΠΙΤΟΛΙΝΙΑ
ΖΗCΑCΑ ΗΤΗ ΚΗ
ΕΝ ΚΙΤΕCΙ CΙΛΟΥ
ΑΝΟΥ ΤΠΑΤΕΙΑ ΕΥΓΕ
ΝΙΟΥ ΤΟΥΤΟ EXTO
ubi Muratorius interpretatur: *Capitolinia, quae vixit annos XXVIII. in aedibus Sylvani. Consulatu Eugenii. Hoc* ..... Si nihil in marmore a quadratario, vel ab exscriptore peccatum, vitiatumque sit, atque vox ΚΙΤΕCΙ retinenda sit, libentius hic legerem Ε'ν Κύτεσι Συλουάνῳ Τ'πατείᾳ Ε'υγενίῳ Τῶτο Εχώσατο, latineque redderem *in sepulcretis*, vel Monimentis *Silvani*, *Consulatu Eugenii* sibi Monimentum *hoc construxit*. Sin vero quidpiam in marmore peccatum sit, liberiorique id coniectura restitui fortasse liceat, veteri, solemnique formula rescribere, ac supplere quis posset ΕΝθαδε ΚΙΤΕ. pro ΚΕΙΤΑΙ. Deinde Σιμβιος ΣΙΛΟΥΑΝΟC ΤΠΑ-
TE

TEIA ETTENIOT TOTTO EXαρίσαTO : ut nempe exprimatur Capitoliniae uxori Monimentum illud a Silvano Coniuge comparatum, ſive conceſſum fuiſſe. Ceterum prima interpretatio confirmari, vel illuſtrari facile poterit ex alio marmore apud Grut. pag. 948. n. 2.

Θ K
NEIKH . H . KAI MAPKEΛΛEINA
ΑΠΑΜΙCCA ETTENHΣ ETΩN ΛE
EN TOIC KTPIOT KEΛIOT XΩPIOIC
ENΘAΔE

ubi Ligorius pro KEΛIOT legit KEΛΣOT. Itaque, ſicuti *Nice* ἐν τοῖς Κυρίᾳ Κελίᾳ χωρίοις tumulata dicitur, ita quoque *Capitolinia* ἐν κύτεσι Σιλουάνᾳ monumentum eligere, vel habere poſſe intelligitur. In Muratorii Schedis pag. 1026. n. 1. perſpicue legitur KEΛCOT.

ς

ς. E'ξ *ſex*. Gruterus pag. 1091. n. 10.

ZHCANTI ETH Nς . MN . B.

Fabrettus pag. 144. n. 163.

EZHΣEN ETH . IH . MHNAΣ . ς .
HMEPAΣ IZ

Murat. pag. 401. n. 4. longeque accuratius Gorius Part. III. Inſcr. Praef. pag. 34. hoc marmor Florentiae repertum exhibet.

ENΘA KITE MAI ////////////
A ΘTTATHP IOANNOT
K NIKEPATωNEZHC
ENAITH TPIA M TPIC
HIς ΠICTH E TEΛE
TTHCHN M ZAN
ΔIKOT ΔK TΠATI
A ONOPIOT ATT T.
A.†.KAI KOCTANTI
OT TB

Quamvis enim Muratorius legerit HMIΣ, ideoque reddiderit *menſes tres*, & *ſemis*; perſpicuum tamen eſt *dies ſexdecim* reddendum eſſe. Grutерus pag. 1036. n. 8.

ETΩN . ς . ME . H.

Quinetiam graecus character ille, ſeu numeralis Graecorum nota ς in latinis quoque marmoribus reperitur; ut apud Murator. p. 422. n. 3. *vixit annos* ςII. *menſes* ςII. *dies X*ςIII. *obiit* ςIII. *Kal. Auguſtas Indict.* ςIII. Ita prorſus in alio marmore pag. 398. n. 4. ſicuti apud Gorium Par. I. pag. 168. n. 134. marmor conſpicitur, quod ea de cauſſa ſubiiciſſe iuverit, ut Reineſii ſententia refellatur, ac marmor ipſum illuſtretur.

DEPOSITA CANDIDA DIE
ς IDUUM MAKIIAPVM
POST . CONSVL. IOHANNIS
ET . BAPANAE DIE SOLIS

Cl. Gorius hic optime obſervavit *ſexto Iduum* legendum eſſe. Vbi vero coniecit pro MAKIIARVM f. MAPTIARVM legendum eſſe, quod nimirum K in R, & I in T reſolvendum videatur, ingenioſe id ille quidem excogitaſſet, niſi perſpicui temporis characteres obſtarent. Etenim anno Chr. 458. qui proxime Ioannis, & Varanae Conſulatum eſt inſequutus, prima Ianuarii dies in *Iovis* diem inciderat; adeoque Martii quidem *decimus* dies, qui VI. Idus dicitur, in *Martis* diem, decimus autem Maii menſis dies accuratiſſime in *Solis* diem incidebat. Itaque certiſſime in marmore MAIARVM exponi debet: cumque eo anno neque V. Idus Maii, neque, ſi libeat, V. Idus Martii cum Dominico die concurrere potuerit, perſpicue demonſtratur, quod character ille ς non *quinarii*, ut volebat Reineſius, ſed *ſenarii* ſolum, nota eſſe poterit.

ς. Τὸ ἕκτον *ſexto*, *ſexta vice*. Sponius Itiner. pag. 124. ubi de Caeſare Veſpaſiano dicitur

ΔHMAPXIKHΣ
EΞOTΣIAΣ TO ς ATTOKPA
TΩP TO-IT . ΠATHP ΠATPI
ΔOΣ TΠATOΣ TO-ς AΠOΔE
ΔEIГMENOΣ TO-Z TEIMHTHΣ

ς. Τὸ ἕκτον. Muratorius pag. 370. n. 3.

ΔIOKΛHTIANOT
CEB. TO Z . KAI
MAΞIMIANOT
CEB. TO ς

ς. E'ξάκις *ſexies*. Marmor Oxonien. n. 3. p. 70.

ΣMTPNAN OΛTMΠIA FT ς

Vide in FT

ς. E'ξάκις χίλια *ſex millia*. Sponius Itiner p. 101. Vide in K. & N. Ita apud Placentinum Palaeogr. pag. 33. ETOC ς X MI.NI I *anno* 6640. *Indictione* X. Apud Murator. pag. 268. n. 3. ETOTΣ ς Ω M B. *anno* 6842. ideſt Chr. 1334.

ς. Character iſte veluti interpunctionis ſignum aliquando occurrit. Ita apud Montfauc. Palaeogr. pag. 174. Vide in INA.

Z

* Z. Ἑπτὰ *septem*. Reinesius Cl. XVII. n. 113. pag. 847.
ΒΙΟΥΣ ΜΕΝ ΕΤΗ Ν̄
ΖΗΣΑΣ ΔΕ ΕΤΗ Z̄
Bis etiam occurrit apud Fabret. pag. 591. Vide in MHN. & in HME.

Z. Ἕβδομος *septimus*. Leichius in Emendat. ad Graecas Murat. Inscript. pag. 77.
Λ. Z. ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
anno septimo Adriani Caesaris, ut ille feliciter interpretatur. Vide in Λ.

Z̄. Τὸ ἕβδομον *septimo*, *septima vice*. Sponius Itin. pag. 143.
ΥΠΑΤΩ ΤΟ Z̄
& pag. 124
ΥΠΑΤΟΣ ΤΟ-Ϛ ΑΠΟΔΕΔΕΙΓΜΕΝΟΣ ΤΟ. Z̄ ubi perspicue siglarum Ϛ & Z̄ valor indicatur.

Z. Pro Ƶ, sive Ξ *sexaginta*. In Muratorio p. 1165. n. 10. Ita nimirum certissime hoc loci referibendum, sive legendum esse iam monui in MNH. Ceterum character ille Ƶ pro Ξ saepius occurrit, ut apud Vignolium p. 233. Vide in ΑΠΕΛ. & ΕƵΕΠΙΤΑΓΜ.

* Z. In Oxoniensi marm. pag. 93.
Ϡ Z Φ. ΜΟΥΡΜΟΣ &c.
ubi Prideauxius optime charactere Z *septem millia* significari observavit; quamvis characterem alium Φ non pro numerali nota, sive *quingentis*, sed pro *Murmi* praenomine, perperam acceperit, latineque reddiderit *F. Murmus*.

* Z. Ζήσαντι. Muratorius pag. 1149. n. 10.
Θ. ΚΑ
ΚΛ. CΩΚΡΑΤΙ
Α. ΓΑ. CΩΚΡΑ
ΤΗ. ΥΙΩ. ΓΑΥ
ΚΥΤΑΤΩ. Μ.
ΧΑΡΙΝ Z. ΕΤ
Γ̄. Μ. ΙᾹ. Η. ΙΒ
ubi Cl. Editor *ζήσαντι qui vixit* legendum esse feliciter arbitratur. Marmor ipsum exhibet Maffeius *de Siglis* pag. 53. sed legit CΩΡΑΤΙΑ & CΩΡΑΤΗ.

* Ξ H. Sponius Itiner. pag. 132.
ΤΟΔΕ ΜΝΗΜΕΙΟΝ ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕΝ
ΠΟΠΛΙΟΣ ΑΙΛΙΟΣ ΦΛΑΒΙΑΝΟΣ
ΞΟΙΛΟΣ Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΑΥΤΟΥ Ξ Η
ubi Sponius optime interpretatur *vivens*. Ita in Miscell. Sect. X. n. 33. pag. 339.
ΖΗΣΑΣΑ ΕΤΗ Z K
ΜΗΤΗΡ ΤΥΡΑΝΝΙΣ ΖΗ
mater Tyrannis viva fecit. Ita prorsus apud Hesselium n. 21. explicate legitur ΖΩΣΑ ΑΠΟΛΛΩΝΙΑΣ & n. 5. ΖΩΝ. Itaque marmor aliud n. 19. in quo legitur
ΑΤΕΙΜΗΤΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ Z Ω
Η ΚΑΤΕΣΚΕΥΑΣΕ ΤΗΝ ΣΟΡΟ
restitui debet ΖΩΝ. quod explicate, nitideque legitur in Reines. Cl. XVII n. 22. p. 820. sicuti in Sponio Miscell. Sect. X. n. 74. ΖΩΣΑ.

* ZHI. Sponius Itiner. pag. 133.
ΟΥΗΔΙΟΣ ΑΒΑΣΚΑΝΤΟΣ
ΝΕΩΤΕΡΟΣ ΖΗΙ ΟΥΗΔΙΑΣΕ
ΚΟΥΝΔΑΖΗΙ ΟΥΗΔΙΑ ΝΕΙ
ΚΟΠΟΛΙΣ &c.
Eadem quoque Inscriptio apud Hesselium in Appendice Praef. inter Ephesinas reperitur num. 2. In alio vero marmore Thyatirae posito apud ipsum n. 26. legitur κήδονται δὲ τῆς σόρου Γ'αυιο Α'λέξανδρος, καὶ Ποταμῶν, καὶ κληρονόμος Α'ξων ΖΩΣΙΝ. ταυτῆς ἐπιγραφῆς ἀντίγραφον ἀντεθήκαμεν ἐν Ε'φέσῳ ἀρχεῖον.

ΖΗΣΑΝ. Ζήσαντι. Sponius Miscell. Sect. X. n. 117.
ΘΕΟΙΣ ΗΡΩΣΙΝ
Α. ΜΙΝΙΚΙΩ ΑΝΘΙΜΙΑΝΩ ΤΕΚΝΩ
ΓΛΥΚΥΤΑΤΩ ΚΑΙ ΘΕΩΙΔΙΩ ΕΠΗΚΩ
ΖΗCΑΝ ΕΤΗ Δ. ΜΗΝΑC Ε. Η. Κ.
ubi ille reddidit *qui vixit*.

ZNTAΣ. Muratorius pag. 1895. n. 2. marmor exhibet, in quo Deipara rogatur ut Iustiniani Augusti Imperium custodiat
✠ ΣΥΝ ΤΟΙΣ
Ω
ΟΙΚΟΥΣΙΝ ΕΝ ΚΟΡΙΝΘ Κ. ΘΕΩΝ ✠
Z NTAΣ ✠

ZC. Gruterus pag. 781. n. 3 prope *Thessalonicam* positum marmor exhibet
ΕΥΤΥΧΗΣ. ΣΤΡΑΤΟΝΙΚΗ
ΤΗ. ΣΥΜΒΙΩ. ΚΑΙ. ΚΥΡΙΑ
ΜΝΕΙΑΣ. ΧΑΡΙΝ. ΕΤΟΥΣ.ZC
Si rite characteres illi, vel numerales notae formatae fuerint, quid aliud exprimere fortasse possunt, quam CCVII. annos in aliqua Thessalonicensium Aera nobis incognita numeratos? At fieri etiam potest ut non alii, quam Stratonices defunctae, anni memorentur; ideoque in marmore pro ZC rescribi debeat ZO *septuaginta septem*.

H

* H. Ὄκτώ. Gruterus pag. 1036. n. 8.
ΕΤΩΝ. Ϛ. ΜΕ. Η.
Fabrettus pag. 144. n. 163.
ΕΤΗ ΙΗ̄

H. Ὄγδοος. Gruterus pag. 210. ΤΟΥ. Η. ΚΛΑΡΟΥ. *octavae sortis*. Fabrettus pag. 588.

ΤΗ Π. ΗΕΙΔΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩΝ
octava die *ante Idus Decembres*.

Η. Τὸ ὄγδοον *octavo*. Gruterus pag. 315. n. 9.
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗC. ΕΞΟΥCΙΑC. ΤΟ. ΙΗ.
Fabrettus pag. 685. n. 87.
αυτοΚΡΑΤΟΡΑ. ΤΟ. Η
Vide in ΑΔΕΛΦ.

* Η. Ἑκατὸν *centum*. In marmoreo Chronico, Sadvicenſi marmore, aliiſque pluribus ubique character ille *centum* ſignificat. Fortaſſe idem valor in Donii marmore pag. 311. n. 192. Cl. VII. Vide in ΠΟΔ. Apud Muratorium legitur pag. 559. n. 1. ἔτους Β. Η. C. pro Β. Π. C. *anno* 282.

* Η. Τὸ ὄγδοον. Gruterus pag. 1052. n. 6. Vide in Α.

* Η. Ἡμέρας. Gudius pag. 348. n. 11. *Romae* poſitum marmor exhibet
Θ. Κ.
ΣΑΠΡΙΚΙΩ ΤΡΕΠΤΩ
ΖΗΣΑΝΤΙ ΕΤΗ
F. M ○ Σ Z
Η ΚΔ

Interpretor Ε″τη Γ. Μήνας Ζ. Ἡμέρας ΚΔ. Etenim character F in Γ refingendus eſſe videtur; quamvis Scaliger characterem F, ſive digamma Aeolicum aliquando ς, ſive *ſex*, exprimere exiſtimaverit ad Chron. Euſebii pag. 105. Clarius apud Spon. Miſcell. Sect. X. n. 117.
ZHCAN ETEI Δ MHNAC E. H. K.
qui vixit annos IV. menſes V. dies XX.
Quandoquidem marmoris contextus non patitur ut in illo legatur ΕΤΕ ΙΔ, certiſſime corrigi, legique debet ΕΤΗ Δ. Ita apud Fabrettum pag. 592.
ΜΗΝΕCΓΗΓ *menſes III. dies III.*

Η. Ἡμέρων. Muratorius pag. 1860. n. 9. Vide in ΑΥΓ.

Η. Ἡμέρας. Lupus pag. 37.
Μ. Ζ. Η. ΙΑ. ω Θ
menſes VII. dies XI. horas IX.

Η. Ἡμέρας. Gruterus pag. 968. n. 7.
EZHCEN ETH ΥΗ″ Ν′
Legendum arbitror: *vixit annos XXI. dies XIII.* ut nempe litera, ſive character Υ, iuxta graecarum literarum ſeriem, *viginti ac unum* ſignificet; & character Ν, qui tertius, ac decimus ordine reperitur, *tredecim*.

Η. Ἡμέρας. Fabrettus pag. 755. n. 614. Vide in L. Eadem quoque ſigla, idemque valor in Boldetti marmore pag. 405. quamvis ille non Ἡμέρας, ſed Μήνας interpretetur. Vide in Μ.

* ΗΓΕΜΟ. Ἡγεμόνι. Gruterus pag. 458. n. 1. Etenim, ut in *Corrigendis* obſervatur, vocibus illis, quibus Gruteri marmor deſinit, in ſchedis aliis adjicitur
ΕΠΙΤΡΟΠΩ ΚΑΙ ΗΓΕΜΟ... Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

ΗΖΗC. Ἔζησεν. Muratorius pag. 393. n. 7.
ΗΖΗC ΗΤΗ ΚΗ.
Vide in ΑΡΚΑΔ.

ΗΗ.ξιοιν. Gruterus pag. 1105. n. 3.
ΑΝΕΓΝΩΣΘΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΥΡΙΩΝ ΣΤΑΤΙΩΝΑΡΙΩΝ ΕΝ ΗΗ.ξιοιν ΠΡΟΝΟΙΑΝ ΠΟΙΗCΑCΘΑΙ
Legendum arbitror ΕΝ Η ΗΞΙΟΥΝ hoc eſt ἐν ᾗ ἠξίουν *in qua aequum cenſebant*. Vide in CΚΝ. Certe in eximio Ariſtidis Rhetoris marmore, quod Bartolus illuſtravit, legitur ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΩΝ; hoc eſt character Ξ ita efformatur ut ſi arabicae cyphrae 2 lineola ſuperinducta foret, prorſus ut in noſtro Gruteriano marmore conſpicitur: quemadmodum in alio quoque marmore, quod accuratiſſime Gorius expreſſit Par. I. pag. 22. n. 41. legitur ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥC; atque inferius etiam character ipſe ſaepius ibi occurrit.

ΗΗω. Muratorius pag. 1964. n. 9.
ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ ΖΩCΙΜΟC ΔΙ
ΔΑCΚΑΛΟC ΕΤΩΝ. ΝΗ. ΕΙΡΗΝΗ CΟΙ ΗΗω
Facile eſt quidem hic ſacras ſolemneſque formulas ſuſpicari ἐν οὐράνῳ, ἐν Θεῷ, atque illas implexis, vitiatis etiam, vocum compendiis delitescentes conjicere. At, niſi ex ſchedis aliis lux oriatur, nihil hic eligi profecto poterit; levique mutatione reſcribi etiam liceat ΗΤω *Pax tibi ſit*. Marangonius, qui in *Appendice* pag. 73. marmor exhibuit, interpretatur *annorum LIX. Pax tibi*. At perſpicue reddendum LVIII.

ΗΚΕΡΗ. Muratorius pag. 1143. n. 8.
Θ Κ
ΚΑΙΝΙΔΙ ΘΥΓΑΤΡΙ ΖΙCΑΝΤΙ ΕΤΗ
Β. Μ. Η. ΗΚΕΡΗ ΜΑΝΘΟC ΚΑΙ CΩ
ΡΙΑ ΕΠΟΙΗCΑΝ ΜΝΗΜΗC ΧΑΡΙΝ
quod ille reddidit: *Caenidi Filiae, quae vixit annis II menſibus VIII. Ecere Manthos, & Soria fecerunt memoriae cauſſa*. At ego reſcribendum hic arbitror ΗΜΕΡΗ pro ΗΜΕΡ. Η, ideſt Ἡμέρας Η *dies VIII.* quemadmodum eadem nota ΗΜΕΡ. in marmoribus aliis occurrit.

* ΗΜ. Ἡμετέρᾳ, ſive ἡμῶν in Ticinenſi marmore apud Maffeium. Vide in ΔΕΠΠ.

ΗΜ

HM. Η'μέρας. Muratorius pag. 1656. n. 14.
D . M
ΚΛ . CATΥPA
EZHCEN ETH
ME . M . E . HM . IZ
vixit annos XLV. menſes V. dies XVII.

HME. Η'μέρας. Fabrettus pag. 591. n. 203.
ETH ΔΥΩ MHN . I . HME KZ

✱ HMEMIΣΘ. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in APX.

HMEP. Η'μέραις. Gruterus pag. 634. n. 1.
ETECIN . M . MECIN . B . HMEP . KE . ΩP . Z

HMHP. Η'μέρων. Fabrettus pag. 591.
ETΩN B . MHN . Z . HMHP . IΘ
Ita Gruterus p. 634. n. 1. Vide in A τὸ πρῶτον.

HMTCT. Margarinus p. 62. n. 1. Vide in EI ΘT. Suſpicor ibi legendum eſſe HM. C. *dies VI.* perinde quaſi characteres T, T interpunctionis locum obtineant. Vide in T.

HPA. Η'ρακλεωτόλεως. Marangonius in *Appendice* pag. 73. & Muratorius pag. 2051. n. 6.
ΦΛΑVIOC ΠΑΥΛΟC
ΕΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΑΠΟ
ΚΩΜΗ ЄΥΠ ΜΕΓΑΛ
HC ✝ OΥΘЄΩC
ΤΗC ΜΕΓΑΛΗC HPA
quod Marangonius interpretatur: *Flavius Paulus Heraclidi ab Pago magno Deae magnae Iunonis*. At Gorius ita marmor ipſum exhibuit Par. III. pag. 323.
ΦΛΑVIOC ΠΑΥΛΟC
HPAKΛЄIΔΟΥ ΑΠΟ
ЄΓΥΠΤΟΥ
ΚΩΜΗC ΜЄΓΑΛ
HC . . . . . .
ΤΗC ΜЄΓΑΛΗC HPA
Ita quoque Boldettus pag. 555. qui latine reddidit *oppido magno magnae Heracleae*. Quandoquidem vero tanta in duobus exemplis iſtis varietas obſervatur, atque in alterutro certe, ſive potius in utroque, voces aliquae temere tranſpoſitae, vitiataeque ſunt, commodus exinde ſenſus aliquis exſculpi non poterit, niſi fortaſſe in quarto verſu ubi Gorius lacunam interſerit, & Marangonius exhibet ✝ OΥΘЄΩC, legatur ΠΟΛЄΩC. Quod ad ultimam vero marmoris vocem attinet, in qua certe nota, ſive contractio reperitur, legendum arbitror HPAKΛЄΟΥΠΟΛЄΩΣ. Etenim, Ptolemaeo teſte Lib. IV. c. 5. duplex Heracleopolis in Aegypto reperiebatur, quarum una Η'ρακλέους μικρὰ πόλις, alia Η'ρακλέους πόλις μεγάλη dicebatur. Itaque Flavius ille ex hac ipſa *magna Heracleopoli* fuiſſe videtur. Quin etiam fieri potuiſſe ſuſpicor ut cum quadratarius in quarto verſu ſcripſiſſet HC, ceteras voces in quinto poſtremoque verſu ſcripturus, cum ſe ſpatiis iniquis excluſum conſpiceret, ſyllabarum, quae poſt HPA ſupererant, ΚΛЄΥΠΟΛЄΩC, partem in ſuperioris verſus fine exaraverit, ideoque vox illa ✝ OΥΘЄΩC temere prodierit.

HC. Lupus pag. 63. obſcuram & implexam ſiglam hanc divinando interpretatur Hν Cρίϛω. Vide in APK.

HT ϛ. In marmore Oxonienſi n. 3. pag. 70.
ΣMΥPNAN OΛΥMΠIA HT ϛ
Quid ſibi hic velint, inquit Prideauxius, *notae illae* H ϛ *omnino neſcimus nos. Nodum mihi hactenus inextricabilem ſolvant eruditiores. Prima earum ita typis repraeſentari debuit, ut ſuperior, quae tranſverſa eſt, linea ſiniſtro τῷ* H *apici coniungeretur, ac ſi* T *&* H *in unum coaluiſſent. Sed nos hic planiſſime caecutimus; quod fateri, ubi aliter non ſuppetunt vires, nunquam pudet. Secunda figura τῷ ἐπισήμῳ* ϛ *non prorſus eſt diſſimilis.* Suſpicatur tamen Olympia *quinquennalia* Smyrnae *bina* fuiſſe, eademque in marmore indicari. Sponius, qui marmor ipſum protulit Miſcell. Sect. X. n. 113. latine reddit *Smyrnae Olympia octies*: quod nimirum ſolum H pro numerali nota habuerit, aliamque ſiglam ϛ prorſus neglexerit. Mihi vero perſpicuum ſatis, atque exploratum eſſe videtur charactere, vel nota ϛ victoriarum numerum indicari; ut quemadmodum nempe Citharoedus ille Argis *Nemea* ter, Romae *Capitolia* bis viciſſe dicitur, ita quoque Smyrnenſia Olympia *ſexies* viciſſe intelligatur. Alia vero ſigla, vel characteribus H T peculiaria quaedam Olympia indicari putaverim, quae Smyrnae agerentur, ut ab Olympiis aliis itidem Smyrnae celebratis, veluti diſcrimine, diſtinguerentur. Itaque, ſicuti Athenis Panathenaea quaedam *maiora*, alia *minora* dicebantur, ita propemodum Smyrnae quoque Olympia alia *minora*, alia *maiora* fortaſſe fuerint; ideoque in noſtro marmore Olympia illa facile memorantur, quae *minora*, atque *annua* fortaſſe fuerant: unde HTTONA, ſive *minora* dicuntur. Ac certe quidem non *Olympia* ſolum, ſed etiam *Hadriania Olympia* Smyrnae peragi conſueviſſe ex Gruteri marmore, quod exhibetur in E, Seldenus, Fabricius, aliique iam viderant. Vtraque vero *pentaeterica* fuiſſe Seldeno vix conceſſerim; ſed alia potius *annua*, adeoque *minora*, fuiſſe dixerim, quae ſolo *Olympiorum* nomine vocarentur; cum Hadriania Olympia facile pentaeterica, adeoque ſplendidiora, & *maiora* cenſerentur. Itaque in hac hypotheſi Olympia in noſtro marmore memorata *minora*, atque *annua* fuerint; ut proinde, vel Η''ττονα, ſive, ſi libeat, Ε'τήσια vocentur; adeoque ſi-

gla non ex H & T, ſed ex E, & T una coaleſcentibus efformata ſit. Gronovius tamen, qui marmor ipſum Tomo VII. Antiqu. Graec. edidit, teſtatur characterem, vel notam 7 in ipſo marmore, veluti interpunctionis ſignum, quater occurrere; adeoque legit ΟΛΥΜΠΙΑ Η ΚΑΙ Ι ΑΔΡΙΑΝΙΑ ΡΩΜΑΝ ΔΙΣ, vertitque *Olympia octies & decies. Hadriania Romae bis.* Denique Falconerius ad Inſcript. Athlet. Sponii inſtar ſolum characterem H veluti numeralem admittit, adeoque reddit *Olympia VIII. Adriania* (Olympia ibidem) ſemel. *Romam* (Agonem Capitolinum) bis: quod nimirum Hadriania nulla Romae peragerentur, Romaeque nomine Capitolinus Agon intelligatur; neque uſpiam in marmore prius Ludorum, mox Vrbis; ſed ubique viciſſim prius Vrbis, mox Ludorum nomen occurrat. Quis litem hanc dirimat? Ego Seldeno potius, qui marmor integrius ſpectaverat, aſſentiri nunc velim; cum Gronovii lectio, atque ingens ille Victoriarum numerus facile probari vix poſſit.

Θ

* Θ. Ἐννέα *novem*. Gruterus pag. 685. n. 12.

ET . Θ . M . I . HM. IB.

Muratorius pag. 1830. n. 4.

ZHΣAΣ ETH III . MHNAΣ Θ HMEPAΣ K

quod ibi redditur *annos III. menſes VIIII. dies XX.*

Θ. Ἔννατος *nonus*. Gruterus pag. 211.

ΤΟΥ Θ ΚΛΑΡΟΥ *nonae ſortis*

& pag. 327. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

* Θ. Τὸ ἔνναtον *nono*, vel *nona vice*. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 93. pag. 353.

ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΤΟ Θ.

quod ibi certiſſime *nono* ſignificat.

Θ. Muratorius pag. 1451. n. 8.

ΓΝ. ΚΛ. ΠΛΩΚΙΩΙ
ΠΑΣΙΚΡΑΤΕΙΑ ΘΡΕ
ΠΤΩ . ΙΔΙΩ . ΜΝΗ .
ΧΑΡΙΝ . ΕΣΘΛΗ . Θ

Suſpicor ibi characterem Θ ſignificare Τέθηκατο *poſuit*; ac Monimentum ipſum non a Paſicrateia, ſive Paſicrate, ut Cl. Muratorius exiſtimat, ſed ab *Eſthle* poſitum eſſe putaverim. Certe Muratorius ipſe hoc idem marmor iterum exhibet pag. 1451. n. 8. ibique legitur ΠΑCΙΚΡΑΤΕΙ . ΘΡΕΠΤΩ *Paſicrati Alumno*. Itaque minus accurate Leichius pag. 69. legendum coniecerat μνήμης χάριν ἐσθλῆς *bonae memoriae cauſſa*. Quamvis enim apud Reinef. pag. 708. inveniatur χάριν ἀιωνίου μνήμης, Leichii tamen coniectura ceteris marmoris vocibus repugnare conſpicitur.

Θ. Θεά. Donius pag. 8. n. 30. atque ex Donio Muratorius pag. 72. n. 1.

Θ . ΙΣΙΣ . ΧΑΙΡΕ
Λ . ΙΟΥΛ . ΠΑΣΙΝΕΙΚΟΣ

ubi Gorius optime interpretatur: *Dea Iſis, ſalve. L. Iulius Paſinicus.*

* Θ. Θυγάτηρ. Muratorius pag. 164. n. 3. Marmor Patavii poſitum exhibet

Ο ΔΗΜΟΣ
ΣΜΥΡ. ΜΑΓΝ
ΟΥΛΠΙΑ ΜΑΡΚΕΛΛΕΙΝΑ ΟΥΛ . Θ .
ΑΡΧΙΕΡΕΙΑ
ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ ΟΥΡΑΝΙΑΣ
ΕΡΩΤΙ
ΟΥΡΑΝ

Θ. Θάνοντα. Gruterus pag. 1146. n. 2. & Fleetwoodus pag. 266. n. 2.

Ο ΣΥΝΖΥΓΟΣ . ΜΕΙΛΑΤΟΣ . ΝΟΣΩ . ΜΕΝ
ΚΑΤΕΚΤΑΝΕ . Θ . ΑΥΤΟΝ ΑΝΕΛΩΝ
ΠΑΥΛΙΝΑ . ΒΙΚΤΩΡΙΑ . ΤΩ . ΑΝΔΡΙ
ΕΚ . ΤΩΝ . ΙΔΙΩΝ . ΜΝΗΜΗΣ . ΧΑΡΙΝ

ubi Gruterus ipſe, & Fleetwoodus adnotavit hic Θ eſſe θάνατον. Cl. Maffeius characterem illum in latinis quidem marmoribus ſaepius occurrere obſervavit; ſed *in Graecis*, inquit, *non vidi*. In eximio autem Lupi marmore, quod a Muratorio quoque exhibetur p. 1855. n. 10. character ipſe, ſed minori forma, conſpicitur;

EZHCEN . ETH . ΛΕ & ΠΡΟ
μιας ΕΙΔΩΝ μΑΡΤΕΙΩΝ

quod ibi a Cl. Viro redditur θάνασα. Denique in Muratorio pag. 1912. n. 5.

ΝΕΑ ΜΑΞΙΜΙΛΛΑ
Η ΠΡΟCΦΙΛΕCΤΑΤΗ
ΘΥΓΑΤΗΡ Θ ZHCEN MH
. . . IC ΚΑΙ ΗΜΕΡΑC ΟΚΤΩ

Quod ab illo redditur . . . *Filia defuncta, quae vixit menſes tres, & dies octo*. Fortaſſe tamen ſcriptum fuerat ЄZHCEN. Eadem quoque Nota, idemque valor in alio Muratorii marmore pag. 1148. n. 8. Vide in ΘΗ.

ΘΕ. Gruterus pag. 897. n. 11.

EZHCEN ETH . ΘΕ . MHNAC . . .

ubi certiſſime reſcribendum arbitror ΟΕ. 75.

ΘΕ. Θεοῖς. Muratorius pag. 1010. n. 6. Vide in ΠΛΑΤ.

* ΘΕ. In Oxonienſis Marmoris 13. titulo pag. 295. in Appendice: quod rite feliciterque Maffeius interpretatur Θεοῖς Ἐπικουρίοις *Diis iuvantibus*, quod id explicate legatur in Gruteri marmore pag. 68. n. 6. Κυρίῳ Ἀσκληπίῳ . καὶ Τ̔γίῃ . Θεοῖς . Ἐπικουρίοις. Ingenioſae Cl. Viri coniecturae addi etiam poterit initio Latini marmoris apud Grut. p. 4. n. 9. & 10. reperiri DIIS PROPITIIS. quod exem-

exemplis aliis oſtendi poſſet. In Sadvicenſis Marmoris titulo occurrit E.Θ. idque Taylorus interpretatur Ἐυνοίᾳ Θεῶν. Quandoquidem tamen marmor illud in Delo poſitum fuit, & pecuniarum, ac foenorum recenſionem continet, quae in Apollinis, Dianaeque etiam fortaſſe honorem exactae fuerant, libentius hic legerem Ἐπιχωρίοις Θεοῖς *Diis Indigenis*: ut nimirum *Apollo*, ac *Diana*, qui apud Delios orti, adeoque Deliorum indigenae, ferebantur, hac formula exprimerentur, Delique Praeſides oſtenderentur. Denique, ne coniecturas alias diſſimulem, etiam Ἐπιχθονίοις Θεοῖς *Diis Superis* hic intelligi fortaſſe poterit: ſicuti apud Gruterum p. 75. n. 3. explicate legitur ΘΕΑ. ΕΠΙΧΘΩΝΙΩ. ΤΥΧΗ. Interdum etiam Ἐπικόῳ reperitur, ut apud Sponium Pop. Atti. pag. 208. Iſis Ἐπικόο, & Hercules Ἐυάκεος vocatur apud Gruterum pag. 49. n. 1. ut facile proinde vox illa in Sadvicenſis etiam marmoris titulo ſupponi poſſit.

ΘΕΑΜΑ. Muratorius pag. 2019. n. 3.

ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ
ΘΕΑΜΑ. ΤΙΒ. ΚΛ.
ΧΑΙΡΗΜΩΝ
ΚΑΙ ΤΙΒ. ΚΛ. ΑΥ
ΡΗΛΙΑΝΟΣ ΑΡΧΕ
ΛΑΟΣ ΧΑΡΙΣΤΗ
ΡΙΟΝ

Cl. Editor hoc marmor ipſum iam dederat pag. 645. n. 2. cum verſione Bimardi. *Quod felix fauſtumque ſit. Spectaculum Tiberius Claudius Chaeremon, & Tiberius Claudius Aurelianus Archelaus in gratiarum actionem.* At quodnam ſpectaculi genus, aut cui Deo, vel Deae celebratum hoc eſſe putabimus, ſi neque Ludi, neque Dei nomen in marmore memoratur? Etenim ΑΓΑΘΗΙ ΤΥΧΗΙ, quod in ſuprema marmoris, vel baſis parte a ceteris vocibus omnino ſeiunctum conſpicitur, ſolemnem quidem formulam aut fortunae, *bonique facti* mentionem exprimit; non vero Numen, cui gratiae, voto ſuſcepto, referantur. Itaque ſuſpicor in mutila, vel obtruncata voce ΘΕΑΜΑ verum Deae nomen deliteſcere, cui baſis, Titulus, fortaſſe etiam Statua, in gratiarum actionem poſita, vel conſecrata fuit. Quaenam vero alia eſſe potuit, quam Pallas ipſa, quae in Monimentis aliis ΘΕΑ ΜΑΓΑΡΣΙΣ nominatur? Sic, ut Scriptorum teſtimonia omittam, Reineſius Cl. I. n. 129. p. 166. Donius Claſ. I. pag. 21. & Muratorius ipſe pag. 52. n. 3. marmor *in Via Appia* poſitum exhibet, in quo ſupra Palladis armatae imaginem explicate legitur

ΘΕΑΝ ΜΑΓΑΡΣΙΔΑ
ΤΙ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΥΡ
ΑΝΕΘ-[ΚΕΝ

Itaque, niſi plurimum fallor, in noſtro etiam marmore ΘΕΑ ΜΑΓΑΡΣΙΔΙ reſtitui debet, cui duo illi, fortaſſe milites, gratias perſolverint.

Θ.Η. In titulo Graeci Marmoris apud Gruterum pag. 973. n. 2. Hoc ab aliquibus explicatur Θεοῖς Ἡ″ρωσιν. Cl. tamen Maffeius pag. 113. cum apud Boiſſardum, ex quo Gruterus marmor acceperat, non Θ.Η. ſed Θ.Κ. reperiatur, formulae novitatem evaneſcere exiſtimavit; conſuetaque formula cum Scaligero Θ.Κ. legendum aſſeruit. Quid vero ſi apud Boiſſardum ipſum formula ab exſcriptore vitiata fuerit? Certe marmor aliud Smyrnae poſitum apud Reineſium Claſ. XII. n. 132. pag. 694. & apud Sponium Miſcell. Sect. X. n. 117. nitide diferteque incipit Θεοῖς Ἡ″ρωσιν, quod non *Semideis*, ut in Gruteriano reddit Maffeius, ſed *Diis*, & *Heroibus*, exponi debet.

ΘΕΟΦΑΝΕΣΤ. Muratorius pag. 1979. n. 5.

ΜΑΤΕΡΑ ΚΛΕΟΞΕΝ ΚΑΙ ΝΙΚΩΝΟΣ
ΔΙΟΦΑΝΤΟΥ ΔΕ ΤΟΥ ΘΕΟΦΑ
ΝΕΣΤ ΓΥΝΑΙΚΑ

ubi Κλεοξένυ, & Θεοφανεσάτυ legi debet, quemadmodum Cl. Muratorius optime interpretatur.

ΘΕΟΦΙΛΕC. Θεοφιλεσάτυ. Montfauconius Palaeogr. p. 174.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΦΙΛΕC
ΧCΥΠΓ

Vide in ΧCΥΠΓ.

Θ Η. Muratorius pag. 1148. n. 8.

ΚΑΑΥΔΙΑ. ΔΙΑ. ΘΥΓΑΤΡΙ
ΕΠΟΙΗCΕΝ. ΟΥΔΕΝΙ
IIIIIIIIII ΙΗ. ΘΗ. ΖΗCΑCΑ
ΕΤΩΝ. Δ̄. Μ. Ζ̄. ΗΜ. Β̄. Θ.
Λ. ΚΛΑΥΔΙΟC. ΚΑΙ. ΚΑΛΛΙCΤΗ
ΓΟΝΕΙC

quae Muratorius interpretatur: *Claudiae Diae Filiae* (⁎) *Fecit. Nulli . . . . Vixit Annos IV. Menſes VII. Dies II. E vivis abiit*: perinde quaſi character Θ ſignificet Θανασα, ſive Θανάση. Voculam autem ΔΙΑ ita facile ſupplendam eſſe putaverim, ut legatur ΙΔΙΑ *ſuae*.

⁎ ΘΚ. Θεοτόκος *Deipara*. Marmor Oxonienſe pag. 307.

⁎ Θ.Κ. Θεοῖς Καταχθονίοις *Diis Inferis*, latinoque more *Diis Manibus*. Frequentiſſime haec formula in Graecis marmoribus obſervatur, atque ubique fere characteres illi inſuprema marmoris parte a ceteris vocibus infra exaratis ſeiuncti conſpiciuntur. Aliquando tamen cum vocibus ipſis in uno eodemque verſu reperitur, ut apud Muratorium p. 1309. n. 8.

Θ.Κ. ΑΥΡΕΛΙΩ ΕΠΑΦΡΟΔΕΙΤΩ

ubi

ubi non Θ *Caio Aurelio*, ſed *Diis. Manibus.* * ΘΥ. *Θυγατρός*. Sponius Pop. Attic. p. 105.
Aurelio, reddi debet.

ΕΠΙ ΙΕΡΕΙΑΣ ΚΛΑΥΔΙΑΣ
ΤΕΙΜΟΘΕΑΣ ΤΗΣ ΤΕΙΜΟ
ΘΕΟΥ ΓΑΡΓΕΤΤΙΟΥ ΘΥ.

Θ ΚΑ. Gruterus pag. 780. n. 4.

Θ ΚΑ
ΕΛΠΙΝΕΙΤΗ. ΙΑΧΩ ΣΥΝΒΙΩ
ΤΕΙΛΙΩΤΑΤΩ ΜΝΗΜΗΣ ΕΝΕΚΕ

ubi legendum arbitror ΕΛΠΙΝΕΙΚΗ.

ΘΥΤΤΡΙ. *Θυγατρί*. Muratorius pag. 1920. n. 2.

ΠΑΡΑΜΟΝΑ ΘΥΤΤΡΙ ΣΩΖΟΜΕΝΗ
ΕΤΗ ΕΖΗΣΕΝ. Δ. ΜΕΝΑΣ. S
ΚΑΤΑΘΤΗ. ΠΡΟ. Γ. ΝΩΝΩΝ ΜΑΡΤΙΩΝ

Quod ibi redditur . . . *Depoſita eſt III. Nonas Martias*. Ceterum, ut opinor, vox ΚΑΤΑΘΤΗ. ita dividi debet ut ΚΑΤΑΘ pro *Καταθέτη* legatur; ſyllaba vero, vel articulus TH ad diem proxime expreſſum referatur. Apud Marangonium in *Appendice* p. 70. legitur ΜΑΡΙΩΝ redditurque *Martiarum*.

ΘΚΟΝ. *Θεοτόκον*. In Appendice Marm. Oxon. n. 33 pag. 306.

ΘΚΟΥ. *Θεοτόκῳ*. Ibidem.

ΘΥΤΤΑΤ. *Θυγατρί*. Boldettus pag. 547.

ΤΗ ΓΛΥΚΥΤΑΤ
ΘΥΤΤΑΤ ΚΡΙΣΠΙΝ
ΕΤΩΝS ΣΤΡΑΤ
ΚΑΤΑΚΥΛΙΝΑ
ΑΝΕ ΘΗΚΑΝ

Boldettus hic optime quidem reddidit *Dulciſſimae filiae Criſpinae . . . Strateus, & Aquilina*; at ubi characte̊re S annos *ſeptem* indicari putavit, perſpicue fallitur, cum ille *ſex* hic alibique ſignificet.

ΘΚ. *Θεοῖς Καταχθονίοις*. Gruterus p 810. n. 3.

ΘΚ. Χ
Η ΣΕΜΝΗ ΚΑΙ ΦΙΛΑΝ
ΔΡΟΣ ΜΟΝΗ ΠΡΟΥΧΟΥ
ΣΑ ΠΑΣΩΝ ΑΛΟΧΩΝ κ. τ. λ.

ΘΕΩ. *Θεῷ*. Muratorius pag. 1860. n. 12.

ΖΗΣΟΥΣΑ ΕΝ ΘΩ ΕΤΗ ΠΛΕΙΟΝ ΕΙ
ΕΛΑΣΣΟΝ ΠΕΝΤΕΚΟΝΤΑ ΓΕΝΑΜΟ
. . . . . ;,,

quod ille reddidit: *quae vixit in Deo annos plus minus quinquaginta* . . . . .

* ΘΣ. Θεός. Cl. Maffeius ſiglam hanc, eiuſque interpretationem exhibet, ignotum tamen cui marmori inſcripta illa fuerit.

* ΘΣ. ΚΑ. *Θεοῖς Καταχθονίοις*. Gualtherius Tab. Siculis pag. 44. n. 265.

ΘΣ. ΚΑ
ΠΟΝΠΩΝΙΑ
ΜΑΞΙΜΑ
ΕΖ. ΕΤ. Μ
ΚΑΜΟΛΙΣΣΟΣ
ΙΕΙΔΙΑ
ΣΥ. . . ΡΙΩ

ubi ille reddit: *vix. an. XL. Kamoliſſus* . . . . . At Muratorius ex Schedis aliis ita marmor exhibuit pag. 1490. n. 14.

ΚΑΜΟΛΙΣΣΟΣ
ΤΗΝ ΙΔΙΑΝ
ΣΧΧ ΑΙΣΥΗΝ

extremoque verſu ΣΥΜΒΙΟΤΗΝ legendum eſſe coniecit. Mihi vero Gualtherii lectio longe accuratior videtur; ideoque reſtituerem ΕΙΔΙΑ, ſive potius ΤΗ ΙΔΙΑ ΣΥΜΒΙΩ.

Θ. KAT. Vignolius pag. 233. Vide in KAT. Viciſſim apud Gudium pag. 105. n. 5. ΘΕΟΙΣ. Κ. Vide in Κ.

Θ ΚΥ. Gualtherius pag. 45. n. 289. & ex illo Murat. pag. 1746. n. 13.

Θ ΚΥ
ΣΕΙΛΙΚΙΑ
ΜΕΛΛΟΥΣΑ
ΕΖΗΣΕΝ
ΕΤΗΧΙΙΙΙ

ubi Gualtherius ipſe interpretatur D. M.

* ΘΥ. *Θυγατρός*. Sponius Pop. Attic. p. 105.

ΕΠΙ ΙΕΡΕΙΑΣ ΚΛΑΥΔΙΑΣ
ΤΕΙΜΟΘΕΑΣ ΤΗΣ ΤΕΙΜΟ
ΘΕΟΥ ΓΑΡΓΕΤΤΙΟΥ ΘΥ.

ΘΥΤΤΡΙ. *Θυγατρί*. Muratorius pag. 1920. n. 2.

ΠΑΡΑΜΟΝΑ ΘΥΤΤΡΙ ΣΩΖΟΜΕΝΗ
ΕΤΗ ΕΖΗΣΕΝ. Δ. ΜΕΝΑΣ. S
ΚΑΤΑΘΤΗ. ΠΡΟ. Γ. ΝΩΝΩΝ ΜΑΡΤΙΩΝ

Quod ibi redditur . . . *Depoſita eſt III. Nonas Martias*. Ceterum, ut opinor, vox ΚΑΤΑΘΤΗ. ita dividi debet ut ΚΑΤΑΘ pro *Καταθέτη* legatur; ſyllaba vero, vel articulus TH ad diem proxime expreſſum referatur. Apud Marangonium in *Appendice* p. 70. legitur ΜΑΡΙΩΝ redditurque *Martiarum*.

ΘΥΤΤΑΤ. *Θυγατρί*. Boldettus pag. 547.

ΤΗ ΓΛΥΚΥΤΑΤ
ΘΥΤΤΑΤ ΚΡΙΣΠΙΝ
ΕΤΩΝS ΣΤΡΑΤ
ΚΑΤΑΚΥΛΙΝΑ
ΑΝΕ ΘΗΚΑΝ

Boldettus hic optime quidem reddidit *Dulciſſimae filiae Criſpinae . . . Strateus, & Aquilina*; at ubi characte̊re S annos *ſeptem* indicari putavit, perſpicue fallitur, cum ille *ſex* hic alibique ſignificet.

ΘΩ̄. *Θεῷ̄*. Muratorius pag. 1860. n. 12.

ΖΗΣΟΥΣΑ ΕΝ ΘΩ̄ ΕΤΗ ΠΛΕΙΟΝ ΕΙ
ΕΛΑΣΣΟΝ ΠΕΝΤΕΚΟΝΤΑ ΓΕΝΑΜΟ
. . . . . ;,,

quod ille reddidit: *quae vixit in Deo annos plus minus quinquaginta* . . . . .

I

* I. Εἷς *unus*. Montfauconius Diar. Ital. c. 21. pag. 315. Theodori Conſulis, & Ducis Epitaphium exhibet, in quo is vixiſſe dicitur ΕΤΗΙ ΚΑΙΜ. Id ipſe Montfauconius interpretatur *annos quinquaginta*: quod characterem I pro *decem* acceperit. At Cl. Maffeius charactérem ipſum pro *uno* Latinorum more uſurpatum exiſtimat, ideoque reddit *unum & quadraginta*. Ac certe, ſi *quinquageſimus* annus exprimendus erat, non I ϟ M, ſive, ſi mavis, Δ ϟ M; ſed Latinorum more L., aut Graecorum N. ſculptum fuiſſet. Ita fortaſſe legi poterit in hoc etiam Sponii marmore *Rei Antiquar. Select. Quaeſt. Diſſert. XVIII.* & Miſcell. Sect. I. in fine

ΖΗΣΑΝΤΙ ΕΤΗ
ΙΜ . . . . ΚΑ . . .

niſi fortaſſe potius cui libeat interpretari Ε″τη Ι Μήνας ΚΑ. Ita quoque in Marmoreo Chronico, in Sadvicenſi, aliiſque marmoribus character I ſemper *unum* ſignificat. Hic ipſe valor intelligi profecto debet in Muratorio pag. 1830. n. 4.

ΖΗΣΑΣ ΕΤΗ ΙΙΙ. ΜΗΝΑΣ Θ ΗΜΕΡΑΣ Κ

an-

annos III. menses VIIII. dies XX. ut ibi feliciter explicatur. Ita denique apud Gruterum pag. 212. & 213.

ΔΑΙΘΜΟΥΣ III & ΔΕΘΜΟΥΣ IIII.

ubi Gualtherius pag. 35. optime reddit *Divisiones III.* licet pag. 33. scribat *Divisiones XII.* quod nimirum ita secundos characteres exprimat ΔΑΙΘΜΟΥΣ III: perinde quasi character I maiori forma *decem*, minori *unum* significet.

* I. Δέκα *decem*. Eiusmodi valor characteri I certissime concedi debet ubi cum aliis characteribus, sive numeralibus notis ita coniungitur, ut aliter ipse intelligi, vel explicari non possit: ut

IE. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

IΓ. Vide in ΕΙ ΘΥ

AI. Vide in ϛ.

Lupus pag. 141. ΜΗΝΩΝ IΘ ΗΜΕΡΩΝ $\overline{\text{ΚΔ}}$. Denique apud Placentinum Palaeogr. pag. 33. Indictio $\overline{\text{I}}$ cum anno Mundi 6640. sive Chr. 1132. coniungitur, quae *decima* esse debet. Vide in $\overset{\Delta}{\text{INI}}$. Ita facile in $\overset{P}{\text{ΠΗ}}$.I.K.CEΠ. Vide in CEΠ.

I. Δέκατος. Gruterus pag. 210.

ΤΟΥ.I.ΚΛΑΡΟΥ *decimae sortis*

sic AI.BI.ΓI.ΔI.ΚΛΑΡΟΥ pro *undecima*, *duodecima*, *decimatertia*, *quartadecima sorte*.

I. Τὸ δέκατον *decimo*, *decima vice*. Exprimendis Consulatus, aut Tribuniciae Potestatis annis frequenter usurpata haec sigla conspicitur. Ita

TO $\overline{\text{IH}}$. Vide in Γ

TO I. Append. Marm. Oxon. pag. 293. n. 9.

TO $\overline{\text{A}}\,\overline{\text{I}}$ Vide in ϛ

I. Καὶ. Muratorius pag. 1219. n. 3.

Θ . K
ΚΑΛΗ ΧΡΗCΤΗ Ε
ΖΗCΕ ΕΤΗ . Κ . ΜΗΝ . Γ
ΗΜΕΡ . ΙΑ ΕΥΓΑΜΙΟΝ
Ι CΥΜΦΕΡΟΥCΑ ΟΙ *lllllllll*
ΕΙC ΤΕΚΝΟ ΦΛΥΚΥΚ *lllllll*

quod ille interpretatur: *Formosae Probae. Vixit annos XX. menses III. dies XI. Eugamioni Sympheruſa . . . Filiae dulcissimae*. Atque optime id ille quidem quod Γλυκυτάτῳ, sive potius Γλυκυτάτη, ut opinor, rescribendum existimavit. Ceterum ego Κάλη non *Formosae*, sed *Cale*, veluti proprium filiae nomen, reddiderim. Certe hoc ipsum *Cale* nomen apud Gruterum pag. 724. n. 1. Murator. pag. 1274. n. 8. 1447. n. 2. 1552. n. 6. 1577. n. 6. occurrit; cumque ibi non feminam, sed ubique virum significet, in nostro quoque marmore fortasse non *Cale optimae filiae dulcissimae*, sed *Cale optimo filio dulcissimo* reddendum erit. Quamvis autem in 4. & 5. marmoris versu nulla lacunae vestigia exhibeantur, legendum tamen arbitror ΕΥΓΑΜΙΟΝ ΚΑΙ CΥΜΦΕΡΟΥCΑ ΟΙ ΓΟΝΕΙC

I. Γ'ερᾶς. Gruterus pag. 1052. n. 6.

ΙΕΡΟΚΩΜΙΤΙ. ΑΠΟ. Ι. ΚΩΜΗC. ΑΔΔΑΝΩΝ

Vide in A.

$\overline{\text{IA}}$. Marmor Riccard. in Fastis Attic. Tom. I. pag. 170.

Αιαντιδος Σ
ΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟ
ΡΑΚΛΕΩΝΟΣ
$\overline{\text{IA}}$

Certe Populi cuiusdam Attici sub Aeantide Tribu recensiti nomen hic delitescit, quod ignorare nunc cogimur; nisi fortasse . . $\overline{\text{ΓA}}$ pro $\overline{\text{ΦΗΓA}}$, ideſt Φηγαιεύς intelligatur.

IAI. Boldettus pag. 406.

ΓΑΖΑΙΒ ΚΑΛΖΟΝΙΩΝ ΔΩΡΜΤΙΝΤΤΑ
ΚΕΦΙΛΙΑ . ΙΑΙ

quod ille interpretatur *Gazeo Calzonio. Dormit in pace. Filia propria*. Perspicue tamen legi, supplerique debet ΓΑΖΑ. ΙΒ. ΚΑΛανδῶν. ΖΟΝΙΩΝ pro ΙΟΥΝΙΩΝ. *Gaza. XII. Kalendas Iunias, dormit in pace*, ut ex Lupo Cl. Muratorius exhibuit pag. 1879. n. 2. Postremam vero vocem ita explicaverim, ut fortasse ΓΑΙ ϐ, vel alterius nominis initium videatur, virumque significet, cuius Gaza illa *filia* fuerit. Siquidem *Gaza* non viri, sed mulieris, nomen esse exemplis aliis ostendi posset: ut apud Murat. pag. 1451. n. 4. bis mulieris *Gazzae* nomen occurrit.

IAN. Γ'ανναρίων. Lupus pag. 136. Vide in $\overline{\text{Ρl}}$. Ita apud Muratorium pag. 1940. n. 5. ΤΗ ΠΡΟ Ι ΚΑΛ ΙΑΝ.

IAPAKATI. Παρακατατίθεται. Oliverius Marmor. Pisaur. n. 163. pag. 66. Vide in ΡΥΘΗΝ.

IATT. Κάτθανε, sive Καταθέτη. Boldettus p. 407.

ΕΙΛΑΡΙΤΑC . ΙΑΤΤ , $\overset{P}{\text{ΠΗ}}$ $\overset{o}{\text{T}}$ Ι.
ΚΑΛ . CΕΠ.

quod optime ab illo redditur *Hilaritas deposita ante X. Kal. Sep.*

IΔΙ. Γ'δίῳ. Gruterus pag. 680. n. 6. Vide in ΑΚΥΛ.

IMOKPA. Τιμοκράτης. Sponius Itinerar. p. 49.

. . . . . ΙΜΟΚΡΑ ΛΕΥΚ

IMP. Reinesius Clas. IX. n. 51. pag. 569.

ΕΠΑΦΡΑΣ ΑΓΑΛΜΑΤΟΠΟΙΟΣ ΕΝΚΑΥΣΤΗΣ
ΚΑΙ ΙΜΡΑΛΠΕΛΕ ΘΕΡΑ ΚΑ ΙΟΥΛΙΟΣ
ΑΤΙΟΧΩΣ

Rei-

Reineſius hoc loci latinas, graecaſque voces & literas una permixtas eſſe arbitratur; ideoque legendum exiſtimat: Καίσαρος Imperatoris Α'πελεύθερος.

* ΙΝΔ. Γ'νδικτίωνι *Indictione*. Montfauconius Diar. Italic. c. 21. pag. 315.
ΕΝ ΙΝΔ. ΤΕΤΑΡΤΙ

ΙΝΙ$^{\Delta}$. Γ'νδικτίωνος. Placentinus in Palaeogr. p. 33. marmor exhibet anno Mundi 6640. ſive Chr. 1132. poſitum, quod ita deſinit

ΕΤΟC $\overline{\text{S}}$ $\overline{\text{X}}$ $\overline{\text{M}}$. ΙΝΙ$^{\Delta}$ $\overline{\text{Γ}}$ ✠

anno Mundi 6640. *Indictione X.*

ΙΝΛ^{s}. Montfauconius Palaeogr. pag. 174.

ΕΠΙ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ. ΤΟΥ. ΑΓΙΩ^{s}. ΑΡΧΙΕΠΙC,
ΚΑΠΙΛΙΟΥ. ΤΟΥ. ΠΕΡΙΒΛ^{s}. ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ,
ΕΥΤΥΧΩC ΑΝΕΝΕΩΘΗ. ΚΟΥ. . . . Ο,
ΤΟΙΧΟC. Γ̋. ΦΛ^{s}. ΑΠΠΙΩΝΟC. ΤΟΥ,
ΛΑΜΠΡ^{s}. ΙΝΛ^{s}. Β. ✝

Montfauconius ita latine reddidit: *Sub Theodoro ſanctiſſimo Archiepiſcopo, & A. Pilio conſpicuo Proconſule, feliciter reſtauratus eſt murus. Conſule Fl. Appione ſplendidiſſimo illuſtri* 2. vel *poſt Conſulatum eius anno* 2. adeoque, cum Appion Conſul fuerit anno Chr. 539. hic annum 541. indicari opinatur, quo *Baſilius* Conſulum Faſtis inſcribitur. Itaque Relandus in Faſtis Conſular. pag 716. Montfauconio inhaerens *Capilio* quidem legendum exiſtimat; ſed ultima marmoris verba ita reddit: *poſt Conſulatum Flav. Appionis Viri Clariſſimi anno II.* At ego legendum aſſero ΙΝΔ. Β, latineque reddendum: *Conſule Flavio Appione Viro Clariſſimo, Indictione II.* Etenim anno Chr. 539. quo Appion Conſulatum geſſit, agebatur *Indictio II.* nihilque fuerat cur annus Chr. 541. *poſt Conſulatum Appionis II.* diceretur, cum is *Baſilii* ordinarii Conſulis nomine ſignaretur. Itaque non ΙΝΛ*υσρίυ*, ut Cl. Viro videbatur, ſed ΙΝΔ*ικτίωνι* reſtitui, ſupplerique debet.

ΙΟΥ. Γ'*υνίας*, vel Γ'*υλίας*. Muratorius p. 1844. n. 4. Vide in ΕΙΔ.

* $\overline{\text{ΙΟΥ}}$ Γ'*ουλίου*. Sponius Pop. Attic. pag. 201.
ΔΙΟΝΥCΟΔΩΡΟC $\overline{\text{ΙΟΥ}}$.

ΙΟΥΛ. Γ"*υλιος*. Cyriacus pag. 39. n. 253.
ΙΟΥΛ. ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΗC
Ita Donius pag. 8. n. 30. Vide in Θ.

ΙΟΥΝ. Γ'*υνίων*. Gruterus pag. 316.
ΠΡΟ. ΙΖ. ΚΑΛ. ΙΟΥΝ.
Ita pag. 330. n. 5. & Fleetv. pag. 455. n. 1. Vide in ΥΠΟΔ.

ΙΡ. Γ'*ερεύς*. Reineſius Claſſe XX. num. 63. pag. 913.
ΙΡ. ΟΚΣΤΑΚΙΟΣ
SACERDOS EVSTACHIVS

IC. Reineſius Epiſtola 41. n. 30. *Romae*
ΦΗΛΙΚΙΣΣΙΜΗ ΘΥΓΑΤΡΙ ΓΑΥΚΥΤΑΤΗ Ε ΠΟΗΣΝΟΙ. ΤΟΝΕΙΣ ΕΖΗ ΣΗΝΜΗΝΑΣΗ Η ΗΜΕΡΑΣΙ IC

Luxatae, vitiataeque marmoris huius voces facile ita reſtitui, componique poſſunt: ἐποίησαν. οἱ. γονεῖς. ἔζησεν. μῆνας Η. ἡμέρας Ι. Poſtremae vero literae fortaſſe fuerint ΙΕ *ἰν ἀρήνῃ*; niſi Γ'*ησοῦς* Cῶτηρ hic etiam intelligatur.

ΙΣ. Γ'*σελάσικα*. In eximio marmore, quod ipſe omnium primus edidi in Diſſertationibus Agoniſticis pag. 103.

$\overline{\text{Τ}}$ ΦΛΑΒΙΩΙ. Τ. ΥΙΩΙ
ΕΥΑΝΘΗΙ ΝΙΚΗΣΑΝΤΙ
ΙΤΑΛΙΚΑ ΡΩΜΑΙΑ ΣΕΒΑΣΤΑ
ΙΣ ΟΛΥΜΠΙΑ ΤΗΣ. $\overline{\text{Μ}}$. $\overline{\text{Γ}}$.
ΙΤΑΛΙΔΟΣ. ΠΑΙΔΩΝ
ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ. ΔΙΑΥΛΟΝ

Ibi vero Γ'*σελάσικα* legendum eſſe iam monui, idque nominis Olympiis illis conceſſum eſſe demonſtravi, quae Neapoli, Elidenſium inſtar, agebantur.

IC. Γ'*ησοῦς*. Heſſelius in Append. Praef. n. 10.
FORTVNAE REDVCI
OB DEVICTOS GOTHOS
$\overline{\text{IC}}$ $\overline{\text{XC}}$ NI KA
Ieſus Chriſtus vincit.

ΙΣ. Ἰησοῦς. Gruterus pag. 1048. n. 2.

ΙΣΘ. Γ'*σθμίων*. Gruterus pag. 415. n. 1. ubi Iſthmiorum, aliorumque Graeciae Ludorum Agonotheta honoratur.

ΙCΙ. Γ"*σιδι*. Gruterus pag. 73. n. 3.
ΘΕΑ. ΕΠΗΧΟΩ ICΙ ΤΥΧΗ
ſicuti in alio marmore pag. 40. num. 10. legitur Θεᾷ ἐπικόῳ Α'*ρτήμιδι*.

ΙΣΙΔΩΡ. Γ'*σιδώρυ*. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in AMM.

* ΙΤΕΑ. Γ'*τεαῖος Iteaeus* ex *Itea* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 54.
ΦΙΑΩΝ ΙΤΕΑ
Populus autem iſte a Stephano quidem, Harpocratione, Heſychio, & Suida Acamantidi; a Sponii vero marmore Antiochidi Tribui adſcribitur. Ceterum pro ΦΙΑΩΝ facile ΦΙΛΩΝ, vel etiam ΦΙΔΩΝ reſcribendum eſſe putaverim.

ΙΧΘΥC. Ἰησοῦς Χριστὸς Θεοῦ Υἱὸς Σώτηρ. Ita feliciter explicat Muratorius pag. 1824. n. 6. & Lupus pag. 103. quemadmodum Sigla Γ ternarium cadaverum tumulatorum numerum, sive loculorum ordinem indicari arbitratur. At ego cadaverum potius, quam loculorum, numerum indicari putaverim, cum tria prorsus cadavera in marmoris epigraphe memorentur. Eadem prorsus figlarum series ΙΧΘΥC, ommisso Γ, in latini marmoris fine conspicitur, quod e Coemeterio Basillae erutum idem Lupus exhibuit pag. 145. iterumque in aliis apud Fabrettum p. 329. n. 485. & Murator. pag. 1850. n. 10.

Ι. Χ. Θ. Υ. C. N. Boldettus pag. 58. marmor exhibet, in quo latina quidem Inscriptio reperitur, sed dextro lateri characteres isti appicti conspiciuntur. Postremus character N. fortasse Νικᾷ reddi debet, ut in marmoribus aliis explicate legitur. Vide in IC.

✻ Ιω. Cl. Maffeius figlam hanc ceteris interserit, atque Ἰωάννης interpretatur. Mihi vero nondum ea in Graecis marmoribus est observata.

ΙΩΝ. Ἰωνίας. Smithus Notit. Eccles. pag. 22.
ΛΟΓΙΣΤΗΝ ΣΕΛΕΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΙΩΝ. ΚΑΙ ΡΩΕΣΟΥ

ΙΩ̄Υ. Ἰωάννου. Sponius Itiner. pag. 102.
ΙΩ̄Υ ΕΝ ΧΩ̄ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ.

Κ

✻ Κ. Εἴκοσι. Gruterus pag. 767. n. 2.
ΕΤΙ Κ. Γ
& pag. 916. n. 12. ΕΤΗ Κ. Β.

✻ Κ. Καῖσαρ. Sponius Miscell. Sect. X, n. 132.
ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΣ
ΕΠ. ΑΥΡ. ΠΟΛΛΙΑΝΟΥ Β ΤΟΥ ΑΡΧ.
In Itiner. pag. 118.
ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ
ΣΕΒ. ΕΥΣ. ΕΥΤΥΧΗ

✻ Κ. Κάτθανε. Fabrettus pag. 587.
ΑΓΙΟΣ. ΘΕΟΣΕΒΕΣ
ΕΥΤΡΟΠΟΣ. ΕΝ. ΙΡΗΝΗ
ΤΟC ΕΠΟΙΗΣΕΝ. Κ. ℞. Ι. Κ. CΕΠ.

quae Fabrettus ita reddidit: *Sanctus Dei cultor Eutropus in pace. Filius fecit. Obiit a. d. X. K. Sep.* Ait enim: *Notam* K *tertiae lineae interpretor* obiit *a verbo* καταλύειν *quod in hanc quoque significationem usurpatur.* At exempla plurima, & Inscriptiones aliae mox proferendae ostendunt vel Κάτθανε, vel Κατεθέτη legendum esse, ut Maffeius ipse observavit.

Κ. Καταχθωνίοις. Gudius pag. 105. n. 5.
ΘΕΟΙΣ · Κ.
Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΑΝΤΙΛΟΧΟC
ΙΕΡΟΚΩΜΑC. ΤΟΥ. CΑΡΑΠΙΔ
ΑΝΕΘΙΚΕΝ

Frequenter in monimentis aliis Θ. Κ. Vide in Θ. Κ.

Κ. Καί. Smithus Notit. Eccles. pag. 30.
ΕΞΟΡΙΣΤΕΝΤΩΝ ΑΝΟΣΙΩΝ
Κ ΜΙΣΑΡΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
Ita apud Gruterum pag. 1098. n. 8. & 683. n. 7. & 1127. n. 3. Sic etiam fortasse apud Marangonium in *Appendice* pag. 71.

℞ ΔΙΔΩΝ
ΩΚΤΩΒΡΙΩΝ
ΑΠΘΘΝΗΕ ΚΟΙΖΩ
ΠΥΡΟCΕΝΙΑ ΤΙΟΝΟ
Κ. sc. III.

Quod ille interpretatur: *Ante IV. Idus Octobris obiit Zopirus anno*: optime nimirum hic ΑΠΟΘΝΗCΚΕΙ rescribendum esse observavit. Extremas autem voces, aut notas, quas ille intactas praeteriit, ita refingendas, & explicandas esse putaverim: ΕΝΙΑΥΤΩΝ Ο Καὶ μηνῶν ΙΙΙ. *annorum LXX. & Mensium III.* nisi fortasse cui libeat annos ΘΚ XXIX hic intelligere. Ita vox eadem Ἐνιαυτῶν in Margarini marmore restitui debet:

ΕΝΘ ΑΔΕ ΚΑΤΑΚΙΤΕ . . . . . .
. . . . ΝΙΑΥΤΟΝ ΚΗΜΟΕ . . . .
. . . . ΙΥΙΟΙ ΠΕΤΡΟC ΕΝΗΑΥΤΟ
. . . . ΝΙΙΑΥΤΙΩ . . . .

legendum existimo ɛΝΙΑΥΤΩΝ Κ ΗΜέρων ΟΕ . . . . . οΙ ΥΙΟΙ ΠΕΤΡΟC ΕΝΙΑΥΤΩν . . . . ɛΝΙΑΥΤΩν . . . . quod nimirum in uno eodemque tumulo pater, ac filii conderentur.

Κ. Κουίντῳ. Sponius Itiner. pag. 19.
Κ. ΚΑΛΠΥΡΝΙΟ.
nam in latina Inscriptione, cui graeca repente subnectitur, dicitur *Q. Calpurnio*. Ita in marm. Oxon. 150. pag. 286 legitur Κοΐντε Αὐίλλιε Γαίῳ ᾗ χαῖρε, latineque legitur in versu superiori. *Q. Aulici C. F. Lauvine. salve*. Apud Grut. pag. 330. n. 5. bis legitur Κυίντος.

Κ. Κλαυδίῳ. In Appendice Marm. Oxon. n. 11. pag. 293.
ΕΠΙΜΕΛΗΘΕΝΤΟΝ ΜΑΡΚΟΥ ΤΟΥ Κ
ΥΙΟΥ ΠΡΕΙΜΟΥ ΚΑΙ ΜΑΡΚΟΥ ΥΙΟΥ
ΤΟΥ ΣΑΤΥΡΝΙΝΟΥ
Maffeius hic tamen legendum asserit Καίῳ.

Κ. Κώμη. Fabrettus Cap. X. n. 502. pag. 740. Vide in ΑΥΡ.

Κ. Καῖος. Muratorius pag 1259. n. 15.
Κ. ΑΙΛΙΑΝΟC ΠΡΟΚΛΗC

Vide in MA. Apud Muratorium ipſum pag. 1263. n. 10. Κ. ΛΗΦΕΝΗ ΠΟΣΙΔΩΝΑΚΤΟΣ, quod ille reddit *Caia Lephene Poſidonactis Filia*.

* Ⱪ. Καί. In Veronenſi marmore 45. ex Maffeio.

Ⱪ. Καί. Gruterus pag. 491. n. 1. & 595. num. 11.

* Ⱪ. Καί. In Ticinenſi marmore apud Maffeium. Vide in ΔΕΠΠ.

* Ⱪ. Καί. In Ticinenſi eodem marmore.

* K̄. Κατά. In Veronenſi marmore n. 111. ex Maffeio.

ΚΑ. Καί. Reineſius Cl. IX. n. 51. pag. 569. Vide in IMP. Vide etiam in AM.

ΚΑ. Καταχθονίοις. Muratorius pag. 1010. n. 6. Vide in ΠΛΑΤ.

* ΚΑ. Καλανδῶν. Marangonius in *Appendice* p. 73.

MAPKIANO GOXPHSTO CЄZHSEN
ETHANMCΦACI KATETEOHTH
ΠΡΟ ΟΘ ΚΑ ACKENBPI

Cl. Scriptor interpretatur *Marciano Chreſtos, qui vixit annos depoſitus eſt nono Kal. Decembris*. Ego vero depravatas, luxataſque marmoris voces ita concinnandas, ac diſtinguendas eſſe putaverim

MAPKIANOC O XPHΣTOC ЄZHCEN
ETH A HMЄPAC I KATETEΘH TH
ΠΡΟ Θ ΚΑ ΔЄKENBPI

adeoque latine ſic redderem: *Marcianus optimus. Vixit annum unum* (niſi potius Λ reſcribendum, ac *triginta* reddendum ſit) *dies decem depoſitus eſt nono Kalendas Decembris*. Fieri quoque poteſt ut characteres vel numerales notae AN *quinquaginta ac unum* ſignificent; adeoque non HMEPAC, ſed MЄNAC pro MHNAC legendum ſit. Vide in MΦAC. In marmorea S. Hippolyti Cathedra apud Gruterum pag. 140.

P
m IS KA. MAI

decimo ſexto Kalendas Maias. Eadem nota, idemque notae valor apud Murat. pag. 1857. n. 2. Vide in NOB. & in KI.

ΚΑ. Κατά. Chishullus in *Antiquitatibus Aſiaticis* pag. 49. eximium marmor exhibet, in quo Sigeorum Pſephiſma in Antiochi Soteris gratiam editum continetur. In ipſo linea quarta legitur

ЄΞHTHΣЄ TAΣ ΠΟΛЄΙΣ
TAΣ ΚΑ ΤΗΝ ΣЄΛЄΥΚΙΔΑ

Chishullus ipſe cum notas, aut vocis compendia marmori huic antiquiſſimo, quod anno V. C. 474. ſculptum fuit, ineſſe minime ſuſpicaretur, errorem marmorarii credidit; ſed optime tamen ſupplendum eſſe putavit ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΣЄΛЄΥΚΙΔΑ.

ΚΑ. ΔΑ. Κατὰ Δανιήλ. In Cathedra, S. Hippolyti in qua reperitur etiam explicate Κατὰ Δανιήλ.

ΚΑΙ. Καίσαρι. Gudius pag. 210. n. 7.
ΑΥΤ. ΚΑΙ. Μ. ΑΝΤΩΝΙΩ ΓΩΡΔΙΑΝΩ
Vide in Π. Τ.

ΚΑΙ. Κάτθανε ſive Κατεθέτη. Marangonius in *Appendice* pag. 74. Vide in MAP.

* ΚΑΙΝC. Καίνισε. Sponius Itiner. pag. 102.

ΤΟ ΘЄΙΟΝ ЄΡΓΟΝ ЄΝΘΑΔЄ
ΦΘΑΡЄΝ ΧΡΟΝΩ ΚΑΙΝC ΜΑ
ΝϑΗΛ ЄΥCЄΒΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ

Maffeius optime Notam expoſuit; ſed compendii ſignum, lineolam nempe ſuperinductam, omiſit, quae tamen perſpicue in Sponio reperitur.

ΚΑΙΣ. Καίσαρα. Sponius Itiner. pag. 116.
ΑΥΤ. ΚΑΙΣ. Μ. ΑΥΡ. ΣЄΟΥΗΡΟΝ
Ita in Popul. Attic. pag. 154.

ΚΑΙC. Καῖσαρ. Gudius pag. 196. n. 13.

ΚΑΛ. In eximio Sarcophago apud Lupum pag. 50.

ЄΝΘΑΔЄ
ΚЄΙΤЄ ΙΟΥ
ΛΙΑΝΟC ΙЄΡЄΥC Α
ΡΧΩΝ ΚΑΛ
ΚΑΡΠЄ ΙΩΝΤΙ
ΟCΙΟΥΛΙΑΝΟ
ΥΑΡΧΙCΥΝ
ΑΓΩΓΟΥ

ubi Cl. Scriptor interpretatur Καλπέων; cum Stephanus & *Calpenſes* Populos, & *Carpeiam* ipſorum Vrbem in Bythinia memoraverit. Muratorius ex Lupo ediderat pag. 708. n. 3. & 152. n. 4. ſed ingenue profeſſus ambigere ſe an ibi Populus aliquis exprimeretur.

* ΚΑΛ. In marmore Ancyrano apud Montfauconium Palaeogr. pag. 164.

ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΚΑΛ. ΜΑΚЄΔΟΝ-

ubi Montfauconius, ipſique inhaerens Maffeius Κάλον, ſive Κάλλιϛον legendum eſſe putarunt. Ita prorſus Muratorius, qui marmor exhibet pag. 736. n. 4.

* ΚΑΛ. Καλανδῶν. Gruterus pag. 177. n. 6. Vide in ΑΠΡΕΙΛ & in ΠΡ. Ita optime Montfauc.

fauc. Diario Ital. pag. 353. ΠΡΟ. ΙΓ ΚΑΛ. ΝΟΒΕΜΒΡ. interpretatur *XIII. Kal. Novembr.* Sic etiam Lupus pag. 102. ΤΗ ΠΡΟΔΚΑΛ. Ita Fabrettus pag. 587. Vide in ΚΑΤΘ.

ΚΑΛΑ. Καλανδῶν. Muratorius pag. 1904. n. 7. ex Marangonii Append. pag. 71.

ΚΑΤΑΘΕCIC Ρ Ζ ΚΑΛΑ ΩΚΤΩΒΡΙΩΝ

ΚΑΛΑΝ. Καλανδῶν. Fabrettus pag. 591. n. 203. Vide in ΚΥ.

ΚΑΛΑΝΔ. Καλανδῶν. Muratorius pag. 1858. n. 3.

ΑΝΕΠΑΥΣΑΤΟ ΤΗ. . . ΚΑΛΑΝΔ ΦΕΒΡC

ΚΑΛΗ. Καλήνιον. Muratorius pag. 553. n. 1. Vide in ΒΙΒΛΟ.

* ΚΑΛΟΚ. In Ticinenſi marmore apud Maffeium, qui feliciter obſervavit ibi *καλοκἀγαθοί* ſupplendum eſſe.

ΚΑΛΠ. Καλπυρνίῳ. Gruterus pag. 767. n. 2.

ΚΑΛΠΟΥΡΝΙΑ ΖΩΤΙΚΗ.
Γ. ΚΑΛΠ. ΖΩΤΙΚΩ CΥΜΒΙΩ

ΚΑΠΠ. Cyriacus pag. 8. n. 61.
ΕΠΙ ΣΤΑΣΙΑ. ΔΕΑΡΟΥ. ΚΑΠΠ.

* ΚΑΣΙ. In Oxon. Marm. n. 15. pag. 83. & Spon. Pop. Attic. pag. 166.

ΚΟCΜΗΤΕΥΟΝΤΟC CΤΑ. CΕΡΑΠΙΟΝΟC ΧΟΛΛΕΙΔΟΥ ΑΝΤΙΚΟCΜΗΤΕΥΟΝΤΟC ΚΑCΙ. ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ

Quid ibi Prideauxius latere coniecerit, quid vere intelligi, legique debeat oſtendi in Faſtis Attic. Tom. II. pag. 140. Etenim *Caſium* gentile nomen ibi eſſe exemplis aliis oſtendi. Ita apud Gruterum pag. 798. n. 4. ΚΑCΙΟΝ. ΣΕΚΟΥΝΔΟΝ.

ΚΑΤ. Κατεθέτη, ſive Κάτθανε. Marangonius in *Appendice* pag. 70.

ΤΥΡΑΝΝΟC
ΚΑΤ Ρ ΕΝΩΝΔΕΚ

quod ab illo redditur *Tyrannus Depoſitus ante*, vel pridie *Nonas Decembris*. Fortaſſe tamen *V. Nonas* reddi poterit, ut obſervavi in ΝΩ. Muratorius marmor ipſum exhibet pag. 1952. n. 4. Vide in ΔΕΚ.

ΚΑΤ. Καταχθωνίοις. Muratorius pag. 1016. n. 1.

Θ. ΚΑΤ.

Vide in ΑΠΕΛ.

* ΚΑΤ. Κατοικῦντες. Sponius Itin. pag. 154.

Η ΠΟΛΙC ΜΙΛΗCΙΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΝΤΕC ΟΙΚΑΤ

Etenim in marmoribus aliis, quae praeceſſerant, explicate legitur *πάντας τὸς κατοικῦντας*.

ΚΑΤΑ. Καταχθωνίοις. Gualtherius p. 6. n. 24.
ΘΕΟΙC ΚΑΤΑ

* ΚΑΤΑΘ. Κατάθεσις. Arringhius Lib. III. c. 22. pag. 619. & Reineſius Claſ. XX. n. 375. pag. 984.

ΚΑΤΑΘ.
ΠΡΙΝΚΙΠΙΟΥ
ΠΡΟ. Ζ. ΚΑΛ.
ΟΚΤΩΒΡ.
ΘΕΟΔΩΡΑC x
ΠΡΟ. ΔΕ. Δ. CΕΠΤε

quod Arringhius reddidit: *Depoſitio Principii ante VII. Kalendas Octobris Theodora ante IV. Idus Septembris*. Reineſius vero, cum characterem C a praecedentibus ſeiunctum conſpiceret, Cύμβιος interpretatur; quemadmodum in titulo Κατάθεσις intelligendum eſſe iam dixerat. At Muratorius pag. 1928. n. 3. marmor ipſum *ex Ptolemeis Schedis* proferens, legit ΘΕΟΔΩΡΑC, latineque reddit *Theodorae*. Atque optime id quidem; ut facili nimirum, perſpicuoque ſenſu exprimatur Principium VII. Kal. Octobris, Theodoram vero IV. Idus Septembris tumulatam fuiſſe. Quod ſi *Theodora* recto caſu legatur, neque ſenſus haerere poterit, neque facile intelligi cur illa memoretur: niſi forte tumulum marito conſtruxiſſe dicatur antequam ille decederet; vel integro ferme anno poſtquam e vivis exceſſerat. Obſervari poſtremo velim in Arringhio legi ΠΡΟ. ΔΕ. Δ. in Muratorio ΠΡΟ. ΕΙΔ. unde ille reddit *Pridie Idus*.

ΚΑΤΑΧ. Καταχθωνίοις. Gudius pag. 196. n. 13.
ΘΕΟΙC. ΚΑΤΑΧ

ΚΑΤΑΧΘ. Καταχθωνίοις. Gruterus pag. 815. num. 4.

ΘΕΟΙΣ ΚΑΤΑΧΘ

* ΚΑΤΘ. Κατάθεσις. Fabrettus pag. 587.

ΔΑΦΝΟΣ ΕΖΗΣΕΝ ΕΤΗ. ΚΕ.
ΤΟΥΤΟΥ ΚΑΤΘ ΤΗ Ρ ΙΖ ΚΑΛCΕ

Fabrettus ipſe latine reddit: *Daphnus vixit annis XXV. qui deceſſit A. D. XVII. Kal. Se*; ſimulque notat: *Idiotiſmum* ΤΟΥΤΟΥ *genitivo caſu male reſpondens τῷ Δαφνὸς, & ΚΑΤΘΤΗ, aliaque ſphalmata traſmittam*. Verum, ſi non Κατθτη, ſed Κατθ. τῇ legatur, & ſigla illa non *κάτθανε*, ſed *κατάθεσις*, intelligatur, perſpicuus exinde ſenſus orietur. Certe *κατάθεσις* in aliis etiam marmoribus obſervatur ut apud Fleetvood. pag. 458. Vide in ΚΑΤΑΘ. & in C. Vide etiam in ΘΥΤΡΙ.

* Κ. Β. Κελεύσματι Βουλῆς. Sponius Itin. p. 105. Κ. Β.

Κ. Β.
ΑΥΡ . ΦΛΑΒΩΝΗΝ
ΡΟΥΦΕΙΝΟΝ
ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΝ
ΔΕΣΠΟΤΑΤΟΝ
ΠΡΕΙΜΟΙΠΕΙΛΑΡΙΟΝ
ΧΕΙΛΙΑΡΧΟΝ
ΟΥΡΒΑΝΙΚΙΑΝΟΝ
ΠΑΪΛΙΑ ΚΟΡΝΙΛΙΑ
ΝΕΙΚΑΡΕΤΗ
ΤΟΝ ΑΝΔΡΑ

Cl. Maffeius Κελεύσει Βωλῆς interpretatur, *mandato Senatus*. Quandoquidem tamen non publico Senatus Decreto, ſed privata potius autoritate Monimentum illud excitatum videtur, κελεύσει quidem hic legerem, ſed potius *permiſſu*, quam *mandato*, interpretarer.

ΙΕ. Καί, Placentinus in Palaeogr. pag. 24.

ΚΕ. Καί. Vide in ΠΡΣ.

ΚΕ. Καί. Lupus pag. 140.

ΑΜΕΛΙΩ ΤΕΚΝΩ ΓΑΥΚΙΤΑΤΩ
. . . . . .
ΑΜΕΛΙCΑΡΧΩ
ΚΕ μΑΡΙΑ ΓΟΝΕΙC · ΤΕ
ΚΝΩ Αμιλωμω ΟCΕΙΩ
ΕΠΟΙΗCΑΝ

Vbi Lupus Α'μέλιοι Α"ρχων, ϗ Μαρία legendum exiſtimat, latineque reddit *Amelio filio dulciſſimo . . . Amelii Archon, & Maria parentes filio meo Muſeo fecerunt*; quamvis voces illas ἀμμῷ μωσείῳ *meo ſuavi* reddi poſſe putaverit. At doctiſſimi Viri pace legendum arbitror ἀμμώμῳ ὁσείῳ pro ἀμώμῳ ὁσίῳ *inculpato, ſancto*; quemadmodum ſaepius *innocenti &c.* in marmoribus reperitur. Ita, me iudice, patris nomen non Α"ρχων, ſed Α'μελισάρχων, fuerit; ne ſcilicet diſcerpto nomine aut filii nomen temere repetatur, aut duplex patri nomen concedatur. Muratorius hoc ipſum marmor exhibet p. 1129. n. 6. atque interpretatur *Amelius Iſarcho*, extremaſque voces ita reddit *filio* (fort.) *Amomo*, vel *inculpato ſuo fecerunt*.

* ΚΕ. Κύριε. Maffeius, ſed ignotum ubi ſiglam iſtam invenerit.

$\overline{K}\,\overline{E}$. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 31.
$\overline{K}\,\overline{E}$ ΒΟΗΘΕΙ
ubi Sponius ipſe reddidit *Domine adiuva*. Vide in ΒΑCΙΛΙ.

* ΚΕΦ. Κεφαλῆθεν *Cephalenſis* ex *Cephale* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 50.
. . . ΜΑΣ ΠΡΟΣΔΕΚΤΟΥ ΚΕΦ

* ΚΗ. Κηδῶν. Sponius Itin. p. 46. Vide in ΕΚΚΗ.

* ΚΗΔ̄. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΝΑΕΓΓΡΑΦ,

* ΚΗΦ. Κηφησιεὺς *Cephiſienſis* ex *Cephiſia* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 46.
. . . ΝΟΣ Ο ΚΑΙ ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ ΚΗΦ

ΚΗΦΕΙΣΗΙ. Κηφεισιεύς. In Marmore Riccardiano, quod in Faſtis Atticis exhibetur Tom. I. pag. 170. Donii tamen exemplar habet ΚΗΦΙΣΙΙ *llllll*

Κ. Θ. Καταχθωνίοις Θεοῖς. Reineſius Claſ. XIII. num. 1. pag. 697. & Fabrettus pag. 391. n. 253. Κ Θ. & Donius Claſ. VII. n. 192. pag. 311.

ΚΙ. Κῖται ſive Κεῖται. Lupus pag. 136.

ΕΥCΕΒΙΑ · ΚΙ
ΕΤ . Δ . $\overline{\text{Γ}}$. ΙΕ ΚΑ ΙΑΝ

Marmor ipſum a Muratorio pag. 1865. n. 5. iterumque pag. 1868. n. 1. exhibetur. Marangonius, qui in *Appendice* pag. 71. marmor protulerat, interpretatur *pridie Kalendas*; at perſpicue reddendum *XV. Kalendas*.

* $\overline{\text{ΚΙ}}$ $\overline{\text{Β}}$. In eximio Gruteri marmore, p. 1052. n. 6. quod exhibetur in Α. Cl. Maffeius ad ſiglam hanc adnotavit: ΚΙΒΕΝΕΙΡΗΝΗ *ad finem Gruterianae* 1052. 6 ϗ δεύτερον, ϗ ἄυθις & iterum in pace. *Praeceſſerat ſiquidem alia vice ἐν εἰρήνῃ. Scaliger in Emendatione Temporum pag.* 516. ΚΙΒ videntur ſignificare κεῖται βεβαίως, *Probare non poſſum. Animadverto poſtremum illum verſum ita a Grutero collocari, ut videatur capite diminutus eſſe: forte ergo ſculptum fuerat* ΓΥΝΑΙΚΙΒ coniugi benemerenti in pace. At, niſi plurimum fallor, doctiſſimi Viri coniectura a perſpicuo marmoris ſenſu fortaſſe abhorret. Quid enim latina vox *Benemerenti* cum graeca Γυναικὶ temere admixta ſupponatur? Quid nitide in marmore explicateque ΓΥΝΑΙΚΙ ſcriptum olim fuiſſe dicatur, cum lineola, ſive compendii nota ſyllabae $\overline{\text{ΚΙ}}$ ſuperpoſita, & a Maffeio tamen omiſſa perſpicue oſtendat nihil in extrema ſuperioris verſus parte truncatum eſſe, aut certe ΓΥΝΑΙΚΙ, quod ille coniecerat, ſuppleri non poſſe? Denique, ne coniecturas alias perſequar, Euſebia illa vix *decimum* aetatis annum exceſſerat; adeoque facile *coniux* eſse, vel appellari non poterat. In Broverii quidem exemplo reperitur ΙΕ, perinde quaſi Euſebia quintum ac decimum annum attigerit; at Scaligeri, Gruterique lectio caſtigatior apparet; cumque in prolixo marmore nullum *mariti* nomen occurrat, ne ipſum quidem Γυναικὸς, ſive *uxoris* nomen admitti facile poterit. Quod ſi in tanta obſcuritate, atque interpretationum varietate aliquid divinando coniicere, vel proferre nunc liceat, facile ſuſpicarer characteribus $\overline{\text{ΚΙ}}$ exprimi

mi Κατατέθειται *depoſita eſt*, charactere autem B̄ indicari *δευτέρᾳ*, *δευτεραίᾳ*, *ὑςεραίᾳ*, hoc eſt *ſecunda*, *proxima*, *ſequenti* die: ut nempe celebri ſolemnique ſepulcrali formula exprimatur Euſebiam *duodecima Panemi menſis die* obiiſſe, *ſequenti depoſitam in pace* fuiſſe. Certe in Latinis aliis, Graeciſque Chriſtianorum titulis, quorum exempla proferentur in ΠΑΡΑΣΚΕΥ. *depoſitionis* dies ab *obitus* die diſtingui, proximeque poſt illum ſequi vel memorari conſpicitur.

ΚΛ. Καλανδῶν. Gorius Par. I. pag. 51. n. 100. Vide in ΕΚΟ.

* ΚΛ. Κλαύδιος. Sponius Popul. Attic. p. 162.
ΚΛ . ΜΑΡΩΝ

ΚΛΑΖ. Κλαζομένιον. Gruterum pag. 503.
ΑCΚΛΗΠΙΑΔΗΝ . ΦΙΛΙΝΟΥ . ΤΙΟΝ . ΚΛΑΖ
etenim in poſtrema marmoris parte explicate legitur ΑCΚΛΗΠΙΑΔΟΥ . ΤΟΥ . ΦΙΛΙΝΟΥ . ΚΛΑΖΟΜΕΝΙΟΥ.

ΚΛΑC. Κλάσσις. Muratorius pag. 1086. n. 2. Vide in ΤΙΠΟ Λ ΑΜΑ.

ΚΛΑΥΔ. Κλαύδιος. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 116.
ΤΙΒ . ΚΛΑΥΔ . ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ
& Muratorius pag. 997. n. 4.
ΓΑ . ΚΛΑΥΔ . ΠΛΩΚΙΩΙ

ΚΛΕΟΞΕΝ. Κλεοξένῳ. Muratorius pag. 1979. n. 5. Vide in ΘΕΟΦΑΝΕΣΤ.

ΚΛΣ. Apud Heſſelium inter Smyrnenſia marmora n. 13.
ΚΛΣ ΛΥΣΙΜΑΧΗΝ ΤΗΝ ΦΙΛΑΝΔΡΟΝ
Ο ΤΡΕΨΑΣ ΘΗΛΥΜΙΤΡΗΣ

* ΚΝ. Muratorius pag. 582. Vide in ΑΙ.

* ΚΝΘ. Sponius in Itiner. pag. 24.
ε ο ε
Κ Ν Θ ΑΔΡΙΑΝΟΥ
ΟΙ ΤΟ ΕΛΑΙΟΝ ΓΕΟΡΓΟ
ΥΝΤΕΣ ΤΟ ΤΡΙΤΟΝ ΚΑΤΑ
ΦΕΡΕΤΩΣΑΝ Η ΤΟ ΟΓ
ΔΟΟΝ ΟΙ ΙΠΠΑΡΧΟΥ ΧΩ
ΡΙΑ ΤΑ ΥΠΟ ΤΟΥ ΦΙΣΚΟΥ
ΠΡΑΘΕΝΤΑ ΚΕΚΤΗΜΕΝΟΙ

ibique mox integri 90. fere verſus in Sponii marmore conſequuntur. Cl. Maffeius ita ſi-
ε ο ε
glam hanc exhibet, ac interpretatur: Κ Ν Θ. Sponius in Itinerario pag. 24. *qui interpretatur* ἐκ νομοθεσίας Α'δριάνου ex conſtitutione legis Adriani. *At Cyriacus, in cuius edito libello pag.* 12. *eius inſcriptionis initium traditur, hoc modo exhibet*: ΚΑΝΟΝΕΣ ΑΔΡΙΑΝΟΥ. Verum Cl. atque immortalis Viri pace, Cyriaci marmor a Sponiano marmore perſpicue diſtingui debet. Etenim in Cyriaco ſic marmor illud exhiberur pag. 12. n. 90.

Ad Hadr. princ. arcum
ad magnam ex integro lapide parietem

ΚΑΝΩΝΕΣ . ΑΔΡΙΑΝΟΥ . ΑΥΤΟΚ
ΟΙ . ΤΟ . ΕΛΑΙΟΝ . ΓΕΟΡΓΟΥΝΤΕΣ
ΤΟ . ΤΡΙΤΟΝ . ΚΑΤΑΦΕΡΕΤΟ.
cetera deleta

Si utrumque marmor conferatur, in ſiglis, quas alioquin Cyriacus ſemper exprimere conſuevit, in primis vocibus, in verſuum ordine, praeſertim vero in ipſorum numero unum ab alio diſſidere conſpicitur; ſive quod variae, diſtinctaeque leges in illis expreſſae fuerint; ſive quod una eademque Hadriani lex variis in locis, variis temporibus, variaque
ε ο ε
formula propoſita ſit. Itaque ſiglae Κ Ν Θ certe ΚΑΝΟΝΕΣ exprimere, vel ſignificare non poſſunt. In Faſtis Atticis Tom. II. p. 206. exiſtimavi ſiglis iſtis, aut characteribus indicari ΚΕλευσμα ΝΟμιμον ΘΕου Αδριανου; quamvis etiam facile legi, reddique poſſit ΚΕφαλαῖον ΝΟμων, ſive ΝΟμου, ΘΕῦ Α'δριάνου: quod nempe plures Athenis Hadrianus leges ediderit; ac ipſarum una de oleo exportando, huic marmori inſcripta fuerit. Quod ſi rite coniecerim hic Θεῦ legendum eſſe, perſpicue deduci poſſet Sponianum marmor poſt Caeſaris ipſius mortem inſculptum fuiſſe; Cyriaci vero marmor ipſo adhuc vivente, atque Athenis etiam degente, excitatum fuiſſe. Ceterum, ut hoc etiam adiiciam, ſecunda interpretatio, quam notis iſtis adhibui, latini marmoris exemplo confirmari facile poterit apud Grut. pag. 215. num. 2. ubi legitur
CAPVT . EX . TESTAMENTO . M . MEGONII . M . F . COR . LEONIS.

*ΚΟ. Κοίντος. In Veronenſi marmore ex Maffeio.

ΚΟΒΡ. Muratorius pag. 1039. n. 2.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΛΟΥΝΑΠΟ ΚΩΜΗΣ
ΚΟΒΡ . ΘΕΟΣ.
Cl. Editor obſervavit fortaſſe ΑΛΟΥΝ legendum eſſe; hicque Κόβρυν Thraciae Vrbem Stephano, & Scylaci memoratam indicari; poſtremamque vocem reddidit *Deus*; prorſus ut Boldettus pag. 417. *ex oppido Cobri . Deus*. Ego vero ſuſpicor vocem ΘΕΟΣ hic temere irrepſiſſe, hoc eſt a precedentibus literis quadratarii vel exſcriptoris vitio divulſam fuiſſe. Itaque libentius legerem ΚΟΒΡΟΕΟΣ; ut ſolum nempe Vrbis, Oppidive nomen hic habeatur, quod a Stephano quidem Κῶβρυς, a Scylace vero Κόβρυς vocatur. Quid vero ſi coniecturam hanc meam marmoris alte-

alterius exemplo confirmem, ſimulque marmor ipſum mirifice depravatum, ac mutilum reſtituere, atque illuſtrare enitar? Margarinus pag. 62. n. 24. hoc marmoris fragmentum exhibet

ΟΝΝΑ ΑΠΟΚΩΒΡΟΕΩ
ΤΗΟΒΠΑΕΟΝΕΛΑ
ΕΑC ΜΗΝΙΠΑΥΝΙΚΒ
CΠΟΤΩΗΙΩΩΝ ΛΕΟΝ
ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ

Hoc ita ſuppleverim atque emendaverim.

Ε. *κιτε* νΟΝΝΑ ΑΠΟΚΩΒΡΟΕΩ
ζησασα ετΗ ΟΒ ΠΛΕΟΝ ΕΛΑ
ττον ετΕΛΕ. ΜΗΝΙ ΠΑΥΝΙ ΚΒ
υπ. των δεCΠΟΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΛΕΟΝ
τος και ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ

Hic iacet Nonna ex Vrbe *Cobri, quae vixit annos LXXII. plus minus. Obiit menſe Payni viceſima ſecunda* die. *Conſulatu Dominorum Heroum Leonis & Probiani.* Ne de ceteris emendationibus hic loquar, quarum ratio clarior & facilior eſſe conſpicitur, obſervaſſe iuverit ΠΛΕΟΝ ΕΛΑΤΤΟΝ in monumentis aliis occurrere, ut apud Fabrettum pag. 588. n. 103. *Leonis* autem, & *Probiani* Conſulum nomina ita in Ticinenſi marmore exprimuntur ΕΤΕΛ' ΜΙΝΠΣ Γ ΠΡΠΙΕΠΥϚ ΕΝ ΥΠΑΤΤ ΔΕΣΠ ΗΜ ΛΕ ΩΝΠΣ ΤΔ̄ ΚϚ ΠΡΠΒΙΑΝΠΥ. Itaque nihil facilius quam & mortem, & mortis diem, & Conſulum nomina in noſtro, prorſus ut in Ticinenſi, marmore deſignari; niſi quod *Heroum* titulus in noſtro exprimitur, ac utrique Conſuli tribuitur; quod argumento eſſe poterit in Ticinenſi non Δεσπότυ ἡμετέρυ cum Maffeio, ſed Δεσπότων ἡμετέρων, legendum eſſe. Ceterum titulus ipſe Τῶν Δεσπότων Ἡρώων Valentiniano, ac Valenti tributus occurrit in Murat. pag. 264. n. 3. Quandoquidem vero in Margarini marmore *Payni* Aegyptiorum menſis memoratur, perſpicue apparet quod Nonna illa (ſi hoc nomen rite ſuppleverim) Aegyptia fuit; adeoque praeter Cobryn Stephano, ac Scylaci memoratam, fortaſſe Cobrys alia in Aegypto admitti debet; ſive potius quod Nonna ex Thraciae quidem Cobryde oriunda, ſed Aegyptii tamen viri vel coniux, vel alumna fuit: qui proinde in marmore non Macedonicum, hoc eſt patrium mulieris menſem, ſed Aegyptium potius, hoc eſt ſuum, exprimere maluit, quod facile exemplis aliis oſtendi poſſet.

* ΚΟΙ. Κοίλης. Sponius Itin. pag. 53. Vide in ΕΚΚΟΙ.

* ΚΟΛ. Κολιττεύς. Sponius Popul. Attic. p. 79.
ΛΙΚΙΝΝΙΟΣ ΠΟΛΥΑΙΝΟΣ ΚΟΛ.
ΗΓΕΜΩΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟΣ ΠΡΟΣΑ.
ΓΡ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΜΕΛΙΤΕΥΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ ΠΟΘΕΙΝΟΥ ΕΡΙ.

Maffeius quidem hic Κολωνεὺς, vel Κολωνόθεν *Coloneus*, vel *e Colono* legendum aſſerit quod Colonus, & quidem duplex, Athenis eſſet; Ἵππιος nimirum, atque Ἀγοραῖος; ideoque ſuſpicatur quod ΠΡΟΣ ΑΓΡ *poſt* ΚΟΛ *forte ſequebatur, atque ita legi debet*: Λικίννιος Πολυαίνυ Κολωνεὺς πρὸς Ἀγορᾶν ἡγεμών: Ἐπίκτητος Διονυσίυ Μελιτεύς. Ἡρακλείδης Ποθείνυ Ἐρικειεύς. *Hoc modo mutatione quam minima patre, & populo ſinguli ornati ſunt. Coloneus ad Forum dici potuit, cum is populus* Ἀγοραῖος *etiam dictus eſſet, ut a Colono extra urbem diſtingueretur.* At doctiſſimi Viri coniectura, vocumque tranſpoſitio, quae literas ex ſecundo tertioque etiam verſu in primum transferat, paullo liberior haberi fortaſſe debet. Quilibet certe Civis patre, & Populo donaretur; at id inutile eſt, neque conſtanter in civibus aliis mox in ipſo marmore recenſitis obſervatur. Quid quod Πολυαίνυ, & Διονυσίυ liberius exhiberetur, cum ſemel iterumque Πολυαῖνος & Διονύσιος in marmore habeatur? Ad haec vox Ἡγεμὼν, veluti officii nomen ad Licinnium referretur; cum tamen is Παιδευτὴς, & Γυμνασιάρχων dicatur; ideoque hic Ἡγεμὼν non officii, ſed viri nomen eſſe debuerit. Colonus etiam unus Ἀγοραῖος dicebatur; at is, alterius inſtar, veris Atticae Populis minime accenſebatur, ut in Faſtis Atticis demonſtravi. Denique, ne argumentis aliis hic immorer, verum Licinnii nomen, veruſque Populus ex ipſo marmore demonſtratur. Etenim Sponius in recenſendis Atticis menſibus, iiſque Civibus, qui ſingulis menſibus *Gymnaſiarchae* munus obiverant, integrum marmoris verſum, ideoque *Elaphebolionem* menſem, eiuſque *Gymnaſiarcham* omiſit; qui nitide tamen diſerteque apud Vheelerum ita legitur ΕΛΑΦΗΒΟΛΙΩΝΑ ΛΙΚΙΝΝΙΟΣ ΠΟΛΙΑΙΝΟΣ ΚΟΛΛΥΤΕΥΣ. Itaque, cum unus idemque Civis, qui Elaphebolione menſe Gymnaſiarchae munere perfunctus erat, Puerorum quoque Inſtitutor fuerit, adeoque inter *Paedeutas* initio memoretur, dubitari certe non poterit, quin verum ipſius nomen fuerit Licinnius Polyaenus, veruſque ipſius Populus fuerit *Colyttus*; adeoque nota ΚΟΛ. Κολιττεὺς ſignificet.

* ΚΟΜΝ. Κομνήνυ. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 126. Vide in ΕΥΔΑΙΜ. Perperam autem Sponius, & qui Sponium exſcripſerat, Maffeius *Comneno* interpretatur; cum ibi perſpicue Κομνήνυ legi, atque *Comneni* reddi debeat.

* ΚΟΟΡ. Κόορτος. *Cohortis*. Gruterus p. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

ΚΟΡΝΗ. Κορνήλιον. Muratorius pag. 1027. n. 4. Vide in Α.

ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ. Κορνηλιάνυ. Sponius Itin. p. 54.
ΜΟΣΚΟΣ ΚΟΡΝΗΛΙΑΝ ΑΓΝ.

* ΚΟC

* ΚΟC. *Conſulibus*. Reineſius Cl. XI. n. 71. pag. 633. Vide in Π. T.

ΚΟΩΡΣ. Κόωρτος *Cohortis*. Gudius pag. 189. n. 7.

ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΟΣ · ΚΟΩΡΣ
Δ· ΟΥΙΓΙΛ . ΡΩΜΗΩΝ

Κ. Π. Gruterus pag. 415. n. 1.

ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙ Κ. Π. ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ
ΠΑΡΑ . ΑΠΑΝΤΩΝ . ΕΘΝΩΝ

Suſpicor ibi legendum eſſe Κελεύσματι Πόλεως *Civitatis Decreto*, *Patriae nomine*. In extrema quoque marmoris parte iterum reperitur Κ Π ... quod mutilae vocis alterius initium eſſe potuit. Fortaſſe quoque eadem ſigla ſignificat Κατὰ Πρόσαγμα, quod in alio marmore apud Reineſium occurrit pag. 151. Claſ. I. n. 113.

ΚΡΑΟΥ. Muratorius pag. 236. n. 1.

..... ΚΑΙΣΑΡΑ ΤΡΑΙΑΝΟΝ ΑΔΡΙΑΝΟΝ .....
... ΟΙΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΝ ΝΟΜΟΘΕΤΗΝ ΚΑΙ ΤΡΟΦΕΑ .....
.... ΟΥ ΚΑΝΔΙΤΟΣ ΤΟΥ ΚΡΑΟΥ ΚΟΙΝΤΟΣ ΑΙΣΚΡΟΝΟΣ ΑΝΕΣ

Cl. quidem Muratorius, cum nullam ibi ſiglam, vociſque compendium deliteſcere ſuſpicaretur, latine reddidit . . . *Canditus Crai filius*, *Quintus Aeſcronis filius*. Mihi vero vehemens, graviſque ſuſpicio ſuboritur quod in voce ΚΡΑΟΥ integrae unius, vel duplicis etiam vocis valor, atque compendia reperiantur; ut proinde ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ; ſive potius ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ hic legi, ſupplerique debeat. Etenim in alio marmore, quod Muratorius ipſe pag. 237. n. 1. mox protulit, nitide diſerteque legitur;

ΣΑΒΕΙΝΑΝ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΝ ΣΕΒΑΣΤΗΝ
ΝΕΑΝ ΔΗΜΗΤΡΑ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΑΜΦΥΛΟΙ
ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΝ
ΙΟΥΛΙΟΥ ΚΑΝΔΙΤΟΥ ΚΡΑΤΙΣΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΥΝΤΟΣ *llllllllll*
ΑΙΣΧΙΩΝΟΣ ΤΟΥ ΔΑΜΟΚΡΑΘΟΥΣ

Marmor ipſum Megaris invenit, & exſcripſit Sponius in Pop. Attic. pag. 223. & Miſcell. Sect. X. n. 18. ſed in Sponii exemplari inter Στρατηγοῦντος & Αἰσχιῶνος nullus hiatus aut lacuna reperitur; atque viciſſim inter Κανδίτου, & Κρατίστου vocula ΤΟΥ interſeritur. Ceterum *Canditus*, ſive potius *Candidus* ille, qui in utroque marmore nominatur, non alius fuit, ut optime feliciterque Muratorius admonuit, quam *Tiberius Iulius Candidus*, qui anno Chr. 105. Conſulum Faſtis inſcribitur. Itaque nullus hic dubito quin in utroque marmore idem prorſus Proconſulis Candidi nomen, ac dignitas expreſſa fuerit; ideoque, ſicuti in ſecundo marmore perſpicue explicateque legitur Κανδίτου τοῦ Κρατίστου Ἀνθυπάτου, ita quoque in primo, notarum tamen, & compendiorum ope, Κρατίστου & Ἀνθυπάτου expreſſum fuerit; ut utraque proinde vox illa in voce ΚΡΑΟΥ deliteſcat; quod nimirum priores characteres illi ΚΡ *κρατίστου*, poſteriores ΑΟΥ, ſive ſi libeat, ΑΘΥ ἀνθυπάτου ſignificent; aut ſi vox unica cenſenda illa ſit, compendio ΚΡΑΟΥ integra vox Κρατίστου indicetur. Denique obſervaſſe iuverit marmor ipſum, quod a Muratorio priori loco exhibetur, Megaris a Cyriaco eadem pene ratione exſcriptum fuiſſe, atque in edito ipſius Opere pag. 17. n. 122. reperiri: niſi quod in Cyriaco poſtremus marmoris verſus ita exhibetur ΚΑΝΔΙΤΟΥ . ΤΟΥ . ΚΡΑΟΥΓΟΙΝΤΟΣ
ΑΙΣΚ ΑΝΕΣ

* ΚΡΑΤ. Κράτιστον. Gruterus pag. 595. n. 11.
ΤΟΝ . ΚΡΑΤ . ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ . ΤΩΝ . ΣΕΒΒΒ·
Explicate legitur in Reineſio. pag. 243. Στάτιος Κοδράτος Κράτιστος Νεωκόρος.

ΚΡΙΣ. Κρίσεος. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in ΑΜΜ.

* ΚC. Κύριος. Siglam hanc eiuſque valorem Cl. Maffeius exhibet diſſimulato marmore, in quo reperiatur.

$\overline{\text{K}}\,\overline{\text{C}}$. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 30.
ΟΥΤΕ ΔΙΚΑΙΩΣ ΕΝ $\overline{\text{K}}\,\overline{\text{C}}$ ΒΑΣΙΛΕΥΗΙΗΝ
ubi Sponius interpretatur: *in Domino*: perinde quaſi legendum eſſet ΕΝ Κυρίῳ. At libentius hic legerem Κυρίῳ Σωτῆρι.

$\overline{\text{KS}}$. Margarinus pag. 63. n. 34.

..... ΕΙΡΗΝΗ ...
..... ΡΙΟΥ $\overline{\text{KS}}$ ΙΝΔ.
..... ΜΙΑΝΟΥ ΑΡΙ.
..... ΚΑΙ ΙΝS †

Fortaſſe ΡΙΟΥ extrema menſis alicuius, ut Σεπτεμβρίου, ſyllaba cenſeri poterit; ideoque $\overline{\text{KS}}$ numerales notae forent, quibus *viceſimus ſextus* menſis dies exprimeretur, cui mox ΙΝΔ*ικτίωνος* numerus, & Conſulum nomina ſubiicerentur. Nihil eſt autem cur in eiuſmodi Conſulum nominibus temere divinandis hic immorer. Eximium potius marmor aliud ſubieciſſe nunc libet, in quo eadem nota reperitur, ut Conſulum nomina ipſi inſcripta liberioris coniecturae genere, ſi fieri id quidem poterit exſculpantur. Gualtherius p. 5. n. 16.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ ΕΝ
ΕΙΡΗΝΗ ΜΑΡΙΑ
ΕΖΗΣΕΝ ΕΤΗ ....
ΚΡΟ ΠΡΟC Β .....
ΕΤΕΛΙΩΘΗΙου
ΛΙΟΥ $\overline{\text{K}}$ SΥΠ . .
ΑΦΛˢΦΑSC ....

Quam-

Quamvis Gualtherius reddiderit *annos XX.... finivit Iulio XXVI.....*, nullus tamen hic dubito quin character B *duo* ſolum exprimat, ipſumque maior alia numeralis nota proxime conſequeretur, quae *decadem* aliquam indicaret. Hinc in tertio verſu ſuppleverim ETH MIKPO ΠΡΟC, quae formula in marmoribus aliis occurrit. Vide in $\overline{A}$, & API. In ſexto autem verſu mutilam, laceramque vocem ΤΠ . . . ita ſuppleverim ΤΠΑΤΕΙΑ; atque in poſtremis his characteribus ΦΛˢΦΑSC duorum Conſulum nomina deliteſcere exiſtimaverim. Ii vero, ſi quid coniecturis hic aſſequor, alii eſſe non poterunt, quam *Flavius Areobindus*, & *Flavius Aſpar*, qui anno Chr. 434. in Faſtis occurrunt. Itaque ſiglis ΦΛ, ſive potius ΦΑ Φλαουίῳ Α'ρεοβίνδῳ; ſiglis vero ΦΑSC Φλαυίῳ Α''Sπαρος intelligi reddique poterit: ſiquidem minuſculum chararacterem S interpunctionis vices hic gerere exemplis aliis apparet. Vide in S.

$\overline{KCN}$. Apud Gruterum pag. 1105. n. 3. reperitur Epiſtola ſcripta a Tyriis Stationariis Puteolis degentibus Civitati Tyriorum, ſimulque reſcriptum atque Decretum a Tyriis in illorum gratiam factum. In illorum Epiſtola Nota $\overline{CKN}$ ſemel iterumque occurrit; atque in Tyriorum Decreto ita repetitur οἱ ἐν Ρ''ωμῃ Στατιωνάριοι ἦθος εἶχον ἀεί ποτε ἐξ ὧν ἀυτοὶ λαμβάνεσι, παρέχειν τοῖς ἐν Ποτιόλοις $\overline{KCN}$. ἀξιῶσι κ̀ν νῦν οἱ ἐν Ποτιόλοις Στατιωνάριοι ἀυτὰ τᾶυτα τηρῆσαι ἀυτοῖς. Itaque Nota illa $\overline{KCN}$ ſignificat cenſum, pecuniaeque ſummam a Tyriis Romae degentibus Tyriis aliis Puteoli habitantibus tribui conſuetam. Quoniam vero in Epiſtola Tyrii Puteolani dixerant ἐκ ἐντο·ῦμεν τὸν μισθὸν Στατιῶνος παρέχειν κατ' ἔτος $\overline{CKN}$, niſi πρόνοιαν τῶν κατ' ἔτος διδομένων εἰς τὴν μίσθωσιν ποιήσασθε $\overline{KCN}$; Tyriique decernunt ut Romani Puteolanis $\overline{KCN}$ veteri more perſolvant, perſpicuum fiet Nota $\overline{CKN}$ exprimi cenſum, qui Tyriorum civitati a Puteolanis Tyriis praeſtabatur. Itaque, niſi plurimum fallor, Nota $\overline{KCN}$ εἰκοσὴν *viceſimam* ſignificat: quod nimirum character K *viginti* exprimit, atque ex illo, ceteriſque pone ſequentibus vox εἰκοστὴν efficta videatur. Ita propemodum Nota alia $\overline{CKN}$ διακοσιοσὴν *ducenteſimam* exprimi putaverim, quod character C plerumque διακόσια *ducenta* ſignificet: quamvis etiam fortaſſe ἓξ *ſex* exprimere poſſit; ideoque Nota $\overline{CKN}$ etiam ἕκτην *ſextam* indicare poſſe videatur. Ceterum *viceſimae*, ac *ducenteſimae* partis, vel uſurae mentio, atque uſus frequentiſſime in Latinis, & Graecis etiam marmoribus, atque Scriptoribus obſervatur; ex quibus eximio huic marmori, Notaeque a me explicatae plurimus ſplendor accedit.

* ΚΥ. Καί. Arringhius Lib. III. cap. 22. p. 591.

XE ΚΑΛΑΝ NOEMB. ΕΚΟΙΜΗΘΗ
ΓΟΡΓΟΝΙC ΠΑCΙΦΙΛΟC ΚΥ
ΟΥΔΕΝΙ ΕΧΘΡΟC

quod optime ab illo redditur: *V. Kal. Novembr. Hic poſitus eſt ad dormiendum Gorgonius omnibus amicus & nulli inimicus.*

* ΚΥ. Κυριακή. *Dominica dies* in S. Hippolyti Cathedra apud Grut. pag. 141.

* ΚΥΔΑ. Κυδαθηναιεὺς *Cydathenaeus* ex *Cydathenis* Atticae Populo. Sponius Itiner. p. 49.
. . . . ΓΕΝΗΣ ΣΠΟΡΟΥ ΚΥΔΑ

* ΚΥΘ. Κυθήριος *Cytherius* ex *Cythera* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 49.
. . . ΕΣΟΣ ΚΥΘ
Explicate legitur apud Gruterum pag. 910. n. 9. Ε'πίκτησις Ο'νασίῳ Κυθηρίᾳ Θυγάτηρ.

* ΚΥΡ. Κυρείνᾳ *Quirina* Romana Tribu. Gruterus pag. 388. n. 4. iuxta Graevii editionem.
Α·Κ . . . ΚΙΟΣ . ΚΥΡ . ΠΡΟΥΔΗΝΣ .
ΙΠΠΕΥΣ · ΡΩΜΑΙΩΝ
ΠΡΩΤΟΣ · ΜΕΛΙΤΑΙΩΝ
ΚΑΙ ΠΑΤΡΩΝ . ΑΡΞΑΣ ΚΑΙ ΑΜΦΙΠΟΛΕΥΣΑΣ
ΘΕΩ . ΑΥΓΟΥΣΤΩ . ΕΣΧ . . . Ν . F . I . ΝΕ
Reineſius Inſcriptionem hanc dederat Claſ. V. n. 7. pag. 357. ſed ipſe legit Λ, ſupplet Καρρίκιος, & Κυρείνᾳ. Explicate legitur ΚΥΡΕΙΝΑ apud Gruterum ipſum pag. 458. n. 1. Vide in ΡΩΜ. ſicuti apud Smithum Notit. Eccleſ. pag. 22. ΤΡΙΒΟΥ ΚΥΡΕΙΝΑ. & apud Gruterum pag. 581. n. 9. ΚΟΥΙΡΕΝΑΙ. Vide in $\overline{ΡΝΣΤ}$.

ΚΦΚΑ. Sponius Itiner. pag. 101. At Montfauconius Palaeogr. pag. 147. reſcribendum viderat ϛΦΚΑ: ut nempe exprimatur annus Mundi 6521. Chr. 1013.

Κ — ΦΡ. Gruterus pag. 595. n. 4. marmor exhibet, in quo hinc inde latinae Inſcriptiones reperiuntur, in medio autem legitur.

ΡΟΥCΙΑ
ΧΡΥΣΟΠΟΑΣ
Η ΚΑΛΗ
Κ — ΦΡ

Quid ſi Κελεύσματι ΦΡατρίας, ſive Καλανδοῖς Φεβρυαρίοις intelligatur?

* Κ . Χ Gruterus pag. 18. n. 1.
ΟΙ . ΤΕΧΝΕΙΤΑΙ . ΑΝΕΘΗΚΑΝ
Κ. X
ubi Caſaubonus legendum coniecerat Κῦρι Χαριστηρίῳ *corde grato*; ſive Κοινοῖς Χρήμασι *communi ſumptu*. Maffeius autem *explicari poſſe* ait Κατὰ Χάριν: at *credibile eſt*, inquit *habuiſſe lapidem* Ε Χ ἐυχῆς χάριν *ex voto*. Si id ille rite feliciterque coniecerit, eius opinio ein-

exinde quoque confirmari poterit quod marmor *Iovi* consecratum dicatur; alibique in Grutero pag. 68. n. 6. explicate legatur Εὐχῆς χάριν. At in marmoribus aliis, ut apud Murat. pag. 251. n. 6. Inscriptio a Decurionibus posita desinit *Sumptu Publico*: quod innuere vel confirmare poterit Κοινοῖς Χρήμασι exponi posse.

Ϡ. Κώμη. In marmore Aquileiensi apud Bartolum Diss. II. pag. 202.

. . . . ΘΕΑ Ϡ ΝΙΚΕ . . .
. . . . *thea ex Vico Niceratum.*

ϡ. Κώμη. Apud Muratorium pag. 401. n. 4. lapis effossus Florentiae. Vide in Ϛ.

ΚΩ̄. Gruterus pag. 1050. n. 11.

ΑΠΟ ΚΩ̄ . ΑΔΔΑΝΩΝ
ex Vico Addanorum

iterumque, sed explicate, pag. 1052. n. 6.
ΑΠΟ . Ι . ΚΩΜΗΣ ΑΔΔΑΝΩΝ

ΚΩΡΑΥΛ. Κωραύλης. Gudius pag. 108. n. 3.

Μ . ΣΙΛΙΟΣ . ΑΠΕΛΕΥΘΕ
ΡΟΣ . ΚΩΡΑΥΛ . ΑΝΕΘΙ
Κ . . . . . .

ΚΩC. *Consulibus*. Gruterus pag. 314. n. 2.

CEΞTΩ EPOYKIΩ KΛAPΩ B.
ΓNEΩ . KΛAYΔIΩ CEBHPΩKΩC

Λ

Λ. Τριάκοντα *triginta*. Gruterus pag. 169. n. 3.

ΑΠΟ . ΚΤΙΣΕΟΣ . ΚΟΣΜΟΥ
Δ . Ψ . ϐ . Β . ΑΠΟ . ΔΕ
ΧΡΙΣΤΟΣ . ΕΤΟΥΣ . Ω . Α . Δ

Vterque tamen annorum numerus hic corrigi, refingique debet. Etenim *Theophilus* Imperator *Michaëlis Bega filius*, qui in marmore nominatur, anno Christi 829. imperium suscepit; ideoque in marmore rescribi debet Ω . Λ . Δ 834. Quandoquidem vero in marmoribus aliis, quae protuli in Ϛ, annus Mundi 6521. cum anno Chr. 1013. concurrit, Christi annus 834. in 6342. Mundi incideret, ideoque rescribendum foret Ϛ T M B. Ita apud Muratorium pag. 1165. n. 10.

ΒΙΩCACH ETH . ΛE̅ . M . A̅ . HM . Γ̅

* Λ. Τριάκοστος *trigesimus*. Gruterus p. 495. n. 2. & Montfauc. Palaeogr. pag. 158. n. 1.

ΛΕΓΙΩΝΟΣ . Λ . ΟΥΛΠΙΑΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ.

Etenim *Legio XXX. Vlpia* in marmoribus etiam aliis occurrit, in quibus *Victricis* nomen hic additum, reticetur: solisque siglis V. V. exprimitur, quarum primam *Vlpia* Vrsatus interpretatur; secundam vero ambigit an *Victrix*, an *Valens* significet. Graecum marmor dubium, atque ambagem dirimit, Victricemque demonstrat. Ita apud Smithum Monum. Palmyr. n. 5. ΕΤΟΥΣ ΝΥ̅ Λ̅ ΜΗΝΟΣ: quod ab ipso feliciter explicatur *anno CCCCL. tricesimo mensis* die.

L. Πεντήκοντα. Muratorius pag. 798. n. 5. Vide in ΝΑΘ. Etenim hic, alibique saepius, in Graecis etiam marmoribus numerales Latinorum notae usurpatae conspiciuntur. Vide in X. Ita apud Muratorium ipsum p. 1879. n. 4. legitur XL. pro 40.

* L. Λυκάβας *annus*. Eiusmodi charactere, qui saepissime in Nummis, interdum etiam in marmoribus, occurrit, non *Lustrum*, ut Scaliger, Casaubonus, & Reinesius existimarunt, sed *annum* indicari, qui poetica voce Λυκάβας appellatur, erudite, invicteque demonstravit Norisius *De Epochis Syro-Maced.* pag. 305. Marmor Scaligero, ceterisque laudatum extat in Grutero pag. 327. ubi Baton Philonis filius honoratur quod duobus annis Gymnasiarchae munus obiverit;

ΠΑΛΙΝΤΕ ΕΙΣ ΤΟ Κ̅Λ̅ ΚΑΙ Κ̅Ζ̅Λ̅ ΚΑΙ Η̅ Κ̅Λ̅
ΑΞΙΩΘΕΙΣ ΥΠΕΜΕΙΝΕ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΙ

tandemque decernitur ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΟ Θ̅Κ̅Λ̅ ΕΤΙ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΗΣΑΙ. Idem fortasse valor in Gudii Marmore pag. 242. n. 2. & Gorii Par. I. n. 244. pag. 413.

ΘΕΟΙC . ΚΑΤΑΧΘ
ΟΝΙΟΙC . ΠΕΤΙCIA
CTEΦANH . ΦO
PIAI . ΘΥΓΑΤΡΙ
ΠΕΤΙCIOC . CTE
ΦANOC . Λ̅ Κ̅ .

Certe Gorius, & Muratorius, qui marmor ipsum pag. 183. n. 2. ex Gorio protulit, interpretatur *ann. XX.* At clarius tamen hic ipse characteris valor in alio marmore occurrit apud Fabrettum pag. 755. n. 614. ubi legitur Λ̅Η̅Μ̅Ε̅ & Λ̅Ε̅Μ ΜϢ̅Ε̅: quorum primum optime feliciterque a Fabretto redditur: *an. VIII. mens. V.* alterum vero: *ann. XLV. dies XXV.* quod nimirum H, M, & K in nexum unum coaluisse videantur.

Λ. Λυκάβας. Leichius in novis Emendationibus ad Muratorii Graecas Inscriptiones pag. 77. hoc marmor exhibet

ΗΚΟΥΣΕΝ ΕΛΘΩΝ ΘΕΟΥ ΤΟΝ ΗΧΟΝ
Λ . Ζ . ΑΔΡΙΑΝΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΤΟΥ
ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ.

Audivit veniens sonum Dei Memnonis *anno VII. Adriani Caesaris Domini nostri.*

Λ. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 98. p. 356.

ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΦΙΑΛΗΝ
ΚΑΙ ΣΠΟΝΔΑΙΟΝ Λ . . .

Σπονδαίῳ nomine, ut opinor, hic indicatur vas *libationibus* deſtinatum. Itaque character Λ, quod ſuperſtes conſpicitur, eius materiam, vel pondus, vel pretium ſignificat; unde facile λίθινον hic intelligi, exponique poteſt. Ita apud Gudium pag. 213. n. 10. *Cn. Cornelius* poſuiſſe dicitur ΤΔΡΙΑC ΛΗΘΙΝΑΣ $\overline{\Delta}$.

Λ. In Riccardiano marmore, quod in Faſtis Atticis exhibui Tomo I. pag. 170. iuxta vetus Donii apographum legitur

$\overline{\text{Τ}}$ΓΕΙΝΟΣ ΓΛΑΥΚΟΥ . Λ

quamvis eiuſmodi poſtrema litera vel ſigla nunc evanuerit. Quod ſi vere litera vel ſigla illa fuerit, certe quendam Atticae Populum ſub Erechtheide Tribu collocatum expreſſit; fortaſſe *Lampram*, quam Erechtheidis fuiſſe erudimur.

Λ. Muratorius pag. 40. n. 3. marmor *Catanae* poſitum exhibet

ΠΕΡΣΕΦΟΝΗ
ΒΑΣΙΛΙΣ
ΚΑΤΑΝΑ Λ

Gualtherius, ex quo Muratorius exſcripſit, pag. 9. n. 48. aſſerit Inſcriptionem hanc Proſerpinae ſtatuae ſubiectam eſſe; unde facile ſuſpicari quis poſſit ibi A legendum, adeoque Α'νέθηκεν exponendum, eſſe.

* Λ. Λέκιον, ſive Λεύκιον. Sponius Itin. p. 97.
Λ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ ΣΕΟΥΗΡΟΝ
Vide in ΕΡΕΝΝ. in ΛΓΕ. & ΛΕΓΝΑΤ & ΚΟΩΡΣ. & ΤΡΑΙΑΝ.

L. Λέκιος. Gudius pag. 26. num. 4. Vide in ΤΑΡΓΗΛ.

Λ. Λοιπά. Montfauconius Diar. Italic. c. 28. pag. 426. inter Corcyrenſia marmora hoc etiam exhibet num. 17.

ΠΟΝΤΙΟΣ ΛΟΥΠΟΣ ΠΟΝΤΙΩ ΛΟΥΠΩ
ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΜΝΕΙΑΣ ΧΑΡΙΝ ΚΑΙ ΤΑ . Λ .

Siglas aliquas, & obſcuriora vocum compendia, quae in Graecis, Latiniſque marmoribus obverſantur, interdum ex ſola exſcriptorum oſcitantia prodiiſſe variis in locis opportune obſervavi. Exemplis aliis, niſi mea me fallit opinio, hoc etiam certiſſime adiungi debet, in quo Graecus Corcyraeorum marmorum exſcriptor ita marmor iſtud expreſſit, ut iis vocibus, quae in marmore nitide explicateque legebantur, ſuas adiecerit: adeoque doctiſſimum Montfauconium nihil tale cogitantem in errorem abripuerit. Viderat, opinor, Amanuenſis ille primas octo marmoris voces integras, & incolumes eſſe, ideoque diligenter illas expreſſit uſque ad ΧΑΡΙΝ. Deinde vero, cum ceteras pone ſequentes, quibus Pontii Lupi aetas, aut mortis tempus indicabatur, vitiatas, aut evanidas, aut obſcuras eſſe conſpiceret, ſatius duxit illas ommittere, ſimulque id veteri conſuetaque formula ΚΑΙ ΤΑ . Λ. hoc eſt καὶ τὰ λοιπὰ *& cetera* indicare. Montfauconius, cum voces illas in Graeci exſcriptoris apographo marmori ſubiectas, ceteriſque coniunctas eſſe conſpiceret, eas ad marmor ipſum ſpectaſſe credidit; ideoque eodem prorſus characteris genere ceteris, quae iam praeceſſerant, adiungendas putavit. Quod ſi Graecus ille ſolemnem hanc abrumpendi ſermonis formulam diverſa characteris forma expreſſiſſet, aut potius marmor ipſum cum laciniis, atque lacunis, quae irrepſerant, exhibuiſſet, is neque ſiglam hanc ipſi marmori imprudens affinxiſſet; neque clariſſimo, atque immortali Viro fucum feciſſet. Ita propemodum ex eadem ipſa exſcriptoris negligentia factum putaverim, ut eximium marmor aliud a Montfauconio minus accurate expreſſum latineque redditum ſit. Inter eadem Corcyrenſia Marmora num 2. pag. 422. legitur

ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ ΑΠΟΛΛΟΔΟΤΟΥ . Π
ΝΕΥΣΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΣΥΝΑΡΧΟΙ ΦΙΛΩΤΑΣ
ΙΑΚΧΟC ΚΟΣΑΠΕΛΟΥ ΝΙΚΑΝΩΡ
ΝΙΚΟΣΤΡΑΤΟΥ ΘΕΟΙC

Cl. Editor, cum exſcriptoris, & apographi fidem ſequutus nihil in marmore excidiſſe ſuſpicaretur, ita latine interpretatur: *Apollodorus Apollodoti* filius *annuit*, *& una ſocii magiſtratus Philotas*, *Iacchus Coſapeli*, *Nicanor Nicoſtrati Diis:* eademque prorſus interpretatio, marmoriſque facies a Muratorio exhibetur pag. 547. n. 2. At in Faſtis Atticis Tom. II. pag. 418. ſatis, ut opinor, oſtendi inter characterem Π, literaſque ΝΕΥΣΑΣ, hoc eſt in primi verſus fine, aut initio ſecundi, literas aliquas excidiſſe; adeoque non ΠΝΕΥΣΑΣ, ſed ΠΡΥΤΑΝΕΥΣΑΣ, legendum eſſe: ut facili nimirum, perſpicuoque ſenſu exprimatur *Apollodorum* illum *Prytanis* munere, quae ſuprema, atque eponyma poteſtas erat, apud Corcyraeos perfunctum fuiſſe.

ΛΑΔΙΚΥC. Λαοδικεύς. Gudius pag. 333. n. 15.

ΕΝΘΑΔΕ . ΚΕΙΤΑΙ
ΤΡΥΦΩΝΛΑΔΙΚΥC
ΤΗC . ΠΡΟC ΛΥΚΟΝ

hic iacet Tryphon Laodicenſis ex Laodicea *ad Lycum* fluvium poſita.

ΛΑΚΙ. Λακιάδων *Laciadarum* ex *Lacia* Atticae Populo. Cyriacus pag. 35. n. 234.

ΚΑΛΛΩΝ . ΛΑΚΚΙΑΔΗΣ
ΔΙΟΝΥΣΩΙ . ΑΡΙΣΤΟΝΙΚΟΥ
ΕΚΛΑΚΙ . ΗΡΑΚΛΕΙΔΗΣ &c.

mox iterum Καλλῶνος Λαικιάδᾳ nominatur; ideoque etiam Dionyſius ille (ſuſpicor enim legendum ΔΙΟΝΥΣΟΣ) *Laciades* erat. Atque ita prorſus in Muratorio reſtitui debet p. 1447. n. 8. ubi nunc redditur *Eclaci*.

* ΛΑΜ. Λαμπροτάτᾳ. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 39.
ΛΑΜ. ΦΛΑΒ. ΜΑΡΚ. CΚΡΕΙΒΩΝΙΑΝΟΥ

ΛΑΜΠ. Λαμπρεὺς *Lamprenſis* ex *Lampra* Atticae Populo. Cyriacus pag. 15. n. 108.
ΦΛ. CΕΠΤΙΜΙΟC ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟC. ΟΛΑΜΠ.
ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΓΩΝCΘΕΤΩΝ
Fortaſſe tamen hic etiam Λαμπρότατος legi poteſt.

ΛΑΜΠΡ. Λαμπροτάτᾳ. Gruterus p. 1078. n. 2.
Μ. ΜΑΚΡΙΝΟΥ. ΤΟΥ. ΛΑΜΠΡ. ΥΠΑΤΙΚΟΥ
ΠΡΕCΒ. ΚΑΙ. ΑΝΤΙCΡΑΤΗΓΟΥ. ΤΟΥ CΕΒ.
ΚΑΙ CΑΜΙΟΥ. ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ. ΤΟΥ. ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ

ΛΑΜΠΡΟΤΑΤ. Λαμπρότατον. Muratorius pag. 1441. n. 8.

ΛΓΕ. Fleetvoodus p. 328. ex Gruterop. 1130. n. 8.
ΛΓΕΚΑΤΟΥΡΝΙΝΟC ΕΤ ΑΦΗΛΙΑC ΕΤ
ΠΑΔΙΟΓΕΝΕC ΚΟΜΠΑΡΑΟΤΕΡΟΥΝΤ
CΙΒΙ ΕΤ CΟΥΙC
Gruterus tamen legit ΑΠΕ. Itaque Harduinus, obſervante Graevio, legit Α'πελλᾶς. Fabrettus ΑΠ. CΑΤΟΡΝΕΙΝΟC ΕΤ ΑΙΗΛΙΑC
ΕΤ ΠΑ ΔΙΟΓΕΝΗC ΚΟΜΠΑΡΑΟΤΗΡΟΥΝΤ.
Maffeius aſſerit in Grutero quidem legi ΑΠΕ. ſed Fabretto duce legendum ΑΠ. ideſt Α"πτιος. Ego vero nihil conjecturis in marmore ſollicitandum, temereque mutandum eſſe putaverim; cum perſpicuo, planoque ſenſu intelligi, legique facile poſſit Λέκιος ΓΕλλιος. & in ſecundo verſu Πέβλιος Αἴλιος ΔΙΟΓΕΝΗC. Apud Sponium Popul. Attic. pag. 200. reperitur ΓΕΛΛ. pro Γέλλιος: alibique ΠΑΙ pro Πέβλιος Αιλιος. Vide in ΠΑΙ.

* ΛΕΓ. Λεγιῶνος. Gruterus pag. 458. n. 1.
ΧΕΙΛΙΑΡΧΩ. ΙΕ. ΛΕΓ. ΑΠΟΛΛΙΑΡ
& pag. 425. n. 3.
ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ ΛΕΓ. Z. ΔΙΔ
Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ. & ΔΙΔ.

* Λ. ΕΓΝΑΤ. Λέκιον Ε'γνᾶτιον. Sponius Itin. pag. 17.
Λ. ΕΓΝΑΤ. ΟΥΙΚΤΟΡΑ ΛΟΛΛΙΑΝΟΝ

* ΛΕΡΕΝ. Λέκιον Ε'ρέννιον. In Oxonienſi Marmore n. 143. pag. 277.
ΛΕΡΕΝ. ΣΕΠΤΙΜ.
ubi Prideauxius quidem *Lerennium*; at Maffeius optime *L. Herennium* interpretatur; cum praeſertim in ipſo marmore lineolam ſuper Λ, a Prideauxio tamen omiſſam obſervaverit.

ΛΕ. vel ΛΕΥ. Λευκίᾳ. Vide in ΛΕΥΡΟΝ.

* ΛΕΥΚ. Λευκονιεὺς *Leuconienſis* ex *Leuconio* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 49.
. . . ΙΜΟΡΚΑ ΛΕΥΚ
Idem fortaſſe notae valor, ac Populus in alio marmore apud Sponium Pop. Attic. p. 78. ubi legitur ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΕΥΦΡΟΣΥΝΟΥ ΛΕΥΚ. niſi fortaſſe Λευκοπυραῖος *Leucopyraeus* ex *Leucopyra* Atticae Populo intelligatur.

ΛΕΥΡΟΝ. Muratorius pag. 566. n. 2.
Μ. ΟΥΛΠ. ΕΥΒΙΟΤΟΝ ΛΕΥΡΟΝ ΓΑΓΗ . . .
ubi certiſſime ΛΕΥΙΟΝ ΓΑΛΗΡΙΑ corrigi, ſupplerique debet: ut proinde legatur Λευκίᾳ υἱὸν Γαληρίᾳ *Lucii filium Galeria* Romana Tribu. Vide Faſtos Atticos Tom. II. p. 159.

* ΛΕΩΝΙ. Λεονίδᾳ. Sponius Pop. Attic. p. 200.
ΗΡΩΔΗC ΛΕΩΝΙ

ΛΗΚΛΙΟΔΗ. Muratorius pag. 556. n. 5.
ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΛΗΚΛΙΟΔΗ
ΦΑΥCΤΕΙΝΑΝ. ΦΑΥCΤΕΙΝΟΥ
ΙΕΡΕΙΑΝ. ΑΡΤΕΜΙΔΟC. CΩΤΕΙΡΑC
Quod ille reddidit: *Quod fauſtum ſit . . . . Fauſtinam Fauſtini filiam Sacerdotem Dianae Servatricis*. Qui marmor iſtud exſcripſit, ubi ſuperſtites quidem literas nobis exhibuit, lacunae vero veſtigia prorſus omiſit, inconditam hanc Notam ex truncatis vocibus efformavit. Etenim certiſſime reſcribi debet Η ΒΟΥΛΗ ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟC: quod in marmoribur aliis frequentiſſime occurrit.

* ΛΙΒ. Gruterus pag. 428. num. 11. Vide in ΑΡΧ.

ΛΙΒΑΝ. Donius pag. 9. n. 32. Claſ. I.
ΛΙΒΑΝ ΑΝΕΘΗ
ubi Gorius optime interpretatur *Libanus dedicavit*. Ac certe *Libanus Aug. Libertus* in alio marmore occurrit apud Grut. pag. 614. n. 12. Ita quoque redditur a Muratorio p. 27. n. 5.

ΛΟ. Λούκιος. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 93. atque Noriſius *Epiſtola Conſul.* p. 55.
ΑΓΩΝΟΘΗΤΗC - ΛΟ - ΚΑΙΚΙΛΙΟC
ΦΡΩΝΤΩΝ ΝΕ ΞΥCΤΑΡΧΗC
ΔΙΟΝΥCΙΟC ΚΙΚΙΝΟC ΝΕ
Muratorius pag. 313. legerat ΛΘ; ideoque reddidit XXXIX. perinde quaſi ea numeralis nota foret; ſicuti NE interpretatur LV.

ΛΟΔΙΚΕΥΙ. *Λαοδικεῖ*. In Collectaneis Donii marmor istud adhuc ineditum, Romaeque a Donio exscriptum observavi

ΠΑΛΦΗΝΟΙ
ΜΑΡΤΙΑΛΗΙ
ΛΟΔΙΚΕΥΙ
ΤΗΣ ΑΣΙΑΣ. ΠΑ
ΡΟΔΟΙΙΧΑΙ
ΡΕΙΝ, ΤΙΑΤΗRΕ
ΠΟΙΗΣΕΤΩΙΔΙC
ΤΕΚΝΩ · ΖΗCΑΙ
ΤΙ . ΕΤΗ. Θ

In tertio versu perspicue restitui, legique debet *Λαοδικεῖ*; ex Laodicea nimirum illa, quae *τῆς Ἀσίας Asiae* vocatur, ut a ceteris cognominibus Vrbibus a Stephano recensitis distinguatur. In quinto versu, ubi contracte, depravateque nunc legitur ΠΑΡΟΔΟΙΙ, supplendum, ac legendum esse putaverim ΠΑΡΟΔΕΙΤ pro ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ, vel ΠΑΡΟΔΕΙΤΑΙ: perinde quasi *Viator* praeteriens *Publio Alpheno Martiali* salutem dicere, solemnique formula *Χαίρειν*, *quietem adprecari* videatur. Eiusmodi votorum, acclamationum, & precationum genera, quibus superstites tumulatis, aut tumulati superstitibus faustitatem ominabantur, frequentissime in Graecis, ac Latinis etiam marmoribus obversantur. Vide in ΗΗΩ, in Μ, & in ΠΑΡΟ.

ΛΟΥ. *Λευκίου*. Norisius *Epist. Consul.* pag. 94.

ΛΟΥ . ΑΥΡΗΛΙΟΥ · ΚΟΜΜΟΔΟΥ

* ΛΟΥΔ. *Ludi*, Gruterus pag. 335. n. 1.

ΛΟΥΔ . ΜΑΤ · ΧΕΙΡ

Ludi Matutini Chirurgus.

ΛΟΥΣΙ. *Λουσιεὺς Lusieus* ex *Lusia* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 46. qui tamen *Lusiam* una cum ceteris in marmore recensitam esse non observavit; ut proinde Maffeius etiam Sponium exscribens Notam istam omiserit. Ita marmor

. . . . ΝΟΣ Ο ΚΑΙ ΕΛΕΥΣΕΙΝΙΟΣ ΚΗΦ
. . . . ΝΙΟΣ Ο ΚΑΙ ΠΑΙΔΕΣ ΛΟΥΣΙ

Itaque *Παιδες* (si recte scriptum fuerit) est aliud . . . . *nii* nomen; & certe *Λουσι* . . . . Populum significat vel a *Lusia* distinctum, vel *Lusiam* ipsam; quae, quamvis a Scriptoribus Oeneidi tribuatur, sequioribus tamen temporibus, aliarum instar, a veteri divelli, atque in Erechtheidem Tribum transferri potuit, cui in Sponiano hoc marmore accensetur.

ΛΥΣ, & ΛΥΣΑ. *Λυσανίᾳ*. In Appendice Marm. Oxon. n. 26. pag. 301.

L. V. F Λ. Cyriacus pag. 7. num. 52. Vide in ΑΛΥΠ.

Μ

* Μ. *Τεσσαράκοντα quadraginta*. Gruterus pag. 634. n. 1.

BIΩCANTI . ETECIN · M · MECIN . B.

Fabrettus pag. 328. n. 476. ΕΖΗ ΕΤΗ . Μ . Β ubi ille reddit: *vixit annis II. mensibus II.* Sublata tamen interpunctione legendum putaverim ΜΒ *quadraginta duobus*. In Grutero quoque pag. 767. n. 2. & 916. n. 12. numerales notae puncto seiunctae sunt, quamvis unitae esse debeant. Vide in Κ. Ita apud Sponium Miscell. Sect. X. num. 128. ΕΤΕΣΙ ΜΖ perperam redditur: *annis XLIV.* cum perspicue reddendum sit XLVII. Vide in Ι. & L.

* Μ. *Μυρίας*. Marmor Oxon. Appen d. n. 13. pag. 295.

ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙΧΗΗΗ & mox
ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΧΧΗΗΗ iterumque
ΔΡΑΧΜΑΣ Μ . ΧΧΧΧ.

ubi perspicue Maffeius, optimeque legendum asserit *μυρίας decem millia*. Ita fortasse character ipse Μ, qui in extrema Sadvicensis marmoris parte saepius occurrit, impietatis poenam mulctamque significat, ideoque *Μυρίας δραχμὰς* exprimit. Quandoquidem vero in Oxoniensi marmore post Μ interpunctio, vel character Ι reperitur, Maffeius hic ambigit an *Μεγάλαι*, vel *Μιλήσιαι δραχμαὶ* intelligi debeant; quamvis etiam primo loco intelligi posse putaverit drachmarum *myriadem unam cum mille trecentis*.

Μ. *Μῆνας*. Boldettus pag. 392.

ΙΟΥΛ . ΚΑΛΛΙΜΟΡΦΟC . ΙΟΥΙΙΑ
ΑΓΑΘΗΙΟΥΑΙΩΘΕ . ΟΔΩΡΩ
Ο ΚΑΙΕΥΓΑΜΙC ΙΔΙΩ
ΤΕΚΝΩ ΓΛΥΚΥΤΑ
ΤΩ ΓΟ ΝΙC ΕΠ
ΟΙ ΗCΑΝΜΝΗΜ ΗC .
ΕΖΗCΕ ΝΕΤΕ ΙΖ . ΜΖ ↄ

quod ille latine reddidit: *Iulius formosissimus Iunia bona Iulio Theodoro, qui & feliciter nupti proprio filio dulcissimo Parentes fecerunt ad memoriam. Vixit annos XLVII.* Sed ita singula corrigi, reddique debent: *Iulius Callimorphus, Iulia Agatha Iulio Theodoro, qui etiam Eugamis* vocabatur, *filio suo dulcissimo Parentes fecerunt memoriae* caussa. *Vixit annos XVII. Menses VII. Eugami* nomen apud Boldettum ipsum occurrit pag. 373. Observandum in marmore deesse *Χάριν*; nisi fortasse exciderit sigla Χ, quae *Χάριν* significat, aut legendum

sit

ſit MNHMHN. Sic in alio marmore, quod exhibetur in A.I. legitur Χάριν diſſimulata voce, vel extrita litera M, quae ſignificat Μνήμης. Idem Notae valor in Boldetti marmore pag. 405.

ΑΝΤΙΟΧΙΣ ΕΖΗΣΕΝ
ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΜΖ ΗΓ Δ
ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ

Quamvis enim ille reddiderit *Vixit annos XLVII. menſes IV.* perſpicue tamen explicari debet *Vixit annum* unum, *menſes VII. dies IV.* Vide in A.

* M. Μάρκος. Cyriacus pag. 38. n. 250.
M.AYP. & M.AYPHΛ.

M. Μάρκου. Muratorius pag. 549. n. 1. Vide in AYP.

* M. Μνημεῖον. Gualtherius in Tabulis Siculis pag. 101. n. 6.

ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ
M

ubi Gualtherius *monimentum*, vel *mater* interpretatur. Maffeius *monimentum* legendum eſſe arbitratur.

* M. Μηνῶν. Marmor Oxon. 107. pag. 147. Gruterus pag. 685. n. 12.

ET·Θ·M·I·HM·IB

Μ. Μῆνας. Reineſius Cl. XX. n. 144. p. 931. & n. 316. pag. 970.

* M. Μνήμης. Muratorius pag. 1149. n. 10.
ΥΙΩ.ΓΑΥΚΥΤΑΤΩ·M.ΧΑΡΙΝ
Vide in Z.

M. Gorius Par. I. pag. 121. n. 2.

M
ΛΟΥΚΙΟC ΦΛΑΒΙΟC
ΚΛΑΔΟC ΖΗCΑC
CΤΗ.ΟΖ.
ΩΡΑΝ ΜΙΑΝ
ΧΑΙΡΕ ΙΝΤΟΙCΑΝΩ

Cl. Editor obſervavit characterem M fortaſſe *Manibus* reddendum eſſe, poſtremaſque voces interpretatur: *Vale Superis*, ſive *Valete Superi*; *homines*, qui *ſupra eſtis*. Ac certe quidem in ſepulcralibus eiuſmodi monimentis frequenter is, qui tumulatus eſt, *ſuperos*, *ſuperſtites*, ac *viatores* alloquens inducitur. Vide in ΠΑΡΟ. Fortaſſe tamen haec formula, vel acclamatio ad *Lucium Flavium* ipſum referri, dirigique debet; perinde quaſi aut viator, aut ille, qui tumulum poſuit, ipſi dicat *Vale in Superis*, aut *caeleſtibus*, quibus inſereris. Quod vero ad characterem M attinet, ingenioſae Cl. Gorii coniecturae addi fortaſſe poterit quod illo Μνημεῖον exprimatur, ut in exemplis aliis conſpicitur.

M. Muratorius pag. 1819. n. 3.

ζησAC ЄTH ΛЄ TЄλευ
TH MS ЄIΔΩ
PPIΩN ₽

Latinus Marmoris Interpres ipſum ſupplevit, latineque reddidit: *Vixit annos XXXV. Obiit ad VI. Idus Februarias. Chriſtus.* Atque ingenioſe ille quidem, ſi cetera conſpirarent. Ego vero non TΕΛΕΥΤΗ, ſed ΤΕΛΕΥΤΑ TH legendum exiſtimo; deinde vero pro M, qui nihili character hic eſt, reſcribendum aſſero, IPI, ſive, hoc PI eſt Πρὸ, quod in marmoribus aliis occurrit. Quid vero Φεβρουαρίων potius, quam Ι'ανουαρίων, legatur? Ego certe ex ſuperſtitibus literarum ductibus ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΩΝ potius ſupplendum eſſe putaverim; vel alterius menſis nomen, qui Septembrem ordine conſequatur.

A
* M. In Oxonienſi Marm. n 28. pag. 93. ubi Prideauxius reddidit: *Minam unam*; ſicuti mox
B
ſiglam aliam M interpretatur: *Minas duas*.
H
M. Μηνῶν. Vide in L. ſive Λ. & in ΑΠΙ.

M. In Oxonienſi Marmore n. 28. pag. 93. ſemel iterumque occurrit: ut primo quidem
M Z; ſecundo vero M E reperiatur, primoque loco *Minas ſeptem*, ſecundo *Minas quinque* tum Prideauxius, tum Maffeius legendum putaverit.

MA. Ματρί. Muratorius pag. 1259. n. 15.

Θ . K
ΙΟΥΛΙΑ
MA.ΓΛΥΚΥ
ΤΑΤΗ.ΓΥΝΑΙ
ΚΙ.ΙΟΥΛΙΟΥ
ΑΛΚΑΙΟΥ
Κ.ΑΙΛΙΑΝΟC
ΠΡΟΚΛΗC ΥΙΟC

ubi Muratorius optime interpretatur *Matri dulciſſimae*, atque MH reſcribendum eſſe arbitratur.

MA. Muratorius pag. 2019. n. 3. ubi Μαγάρσιδι legendum eſſe conieci. Vide in ΘΕΑΜΑ.

* MAΓN. Μαγνήτων. Muratorius pag. 164. n. 3. Vide Θ.

MAI. Μαΐων. In Cathedra S. Hippolyti apud Gruterum pag. 141. Vide in KA.

MAKEΔ. Μακεδόνων. Sponius Itiner. pag. 87.
ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΦΙΛΙΠΠΟΥ MAKEΔ.

* MA-

* ΜΑΚΕΔΟΝ. *Μακεδονίας*. Montfauconius Palaeogr. pag. 167. Vide in ΚΑΛ.

ΜΑΝΓΟΝ. *Μανγόνων*. Gruterus pag. 173. n. 10. Vide in ΜΟΝ.

ΜΑΡ. *Μαρτίων*. Marangonius in *Appendice* pag. 74.

ΠΡΟΖΕΙDΜΑΡ
ΚΑΙ ΑΓΑΠΗ ΛΙΛΕ
ΑΝΟCΤΗΔΙ
ΑCΥΜΒΙΩ

quod ille reddidit *Pridie Idus Martias . . . . Anoſtidi Coniugi*. At ego legerim ΚΑΤ. ΑΓΑΠΗ ΑΙΛΙΑΝΟC ΤΗ ΙΔΙΑ CΥΜΒΙΩ *ſeptimo Idus Martias*. *Obiit*, vel depoſita eſt, *Agape*. *Aelianus ſuae Coniugi* monumentum hoc poſuit. Muratorius pag. 393. n. 7. Θ. ΚΑΛ. ΜΑΡ. Vide in ΑΡΚΑΔ.

ΜΑΡ. *Μάρκος*. Gruterus pag. 68. n. 6.
ΜΑΡ. ΜΕΜΜ. ΛΟΝΓΟC. ΒΕΝΕΦ.
Smithus Notit. Eccleſ. pag. 31.
ΜΑΡ. ΑΥΡ. ΑΙΜΕΛΙΟΝ

* ΜΑΡ. Sponius Pop. Attic. pag. 159.
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΥΜΜΑΧΟΥ ΜΑΡ.

* ΜΑΡΑ. Sponius Itiner. pag. 53.
ΙΟΥΛ. ΑΓΡΙΠΠΑ ΜΑΡΑ

* ΜΑΡΑΘ. Sponius Pop. Attic. pag. 155.
ΗΡΑΚΛΙΩΝ ΗΡΑΚΛ . . . . ΜΑΡΑΘ . .
Vbique *Μαραθώνιος* ſignificat, hoc eſt *Marathonius* ex *Marathone* Atticae Populo.

* ΜΑΡΚ. Sponius Miſcell. Sect. X. num 39. pag. 334.
ΛΑΜ. ΦΛΑΒ. ΜΑΡΚ. CΚΡΕΙΒΩΝΙΑΝΟΥ
ubi Sponius quidem *Marcum*, Maffeius vero *Marcellum* optime interpretatur: *perilluſtris Flavii Marcelli*.

ΜΑΡΤ. *Μαρτίων*. Gruterus pag. 330. n. 5.
ΤΗ. $\overline{\text{Π}}$. Ζ. ΚΑΛ. ΜΑΡΤ

Eadem Inſcriptio in Gualtherio pag. 76. n. 466. depravate deſinit
ΤΗ · ΤΑ · Ζ . ΚΑΛ · Μ . ΑΡΤ.

ΜΑΡΤΥΡ. *Μάρτυρες*. Cyriacus p. 29. n. 200.
ΜΑΡΤΥΡΟΙ ΙΕΡΕΙΣ
Etenim in alio marmore apud Cyriacum ipſum pag 9. n. 68. diſerte legitur ΜΑΡΤΥΡΕC. ΟΙ; ideoque, ſi articulus ΟΙ a praecedentibus literis ſeiungatur, Nota ſupererit ΜΑΡΤΥΡ. Etiam Muratorii ſchedae pag. 593. n. 2. habent ΜΑΡΤΥΡΟΙ.

* ΜΑΤ. *Ματυτίνῳ Matutini*: latina nimirum vox graecis characteribus exarata. Gruterus pag. 335. n. 1. Vide in ΛΟΥΔ.

ΜΑΤΡΙΝ. *Ματρίνια*. Muratorius p. 1326. n. 3.
Θ . Κ
ΚΛΑΥΔΙΑ . ΜΑΤΡΙΝ
ΚΛΑΥΔΙΩ . ΠΑΜΦΙΛΩ
CΥΜΒΙΩ

ΜΒ. Gualtherius pag. 47. n. 307.
Ο ΔΑΜΟΣ
ΑΝΔΡΩΝΑ ΟΡΑΣΙΟΥ ΜΒ
ΕΥΕΡΓΕΣΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ
ΘΕΟΙΣ ΠΑΣΙ

Muratorius tamen, qui pag. 546. n. 3. Marmor ipſum ex Gualtherio profert, ſiglas illas omittit.

* ΜΕ. Muratorius pag. 582. Vide in ΑΙ.

ΜΕ. *Μενῶν* pro *Μηνῶν*. Gruterus pag. 1036. n. 8.
ΕΤΩΝ. ς . ΜΕ. Η.
annorum VI. menſium VIII.

ΜΕ. Cyriacus pag. 40. n. 260.
ΓΕΡΟΝΤΕΣ . ΕΠΙ . ΤΟΥ . ΜΕ .
ΠΡΑΤΟΛΑΟΥ . ΤΟΥ . ΔΕΞΙΜΑΧΟΥ
ΩΝ . ΠΡΕΣΒΙΣ . ΝΕΙΚΟΚΡΑΤΗΣ . ΣΕΙΜΗΔΕΙΚ
ΓΕΡΟΝΤΕΥΣΑΣ . Δ . ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΣ . ΓΒ

Marmor ipſum ex aliis Cyriaci Schedis exhibet Muratorius pag. 66. n. 6. & p. 720. n. 1. Id unum obſcuris illis, ac fortaſſe vitiatis etiam, vocum compendiis rite explicandis obſervaſſe iuverit, quod marmor illud *Spartae* poſitum fuit; ideoque ſub ſiglis illis ΤΟΥ . ΜΕ Patronomi fortaſſe nomen, quod, Ephoris iampridem a Cleomene ſublatis, publicis eiuſmodi Monimentis praeſcribi conſueverat, deliteſcit. Quandoquidem vero in marmoribus aliis Spartae excitatis Romana nomina, atque inter illa ΜΕΜΜΙΟΣ obſervatur, quid ſi ibi ΤΟΥ pro ΤΙΤΟΥ, ſive ΤΙΒΕΡΙΟΥ ΜΕ*μμιε* ſcriptum dicatur? Certe in alio Spartano marmore apud Cyriacum pag. 38. n. 249. legitur Μ. Α*ὐρήλιον* Α*ρισοκράτη Δαμαινήτε* . . Μ*εμμίε* Ε*ὐτιχοίτε* . . Μ. Α*ὐρηλίε* Α*ὐτετῶνος*. Vide in Σ. Fieri quoque etiam poteſt, ut exſcriptor interpunctionis ſigna temere, alieniſque in locis appinxerit; ideoque levi mutatione pro ΤΟΥ . ΜΕ . reſcribi debeat Τ. ΟΥΑ-ΛΕ pro Τ*ίτε* ΟΥΑΛΕ*ριε*. Denique addidiſſe iuverit in alio Spartano marmore apud Muratorium pag. 553. n. 3. Τ*ιβέριον* Κ*λαύδιον* Π*ρατόλαον* memorari.

* ΜΕ. *Μέγιστον*. Sponius Itiner. pag. 116.
ΠΑΡΘ . ΜΕ . ΓΕΡ . ΜΕ .
Parthicum Maximum . Germanicum Maximum
Ita apud Muratorium pag. 248. n. 1. Vide in ΒΡΙΤ.

ΜΕΓ. *Μέγιστον*. Donius pag. 88. n. 73. Claſ. II.
ΑΡΧΙΕΡΕΑ . ΜΕΓ.

ΜΕΓΙCΤ. Μέγιστον. Fabrettus pag. 685. n. 87. Vide in ΑΔΕΛΦ.

ΜΕΛ. Μελιτεύς *Melitenſis* ex *Melite* Atticae Populo. Marmor Riccard. in Faſtis Atticis Tom. I. pag. 170.

ΑΘΗΝΙΩΝ ΜΕΛ

Apud Murat. pag. 1715. n. 13. legitur ΝΕΙΚΗ. ΔΩΡΟΘΕΟΥ. ΕΜΕΛΙΟΕΩΝ ubi legendum eſt ΕΚΜΕΛΙΤΕΩΝ *ex Melitenſibus*.

* ΜΕΛΙ: Μελιτεύς. Marmor Riccard. citato loco; & Sponius Itiner pag. 52.

ΖΩΣΙΜΟΣ ΠΟΛΥΚΤΗΤΟΥ ΜΕΛΙ

ΜΕΛΙΤ. Μελιτεύς. Sponius Pop. Attic. p. 169.

ΦΙΛΟΙΤΙΟΣ ΓΑΜΟΥ ΜΕΛΙΤ.

ΜΕΛΙΤΙΝ. Muratorius pag. 1508. n. 5.

CEBHPA
ET XI
ΜΕΛΙΤΙΝ

ubi Cl. Editor adnotavit: *Cui Melitene Civitas Cappadociae patria fuit*. At Pinedo in notis ad Stephanum obſervavit *Melitenen* Straboni Lib. XI. memoratam, quamvis a Stephano πόλις Καππαδοκίας vocetur, non urbem, ſed regionem Cappadociae fuiſſe; ut nitide diſerteque Strabo ipſe teſtatur Lib. XII. pag. 537. ubi nullam in Melitene regione Vrbem, ſed Caſtella ſolum, exiſtere memoravit. Doctiſſimo tamen Viro ambiguus ille Strabonis locus impoſuit. Fieri nimirum potuit ut Strabonis aetate nulla in Melitene regione Vrbs haberetur; Stephani tamen temporibus Vrbs aliqua regioni cognominis exiſteret. Certe inter alias Armeniae II. Epiſcopales Vrbes *Melitene* recenſetur, ibique Concilium anno 358. celebratum memoratur: ac Plinius, qui Libr. VI. c. 3. dixerat Melitenem eſſe *partem Cappadociae* Armeniae maiori praetentam, adeoque non Vrbem, ſed regionem, eſſe demonſtraverat, ita Melitenem Lib. V. c. 24. memorat ut non *regio*, ſed *Vrbs*, videatur. Itaque, ſi marmoris nota ad Melitenem Vrbem referatur, Μελιτήνη ſupplendum erit. Verum doctiſſimus Lupus, qui pag. 65. marmor ipſum ediderat, hoc aliud *Severae* nomen eſſe putavit, quam proinde *Severam Melitinam* vocavit. At interiectae voces, annorumque numerus Severae nomini ſubiectus vix patitur, ut poſterius nomen ad primum referri, atque cum illo coniungi poſſit. Itaque ſuſpicor nomen illud virum, aut faeminam exprimere, quae Severae defunctae titulum, ac monimentum poſuit: quod facile exemplis aliis confirmari poteſt.

* ΜΕΜ. Μέμμιος. Sponius Popul. Attic. p. 118.

ΜΕΜ. ΕΠΙΒΩΜΟΙ

Vide Faſt. Att. Tom. II. pag. 151.

ΜΕΜΜ. Μέμμιος. Gruterus pag. 68. n. 6. Vide in ΜΑΡ. Explicate reperitur in Cyriaci marmore pag. 38. n. 249.

ΜΕΜΜΙΟΥ. ΕΥΤΙΧΟΙΤΟΥ.

ΜΗ. Oudendorpius inter Marmora Papenbroechiana num. 11. pag. 13. marmor iſtud exhibuit.

ΑΠΟΛΛΩΝΙΟC ΝΕΙΚΑC ΜΗ
ΖΩCΙΜΗ ΧΑΡΙΝ ΜΝΗΜΗC
ΙΔΙΑ
ΓΥΝΗ.

Cl. Editor latine ita reddidit *Apollonius Nicas non vivere valens, memoriae cauſſa, propria uxor: niſi*, inquit ille, *Zoſime ſit nomen proprium; ſed quo* ΜΗ *tunc referendum ſit, divinatu facile non eſt*. At dubitari certe non poterit quin ΖΩCΙΜΗ proprium uxoris nomen haberi debeat, quae Apollonio coniugi ſuo monimentum illud excitaverit. Si quidpiam in marmore temere a quadratario, vel exſcriptore omiſſum reſtitui, ſupplerique poſſet, facile poſt ΝΕΙΚΑC vel ΕΤ, vel Ε, hoc eſt *anni* nomen, intelligi liceret; tumque characteres ΜΗ numerales notae forent, quibus XLVIII. annorum aetas exprimeretur. Videndum etiam an barbare ΓΥΝΗ pro ΓΥΝΑΙΚΙ ſcriptum, atque in marmore non ΜΗ, ſed ΜϟΗ expreſſum fuerit: ita nimirum facile nota ΜϟΗ, prorſus ut in Muratorii marmore mox proferendo, ΜΝΗμεῖον ſignificaret; hoc eſt *monimentum*, quod *Apollonius Nicas Zoſimae uxori ſuae, memoriae cauſſa*, poſuit.

ΜΗ. Μῆνας, & μῆνι. Vide in ΚΩ.

* ΜΗΝ. Μηνῶν. Vide in ΑΤΡ. Fabrettus pag. 591.

ΕΤΩΝ. Β. ΜΗΝ. Ζ. ΗΜΗΡ. ΙΘ.

ΜΗΡΟΠΟΛ. Μητροπόλει. Montfauconius Palaeogr. pag. 164. n. 16.

ΑΦΙΕΡΩΣΑΝΤΟΣ ΤΗΙ ΜΗΡΟΠΟΛ

ubi Cl. Editor interpretatur Μητροπόλει.

ΜΗΣ. Μὴς, vel Μεὶς. Muratorius p. 582.

ΜΗΣ ΑΠΕΛΛΑΙΟΣ *Menſis Apellaeus*.

Vide in ΑΙ.

ΜΗC. Μνήμης. Boldettus pag. 396.

ΜΗC ΧΑΡΙΝ ΓΟΝΕ ΟΙCΙΑΓΝΟΙC
ΤΡΥΦΕΡΩΝ ΕΒΡΙΩΑΡΙCΓΟΚΡΑΤΗ
ΤΡΙΑΓΑΘΟΚΛΙΑΙΝ ΕΙΚΗ
..C.ΑΓΑΘΟΚΛΗC Τ.Ι.ΟC

In primi tamen, ac tertii verſus initio aliquid excidiſſe ſuſpicor, ideoque marmoris voces ita ſupplendas, ac diſtinguendas eſſe putaverim: Μνήμης χάριν. Γονεοῖσι ἀγνοῖς Τρυφέρῳ Νεβρίῳ Α'ριστοκράτει. μητρὶ Α'γαθοκλείαι Νείκη.. ς Α'γαθόκλης ἱερός.

ΜΗΤ

ΜΗΤ. Μήτηρ, Gruterus pag. 26. n. 7.
ΦΥCIC.ΠΑΝΑΙΟΑΟC.ΠΑΝΤ.ΜΗΤ
ubi libentius legerem παναιόλη πάντων μήτηρ: *Natura omnino varia omnium mater*.

ΜΗΤΡΟΔ. Μητροδώρου. Sponius Popul. Atticae pag. 202.
ΙΡΟΚΛΕΙΔΗΣ ΜΗΤΡΟΔ.

ΜΙΘΡ. Μίθρα. Muratorius pag. 27. n. 7.
ΗΛΙΩ ΜΙΘΡ.
etenim in alio marmore, quod proxime praecesserat, explicate legitur Μίθρᾳ.

ΜΝ. Μῆνας. Gruterus pag. 1036. n. 5.
ΕΤΗ.ΙΕ.ΜΝ.Ζ
iterumque pag. 1091. n. 10.
ΕΤΗ ΝϚ.ΜΝ.Β
ubi tamen Gudius obſervat in Lapide reperiri ΜΗ. Β, Muratorius pag. 1692. n. 8. Ε. Ε. ΜΝ. Γ̄: *annorum quinque, menſium trium*.

ΜΝΕΑΣ. Μνείας. Heſſelius inter marmora Smyrnenſia n. 6.
ΜΝΕΑΣ ΧΑΡΙΝ
Vide etiam inferius in ΜΝΗ.

ΜΝΗ. Μνήμης. Muratorius pag. 1189. n. 9.

Θ . Κ
ΜΑΞΙΜΑΝΤΗ
Ν ΚΑΙ ΕΙΡΗΝΗΝ
ΡΑΡΘΕΝΟΝ Α
ΓΝΗΝ ΕΤΩΝ Κ̄
ΜΑΞΙΜΟC ΠΑ
ΤΗΡ ΜΝΗ ΧΑΡΙΝ

Vide in Θ.

ΜΝΗ. Μνημεῖον. Muratorius pag. 1165. n. 10.

Θ Κ
ΦΛ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΩ
ΒΙΩCΑΝΤΙ ΕΤΗ.Ζ
Μ.Ᾱ.ΗΜ.Γ̄.Ω.Ζ̄ ΚΛ
ΗΛΙΟΝΗ.ΒΙΩCΑCΗ
ΕΤΗ.ΛΕ̄ Μ.Ᾱ.ΗΜ.Γ̄
ΚΑΤΕCΚΟΥΑC.ΑΝ
ΤΟΜΝΗ.ΜΝΕ
ΑC.ΧΑΡΙΝ ΤΑ ΤΕ
Κ.ΗΛΑΥΤΩΝΕΚΙ
ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ

quod ille reddidit: *Flavio Alexandro, qui vixit annis VII. menſe I. diebus III. horis VII. Claudia Helione, quae vixit annos XXXV. menſem I. dies III. . . . . Memoriae cauſſa . . . . .* atque adnotavit cetera eſse corrupta. Ego vero luxatas illas atque corruptas marmoris voces ita reſtituendas eſſe putaverim: ΚΑΤΕCΚΕΥΑCΑΝ ΤΟ ΜΝΗ.ΜΝΕΑC ΧΑΡΙΝ ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΑΥΤΩΝ ΕΚ ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ. quemadmodum in Grut. pag. 783. n. 9. ſcriptum conſpicitur ΤΑ ΤΕΚΝΑ ΑΥΤΟΥ. Quod ſi marmor hic ego rite emendaverim, adeoque Flavius Alexander *Cl. Heliones*, ſive potius *Heliones* (etenim non ΚΛ, ſed ΚΑ pro ΚΑΙ libentius hic legerem) coniux fuit, perſpicue apparet hic numerum Ζ pro Ƶ quadratarii, vel exſcriptoris vitio temere irrepſiſſe; ut proinde non *annis VII.* quod Leichius cetera reſtituens hic retinuit, ſed *annis LX.* intelligi reddique debeat.

ΜΝΗΜ. Μνήμης. Bartolus pag. 97.
ΜΝΗΜ . ΧΑΡΙΝ

ΜΝΗC. Μνήμης. Gudius pag. 287. n. 3.
ΤΡΥΦΩΝ.ΠΡΩΤΟΓΕΝΗ . ΡΥΝΕΚΕΙ
ΕΙΛΙΗ . ΧΑΡΙΝ . ΜΝΗC
ubi Koolius εἰδίῃ pro ἰδίᾳ legendum putat. Certe Ε'ιδίας Γυναικὸς in alio marmore occurrit. Vide in $\overline{\text{PM}}$.

ΜΝΙΑC. Μνείας. Lupus pag. 141.
ΜΝΙΑC ΚΑΡΙΝ
Ita apud Reineſium Claſ. XIV. n. 31. p. 730. & Grut. pag. 787. n. 10. Frequenter alibi explicate legitur ΜΝΕΙΑC; atque ita prorſus in Muratorio reſcribendum, ſive legendum arbitror pag. 1776. n. 2. ubi nunc depravate legitur

Θ Κ
ΠΙCΤΟC ΘΕΟΦΛΩ
ΩΝΕΤΑC . ΧΑΡΙΝ

Character M ita fortaſſe 𝓜 formatus, & I in T vergens facile exſcriptori impoſuit ut pro μνείας hic ωνετας exprimeret; quemadmodum quadratarii vitio ΘΕΟΦΛΩ pro ΘΕΟΦΙΛΩ ſcriptum eſſe putaverim.

ΜΝΟC. Μηνός. Gruterus pag. 86. n. 8.
ΕΤΟΥC Z̄ Μ̄.Φ . ΜΝΟC ΠΕΡΙΤΙΟΥ
anno 547. menſe Peritio.

ΜΟΝ. Gruterus pag. 173. n. 10. marmor *Antipoli* in Gallia repertum exhibet.

ΑΝΤΙΠΟΛΙC.ΚΑΙ.ΟΙ.ΠΟΛΙΤΑΙ.ΤΟ
ΓΕΝΙΚΟΝ.ΜΟΝ.ΚΑΙ.ΜΑΝΓΟΝ.
ΚΑΙ.ΟΥΕΛΑΡΙΟΝ.ΚΑΙ.....

ubi Scaliger in *Gruteriano Indice* interpretatur τὸ γενικὸν Μονηταρίων, καὶ Μανγόνων, καὶ Ο'υελαρίων.

ΜΟΣΧ. Μόσχου. Sponius Itiner. pag. 50.
.....ΤΣΟΔΩΡΟΣ ΜΟΣΧ
ubi certe Μόσχου ſuppleri, legique debet, ut in ſuperiori verſu reperitur.

ΜΠΗ. Gudius pag. 192. n. 9.
Θ. Κ
ΑΥΡΗΛΙΑ ΠΕΡΙΝΑ
ΜΠΗ.ΑΠΕΛΕΥ
ΘΕΡΑ.ΣΕΒΑΣΤΟΥ
Μ.ΑΥΡΗΛΙΟΣ.ΠΥ
ΘΟΛΟΡΟΣ.

M̄ — P̄. Μητρ. Douſa in Itinere Conſtantinopolitano in Theſauro Antiqu. Graec. Tom. VI.

ΤΗΣ. M̄ — P̄ΟΠΟΛΕ:: ΑΝΚΥΡΑΣ.

Gruterus tamen marmor ipſum ex Douſa proferens pag. 448. n. 1. habet explicate Μητροπόλεος. Vide in ΕΔΙ.

MP. Μήτηρ. Gruterus pag. 1048. n. 2.

M̄Ē. Μῆνας. Gudius pag. 348. n. 11. Vide in H.

M̄Σ. Μάρτυρες. Muratorius pag. 592. num. 1. marmor exhibet, in quo ſervi donatio, ſeu venditio memoratur: atque ita deſinit

ΣΩΜΑ ΑΝΔΡΕΙΟΝ ΩΙ ΟΝΟΜΑ ΑΡΙΩΝΟΙΚΟΣ
ΛΥΚΙΔΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΑΡΓΥΡΙΟΥ
M̄Σ. ΑΡΙΟΝ ΥΙΟΣ ΑΡΙΣΤΑΡΧΟΥ
ΝΙΚΟΚΛΑΟΣ ΔΙΟΝΥΣΟΥ

Marmor ipſum, ſed luxatis, vitiatiſque vocibus mirifice depravatum, reperitur in edito Cyriaci Libro pag. 7. n. 60. Ceterum ſigla, vel characteribus M̄Σ, qui in Cyriaci quoque exemplo leguntur, indicari Μάρτυρες optime Muratorius obſervavit; cum in proximis etiam marmoribus, in quibus eadem donationis formula reperitur, nitide diſerteque vox Μάρτυρες ſaepius occurrat.

MCPACI. Muratorius pag. 1908. n. 2.

ΜΑΡΚΙΑΝΟC Ο ΚΡΗCΤΟC ΕΖΗCΕΝ ΕΤΗΑΝ MCPACI
ΚΑΤΕΤΕΘΗ ΤΗ ΠΡΟ Θ ΚΑΛ ΔΕΚΕΝΡΙ

ubi Cl. Vir characteres, vel notas AN optime reddidit LI; ſed ceteras pone ſequentes, veluti obſcuras atque inexplicabiles, praeteriit. Legendum exiſtimo ΜΕΝΑC I *Menſes Decem.* Monogramma, ſeu Chriſti nomen temere alienoque loco inſertum literarum ordinem perturbaſſe videtur; niſi fortaſſe potius ΕΤΗ Λ ΗΜΕΡΑC I legendum ſit, ut monui in ΚΛ.

* ΜΥΡΙ. Μυρινέσιος *Myrrhinuſius* ex *Myrrhinunte* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 49.

...ΤΑΒΙΟΣ ΕΛΠΙΝΕΙΚΟΥ ΜΥΡΙ

MX. Μιχαήλ. Gruterus pag. 1048. n. 2.

* M.X. Μνήμης Χάριν. Muratorius pag. 1127. n. 7.

ΑΓΑΘΩ
ΔΑΙΜΟΝΙ
ΘΕΟΚΛΩ
Μ. ΦΟΥΛΟΥΙΟC
ΜΟΛΩΝ. ΚΑΙ
ΦΟΥΛΟΥΙΑ
ΠΥΘΙΑC
ΥΙΩ Μ. Χ.

Cl. Editor interpretatur *Agathodaemoni Theoclo . . . Filio Menſium* X. At poſtremae ſiglae veteri conſtantique formula Μνήμης Χάριν hic quoque ſignificant. Priores autem voces non *Agathodaemoni* reddendas eſſe putaverim, perinde quaſi *Theocles* ille duobus hiſce nominibus appellaretur; ſed libentius redderem *Bono Genio*; quemadmodum in alio marmore legitur Ἀγαθῷ Δαίμονος. Vide in ΔΑΙΜΩΝ. Eadem prorſus ſigla idemque ipſius valor in Grutero pag. 632. n. 7. & 709. n. 3. Ita in Marm. Oxon. n. 39 pag. 102. ubi Prideauxius optime reddit *memoriae gratia*. Explicate legitur apud Lupum pag. 107. & Grut. pag. 596. n. 1. Vide in N.

N

N'. Τρίχ ἢ δέκα. Siglam hanc aliquando *tredecim* exprimere ex Gruteri marmore pag. 968. n. 7. deduci poteſt, quod protuli in ⅄Ⅎ. Etenim *Hercules* vixiſſe dicitur ⅄Ⅎ N'. praeter annos Υ; ideoque character ille hic *quinquaginta* ſignificare vix poterit. Ita propemodum in Reineſii marmore Cl. XIV. n. 30. pag. 730. Aurelius vixiſſe legitur *annos* H. *menſes* S. *dies* N. quod aliter intelligi, vel explicari non poterit, quam ſi character N exprimat *tredecim*. Vide in B. K. M.

* N. Πεντήκοντα *quinquaginta*. In Oxonienſi Marm. n. 16. pag. 89. character iſte κεραμίδων numerum exprimit, & *quinquaginta* ſignificat. Ita in Grutero pag. 1091. n. 10. legitur: ETH. NS. MN. B. In Monumen. Palmyr. n. 5. ΕΤΟΥΣ ΝΥ 450. iterumque n. 11. ΕΤΟΥΣ ΔΝΦ 554. Ita denique Fleetvoodus pag. 242. Vide in Z̄. Vide etiam in ΑΥΡ. & in Ж.

N. Νώνων. In Cathedra S. Hippolyti apud Gruterum pag. 141.

ΠΡΟ Δ. Ν. ΑΠΡ.

ΝΑΘ. Ναυίωνε. Muratorius pag. 798. n. 5.

ΑΥΧΕΝΘΙΩ. ΡΗΙΛΙΩ. ΔΥΛΚΙCCIMΩ. Ε ΒΕ
ΝΕ ΜΕΡΕΘΕ. ΑCΘΙΑΝΥC. ΝΑΘ. ΒΙΝΔΕΛΙΚΥC
ΔΕΚΥΡΙΩ. CΚΥΘΑΡΙΟΡΥΜ. Ε. ΕΥΔΩΚΙΑ. ΝΙΚΕ
ΠΑΡΕΝΘΕC ΙΝ ΠΑΚΕ. ΥΙΚCΙΘ. ΑΝΝ. L. M. I.

N. Gruterus pag. 798. n. 3

Ν. ΚΑΛΛΙC
ΤΟC. ΦΟΙ
ΒΙΩΝΙΤΩ
ΜΝΗΜΗC. ΧΑ
ΡΙΝ. ΕΝ ΚΑ
ΤΑΛΙΨΕ. ΕΤΑΙΡΩ
ΚΑΙ. ΕΑΥΤΩ

Cl. Maffeius ibi Νικηφόρος interpretatur, quamvis & *Nero*, & *Nonus*, aut praenomen, ſive

nomen aliud intelligi fortaſſe poſſit, At Monfauconius, qui marmor ipſum accuratiſſime expreſſit in Palaeogr. pag. 158. n. 8. legit ΦΟΙΒΙΩΝΙ ΤΩ ΘΡΕΠΤΩ; atque initio characteres alios ante N deeſſe ſubindicat: ut proinde facile ΓΝ. ibi legi, & Γναῖος ſuppleri, poſſit.

* NE. Marmor Oxon. n. 129. pag. 264.
ΠΟ. ΑΙΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ ΝΕ.

$\overline{NE}$. Sponius Miſcell. Sect. X. num. 93. Vide in ΛΟ.

$\overset{E}{N}$. Cyriacus pag. 13. n. 96.
Μ. ΘΑΛΗΣ $\overset{P}{\Pi}$ ΔΑΣΟΥ Μ. ΘΑΛΗΣ. $\overset{E}{N}$ ΔΑΣΟΥ
Vbique Νεώτερος legi, ſupplerique debet, ut in Faſtis Atticis demonſtravi Tomo. II. p. 205.

ΝΕΑΠΟ$\overline{\Lambda}$. Νεαπολίτης. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΡΧ.

ΝΕΟΚΟΥ. Νεωκόρα. Gruterus pag. 1021. n. 9.
ΚΑΙ ΔΙC ΝΕΟΚΟΥ. ΤΩΝ. CEBACTΩN
ubi Scaliger optime Νεωκόρα interpretatur.

* ΝΕΩ. Νεωκόρος. Sponius Itiner. pag. 118.
Ο ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΝΕΩ.
Eadem quoque Inſcriptio apud Smithum reperitur in Notitia Eccleſ. pag. 24. Maffeius utrobique legendum aſſerit Νεωφύλαξ *Aedituus*. At innumeris exemplis aliis apparet ibi Νεωκόρος legendum eſſe; cum *Neocori* dignitas & Vrbibus, & Populis, & privatis etiam Civibus concederetur; atque in alio Sponii marmore idem ille *T. Antonius Alphenus Arignotus*, cui ſuperius marmor inſcribitur, dicatur
ΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΝΕΩΚΟΡΟΣ
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ

* NI. Νικήτας. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 78. pag. 347. Vide in ΕΛΕΥ. & in $\overset{T}{\Sigma}$.

NIB. Sponius Itin. pag. 101.
ΕΤΟΥC ΦΧΟΒΜΒ
ubi Montfauconius Palaeogr. pag. 147. optime feliciterque reſcribendum eſſe obſervavit ϚΧΟΒΝΙΒ: ut nempe exprimatur annus Mundi 6672. ſive Chr. 1164. & Indictio XII. quae huic anno reſponderat. Itaque character M fortaſſe ex I & N una coaleſcentibus efformatus *Indictionem* ſignificat.

NOB. Νοεμβρίων. Muratorius pag. 1857. n. 2.
ΔΗΜΗΤΡΙΑ
$\overline{\text{PH}}$ ΙΔ ΚΑ. ΝΟΒ.
Marangonius, qui marmor attulerat in *Appendice* pag. 70. interpretatur *pridie*, vel ante *XIV. Kal. Novem.*

NOBEMBP. Νοβεμβρίων. Muratorius pag. 370. n. 1.
ΕΤΕΛΕΥΤΗΣΕΝ ΠΡΟ ΙΓ ΚΑΛ ΝΟΒΕΜΒΡ.
ΦΑΥΣΤΩ ΚΑΙ ΓΑΛΛΩ ΥΠΑΤΟΙΣ
Eadem nota, idemque valor in Gorii marmore Part. I. n. 20. pag. 219.

NOEMB. Νοεμβρίας. Fabrettus pag. 591. n. 203. Vide in ΚΥ.

* $\overline{\text{NP}}$. Νεώτερος. Sponius Pop. Attic. p. 200.
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΡΕ ΘΕΟΔΩΡΟΣ $\overline{\text{NP}}$.

* ΝΩ. Νώνας. In Cathedra S. Hippolyti apud Grut. pag. 140.

* ΝΩ. Fabrettus pag. 590. n. 107.
D M
ΠΟΠΟΥΛΗΝΙΑ
ΑΠΕΘΑΝΗΝ. ΝΩ
ubi Fabrettus ipſe interpretatur Νωεμβρίας quod ΝΩ pro NO ſcriptum exiſtimet. Maffeius, diſſimulato Fabretti loco, ſigla ΝΩ interdum *Nonas*, interdum *Novembrem* menſem indicari teſtatur. Mihi vero Νώναις hic potius, quam Νοεμβρίῳ, legendum eſſe videtur; non modo quod characteres ΝΩ *Nonis* potius, quam *Novembri*, conveniant; verum etiam quod alibi quoque menſis dies, diſſimulato menſis nomine, occurrat; ut apud Murat. p. 1454. n. 2. iterumque pag. 1531. n. 2. ΑΝΤΙΔΙΟΝ ΤΕΡΤΙΟΝ ΝΩΝΑΙC, quod prius quidem *Antidium tertium*; ſed deinde tamen optime, accurateque ille reddidit *ante diem tertium Nonarum*. Quod ſi in duplici hoc characte-re duplicem quoque ſiglam admittere, vel ſuſpicari quis velit, facile Νώναις Ὀκτοβρίας interpretari ille poterit; ut nimirum menſis nomen, ſimulque menſis dies hic habeatur.

ΝΩΝ. Νώνων. Muratorius pag. 1860. n. 9. Vide in ΑΥΓ. & 1952. n. 4. Vide in ΔΕΚ.

Ξ

Ξ. Ἑξήκοντα *ſexaginta*. In Oxonien. Marm. n. 16. pag 89. ubi donariorum recenſio reperitur, character iſte *κεραμίδων* numerum, aliorum inſtar, ſignificat; ideoque non alium facile, quam *ſexageſimum*, numerum exprimit. Ita quoque apud Smithum in Palmyr. Monum. n. 14. legitur ΕΤΟΥΣ ΓΞΦ quod ibi rite feliciterque explicatur *anno* 563. Montfauconius Diar. Italic. c. 28. pag. 429.

Λ ΜΕΜΦ
$\overline{\text{ΜΕΜΦΙC}}$
ΕΤΩΝ ϚΞϚ
ΧΑΙΡΕ Δ

Praeter Ξ, qui *ſexaginta* ſignificat, characte-

cteres alii temere adiecti interpunctionis, aut ornatus locum obtinent. Vide in ΠΡΟ. & ΔΗΝΑΡ.

ΞΥCΤΑΡΧ. *Ξυστάρχην*. Sponius Miscell. Sect. X. n. 109. Apud Gruterum pag. 1094. n. 5. explicate legitur *Ξυστάρχην*.

O

O. Ε'*Βδομήκοντα*. Gudius pag. 369. n. 7.

ΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝ ΕΤΟΝ Ο

Vide in M. Sed clarius adhuc in Gorii marmore Par. I. pag. 121. n. 2. Vide in M.

O. Ε'*βδομηκοστός*. Reinesius Clas. XVII. n. 24. pag. 821.

ΑΓΩΝ ΕΤΟΣ Ο.

etenim mox in ipso marmore latine legitur *annum agens LXX.*

* OI. Ο'*ϊδ*. Sponius Itiner. pag. 49. Vide in ΕΞ OI.

* OIKAT. Οἱ *Κατοικοῦντες*. Sponius Itiner. p. 154. Vide in KAT.

OKTB. Ο'*κτωβρίων*. Boldettus pag. 417.

ΒΙΚΤΩΡΙΑ ΖΗCΗC

ΕΝ ΘΕΩ ΚΑΤ P ΙΕ ΚΑΔ

OKTB.

OKTΩBP. Ο'*κτωβρίων*. Reinesius Clas. XX. n. 375. pag. 984.

ΠΡΟ Ζ. ΚΑΛ. ΟΚΤΩΒΡ.

Vide in C.

ONHΣIM. Ο'*νησίμε*. Sponius Itin. pag. 46.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΝΗΣΙΜ. ΚΗΦ

* OYAΛ. Ο'*υαλπρίου*. Marmor Oxon. n. 102. pag. 146.

OYAΛ. ΜΟΙΡΑΓΕΝΟΥΣ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

Ita apud Spon. Miscell. Sect. X. n. 39. ΚΛΑΥΔΙΟΝ OYAΛ MENANΔPON.

OYIΓIΛ. Ο'*υιγίλων Vigilum*. Gudius pag. 189. num. 7.

ΚΟΩΡΣ. Δ. OYIΓIΛ. ΡΩΜΗΩΝ

Vide in ΚΟΩΡΣ.

* OYΛ. Ο'*υλπιος*. Muratorius pag. 164. n. 3. Vide in Θ. Atque ita prorsus in alio marmore restitui debet, quod exhibetur in ΚΛΑC. Quamvis enim ibi legatur OYΔ, atque Bimardus legendum existimaverit ΚΛΑΥΔ, perspicuus tamen sensus postulat, ut legatur ETH I OYΛ CEPHNOC *Annos X. Vlpius Serenus*.

OYΛΠ. Ο'*υλπίε*. Gruterus pag. 60. n. 6.

ΑΠΕΛΕΥ. ΜΑΡ. OYΛΠ. ΤΡΑΙΑΝ. ΣΕΟΥΑΣ

OYΛΠ. Ο'*υλπίε*. Muratorius pag. 164. n. 3.

ΕΡΩΤΙ OYΛΠ

Vide in Θ. *Ἰυγάτηρ*.

Π

* Π. Π*έντε quinque*. In Oxoniensi marmoreo Chronico, in Sadvicensi, aliisque marmoribus semper character iste *quinque* significat.

$\overline{\Pi}$. Ο'*γδοήκοντα octoginta*. Gruterus pag. 581. n. 10.

ΕΖΗ ΕΤΗ $\overline{\Pi B}$.

Muratorius pag 1952. n. 2.

ΖΗCΑC ΕΤΕ Π

* $\overline{L\Delta}$. Π*εντήκοντα quinquaginta*. Saepius in marmoreo Oxoniensi Chronico, marmore Sadvicensi, aliisque Monimentis occurrit.

$\overline{N}$. Apud Hesselium in Smyrnensi Marmore n. 11. saepius reperitur, ut *ςατήρων* numerus exprimatur. Itaque, sicuti in illo Π *quinque*, & Δ *decem* significat, ita siglam $\overline{N}$ *quinquaginta* significare putaverim: perinde quasi $\overline{L\Delta}$ scriptum foret.

$\overline{\Pi}$. In eodem ipso marmore haec nota saepius occurrit; atque, ut opinor, *quingenta* significat: perinde ac si veteri more $\overline{HI}$ expressum, sculptumque foret.

Π. Π*ρό*. Fabrettus pag. 588.

. . . . . .

ΑΝΕΠΑΥΣΑΤΟ ΔΕ ΤΗ Π. Η ΕΙΔΩΝ ΔΕΚΕΜΒΡΙΩΝ

obiit autem a. d. VIII. Iduum Decembris. Explicate apud Montfauconium Diar. Ital. c. 8. pag. 118. ΤΗ ΠΡΟ Δ ΚΑΛ. . . . ΤΕΝΒΡΙΩΝ optimeque redditur: *quarto Kal. Septembris*.

Π. Π*όδες*. Lupus pag. 64. ex Donio p. 362. Clas. X. n. 38.

IN FR. Π. Ω. IN AGR. Π. Φ

ubi feliciter Lupus explicat: *In Fronte Pedes* 24. *In Agro Pedes* 21. Muratorius ita exhibet pag. 1009. n. 10. $\overline{\Pi}.\overline{\omega}.\overline{\Pi}.\Phi$, atque interpretatur DCCC. & D.

* Π. Π*όβλιος*. Cyriacus pag. 14. n. 97. Vide in ΠΑΙ.

* $\overline{HI}$. Π*εντακόσια*. In marmoreo Oxoniensi Chronico, Sadvicensi marmore, aliisque saepius observatur.

* $\overline{IX}$. Π*εντάκις χίλια*. In Sadvicensi marmore.

Π. In Marmore Riccardiano, quod in Fastis

Atticis exhibui Tomo I. pag. 170. ſub Hippothoontide Tribu recenſetur

. . ΙΟΣ ΑΡΤΕΜΟΝΟΣ Π

Itaque Populus aliquis, fortaſſe Πειραιὸς, hic indicatur.

Π. In eodem Riccardiano Marmore ſub Pandionide Tribu legitur

ΑΣΚΛΗΠΙΑΔΗΣ Π

ubi *Praſia*, *Probalinthus*, utraque *Paeania* intelligi fortaſſe poterit; cum quilibet ex Populis illis ad Pandionidem Tribum ſpectaverit.

ΠΑ. Πάβλιος Αἴλιος. Gruterus pag. 1130. n. 8. & Fleetvoodus pag. 328.

ΛΓΕCΑΤΟΥΡΝΙΝΟC ΕΤ ΑΦΗΛΙΑC ΕΤ
ΠΑ ΔΙΟΓΕΝΕC ΚΟΜΠΑΡΑΘΕΡΟΥΝΤ
CIBI ET COYIC

Gruterus tamen habet

ΑΠΕ. ΣΑΤΟRΝΕΝΟΣ ΕΤ. ΑΦΗΛΙΑΣ. ΕΤ
ΠΑ. ΔΙΟΓΕΝΕΣ ΚΟΜΠΑΡΑΤΗΡΟΥΝΤ
ΣΙΒΙ ΕΤ ΣΟΥΕΙΣ

Vide in ΛΓΕ. & ΑΠΕ.

ΠΑ. Muratorius pag. 2013. n. 11.

ΕΚΤΙCΤΗ ΤΟΤΟ
ΤΟ ΚΑCΤΡΟΝ Τ
ΠΟ ΚΟΝCΤΑΝΤΙΝ ΠΑ
ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Niſi vocula, ſive ſyllaba ΠΑ quadratarii vitio temere iterata fuerit, fortaſſe Παλαιολόγῳ ſignificare illa poterit.

ΠΑΙ. Πάβλιος Αἴλιος. Sponius Pop. Att. p. 161.

ΑΚΑΜΑΝΤΙΔΟΣ
ΣΩΤΑΣ
ΕΥΤΥΧΙΑΝΟΣ ΣΩΤΟΥ
ΠΑΙ. ΕΠΙΓΟΝΟΣ
ΠΑΙ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ
ΦΙΛΙΣΤΟΣ ΕΠΑΓΑΘΟΥ &c.

Cl. Maffeius ad ſiglam hanc adnotavit: παιδοτρίβης *inſtitutor puerorum*, *magiſter paleſtrae*. παιδοτριβέντος habetur in ſubſequenti marmore. At hoc ipſum παιδοτριβέντος nomen doctiſſimo Viro facile impoſuit, ut illud idem in ſiglis iſtis inquireret, quibus παιδοτρίβης indicari certe non poterat. Etenim in marmoris huius initio poſt Archontis Eponymi, & Coſmetae nomen legitur παιδοτριβέντος διὰ βίε Ἐπικτήτε τῦ Φιλερώτος Σφηττίε ἔτος Ι. *Paedotriba perpetuum Epicteto Philerotis Sphettii* f. *anno* I. ſive X. Ergo *Paedotribae* in ſequentibus marmoris verſibus inveniri certe non poterunt; cum praeſertim Paedotriba unicus Athenis eligeretur, ſigla vero ΠΑΙ ſemel iterumque in marmore reperiatur. Accedit etiam quod in eodem ipſo marmore inter *Sophroniſtas* ΠΑΙ. ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΧΟΛΑΡ. recenſetur: neque certe Παιδοτρίβης hic legi, ſupplerique poteſt, ne *Paedotribae* cum *Sophroniſtis* temere confundantur. Denique in marmore Ε'φηβεύσαντες *Ephebi* in ſua quilibet Tribu recenſentur. Itaque ΠΑΙ. ΕΠΙΓΟΝΟΣ, & ΠΑΙ. ΑΣΙΑΤΙΚΟΣ, qui ſub Acamantide memorantur, non *Paedotribae*, ſed aliorum inſtar, *Ephebi* eſſe debent. Ergo non παιδοτρίβης, ſed Πάβλιος Αἴλιος ubique intelligi, ſupplerique debet; ut apud Murator. pag. 566. n. 2. legitur

ΠΟΠΛΙΟΣ ΑΙΛ. ΖΗΝΩΝ ΒΕΡΕΝΙΚΙΔΗΣ

& Donium pag. 311. n. 192. Τ. ΑΙΛ. & Cyriac. pag. 39. n. 251. ΠΟΠΛΙΟΥ. ΑΙΛΙΟΥ, & pag. 14. n. 97. Π. ΑΙΛ. ΑΛΚΙΔΑΜΟΥ ΧΟΛΕΙΔΟΥ; denique Marm. Oxon. pag. 93. ΠΟ. ΑΙΛΙΟΣ ΜΗΤΡΟΒΙΟΣ ΝΕ.

* ΠΑΙΑ. Παιανιεὺς *Paeanienſis* ex *Paeania* Atticae Populo. Sponius Pop. Atti. pag. 200.

ΘΕΟΠΟΜΠΟΣ ΘΑΛΑΜΟΥ ΠΑΙΑ.

* ΠΑΙΟ. Παιονίδης *Paeonides* ex *Paeonia* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 49.

. . . . . ΠΑΙΟ

ΠΑΙΟΝΙ. Παιονίδης. Sponius Pop. Atticae pag. 78.

ΤΙΤΟΣ ΔΟΣΙΜΟΥ ΠΑΙΟΝΙ.

* ΠΑΛ. Παλατίνᾳ *Palatina* Romana Tribu. Gruterus pag. 49. n. 1. nam in eodem ipſo marmore latina verba graecis ſubiiciuntur.

* ΠΑΛ. Παλληνεὺς *Pallenenſis* ex *Pallene* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 54.

ΚΛ. ΡΟΥΦΕΙΝΟΣ ΠΑΛ

ΠΑΛΛΗ. Παλληνεύς. Sponius Pop. Atticae pag. 159.

ΑΓΑΘΗΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΥ ΠΑΛΛΗ.

Sic iterum pag. 169. & 80.

ΠΑΜΦΙΛ. Πάμφιλος. Gruterus pag. 60. n. 5.

ΤΙ. ΙΟΥΛ. ΠΑΜΦΙΛ . . .
ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ. ΣΕΒ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ

ΠΑΝΚΡ. Παγκράτιον, ſive Παγκρατιαςής. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in ΑΜΜ.

ΠΑΝΤ. Πάντων, Gruterus pag. 26. n. 7. Vide in ΜΗΤ.

ΠΑΠ. Apud Cyriacum pag. 39. n. 253.

Κ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΛΕΩΝ
ΚΑΙ ΙΕΡΕΙΑ. ΠΑΠ. ΘΥΓΑΤΗΡ
ΙΟΥ. ΦΙΛΗΡΑΤΙΔΑΣ

Facile quidem eſt coniicere hic Παπιρίᾳ, ſi-

ve

ve Παβλίᾳ Α'ππίᾳ ſupplendum eſſe; nihilque tamen perſpicue, certoque definiri poterit: In Muratorii ſchedis pag. 595. n. 1. prolixior quidem eſt haec Inſcriptio, ſed ſigla tamen eadem, ipſeque reddit *Sacerdotiſſa Pap. filia*.

ΠΑΠΙΡ. Παπιρίᾳ. Gudius pag. 79. n. 4.

Π. ΠΑΠΙΡΙΟΣ. ΛΟΥΚΙΙ
ΠΑΠΙΡ. ΑΠΕΛΕΥΤΕΡΟΣ
ΕΡΟΣ. ΑΝΕΘΗΚΕΝ

ubi vocem ΕΡΟΣ temere ab exſcriptore iteratam eſſe putaverim.

ΠΑΡΑΚΑΤΙ. Παρακατατεθεῖται. Muratorius pag. 393. n. 7. Vide in ΑΡΚΑΔ.

* ΠΑΡΑΜΙΘ. Παραμιθίαν. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΡΧ.

ΠΑΡΑΣΚΕΥ. Παρασκευῆς. Muratorius pag. 405. n. 4.

ΟΙΡΗΝΗΣ ΕΤΗ
ΤΕΣΣΕΡΑΚΟΝ
ΤΑ ΚΑΙ ΙΕΡΩΣ ΤΕ
ΛΕΥΤΑ ΣΕΤΑ (lege ΜΕΤΑ) ΤΗΝ
ΥΠΑΤΙΑΝ ΤΩΝ
ΔΕΣΠΟΤΩΝ
ΗΜΩΝ ΒΑΛΗΝ
ΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ
ΠΕΜΠΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑ
ΤΟΛΙΟΥ ΤΟΥ ΛΑΜ
ΠΡΟΤΑΤΟΥ ΕΝΙΟ
ΝΙ ΠΕΡΙΤΙΟΥ ΕΚΤΗ
ΚΑΙ ΤΗ ΕΡΑ ΟΜΗ ΕΤΟ
ΦΗ ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΣ
ΚΕΥ ΚΑΙ ΑΝΑΣΤΑ *lllllllll*
ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΧΡΙΣ
ΤΟΥ ΕΣΚΑΜΕΝΟΥ

Clariſ. Muratorius in undecimo quidem verſu ΕΝ ΜΗΝΙ; in tertio decimo ΤΗ ΩΡΑ ΟΜΗ ΕΤΑΦΗ legendum eſſe arbitratur; ideoque reddit: *& hora ſimili tumulata eſt*. Deinde vero, cum *Paraſceven* illam, & *Reſurrectionem*, quae hic nominatur, ad Paſchalia Feſta ſpectaſſe crederet, facile dirimi, vel explicari non poſſe putavit quî Paſcha tunc in Peritium Macedonum menſem inciderit, qui Ianuario Romano reſpondebat; nodoque huic ſolvendo ſuſpicatur Peritium ipſum aliquando in Romanum Martium incidiſſe. At clariſſimi Viri pace Peritius ipſe a Ianuario, vel Februario menſe dimoveri certe non poterit; nihilque eſſe poteſt cur hic Paraſceve Paſchatis intelligatur. Etenim *Paraſceves* nomine quaelibet *ſexta* feria, ſive *Veneris dies*, in marmoribus etiam aliis indicatur: ut eximio praeſertim marmore oſtendi poteſt, quod exhibeo in ΠΡ. Ibi nimirum Agatha defuncta dicitur *IX. Kal. Septembris Paraſceves* die, proximoque *Sabbato* tumulata: quod ad Paſchalia tempora referri certe non poterit. Video quidem in ſuperiori marmore ἀνάςασιν, & ἡμέραν Χριςῦ memorari; idque Cl. Muratorio fraudi fuiſſe ſuſpicor: perinde quaſi Chriſti Reſurrectio, Paſchatiſque dies exprimeretur. At voces illae ſacra ſolemnique formula demonſtrant Irenem in extrema iudicii die futuram carnis reſurrectionem ſperare; adeoque in extremo verſu, quem latinus interpres intactum omiſit, reſcribendum arbitror Εὐχαμένη: quemadmodum in tertiodecimo non ΩΡΑ ΟΜΗ, quae nihili vox eſt, atque a perſpicua literarum forma nimium recedit, ſed levi literarum mutatione ΕΒΔΟΜΗ reſcribendum aſſero: quod nimirum Irene *ſexta* Peritii die obierit, ſequentique *ſeptima* tumulata fuerit; quae eo anno in *Paraſcevem*, ſextamque feriam inciderat. Exinde vero, ut id obiter moneam, perſpicue demonſtratur Syro-Macedonum menſes anno Chr. 441. qui Valentiniani, atque Anatolii Conſulatum proxime eſt inſequutus, cum Romanis menſibus accuratiſſime concurriſſe; ut quilibet ipſorum menſis a Romani menſis Kalendis inciperet. Etenim, ſi Peritius ille a 24. Decembris die, ut olim apud Macedonas Europeos, Antiochenſes, Epheſios, Pergamenos, vel a 23. Ianuarii, ut apud Smyrnaeos, ac Syro-Macedonas, incepiſſet, *ſeptima* Peritii, hoc eſt 30. Decembris, ſive 29. Ianuarii dies, in Paraſcevem anno 441. quo Irene tumulata fuit, incidiſſe non poterat. Sin vero Peritius ille ab ipſis Februarii Kalendis inceperit, eius *ſeptima* Paraſceve eſſe debuit, cum annus ille, ſive Ianuarius menſis, a *Mercurii* die incaeperit. Itaque Peritius in marmore memoratus ad Syro-Macedonum annum ſpectaſſe debuit, qui non a 24. Septembris Iuliani die, ut olim, ſed a Kalendis Octobris initium duxerit. Monitum poſtremo velim marmor ipſum a Reineſio proferri Claſ. XX. n. 454. pag. 1006. ſed in Reineſii exemplo pro ΟΙΡΗΝΗΣ legitur ΕΙΡΗΝΗC: pro ΙΕΡΩC habetur ΕΝΙΟ: pro ΕΤΟΦΗ legitur CΤΟΦΗ: pro ΤΩΝ ΔΕCΠΟΤΩΝ habetur ΤΟΝ ΔΕCΠΟΤΟΝ, quod a Reineſio refingitur in ΤΟΥ ΔΕCΠΟΤΟΥ. Vltimam quoque vocem Reineſius legit ΕΧΑΜΕΝΟΥ, vertitque in ΔΕΞΟΜΕΝΗC: minus, ut opinor, feliciter; quemadmodum certe fallitur, ubi pro ΗΡΑ ΟΜΗ legendum aſſerit ἐραςμιωτάτῃ, ſcilicet ἡμέρᾳ Παρασκευῆς, *nimirum Paſchalis*; Peritiumque menſem hic memoratum Februario, & Martio Romanorum reſpondiſſe voluit. Eadem quoque de Fleetvoodo monuiſſe iuverit, qui pag. 518. n. 1. marmor ipſum, Reineſio duce, ſollicitat: quemadmodum Relandus in Faſtis cum Fleetvoodi exemplar a Gudiano differre conſpexiſſet, incertum reliquit an marmor ipſum ad annum Chr. 440. ſive 441. pertineat. At characteres illi, quos ſuperius expoſui, perſpicue oſtendunt μετὰ

τὴν

τὴν ἐωατείαν legendum, adeoque marmor ad annum 441. referendum esse.

* ΠΑΡΗΣ. Παρῆσαν. Gruterus pag. 428. n. 11. Vide in ΑΡΧ.

* ΠΑΡΘ. Πάρθικον. Sponius Itiner. pag. 116. Vide in ΜΕ.

ΠΑΡΟ. Παροδεῖται. Muratorius pag. 1137. n. 6. in fine truncati marmoris, quod Gruterus etiam ediderat pag. 494. n. 6.

ΕΙΤΕ ΠΑΡΟ

legendum arbitror Ε'υψυχΕΙΤΕ ΠΑΡΟδεῖται: saepius nimirum in marmoribus haec formula reperitur ΧΑΙΡΕ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ; atque in Murat. pag. 1642. n. 8. legitur ΕΥΨΥΧΕΙ ΠΑΡΟΔΕΙΤΑ. Huic sepulcrali formulae illustrandae insigne marmor aliud subiecisse nunc libet, quod ex Schedis Barberinis a Fabretto profertur pag. 465. n. 100.

D M
EVRESIN ENTHADE
GE CATECHI THA
NATO EO LACHVSA
METEPA TEN EVTE
CHNON EVDEMONES
PARHODITAE

Inscriptionem hanc ille latine ita reddidit; *Euresim hic terra continet mortem fortitam matrem fecundam. Felices Viatores* procedatis; quod nimirum vocem *fortitam* ad Euresim ipsam retulerit, adeoque *matris fecundae* titulum ipsi, vel morti concesserit. Ego vero graecas voces, quae latinis literis hic expressae conspiciuntur, ita graece restituendas esse putaverim: Εὕρεσιν ἐνθάδε γῆ κατέχει θανάθῳ ἕῳ λαχῆσα μητέρα εὔτεχνον. Εὐδαίμονες παροδῖται; adeoque potius interpretarer: *Euresim hic terra continet morte illius adepta*, sive fortita *matrem fecundam. Felices* estote *Viatores*. Itaque sensus erit terram in Euresis morte matrem rapuisse, sive tegendam obtinuisse, quae fecunda fuerat: nisi potius Euresis non fecunda, sed industria, arteque insignis, dicatur; cum non ΕΥΤΕCNON in marmore, sed ΕΥΤΕCHNON legatur. In Donii Collectaneis adhuc ineditis eadem Inscriptio ad 25. ab Vrbe lapidem posita describitur, ibique non ΕΥΡΕSIN, sed ΕΥΡΕSI reperitur.

ΠΑΡΟΔΟΙΙ. Παροδεῖτα, vel Παροδεῖται. Donius in Collectaneis Inscriptionum. Vide in ΛΟΔΙΚΕΥΙ.

ΠΓΘΟΝ. Παναγίαν Θεοτόκον. In Appendice Marm. Oxon. n. 23. pag. 306. ubi Prideauxius optime legendum asserit Παναγίαν Θεοτόκον *sanctissimam Deiparam*.

ΠΔ. Πόδας. Muratorius pag. 1917. marmor exhibet, in quo recensentur ii, qui aere conlato pavimentum Ecclesiae Gradensis marmore sternendum curarunt. Postremo loco latinis Inscriptionibus haec Graeca subiicitur

ΕΥΧΑΡΙCΩΝ
ΤΩ ΘΕΩ ΚΕ ΤΗ Α
ΓΙΑ ΕΥΦΗΜΙΑ
ΥΠΕΡ ΠΑΝΤΟC
ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ ΜΟΥ
ΕΠΟΝΗCΑ ΠΔ . Ρ
Β Ρ
Ο Β

Extremis siglis, aut characteribus *Probus*, aut *Probinus* exprimitur, ut Muratorius interpretatur: quod nimirum in ceteris Inscriptionibus illorum nomina semper occurrant, qui certam pavimenti partem ornarunt. Marmor ipsum, & quidem accuratius expressum, occurrit apud Bertolum num. 500. pag. 343.

* ΠΕ. Muratorius pag. 582. Vide in ΑΙ.

* ΠΕΙ. Πειραιεὺς *Piraeensis* ex *Piraeeo* Atticae Populo. Sponius Pop. Atticae pag. 159.
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΠΕΙ.

* ΠΕΙΡ. Πειραιεύς. Sponius Itin. pag. 53.
ΕΡΜΕΙΑΣ ΖΩΣΙΜΟΥ ΠΕΙΡ

ΠΕΝΤ. Πένταθλον, sive Πένταθλος. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in ΑΜΜ.

ΠΕΡΓΑΣΗΘ. Περγασῆθεν *Pergaseus* ex *Pergase* Atticae Populo. Marmor Riccardianum in Fastis Atticis Tomo I pag. 170.
ΕΥΠΟΡΟΣ ΠΕΡΓΑΣΗΘ

* ΠΕΡΙΒΛ. Περιβλήπτου *spectabilis*. Montfauconius Palaeogr. pag. 174. Vide in ΙΝΛ.

ΠΗ . . . Πήλεξ *Pelex* ex *Pelece* Atticae Populo. Sponius Pop. Attic. pag. 169.
ΣΩΣΙΜΟΣ ΙΣΙΓΕΝΟΣ ΠΗ . .

ΠΙΒ. Depravate pro ΗΙΒ. Vide in ΠΡΟΤ.

ΠΙΤΘΕΥ. Πιτθεὺς *Pittheus* ex *Pitho*, sive *Pittho* Atticae Populo. Marmor Riccard. in Fastis Atticis Tom. I. pag. 170.
. . . ΣΥΜΑΧΟΣ ΠΙΘΕΥ

ΠΛΑ. Πλάτος *latitudo*. Donius p. 311. n. 192. Vide in ΠΟΔ.

* ΠΛΑΤ. Πλάτος. Muratorius pag. 1010. n. 6.

ΘΕ . ΚΑ
Λ . ΟΝΗΣΑΣ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡ
ΠΑΣΙΝΕΙΚΟΣ ΑΜΜΙΟΣ Ο ΥΙΟΣ
ΜΗΚΟΣ . ΠΟΔ . Η̄ . ΠΛΑΤ . Η̄

ΠΛΙ-

ΠΛΙΛΙΑ. Πoβλίλια. Sponius Itiner. pag. 106.

. . . . . .

ΠΛΙΛΙΑ ΚΟΡΝΙΛΙΑ ΝΕΙΚΑΡΕΤΗ
Publilia Cornelia Nicarete

Explicate legitur apud Gruterum pag. 503. sed ibi *Pobliliam* Romanam Tribum significat.

Π. Πόβλιος. Muratorius pag. 2064. n. 1.

Π ΑΙΛΙΟC ΦΙΛΩΠΑΤΡΙ ΔΕΙΦΙΛΩ

* ΠΟΙ. Πόδες. Gruterus pag. 211. & Gualtherius in Tabulis Siculis pag. 28.

Κ. ΠΟΙ *viginti pedes.*

In eadem ipsa agrorum divisione character ΠΑΙ reperitur: sed ille dicitur esse signum arbori inscriptum; quamvis etiam ibi *Pedum* numerum exprimere fortasse ille possit.

ΠΟΙ. Πόλιος. Hesselius in Appendice Praef. n. 34.

ΦΙΛΟΣΕΒΑΣΤΟΥ ΕΦΕΣΙΩΝ ΠΟΙΛΙΟS

Ita num. 58. occurrit ΕΠΙΤΡΟΙΟΝ, ubi perspicue legendum Ε'πίτροπον.

* ΠΟ. Πόβλιον. Muratorius pag. 138. n. 2.

ΠΟ ΑΙΛΙΟΝ

& pag. 1430. n. 2. ΠΟ. ΑΙΛΙΟC.

ΠΟΙ. Πόβλιον. In Spartano marmore adhuc inedito, quod exponetur in Dissert. III.

ΠΟ. Marangonius in *Appendice* pag. 75.

ΒΙΝΚΕΝΤΙΩ
ΠΟ. ΚΟΖΟΥΓΙ. CI
ΖΟΥΛΙΑΝΗ

Characteribus illis ΠΟ fortasse alterum *Vincentii* nomen, vel agnomen indicatur; ut Πυβλίῳ. Fortasse quoque sepulcralis formula, vel affectus appellatio continetur, quae frequentissime in monimentis aliis occurrit, *Pio, Pientissimo*. Certe apud Gorium Par. I. n. 63. p. 100. sepulcralis inscriptio ita desinit

F R A T R I
P O

ubi Cl. Editor observavit *forte PientissimO* legi posse: nisi P C legendum sit. Characteres autem C I, quamvis fortasse Cύμβιος exponi illi possint; verisimilius est tamen exprimere Coῦ: ut sensus nimirum sit *Iulianam Vincentio pientissimo Coniugi suo* memoriam ac tumulum dedicasse. At fieri fortasse etiam potest ut syllabae ΠΟ. & CI, quamvis temere seiunctae, atque hinc inde ad epigraphes latera appictae fuerint, ad unam tamen eandemque vocem ΠΟCI, pro ΠΟCIT, spectaverint; quemadmodum in marmoribus etiam aliis siglae lateribus inscriptae ad integrum epigraphes sensum pertinere conspiciuntur. Vide in ΑΥΡ. Quod vero ΠΟCI pro ΠΟCIT, aut ΠΟCOΥΙΤ scriptum fortasse fuerit, mirari non possumus; cum apud Gorium Par. I. n. 30. p. 300. ΠΕΕΥΤ pro ΠΟCOΥΙΤ habeatur; atque alia id genus exempla innumera subinde occurrant.

* ΠΟΔ. Ποδῶν. Donius pag. 311. num 192. Cl. VII.

ΜΗΚΟC. ΠΟΔ. Η. ΠΛΑ. Λ

Vbi Gorius optime reddidit: *longum pedes* VIII. *latum* XXX. Muratorius pag. 990. n. 4. schedas alias, ut videtur, exscribens habet ΠΛΑ. Η. ideoque reddit: *longitudo pedum VIII. latitudo pedum VIII.* Ceterum, si latitudo *Pedum* 30. dicatur, facile longitudo non 8. sed 100. *pedum* fuerit; ut proinde character H hic 100. non 8. significet, adeoque *longitudo* ipsa latitudinem excedat. In alio marmore apud Maffeium in *Antiquit. Galliae* pag. 32. *In fronte P.* 325. *in Agro P.* 195. Eadem quoque Nota apud Muratorium occurrit pag. 1010. n. 6. Vide in ΠΛΑΤ.

ΠΟΛΥΜΝΗ. Πολυμνήσε. Sponius Pop. Attic. pag. 201.

ΑΦΡΟΔΕΠΙΟΣ ΠΟΛΥΜΝΗ

* ΠΟΜ. Sponius Popul. Attic. pag. 201.

ΠΟΜ. ΔΑΔΟΥΧΩΣ

Vbi facile Πομτεῖος, sive Πομπώνιος legendum erit. At pag. 18. legitur

ΠΡΟΝΟΙΑ ΦΛΑΒΙΟΥ ΠΟΜ. ΔΑΔΟΥΚΟΥ

sic apud Cyriacum pag. 38. n. 248.

ΣΕΚ. ΠΟΜ ΣΠΑΤΑΛΟΝ.

ubi Maffeius legendum putat Πομπεῖος.

ΠΟΜΠΕΙ. Πομπείῳ. Gruterus pag. 1144. n. 10.

ΓΝ. ΠΟΜΠΕΙ. ΙΣΜΕΝΙ

ΠΟΜΠΟΝ. Πομπόνιον. Montfauconius Palaeograph. pag. 164. num. 14.

Π ΠΟΜΠΟΝ ΣΕΚΟΥΝΔΙΑΝΟΝ

ΠΟΜΠΩ. Πομπώνιον, & Πομπωνίε. Cyriacus pag. 38. n. 247. & Murat. pag. 559. n. 4.

ΓΑ. ΠΟΜΠΩ. ΑΓΙΝ. ΑΛΚΑΣΤΟΥ

& ibidem num. 248. & Murat. p. 560. n. 2.

ΣΕΚ. ΠΟΜ. ΣΠΑΤΑΛΟΝ ΑΓΑΘΟΚΛΕΥΣ

ubi fortasse non Πομπεῖος cum Maffeio, sed Πομπώνιος exponi debet. In Muratorii Schedis eiusmodi Notis omnibus lineolae superinductae conspiciuntur.

* ΠΟΠ. Ποπιλίε. Sponius Miscell. Sect. X. n. 4. pag. 319.

ΥΙΟΣ ΠΟΠ. ΟΥΦΙΚΙΑΝΟΥ

* ΠΟΡΙ. Πόριος *Porius* ex *Poro* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 50.

. . . . ΑΤΤΙΚΟΣ ΠΟΡΙ

* ΠΟΣ. Ποσειδεώνος Athenienſium mensis. Vide in ΑΠΙ.

ΠΟ-

ΠΟΣΤΟΥΜ. Ποσθμιος. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in AMM.

Π.Π. Sponius Popul. Attic. pag. 125. *Eleusine in Templo Cereris*

. . . . ΑΣΤΟΣ Π·Π. ΤΑΙΣ ΘΕΑΙΣ
. . . . ΗΓΑΓΕΝ

In latinis quidem marmoribus characteres illi P.P. *Pater Patriae*, *Pater Patratus*, vel *Pater Patrum* significant. In Graeco, quod exhibetur in ΚΥΡ. legitur Πρῶτος Πατρῶν; atque in alio apud Muratorium pag. 631. n. 2. Πατὴρ Πόλεως. Ceterum, sicui fortasse libeat Augustum aliquem hic indicari, adeoque σεβΑΣΤΟΣ legat, tunc characteres illi Πατὴρ Πατρίδος significabunt.

* Π Π. Πατρὶ Πατρίδος. Gruterus pag. 68. n. 5. & pag. 255. n. 4. & Fabret. pag. 119. n. 5. & pag. 685. n. 87. Explicate legitur apud Gruterum pag. 1078. n. 2. & ter pag. 1084. n. 6.

* ΠΠΑΤ. Πατέρα Πατρίδος. Donius p. 88. n. 73. Clas. II.

ΥΠΑΤΟ Δ ΠΠΑΤ

Vide in Γ.

ΠP. Πρό. Gudius pag. 369. n. 7.

ΕΖΗCΕΝ ΜΕΤΑ ΕΙΔΙΑC
ΓΥΝΑΙΚΟC ΕΤΗ ΚΕ
ΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝ ΕΤΟΝΟ ΠP ΙΔ ΕΙΔΩΝ
CΕΠΤΕΜΒΡΙΩΝ ΕΤΑΦΗ
ΕΙΔΩΝ CΕΠΤΕΜΒΡΙΩΝ

In eximio hoc marmore numerales notae ΙΔ facile corrigi, refingique debent; ut nimirum alterutra ex illis, & facilius secunda Δ, prorsus expungatur; aut sublata Ι, character Δ in Α convertatur; adeoque hic etiam, sicuti in marmoribus aliis, legatur Πρὸ Ι, sive Πρὸ Α Εἰδῶν *Pridie Idus*. At fieri fortasse potuit ut quadratarius ille, qui marmor Romae sculpserat, non Graecorum more ΠΡΟ Α, sive ΠΡΟ Ι, sed latino potius ritu ΠΡΙΔ pro Πρίδιε hic exarare voluerit; ideoque characteres illi ΙΔ non numerales notae, ut in ceteris monimentis omnibus, haberi debeant; sed insolita quadam formula ad vocem Πρίδιε spectaverint. Alterutra tamen ex interpretationibus istis certissime admitti debet; ut ille nimirum, qui *Septembris Idibus* tumulatus fuit, non XIV. aut XI. Idus, quod alioquin numerales notae ΙΔ requirerent, sed *Pridie Idus* obierit. Siquidem veteri constantique Christianorum more factum conspicimus, ut *depositionis* dies *obitus* diem proxime consequeretur; ut facile ex Graecis, Latinisque marmoribus ostendi posset, quorum aliqua in Dissertatione I. opportune proferentur.

ΡΙ. Πρό. Boldettus pag. 398.

ΚΡΗCΚΕΝΤΟC ΡΙΙΕ ΚΑ
ΛΔΝΑΩΝ ΝΟΕ ξ ΙΗΩΝ

ubi ille reddit: *Kalendis Novembris*. At perspicue certoque reddendum arbitror *XV. Kalendas Novembres*.

PΠ. Πρεσβύτερος. Muratorius pag. 571. num. I. ex Cyriaci Schedis

Μ. ΘΑΛΗΣ ΠP ΔΑΣΟΥ·Μ·ΘΑΛΗΣ. Ν E. ΔΑΣΟΥ

ubi latinus marmoris interpres minus accurate reddidit: *Marcus Thales* Pronepos *Dasi*, *Marcus Thales* Nepos *Dasi*. In edito quoque Cyriaci Libro pag. 13. n. 96. eadem Inscriptio reperitur, sed ita siglae exprimuntur ΠP. NE. Vide Fastos Atticos Tom. II. p. 204.

* mP. Πρό. Gruterus pag. 314. n. 2.

ΤΗ mP. Α. ΝΩΝΩΝ. ΜΑΙΩΝ

quod ibi recte redditur *pridie Nonarum*. Ita adud Fabret. pag. 587. mP ΙΖ ΚΑΛ CE, & mP. Ι. Κ. CΕΠ. ubi Fabrettus immerito, ut Maffeius ipse iam viderat, *compendium illud loco adverbii πρὸς adhibitum* existimavit. Ita prorsus in S. Hippolyti Cathedra apud Grut. pag. 140. mP Δ. ΝΩ. & mP ΙΑΚΑ

P. Πρό. Lupus pag. 136.
ΕΤ·Δ. P. ΙΕ. ΚΑ ΙΑΝ

Murat. pag. 1865. n. 5. Vide in ΚΙ.

ΠΡ. Πρό. Sponius Miscell. pag. 354. n. 93.
ΠΡ. Ε. ΚΑΛ ΑΠΡΕΙΛ

Ita in Murat. pag. 1865. n. 5. Vide in ΚΙ. ubi certissime, sicuti in superioribus exemplis, Πρὸ legendum erit: quemadmodum sane explicate habetur in Grutero p. 315. n. 9. ΠΡΟ. Γ. ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ; & pag. 428. n. 11. ΙΑ. ΠΡΟ ΚΑΛ. ΑΠΡ. Sic pag. 316. n. 1. & 330. n. 5. & apud Arringhium Lib. III. p. 591. ΠΡΟΖΚΑΛΟCΤ. & ΠΡΟΔΕΙΔ CΕΠΤ & apud Smithum Monum Palmyr. pag. 58. ΠΡΟ-ΤΡΙΩΝ ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ, ut in Marm. Oxon. pag 305. & Spon. in Miscell. Sect. X. n. 92. reperitur. Ita apud Donium Cl. XX. n. 29. pag 530. ΠΡΟ. ΠΡΩΤΗC, ΚΑΛΑΝΔΩΝ·ΜΑΙΩΝ: quod a Gorio feliciter redditur: *Pridie Kal. Maii*. Vide in Κ. & ΚΑΛ, & Φ, & ΥΠ, & C, & ΥΠΟΔ. Eiusmodi vero constans Graecorum ritus in exprimendo, Latinorum more, dierum numero suspicionem mihi iniecerat quod in sequenti marmore apud Muratorium pag. 1822. n. 7. particula ΠΡΟ loco ipsius ΑΠΟ rescribi debeat.

ΑΓΑ-

ΑΓΑΘΗ
☧C ΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝ ☧C
ΕΤΩΝ Ξ ΠΑΡΑ
ΕΚΕΤΗΤΕCΘ ΑΠΟ ΚΑ
ΛΑΝΔΩΝ CΕΠΤΕΜ
ΒΡΙΩΝ ΕΞΕΚΟΜΙCΘΗ
ΔΑΙ CΑΒΒΑΤΟΙC
ΧΑΡΙCΟΥ ΤΩ ΚΥΡΙΩ
ΚΑΙΤΩΧΡΙCΤΩ

ubi Cl. Editor interpretatur: *Agatha defuncta est annorum LX. Ad Christum vocata IX. Kalendas Septembres abiit Sabbato. Gratias age Domino . . . . Christo.* Leichius vero pag. 69. quamvis alicubi marmor emendaverit, latineque reddiderit: *Agatha obiit anno sexagesimo, dieque Veneris VIIII. Kal. Septembres, deposita autem est die Sabbati*; postremos tamen versus intactos reliquit, nihilque in ΑΠΟ mutavit; quae vox, si veluti terminus intelligatur, *a quo* novem dies numerentur, non potius *nonam ante Kalendas*, quam *nonam post Kalendas* ipsas, significabit. Suspicor etiam non cum Leichio παρασκευῆτε, sed potius παρασκευῇ τέι, sive τῇι sive τῃ, sive denique τές pro τῆς legendum esse: ut nimirum articulus ille ad παρασκευὴν, sive ad ἡμέρας Θ referatur. In postremo autem versu ΚΑΙ ΤΩ certissime restitui debet. Ceterum vox ΠΡΟ, quamvis in Graecis marmoribus varie efformata frequentissime occurrat, interdum tamen prorsus omissa conspicitur; ut apud Fabrettum pag. 591. n. 203. ΕΚΑΛΑΝ ΝΟΕΜΒ *V. Kalen. Novemb.* Vide in ΚΥ & ΕΚΟ.

ΠΡ. Προγεγραμμένων fortasse. Vide in ΓΛΠΡ.

℞. Πρίμα. Latina scilicet vox graecis characteribus exarata. Marangonius in *Appendice* pag. 69.

℞ PRIMA VIVIS IN ꝙLORIA DEI
ET IN PACE DOMINI NOSTRI ☧ ℞ ℞

ubi Cl. Editor existimavit charactere, vel sigla ℞ mulieris tumulatae nomen indicari.

ΠΡ. Πατήρ. Marangonius de *Rebus Ethnicis* pag. 459. marmor exhibet in Coemeterio Callixti positum.

ΦΛ. ΠΤΟΛΕμΑΙΟC . ΦΛ. CΑΒΕΙΝΟC. ΚΑΙ.
ΠΡ ΚΑΙ . TITIANI. ΑΔΕΛΦΟΙ.
ΟΥΛΠΙ. ΚΟΝΚΟΡΔΙΑ ΑΥΡ. ΑΓΑΘΙ-ΝΕΡΤΕ
.CΥΜΒ. ΑΒΕ

Flavius Ptolemaeus, & Vlpia Concordia coniuges; simulque *Flavius Sabinus & Titianus fratres*, ac illorum filii, hic una tumulati, vel una tumulum construxisse videntur Postremae marmoris voces obscuriores sunt, quam ut ex iis commodus sensus exsculpi possit.

ΠΡΑΙΤΩΡ. Πραιτωρίας. Muratorius pag. 1086. n. 2. Vide in ΤΠΟΛΑΜΑ.

ΠΡΑΙΦΕΚΤ. Πραιφέκτῳ. *Praefecto* latina vox graecis literis exarata. Gruterus pag. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

* ΠΡΕ. Πρεσβύτερος. Sponius Pop. Attic. p. 200.
ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΠΡΕ ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΝΡ.
Theodorus senior. Theodorus iunior.
Explicate legitur pag. 158.

* ΠΡΕΣΒ. Πρεσβευτήν. Montfauconius Palaeogr. pag. 158. n. 3.

Λ ΦΟΥΛΥΙΟΝ ΡΟΥ
ΣΤΙΚΟΝ ΑΙΜΙΛΙΑ
ΝΟΝ ΠΡΕΣΒ. ΣΕΒΑ . . .
ΤΗ ΣΤΡΑ ΤΠΑΤΟΝ

Ita propemodum in Grutero pag. 425. n. 3. & pag. 1078. n. 2. Vide in ΛΑΜΠ. Ceterum in superiori Montfauconii marmore libentius cum Muratorio legerem ΠΡΕΣΒ. ΣΕΒ. ΑΝΤΙ-ΣΤΡΑ sicuti in duobus Gruteri marmoribus explicate legitur; cum praesertim ex vocula ΤΗ commodus sensus exsculpi non possit. Vide Murator. pag. 555. n. 3.

ΠΡΙΜΙΓ. Πριμιγήνιος. Muratorius pag. 34. n. 4.
Γ. ΙΟΥΛΙΟC. ΠΡΙΜΙΓ. ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ubi Muratorius interpretatur: *Primigenius.*

℞ℴ. Πρό. In Neapolitano Marmore, quod exhibui in *Dissertationibus Agonisticis* p. 104.

ΣΕΟΥ. ΗΡΩΙ. ΚΑΙ ΕΡΕΝΝΙΑΝ. ΥΠΑΤ
℞ℴ. Ε. ΕΙΔΩΝ ΜΑΡΤΙΩ
Τ. ΦΛΑΒΙΟΣ ΖΩΣΙΜΟΣ. ΚΑΙ
ΦΛΑΒΙΑ ΦΟΡΤΟΥΝΑΤΑ ΓΟΝΕΙΣ
ΧΑΡΙΣΑΜΕΝΟΙ. ΛΥΚΝΙΑΣΜΕΤΑ
ΛΥΚΝΩΝ. ΚΑΙ ΒΩΜΟΥΣ ΔΙΟΣΚΟΥΡ
ΑΥΘΙΣ ΚΑΘΙΕΡΩΣΑΝ.

ubi tamen, sublata interpunctione, legendum ΣΕΟΥΗΡΟΙ. supplendumque ΕΡΕΝΝΙΑΝΩ. ΤΠΑΤΟΙΣ

℞ℴ. Πρό. Marangonius de *Rebus Ethnicis* pag. 465.

℞ℴ ΤΙΕΛΑΓΙC
ΓΕ ΙΔΑΥΓΟΥCΤ
Cεκογλα κεγδωναρο
ΒΙΚΙΤ. ΑΝΝΟ ΙΙΙ

In secundo versu perspicue, certoque supplevi debet Πρὸ Γ. Ε'ιδῶν Α'υγέστων. *III.* Idus *Augusti*. In primo vero viri defuncti nomen intelligi exponique debet: ibique legendum esse putaverim ΠΕΛΑΓΙΟC, sive ΠΕ-ΛΑΓΙΕ, sive ΠΕΛΑΓΙC vitiose pro ΠΕΛΑΓΙΟC: quemadmodum prorsus in alio marmore apud

Marangonium ipſum pag. 463. legitur ΔΗμΗΤΡΙC pro ΔΗμΗΤΡΙΟC. Tertii verſus voces Cl. Editor minutiſſimo charactere exaratas eſſe teſtatur: neque facile divinare quis poterit quid iis exprimatur.

* ΠΡΟΓΕΓΡ. *Προγεγραμμένα*. In Ticinenſi Marmore apud Maffeium. Vide in ΕΤΕΛ. Explicate reperitur *προγεγράμμενος* apud Sponium Itiner. pag. 162.

ΠΡΟ. ΓΙ. Gorius Par. III. num. 358. p. 262. Chriſtianum marmor in agro Romano an. 1740. repertum, ac Volaterris in Muſeo Guarnaccio collocatum exhibet

Β. Ι. ΚΕΝ. ΤΙ. ΟΥC
Ε. ΝΙ. ΡΗΝΗ
ΠΡΟ. ΓΙ.

Simile marmor aliud in Callixti Coemeterio poſitum vulgavit Boldettus pag. 477. At in iſto praeter aviculam oleae ramuſculo inſidentem, quae in ſiniſtra marmoris parte conſpicitur, aliqua in vocibus ipſis varietas obſervatur. Ita nimirum Boldetti marmor

ΒΙΧΕΝΤΙ. ΟΥC'
.Ε. ΝΙ. ΡΗΝΙ
ΠΡΟ. Α. ΓΙ

Apud Reineſium pag. 935. n. 160. legitur
ΡΕΚΕΠΤΟC ΕΝΕΡΗΝΗ ΠΡΟΑΓΕΙ.
Denique in alio marmore apud Boldettum ipſum pag. 363. legitur

ΚΑCΙΑ
CΝΙ. ΡΗ ΝΗ
ΠΡΟ. Α. ΤΕΙ

Facile marmorum horum praeſidio Gorii marmor intelligi, ſupplerique poſſe putaverim; ut in illo nimirum, aliorum inſtar, legatur ΠΡΟΑΓΕΙ, latineque reddatur: *in pace procedit*. Quod ſi marmorum iſtorum exempla deeſſent, facile ſuſpicari quis poſſet in Gorii marmore poſtremum fortaſſe verſum excidiſſe, in quo *Kalendarum*, & menſis nomen exprimeretur: perinde quaſi Πρὸ. ΓΙ. *Καλανδῶν . . . . XIII. Kalendas . . .* ſcriptum foret.

ΠΡΟΞΕΝ. *Προξένου*. Sponius Itiner. pag. 49.
ΜΟΥCΩΝΙΟC ΠΡΟΞΕΝ ΣΤΕΙ

ΠΡΟCΑΓΡ. *Πρὸς Α"γραν*. Sponius Pop. Atticae pag. 79.

ΛΙΚΙΝΝΙΟC ΠΟΛΥΑΙΝΟC ΚΟΛ.
ΗΓΕΜΩΝ ΕΠΙΚΤΗΤΟC ΠΡΟCΑ.
ΓΡ. ΔΙΟΝΥCΙΟC ΜΕΛΙΤΕΥC

Characteres iſtos ſibi obſcuros, & incognitos eſſe dixerat Sponius immerito ſuſpicatus fortaſſe ΠΡΟCΠ. legendum, ideoque *Πρόσπαλταν* Populum intelligendum eſſe. Clariſſimus vero Maffeius ſiglam hanc tribus rationibus explicare nititur. Etenim pag. 50. ſiglam ΓΡ, perinde quaſi a ceteris ſeiungenda iſta foret, interpretatur *Γραμματεύς*. Deinde vero p. 67. mendoſe ſcriptum eſſe opinatur ΠΡΟCΑ ideoque reponit ΠΡΟΒΑ. *Προβαλίνθιος*. *Cum tamen*, inquit, *errores, ac literarum tranſpoſitiones aliquas liceat in illius Inſcriptionis exemplo ſuſpicari*, ſubdit legendum eſſe ΚΟΛ ΠΡΟC ΑΓΡ. ut nimirum *Κολωνὸς Πρὸς Α'γορὰν* exprimatur: quod Colonus *Α'γοραῖος* ab *Ι'ππίῳ* diſtinctus eſſet. At illa, quae opportunius expoſui in ΚΟΛ, perſpicue ſatis oſtendunt *Κολωνὸς* ibi legi, adeoque *Πρὸς Α'γορὰν* intelligi non poſſe. Neque ΠΡΟΒΑ, ut ille conjecerat, intelligi profecto poterit; ne ſcilicet characteres alii ΓΡ temere, ac ſine ſenſu ſuperſint. Itaque perſpicuo planoque ſenſu legendum eſſe putaverim *Πρὸς Α"γραν*, ſive *Προσαγραῖος*: ut nempe Atticae Populus hic exprimatur, qui *Agrae* finitimus, adeoque *Πρὸς Α"γραν* diceretur. Certe Meurſius *Agram*, aut *Agras* in Atticorum Populorum ordine numeravit; at Sponius ex illo expungendam eſſe putavit, quod Agra a nullo Veterum *Populi* nomine decoretur: eademque prorſus ratio me pridem impulerat, ut in contexenda Populorum ſerie in Faſtis Atticis Diſſert. V. *Agram* omitterem: quod illa nimirum a Pauſania, & Heſychio *Χωρίον*, ab Euſtathio ad Iliad. Β, *Χωρὴ* dicatur. Quin etiam Stephanus ipſe non alio, quam *Χωρίου*, nomine Agram vocavit. At fieri fortaſſe potuit, ut Populus etiam foret; idque perſpicue ab ipſo Stephano expreſſum fuerit. Vbi nimirum Agram, & Agras regionem illam vocavit repente ſubdit: *ἔστι κὴ τῆς Α'ττικῆς πρὸ τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐπιτελεῖται*. Pinedus Stephani locum mutilum eſſe obſervavit, legendumque voluit *πρὸ τῆς Ι'λίσσου πόλεως*. Ego vero potius reſcribendum eſſe putaverim: *ἔστι κὴ δῆμος*, ſive certe *ἔστι κὴ ναὸς τῆς Αττικῆς*; ut nimirum exprimatur *Agrae* nomine non modo regionem, ſed Populum etiam, aut Templum appellari: quemadmodum *Eleuſis* nomine & univerſa regio, & peculiaris Atticae etiam Populus appellabatur.

ΠΡΟΤ. *Πρώτης*. Boldettus pag. 368.

ΤΕΛΕΥΤΑ ΕΤΩΝ ΙΒ ΠΙΒ
ΤΗ ΠΡΟΤ ΝΩΝ. ΑΥΓ

Nullus hic dubito quin pro ΠΙΒ, qui nihili character eſt, reſcribi debeat Η ΙΒ, hoc eſt *dierum XII.* ut Boldettus ipſe iam viderat. Deinde vero, ſi characteres ΠΡΟΤ rite in marmore expreſſi fuerint, ΠΡΩΤΗ cum Boldetto exponi debent, hoc eſt *Pridie*; quemadmodum in alio marmore legitur *Πρὸ Πρώτης Καλανδῶν Μαΐων*; Vide in ΠΡ. Fortaſſe tamen in marmore ſcriptum fuit ΠΡΟ Γ; ideoque reddendum erit *III. Nonas Aug.* ſicuti

ti alibi legitur ΠΡΟ Γ. ΝΩΝΩΝ ΜΑΙΩΝ.

ΠΡs. Πέτρος. Heſſelius inter Epheſina Marmora n. 17.

ΗΡΗΝΟΠΟΙΩΣ ΠΡs ΚΕ ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ ΣΤΕΜΑΤΟC ubi certiſſime Πέτρος intelligi debet; cum in alio diſtincto marmore eadem ipſa Inſcriptio ita exprimatur: Εἰρηνοπὸιος Πέτρος, κ̀ Πατὴρ τ̃ ϛέμματος. Cur autem Petrus iſte Εἰρηνοποιὸς dicatur alii diligentius inquirant. Mihi certe Εἰρηνοποιὸς iſte non plurimum illi diſſimilis eſſe videtur, qui in Baſilicis Eclog. XXV. Εἰρήναρχος in Codice Iuſtin. Lib. X. Titul. 75. *Irenarcha*, clariorique nomine Lib. II. Tit. 30. *Praefectus Pacis* vocatur; ſicuti in Oxon. Marm. 12. pag. 294. ceteros inter Magiſtratus occurrit ἐπὶ τῆς εἰρήνης Τι. Κλ. Ἀσκληπιάδης:

ΠCΡΓΕΕ. In eximio Anonymi Libello de *Septem Dormientibus* pag. 48.

ΕΥμΥΡΙ
ΟΝΗCΙ
με ΟΥ
ΔΙC ΑΘΑ
ΝΑΥΟC
ΠCΡΓΕΕ

Quod ibi ita redditur: *Millies bene, Oneſime, nullus immortalis in terra.* Perſpicuus tamen ſenſus, ut opinor, hic poſtulat, ut ſolemnis illa Monimentorum formula ſupponatur, quam ex marmoribus aliis imitari, vel exprimere voluiſſe videtur marmoris, aut epigraphes huius auctor, Εὐψύχει, Εὐϑύμει, Θάρσει; quae in aliis marmoribus obſervatur. Certe ſi *millies bene* legatur, cetera cohaerere, aptumve ſenſum efficere vix poſſunt. Itaque libentius hic legerem Εὐψύχει, vel Εὐϑύμει μυρία, vel μυριάκις, Ὀνήσιμε. Fieri fortaſſe etiam poteſt ut μΥΡΙ pro μΟΙΡΗ ſcriptum fuerit; ſicuti apud Fabrettum p. 592. n. 112. legitur ΚΥΜΙΘΙCΑ pro ΚΟΙΜΗΘΕΙΣΑ; atque in alio marmore, quod profertur in ΑΡΚΑΔ. legitut ΚΥΜΙΘΗ pro ΚΟΙΜΗΘΗ. Ita auſpicato, bonoque fato, ſeu ſorte functus diceretur Oneſimus. Certe in alio quoque marmore apud Gualtheriùm pag. 14 n. 102. in media quidem anteriorique parte *Theoctiſtes* defunctae nomen conſpicitur; in dextra vero legitur ΕΥΜΟΙΡΕΙ ΘΕΟΚΤΙCΤΗ, atque in ſiniſtra ſolum ΕΥΜΟΙΡΕΙ; ut eadem proinde formula, ac voce in noſtro quoque marmore ΕΥμΥΡΙ pro ΕΥΜΟΙΡΕΙ ex barbara, depravataque iam diphthongorum pronunciatione ſcriptum videatur. Poſtremas autem literas, quibus aliquod vocis compendium ineſſe conſpicitur, ita reſtitui, legique oportere putaverim ΥΠΕΡ ΓΕC *ſuper Terram*: ſicuti in alabaſtride Tabula apud Gorium Part. I. pag. 220. legitur *nemo immortalis, niſi ſolus Deus*. Apud Gruterum tamen pag. 691. n. 6. & 933. n. 11. & 1120. n. 4. ἀϑεὶς ἀϑάνατος ſolum reperitur; atque in ſequenti marmore idipſum quoque prorſus omittitur. Gorius par. I. pag. 371. n. 123.

. . . ΨΥΧΙΤΕ
ΚΛΟΝΟCΕΡΗ
ΛΕΛΩΓΕ ΕΤ
ΩΝΔ ΜΗΝΩ
Ν Η ΗΜΕΡΩΝΙΘ
ΡΟΥCΚΙΝΟC ΠΡΟ
ΒΟΚΑΤΩΡ ΚΑΙCΑ
ΡΟC ΠΑΤΗΡ ΚΑΙ ΤΑΩΝ
ΜΗΤΗΡ ΑΙΓΥΠΤΙΟΙC ΠΟΙ
ΗCΑΝ ☙ ΛΟΙΠΟΝ ΜΕΝΟC

Cl. Salvinus hic adnotavit: *In primis lineis deſperata prorſus lectio. Prior vox . . . ψυχιτε* forte ἐυψυχεῖτε, tranquilli eſtote. *In reliquis haec eſt ſententia: Annos IIII. Menſes VIII. dies XVIIII. Fuſcinus Provocator* (προβοκάτωρ forte προκυράτωρ) *Procurator Caeſaris Pater, & Taon* Τάων ſ. Ταώνη. ἀπὸ τ̃ Τάω (Pavone) *Pavo Mater Aegyptiis fecerunt*. Si quidpiam hic tamen conieciſſe liceat, dixerim initio non ἐυψυχεῖτε, ſed levi unius literae mutatione ἐυψύχι τέκνον, legendum eſſe; ſicuti in Grutero pag. 1041. n. 1. & 691 n. 6. occurrit Εὐψύχι τέκνον. ϑὶς ἀϑάναϑος. Characteres alii ΟCΕΡΗΛΕΛΩΓΕ defuncti filii nomen includunt vocandi caſu expreſſum. Cetera accurate immortalis Salvinius; niſi quod *annorum* potius, quam *annos* hic redderem; atque pro ΑΙΓΥΠΤΙΟΙC ΠΟΙΗCΑΝ legerem ΑΙΓΥΠΤΙΟΙ ΕΠΟΙΗCΑΝ *Aegyptii* Parentes defuncto filio monimentum *fecerunt*. Extrema verba ΛΟΙΠΟΝ ΜΕΝΟC, quae Salvinius omiſit, peculiarem quandam paterni affectus ſignificationem continere videntur: perinde quaſi parentes illi, qui defuncto filio monimentum hoc excitaſſe ſe dixerant, *ceteras* amoris, conceptique doloris ſignificationes *animo* perſolvere, ſive praeſtare teſtentur. Denique, ut id obiter moneam, marmorum horum praeſidio reſtitui debet Inſcriptio apud Boldettum pag. 390. & Murat. pag. 1830. n. 4. in qua legitur

ΜΗ ΛΥΠΟΥ ΤΕΚΝΟΝ ΟΥ ΛΙCΑΟ
ΝΑΤΟC

Quod a Boldetto redditur: *Ne contriſtere, Fili. Oblivioni non traderis natus*. Etenim perſpicue legendum ΟΥΔΙC ΑΘΑΝΑΤΟC. *nemo immortalis*: quemadmodum pag. 1426. n. 4. ubi legitur ΕΥΨΥΧΕΙ ΟΥ ΔΕΙCΑ ΘΑΝΑΤΟC redditque: *verita non eſt mors* eripere, diſiectae voces apte componi, atque ut ſuperius explicari debent.

* Π.Τ. Πορίσαντες Τόπον. Reineſius Cl. XI. n. 71. pag. 633.

Θ. K.
ΑΝΤΩΝΕΙΑ ΜΟΥCΑ
ΚΑΙ Μ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟC
ΑΛΚΜΑΝ ΦΙΛΟCΟΦ.
CΤΟΙΚΟC ΑΝΕΘ
Π. Τ.
ΑΥΤ. ΚΑΙC. Μ. ΑΝΤΩΝΙΩ
ΓΟΡΔΙΑΝΩ ΤΕ
ΚΑΙ ΠΟΜΠΗΑΝΩ
ΚΙΟΥΙΚΑ. ΚΟC.

Marmoris huius teſtimonio velut *irrefragabili* Reineſius anno V. C. 994. Gordianum II. & Pompeianum Civicam Conſules fuiſſe dicit; & *Civicae* nomen Faſtis inſerendum exiſtimat; cumque Gordianus iſte ſenioris ex filia nepos, adeoque Gordianorum *tertius* fuerit, in marmore pro TE reſcribendum eſſe putavit TP. τρίτῳ. At in Schedis aliis, quas Gudius pag. 210. n. 7. exſcripſit, marmor ita deſinit

Π. Τ
ΑΥΤ. ΚΑΙ. Μ. ΑΝΤΩΝΙΩ
ΓΩΡΔΙΑΝΩ. CΕΒ. Β
ΚΑΙ ΠΟΜΠΗΑΝΩ
ΚΙΟΥΙCΑ. ΚΟC

ut optime proinde Koolius Gudii exemplar Reineſii ſchedis praetulerit; quamvis temere hic *tertium* Gordiani Conſulatum a Reineſio indicatum fuiſſe dixerit. Cl. Maffeius qui ſchedarum varietatem diſſimulavit, ac utrumque tamen exemplar veluti e Ligorio profectum apocryphum exiſtimavit, TE retineri poſſe putavit, quod Ligorius impoſtor *numerum latine enunciare*, adeoque Τέρτιον *perſcribere in animo habuerit*. Ceterum, ſive Coſs. nomina temere a Ligorio appicta, ſive in ſincero marmore expreſſa fuerint, ſigla Π. Τ. a Reineſio, & Fleetvoodo exponitur Πορίσαντες, ſive Πορίσαν Τόπον: quod Maffeius, diſſimulato utriuſque nomine expreſſit. Id unum addidiſſe nunc iuverit, quod quamvis etiam Reineſii lectio admittatur, facile tamen *ſecundus* Gordiani Conſulatus cum Pompeiani Civicae anno componi poterit, ſi levi unius literae mutatione legatur TB, hoc eſt Τὸ Β; quemadmodum in Ticinenſi marmore, quod exhibetur in ΔΕΠ. exprimendo *quarto* Conſulatui legitur $T\overline{\Delta}$. Denique Hadrianus Relandus in Praef. ſubtiliter ingenioſeque conjecerat Conſulatus numerum omiſſum eſſe, voculamque TE veluti vinculum adiectam fuiſſe: quemadmodum prorſus Plutarchus *in Catone* dixerat: Γ'πάτες δὲ Πείσωνά τε, ϗ Καλπύρνιον; atque *in Quaeſt. Rom.* Γαίᾳ τε Σαλπικίᾳ, ϗ Λικινίᾳ Στόλωνος ἰωατευόντων.

* Π. Τ. AIM. Παβλίᾳ Τίδς Α'ιμιλίᾳ. Sponius Pop. Attic. pag. 225. & Muratorius p. 137. n. 1. Vide in AIM.

P

P. Ἑ'κατὸν *centum*. In Oxonienſi marmore n. 16. pag. 80. & n. 80. pag. 131. ſaepius chararacter iſtee cum aliis occurrit, ut *κεραμίδων* numerus exprimatur; ibique ſemper *centum* ſignificat.

P. Gruterus pag. 667. n. 5.
P. ΑΛΦΗΝΟC ΜΑΡΤΙΑΛΙC
Cum nullum apud Romanos praenomen a graeca litera P, ſive latina R, inceperit, ſuſpicor ibi characterem illum latini P vices gerere; adeoque Πάβλιος legendum eſſe. Graevius tamen aſſerit in Lapide ſcriptum eſſe II.

* PA. In Marmore Oxonienſi pag. 264.
M. PA. ΡΟΥΦΟC
ubi Ῥάβίριος, aut aliud gentile Romanorum nomen facile intelligi, ſupplerique poterit.

PIΓ. Bartolus Differt. II. pag. 202. marmor exhibet faeminae cuidam ex *Niceratum Vico* poſitum in quo poſtremae voces ita exprimuntur

.... ΘΕΑ ☧ ΝΙΚΕ ....
PIΓ
Δ ☧ Π

Characteres iſti PIΓ numerales notae videntur; quae non faeminae defunctae aetatem (illa nimirum in ipſo marmore expreſſa iam fuerat), ſed Niceratum Aeram ſignificant, in qua annus ille *tertius decimus* ſupra *centeſimum* foret.

PΛH. Muratorius pag. 1142. n. 1.

Θ K
ΒΗΡΥΛΛΟC
ΕΖΗCΕΝ ΕΤΗ
PΛH
Η ΜΗΤΗΡ
ΤΟΝ ΤΟΠΟΝ
ΕΠΟΙΗCΕΝ

ubi Cl. Vir interpretatur: *Annos* CXXXVIII. Quis vero credat Beryllum hunc adeo longaevum fuiſſe, ipſique matrem adhuc ſuperſtitem locum, tumulumque conſtruxiſſe? Certe in tertio verſu, aliquid vel excidiſſe, vel temere irrepſiſſe putaverim: ut nempe character P prorſus expungi debeat; vel in exeſis, hiantibuſque literis. . . . PΛH. . . .H verum matris nomen deliteſcat; quod numerali annorum notae, quae prorſus evanuerit, proxime ſubiiceretur.

P. N. Z. Reineſius Claſ. V. n. 52. pag. 386.
ΕΠΙ ΙΕΡΕΩC ΚΡΕCΦΟΝΙΟΥ ΕΤΟΥC
P. N. Z.
Cum marmor Meſſene poſitum ſit, Reineſius opti-

optime obſervavit annum 157. in Meſſeniorum Aera indicari.

ΡΝΣΤ. In eximio marmore apud Margarinum num. 55. legimus *Tiberium Claudium Quirina Menecratem* medicae artis ſuae ſpecimen edidiſſe ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΙΣ ΡΝΣΤ. Certe perſpicuus ullus eiuſmodi ſiglarum, ſive numeralium notarum valor exſculpi non poterit. At Gruterus, qui marmor ipſum exhibet pag. 581. n. 9. ita notas illas expreſſit ΡΝϚ; ut proinde Margarinus ſiglae Ϛ vim, ut videtur, ignorans, eiuſque loco ſubſtituens ΣΤ, numerum inexplicabilem reddiderit; quemadmodum Boiſſardus ipſe minus accurate expreſſerat P. N. C. quamvis character C alioquin *ſex* ſignificet, ut opportune mox demonſtrabitur.

ΡΟΗ. Gruterus pag. 146. n. 3. marmor exhibuit a *Democrate* quodam Amaſeno *Miſidi* uxori poſitum, quod ita deſinit

ΕΤΟΥΣ ΡΟΗ

Fleetvoodus pag. 253. n. 2. marmor ipſum exſcribens ait Miſidem illam 178. annos vixiſſe. At certe ille fallitur. Etenim characteres illi, ſeu numerales notae nihil aliud ſignificant, quam annum 178. in Amaſenorum Aera.

ΡΟΥΦΕΙΝ· Ῥ*ουφείνῳ*. Muratorius pag. 393. n. 7. Vide in ΑΡΚΑΔ. & ΡΥΘΗΝ.

ΡΡΙΩΝ. Ὀ*κτοβρίων*, Octobris nimirum, vel alterius ex ultimis anni Romani menſibus. Muratorius pag. 1819. n. 3. Vide in Μ.

ΡΥΘΗΝ. Ῥ*ουφίνῳ*. Oliverius inter Marmora Piſaurentia n. 163. pag. 66. marmor illud profert, quod ex Muratorio pag. 393. n. 7. iam protuli in ΑΡΚΑΔ. At in Oliverio ſecundus verſus ita legitur

ΗΤΗ Ϡ. ΟΣ. ΙΑΡΑΚΑΤΙ. Θ· ΚΑΛ. ΜΑΡ.
ΥΠΠΑΤ. ΤΩ. ΑΡΚΑΔ. Κ. ΚΑΙ. ΡΥΘΗΝ

Cl. Editor interpretatur: *vixit annos LXXVI. Depoſitus IX. Kal. Martii Conſulatu Arcadii Caeſaris, & Rufini*. Quandoquidem tamen perſpicue legendum eſt Υ*πάτοις*, ſive Υ*πάτοιν τῷ* Α*ρκαδίῳ Καίσαρι*, & Ῥ*ουφίνῳ*, libentius hic ego redderem *Conſulibus Arcadio, & Rufino*. Ceterum Conſulatus iſte, qui in Faſtis omnibus ad annum Chr. 392. refertur, *ſecundus* Arcadii fuit, qui iam anno 385. *primo* Conſul una cum *Baudone* proceſſerat. Itaque Oliverius hic optime ſuſpicatur quadratarii vitio Κ pro Β irrepſiſſe: quemadmodum in Muratorii exemplo Ⅽ pro Κ ſcriptum conſpicitur: ut proinde in ΑΡΚΑΔ. ſiglam illam C ego Cε*βαϛῷ* reddiderim.

* ΡΩΜ. Ῥ*ωμαῖος*. Sponius Miſcell. Sect. X. n. 128. pag. 374. & Murat. pag. 680. n. 8. & Gud. pag. 116. n. 9.
Μ. ΑΥΡ. ΓΡΗΓΟΡΙΟϹ· ΜΕΛΑϹ. ΙΠΠΕΥϹ. ΡΩΜ.
Ita apud Reineſium Claſ. V. n. 7. p. 357.

Λ· Κ... ΚΙΟΣ ΚΥΡ. ΠΡΟΥΔΗΝΣ
ΙΠΠΕΥΣ· ΡΩΜ.

ubi Reineſius ipſe Κ*αϛρίκιος*, & Κ*υρείνᾳ* ſupplendum obſervavit.

ΡΩΜΥ. Ῥ*ωμαίᾳ*. Heſſelius inter Epheſina marmora n. 49.

ε*π*Ι ΠΡΥΤΑΝΕΩΣ ΤΙΒΕΡΙΟΥ
*κλ*ΑΥΔΙΟΥ ΔΙΟΔΩΡΟΥ ΡΩΜΥ

Σ

Σ. Ε*ξ ſex*. Gruterus pag. 667. n. 9.

ΕΤΩΝ Η. ΜΗΝΩΝ Σ

niſi fortaſſe legendum ſit Ε. Graevius aſſerit in marmore legi Ⅽ.

* S. Ε*ξ*. In Cathedra S. Hyppoliti apud Gruter. pag. 140.

ΙΗ IS ΚΑ ΜΑΙ

Vide in Β. Κ. Μ. Ita Murat. pag. 1920. n. 2. Vide in ΘΥΤΡΙ.

Ⅽ. Ε*ξ ſex*. Lupus pag. 68.

ΖΗΣΑΝΤΙ. ΕΤΗ. Λ Ⅽ *annos XXXVI.*

Gudius pag. 318. n. 7.

Ð. M
ΚΛ. CATTPA
ΕΖΗCΕΝ. ΕΤΗ
ΜΕ. Μ. Ⅽ. ΗΜ. ΙΖ

Vide ſupra in Σ.

C. Ε*ξ ſex*. Vide Scaligerum ad Chron. Euſeb. p. 105. col. 1. Muratorius pag. 1126. n. 7.

ΖΗΣΑΝΤΙ ΕΤΗ. ΛC

* Ⅽ. Ε*κτω*. Gruterus pag. 210.

ΤΟΥ. Ⅽ. ΚΛΑΡΟΥ. *ſextae ſortis.*

* Σ. Δ*ιακόσια ducenta*. In Oxonienſi marmore n. 16. pag. 89. character iſte *κεραμίδων* numerum exprimit; ideoque, cum ibi PN legatur, adeoque P *centum* ſignificet, ſigla Σ *ducentas* ſignificabit.

* C. Δ*ιακοσιοϛῇ ducenteſima*. Gruterus p. 314. num. 1.

ΟΛΥΜΠΙΑ ΤΑ ΕΝ ΠΕΙCΗ. CM. ΟΛΥΜΠΙΑΔΙ.

Vide Diſſert. Agoniſt. pag. 20.

C. In Sadvicenſi marmore, quod Diſſertatione IV. proferetur, atque illuſtrabitur.

C. Cύ*μβιος*. Reineſius Claſ. XX. num. 375. pag. 984.

KA-

ΚΑΤΑΘ.
ΠΡΙΓΚΙΠΙΟΥ ΠΡΟ Ζ . ΚΑΛ . ΟΚΤΩΒΡ.
ΘΕΟΔΩΡΑ C . ΠΡΟ Δ . ΕΔ . CΕΠΤ.

ubi Reineſius ipſe Κατάθεσις, & Cύμβιος interpretatur; quamvis etiam Cύνζυγος legi poſſet, quod in marmoribus aliis occurrit. Vide in Θ. Muratorius hanc ipſam Inſcriptionem, exhibet pag. 1928. n. 5. ibique illa deſinit ΘΕΟΔΩΡΑC ΠΡΟ . ΕΙΔ . CΕΠΤΕ, adeoque ipſe reddit *Theodorae Pridie Idus Septembris*; eamque veram lectionem eſſe oportere iam monui in ΚΑΤΑΘ.

C. Πέντε. Marangonius de *Rebus Ethnicis* pag. 462.

ΚΑΡΠΟΦΟΡΩ
P̄
m̄ C̄N ωNω

quod ille reddidit *Carpophoro ante diem V. Non. Nov.* quod nimirum, opinor, characterem C in Є refringendum eſſe putaverit. Quandoquidem tamen nulla Novembris menſis dies *quinta ante Nonas* appellari potuit, alioquin *quinta ante Nonas* in *Kalendas* ipſas incideret, ita fortaſſe marmoris Nota ſuppleri, legique poterit ut Νώνων dicatur; Carpophorus nempe *V. Nonas*, diſſimulato menſis nomine, obiiſſe exiſtimatur; adeoque ipſius mors in Martium, vel Maium, vel Iulium, vel Octobrem menſem inciderit, in quorum ſingulis *quinta ante Nonas* dies haberi conſueverat. Ita fortaſſe in marmoribus etiam aliis menſis dies, ſuppreſſo menſis nomine, memoratur; ut oſtendi in NΩ. Verum, cum in alio marmore, quod exhibetur in ΔΕΚ. nitide diſerteque legatur P̄ m̄ E NΩN ΔΕΚ. *V. Nonas Decembres*, ſequioribus, barbariſque fere temporibus fortaſſe factum putaverim, ut ipſa quoque Kalendarum dies in eiuſmodi ſupputatione numerari, vel includi conſueverit; adeoque prima Novembris, aut Decembris dies, quae alioquin *Kalendarum* nomine deſignanda fuerat, *quinta ante Nonas* inſueta, barbaraque formula vocaretur.

S. Saepiſſime character iſte, interpunctionis inſtar, in Graecis marmoribus obſervatur. Ita apud Margarinum pag. 62. n. 5.

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΑ . . .
ΕΛΘΥCINOΥ ΖΗ. . .
ΠΡΟs ΙΑ ΚΑΛs ΜΑ . .
ΘΛ . ΜΑΙΩΡΙΑ . . . .

ubi perſpicue legendum Πρὸ ΙΑ Καλανδῶν Μα . . *undecimo Kalendas Maias*, vel *Martias*. Proxime, ut in marmoribus aliis, hic Conſulum nomina ſequebantur; ideoque pro ΘΛ legendum erit ΦΛ. cum anno Chr. 458. *Flavius Aſterius Maiorianus* Conſul proceſſerit. Ita prorſus apud Margarinum ipſum in alio marmore n. 13.

ΘΕΟΔΩΡAs ΤΗ . . .
ΛΕΙΜΝΗC ΤΟCΥΜΒΙΩ
. . . ΙΒΙΩCAMENΗ

ubi reſtitui debet Θεοδώρᾳ τῇ . . ἀειμνήςῳ συμβίῳ συμβιωσαμένη.

C. Cῦ *tui*. Marangonius de *Rebus Ethnicis* pag. 463.

ΔΗμΗΤΡΙc . ЄΤ . ΔΕΟΝΤΙΑ
cΕΙΡΙΚΕ . ΦΕΙΛΙΕ . ΒΕΝΕμΕΡ
ΤΙ . μΝΗCΘΗC . ΙΗ . COΥC
ΟΚΥΡΙΟC . ΤΕΚΝΟΝ

Cl. Editor interpretatur: *Demetris, & Leontia Siricae filia benemerenti ſit tui Dominus, o filia*: quod nimirum interiectas literas C. IH. ut videtur, ille neglexerit, atque poſtremas ſolum COΥC interpretatus, *tui* reddiderit. Mihi vero luxatae marmoris voces ita diſtinguendae videntur μNHCΘH C. IHCOΥC O KΥΡΙΟC *recordetur tui Ieſus Dominus, filia*; ideoque praenomen COΥ in ſola litera vel ſigla C deliteſcere exiſtimaverim.

Σ. Cyriacus pag. 38. n. 249.

ΠΡΟΣΔΕΞΑΜΕΝΩΝ . ΤΟ . ΑΝΑΛΩΜΑ
ΤΩΝ . ΠΡΟΣΤΑΝΤΩΝ . ΕΝ . ΓΥΜΝΑΣΙΩ . ΦΙΛΩΝ
ΜΕΜΜΙΟΥ . ΕΥΤΙΧΟΙΤΟΥ . ΚΑΙ Σ Μ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΤΕΤΩΝΣ
ΤΟΥ . Σ . ΑΒΙΔΙΟΥ . ΣΑΤΤΥΤΟΥ . ΕΥΤΥΧΑ

At in Schedis aliis, ex quibus illam exſcripſit Muratorius pag. 548. n. 2. legitur ΚΑΙ Μ . ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΤΕΤΩΗΣΤΟΥ ΚΑΙ ΑΒΙΔΙΟΥ. niſi tamen ex ſchedis aliis lux aliqua repente nobis affulgeat, divinari vix poterit quid characteribus illis exprimatur.

C. Margarinus pag. 62. n. 9. Vide in Є.

C. Gudius pag. 104. n. 5.

Ο. ΙΕΡΕC . ΤΟΥ . ΑΥΡ . ΜΟΥCΟΝΙΟΥ . ΑCΙΛΟΥ
ΑΡΤΕΜΙΔΟC
C . ΕΦΕCΙΩΝ

Si rite marmor iſtud epreſſum fuerit, de quo plurimum dubito, facile Cωτείρας hic legi, ſupplerique poterit, ut apud Murat. pag. 163. n. 5. legitur Α'ρτεμίδος Σωτείρας.

C. Cεβαcῷ. Muratorius pag. 393. n. 7.
ΥΠΠΑΤ . ΤΩ . ΑΡΚΑΔ . C . ΚΑΙ ΡΟΥΦΕΙΝ
Vide in ΑΡΚΑΔ. In Oliverio tamen accuratius, ut opinor, legitur K; ideoque reddendum Καίσαρι. Vide in ΡΥΘΗΝ.

Σ. Σμυρναῖος, ſive Σμυρναίων. In marmore ex Inſula . . . Smyrnam advecto apud Heſſelium corona frondea conſpicitur, atque intra ipſam legitur

Ο
ΔΗΜΟΣ
Σ

C. Eἰς. Boldettus pag. 417.

MAI-

MAIZIA
C. ΘΕΟΝ
ZHC

quod ille interpretatur: *Maezia in Deum vivis*. Ita prorsus in alio marmore pag. 418. legitur MAΞIMA IC ΘΕΟΝ ZHC COTKECE quod ille reddidit: *Maxima in Deum vivis*.

ΣΑΡΑΠΙΔ. *Σαραπίδος*. Gudius pag. 105. n. 5.

ΘΕΟΙΣ. Κ.
ΙΕΡΟΚΟΜΑC. ΤΟΥ. CΑΡΑΠΙΔ.

ΣΑΤΥΡ. Muratorius pag. 170. n. 1.

Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΣ ΣΑΤΥΡ
ΑΠΕΛΕΥ. ΣΕΒΑΣΤ

ubi cum Cl. Viro *Σάτυρος* intelligi, legique poterit, sicuti in alio marmore apud Muratorium ipsum pag. 146. n. 4. explicate legitur A. *Οὐαλέριος Σάτυρος*.

CE. *Σεπτεμβρίᾳ*. Fabrettus pag. 587. Vide in ΚΑΤΘ.

ΣΕΒ. *Σεβαςὰ*, vel *Σεβαςοῖς*, *Augustalibus Ludis*. Muratorius pag. 2019. n. 1. Vide in ΑΜΜ.

* ΣΕΒ. *Σεβαςοῖς*. Gruterus pag. 112. n. 8.
ΘΕΟΙΣ. ΣΕΒ.

Ita apud Smithum Notit. Eccles. pag. 22. & Gudium pag. 210. n. 7. Vide in Π. Τ.

CEBAC. *Σεβαςᾶ*. Gruterus pag. 87. n. 3.

Λ. ΑΥΡ. CΑΤΥΡΟC
ΑΠΕΛ. CEBAC

ΣΕΒΑΣΤ. *Σεβαςᾶ*. Muratorius pag. 170. n. 1. Vide in ΣΑΤΥΡ.

ΣΕΒΒ. *Σεβαςῶν δυοῖν*. Gruterus pag. 595. n. 12.
ΤΟΝ. ΚΡΑΤ. ΕΠΙΤΡΟΠΟΝ. ΤΩΝ. ΣΕΒΒ.

* ΣΕΒΒΒ. *Σεβαςῶν τριῶν trium Augustorum*. Gruterus pag. eadem 595. n. 11. Vide in ΚΡΑΤ.

ΣΕΙΜΗΔΕΙΚ. Cyriacus pag. 40. n. 260. Vbi facile *Σειμηδείκᾳ* suppleri poterit. Vide in ΜΕ.

* ΣΕΚ. *Σεκοῦνδος*. Vide in ΠΟΜΠΩ. Maffeius citato Cyriaci loco subdit: *sed legendum* est ΣΕΞ. *sextus*, sicuti pridem Muratorius ipse, qui pag. 560. n. 4. marmor attulerat, ΣΕΞ. legendum esse coniecit. Ego vero marmor ipsum vix temere sollicitaverim, cum inter alia Romanorum praenomina etiam *Secundus* a Fabretto recenseatur.

ΣΕΞΤΙΛ. *Σεξτίλιος*. Muratorius pag. 1177. n. 7.

ΙΟΥΛΙΩ. ΠΡΕΙΜΙΓΕΝΙ
Ω, ΚΑΙ ΙΟΥΛ. ΣΕΟΥΙ P.
ΤΩ ΤΕΚΝΩ. ΠΡΟΚΛ
ΟC. ΚΑΙ. ΣΕΞΤΙΛ.
ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ. ΕΠΟΙ
ΗΣΑΝ.

ubi ille reddidit *Sextia*. Perspicue tamen in marmore ΣΕΞΤΙΛ. legitur; adeoque ΣΕΞΤΙΛΙΑ suppleri, legique debet.

* ΣΕΟΥ. *Σεούηρον*. Sponius Itiner. pag. 118.
ΑΥΤ. Κ. Μ. ΑΥΡ. ΣΕΟΥ. ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΝ

* ΣΕΟΥΑΣ. *Σεουαςᾶ* Gruterus pag. 60. n. 6. Vide in ΟΥΛΠ. & ΑΠΕΛΕΥ.

ΣΕΟΥΑΣΤ. *Σεουαςᾶ*. Muratorius pag. 146. n. 4. Vide in A. Iterum pag. 1009. n. 10.

ΣΕΟΥΙ. *Σεουήρῳ*. Muratorius pag. 1177. n. 7. Vide in ΣΕΞΤΙΛ. Quamvis enim litera P a ceteris seiuncta sit, facile tamen ad ipsas referri, integrumque *Severi* nomen componere poterit.

* ΣΕΠ. *Σεπτεμβρίᾳ*. Fabrettus pag. 587. Vide in Κ. & ΙΑΤΤ.

* CΕΠΤ. *Σεπτεμβρίας*. Reinesius Class. XX. n. 375. pag. 984. Vide in C.

ΣΕΠΤΙΜ. *Σεπτίμιον*. In Marmore Oxoniensi n. 143. pag. 277. Vide in ΛΕΡΕΝΝ.

ΣΕΡΑ. Gruterus pag. 1090. n. 9.

Γ. ΡΟΥΒΡΙΟΝ. ΒΙΑΝΟΡΑ. ΣΕΡΑ. ΑΛΕΙΠΤΗΝ

ubi facile *Σεραπιῶνος*, vel *Σεραπιῶνα* suppleri, legique poterit.

ΣΗΛ. *Σηλήνῃ*. Gudius pag. 56. n. 2.

ΘΕΑ. ΣΗΛΟΙΤΟΣΚΥΡΑ
ΚΑΙ. ΑΠΟΛΛΩΝΩ. ΟΙ
ΤΟΣΚΥΡΩ. ΜΙΘΡΑ
Μ. ΟΥΛΠΙΟΣ. ΠΛΟΚΑ
ΜΟΣ. ΝΕΩΚΟΡΟΣ
ΑΝΕΘ.

Hesselius in Notis optime supplendum esse coniecit *Σελήνῃ Οἰτοσύρᾳ*, & *Ἀπόλλωνι Οἰτοσύρῳ*: quod nimirum Apollo Scythice *Οἰτόσυρος* diceretur. At certe quidem id nitide differteque testatur Herodotus Lib. IV. c. 59. ex quo fortasse Hesychius acceperat: quorum utrumque Giraldus in Syntagm. VII. p. 241. laudavit. Idem vero nomen Lunae quoque tributum fuisse ex hoc uno marmore nunc erudimur, quod ceteris proinde Lunae nominibus adiungi debet.

CI. *Coũ sui*. Marangonius in *Appendice* p. 75. Vide in ΠΟ.

ΣΚΙΑΝ-

ΣΚΙΑΝΘΙ. Gorius Par. I. n. 1. pag. 3. eximium titulum exhibet in Muſeo Mediceo poſitum, atque Arae ſimpulo, patera, aliiſque inſignibus exornatae inſcriptum

ΔΙΟΝΥΣΟΥ
ΣΚΙΑΝΘΙ
ΚΑΤΑ ΠΡΟΣΤΑΓΜΑ
ΜΑΡΚΟΣ ΠΙΝΑΡΙΟΣ
ΠΡΟΚΛΟΣ ΚΑΙ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΥ

Reineſius, qui omnium primus inſigne hoc marmor ediderat Claſſe I. n. 113. pag. 151, legit ΣΚΙΑΝΟΙ, atque legendum eſſe opinatur ΔΙΟΝΥΣΙΟΙ ΣΚΙΑΔΙΟΙ *ἀπὸ Σκιάδος*. Etenim, inquit ille, *Σκιὰς* Heſychio teſte eſt *τὸ ϑολῶδες σκιάδιον, ἐν ᾧ Διόνυσος κάθηται*. Comes Franciſcus Montani marmor ipſum in Ephemerid. Literat. Italiae Tom. XXXII. pag. 86. protulit, ac illuſtravit; cumque poſt ΣΚΙΑΝΘΙ punctum appoſitum eſſe intelligeret, ibi vocem mutilam, adeoque ſupplendam eſſe putavit. Itaque ΣΚΙΑΝΘ*ιου*, vel ΣΚΙΑΝΘΙ*εως*, vel ΣΚΙΑΝΘΙ*δου* legendum exiſtimat: idque nominis vel ab Arcadiae Vrbe, quae ex Stephano *Σκιὰς*, vel ex Magnetum Inſula, quae ex Strabone *Σκιαθὸς* dicebatur, oriri poſſe arbitratur, cuius gentile *Σκιάθιος* vel *Σκιάνθιος* eſſe debuerit. Doctiſſimus, atque immortalis Salvinius eiuſmodi voce peculiare quoddam Dionyſi cognomen exprimi exiſtimavit; & locum, unde nomen profluxerit, *Σκίανθος* eſſe putavit; cum ex *Σκιὰς* nonniſi *Σκιάδιος*, aut *Σκιασὴς* oriri potuerit. Itaque in marmore ΣΚΙΑΝΘΙ*νῦ*, aut ΣΚΙΑΝΘΙ*μῦ*, aut ΣΚΙΑΝΘΙ*ῦ* ſupplendum eſſe coniecit.

CKN. Gruterus pag. 1105. n. 3. Vide KCN.

* ΣΜΥΡ. *Σμυρναίων*. Muratorius pag. 164. n. 3. Vide in Θ.

* ΣΟΥΝ. *Σουνιεὺς Sunieus* ex *Sunio* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 54.
ΓΟΡΓΙΑΣ ΗΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΣΟΥΝ.

ΣΠΑΘΑΙΩ. *Σπαϑαρίῳ*. Sponius Miſcell. Sect. X. & Fleetvoodus pag. 482. n. 6. Vide in ΒΑΣΙΛΙ.

* ΣΠΕΙΡ. *Σπείρας*. Gruterus pag. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

* Σρῖ. *Σωτῆρι*. Sponius Itiner. pag. 103.
Τῷ Σρῖ Θεῷ.

Σ.Σ. Reineſius Claſ. II. n. 59. pag. 283.
ΠΡΟΑΣΤΕΙΑ . ΛΙΜΗΝΤΕ . ΠΡΟΣ . ΠΟ
ΛΙΤΗΙΟΝ . ΚΑΙ ΝΑΥΤΙΛΟΙΟΝ . ΕΠΙ
ΤΗΔΕΙΟΤΗΝ . ΒΟΥΛΕΥΤΑΙ · CΤΑΒΙΟΙ
Σ . Σ . ΔΙΦΙΛΟC ΚΑΙ ΤΟΙ ΒΡΑΔΥΣ . ΑΡΧΙ
ΤΕΚΤΩΝ . ΠΡΟC · ΠΡΟCΤΑΓΜΑ . ΟΜΩΝ
ΤΑΧΥC . ΕΡΓΑ . ΟΛΥΜΠΙΑΔΕ . Α .

Quae Reineſius ita latine reddidit: *Suburbia, portumque ad Civium, & nautarum commoditatem Senatores Stabienſes conſtrui curarunt. Diphilus, quamvis tardus Architectus, ad iuſſum tamen celer quinquennio abſolvit*. Itaque ſiglam A *una* interpretatur; quemadmodum ſingularias Σ.Σ. reformandas exiſtimat in Σ.C. ut *Σενάτως Cονσούλτῳ* Graecis, Latiniſque literis una permixtis exprimatur; ita denique notam ΕΡΓΑ ſupplendam aſſerit, ut legatur *Ἔργασε faciebat*. At Cl. Maffeius *de Siglis* pag. 110. characteres illos ΣΣ. ΣC, veluti *inſuetas verborum obtruncationes, ac ſingularias nihil dicentes inter ſuppoſitionis argumenta, interque titulos cur reiici Inſcriptiones debeant, numerare aliquando perget*. Iure ne, an iniuria de ſuperiori marmore id ille coniecerit (neque enim marmora mox proferenda, in quibus eaedem, obſcurioreſque ſiglae reperiuntur, in dubium trahi poſſe putaverim) alii viderint; cum mihi ſiglas quidem omnes ex marmoribus recenſere mens fuerit, non vero de marmorum ipſorum ſinceritate iudicium ferre. Quod ſi characteribus marmori noſtro inſcriptis commodus ſenſus, & valor, aliquis affingi debeat, non *Σενάτως Cονσούλτῳ* cum Reineſio, ſed facili perſpicuoque ſenſu potius exponerem *Συγκλήτῳ Συγχωρήσει Senatus Permiſſu*; niſi fortaſſe cui libeat *Συνεπικύροντος*, aut huiuſmodi vocem aliam hic ſuſpicari.

* SS. Saepius in S. Hippolyti Cathedra apud Gruterum pag. 140. character iſte reperitur, ibique *biſſextilem* annum ſignificat; ſicuti in ipſo Laterculi Paſchalis titulo legitur ΑΙ ΔΕ ΠΑΡΑΚΕΝΤΗCΕΙC ΔΗΛΟΥCΙ ΤΗΝ ΔΙC ΠΡΟ ΕΞ: *adpunctiones vero oſtendunt biſſextum*.

ΣΣ. Cyriacus pag. 25. n. 174. hanc Inſcriptionem exhibet Tragurii poſitam

T. RVBRIVS . T. L. PHILOMVS
IIIIII . VIR . TESTAMENTO . FIERI
IVSSIT . SIBI . ET . BAVREAE
ΣΣ . L . RVFAE . ET . T . RVBRIO . T . F .
ALBAE

Quid in latina epigraphe graeci characteres illi ſignificant? Num iterato Sigmate innuitur, ſepulchrum illud *biſomum*, duorum nempe corporum capax fuiſſe, quod *biſomi* voce in pluribus monimentis aliis exprimitur apud Reineſium pag. 976. n. 344. & pag. 982. n. 369. Ita Lupus pag. 103. ac Bonarotus ad Vitra pag. 17. ſigla Γ tumulo inſcripta cadaverum conditorum numerum exprimi exiſtimant; niſi fortaſſe tumulorum ordinem, numerumque ſignificet. Quid vero ſi character ille ad nominum latus appictum ſignificare dicatur cognatos illos, quibus monimentum a *T. Rubrio* paratur, *viventes*, *ſanos*, at-

atque *incolumes* esse, ipsisque sanitas solemni quadam formula portendatur? Certe in marmore apud Gruterum pag. 1149. n. 12. & Fabrettum pag. 53. in dextro latinae Inscriptionis latere reperitur Υ. quod fortasse ex Reinesii coniectura graeco Θ opponitur, atque Υ*γιέα sanum, vivum* significat. Vide Nicolaum *de Siglis* pag. 189.

ΣΣ, & ΣΣΣ. Apud Hesselium in eximio Smyrnensi Marmore n. 11. in quo donaria recensentur, ter occurrit figla ΣΣ, semel ΣΣΣ repente post vocem *σατῆρας*; quemadmodum eidem voci characteres, sive numericae notae Δ. Π. ΔΔΔ. ΔΠ veteri Graecorum more expressae frequenter subiiciuntur. Itaque dubitari non potest quin character Σ numerum quendam, aliorum instar, significet; at divinari, vel definiri certe vix poterit cur ibi character ille iteretur.

* Σ. *Στεφανωθεὶς coronatus*. Apud Sponium in Τ Miscell. Sect. X. n. 78. pag. 347. marmor *Mileti* positum exhibetur.

ΜΟΥΡΜΙΛΛΟΝΕΣ	ΜΟΥΡΜΙΛΛΩΝ	ΘΡΑΙΞ
ΓΑΙΟΣ	ΚΕΡΑΜΥΛΛΘΣ	ΣΚΕΥΑΣ
. . Α . Σ Α	ΕΛΕΥΝΙ Ε Σ Σ	ΕΥΚΑΡΠΟΣ
Τ	Τ	ΑΜΙΑ . ΝΙ . Α Σ Α
		Τ
ΜΟΥΤΑΤΣ	ΜΟΥΡΜΙΛΛΩΝ	ΘΡΑΙΞ
ΕΛΕΥ ΕΣΣΕ	ΠΕΠΛΟΣ ΕΛΕΥ	ΔΡΑΚΟΝ ΣΑΜΙΑ
ΝΙ . Ι Σ Ι ΔΑΡΙΟΣ	ΝΙ ΙΓ Σ ΙΒ	ΝΙ . Β . Σ Β
Τ	Τ	Τ

Vbique characteres illi significant *σεφανωθεὶς coronatus*, quemadmodum characteres alii NI significant *νικήσας victoriam adeptus*. Etenim in gladiatoriis tesseris istis, & *victoriarum*, & *coronarum* numerus exprimebatur, ut erudite observavit Maffeius.

* ΣΤ. Cyriacus pag. 11. n. 86. atque ex illo Muratorius pag. 234. n. 3.

. ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ. ΣΤ. ΚΟΔΡΑΤΟΥ

Maffeius hic *Statius*, aut gentilitium aliud intelligi posse observavit. In alio tamen marmore Magnesiae reperto apud Hesselium n. 23. legitur ΣΤΑΤΡΩ ΚΟΔΡΑΤΩ ΑΝΘΥΠΑΤΩ. sed apud Reines. Cl. I. n. 290. pag. 243. CTATIOC KOΔPATOC.

* CTA. Sponius Popul. Atti. pag. 200.

CTA · ΦΙΛΩΝ

& Oxon. Marm. n. 16. pag. 83.

ΣΤΑΤ. *Στάτιος* Muratorius pag. 1257. n. 7. & Gudius pag. 245. n. 9.

ΦΛΑ ΣΤΑΤΙΩ
ΣΥΡΙΑΝΩ
ΠΑΤΡΙ
ΕΥΣΕΒΕΣΤΑΤΩ
ΣΤΑΤ ΣΤΑΤΙΑΝΟΣ

ubi Muratorius optime *Φλαυίῳ*, & *Στάτιος* supplendum esse iam viderat.

ΣΤΕΛΛ. *Στελλατίνᾳ* Romana Tribu. Muratorius pag. 27. n. 6.

Τ. ΑΝΤΙΣΤΙΟΣ
Τ. Ο. ΥΙΟΣ ΣΤΕΛ.
ΣΕΟΥΗΡΙΑΝΟΣ

ubi Muratorius optime reddidit *Stellatina*.

* ΣΤΕΦ. *Στέφανοι Coronae*. Chishullus Parte II. inedita ex Maffeio.

CTΕΦΑΝ. *Στέφανος*. Gualtherius p. 10. n. 62.

CTΕΦΑΝ
ΕΖΗCΕ Ε
ΤΕ ΑΗ ΚΑ
ΗΜΕΡΕC Γ

quod ille reddidit: *Stephan. vixit an. XIIX. dies III.* Fortasse tamen in marmore non Δ, sed Λ, rescribi debet; adeoque latine reddi annos XXXVIII.

CTH. *Ε"τη*. Marangonius de *Rebus Ethnicis* p. 456.

ΤΩ ΚΥΡΙΩ ΑΔΕΛΦΩ ΦΙΛΟ
ΝΕΙΚΩ ΑΔΕΛΦΗ ΕΠΟΙΗΕΛΑξΙ
ΩΠΝΤΙΚΑΙΖ ΗcΑΝΤΚ ΑΛCΥΙΜΕ
ΤΕ ΜΟΥ
CTH. R

Cl. Editor interpretatur: *Domino fratri Philonico soror fecit sorte qui fuit, & vixit indissolubiliter mecum annos XXX.* Ego vero vitiatas, luxatasque marmoris voces ita refingendas esse putaverim ΕΠΟΙΗΕΛ ΑξΙΩ ΠΝΤΙ ΚΑΙ ΖΗCΑΝΤΙ ΚΑΛΩC ΜΕΤ ΕΜΟΥ ϹΤΗ . . *soror feci, qui dignus fuit, & vixit decore mecum annos* . . . Vox, & formula Α"ξιος frequenter in sepulcralibus monimentis occurrit. Ita apud Gruterum pag. 1270. n. 8. ΜΗΤΡΙ ΑΞΙΑ. Vide in A. I. longeque clarius apud Muratorium pag. 1844. n. 4. & Gruter. pag. 666. n. 9. ΕΛΠΙΝΕΙΚΗ ΑΞΙΑ ΟΥΣΗ, *quae digna fuit*. Alterius etiam formulae *ζήσας καλῶς* exempla apud Marangonium ipsum occurrunt. Sic pag. 78. *καλῶς κ᾽ σωφρόνως ἔτη τριάκοντα*, vixit *bene, ac modeste annos triginta*; & pag. 72. *ἔτη βιώσας με καλῶς πράξας annos agens XLV. bene faciens*, & apud Donium Cl. XIV. num. 2. pag. 422. *Ζήσαντι καλῶς ἔτη* ΚΔ. Grut. pag. 684. n. 3. *ζήσαντι καλῶς*, & apud Gorium Par. III. pag. 141. n. 158. *ζησαίσασι καλῶς*. Vide Murat. pag. 1885. n. 4. Denique, quod ad numeralem notam attinet, vel characterem R, ego certe non video qui *tricenarii* numeri valor affingi illi possit. Itaque, nisi plurimum fallor, character ille ex duobus aliis, hoc est ex I, & ζ temere compactus fuit; quorum ille *decem*, hic *septem*

ſignificat ; adeoque *ſeptemdecim* reddendum eſſe putaverim.

* ΣΤΡΑ. Στράτηγον. Montfauconius Palaeogr. pag. 158. n. 3. Vide in ΠΡΕΣΒ.

* ΣΤΡΑ$\overline{\text{Τ}}$. Στρατονίκης. Maffeius ex inedita Parte II. Chiſhulli.

ΣΤΡΑ$\overline{\text{Η}}$ΟΝ. Στράτηγον. Muratorius p. 332. n. 1.
ΣΤΡΑΤ$\overline{\text{Η}}$ΟΝ ΟΥΡΒΑΝΟΝ
Quod ibi feliciter redditur *Praetorem Vrbanum*. Ex Montfauconio Palaeographia p. 158. num. 1.

ΣΥ. Vide in ΔΝ.

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΓ$^{\text{A}}_{\text{P}}$. Marmor Oxon. n. 141. p. 276.
ubi Prideauxius interpretatur Συμβελιογραφεύς. At Reineſius, qui marmor ipſum edidit Claſ. XX. n. 325. p. 972. habet ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡάφος, optimeque reddit *Scriba Contractuum*.

ΣΥΡ. Σύρος. Muratorius pag. 52. n. 3.
ΘΕΑΝ. ΜΑΓΑΡΣΙΔΑ
ΤΙ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΣΥΡ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
ubi Muratorius explicat : S*yrus*.

ΣΩ. Cyriacus pag. 7. n. 60.
ΕΠ. ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΙ. ΣΩ. ΛΥΚΙΔΟΣ.
Suſpicor legendum eſſe Σῶμα. Etenim praeceſſerat ἀπεδόντο τῷ Διονύσῳ ἐπ' ἐλευθερίᾳ σῶμα ἀνδρεῖον.

T

T. TΡίων. Boldettus pag. 400.
$\overline{\text{Ρη}}$ ΤΝΩΝΩΝ ΙΟΥΝΙΩΝ
ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟΝ ΙC ΕΙ ΡΗΝΗΝ

Character ille T, ſi rite in marmore expreſſus ſit, *τρίων*, vel *τεσσάρων*, aut certe *τρίτης* vel *τετάρτης* ſignificat; ſin vero potius in Γ refingi ille debeat, *τρίων*, vel *τρίτης* exponendus erit, ut optime Boldettus ipſe fortaſſe coniecerat ubi reddidit *tertio Nonas*. At ubi proximam vocem aliam ΕΠΙΤΥΝΧΑΝΟΝ piiſſimus Editor interpretatur *aſſecutus ſum*, profecto ille fallitur; cum *Epityncbanon* proprium viri nomen haberi debeat. Quid vero quod eiuſmodi nomen doctiſſimo quoque, atque immortali Montfauconio pridem impoſuit? Ille nimirum epigraphen hanc ΩΣ ΕΠΙΤΥΓΧΑΝΟΝΤΟΣ Athletae cuiuſdam ſtatuae ſubiectam ita in *Diario Italico* c. 5. interpretatur: *utpote qui victoriam retulerit*. At ibi certe, niſi mea me fallit opinio, *Epityncbanon* Athletae pater fuit. Quis enim exiſtimet in Anaglypho, ſive victoriae monimento, victoriam quidem ipſam inſueta hac formula memorari; victoris vero nomen, quod ſemper exprimi conſueverat, hic reticeri? Itaque vox ΩΣ extrema nominis ſyllaba cenſeri debet, cum victor Η"ρως, vel Φιλέρως, vel ſimili quopiam nomine vocaretur. *Epityncbanon* autem victoris patrem hic exprimit; quemadmodum in marmoribus etiam aliis vox illa, veluti proprium viri nomen, occurrit. Ita apud Sponium Pop. Attic. p. 216. Ε'πιτυγχάνων Πυλλάδα memoratur. In Append. Oxonienſ. Marm. n. 24. pag. 300. legitur Χαριτίνη Ε'ρμίππα τῆ Ε'πιτυγχάνοντος. Itaque dubitari non poterit quin in Montfauconii, & Boldetti marmore Epityncbanon intelligi, reddique debeat.

T. Τριακόσια. Heſſelius n. 23.
ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΦΙΣΚΟΝ ΧΤ
in Caeſaris Fiſcum inferet *Denarios trecentos*.

T. Τάλαντον. In Sadvicenſi Marmore character iſte, eiuſque valor ſaepius occurrit.

* T. Τίτου. Cyriacus pag. 9. n. 67.

$\overline{\text{T}}$. Τίτον. Muratorius pag. 561. n. 2.
$\overline{\text{Τ}}$ ΣΤΑΤΙΛΙΟΝ ΛΑΜΠΡΙΟΥ ΤΙΟΝ

T. Gruterus pag. 410. n. 3.
ΠΟΛΕΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ
ΚΑΙ . Τ . ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ
At in alio marmore apud Gruterum ipſum pag. 415. n. 1. legitur
ΠΟΛΙΤΟΓΡΑΦΗΣΑΝΤΑ . ΚΑΙ
Κ — . Π . ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΝΤΑ . ΠΑΡΑ
ΑΠΑΝΤΩΝ . ΕΘΝΩΝ .
Suſpicor in primo marmore facile ſuppleri, legique poſſe Τόν.

* $\overline{\text{T}}$. Τῆς. Τῶν. Smithus Monum. Palmyr. n. 23.
$\overline{\text{Τ}}$ ΣΥΝΒΙΟΥ ΚΑΙ $\overline{\text{Τ}}$ ΤΕΚΝΩΝ
Vide Gruter. pag. 86. n. 8. ubi eadem Inſcriptio reperitur.

T. Τῆ. Muratorius pag. 1819. n. 6. Vide in TPI.

T. Τό. In Ticinenſi Marmore. Vide in ΔΕΣΠ.

ΤΑΙΕΡ. Muratorius pag. 242. n. 1.
ΦΙΛΙΣΚΟΣ ΚΑΙΣΑΡΟΣ
ΤΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΤΑΙΕΡ ΑΝΕΘΗΚΕΝ
Cl. Bimardus Τῷ Μάρκῳ Α'πελεύθερος legendum eſſe arbitratur. Ego vero perſpicue, certoque legendum eſſe putaverim ΙΑΤΕΡ *medicus*; quemadmodum ſaepius vox illa inter Auguſtae Domus Officia in graecis, latiniſque marmoribus obſervatur. Ita quoque in hoc ipſo marmore ubi reperitur ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΩΝ. ΚΑΙ ΤΙΩΝ, atque Bimardus interpretatur *Impera-*

peratorum, & Filiorum, reſcribi velim ΚΑΙ-ΣΑΡΩΝ. Etenim marmor illud *Marco Aurelio Antonino*, & *Lucio Aurelio Vero* dicatum eſſe conſpicitur.

ΤΑΡΓΗΛ. Ταργηλιῶνος Athenienſium menſis. Gudius pag. 26. n. 4.

ΑΠΟΛΩΝΙ
ΑΝΕΘ
L. ΔΑΡΜΙΝΙΟΣ
ΟΠΤΑΤΟΣ
ΔΑΡΜΙΝΙΑ. ΟΠΤΑΤΑ
ΡΕΣΤΙΤΟΥΤΑ
ΚΑΛ
ΤΑΡΓΗΛ

Ergone *Kalendae Graecae*, quae in proverbium abierant, & fruſtra in marmoribus, atque Scriptoribus inquiruntur, in hoc uno marmore repente nobis occurrunt? Certe vel hic ego plurimum fallor, vel poſtrema marmoris verba ſuppleri, legique debent Καλανδοῖς Ταργηλιῶνος: quod nimirum Anathema illud Romani Maii Kalendis Apollini dicatum fuerit; ac Darminius ille non Romani, ſed Graeci potius, menſis nomen, qui Apollini ſacer, nataliſque fuerat, hic exprimere, vel uſurpare voluerit.

* ΤΔ. Τὸ τέταρτον. In Marmore Ticinenſi. Vide in ΔΕΠ.

* Τ.Δ.Β.Κ.Δ.Ε. Cyriacus pag. 21. n. 143. Cl. Maffeius, quamvis interpunctionem omiſerit, optime tamen interpretatur: Τῷ Δόγματι Βουλῆς Καὶ Δόγματι Ἐκκλησίας: quod in eodem ipſo marmore legatur κατὰ τὸ ψήφισμα τῆς βουλῆς, καὶ τοῦ δήμου. Marmor ipſum apud Murat. occurrit pag. 1180 n. 10.

ΤΕ. Τέρμων *terminus*. Gruterus pag. 210. Siculam agrorum diviſionem exhibet, in qua legitur

ΕΣ ΤΑΝ ΕΛΑΙΑΝ ΕΝ Α ΤΕ

eademque Nota ΤΕ mox ſaepius occurrit. Quandoquidem vero in eodem ipſo monimento legitur ὁ Τέρμων; ἀπὸ τοῦ Τέρμονος; ἐς τὸν Τέρμονα; ἐπὶ τὸν Τέρμονα dubitari certe non poterit quin Nota ΤΕ legi, ſupplerique debeat Τέρμων; ſive quod vox illa Siculorum, aut Meſſanenſium propria fuerit; ſive quod ex Latinis in Siculos illa manaverit, eodemque Latinorum ſenſu a Siculis etiam recepta ſit. Doctiſſimus Gualtherius in Tabulis Siculis Notam hanc, eiuſque valorem obſervaverat.

ΤΕ. Reineſius Claſ. XI. n. 71. pag. 633. ubi tamen ex Gudio reſtitui, legique debet ΣΕΒ. Vide in ΙΙ. Τ.

ΤΕΙΒΕ. Gualtherius pag. 4. n. 12.

Θ K
ΠΥΕΙΜΙΤΕΙΒΕ ΧΡΗ
ΤΕ ΧΑΝΡ Ε ΕΖΗCΕC Ε ΤΗ Θ

quod ille reddidit *Pyimi Tiberi . . . Vixiſti an. IX.* Ego vero neque *Pyimi*, neque contractum *Tiberii* nomen hic eſſe putaverim; ſed unica integraque voce in vitiato marmore legendum exiſtimo ΠΡΕΙΜΙΤΕΙΒΕ ΧΡΗΣΤΕ ΧΑΙΡΕ. Sepulcralis haec formula, vel acclamatio frequentiſſime occurrit. *Primitibi* nomen ſaepiſſime in marmoribus reperitur, ut apud Murat. pag. 1241. n. 8. legitur ASIE PRIMITIBE, & pag. 1826. n. 2. PRIMITIBE. Denique ΕΙ pro Ι, & Β pro ΟΥ uſurpatum innumeris exemplis aliis oſtendi poteſt.

* ΤΕΙΜ. Τειμάς. Muratorius pag. 553. n. 3. ex Cyriaco pag. 40. n. 255.

Η. ΠΟΛΙC
ΤΙΒΕΡΙΟΝ. ΚΛΑΥΔΙΟΝ
ΠΡΑΤΟΛΑΟΝ. ΒΡΑCΙΔΟΝ
ΚΑΛΩC. ΠΕΠΟΛΙΤΕΥΜΕΝΟΝ. ΚΑΙ. ΛΑΒΟΝΤΑ
ΤΑC ΤΗC ΑΡΙCΤΟΠΟΛΙΤΕΙΑC. ΤΕΙΜ.
ΚΑΤΑ. ΤΟΝ. ΝΟΜΟΝ.

ubi Cl. Editor optime interpretatur *τειμὰς honores*.

ΤΕΣΣΑΡΑ. Τεσσαράκοντα. Gruterus pag. 760. num. 6.

ΑΥΡΗΛΙΑ. ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΑ. ΖΩΣΑ
ΤΟΝ. ΔΕ. ΤΑΦΟΝ. ΤΕΥΞΕΝ. ΕΚ. ΚΟΙΝΩΝ. ΚΑΜΑΤΩΝ. ΑΥΤΗ
ΚΑΙ. ΦΙΛΙΩ. ΑΝΔΡΙ. ΤΟΥΝΟΜΑ. ΔΗΜΗΤΡΙΩ
ΖΗΣΑΣΑ. ΕΤΗ. ΤΕΣΣΑΡΑ. ΚΑΙ. ΕΝΝΕΑ. ΜΗΝΑΣ
ΚΕΙΣΑΙ. ΕΝ. ΚΟΙΝΩ. ΤΑΦΩ. ΑΞΙΟΣ
ΗΣ. ΕΓΕΝΟΥ. ΣΟΦΙΑΣ
ΕΙ. ΔΕ. Ο. ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ. Ο. ΕΜΟΣ
ΠΑΡΑΠΕΜΨΗ. ΤΙ. ΤΟΥΤΩΝ. ΔΩΣΕΙ
ΤΩ. ΤΑΜΙΕΙΩ. ΠΡΟΣΤΙΜΟΥ. -Χ. ΦΝ

Si vera Aureliae uxoris aetas hic indicata, vel expreſſa fuerit, dubitari certe non poterit quin ΤΕΣΣΑΡΑΚΟΝΤΑ legi, ſupplerique debeat. Sin vero non univerſa ipſius aetas, ſed anni ſolum hic indicentur, quibus Aurelia in coniugio fuit, tunc ΤΕΣΣΑΡΑ. retineri poſſet. Perſpicuus tamen ſenſus, ut opinor, hic poſtulat ut Τεσσαράκοντα legatur.

Τ.Η. Muratorius pag. 1639. n. 8.

Τ . Η
ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ
ΑΤΤΑΛΙΑΝΗ

Quamvis characteres illi Τ, Η ſeiuncti ſint fortaſſe tamen una coniungi debent, ut articulum Τῇ conficiant.

ΤΙ. Fabrettus pag. 592. n. 113.

ΦΛΑΒΙΩ
ΕΡΜΙΑΤΙ
ΑΓΑΠΕΤΩ

Cl. Editor interpretatur *Flavio Hermiae unigenito*: nam inquit ille, *a patre Flavio huic Hermiae unigenito tumulum & titulum poſitum credo, potius quam tertium nomen Aga-*

peti illi adiungendum putem. Atque optime id quidem; nisi quod *dilecto*, non *unigenito*, reddi debet; & TIΩ pro TI rescribendum erit.

* TI. Τιβέριος. Cyriacus pag. 39. n. 253. & pag. 13. n. 93.

TIB. Τιβέριος. Cyriacus pag. 9. n. 67. & p. 31. n. 210. & Sponius Itiner. pag. 35. & Popul. Attic. pag. 122.

TIBEP. Τιβερίῳ. Muratorius pag. 946. n. 2.
TIBEP. KΛAYΔIOY ΘEOKAYMENOY

TIPOI. Boldettus pag. 365.
ЄN. I. PI-NH TH TIPOI KAΛ IAN
Postremas ille syllabas interpretatur *Pridie Kalendas Ianuarias*. At in marmore restitui, refingique debet ΠPO I.

K. ἐK Τῶν. Smithus Monum. Palmyr. n. 23. Vide in EK.

T. K. I. Lupus pag. 107. marmor profert, in quo siglis istis certissime viri nomen exprimitur, cui defuncto marmor inscribitur. Cl. Editor interpretatur Τιβερίῳ Κλαυδίῳ Ινάχῳ, vel Γσοχρύσῳ. Sed facile est alia id genus nomina proferre, quae iisdem illis characteribus indicentur.

TNEYμ. Πνεῦμα. Marangonius in *Appendice* pag. 77. marmor hoc attulit in Coemeterio Saturnini positum

KΛΩΔIANI
TOTNEYMCUZEICEIPINH

ubi celebri solemnique formula exponi debet *Clodiane, Spiritus tuus in pace*. Simile marmor aliud, sed in Hermetis Coemeterio positum, a Marangonio ipso profertur pag 74.

KΛΩΔIANII
TO TW ЄYM CV ⊆ЄIC ЄIPWH

quod ille interpretatur *Claudiani* . . . . . *in pace*; sed eodem ipso, quo superius, sensu marmor istud exponi debet: *Clodiane, Spiritus tuus in pace* sit. Ita apud Muratorium pag. 1884. n. 4. legitur TO ΠNEYMA COY EIC ANAΠAYCIN.

Ṫ. Τό. In Florentino Marmore, quod ex Gorio profertur in ⊆. Apud Muratorium marmor ipsum occurrit pag. 401. n. 4. sed ibi explicate legitur TO.

TOT. Cyriacus pag. 40. n. 260. Apud Muratorium marmor idem reperitur pag. 66. n. 6. sed addita compendii nota. Vide in ME.

TPA. Τραιάνῳ. Muratorius pag. 115. n. 1.
TPA. AΔPIANOY. CEB.

TPAIAN. Τραιάνῳ. Gruterus pag. 60. n. 6.

Λ. ΦABIOΣ. ΠOΛEMΩM
AΠEΛET. MAP. OYΛΠ
TPAIAN. ΣEOYAΣ

TPI. Τῇ πρό. Muratorius pag. 1819. n. 6.

EKOIMHΘH ΛXILLIA
NEOΦΩTICTOC ENI
AYTOY MHNΩN. Ē. TPI. Z̄.
KΛΛANΔΩN MAPTIΩN HMEPA
CEΛHNHC

Cl. Muratorius Notam hanc inexplicatam reliquit. Mihi vero perspicue, planeque legendum esse videtur ΠPO. Z̄. sive THI. Z̄ cum legi nequeat ΠP IZ̄, licet annus ille bissextilis supponatur. Suspicor etiam characteres PI ita coniunctos fuisse, ut siglam hanc PI formarent, quae in marmoribus etiam aliis conspicitur. Itaque tunc facile reddi, legique posset Τῇ PIὸ Z̄.

* TPIE. Τριεράρχης. In eximio Parisiensi marmore apud Maffeium in Gall. Antiquit. p. 86. Vide Fastos Attic. Tom. I. pag. 159.

ΦOKION TPIE

ac inferius iterum ΛYKEAΣ TPIE.

* TPINE. Τρινεμεὺς *Trinemeus* ex *Trinemea* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 52.
ΦIΛEMΩN TPINE

* TPIΣA. Sponius Miscell Sect. X. pag. 356.
APXIEPE TΩN TPIΣA ΠOΛEΩN
ubi Vandalius optime rescribendum asserit TPIΣΔ. ΠOΛEΩN: quod nempe *L. Iulius Bonnatus Sacerdos Maximus in Asiae Templis*, cui marmor dicatur, XIII. Asiaticarum Vrbium nomine sacra peregerit.

TPOΦI. Τρόφιμος. Gorius Part. I. pag. 50. n. 97. Vide in BIC.

TΣYI. Cyriacus pag. 7. n. 52.
L. V. F. A. ANNIOY
AΛYΠ. AΛYΠIANOY
TΣYI Ψ. B

T

Ϋ. Εἴκοσι *viginti*. Gruterus pag. 968. num. 7.
EZECEN ETH Ϋ ℋ N.
legendum arbitror: *vixit annos XX. dies XIII.* ut nempe litera, sive character T iuxta graecarum literarum seriem *viginti* significet; & character N, qui *tertius ac decimus* ordine reperitur, *tredecim*. Vide in B. K. M.

T. Te-

Υ. Τετρακοσιοστὸς *quadringentesimus*. Smithus Monum. Palmyr. n. 1. & 2.

ΕΤΟΥΣ ΔΙΥ 414.

Υ. Interdum character iste interpunctionis loco in Graecis marmoribus reperitur; ut apud Grut. pag. 352. n. 5.

ANICIVS Y PROBINVS V Y C CONSVLY ORDINARIVS

pag. 353. n. 2. vicesies occurrit. Ita p. 523. n. 2. pag. 702. n. 1. alibique saepius. Quamvis autem in editis Gruteri libris ita exprimi consueverit, ac si minuscula Romanorum litera *r* foret; Reinesius tamen in *Praefatione* non aliud, quam Graecorum Υ, esse observavit. Ita quoque interpunctionis instar habendum esse putaverim in Margarini marmore n. 1. ubi legitur.

ETON TPION HMYCY ΧΩΡΙΟΥ

latineque reddendum *annorum trium, dierum sex*; perinde quasi post notam HM nota alia, vel numeralis character C duobus signis illis interiectus fuerit. Vide in EI ΘΥ.

Υ. Υπέρ. Gorius Part. I. pag. 50. n. 98.

ΛΟΥΚΙ. ΛΟΝ Π
ΡΩΤΩΓΕΝΗ
ΧΑΙΡΕ
ΑΝΤΙΟΚΕΥΟ
Υ ΔΑΦΝΗC

ubi Gorius interpretatur *Lucillum Primogenitum. Vale Antiochensis ad Daphnen*: quod nimirum, adnotante Salvinio, Antiochia ἐπὶ Δάφνης Vrbs Syriae foret. Ac certe quidem Vrbs illa a Strabone Lib. XV. pag. 719. & XVI. pag. 749. ἐπὶ τῇ Δάφνῃ vocatur; at in hoc marmore ὑπὲρ Δάφνης appellata videtur: ut proinde legendum existimem Χαῖρε, Ἀντιοχεῦ, ὁ ὑπὲρ Δάφνης, sicuti in alio marmore apud Gorium ipsum Par. I. p. 56. n. 126. legitur Ὠφελίων Ἀντιοχεῦ χρηστὲ χαῖρε. Muratorius hoc ipsum marmor exhibet pag. 1025. n. 3. legitque: ὑπὸ Δάφνης *ad Daphnem*. In Cyriaci marmore pag. 30. n. 204. legitur Ἀντιοχέα τῆς πρὸς Δάφνην.

* Υ. Υἱόν. Sponius Miscell. Sect. X. num. 79. pag. 348.

ΑΥΛΟΝ ΚΑΝΩΔΙΟΝ Γ.Υ.ΕΡΕΝΝΙΑΝΟΝ

Aulum Canodium Caii filium Herennianum.

*. Ῡ. Υἱός. Vide in AIM.

Υ. Gruterus pag. 1094. n. 4.

Υ.ΦΛ.ΥΠΑΤΙΟΝ

sed ibi legendum Υ. Siquidem mox *Titi Flavii* nomen diserte subiicitur.

* Υ. Ὑπατείᾳ, vel Ὑπάτῳ. Montfauconius Palaeogr. pag. 174. Vide in INA.

Υ.Β. Cyriacus pag. 18. n. 125. Fortasse vel exscriptoris, vel quadratarii vitio Υ.Β. pro Ψ.Β. legitur. At fieri etiam potuit ut Υ.Β.Δ. scriptum fuerit, atque postrema litera mox evanuerit; nisi cui libeat Ὑπομνήματι Βουλῆς interpretari.

* Υ.Β.Δ. Ὑπὸ Βουλῆς Δόγματι. Sponius Miscell. Sect. X. n. 39. & 41. pag. 334. atque ex illo Maffeius interpretatur *ex Senatus Decreto*.

ΥΠ. Ὑπό. Muratorius pag. 467. n. 7. Vide in ΧC ΥΠ Γ

ΥΠ. Ὑπάτῳ. Gruterus pag. 177. n. 6. atque ex illo Fabrettus pag. 677. n. 34.

ΑΝΤΩΝΕΙΝΩ CЄΒ ΤΟ Β
ΚΑΙCΑΡΙ ΥΠ
ΠΡΟ.Ι.ΚΑΛ.ΑΠΡЄΙΛ

Hic characteres illos, aut siglas ΤΟ Β temere transpositas, atque ex primo ad secundum versum referendas esse putaverim, ut exinde legatur ΥΠ ΤΟ Β *Consule II.* quod nimirum Antoninus Augustus *secundum* Consulatum anno Chr. 139. una cum Brutio Praesente gesserit.

ΥΠΑ. Ὑπατον. Donius pag. 88. n. 73.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ.ΤΟ.Γ.ΥΠΑΤΟ Δ

Quamvis hic facile intelligi, legique possit Ὑπατον Δ, verisimilius est tamen, ut quemadmodum dicitur ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΑ ΤΟ Γ. ita quoque postremo loco legendum sit ΥΠΑΤΟΝ ΤΟ Δ; adeoque superest Nota, sive contractio ΥΠΑ pro Ὑπατον.

* ΥΠΑΤ. Ὑπατείᾳ. In Marmore Ticinensi apud Maffeium.

ΕΝ ΥΠΑΤΥ ΔΕCΠ ΗΜ ΛΕΩΝΟC ΤΑ

Vide in ΔΕCΠ.

ΥΠΑΤ. Ὑπάτοις, sive Ὑπάτοιν. Gruterus pag. 316. n. 1.

ΤΟΡΚΟΥΑΤΩ.ΚΑΙ ΗΡΩΔΗ ΥΠΑΤ

Ita prorsus in Neapolitano Marmore, quod profertur in ΠΡΟ.

ΥΠΑΤΟ. Ὑπατον. Vide superius in ΥΠΑ.

ΥΠΟΔ. Ὑποδιακόνου *Subdiaconi*. Reinesius Class. XX. n. 364. pag. 981.

ΕΝΤΑ ΚΕΙΤΑΙ ΠΑΥΛΑ ΠΑΥΛΟΥ ΥΠΟΔ.
ΘΥΓΑΤΗΡ ΖΗΣΑΣΑ ΕΝ ΕΙΡΗΝΗ ΕΤΗ
Δ.ΜΗΝΑΣ Β.ΑΝΕΠ.ΠΡΟ.ΚΑΛ.ΙΟΥΝ

ubi Reinesius ipse ἀνεπαύη legendum esse observavit; quamvis ἀνεπαύσατο potius legendum videatur, quod in marmoribus aliis occurrit. Ita feliciter ille Ὑποδιακόνου supplendum esse iam viderat: quemadmodum prorsus

sus in Latino marmore obſervavi apud Fleetvoodum pag. 346. n. 2. *Auguſtinus . Subdiac. Coniugi . Dulciſſimae convixit . ann. VII . M . III . D . XX .* quemadmodum in alio apud Fleetvoodum ipſum pag. 347. n. 5. dicitur *Aur. Saturninus . Diac. ſibi . & . Aura . Veneriae . dulciſſimae . Coni . de proprio . ſibi . fecerunt .*

ΤΠΟ Λ AMA . Muratorius pag. 1086. n. 2.

Η ΑΓΑΘΗ ΨΥΧΗ
ΤΠΟ Λ AMA — ΙΟΥΡΙΑC
ΙΟΥΛ ΑΡΙΑΝ ΓΕΝΟΙ ΑΙΓΥΠΤΙΑΝ ΑΠΟ ΚΩΜΗC
ΘΜΕΝΤΑΜ ΥΡΕΩC ΤΟΥ ΘΕΙΝΙΤΟΥ ΝΟΜΟΥ
ΕΤΩΝ $\overline{\text{NB}}$ CΥΝΒΙΩCACAN ΜΟΙ ΕΤΗ ΙΟΥΔCΕ
ΡΗΝΟC ΤΡΙΗΡΑΡΧΟC ΚΛΑC ΠΡΑΙΤΩΡ ΜΕΙCΗΝΩΝ

Bimardus hic optime Κλάσσις Πραιτωρίας ſupplendum eſſe iam monuit, primoſque verſus, velut obſcuriores, inexplicatos reliquit. Ego vero ſuſpicor ibi facile ſuppleri, legique poſſe ΤΠΟΜΝΑΜΑ-ΙΟΥΛΡΙΑC . pro Γ'ιουλίας Α'ρίας, hoc eſt *Monumentum Iuliae Ariae*. Certe apud Sponium Miſcell. Sect. X. n. 72. perſpicue legitur Τ'πόμνημα Α'υρ. Χρησ̄ . in Grut. p. 1162. n. 11. legitur Τ'πόμνημα Ο'ρέσ̄υ ; & in Vrſato Monum. Patav. pag. 247. n. 2. Τ'πόμνημα Α'ιλίας Φιλιματίυ , atque in Latinis marmoribus frequenter occurrit *Memoria*, ut ter apud Reineſium pag. 731. In quarto verſu ubi Bimardus pro ΙΟΥΔ legendum eſſe putavit ΚΛΑΥΔΙΟΥ, certiſſime reſcribi debet ΟΥΛ , ſive ΟΥΛ, hoc eſt Ο'υαλήριος, ſive potius praenomen Οὔλπιος . Etenim character I , tanquam numeralis nota, ad vocem ETH , quae praeceſſerat , referri debet ; niſi fortaſſe cui libeat annorum numerum charactere H deſignari : quo certe fieret hic notam , ſive compendium ET pro ETH reperiri ; adeoque tunc facile ΙΟΥΔ pro ΙΟΥΛιος ſupereſſet .

$\overline{\text{Τ}}\,\Pi\,\overline{\Pi}$. Τ'πάτων . *Coſs.* Donius pag. 23. n. 82.

$\overline{\text{Τ}}\,\Pi\,\overline{\Pi}$ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ ΗΜΩΝ
ΔΙΟΚΛΗΤΙΑΝΟΥ . CEB . ΤΟ . $\overline{\text{Ζ}}$.
ΚΑΙ ΜΑΞΙΜΙΑΝΟΥ . CEB . ΤΟ . $\overline{\text{Ζ}}$

ΥΠΠΑΤ . Τ'πάτοις Muratorius pag. 393. n. 7. Vide in ΑΡΚΑΔ. & ΡΥΘΗΝ.

Φ

Φ. APud Donium Cl. X. n. 38. pag. 362. eximium marmor latinis , graeciſque characteribus expreſſum conſpicitur , in quo ſigla , ſive character Φ *viginti ac unum* ſignificat. Vide in Π. & Ω.

* Φ. Πενταχόσια *quingenta* . Gruterus pag. 749. n. 4. Vide in Χ .

Φ. Πενταχοσιοσ̄ὸς *quingenteſimus* . Smithus Monum. Palmyr. n. 11.

ΕΤΟΥΣ ΔΝΦ *anno* 554.

Eadem nota ſaepius in Monumentis illis occurrit.

Φ. Saepiſſime character iſte in Graecis, ac Latinis etiam marmoribus ſolius interpunctionis vices gerit. Vide Gruterum pag. 355. num. 3.

Φ. Φρυγία . Reineſius Claſ. I. n. 43. pag. 87.
ΜΗΤΡΙ ΘΕΩΝ CΥΠΥΛΗΝΗ Φ
ubi Reineſius ipſe Φρυγία legendum eſſe obſervavit ; quod nimirum *Deum Mater* & *Sypylenes* , & *Phrygiae* nomine appellari conſueverit .

* Φ. Φλάβιον . Gruterus pag. 1094. n. 5.
Υ . ΦΛ . ΥΠΑΤΙΟΝ . ΤΟΝ . ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ .

Φ . . . Φεβρυαρίων . Ita nimirum corrigi , ſupplerique debet marmor apud Gruterum p. 1021. num. 9.
ΠΡΟ ΙΕ . ΚΑΙ . Φ . . .
Legendum ΚΑΛ. ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΩΝ , ut optime Scaliger obſervavit.

* ΦΑΛΗ . Φαληρεὺς *Phalereus* ex *Phalero* Atticae Populo . Sponius Itin. pag. 53.
ΚΡΑΤΩΝ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΦΑΛΗ

* ΦΑΡΝΑ . Sponius Popul. Attic. pag. 201.
ΤΑΧΙΔΙΟΣ ΦΑΡΝΑ
ubi facile vel Φαρνάκυ , vel Φαρναβάζυ , vel aliud eiuſmodi gentile nomen intelligendum .

* ΦΕ̄ . Gruterus pag. 1036. n. 5.
ΖΗCΑΝΤΙ $\overline{\text{Μ}}$ $\overline{\text{ΙΗ}}$ ΗΜΕΡΑΣ $\overline{\text{ΚΔ}}$ $\overline{\text{ΦΕ}}$
At corrigi, reſcribique debet ΩΕ̄ *Horas V.*

ΦΕΒΡC . Φεβρυαρίων . Muratorius pag. 1858. num. 3.
ΑΝΕΠΑΥCΑΤΟ ΤΗ . . . ΚΑΛΑΝΔ ΦΕΒΡC

ΦΕΙΔΙ . Φειδίυ . In Riccardiano marmore, quod in Faſtis Atticis exhibui Tomo I. pag. 170.
. . . ΛΛΙΜΑΧΟΣ ΦΕΙΔΙ

* ΦΗΓ . Φηγέσιος *Phegeſius* ex *Phegunte* Atticae Populo . Sponius Itiner. pag. 46.
. . . ΙΓΕΝΗΣ ΘΑΛΛΟΥ ΦΗΓ

ΦΗΓ . Φηγαιεὺς *Phegaeeus* ex *Phegaea* Atticae Populo . Sponius Itiner. pag. 51. Nota , vel character iſte a ſuperiori diſtingui debet : quod iſte quidem Populus ſub *Hadrianide* ; ille ſub *Erechtheide* Tribu collocetur .

* ΦΗΓΑΙ . Φηγαιεύς . Sponius loco citato
ΗΔΙΑΝΟΣ ΦΗΓΑΙ

ΦΗΛΙ . Sponius Popul. Att. pag. 200.
ΕΙΣΙΔΟΤΟΣ ΦΗΛΙ .
Vbi ΦΗΛΙΚΟΣ facile legendum erit . Certe in Grutero pag. 45. n. 1. occurrit ΦΗΛΙΞ .

* ΦΙ-

* ΦΙΛΑ. *Φιλαίδης Philaides* ex *Philaidis* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 51.
ΣΤΡΑΤΩΝ ΟΡΘΑΓΟΡΟΥ ΦΙΛΑ

ΦΙΛΗΜΩΝ. *Φιλήμωνος*. Sponius Pop. Attic. pag. 202.
ΠΕΙΝΑΡΙΟΣ ΦΙΛΗΜΩΝ.

ΦΙΛΟCΟΦ. *Φιλοσόφος*. Reinesius Clas. XI. n. 71. pag. 633. Vide in Π. Τ.

ΦΙΛΟΣΤΟΡ. *Φιλοσόργιος*. Muratorius p. 1008. num 3.
ΤΙ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΘΡΑΥΣΙΟΣ ΦΙΛΟΣΤΟΡ.
ubi Cl. Editor: *Tiberius Iulius Thrausius Philostorgius* optime interpretatur.

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤ. *Φιλοστράτου*. Sponius Itin. pag. 52.
ΑΘΗΝΑΙΟΣ ΦΙΛΟΣΤΡΑΤ ΑΧΑΡ

* ΦΙΛΟΧΥ. *Φιλοχρίσου*. Sponius Itiner. p. 101. num. 5.

ΑΝΕΚΑΙΝΙCΘΗ ΕΠΙ ΜΑΝΟΥΗΛ
ΤΟΥ ΦΙΛΟΧΥ ΒΑCΙΛΕΙ ΡΩΜΕ
ΙΟΥ ΤΙΩ ΕΝ ΝΗC . . . ΚΑΙ ΑΥ
ΤΟΚΡΑΤΟΡΟC ΡΩΜΑΙΩΝ Τω
ΚΟΜΝΗΝΟΥ ΕΝ ΕΤΕΙ ΦΧΟ
ΒΜΒ

Numerales notas mirifice vitiatas esse, atque *Βασιλέως* legendum esse Montfauconio duce iam monui in ΦΧΟΒΜΒ. Aliud hic etiam marmoris vitium a Montfauconio relictum observavi, quo perperam aut quadratarii, aut exscriptoris oscitantia legitur ΕΝ ΝΗC . . . ubi perspicuo, nativoque sensu restitui, legique debet ΕΡΗΝΗC, sive ΕΙΡΗΝΗC. Etenim Manuel iste, qui anno Chr. 1143. imperium obtinuit, Ioannis *Comneni*, & *Irenes* filius fuit. Vide in ΚΟΜΝ.

* ΦΛ. *Φλαβία*. Compendium hoc in Palmyreno Marmore ter apud Smithum occurrit pag. 22. ut *Ala II. Fl. Agrippina*; *Cohors II. Fl. Bessoη*; *Cohors II. Fl. Numidarum* exprimatur. Ita in Sponio Popul. Attic. pag. 162. 197. 200. in Cyriaco pag. 10. n. 75. & 15. n. 108. & 13. n. 96. *Φλάβιον* significat.

* ΦΛΑ. *Φλαβίω*. Muratorius pag. 1257. n. 7. Vide in ΣΤΑΤ.

* ΦΛΑΒ. *Φλάβιος*. Sponius Miscell. Sect. X. pag. 334.

* ΦΛΑΜ. *Φλάμμα*. Sponius Itiner pag. 16.
ΦΛ. ΣΕΠΤΙΜΙΟΣ ΜΑΡΚΕΛΛΙΝΟΣ
ΦΛΑΜ. ΚΑΙ ΑΠΟ ΑΓΩΝΟΘΕΤΩΝ

ΦΛΑΥ. *Φλάυιος*. Sponius Popul. Attic. p. 77.
ΤΙΤΟΣ ΦΛΑΥ. ΑΛΥΠΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ

* ΦΛΥ. *Φλυεὺς Phlyeus* ex *Phlyunte* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 50.
. . . ΔΩΡΟΣ ΑΡΤΕΜΩ ΦΛΥ

ΦΟΥΛΒ. *Φουλβοῦ*. Muratorius pag. 232. n. 3.
ΕΠΙ ΑΝΤΙΠΑΤΟΥ Τ.
ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΦΟΥΛΒ ΑΝΤΩΝΕΙΝΟΥ

ΦΥ. *Φυλὴ*, & *Φυλέτης Tribus*, ac *Tribulis*. Apud Gruterum pag. 425. n. 3.
ΦΥ. Η. ΦΤΛ.
Tribus VIII. Tribulis.

* ΦΥ. *Φυρνεύς*. Cl. Maffeius. Sed ignotum mihi unde figlam istam acceperit. In Sponio solum ΦΥΡΝ. reperitur, ut inferius adnotabitur.

ΦΥΛΑΡΧ. *Φυλάρχων*: In Parisiensi Marmore apud Maffeium *Antiquit. Gall.* Epist. 19. p. 91. quod in Fastis Atticis laudavi Tom. I. p. 159. legitur: ΠΥΘΟΔΟΡΟΣ ΦΥΛΑΡΧ. Quandoquidem ibi Athenienfium Cives praefixo Tribuum nomine recensentur, atque Hippothoontidis Tribus nomini *Pythodorus* ille repente subiicitur, non aliud, quam *Φυλάρχων Tribus-Princeps* ille censeri, vel hac nota designari videtur; quemadmodum in eodem ipso marmore ΦΟΚΙΟΝ ΤΡΙΕ *Phocion Trierarches*, Maffeio ipso iudice, nominatur.

ΦΥΛΑΣΙ. *Φυλασίου Phylasii* ex *Phyle* Atticae Populo. Donius Classe IV. n. 67. pag. 153.
ΚΟΣΜΗΤΕΥΟΝΤΟΣ ΕΥΚΡΑΤΟΥ
ΤΟΥ ΕΡΜΙΟΥ ΦΥΛΑΣΙ

Vide Fastos Atticos Tomo II. pag. 177. ubi marmor ipsum ex Donio profertur, ac illustratur.

* ΦΥΡΝ. *Φυρνεὺς Phyrneus* ex *Phyrne* Atticae Populo. Sponius Itiner pag. 54.
ΕΡΜΕΙΑΣ ΚΛΕΟΝΥΜΟΥ ΦΥΡΝ.

ΦΧΟΒΜΒ. Sponius Itiner. pag. 101.
ΕΝ ΕΤΕΙ ΦΧΟΒΜΒ
ubi Montfauconius Palaeogr. pag. 147. rescribendum esse iam viderat ϚΧΟΒΝΙΒ, hoc est annum Mundi 6672. Chr. 1164. Indict. 12.
Vide superius in ΦΙΛΟΧΥ.

ΦΩΣΦ. *Φωσφόρου*, sive *Φωσφόρος*, sive *Φωσφορίων*. Sponius Pop. Attic. pag. 117.
ΙΕΡΕΥΣ ΦΩΣΦ . .
Vide Fastos Att. Tom. II. pag. 151.

X

X. Δεκα *decem*. Sponius Miscell. Sect. X. n. 101. & Muratorius pag. 1724. marmor exhibet, in quo de *Gemino*, sive ut alio nomine vocabatur, *Petrocorace* dicitur

EZH ETH XXX. Cl. Scriptores illi iam viderant ibi *triginta* legendum esse; quod ibi nimirum ceteris Graecis vocibus numerales Latinorum notae adiectae fuerint; sive quod Graeco characteri X latini valor affictus sit. Ceterum, quamvis a Sponio marmor Florentiae extare dicatur, a Reinesio vero Class. XVII. n. 174. pag. 863. Romae reperiri; ideoque Fleetvoodus pag. 260. & 261. duo ipsius exempla proferat, in quibus aliqua certe varietas observatur, in notis tamen aut siglis illis nulla prorsus varietas reperitur, nisi quod Reinesius solus habet ETH XXXX. In marmore tamen, quod Florentiae nunc reperitur, atque a Cl. Gorio profertur Par. I. pag. 188. n. 4. perspicue legitur ЄTH XXX. Ita apud Gualtherium pag. 43. n. 253. reperitur ЄZHCЄN ЄTH XXXX. Vide etiam in NAΘ. & in Θ KT. ubi numerales Latinorum notae in Graecis marmoribus adhibentur.

X. Ἑξακόσια *sexcenta*. Sponius in Itiner. p. 35. & in Miscell. Sect. X. n. 6. pag. 319. marmor *Athenis* excitatum attulit.

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ
ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ X̄ ΚΑΙ
Ο ΔΗΜΟΣ &c.

latineque reddidit: *Senatus mille Civium*, & *le Conseil de Mille*; quamvis Sponius ipse testetur se hunc *Mille Senatum* nusquam in Scriptoribus, aut Marmoribus aliis invenisse. Ita Fabrettus etiam pag. 440. n. 46. idem Sponii marmor exscribens interpretatur *Senatus mille*. Fleetvoodus pag. 148. n. 2. *Senatus Mille Civium*; Sponiique vestigiis insistens Maffeius pag 92. *Consilium mille hominum*. At in Fastis Atticis Tom. I. pag. 262. perspicue, ut opinor, ostendi quod character ille, vel figla X in hoc Sponii marmore non *mille*, sed *sexcentos* solum, significat: hoc est eandem prorsus vim, ac valorem obtinet, perinde quasi si minusculo characterе χ pingeretur. Etenim Berenices, & Agrippae regis aetate, qua marmor excitatum fuit, Athenienses Senatus ex *sexcentis* solum Civibus constabat; ideoque *Senatus sexcentorum* dicebatur, ut in alio marmore apud Sponium ipsum nitide diserteque legitur pag. 179. Itin. Ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρειοπάγου, καὶ ἡ βουλὴ τῶν ἑξακοσίων, καὶ ὁ δῆμος Κλαύδιον Καίσαρα &c. Itaque non *mille*, sed *sexcentos*, hic figla significat, quod minusculi χ loco posita, vel usurpata fuerit: quemadmodum siglam H interdum *centum*; interdum vero, instar minusculae η, *octo* significare iam demonstravi.

* X. Χίλια *mille*. Saepissime character iste in marmoreo Oxoniensi Chronico, in Sadvicensi marmore, aliisque pluribus χίλια significat. Vide etiam in M μυρίας. & in EINA.

* X. Χάριν. In Marmore Oxon. n. 39. p. 102. M.X. ubi Prideauxius optime reddit *memoriae gratia*. Vide in M.X.

X. Δηνάρια. Hesselius in marmore apud Magnesiam reperto

ΕΙΣ ΤΟΝ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΦΙΣΚΟΝ X T

ubi character T facile τριακόσια significat. Ita apud Sponium Itin. Pag 81. in Latino marmore: *Inferet decuriae meae* X. XXV. quod minus accurate feliciterque ille exponit: *Sestertia vigintiquinque*. Denique in Smyrnensi marmore legitur X Æ *denariorum quinque millia*. Vide in Æ.

* X. Δηνάρια *denaria*: ita nimirum saepissime latina vox latino fere characterе in Graecis etiam marmoribus indicatur. In Oxon. marm. 136. pag. 272. δότω τῇ Σμυρναίων Γερουσίᾳ ⨯A. & mox δώσει τῇ Γερουσίᾳ ⨯A: ubi Prideauxius reddit *denarios mille*. Ita in marm. 28. p. 93. ⨯ZΦ. In Grutero pag. 1116. n. 5. ἀπολιπὼν Γερουσίᾳ ⨯BΦ. In Fleetv. pag. 279. ex Grut. pag. 760. num. 6. ⨯.Ψ.N̄. In Sponio Miscell. Sect. X num. 28 ⨯ABΦ. In Montfauc. Diar. pag. 202. δώσει τῷ Φίσκῳ ⨯BΦ: quod optime Cl. Editor *bis mille, & quingenta* interpretatur; sicuti pag. 424. marmor exhibet, in quo legitur δηνάρια δισχίλια πεντακόσια. Habetur explicate in Sponio Itiner. p. 163. δηνάρια χείλια πεντακόσια; & in Montfauc. Diar. pag. 202. δηνάρια πενταχισχείλια; & in Oxon. 167. edit. II. δηνάρια δὶς χίλια πεντακόσια.

X. Reinesius Class. XX. n. 30. pag. 904.

X ΑΡΤΟΥΡΙΑΕ IN ΠΑΚΕ IDVS
IVNIAS

Si rite character ille X in marmore expressus sit, facile Christi nomen, veluti a vocibus pone sequentibus seiunctum exprimit. Fortasse tamen X pro K facile irrepserit; ideoque sacra, solemnique formula Κατάθεσις, sive Κοίμησις legendum erit. Fieri etiam potest ut Χωρίον hic exprimatur: quemadmodum saepius in Latinis marmoribus *Locus*, atque in Graecis Τόπος, pro Monumento, sive Sepulcro usurpatur. Certe in alio marmore, quod in Arringhio reperitur Libr. III. c. 3. p. 421. legitur X ORTACI, idque Reinesius p. 996. interpretatur *locus Hortasi*.

X̄. Χιτόνιος *Chitonius* ex *Chitone* Atticae Populo. In marmore Riccardiano, quod in Fastis Atticis exhibetur Tomo I. pag. 170. sub *Erechtheide* Tribu recensetur

ΠΑΡΑΜΟΝΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ X̄

Itaque p. 247. observavi hic facile *Chitonis* Populum expressum esse; cum *Cholargus*, *Chollidae*, ii nimirum Populi, qui nobis hactenus explorati a litera X incipiunt, ad Tribus alias spectaverint. Ac, ne suspicari quis possit plu-

res

res, varioſque Populos ab eadem litera deſignatos ſub una eademque Tribu collocari potuiſſe, obſervaſſe iuverit Athenienſes in exprimendis Atticae Populis, adeoque civibus inter ſe diſtinguendis, maxime accuratos fuiſſe; ideoque, ſi ſub Erechtheide Tribu Populus iſte unico tantum charactere deſignatur, perſpicue facileque deduci poterit Erechtheidi unum tantum Populum tributum eſſe, cuius nomen a charactere X initium duceret.

ΧΑΡ. Χάριν. Mabillonius in Itiner. Italic. pag. 33. ex vetuſto Codice Cretenſe marmor exſcripſit

ΛΑΜΠΠΑΙΩΝ Η. ΠΟΛΙΣ. ΜΑΡΚΟΝ. ΑΥΡΗΛΙΟΝ ΚΛΗΣΙΠΠΟΝ. ΤΕΙΜΗΣ. ΚΑΙ ΜΝΗΜΗΣ. ΧΑΡ

Gruterus pag. 1091. duo tantum priora marmoris huius verba protulerat. Iterum Nota haec apud Gruterum ipſum occurrit p. 1136. n. 2.

ΧΑΡ

* ΧΕΙΛ. Χειλιάρχῳ. Gruterus pag. 458. n, 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

* ΧΕΙΡ. Χειρῦργος *Chirurgus*. Gruterus p. 335. n. 1. Vide in ΛΟΥΔ.

ΧΙ. Χριςῦ Ἰησῦ. In Cathedra S. Hippolyti apud Gruterum pag. 140.

ΓΕΝΕCΙC ΧΙ, & ΠΑΘΟC ΧΙ

Le Moynius interpretatur Χριςῦ Ἰησῦ. Scaliger ſcriptum putaverat ΧΥ, ideoque reddidit Χριςῦ. In accuratiſſimo tamen marmoris huius apographo, quod in editis S. Hippolyti Operibus exhibetur, utrobique legitur ΧC. Itaque, ſi in marmore ſic ſcriptum fuerit, legendum arbitror Χριςῦ Σωτῆρος: quemadmodum prorſus in alio marmore apud Lupum legitur ΙΧΘΥC. Vide in ΙΧΘΥC.

* ΧΟΛΑΡ. Χολαργεὺς *Cholargeus* ex *Cholarge* Atticae Populo. Sponius Popul. Attic. p. 159.

ΠΑΙ, ΕΠΙΓΟΝΟΣ ΧΟΛΑΡ.

* ΧΟΟΡ. Χόορτος *Cohortis*. Gruterus pag. 458. n. 1. Vide in ΑΠΟΛΛΙΑΡ.

ΧΟΩΝ. Χίων pro Χιλίων. Gruterus pag. 1160. n. 17. marmor exhibet ad moenia Nicaeae urbis poſitum, in quo legitur quod Leo, & Conſtantinus Imperatores Nicaeam urbem inſtaurarunt

ΝΗΚΗΤΙΚΟΝ ΑΝΑΣΤΗΣΑΝΤΑΙΣΙΜΡΙΟ
ΝΚΕΝΤΙΝΑΡΧΟΩΝ

Doctiſſimus Scaliger ibi corrigendum, & legendum eſſe obſervavit νικητικὸν ἀναςήσαντες σημεῖον κεντεναρίων χιλίων: quemadmodum Caſaubonus obſervavit *Centenariorum* nomen, ac valorem ex monimentis aliis compertum eſſe.

* ☧. Χριςός. Frequentiſſime ſigla, vel character iſte in Chriſtianorum Monimentis occurrit. Vide in ΑΥΡ.

☧C. Muratorius pag. 1822. n. 7. ubi vel ΧΡΙΣΤΟΣ Cωτὴρ, vel ΧΡΙΣΤΟC intelligendum. Ita pag. 1965. n. 2.

ΧΡΤΟ. Χριςῷ. Fabrettus pag. 391. n. 254.

ΜΙΡΙΝΑ ΑΚΕΠΤΑ ΙΝ ΧΡΤΟ

ΧΡ̄Τ̄. Χριςῦ Montfauconius Diar. Ital. Cap. 8. pag. 118.

ΕΠΑΥCΑΤΟ ΖΩΣΙΜΟC ΧΡ̄Ῡ
. . . . . ΩΝ ΙΘ. ΤΗ ΠΡΟ Δ ΚΑΛ.
. . . . ΙΕΝΒΡΙΩΝ ΗΜΕΡΑ ΔΙΟC.

Cl. Editor ita ſupplevit, latineque reddidit Χριςῦ δοῦλος ἐτῶν ιθ . . . Καλ. Σεπτεμβρίων. *Requievit Zoſimus Chriſti famulus annorum novemdecim, quarto Kal. Septembris, die Iovis.* In Muratorio tamen pag. 1694. n. 7. legitur

ΖΩCΙΜΟC ☧

ΧΡΩ. Χριςῷ. Reineſius Claſ. XX. num. 365. pag. 981. Donius pag. 535. n. 54. Claſ. XX. & Murat. pag. 1921. n. 7.

ΕΝΘΑΔΕ ΠΑΥΛΕΙΝΑ ΚΕΙΤΑΙ ΜΑΚΑΡΩΝ
ΕΝΙ ΧΩΡΩ
ΗΝ ΚΗΔΕΥCΕ ΠΑΚΑΤΑ ΣΗΝ ΘΡΕΠΤΕΙΡΑΝ
ΓΑΥΚΕΡΗΝ ΑΓΙΑΝ ΕΝ ΧΡΩ.

ΧΣ. Χριςός. Gruterus pag. 1048. n. 2.

ΧC. In S. Hippolyti Cathedra, ut in eius Operibus exhibetur. Vide in ΧΙ.

ΧS. Marangonius in *Appendice* pag. 77.

ΗΡΑΚΛΙΑ ΡΩΜΗ
Ι CΑΝΛ ΠΑΥCΙΝ
CΟ ⳨Η ☧ V ΧS Χh

Cl. quidem Editor ita latine reddidit *Heraclia Romae, ſpiritus tuus in requiae*, fortaſſe quod in ſequenti marmore perſpicue legatur

ΑΘΗΝΟΔΩΡC ΤΕΚΝΟΝ ΤΟ ΠΝΕΥ
ΜΑ CΟΛ CΙC ΗΝΑΠΑΥCΙΝ

Athenodore fili, ſpiritus tuus in requie.
At in ſuperiori marmore legendum eſſe putaverim COΥ Η ΨΥΧΗ: ut proinde characteres XS temere alienoque in loco inſerti, ſiglarum inſtar, ſenſum alium efficiant: ea prorſus ratione, qua alibi characteres ☧ voces diſterminant. Vide in ΑΡΚΑΔ. Itaque, ſi characteres XS a ceteris diſtinguantur, facile Χριςὸς, vel Χριςὸς Σωτὴρ ſignificabunt.

ΧC. Χριστός. Heſſelius n. 10. Vide in IC.

XCYΠΓ. Montfauconius in Palaeogr. pag. 174. eximium marmor exhibet *Trapezunte* poſitum, in in quo aedificia a Iuſtiniano Auguſto *Alamanico Gothico Francico* &c. conſtructa recenſentur. Ita vero deſinit

ΤΡΟΠΕΟΥΚΟC ΑΕΙ CЄΒΑCΤΟC
ΑΥΤΟΥC ΑΝЄΝЄΩCЄΝ
ΦΙΛΟΤΙΜΙΑ ΤΑ ΔΗΜΟC
ΚΤΙCΜΑΤΑ ΤΗC ΠΟΛЄΩC
CΠΟΥΔΗ ΚΑΙ ЄΠΙΜЄΛΙΑ
ΟΥΡΑΝΙΟΥ ΤΟΥ ΘЄΟΦΙΛЄC...
ΧCΥΠΓ

Muratorius marmor idem p. 467. n. 7. eodem prorſus modo expreſſit; niſi quod lineolas, ſive compendii notas, poſtremis characteribus ſuperinductas exhibuit. Cl. Montfauconius obſervavit a ſiglis illis *tertium* fortaſſe Iuſtiniani *Conſulatum* indicari. Sed, cum anno Chr. 533. in quem Conſulatus ille inciderat, nondum Iuſtinianus *Germanici*, *Gothici* &c. titulos adeptus eſſet, rem in dubio verſari dixit. At facile reponere, vel opinari quis poſſet aedificia quidem anno 533. inchoata fuiſſe, eumque annum *tertii* Conſulatus characterе deſignari; marmor tamen, abſolutis iam operibus, eo deinde tempore collocatum fuiſſe, quo Iuſtinianus ſingulos titulos illos obtinuerat. Character tamen, aut ſigla $\overline{XC}$, ſimulque *Vranii* nomen interiectum vix patitur, ut characteres alii ΥΠΓ ad *tertium* Iuſtiniani *Conſulatum* referri poſſint. Itaque legendum arbitror Χειροτονοθέντος ΥΠὸ Γερουσίας *electi a Senatu*; ut nempe exprimatur aedificia illa inſtaurata fuiſſe *ſtudio, & cura Vranii Deodilectiſſimi, qui a Senatu electus erat*: quemadmodum prorſus in Oxonienſi marmore 129. pag. 264. publici operis Curatores nominantur κατὰ τὴν τῦ δήμυ χειροτονίαν.

$X\overline{\Omega}$. Χριστῷ. Sponius Itiner. pag. 100. & 102.

$I\overline{\Omega}T$ EN $X\overline{\Omega}$
ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ
ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

Bandurius tamen in *Antiquit. Conſtantinopol.* pag. 157 editionis Venetae hanc ipſam Inſcriptionem referens ita Ioannis Imperatoris nomen, ſive eius notam, expreſſit $I\overline{\Omega}$: atque exinde fortaſſe Maffeius ſiglam hanc non alibi reperiendam accepit.

ΧΩΡΕΠΙΣΚ. Χωρεπισκότε. Muratorius p. 1940. n. 3. Vide in $EYΓEN\overline{}$.

Ψ

*Ψ. Ἑπτακόσια *ſeptingenta*. Gruterus p. 760. n. 6. & Fleetvoodus pag. 279.

Χ . Ψ . $\overline{N}$

Vbi non 700. cum Fleetvoodo, ſed 750. reddi debet. Hic ipſe valor in alio Gruteri marmore reperitur pag. 896. n. 10.

..IAE.SERVEIS.CONTVL. ℍS.Θ.Θ.Θ.Ψ.V
..MAG.X..DED. ℍS.S.S

Scaliger in Indicibus Gruterianis c. 20. interpretatur *Tria millia ſexcentos Victoriatos*.

Ψ. Character iſte, ſed minori forma ψ, aliquando in marmoribus, interpunctionis inſtar, occurrit; ut in Emeritano lapide apud Gruterum pag. 591. n. 7.

D ψ M ψ S

iterumque in eodem ipſo marmore quatuordecim vicibus aliis reperitur. Vide Reineſium in *Praefatione*, & in Claſ. IX. n. 6. pag. 551.

* ΨΑΦΙ. Ψαφιδεὺς *Pſaphideus* ex *Pſaphide* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 53.

ΑΡΙΣΤΩΝ ΨΑΦΙ

* Ψ.Β. Ψηφίσματι Βουλῆς. Cyriacus pag. 7. n. 51. & pag. 8. n. 65. & pag. 18. n. 124. ubi tamen eiuſmodi Graeca ſigla latinae Inſcriptioni ſubiicitur.

*ΨΗ.Β. Ψηφίσματι Βουλῆς. Ita Reineſius Claſ. VI. num. 121. pag. 458. ſiglas iſtas optime interpretatur.

Ω

Ω. DOnius pag. 362. Claſ. X. n. 38.

IN FR Π.Ω IN AGR.Π.Φ.

quod optime feliciterque redditur a Lupo pag. 64 *Pedes* 24. . . *Pedes* 21. quod nimirum in Graecarum literarum ſerie Ω *viceſimum quartum*, Φ vero *viceſimum primum* locum obtineat. Nec alius certe eſſe poterit ſiglae valor in marmore quod a Cl. Gorio exhibetur Par. I. pag. 50. n. 97.

Θ . K .
ΔΥΟ ΤΕΚΝΟΙC
ΟΚΤΑΒΙΩ. ЄΡ
ΜΗ. ЄΤΩΝ. Η
ΚΑΙ. ΟΚΤΑΒΙΩ
ЄΥΚΛΗΤΙ. $\overline{\Omega}$
ЄΠΟΙЄCЄΝ. Ο
ΒΙC. ΤΡΟΦΙ.
ΠΑΤΗΡ. Α

Vide in BIC.

ω. Gruterus pag. 1047. n. 8. teſtatur characteres iſtos M^{H} ω in marmoribus obſervari. Quandoquidem tamen neque Gruterus ipſe ullum protulit, nec ullum mihi in Scriptoribus aliis obſervaſſe contigit, eiuſmodi characterum valor definiri non poterit.

Ω.

Ω. Ο'κτακόσια *octingenta*. In Oxonien. Marm. n. 28. pag. 93.

ϋB.

Vbi Prideauxius optime interpretatur DCCCII.

Ω. Ο'κτακοσιοστὸς *octingenteſimus*. Gruterus p. 169. num. 3.

ΕΤΟΥΣ. Ω. Α. Δ.

Sed ibi legendum eſſe iam monui Ω. Λ. Δ. *anno* 834. Vide in Λ. Apud Muratorium pag. 268. n. 3.

ΕΤΟΥΣ $\overline{\varsigma}$ Ω ΜΒ *anno* 6842.

Ω. Ω''ρας. Muratorius pag. 1165. n. 10.

ΒΙΩΣΑΝΤΙ ΕΤΗ. Ζ. Μ. Α. ΗΜ. Γ. Ω. Ζ.

Ω. Ω'κτοβρίαις. Ita nimirum in Fabretti marmore pag. 590. n. 107. legi poſſe conieci, in quo ſcriptum conſpicitur:

ΠΟΠΟΥΛΗΝΙΑ ΑΠΕΘΑΝΕΝ. ΝΩ

quod ibi nempe non ſolum Νώναις, aut Νωεμβρίω, ut Fabrettus ipſe putaverat; ſed etiam Νώναις Ω'κτοβρίαις intelligi, ſupplerique poſſe videatur. Ita propemodum in Muratorii marmore pag. 1946. n. 6.

THEODOSIO
HOMO DEI
IN PACE ID

vel *In Deo*, vel *Idibus*, vel potius *Idibus Decembris* explicandum eſſe putaverim. Vide in ΝΩ.

* ΩΑΘ. Ο''αθεν ex *Oa* Atticae Populo. Sponius Itiner. pag. 51.

ΡΑΔΙΝΟΣ ΩΑΘ

In hoc Sponii marmore *Oa* ſub Hadrianide Tribu collocatur: ſed in alio marmore apud Sponium ipſum pag. 71. ſub Pandionide explicate legitur ΟΑΘΕΝ: quod nimirum Populus ille ex Pandionide in Hadrianidem nuper inſtitutam migraverat.

* ΩΡ. Ω''ραις. Gruterus pag. 634. n. 1.

ΕΤΕCΙΝ. Μ. ΜΕCΙΝ. Β. ΗΜΕΡ. ΚΕ. Ω Ρ. Ζ

Sic iterum pag. 1160. n. 16. & apud Murator. pag. 1139. n. 1.

$\overline{\Omega}$. Ω''ρας. Lupus pag. 37.

Μ. Ζ. Η. ΙΑ. $\overline{\Omega}$. Θ

Ita apud Muratorium pag. 2058. n. 2.

ΖΗCΑΝΤΙ. Μ. ΙΗ. ΗΜΕΡ. Α. Φ Ε.

ω. ΧΡ. Α. Apud Gruterum p. 1056. n. 2. initio Latini marmoris hae Notae reperiuntur: ibique ſacra ſolemnique formula *Chriſtum*, qui Ω''μεγα, & Α''λφα dicitur, ſignificant. Ita prorſus apud Boldettum pag. 352. legitur

ω $\overset{P}{\chi}$ Α

HActenus Siglas omnes, numerales Notas, & si quae fuerint alia vocum compendia, quae in aereis, atque marmoreis Graecorum Tabulis, sive sacrae, sive profanae illae sint, observantur, alphabetica serie disposui, indicatis ubique locis, quod me facturum promiseram, Scriptoribus, ac Monimentis illis, ex quibus Notas ipsas excerpseram. Ipsarum quoque singulis, si earum obscuritas, atque perplexitas patiebatur, interpretationes adieci; quarum quidem plurimas ex Scriptoribus aliis, qui hac in parte mihi praeluxerant, ac ubique merito nominantur, accurate selegi; plures autem alias ex ipsa Marmorum serie, verborumque contextu, aut certe ex melioribus coniecturis, quae in re difficili, mirisque interdum ambagibus impedita mihi subinde affulserunt, ipse omnium primus inveni. Denique plurima id genus eruditae Antiquitatis Monumenta, prout ipsa rerum affinitas, atque connexio postulabat, opportune illustravi; atque praesertim voces innumeras, quae in Marmoribus luxatae, transpositae, corruptaeque fuerant, emendavi; varios errores, qui vel quadratarii, vel exscriptorum, vel typothetarum incuria ac vitio in iis irrepserant, expunxi; demum interpretationes etiam, & explicationes a Cl. Viris aliquando traditas ea, qua par fuerat, accuratione, & modestia in dubium revocavi, vel aperte quoque, si perspicua ac certa ratio mihi suppeteret, improbavi. An autem ex voto mihi, animique sententia res cesserit, riteque singula, atque accurate praestiterim, alii viderint. Non is profecto ego sum, qui tantum sperare, mihique temere polliceri nunc audeam, ut omnia feliciter exposita, riteque constituta censeri debeant; atque in iis praesertim, in quibus maxima obscuritas perspicaciores etiam ingenii vires eludere videbatur, ut doctissimi proinde Viri ingenue modesteque testentur nihil propemodum certo coniici vel definiri posse, veram ipse Notarum vim, verumque characterum valorem expresserim. Aliquam tamen apud ingenuos honestosque rerum antiquarum cultores gratiam inire me posse confido, quod uberem hanc Notarum Graecarum seriem ex tot Scriptoribus, ac Monimentis una congesserim, interpretationes omnes a Cl. Viris expositas diligenter investigaverim: ut facile proinde sit acutioribus aliis, qui hoc pulcherrimo antiquae Eruditionis genere delectantur, eademque Antiquitatis Monimenta illustranda susceperint, meliores deinde interpretationes invenire, novasque etiam Siglas, & vocum compendia ceteris a me recensitis adiicere. Tantum enim abest ut Notas omnes a me colligi, vel explicari potuisse existimem; ut perspicue potius experimento, aliorumque exemplo didicerim in Monimentis ipsis, quae non incuriose semel iterumque perspexeris, semper aliquid supersesse, quod observari, atque in seriem antea contextam referri posse videatur. Itaque in hoc ipso studiorum genere id maximo optimoque iure usurpari posse crediderim, quod in re leviissima ab Ausonio dictum accepimus: *alius alio plura invenire potest, nemo omnia* [1]. Ac, ne cetera exempla vel argumenta ego prosequar, quae in *Praefatione* fusius, atque opportunius exposui, id unum obiter indicasse nunc iuverit quod absoluta iam, typisque commissa superiori Notarum serie Siglae quaedam vel ex ineditis Schedis, vel ex ipsis etiam Scriptoribus repente mihi affulsere, quos iampridem serio diligenterque consulueram: ut nullus proinde ego verear quin mihi, ceterisque veterum Monumentorum studiosis hactenus incognita, ac nova quaedam vocum compendia detegi, feliciterque exponi subinde debeant. Alteram hanc brevioremque Graecarum Notarum seriem, quae secundis, ut ita dixerim, curis, Appendicis instar, contexta fuit, eadem ipsa methodo, atque alphabetico ordine mox subiiciam. Interim vero Notarum hactenus inventarum, & explicatarum Indicem hic attexere, vel complecti libuit, ut universa demum illarum series hic una disposita, oculisque fere subiecta videatur; adeoque, si cui fortasse in explorandis Graecis Marmoribus Nota quaedam occurrat, facile intelligi repente possit an illa a me recensita, vel explicata iam fuerit; an vero potius mihi indicta censeri, ceterisque adiungi illa debeat. Ducem hanc in parte sequor eruditum hominem, atque de latinae Antiquitatis cultoribus egregie meritum Sertorium Vrsatum, qui de *Romanorum Notis* uberem illum Commentarium edidit, qui Eruditorum omnium manibus teritur, principemque locum in exponendis Latinarum vocum compendiis occupavit. Ille nimirum, cum singulas Romanorum Notas, quas in Marmoribus observavit, alphabetica serie digessisset, atque illarum interpretationes ex variis Scriptoribus adiecisset, Notas ipsas ad Operis universi calcem breviori demum serie vel Indice, coronidis loco, subiecit; quae sane concinnior, atque Cl. Maffeio [2] iudice utilior Notarum series a Prideauxio post Oxoniensia Marmora recusa fuit, ut Nieuportum, aliosque plures omittam, qui frequentiores Latinorum Notas ex hac ipsa Vrsati serie erudiendis praesertim Adolescentibus explicarunt.

NO-

1 In Gryp. 2 De Siglis pag. 10.

NOTARVM GRAECARVM

INDEX.

A

A			
* A.	Εἷς, μία, ἕν	* ANT.	Ἀντώνιον
* A.	Πρῶτος	ANTAΓΩNICT.	Ἀνταγωνίσας
* A.	Τὸ πρῶτον	ANTIΘHΣ.	Ἀντίθησι
* Ā.	Ἅπαξ	ANTICTPA.	Ἀντιστρατήγου
* A.	Χίλια	ANTΩNI.	Ἀντωνίνε
A.	ὁ δεῖνα Δῆμος τῆς Ἀττικῆς	AOY.	Ἀνθυπάτε
* A.	Ἀπό	AΠ.	Ἀπολλωνιεύς
* A.	Ἄυλε	AΠ.	Ἀππίε
	Ἀυρήλιον	* AΠE.	Ἄππιος, vel Λέκιος Γέλλιος
A.	Ἄλφα, vel Ἀμήν	* AΠEΛ.	Ἀπελευθέρῳ
A.	Ἀλωπεκεύς	AΠEΛE.	Ἀπελευθέροις
A.	Ἀυτοκράτορος	AΠEΛEY.	Ἀπελεύθερος
Ā.	Ἄυλος	AΠEΛEYΘ.	Ἀπελεύθερος
AAOYN.	Ἄλσμνος	AΠEΛEYΘEP.	Ἀπελεύθερος
A.B.E Δ.A.Λ Λ.A.Θ.	. . . . .	AΠEΛΛIΔ.	. . . . .
ABIΠC.	Ἄβιγις	* AΠI.	Ἀπίοντος
A.B.K.Λ.δ.	. . . . .	* AΠOΛ.	Ἀπολλωνιεύς
AΓ.	Ἀγών	AΠOΛ.	Ἀπολλωνίε
* AΓ.	Ἁγία	* AΠOΛΛIAP.	Ἀπολλινάρις
AΓAT.	Ἀγαθάν	* AΠP.	Ἀπρειλίων
* AΓΓE.	Ἄγγελεύς	ΛΠPEI.	Ἀπρειλίων
* AΓIΩ'.	Ἁγιωτάτε	AΠPEIΛ.	Ἀπρειλίε
* AΓN.	Ἀγνέσιος	APAB.	Ἀραβίκε
AΓOPAN̄.	Ἀγορανόμε	API.	. . . . .
		APIΣ.	Ἀριζομήδης
AΔEΛΦ.	Ἀδελφόν	APK.	Ἄρκαμ
Æ pro Æ.	Πεντάκις χίλια	APKAΔ.	Ἀρκαδίῳ
AZHNI.	Ἀζηνίας	APTEMΩ.	Ἀρτέμωνος
AΘHN.	Ἀθηναίε	APX.	Ἄρχων, vel Ἄρχοντες
AΘHNAI.	Ἀθηναίε	APXIEΠICK'.	Ἀρχιεπισκόπε
AI.	Ἄϊλιος	APXIΣ.	Ἄρχοντος
* AI.	Ἀιγεῖδαι	ATOIΣ.	Ἑαυτοῖς
A.I.	Ἀειμνήζη	AYΓ.	Ἀυγέσων
A.Ī.	Τὸ ἑνδεκάτον	AYΓ.	Ἀυγέσε
* AIΘ.	Ἀιθαλίδων	AYΓOYC.	Ἄυγεσος
* AIΛ.	Ἄϊλιος	AYP.	Ἀυρήλιον
* AIM.	Ἀιμιλίᾳ	* AYP.	Ἀυρήλιος
* AIΞO.	Αἰξονεύς	AYR.	Ἀυρήλιος
AKTL.	Ἀκύλιος	AYPE.	Ἀυρελίῳ
AΛ.	Ἀλωπεκεύς	AYPEΛ.	Ἄυρέλιος
AΛE.	Ἀλεξανδρεύς	AYPHΛ.	Λυρήλιον
AΛTΠ.	Ἀλυπίε, vel Ἀλυπιάνε	AYPΣ.	Ἀυρήλιος
* AΛΦ.	Ἀλφηνόν	* AYT.	Ἀυτοκράτορι
AΛΩ.	Ἀλωπεκεύς	AYTOK.	Ἀυτοκράτορος
AM.	Ἀμέρων, sive κΑἰ Μηνῶν	AYTOKPAT.	Ἀυτοκράτορα
AMM.	Ἀμμονίε	* AΦI.	Ἀφιδναῖος
* ANAEΓΓPAΦ.	Ἀναεγραφέντι	AΦΛ^PΦAS C.	Φλαβίε Ἀριβίνδε Φλαβίου Ἄσπαρος
* ANEΘ.)			
ANEΘH.)	Ἀνέθηκε	AΦPOΔEI.	Ἀφροδείτε
ANEΘHK.)		AΦPOΔICI.	Ἀφροδισιάδος
ANEMOY.	Ἀνεμερίε	* AXAP.	Ἀχαρνεύς
ANEΠ.	Ἀνεπαύσατο	A ☧ Ω.	Ἄλφα & Ὦμέγα

B

Notae, quibus Aſteriſcus * praefigitur, in Cl. Maffeii Opere, vel Siglarum recenſione reperiuntur.

B

B.	Δύο
* B.	Δεύτερος
* B.	Τὸ δεύτερον
B̄.	Τὸ δεύτερον
B.	Δίς
* B.	Δισχίλια
* B.	. . . . .
B.	. . . . .
B.	. . . . .
-B.	Βενεφικιάριος
* B̄.	f. Δευτεραίᾳ
* B.	Βυλή
ΒΑΣΙΛ.	Βασιλεῖ
ΒΑΣΙΛΕΟΔΩ.	Βασιλεόδωρος
ΒΑΣΙΛΙ.	Βασιλικῷ
* Β. Δ.	Βυλῆς Δόγματι
* ΒΕΝΕΦ.	Βενεφικιάριος
* ΒΕΡ.	f. Βερενικίδης
* ΒΗΣ.	Βησαιεύς
ΒΗΣΑΙΕ.	Βησαιεύς
Β. Η. ΣΕΥ.	Ε'υσεΒΗΣ Ε'Υτυχής
* B̄Ī.	Τὸ δωδέκατον
ΒΙC.	Βίσωμον
Β. Κ. Μ.	f. Βετέρανος Κλάσσις Μισηνάτις
ΒΡΙΤ.	Βριτάννικον
ΒΥΒΛŌ.	Βίβυλον

Γ

Γ.	Τρεῖς, τρία
Γ.	Τρίτος
* Γ.	Τὸ τρίτον
Γ.	Τρίς
Γ.	Τρισχίλια
* Γ.	Γερυσίας
* Γ.	Γαίυ
* ΓΑ.	Γαῖον
ΓΑΓΗ.	Γαληρίᾳ
* ΓΑΡ.	)
ΓΑΡΓΗ.	) Γαργήττιος
ΓΑΡΓΗΤ.	)
ΓΑΡΓΗΤΙ.	)
ΓΒ.	Γαβρίηλ
* ΓΕ.	. . . . .
ΓΕ.	Γέλλιος
ΓΕΓΡ.	Γεγραμμένυ
* ΓΕΛΛ.	Γέλλιος
ΓΕΡ.	Γερμάνικον
* ΓΕΡΜ.	Γερμάνικον
ΓΕΡΜΑΝΙΚ	Γερμάνικον
ΓΗ.	Τῇ
ΓΛΠΡ.	f. Τρίτυ ϗ τριακοσῦ
* ΓΝ.	Γναῖος
ΓΝΑΙ.	Γναῖος
* ΓΝΗΣ.	Γνησίῳ
* ΓΟΡ.	Γορτιαίυ
* ΓΡ.	Γραμματεύς
* ΓΡΑ	Γραφεύς
* ΓΡΑΦ.	Γραφομένῳ

Δ

Δ.	Τέσσαρα
* Δ.	Τέταρτος
* Δ.	Τὸ τέταρτον
Δ.	Τετράκις
* Δ.	Δέκα
Δ.	Διονυσίυ
Δ.	Interpunctio
ΔΑΙΜΟΝ.	Δαίμονος
* Δ. Ε.	Δημαρχικῆς Ε'ξυσίας
ΔΕΙ.	Δίες
* ΔΕΙΡ.	Δειραδιώτης
ΔΕΚ.	Δεκεμβρίων
ΔΕΚΕΝΒΡΙ.	Δεκεμβρίας
ΔΗΜΑΡΧΙΚ.	Δημαρχικῆς
* ΔΕΣΠ.	Δεσπότυ
ΔΕΣΠ̄Π̄.	Δεσπότων
* ΔΗ.	Δήφοβος
ΔΗΜΟC.	Δημόσια
ΔΗΝΑΡ.	Δηναρίοις
ΔΙΔ.	Διδύμης
ΔΙΟΚΛ.	Διοκλέυς
* ΔΙΟΝ.	Διονυσίυ
ΔΙΟΣΚΟΥΡ.	Διοσκυρίδυ
ΔΙΟΣΚΟΥΡ.	Διοσκύρων
Δ. Μ.	Δίις Μανίβυς
* Δ. Μ. Σ.	Δίις Μανίβυς Σάκρυμ
Δ. Ν. Ϛ.	. . . . .
Δ	. . . . .
Δ. Τ.	Δίι τῷ
Δ. Ϯ	Τετάρτῃ Τῇ

Ε

E.	Πέντε
E.	Πέμπτος
E.	Τὸ πέμπτον
E.	Πεντάκις
E.	Ε'τῶν
E.	Ε'ς
E.	Ε'ποιεῖ, ſeu Ε'πόιησε
E.	Et
Є.	Є'νθάδε, vel Є'κοιμήθη
ΕΒΔ.	Ε'βδόμυ
* ΕΓΝΑΤ.	Ε'γνάτιον
ΕΔ.	Εἰδῶν
ΕΔΙ.	Η' τεσσαρες καιδεκατάια
ΕΔΩ.	Ε'ξ Ω'ίυ
* ΕΖ.	Ε''ζησεν
* ΕΖΗ.	Ε''ζησεν
* ΕΙ	Εἰδῶν
* ΕΙΔ.	Εἰδῶν
ΕΙ ΘΥ.	f. Ε'ν Ιρήνῃ Θεᾶ
ΕΙΝΑ.	Χείλια
ΕΙΣΙΔΩΡ.	Εἰσιδώρυ
ΕΚ.	Ε'κοιμήθη
* Ε Κ̄Ī.	Πέντε ϗ δέκα

* ΕΚ-

* ΕΚΚΗ.	Ε'κ Κηδῶν
* ΕΚΚΟΙ.	Ε'κ Κοίλης
ΕΚΟ.	Ε'κοιμήθη
ΕΚΤ.	Ε'κ τῆς
Ε Κ.	Ε'κ τῶν
* ΕΛΕΥ.	Ε'λεύθερος
* ΕΜ.	Ε'μβόλιμος.
* ΕΝ.	Ε"νεκα
ΕΝ.	Ε'νθάδε
ΕΝΘ.	Ε'ν Θεῷ, vel Ε'νθάδε
ΕΝΙ.	Μηνί
ΕΝΟΙΡΝ.	Ε'ν εἰρήνη
ΕΞ.	Ε'ξ
* ΕΞΑΙΘ.	Ε'ξ Αἰθαλίδων
* ΕΞΕ.	Ε'ξάμηνον
* ΕΖΕΠΙΤΑΓΜ.	Ε"ξ επιταγῆς.
* ΕΞΟΙ.	Ε'ξ Οἴκε
ΕΥΣ	Ε'ξυσίας
* ΕΠΙΕΙΚ.	Ε'πιεικίδης
* ΕΠΙΣ.	Ε'πίσκοπος
ΕΠΙΣΚ.	Ε'πισκόπυ
ΕΠΙΣΤ.	Ε'πιςάτης
ΕΡΓΑ.	Ε"ργασε
ΕΡΕΝ.	Ε'ρέννιον
* ΕΡΕΝΝ.	Ε'ρέννιος
* ΕΡΙ.	Ε'ρικαιεύς
ΕΣΤΙΑΙ.	Ε'σιαίκ
* ΕΤ.	Ε'τῶν
ΕΤΕ.	Ε'τελευτᾷ, sive Ε'τελευτησε
* ΕΤΕΛ.	Ε'τελεύτησεν
* ΕΤΔΑΙΜ.	Ε'υδαίμονος
ΕΤΗΓΗΝ.	. . . . .
ΕΤΘΜ.	Ε'πιθυμητῷ
ΕΥΟ.	Ε'υόδιος
ΕΥΠ.	. . . . .
* ΕΥΠΥ.	Ε'υπυρίδης
* ΕΥΣ.	Ε'υσέβη.
* ΕΥC. Κ.	Ε'υσεβείας Χάριν
* ΕΥΧΑ.	Ε'υχαρίδε
ΕΦΛ.	Τ. Φλαούιος.
ΕΧΠΛΩΡ.	Ε'ξπλωρατόρων
ΕΧΤΟ.	Ε'χαρίσατο, Ε'χώσατο

ς

ς.	Ε"ξ
ς.	Τὸ ἕκτον
ς.	Τὸ ἕκτον
ς.	Ε'ξάκις
ς.	Ε'ξάκις χίλια.
ς.	Signum interpunctionis

Z

* Z.	Ε'πτά
Z.	Ε"βδομος
Z.	Τὸ ἕβδομον
Z Ζ.	Ε'ξήκοντα
* Z.	Ε'πτάκις χίλια
* Z.	Ζήσαντι
* ΖΗ.	Ζήσας
* ΖΗΙ	Ζήσας
ΖΗΣΑΝ.	Ζήσαντι
ΖΝΤΑΣ.	. . . . .
ΖC.	Διακόσια ἑπτά

H

* H.	Ο'κτώ
H.	Ο"γδοος
H.	Τὸ ὀγδοον
* H.	Η'κατόν
* H̄.	Τὸ ὄγδοον.
* H.	Η'μέρας
H̄.	Η'μέρων
Ħ.	Η'μέρας
Ɥ.	Η'μέρας.
Ħ.	Η'μέρας.
* ΗΓΕΜΟ.	Η'γεμόνι.
ΗΖΗC.	Ε"ζησεν
ΗΗ2ιοιν.	Η'ξίων
ΗΗω.	Η'τῳ
ΗΚΕΡΗ.	Η'μέρας Η.
* ΗΜ.	Η'μῶν.
ΗΜ.	Η'μέρας.
ΗΜΕ.	Η'μέρας.
* ΗΜΕΜΙΣΘ.	Μεμισθωμένων
ΗΜΕΡ.	Η'μέραις
ΗΜΗΡ.	Η'μέρων
ΗΜΤCΤ.	Η'μέρων ἓξ
ΗΡΑ.	Η'ρακλεωπόλεως
ΗC.	Η'ν Σρίςῳ
ΗΤς.	Η"ττονα ἑξάκις

Θ

* Θ.	Ε'ννέα
Θ.	Ε"νατος
* Θ.	Τὸ ἔνεατον
Θ.	Θήκατο
Θ.	Θεά
* Θ.	Θυγάτηρ
Θ.	Θάνοντα
ΘΕ.	ΟΕ. . . . .
ΘΕ.	Θεοῖς
* Θ. Ε.	Θεοῖς Ε'πικωρίοις.
ΘΕΑΜΑ.	Θεᾷ Μαγαρσίσι.
ΘΕΟΦΑΝΕΣΤ.	Θεοφανεςάτυ
ΘΕΟΦΙΛΕC.	Θεοφιλεςάτυ.
Θ. Η.	Θεοῖς Η"ρωσιν.
ΘΗ.	Θανέσῃ
* ΘΚ.	Θεοτόκος
* Θ. Κ.)	
Θ. ΚΑ.)	Θεοῖς Καταχθωνίοις
Θ. ΚΑΤ.)	
ΘΚΟΝ.	Θεοτόκον
ΘΚΟΤ.	Θεοτόκυ
Θ ΚΤ.	Θεοῖς Καταχθωνίοις.
* ΘC.	Θεός
* ΘC ΚΑ.	Θεοῖς Καταχθωνίοις
Θ ΚΧ.	Θεοῖς Καταχθωνίοις
* ΘΤ.	Θεᾷ

⁎ΘΥ.	Θυγατρός
ΘΥΤΡΙ.	Θυγατρί
ΘΥΤΑΤ.	Θυγατρί
Θῶ.	Θεῷ

I

⁎I.	Εἷς
⁎I.	Δέκα
I.	Δέκατος
I.	Τὸ δέκατον
I.	Καί.
I.	Ἱερᾶς
IA.	f. Φηγαιεύς.
IAI.	Γαΐος
IAN.	Ἰανυαρίυ
IAPAKATI.	Παρακατατίθεται.
IATT.	Κάτθανε
IΔI.	Ἰδίῳ
IMOKPA.	Τιμοκράτυς
IMP.	Ἰμπεράτωρ
⁎INΔ.	Ἰνδικτίωνι
INI	Ἰνδικτίωνος
INΛᵉ.	Ἰνδικτίωνος
IOΥ.	Ἰυνίας
⁎IOY.	Ἰυλίυ.
IOΥΛ.	Ἰυλιος
IOΥN.	Ἰυνίων
IP.	Ἱερεύς.
IC.	Ἰν εἰρήνῃ
IΣ.	Ἰσελάσικα
IC.	Ἰησῦς
IΣ.	Ἰησοῦς.
IΣΘ.	Ἰσθμίων
ICI.	Ἴσιδι
IΣIΔΩP.	Ἰσιδώρυ
⁎ITEA.	Ἰτεαῖος
IXΘΥC.	Ἰησῦς Χριςὸς Θεῦ Υἱός
Σ.	Σώτηρ
I.X.Θ.Υ.C.N.	Ἰησῦς Χριςὸς Θεῦ Υἱὸς Νικᾷ
⁎IΩ.	Ἰωάννης
IΩN.	Ἰωνίας
IΩΥ.	Ἰωάννυ

K

⁎K.	Εἴκοσι
⁎K.	Καῖσαρ
⁎K.	Κάτθανε
K.	Καταχθωνίοις
K.	Καί
K.	Κυίντω
K.	Κλαυδίυ
K.	Κώμη
K.	Καῖος
⁎K.	Καί
⁎K.	Καί
⁎K.	Καί
⁎K:	Καί
⁎K.	Κατά

KA.	Καί
KA.	Καταχθωνίοις
⁎KA.	Καλανδῶν
⁎KA. ΔA.	Κατὰ Δανίηλ
KAI.	Καίσαρι
KAI.	Κάτθανε
⁎KAĪNC.	Καίνισε
KAIΣ.	Καίσαρα
KAIC.	Καῖσαρ
KAΛ.	Καλπέων
⁎KAΛ.	Κάλλιςον
⁎KAΛ.	Καλανδῶν
KAΛA.	Καλανδῶν
KAΛAN.	Καλανδῶν
KAΛANΔ.	Καλανδῶν.
KAΛH.	Καλήνιον
⁎KAΛOK.	Καλοκαγαθοί
KAΛΠ.	Καλπυρνίῳ
KAΠΠ.	. . . . .
⁎KAΣI.	Κασίυ
KAT.	Κάτθανε
KAT.	Καταχθωνίοις
⁎KAT.	Κατοικῦντες
KATA.	Καταχθωνίοις
⁎KATAΘ.	Κατάθεσις
KATAX.	Καταχθωνίοις
KATAXΘ.	Καταχθωνίοις
⁎KATΘ.	Κατάθεσις
⁎K. B.	Κελεύσματι βυλῆς
KЄ.	Καί
KЄ.	Καί
KE.	Καί
⁎Kε.	Κύριε
K Є.	Κύριε
⁎KEΦ.	Κεφαλῇθεν
⁎KH.	Κηδων
⁎KHΔ.	Κῆδος
⁎KHΦ.	Κηφησιεύς
KHΦEIΣHI.	Κεφησιεύς
K. Θ.	Καταχθωνίοις θεοῖς
KI.	Κῖται
⁎KI B.	Κατατέθειται δευτεραίᾳ
KΛ.	Καλανδῶν
⁎KΛ.	Κλαύδιος
KΛAZ.	Κλαζομένιον
KΛAC	Κλάσσις
KΛAΥΔ.	Κλαύδιος
KΛEOΞEN.	Κλεοξένυ
KΛC.	. . . . .
⁎KN.	. . . . .
⁎KNΘ.	. . . . .
⁎KO.	Κοίντος
BOBP.	Κόβρεος
⁎KOI.	Κοίλης
⁎KOΛ.	Κολίπτεύς
⁎KOMN.	Κομνήνυ
⁎KOOP.	Κόορτος
KOPNH.	Κορνήλιον
KOPNHΛIAN.	Κορνηλιάνυ
⁎KOC.	Κονσυλίβυς

ΚΟΩΡΣ. Κόωρτος
Κ.Π. Κελεύσματι Πόλεως
ΚΡΑΟΥ. Κρατίστῳ Ἀνθυπάτῳ
* ΚΡΑΤ. Κράτιστον
ΚΡΙΣ. Κρίσεος
* ΚC. Κύριος
$\overline{\text{Κ}}\,\overline{\text{C}}$. Κυρίῳ Σωτῆρι
$\overline{\text{ΚS}}$. Ἑκτῃ καὶ εἰκοστῇ
$\overline{\text{ΚCΝ}}$. Εἰκοσήν
* ΚΥ. Καί
* ΚΥ. Κυριακή
* ΚΥΔΑ. Κυδαθηναιεύς
* ΚΥΘ. Κυθήριος
* ΚΥΡ. Κυρείνᾳ
ΚΦΚΑ. ϚΦΚΑ.
Κ.ΦΡ. Κελεύσματι Φρατρίας
* Κ.Χ. Κοινοῖς Χρήμασιν
Κ$\overset{\omega}{\text{μ}}$. Κώμη
Κ$\overset{\omega}{\text{μ}}$. Κώμη
$\overline{\text{Κ}}\overline{\omega}$. Κώμης
ΚΩΡΑΥΛ. Κωφαύλης
* ΚΩC. Κωνσυλίβας

Λ

Λ. Τριάκοντα
* Λ. Τριακοσός
L. Πεντήκοντα
* L. Λυκάβας
Λ. Λυκάβας
Λ. . . . . .
L. Λύκιον
Λ. Δῆμος τῆς Ἀττικῆς
Λ. . . . . .
* Λ. Λύκιος
L. Λύκιος
Λ. Λοιπά
ΛΑΔΙΚΥC. Λαοδικεύς
ΛΑΚΙ. Λακιάδων
* ΛΑΜ. Λαμπροτάτῳ
ΛΑΜΠ. Λαμπρεύς
ΛΑΜΠΡ. Λαμπροτάτῳ
ΛΑΜΠΡΟΤΑΤ. Λαμπρότατον
ΛΓΕ. Λύκιος Γέλλιος
* ΛΕΓ. Λεγιῶνος
* Λ.ΕΓΝΑΤ. Λ.Ἐγνάτιον
* $\overline{\text{Λ}}$ΕΡΕΝ. Λ.Ἑρέννιον
ΛΕΥ. Λευκίῳ
* ΛΕΥΚ. Λευκονιεύς
$\overline{\text{ΛΕΥΡΟΝ}}$ Λευκίῳ Υἱόν
* ΛΕ$\overline{\omega}$ΝΙ Λεωνίδῃ
ΛΗΚΛΙΟΔΗ. βουλὴ καὶ ὁ δῆμος
* ΛΙΒ. . . . . .
ΛΙΒΑΝ. Λίβανος
ΛΟ. Λούκιος
ΛΟΔΙΚΕΥΙ. Λαοδικεῖ
ΛΟΥ. Λουκίῳ
* ΛΟΥΔ. Λᾶδι
ΛΟΥΣΙ. Λουσιεύς
ΛΥΣ. Λυσανίας
ΛΥΣΑ. Λυσανίᾳ
L.V.FΛ. . . . . .

* M.
M.
* M.
$\overline{\text{M}}$.
* M.
* M.
$\overline{\text{M}}$.
* M.
M.
M.
A
* M
H
* M.
$\overline{\text{M}}$.
MA.
MA.
* MAΓN.
MAI.
MAKEΔ.
* MAKEΔΟΝ.
MANΓΟΝ.
MAP.
MAP.
* MAP.)
* MAPA.) Μαραθώνιος
* MAPAΘ.)
* MAPK. Μαρκέλλου
MAPT. Μαρτίων
MAPTYP. Μάρτυρες
* MAT. Ματτίνῳ
MATPIN. Ματρινίᾳ
MB. . . . . .
* ME. . . . . .
ME. Μενῶν
ME. . . . . .
* ME. }
MEΓ. } Μέγιστον
MEΓICT }
MEΛ. }
* MEΛI. } Μελιτεύς
MEΛIT. }
MEΛITIN . . . . . .
* MEM. Μέμμιος
MEMM. Μέμμιος
MH. . . . . .
MH. Μῆνας
* MHN. Μηνῶν
MΗΡΟΠΟΛ. Μητροπόλει
MHΣ. Μὴν, vel μείς
MHC. Μνήμης
MHT. Μητήρ
MHTΡΟΔ. Μητροδώρῳ
MIΘΡ. Μίθρᾳ
MN. Μῆνας
MΝEAΣ. Μνείας
MNH. Μνήμης
MNH. Μνημεῖον
MNHM. Μνήμης
MNHC. Μνήμης
MNIAC. Μνείας
MNOC. Μηνός

ΜΟΝ.	Μονηταρίων
ΜΟΣΧ.	Μόσχω.
ΜΠΗ.	. . . . .
$\overline{\text{Μ}}-\overline{\text{Ρ}}$.	Μήτρ
ΜΡ.	Μήτηρ
$\text{Μ}\overline{\text{Ε}}$.	Μῆνας
$\overline{\text{Μ}}\Sigma$.	Μάρτυρες
$\text{MCT}^{\text{P}}\text{ACI}$.	Ἡμέρας δέκα
✱ ΜΤΡΙ.	Μυρρινούσιος
ΜΧ.	Μιχαήλ
✱ Μ.Χ.	Μνήμης Χάριν

N

N.	Τρεισκαιδέκα
✱ N.	Πεντήκοντα
N.	Νώνων
ΝΑΘ.	Νικτιῶνε
✱ N.	Νικηφόρος
✱ ΝΕ.	Νεώτερος
$\overline{\text{ΝΕ}}$.	
^{E} N.	
✱ ΝΕΑΠ$\overline{\text{ΟΛ}}$.	Νεαπολίτης
ΝΕΟΚΟΥ.	Νεωκόρω
✱ ΝΕΩ.	Νεωκόρος
✱ NI	Νικήσας
NIB.	Ἰνδικτιῶνος
NOB.	Νοεμβρίων
NOBEMBP.	Νοβεμβρίων
NOEMB.	Νοεμβρίας
✱ $\overline{\text{NP}}$.	Νεώτερος
✱ ΝΩ.	Νώνας
✱ ΝΩ.	Νωεμβρίω
ΝΩΝ.	Νώνων

Ξ

Ξ.	Ἑξήκοντα
ΞΥΣΤΑΡΧ.	Ξυσάρχην

O

O.	Ἑβδομήκοντα
O.	Ἑβδομηκοσός
✱ OI.	Οἵω
OIKAT.	Οἱ Κατοικοῦντες
OKTB.	Ὀκτωβρ ὼν
OKTΩBP.	Ὀκτωβρίων
ONHΣIM.	Ὀνησίμω
✱ OYAA.	Ὀυαλήριου
OYIΓIA.	Ὀυιγίλων
✱ OYA.	Οὔλπιος
OYAΠ.	Ὀυλπίω
OYPAN.	Ὀυρανίῳ

Π

Π.	Πέντε
✱ Π.	Ὀγδοήκοντα
Π.	Πεντήκοντα
✱ $\overline{\text{ΙΔ}}$.	Πεντήκοντα
Γ.	Πεντακόσια
$\overline{\text{Ι2}}$.	Πρό
Π.	Πόδες
Π.	Πόβλιος
✱ Π.	Πεντακόσια
✱ $\overline{\text{ΙΗ}}$.	Πεντάκις χίλια
✱ $\overline{\text{ΙΧ}}$.	

Π.	Δῆμος τῆς Ἀττικῆς
Π'.	Δῆμος
ΠΑ.	Πόβλιος Αἴλιος
ΠΑ.	f. Παλαιολόγω
✱ ΠΑΙ.	Πόβλιος Αἴλιος
✱ $\overline{\text{ΠΑ}}$ΙΑ.	Παιανιεύς
✱ ΠΑΙΟ.	Παιονίδης
ΠΑΙΟΝΙ.	Παιονίδης
✱ ΠΑΛ.	Παλατίνα
✱ ΠΑΛ.	Παλληνεύς
ΠΑΛΛΗ.	Παλληνεύς
ΠΑΜΦΙΛ.	Πάμφιλος
ΠΑΝΚΡ.	Παγκράτιον
ΠΑΝΤ.	Πάντων
ΠΑΠ.	. . . . .
ΠΑΠΙΡ.	Παπιρίω
ΠΑΡΑΚΑΤΙ.	Παρακατατεθεῖται
✱ ΠΑΡΑΜΙΘ.	Πωραμιθίαν
ΠΑΡΑΣΚΕΥ.	Παρασκευῆς
✱ ΠΑΡΗΣ.	Παρῆσαν
✱ ΠΑΡΘ.	Πάρθικον
ΠΑΡΟ.	Παροδεῖται
ΠΑΡΟΔΟΙΙ.	Παροδεῖται, vel Παροδεῦται
ΠΓΘΟΝ.	Παναγίαν Θεοτόκον
ΠΔ.	Πόδας
✱ ΠΕ.	. . . . .
✱ ΠΕΙ.	Πειραιεύς
✱ ΠΕΙΡ.	Πειραιεύς
ΠΕΝΤ.	Πένταθλον
ΠΕΡΓΑΣΗΘ.	Περγασῆθεν
✱ ΠΕΡΙΒΛ.	Περιβλήπτου
ΠΗ.	Πήλεξ
$\overline{\text{ΠΙΒ}}$.	$\overline{\text{ΗΙΒ}}$
ΠΙΤΘΕΥ.	Πιτθέυς
ΠΛΑ.	Πλάτος
✱ ΠΛΑΤ.	Πλάτος
$\overline{\text{ΠΛΙ}}$ΛΙΑ.	Ποβλιλία
$\mathring{\Pi}$.	Πόβλιος
✱ $\overline{\text{lol}}$	Πόδες
$\overline{\text{lol}}$.	Πόλιος
$\overline{\overline{\text{lol}}}$.	Πόβλιον
✱ $\Pi\overline{\text{Ο}}$.	Πόβλιος
ΠΟ.	. . . . .
✱ ΠΟΔ.	Ποδῶν
ΠΟΛΥΜΝΗ.	Πολυμνήστω
✱ ΠΟΜ.	Πομπεῖος
ΠΟΜΠΕΙ.	Πομπείω
ΠΟΜΠΟΝ.	Πομπώνιον
ΠΟΜΠΩ.	Πομπώνιον
✱ ΠΟΠ.	Ποπιλίου
✱ ΠΟΡΙ.	Πορικύς
✱ ΠΟΣ.	Ποσειδεῶνος
ΠΟΣΤΟΥΜ.	Ποστόμιος
Π.Π.	. . . . .
✱ Π.Π.	Πατρὶ Πατρίδος
Π.ΠΑΤ.	Πατέρα Πατρίδος
Γ^{P}.	Πρό
ΡΙ.	Πρό
Γ^{P}.	Πρεσβύτερος
✱ ℞.	Πρό.
℞.	
ΠΡ.	Πρό.
ΠΡ.	Προγεγραμμένων

℞.

℞.	Πρίμα
ΠΡ.	Πατήρ.
ΠΡΑΙΤΩΡ.	Πραιτωρίας
ΠΡΑΙΦΕΚΤ.	Πραιφεκτῳ
* ΠΡΕ.	Πρεσβύτερος
* ΠΡΕΣΒ.	Πρεσβευτήν
ΠΡΙΜΙΓ.	Πριμιγήνιος
℞.	Πρό
℞o.	Πρό
* ΠΡΟΓΕΓΡ.	Προγεγραμμένω
ΠΡΟ ΓΙ.	Προαγει
ΠΡΟΞΕΝ.	Προξένω
ΠΡΟΣΑΓΡ.	Προσαγραῖος
ΠΡΟΤ.	Πρώτης
ΠΡS.	Πέτρος
ΠCΡΓΕΕ.	Υ'πὲρ γῆς
* Π.Τ.	Πορίσαντες Τόπον
* Π.Τ.ΑΙΜ.	Πυβλίω Υ'ὸς Α'ιμιλίᾳ

P

P

P.	Ε'κατόν
P.	Πύβλιος
* PA.	Ρ'αβίριος
PIΓ.	Ε'κατοςὸς κ᾽ τρισκαιδέκαταιος
P.N.Z.	Ε'κατοςῦ πεντηκοςῦ κ᾽ ἑβδόμω
PNΣT.	Ε'κατον πεντήκοντα κ᾽ ἓξ
POH.	Ε'κατοςῦ κ᾽ ἑβδομηκοςῦ ὀγδόω
POTΦEIN.	Ρ'υφείνῳ
PPIΩN.	Ο'κτοβρίων
PΥΘHN.	Ρ'υφίνῳ
* PΩM.	Ρ'ωμαῖος
PΩMΥ.	Ρ'ωμαίω

Σ

* S.	Ε''ξ
Σ.	
C.	
* Σ.	Ε''κτω
* Σ.	Διακόσια
* C.	Διακοσιοςῆ
C	. . . . .
C.	Σύμβιος
C.	Πέντε
S.	Signum interpunctionis
C.	Cῦ
Σ.	. . . . .
C.	Ε'νθάδε
C.	Σωτείρας
C.	Σεβασῷ
Σ.	Σμυρναῖος
C.	Ε'ις
ΣAPAΠIΔ.	Σαραπίδος
ΣATΥP.	Σάτυρος
CE.	Σεπτεμβρίω
ΣEB.	Σεβαςά
* ΣEB.	Σεβαςοῖς
CEBAC.	Σεβαςῦ
ΣEBAΣT	Σεβαςῦ
ΣEBB.	Σεβαςοῖν δυοῖν

* ΣEBBB	Σεβαςῶν τριῶν
ΣEIMHΔEIK.	Σειμηδείκω
* ΣEK.	Σεκῆνδος
ΣEΞTIλ	Σεξτιλία
* ΣEOΥ.	Σεούηρον
* ΣEOΥAΣ.	Σεβαςῦ
ΣEOΥAΣT.	Σεβαςῦ
ΣEΩΥI.	Σεβήρῳ
* ΣEΠ.	Σεπτεμβρίω
* CEΠT.	Σεπτεμβρίως
ΣEΠTIM.	Σεπτίμιον
ΣEPA.	Σεραπιῶνος
ΣHΛ.	Σηλήνῃ
CI.	Coῦ
CKIANΘI.	Σκιανθινῦ.
CKN.	Διακοσιοςήν
* ΣMΥP.	Σμυρναίων
* ΣOΥN.	Σουνιεύς
ΣΠAΘAIΩ.	Σπαθαρίῳ
* ΣΠEIP.	Σπείρας
Σρῖ.	Σωτῆρι
ΣΣ.	Συγκλήτω Συγχωρήσει
* SS.	Δὶς ἕκτον
ΣΣ.	Βίσωμον
ΣΣΣ.	. . . . .
* Σ T.	Στεφανωθείς
* ΣT.	Στατίω
* CTA	Στάτιος
ΣTAT.	Στάτιος
* ΣTEI.	Στειριεύς
ΣTEΛ.	Στελλατίνᾳ
* ΣTEΦ.	Στέφανοι
CTεΦAN.	Στέφανος
CTH.	Ε''τη
* ΣTPA.	Στράτηγον
ΣTPAH̄ON.	Στράτηγον
* ΣTPAT.	Στρατονίκης
ΣΥ.	. . . . .
ΣYMBOΥΛIOΓ A P.	Συμβολαιογράφος
ΣTP.	Σύρος
ΣΩ.	Σῶμα

T

T.	Τρίων
T.	Τριακόσια
T.	Τάλαντον
* T.	Τίτω
T.	Τίτον
T.	Τόν
* T.	Τῆς, τῶν
T.	Τῇ
T.	Τό
TAIEP.	Π'ατέρ
TAPΓHΛ.	Ταργηλιῶνος
* TΔ.	Τὸ τέταρτον
T.Δ.B.K.Δ.E.	Τῷ Δόγματι Βυλῆς Καὶ Δόγματι Ε'κκλησίας
TE.	Τέρμων
TE.	Σεβαςῷ
TEIBE.	. . . . .
* TEIM.	Τειμάς
TEΣΣAPA.	Τεσσαράκοντα

T.H.	Τῆ
TI.	Τ῾ιῷ
* TI.	Τιβέριος
TIB.	Τιβέριος
TIBEP.	Τιβερίῳ
TI POI.	Πρὸ Ι
K.	Ε῾κ τῶν
T.K.I	Τιβερίῳ Κλαυδίῳ Ι῾νάχῳ,
TNEYM.	Πνεῦμα
°T.	Τό
TOT.	.....
TPA.	Τραιάνῳ
TPAIAN.	Τραιάνῳ
TPI.	Τῇ πρό
* TPIE.	Τριεράρχης
* TPINE.	Τρινεμεύς
* TPIΣA.	Τρεισκαίδεκα
TPOΦI.	Τρόφιμος
TΣTI.	.....
	Υ
Ÿ.	Εἴκοσι
Υ.	Τετρακοσιοςδὸς
Υ.	Interpunctio
Υ.	Υ῾πέρ
* Υ.	Υ῾ιόν
* Ῡ.	Υ῾ιός
Υ.	Τίτον
* Ύ.	Υ῾πατεία vel Υ῾πάτῳ
Υ.Β.	Υ῾πομνήματι Βυλῆς
* Υ.Β.Δ.	Υ῾πό βυλῆς Δόγματι
ΥΠ.	Υ῾πό
ΥΠ.	Υ῾πάτῳ
ΥΠΑ.	Υ῾πατον
* ΥΠΑΤ.	Υ῾πατείᾳ
ΥΠΑΤ.	Υ῾πάτοις vel Υ῾πάτοιν
ΥΠΑΤΟ.	Υ῾πάτον
ΥΠΟΔ.	Υ῾ποδιακόνῳ
ΥΠΟΛΑΜΑ.	Υ῾πόμναμα
ῩΠ̄Π̄.	Υ῾πάτων
ΥΠΠΑΤ.	Υ῾πάτοις
	Φ
Φ.	Εἴκοσι ϗ ἕνα
* Φ.	Πεντακόσια
Φ.	Πεντακοσιοςδὸς
Φ.	Interpunctio
Φ.	Φρυγίᾳ
* Φ.	Φλάβιον
Φ.	Φεβρυαρίων
* ΦΑΛΗ.	Φαληρεύς
* ΦΑΡΝΑ.	Φαρνάκῳ, vel Φαρναβάζῳ
* Φ̄Ε̄.	Ω.Ε
ΦΕΒΡC.	Φεβρυαρίων
ΦΕΙΔΙ.	Φειδίᾳ
* ΦΗΓ.	Φηγέσιος
ΦΗΓ.	Φηγαιεύς
* ΦΗΓΑΙ.	Φηγαιεύς
ΦΗΛΙ.	Φήλικος
* ΦΙΛΑ.	Φιλαίδης
ΦΙΛΗΜΩΝ.	Φιλήμωνος
ΦΙΛΟCΟΦ.	Φιλοσόφος
ΦΙΛΟΣΤΟΡ.	Φιλοσόργιος
ΦΙΛΟΣΤΡΑΤ.	Φιλοστράτῳ
* ΦΙΛΟΧΡ̄Σ̄.	Φιλοχρίσῳ
* ΦΛ.	Φλαβία
* ΦΛΑ.	Φλαβίῳ
* ΦΛΑΒ.	Φλάβιος
* ΦΛΑΜ.	Φλάμην
ΦΛΑΤ.	Φλάυιος
* ΦΛΤ.	Φλυεύς
ΦΟΥΛΒ.	Φυλβῷ
ΦΥ.	Φυλή, & Φυλέτης
* ΦΥ.	Φυρνεύς
ΦΥΛΑΡΧ.	Φυλάρχων
ΦΥΛΑΣΙ.	Φυλασίῳ
* ΦΥΡΝ.	Φυρνεύς
ΦΧΟΒΜΒ.	ϚΧΟΒΝΙΒ
ΦΩΣΦ.	Φωσφόρῳ
	Χ
X.	Δέκα
Χ.	Ε῾ξακόσια
X.	Χίλια
* Χ.	Χάριν
Χ.	Δηνάρια
* Χ̿.	Δηνάρια
Χ.	Κατάθεσις, vel Χωρίον
X̄.	Χιτόνιος
ΧΑΡ.	Χάριν
* ΧΕΙΛ.	Χειλιάρχῳ
* ΧΕΙΡ.	Χειρυργός
ΧΙ.	Χριςῷ Ι῾ησῷ
* ΧΟΛΑΡ.	Χολαργεύς
* ΧΟΟΡ.	Χόορτος
ΧΟΩΝ.	Χιλίων
* Ⳟ.	Χριςός
Ⳟ C.	Χριςός Cωτήρ vel ΧριςόC
X̄PTŌ.	Χριςῷ
X̄PȲ.	Χριςῦ
X̄PΩ̄.	Χριςῷ
ΧΣ.	Χριςός
ΧC.	.....
ΧS.	.....
X̄C̄.	Χριςός
ΧC ΥΠ Γ	Κειροτονοθέντος ὑπό Γερουσίας
* Χ̄ω̄.	Χριςῷ
ΧΩΡΕΠΙΣΚ.	Χωρεπισκόπου
	Ψ
* Ψ.	Ε῾πτακόσια
Ψ.	Interpunctionis signum
* ΨΑΦΙ	Ψαφιδεύς
* Ψ.Β.	Ψηφίσματι Βουλῆς
* ΨΗ.Β.	Ψηφίσματι Βουλῆς
	Ω
Ω.	Εἴκοσι ϗ τέσσαρας
Ω.	.....
Ω.	Ο῾κτακόσια
Ω.	Ο῾κτακοσιοςδὸς
Ω.	Ω῞ρας
Ω.	Ωκτοβρίαις
* ΩΑΘ.	Ω῞αθεν
* ΩΡ.	Ω῾ραις
ῼ	Ω῾ρας
ω.X̄P.A.	Ω῾μέγα Χριςὸς Α῞λφα

ADDENDA

Interim dum ſuperior Notarum Graecarum Series excuderetur, vel ubi maxima ipſarum pars recenſita iam fuerat, complures aliae contractae voces, aut Notae ſeſe mihi obtulerunt partim in editis Libris, partim etiam in Sherardianis Marmoribus, quorum exemplum a Cl. Salvinio excerptum nuper inſpexi. Itaque coronidis, vel Appendicis inſtar illas hic alphabetica ſerie diſponere, vel recenſere nunc libuit: quemadmodum ceterae ab erudito ſtudioſoque Lectore ſeligi, adiungique poterunt, quae curas, oculos, ac diligentiam meam effugerint, aut ex Marmoribus aliis in lucem prodituris affulgebunt.

A

* A. IN Capitolino Marmore, quod ex Muratorio iam protuli ad Notam Z, ubi Muratorius exhibet ΓΑ. CΩKPATH, Cl. Maffeius legit TA CΩPATH, adeoque interpretatur Τίτῳ Α'υρηλίῳ Σωράτῃ; quamvis in charactere, inquit, vel ſigla A *gentilitium ab* A *litera incipiens latere quodcumque poſsit*. Itaque fortaſſe Α'ιλίῳ, vel Α'ιμιλίῳ hic intelligi, legique poterit.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ. Α'λεξανδρεύς. Donius Claſs. IV. num. 58. pag. 149.

ΦΛΑΟΥΙΟΣ
ΤΕΡΠΝΟΣ
ΚΙΘΑΡΩΙΔΟΣ
ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ

Cl. Gorius Α'λεξανδρεὺς ibi legendum eſſe iam viderat, idemque marmor a Reineſio Cl. XI. n. 13. pag. 613. prolatum eſſe monuerat. Sed in Reineſio duo verſus alii reperiuntur; adeoque marmor ita deſinit:

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕ
ΥϹ. ΕΤΩΝ ΚΓ.
ΑΦΘΟΡΟΣ.

ΑΝΤΩΝΕΙΝ. Α'ντωνείνου. Muratorius p. 242. n. 1.
Μ ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΑΝΤ
ΩΝΕΙΝ . ΚΑΙ . Λ . ΑΥΡΗΛΙΟΥ ΟΥΗΡΟΥ

ΑΣΚΛΗ. Α'σκληπιείοις. In marmore Epidauri poſito, quod Diſſert. V. exhibui
ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ ΔΕΞΗ ΕΝ ΑΓΩΣΙΝ ΑΣΚΛΗ ΝΙΚΗΤΗΣ
Siquidem Epidauri *Aſclepia* Feſta, ſive Certamina peragebantur.

ΑΥϹ. Α'υτός. In Oxonienſi marmore n. 33. p. 306.
ЄΧЄΤΩ ΑΥϹ ΤΑϹ ΑΡ . . ΤΩΝΑΓ . .
ubi perſpicue legendum eſt Α'υτὸς; ut ex integro marmoris contextu facile deprehendi poteſt. Vide Diſſert. III. pag. LIII.

B

Β Τὸ δεύτερον. In eximio Marmore, quod a Reineſio profertur Claſ. III. num. 84. legitur:
ΔΗΜΑΡΧΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ Β ΥΠΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ

At in accuratiſſimo Sherardi apographo, quod Salvinius expreſſit, Sigla, ſive character ille ita formatur Β.

ΒΩ. Βώμους. Chishullus in *Antiquitatibus Aſiaticis* pag. 68.

ΕΠΡΟΣΤΕΤΑΓΕΝΔΕΚΑΙΘΥΣΙΑΝ
ΤΩΙΘΕΩΙΠΕΡΕΙΑΧΙΛΙΑΚΑΙΒΩ. ΔΩΔΕΚΑ

Cl. Editor ibi Βώμους ſupplendum eſſe obſervaverat; ideoque latine reddidit *ſimul etiam Deo (Apollini) Sacrificium ordinavit, Victimas mille, & Aras duodecim.*

Γ

ΓΟΝΕ. Γονέων. Heſſelius in *Appendice Praef.* inter marmora Epheſina. Vide in ΣΤΡΑΤΩ.

ΓΟΡΤΥ. Γορτύεως vel Γόρτυος. In Tegeate marmore, quod Diſſert. V. illuſtravi
ΜΙΚΙΩΝ . ΓΟΡΤΥ
Ibi nimirum *Micionis* patrem exprimi, adeoque non Γορτύνιος, ſed Γορτύος, legendum eſſe obſervavi.

ΓΟΡΤΥΝΙ. Γορτυνίων. Gruterus pag. 1090. n. 11. marmor *Gortynae* poſitum exhibet, in quo *Agorius Praetextatus Proconſul* honoratur:

ΔΟΓΜΑΤΙ. ΤΗΣ. ΛΑΜΠΡΑΣ. ΓΟΡΤΥΝΙ. ΒΟΥΛΗΣ

Decreto illuſtris Gortyniorum Senatus.

ΓΥΜΝΩ. Γυμνικῷ. Sponius Itiner. pag. 111. marmor Thyatirae poſitum exhibet, quo Senatus honorat civem

ΚΟΣΜΗΣΑΝΤΑ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΕΝ ΤΕ ΤΩ ΘΥΜΕΛΙΚΩ ΚΑΙ
ΓΥΜΝΩ ΑΓΩΝΙ

Itaque, niſi vel in marmore, vel in Sponii apographo mendum irrepſerit, perſpicue certoque Γυμνικῷ legendum erit, ut *Gymnicus* Agon a *Thymelico* diſtinguatur.

Δ

Δ. Δ Ευτεραίᾳ *ſecundo, ſecunda vice.* Chishullus in *Antiquit. Aſiat.* pag. 150. Marci

ci Antonii Triumviri Epistolam anno V. C. 717. scriptam exhibet, quae lacunis rite suppleris ita exorditur

M.ANTΩNIOSAYTOKPAT
ΩPYΠATOSAΠOΔEΔEI
ΓMENOSTOB̄KAITOΓ
TPIΩNANΔPΩNTHΔ...
TΩNΔHMΩSIΩNΠPA
ΓMATΩNΔIATAΞEΩS

M. Antonius Imperator Cos. designatus iterum & tertio; III Vir secundo Reipublicae constituendae. Itaque doctissimus Editor feliciter observavit charactere Δ, sive nota ΔEYT, intelligendum esse *τῇ δευτεραίᾳ*; quod nimirum Antonius anno V. C. 717. *Consul secundo*, & *Triumvir secundo* processerit.

ΔΔΔΔΔ. Reinesius Class. XX. num. 384. pag. 986.

SABBAƎO IN PACE
ΔΔΔΔΔ KK DECEMBRIS

Nisi characteres illi ΔΔΔΔΔ solius ornatus caussa exarati fuerint, ut in Aringhio Lib. IV. c. 37. pag. 327. alibique saepius characteres alii V, I, & O in marmoribus observantur, fortasse coniicere, vel suspicari quis possit illos *unitatis* vices hic gerere; adeoque *quinto Kalendas* legendum esse; sicuti character etiam Z interdum *unitatis*, vel characteris I, locum obtinere conspicitur.

ΔEΞH; *Δεξηράτῳ*. In Tegeate marmore, quod Diss. V. exposui, inter victores alios habetur

ΔEΞHPATHΣ ΔEΞH

ubi *Dexeratis* patrem intelligendum, ideoque *Δεξηράτῳ* supplendum esse conieci; quemadmodum prorsus in alio marmore nominatur ΞENOΦANHΣ ΔEΞH, ibique similiter *Δεξηράτῳ Dexeratis* legendum erit. Vide in ΑΣΚΛΗ.

ΔEΤON. *Δέκατον*. Donius in Schedis adhuc ineditis pag. 63. marmor exhibet *in Ecclesia D. Pancratii extra Vrbem* positum, atque in *Nicolai Alemanni Schedis* exscriptum

H ΠOΛΛA AΓPYΠNOYCA NYN EYΔEIC AμEPIμNOC
KAPTEPIA ΓATKYTATH EIPHNH μEN ETΩ COI EN K̄
ACKΛHΠIOΔOTOC CYMB ΩC AC ΠEKEΔETON ETOC
ANTI ΠOΛΛΩN ETEPI EC ΩN MNHMHC XAPIN EΓPAΨA
K.AμH ΦEB PAPIΩ ΠPO.Δ.NONNΩN

Elegans Epitaphium istud latine reddi sic potest: *Quae multum vigilasti, nunc tranquilla dormis, Carteria dulcissima. Pax quidem tibi sit in Domino. Asclepiodotus, qui una* cum coniuge Carteria *vixi quintum, & decimum annum, pro beneficiis multis memoriae gratia* titulum *scripsi. Obiit mense Februario IV. Nonas*

ΔH. *Δηνάρια*. Inter inedita Sherardi Marmora a Salvinio exscripta sepulcralis titulus Smyrnae positus exhibetur ita desinens

ΑΠOTEIΣEI TΩ NAΩ TΩ
ΣMYPNAIΩN ΔH ✠ AΦ.

solvet templo Smyrnaeorum denarios MD. Etenim, cum Marmoris autor, aut quadratarius vocem *Δηνάρια* nitide explicateque scribere coepisset, consuetam quoque *Denariorum* notam appingere maluit; adeoque denariorum nomen Sigla, simulque etiam contractae vocis ope expressit.

ΔHΛ. *Δηλίο*, pro *Δηλίᾳ*. In Sandvicensi Marmore, quod Differt. VI. proferetur, versu 33. habetur

ΥΠEP TΨOKΛEOYΣ ΔHΛ

ibique in spatiis adhuc superstitibus numerales solum notas TH inseri, vel restitui posse demonstravi; ut proinde vox *Δηλίο* non explicate exarata, sed contractionis ope ibi indicata videatur.

ΔIAK. *Διάκονος*. In Marmoribus Sherardianis, quae ex Salvinii Schedis exscripsi,

ΔIAKᵒ ΓEOPΓIΣ

ubi perspicue certoque *Διάκονος Γεόργις* supplerì debet; quum *Γεόργις* pro *Γεόργιος*, sicuti *Κύρις* pro *Κύριος*, sequioribus temporibus diceretur.

E

E. E'K. Muratorius pag 1715. n. 13.

NEIKH. ΔΩPΩΘEOY. EMEΛIΘEΩN

ubi perspicue reddi debet *Nice Dorothei ex Melitensibus*.

Θ

Θ. X*ίλια mille*. Gruterus pag. 896. n. 10.

...SERVEIS. CONTVL. ⊢S. Θ. Θ. Θ. Ψ. V
...MAG. X. DEDIT ⊢S. S. S

Scaliger in Gruterianis Indicibus c. xx. ibi legendum esse putavit *tria millia quingentos Victoriatos*. Aegre tamen adducor ut in Latino antiquo Marmore *Sestertiorum* summa graecis characteribus exprimatur. Fortasse priori loco ↀIↃ. ↀIↃ. ↀIↃ. exaratum fuerat, quae *millenarii* nota apud Romanos erat, cuius loco graecum Θ facile irrepsisse potuit.

Θ.M. *Θεοῖς Μανίβους Diis Manibus*. Muratorius pag. 1486. n. 10.

Θ.M.

Θ : M
ONHCIMOY
ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΜΝΗΜΗC ΕΙΝΕ
ΚΕΝ ΕΠΟΙ
ΗCΕΝ

Diis Manibus Oneſimi Alexandra memoriae cauſſa poſuit.

ΘΕΟΘ. Θεόθεν *divinitus*. In Oxonienſi marmore num. 33. pag. 306.

ΤΩΝ ΑΓ . . ΙΗΘΕΟΘΟΡΠΡΩΝ

In eiuſmodi perplexo, obſcuroque marmoris loco de *tercentis octodecim* Nicaeni Concilii *Patribus*, qui τὰς ὅρους *definitiones*, aut *canones* poſuerunt, agi rationibus, exemplisque variis oſtendi Diſſert. III. pag. LIII. Itaque legendum, ſupplendumque putavi Τῶν Ἁγίων ΡΙΗ Θεόθεν Ὁρισάντων Πατρῶν *Sanctorum CCCXVIII. Patrum, qui divinitus definierunt*.

I

I. INter Sherardianas Inſcriptiones a Salvinio excerptas ſepulcralis hic titulus reperitur

ΕΡΜΟΚΡΑΤΗΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ Ι Ο ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΣ ΕΡΜΙΠΠΟΣ Ι ΚΑΙ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΣ ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΕΠΟΙΗΣΑΝ Ι ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟΝ

Character I, qui vocibus interiicitur, certe non aliud, quam interpunctionis ſignum, eſse videtur; quemadmodum prorſus characteres alios Δ, Υ, S interpunctionis inſtar uſurpatos eſſe iam vidimus.

ΙΔΙΟ. Ἰδιώτων. In Sandvicenſi Marmore ver. 27.

ΟΙΔΕ ΤΩΝ ΙΔΙΟ . ΤΟ Τ · ΚΟ ΑΠΕΔΟΣΑΝ

ubi perſpicue integra vox Ἰδιώτων, quae ſemel iterumque in ipſo Marmore reperitur, intelligi, ſupplerique debet, ut Diſſert. VI. oſtendetur.

K

Κ. Κτρίῳ. Donius in Schedis adhuc ineditis pag. 63. Vide ſupra in ΔΕΤΟΝ.

Κ. Α. Κάτθανε, ſive Κατέθηθε. Donius in Schedis adhuc ineditis pag. 63. Vide in ΔΕΤΟΝ.

ΚΑΡ. Καρμίνιον. Sherardianum Marmor, quod ex ineditis Salvinii Schedis exſcripſi

ΜΑΡ. ΟΥΛ. ΚΑΡ. ΚΛΑΥΔΙΑΝΟΝ

Quamvis enim eadem Sigla ſaepius in Marmore reperiatur, alicubi tamen explicate legitur ΚΑΡΜΙΝΙΟΝ.

ΚΕΝΤΙΝΑΡ. Κεντηναρίων. Gruterus pag. 1160. num. 17. Vide in ΧΟΩΝ. De *Centenarii* vero nomine, ac ſignificatione videndi Cedrenus, Meurſius, aliique plures in *Gloſſariis*.

ΚΛΑ. Κλαύδιος. Muratorius pag. 1685. n. 15.

Θ Κ
ΕΝΘΑΔΕ ΚΕΙΜΕΘΑ ΕΡΜ
ΙΟΝΗ ΕΥΤΙΚΗ *IIIII* ΑΟΥ
ΚΑ . ΚΛΑ . ΕΡΜΙΑΝΟC

Diis Manibus. Hic iacemus Hermione Euthyche . . . ai, & Claudius Hermianus.

ΚΥΙΝΤ. Κύιντος. Inter Sherardi Inſcriptiones, quas ex Salvinii Schedis excerpſi, eximium Marmor reperitur, in quo legitur:

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ
ΥΠΕΡ ΥΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΣΡΙΑΣ ΚΑΙ ΑΙΩΝΙΟΥ
ΔΙΑΜΟΝΗΣ ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ ΗΜΩΝ
ΦΛ. ΙΟΥΛ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΟΥ ΕΥΣΕΒΟΥΣ
ΑΗΤΗ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΦΑΝΕΣΤΑΤΟΥ
ΚΑΙ ΓΕΝΝΑΙΟΤΑΤΟΥ ΚΑΙΣΑΡΟΣ ΦΛ. ΚΥΙΝΤ
ΕΡΩΣ ΜΩΝ ΑΞΙΟΣ Ο ΔΙΑΣΗΜΟΤΑΤΟΣ ΕΓΕΜΩΝ

N

ΝΕΟΣ. Νεώτερος. Cyriacus pag. 39. n. 253. marmor exhibet Spartae poſitum, in quo cives, ac magiſtratus aliqui recenſentur, atque inter illos memorantur

ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ . ΔΗΜΟΣΙΟΣ
ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ . ΝΕΟΣ . ΔΗΜΟΣΙΟΣ

Quum Leichius marmor ipſum ex Muratorii pag. 595. n. 1. protuliſſet, interpretatur: *Nicocles Actuarius iunior*: quod eo ſenſu Δημοσίου vocem a Demoſthene uſurpatam eſſe Reineſio duce obſervaſſet; adeoque vocem Νέος alteri voci Δημόσιος coniungendam exiſtimat: perinde quaſi Spartae Demoſius *ſenior*, a Demoſio *iuniore* diſtingueretur. Ego vero vocem Νέος ad *Nicoclem* referendam eſſe, atque in illa, veluti compendio, integram vocem aliam Νεώτερος deliteſcere exiſtimavi, quae frequentiſſime in Graecis, ac Latinis marmoribus obſervatur, ut ex duobus cognominibus civibus in marmore memoratis unus ab altero diſtinguatur. Itaque, cum uterque *Demoſius* uno eodemque *Nicoclis* nomine vocaretur, ipſorum ſecundus Nicocles Νεώτερος *iunior* hic dictus erit.

O

ΟΡ. Ὁρισάντων. In Oxonienſi Marmore num. 33. pag. 306. quod protuli, ac illuſtravi Diſſert. III. pag. LIII.

Π

ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ. Παραπροστάτα. In aerea Gelenſium Tabula apud Gruterum pag. 401.

ΕΠΙ ΙΕΡΟΘΥΤΑ
ΝΥΜΦΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ
ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑ ΤΑΣ ΒΟΥΛΑΣ
ΠΡΟΒΔΡΕΥΟΥΣΑΣ ΤΑΣ ΦΥΛΑΣ
ΤΩΝ ΤΑΛΕΩΝ &c.

Ibi perſpicue ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑΤΑ Dorice pro ΠΑΡΑΠΡΟΣΤΑΤΟΥ exarari debuerat; ut nempe exprimeretur Nymphodorum illum, qui *Hierothyta*, vel *Sacerdos* erat, Senatus etiam *Praeſidem* fuiſſe dum *Hylleorum* Tribus praerogativa Prytaniae, vel praecedentia fungeretur.

ΠΕ, Πέμπτον. Donius in Schedis adhuc ineditis pag. 63. Vid. in ΔΕΤΟΝ.

ΠΙΤΤΑ. Πιττάκα. Inter Sherardi Marmora, quae Salvinius exſcripſit, epigraphe reperitur ita deſinens:

ΕΠΙΜΕΛΕΘΕΝΤΩΝ ΖΗΝΩΝΟΣ
ΤΟΥ ΖΗΝΩΝΟΣ Γ̄ ΠΕΛΕΩΣ
ΕΥΓΕΝΕΤΟΡΟΣ ΤΟΥ ΑΤΤΑΛΟΥ
ΕΡΑΚΛΕΙΔΟΥ ΠΙΤΤΑ ΠΕΛΟΠΙ
ΔΟΥ ΤΟΥ ΕΥΝΟΥ ΝΕΟΠΟΙΩΝ.

Facile hic integra Πιττάκα vox intelligi, ſupplerique debet; quemadmodum in Sigla Γ̄ nomen aliquod deliteſcet, quo civis *Pelei* filius indicetur. De ΝΕΟΙΣ autem, ac ΝΕΟΠΟΙΟΙΣ videndae Epiſtolae ad Magliab. Tom. III. pag. 354.

ΠΡΕCΒΥ. Πρεσβυτέρα. In Schedis adhuc ineditis Donii Marmor Panormi poſitum exhibetur ita deſinens

ΔΙ ΕΠΙΤΡΟΠΗC ΚΑΙ ΠΑΡΑCΤΑCΕΩC
ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΤΟΥ .... ΠΡΕCΒΥ ΚΑΙ ΤΑΒΟΥΛΑΡΙ-
ΟΥ † ΕΝ ΕΤΕΙ .. ΦΠΘ ΙΝΔΙΚΤΙΩΝΟC ΔΕΥΞΑCΘΕ
ΑΥΤΩ .. †.

Poſtremis vocibus, ac numeralibus notis exprimitur annus Mundi ϛΦΠΘ 6589. ſive Chr. 1081. quo Indictio Δ, hoc eſt IV, decurrebat. Perſpicuus autem ſenſus omnino poſtulat ut in ſuperiori verſu legatur ΠΡΕCΒΥΤΕΡΟΥ.

* ΠΡΙ, Πατρί. Cl. Maffeius Notam hanc protulit, diſſimulato marmore, in quo reperiatur. Alterius tamen marmoris, Siglaeque exemplo mox proferendo facile eiuſdem valor, & uſus oſtendi poterit.

ΠΡΙΔΙ. Πατρίδι. Inter Sherardi Marmora a Salvinio exſcripta

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ. ΑΥΡ. ΧΡΥCΠΩC ΤΟΥC ΠΕΝΤΕ
ΕΡΩΤΑC ΤΗ ΓΛΥΚΥΤΑΤΗ ΠΡΙΔΙ

ΠΡΩΝ. Πατρῶν. In Oxonienſi marmore p. 306. num. 33.

ΤΩΝΑΓ . . ΙΗΘΕΟΘΟΡΙΠΡΩΝ

ubi legendum eſſe conieci ΤΩΝ ΑΓίων ΡΙΗ ΘΕΟΘεν ΟΡισάντων ΠατΡΩΝ *Sanctorum CCCXVIII. divinitus definientium Patrum*. Vide Diſſert. III. pag. LIII.

Ρ

ΡΟΥ. Ῥουφίνου. Muratorius pag 1397. n. 1.

ΡΟΥ
ΡΟΥΦΕΙΝΟΥ ΤΑΦΟC ΟΥΤΟC ΟΝ ΔΕΥΤΕΡΙΟΝ ΠΟΤΕ ΚΛΗΖΟΝ

Nullus hic dubito quin mutila, vel imperfecta voce ΡΟΥ integrum *Rufini* nomen exprimatur; ſive quod tumulati viri nomen, quod mox explicate exprimitur, in ipſa tituli fronte contractionis ope indicatum fuerit; ſive potius quod, cum quadratarius primam nominis ſyllabam exaraſſet, ceteraſque voces in eadem ipſa linea contineri, vel inſcribi non poſſe conſpiceret, rurſus integrum *Rufini* nomen ceteraſque voces in ſequenti verſu exaraverit.

Σ

CΕΠΤΕ. Σεπτεμβρίων. Muratorius p. 1928. num. 5.
ΠΡΟ. ΕΙΔ. CΕΠΤΕ
Pridie Idus Septembres.

ΣΡΙΑΣ. Σωτηρίας. In Sherardiano marmore. Vide ſuperius in ΚΥΙΝΤ.

* ΣΤΕΙ. Στειριεὺς *Stirienſis*, ex *Stiria* Atticae Populo. Sponius Itin. pag. 48.
ΑΦΡΟΔΕΙΤΟC ΑΦΡΟΔΕΙ ΣΤΕΙ
Aphroditus Aphroditi fil. *Stirienſis*.

ΣΤΡΑΤΩ Στρατωνίκης. Heſſelius inter Epheſina marmora num. 66. inſcriptionem exhibet, qua cives *Vlpiam Evhodiam Mudianam* honorant

ΤΗΝ ΙΕΡΕΙΑΝ ΤΗ. ΑΡΤΕΜΙΔΟC ΘΥ-
ΓΑΤΕΡΑ ΜΟΥΔΙΑΝΟΥ ΚΑΙ ΕΥΟΔΙΑC
ΕΚΓΟΝΗΝ ΣΤΡΑΤΩΝΟC ΚΑΙ ΔΙΟΝΥCΙ
ΟΥ ΓΕΝΟΥC ΕΧΟΥCΑΝ ΑΝΟΘΕΝ ΙΕ
ΡΕΙΩΝ ΚΑΙ ΚΟCΜΗΤΕΡΩΝ Α
ΔΕΛΦΗΝ ΟΥΛΠΙΑC .. ΣΤΡΑΤΩ ΚΟC
ΜΗΤΕΙΡΗC ΤΕΛΕCΑCΑΝ ΤΑ ΜΥ
ΣΤΗΡΙΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ ΤΑ ΑΝΑΛΩ
ΜΑΤΑ ΠΟΙΗCΑCΑΝ ΔΙΑΤΩΝ ΓΟΝΕ.

Τ

ΤΕ. Muratorius pag. 1847. n. 9. ex Donio titulum exhibet in Eccleſia S. Pancratii poſitum

ΕΝΘΑΔΕ ΚΑΤΑΚΙΤΕ
ΤΕΟΤΗC ΜΑΚΑΡΙΑC
ΜΝΗΜΗC ΚΑΛΛΙΝΙ
ΚΟC ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥΤΟΥ
ΤΕΩΝ ΖΗCΑC ΕΤΗ ΚΕ

Perſpicue apparet quod Sigla, vel potius ſyllaba ΤΕ ſola marmorarii oſcitantia redundat, iterato nempe exarata fuit; adeoque

que non Siglis, sed syllabis, aut vocibus illis accensenda erit, quae temere in marmoribus repetitae subinde occurrunt. Itaque latine reddendum: *Hic iacet beatae memoriae Calinicus*. Quandoquidem vero in autographis Donii Schedis praeter Monogramma ☧ quod primae voci praemittitur, ita vox, aut characteres illi ΤΟΥΤΟΥ exprimuntur, ut potius ΓΟΥΓΟΥ legendum videatur, ambigere quis possit an ΤΟΥΤΟΥ ΤΕΩΝ, sive ΓΟΥΓΟΥΤΕΩΝ exaratum olim fuerit. Quaecumque tamen lectio admittatur, dubitari vix poterit quin eiusmodi voce, quaecumque illa sit *Calinici* patria demonstretur; quemadmodum saepius in Christianorum illorum titulis, qui procul a patria tumulati fuerant, natale ipsorum solum hac ipsa formula exprimitur. Vide in Κω.

Υ

ΥΝ. Muratorius pag. 1776. n. 1. hoc marmor Palmyrae positum exhibet

ΑΦΙΕΡωΘΗ ΑΔΙΔΥΝΔΙΟΥ ΤΟΥ ΑΜΦΕΤΟΥC
ΔΙΑ ΜΑΤΕΡΝΟΥ ΚΑ(ΙΠ)ΑΠΠΟΥ ΚΑΙΜΑΙΚΟΥΚΝΕΤΜΗ
Υ Ν

Perspicuum est quod in secunda voce refingi, legique debet ΑΥΔΥΝΑΙΟΥ, ut nempe *Audinaeus* Syro-Macedonum, adeoque Palmyrenorum, mensis exprimatur. Itaque latine reddiderim: *Dedicata est Audynaeo* mense *DXXXXI. anni a Materno, & Pappo, & Marco* . . . Annus autem ille 541. in notissima Palmyrenorum aera cum anno V. C. 982. sive Chr. 230. concurrit. Quandoquidem vero postrema Marmoris verba mire vitiata videntur, facile intelligi, vel definiri non potest quid characteribus, aut Siglis illis ΥΝ indicetur. Fortasse, & ipsae quoque numerales annorum notae censeri poterunt, ut annus CCCCL in eadem Palmyrenorum aera exprimatur, sicuti in aliis Palmyrenis Marmoribus annus ipse ΝΤ 450. reperitur.

Φ

ΦΑ. Φάβιος. Hesselius inter Ephesina marmora num. 55.

Τ ΦΑΜΟΥΝΑΤΙΟΣ ΦΙΛΟΣΕΒΑΣΤΟΣ
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ ΚΑΙ ΑΣΙΑΡΧΗΣ

ubi *Titus Fabius Munatius* intelligi exponique debet; nisi fortasse ΦΛ. exaratum, & Φλάβιος legendum sit.

ΦΛ. Φλυεὺς, sive Φλιάσιος. Cyriacus pag. 14. num. 18.

Η.ΕΞ.ΑΡΕΙΟΥΠΑΓΟΥ.ΒΟΥΛΗ.ΚΑΙ.Η.ΒΟΥΛΗ.
ΠΕΝΤΑΚΟΣΙΩΝ.ΚΑΙ.Ο.ΔΗΜΟΣ.Ο.ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΤΟΥ.ΑΤΤΑΛΟΥ.ΦΛ

Quum *Attali* nomen civis illius patrem exprimat, cui honores ab Athenienssi Senatu Populoque decreti fuerant, Sigla ΦΛ, quae proxime patris nomen consequitur, usitata Athenienssium methodo Atticae Populum indicabit, cui civis ille, eiusque pater Attalus inscriptus erat; adeoque, si ad aliquem ex Populis hactenus exploratis referri ille debeat, vel ex *Phlyunte*; vel ex *Phlia* censendus erit.

ΦΛ. Φλάβιος. Muratorius pag. 153. n. 3.

ΦΛ. ΖΕΝΩΝ ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ

ΦΛΑΥ. Φλάυιον. Sherardianum Marmor ex Salvini schedis exscriptum

ΑΝΤΩΝΙΟΝ ΦΛΑΥ. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ ΤΙΟΝ
ΑΝΤΙΟΧΟΝ

IN-

INDEX SCRIPTORVM

EX QVIBVS

GRAECORVM NOTAE

aereis, atque marmoreis Tabulis inscriptae proferuntur.

Arringhius. Paulus. *Roma Subterranea*. *Romae*. 1651.

Bartolus - Ioseph. *Dissertationes duae*, *Veronae*. 1745.

Bertolus - Ioannes Dominicus, *Antiquitates Aquileienses*. *Venetiis* 1739.

Chishullus - Edmundus. *Antiquitates Asiaticae*. *Londini*. 1728.

Corsinus - Eduardus, *Fasti Attici*, *Florentiae* 1745. & 1747.

—— *Dissertationes Agonisticae*. *Florentiae*. 1747.

Cyriacus - *patria* Anconitanus, *familia* Pizecollius.

—— *Epigrammata reperta per Illyricum apud Liburniam*. Edenda curavit Carolus Moronus. *Romae circa an.* 1654.

Donius - Io. Baptista. *Inscriptiones Antiquae editae*, *notisque illustratae ab Antonio Francisco Gorio*. *Florentiae*, 1731.

—— *Inscriptiones adhuc ineditae in autographis Donii Schedis repertae*.

Diarium Literatorum. *Florentiae anno* 1742. *&c.*

Diarium Literatorum. *Venetiis anno* 1710. *&c.*

Dousa - Georgius. *Epistola de Itinere suo Constantinopolitano*. *Lugduni Batavorum*. 1608.

Fabrettus - Raphael. *De Columna Traiani Syntagma*, *Romae* 1690.

—— *Inscriptionum Antiquarum*, *quae in aedibus paternis asservantur*, *explicatio*. *Romae* 1702.

Falconerius - Octavius. *Inscriptiones Athleticae*. *Romae*. 1668.

Fleetwoodus - Guillelmus. *Inscriptionum Antiquarum Sylloge*, *Londini*. 1691.

Gorius - Antonius Franciscus. *Inscriptiones Antiquae in Etruriae Vrbibus extantes*. *Florentiae Par. I.* 1727. *&c.* P. *II.* P. *III.*

Gronovius - Iacobus. *Thesaurus Antiquitatum Graecarum*, *Venetiis* 1730. *&c.*

Gruterus - Ianus. *Inscriptiones Antiquae totius Orbis Romani*. *Amstelodami* 1707.

Gualtherius - Georgius. *Siciliae*, *eique adiacentium Insularum*, *atque Bruttiorum Tabulae Antiquae*. *Panormi* 1624.

Gudius - Marquardus, *Antiquae Inscriptiones tum Graecae tum Latinae*. *Leovardiae*. 1731.

Hagenbuchius - Io. Caspar. *De Graecis Thesauri novi Muratoriani Marmoribus quibusdam Metricis Diatriba*. *Tiguri* 1744.

Hesselius - Franciscus. *Appendix Praefationis ad Inscriptiones Gudii*.

Leichius - Io. Henricus. *Specimen Notarum*, *& Emendationum ad Graecas Inscriptiones a Cel. Muratorio editas*. *Lipsiae*. 1742.

Lupus - Antonius Maria. *Dissertatio*, *& Animadversiones ad nuper inventum Severae Martyris Epitaphium*. *Panormi* 1734

Mabillonius - Ioannes, *Museum*, *& Iter Italicum*. *Parisiis* 1724.

Maffeius - Scipio. *Galliae Antiquitates*. *Veronae* 1734.

—— *Observationes Literariae*. *Veronae* 1737. *&c.*

—— *Graecorum Siglae Lapidariae*. *Veronae*. 1746.

Marangonius - Ioannes. *De rebus Ethnicis*, *& profanis ad Ecclesiarum usus*, *& ornatum translatis*. *Romae*. 1744.

—— *Appendix ad Acta S. Victorini*. *Romae*. 1740.

Margarinus - Cornelius. *Inscriptiones Antiquae Basilicae S. Pauli ad Viam Ostiensem*. *Romae*. 1654.

Marmora Oxonienſia, *ex Arundellianis*, *Seldenianis*, *aliisque conflata*. *Oxonii* 1676.

Montfauconius - Bernardus, *Palaeographia Graeca*. *Parisiis* 1708.

—— *Diarum Italicum*. *Parisiis*. 1702.

Muratorius - Ludovicus Antonius. *Novus Thesaurus Veterum Inscriptionum*. *Mediolani*. 1739 *&c.*

Norisius - Henricus. *Epistola Consularis*. *Bononiae*. 1683.

Oudendorpius - Franciscus. *Marmora Papenbrockiana*. *Lugduni Batavorum*. 1745.

Oliverius - Hannibal *Marmora Pisaurensia*.

Placentinus - Gregorius. *Epitome Graecae Palaeographiae*. *Romae* 1735.

Prideauxius - Humphridus. *Vide Marmora Oxoniensia*.

Reinesius - Thomas. *Syntagma Inscriptionum Antiquarum*. *Lipsiae*, *& Francofurti*. 1682.

—— *Epistolae*, *Lipsiae*. 1660.

Relandus - Hadrianus, *Fasti Consulares*. *Lugduni Batavorum*.

Scaliger - Ioseph. *De Emendatione Temporum*. *Coloniae Allobrogum*. 1629.

Seldenus. Ioannes. *Vide Marmora Oxoniensia*.

Smithus - Thomas, *Notitia septem Ecclesiarum Asiae*.

—— *Monumenta Palmyrena*.

Sponius - Iacobus. *Itinerarium in Italiam*, *Illyricum*, *Graeciam*, *& Orientem*. *Lugduni*. 1678.

—— *Rei Antiquariae Quaestiones selectae*. *Lugduni* 1683.

—— *Miscellanea eruditae Antiquitatis*. *Lugduni*. 1685.

Van-dale - Antonius. *Dissertationes IX Antiquitatibus*, *& Marmoribus quum Romanis*, *tum Graecis illustrandis inservientes*. *Amstelodami*. 1702.

Victorius - Eques Franciscus. *Dissertatio de Septem Dormientibus*. *Romae* 1742.

Vignolius - Ioannes *De Columna Antonini Romae* 1705.

Vrsatus - Sertorius. *Monumenta Patavina*. *Patavii*. 1652.

COR-

CORRIGENDA

QVamvis ubique typorum nitor, ac emendatio exoptanda, adeoque curanda maxime ſit; nullibi tamen maior, atque ſeverior illa requiritur, quam ubi Veterum Monimenta, vel Inſcriptiones aliquae proferantur; ut proinde in exſcribendis illis characteres omnes, ſiglae, laciniae, numerales notae, errores etiam ipſi accuratiſſime exhiberi debeant, qui Monimentis iſtis adperſi fuerint. Quemadmodum enim ex iis omnibus rite accurateque expreſſis plurimus aliquando ſplendor in explicandis Monimentis illis exoritur; ita viciſſim, ſi quidpiam temere exaratum, vel perturbatum fortaſſe fuerit, maxima ſubinde perplexitas, & errandi occaſio Lectoribus ipſis obtruditur. Ingenue tamen fatendum eſt quod in hoc ipſo typorum, vel Librorum genere facilius & frequentius etiam errores irrepere conſueverunt: ubi praeſertim Auctor ipſe typographorum ſchedas praelo mox ſubiiciendas inſpicere, operiſque adeſſe non poſſit. Hinc optimo maximoque iure Cl. Muratorius obſervavit ne ipſi quidem Scaligero, acerrimo alioquin, accuratiſſimoque Viro, Gruterianos Indices ubique defaecatos, & perfectos edere licuiſſe; adeoque Muratorius ipſe, dum poſtremam *Theſauri* ſui partem ederet, ab aequis honeſtiſque Viris ſibi ignoſcendum merito exiſtimavit; non modo *quod Operis editionem ſub oculis ſuis procurare ſibi non licuit*; verum etiam quod *ad haec omnia amicorum ſubſidium implorare coactus fuit*: quemadmodum certe ſingulos Muratoriani Theſauri Indices non ab Auctore ipſo, ſed ab eius Amico, concinnatos accepimus. Itaque, ſicuti Cl. Scriptor ille Lectores ingenue modeſteque etiam atque etiam rogavit ne quis *aſper exactor*, *aut rigidus caſtigator* eſſet; ſic ego quoque humanos, ac benevolos Lectores meos exoratos velim, ut quidquid in hoc Opere vel typographi vitio, vel interdum etiam ingenii mei imbecillitate minus accuratum, vel depravatum offenderint ea, qua par eſt, humanitate excipere, ignoſcere, ac emendare velint; quum mihi quoque neceſſaria interdum praeſidia defuerint; praeſertim vero maxima Operis pars iis temporibus Florentiae excuſa ſit, quibus ego aut Piſis morabar, aut cum adverſa valetudine conflictabar; ut proinde mihi quoque ſaepius Amicorum ope, ac praeſidio utendum fuerit. Vt Operis tamen iam excuſi nitori, Lectorumque commodo meliori, qua poterat, ratione conſuleretur, graviora typothetarum menda hic recenſere, vel emendare nunc libuit; ſimulque nonnulla accuratius exponere, in quibus a me quoque peccatum eſſe deprehendi; minutiora cetera, quae Lectorem morari, vel ſenſum perturbare certe non poterant, ipſius ingenio, ac diligentiae corrigenda relinquendo.

DEDICATIO.

Pag. VI.	*ſuſcipere*	*ſuſpicere*
VIII.	*excuſſum*	*excuſum*

PROLEGOMENA.

X.	σεμεῖα	σημεῖα
	Vticenſi	Vticenſis
XI.	ἀνθρόπυς	ἀνθρώπυς
XII.	ut Siglis	ut in Siglis
	ἑαυτὺς	ἑαυτὺς
XIII.	χρόμενον	χρωμένον
XV.	ceteras	cetera
	que	quae
XVI.	*inveniens*	*invenies*
	ΜΕΛΕΔΑΙΝΗΝ	ΜΕΛΕΔΑΙΝΕΝ
XVII.	ΛΙΤΟ	ΛΙΘΟ
XVIII.	Ε'πραχθέντων	Ε'ισπραχθέντων
	in Inſula Delo	Athenis
XXIII.	character	charactere
	Hic & interdum etiam alibi legitur Sadvicenſe	*legatur ubique* Sandvicenſe *ut Diſſert.* VI.
Pag. XXV.	ς ς 90.	ς ς 90
XXVI.	λαχῦσ'	λαχὲσ'
XXVII.	ut a	ut ad
XXIX.	Marmoris	Marmoribus
XXX.	character	charactere
	charactere	character
XXXI.	ἀναγράφας	ἀναγράψας
	Aſſiae	Aſiae
	EIKOCTEN	EIKOCTHN
XXXIV.	quae	quo
XXXVI.	6670.	6760.
XXXVII.	ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΙC	ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙC
XXXVIII.	ΑΦΡΟΔΕΙC ΕΥC	ΑΦΡΟΔΕΙCΕΥC
XXXIX.	quippe quae	quippe eae
XXXXV.	receptum	recepturum
	feriem	ſerie

NO-

Pag.	*Errores*	*Emendatio*
1.	in Α *εἷς*. Vide in ΣΣ.	Vide in Σ. Σ.
4.	in ΑΙ. ΤΟΣ	ΤΙΟΣ
6.	in ΑΝΤΙΣΤΡΑ. pag. 161.	pag. 158. n. 3.
7.	in ΑΠΕΛ. ΑΙϜΩ	ΑϜΙΩ
	in ΑΠΕΛΕ. ΓΝΕΣΙΟΙΣ	ΓΝΗΣΙΟΙΣ
	in ΑΠΟΛΛΙΑΡ. ΧΕΛΙΑΡΧΩ	ΧΕΙΛΙΑΡΧΩ
8.	in ΑΡΙ. Grut. p. 1050. n. 1.	Grut. p. 1050. n. 11.
9.	in ΑΥΡ. ΕΝΤΑΔΕ	ΕΝΘΑΔΕ
10.	in Β. *δὶς χίλια* Grut. p. 1116. n. 5.	Grutero p. 1096. n. 5.
11	in Β... ΕΠΟΙΗΣΕ	ΕΠΟΙΗΣΕΝ
12.	in Β. Κ. Μ. pag. 78. n. 4. & 8.	pag. 781. n. 4. & 8.
	CΥΜΒΕΙΟC.	CΥΜΒΕΙΟS
14.	in Γ. *Γαῖος*. legerit *Γαῖος*	legerit *Γναῖος*
	in ΓΑΓΗ. pag. 556. n. 2.	pag. 566. n. 2.
15.	in ΓΡΑ. ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓ$^{\text{Α}}_{\text{Ρ}}$	ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΓ$^{\text{Α}}_{\text{Ρ}}$.
17.	in ΔΙΔ. ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ	ΧΕΛΙΑΡΧΟΝ
	in Δ Μ. ΙΣΜΕΝΙ	ΙΣΜΗΝΙ
20.	in Ε̄ Κ Ī. pag. 159.	pag. 158. n. 1.
22.	in ΕϜΕΠΙΤΑΓΜ. Donius p. 271.	Donius in Schedis p. 271.
	in ΕΠΙΣΤ. ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ	ΚΕΡΚΥΡΑΙΩΝ
	in ΕΡΓΑ. Vide in ΣΣ	Vide in Σ. Σ.
23.	in ΕΥΟ. ΧΡΗCΤΕ	ΧΡΗCΤΗ
	in ΕΦΛ. ΣΙΜΩΝΕΣ	ΣΙΜΩΝΗΣ
	in ΕΧΤΟ. ΤΠΑΤΕΙΑ	ΤΠΑΘΕΙΑ
24.	in ϛ *ἕξ*. Part. III. Inscr. Praef. pag. 34.	Par. III. Inscr. pag. 314. n. 4.
	ΗΜΙΣ	ΗΜΙS
	vixit annos ϛ II	*sedit Episcopatum an.* ϛ II.
	in ϛ *ἑξάκις-χίλια* $\overline{\text{ΜΙ}}.\overset{\Delta}{\text{ΝΙ}}\,\bar{\text{Ι}}$	$\bar{\text{Μ}}.\overset{\Delta}{\text{ΙΝΙ}}\,\bar{\text{Ι}}$
25.	in ΖΗΣΑΝ. ΑΝΘΙΜΙΑΝΩ.	ΑΝΘΕΜΙΑΝΩ.
	ΕΠΗΚΟΩ	ΕΠΗΚΟΑ
	ΕΤΗ Δ.	ΕΤΕΙ Δ.
26.	in Η *ἡμέρας*. ΤΡΕΠΤΩ	ΘΡΕΠΤΩ
27.	in ΗΜΕ. Fabrettus n. 203.	n. cx.
28.	in Θ Θεά. ΧΑΙΡΕ	ΧΑΙΕΡΕ
	in Θ *θάνοντα*. ΜΝΗΜΗΣ	ΜΝΗΝΗΣ
29.	in ΘΕ. *Isis* Ε'πικόο	*Isis* Ε'πίκοος
30.	in ΘΥ. ΓΑΡΓΕΤΤΙΟΥ	ΓΑΡΓΗΤΤΙΟΥ
31.	in ΙΔΙ. in ΑΚΥΛ	in ΑΚΥL
	in IMP. ΑΤΙΟΧΩΣ	ΑΤΙΟΧΟΣ.
32.	in ΙΟΥΛ.ΙΟΥΛ.ΦΙΛΟΚΡΑΤΙΔΗΣ	ΙΟΥ. ΦΙΛΗΡΑΤΙΔΑΣ
	in ΙΟΥΝ. Ita pag. 330. n. 5.	*delenda*
34.	in ΚΑ. *καλανδῶν* ... CЄZHSEN	CЄZHCEN
	Grut. pag. 140.	Grut. pag. 141.
40.	in ΚCΝ *τηρῆσαι*	*τηρήσθαι*
	μισθὸν ϛατιώνος	*μισθὸν τῆς ϛατιῶνος*
	in ΚΥΡ. ΚΟΥΙΡΕΝΑΙ	ΚΟΥΙΡΕΙΝΑΙ
41.	in ΚΩC. CЄΒΗΡΩ ΚΩC	CЄΒЄΡΩ ΚΩC
	in Λ... ΣΠΟΝΔΑΙΟΝ Λ	ΣΠΟΝΔΕΙΟΝ Λ
43.	in ΛΕΓ. ΧΙΛΙΑΡΧΟΝ	ΧΕΛΙΑΡΧΟΝ
46.	in ΜΑΚΕΔΟΝ. Montf. p. 167.	pag. 164. n. 14.
47.	in ΜΕΛ. ΕΜΕΛΙΟΕΩΝ	ΕΜΕΛΙΘΕΩΝ
	in ΜΕΛΙΤΙΝ. Murat. p. 1508. n. 5.	1058. n. 5.
	in ΜΕΜΜ. ΕΥΤΥΧΟΙΤΟΥ	ΕΥΤΥΧΟΙΤΟΥ
49.	in ΝΑΘ. ΔΥΛΚΙCCΙΜΩ	ΔΥΛΚΙCCΙΜΩ
	ΕΥΔΩΚΙΑ	ΕΥDΩΚΙΑ
50.	in ΝΙΒ. ΕΤΟΥC	ΕΝ ΕΤΕΙ
51.	in Π. *πόδες*. *Lupus* pag. 64.	pag. 67.
52.	in ΠΑΙ. Marm. Oxon. p. 93.	pag. 264. n. 129.
53.	in ΠΑΡΑΜΙΘ.	ΠΑΡΑΜΥΘ
	in ΠΑΡΑCΚΕΥ. ΒΑΛΗΝ	ΒΑΛΕΝ
	ΕCΚΑΜΕΝΟΥ	ΕCΧΑΜΕΝΟΥ
54.	in ΠΗ. ΙCΙΓΕΝΟC ΠΗ	ΙCΙΓΕΝΟΥC ΠΗ
55.	in ΠΟ. ΠΕCΥΤ	ΠΕCΥΘ
	in ΠΟΜ.ΔΑΔΟΥΧΩC ΔΑΔΟΥΚΟΥ	ΔΑΔΟΥΧΟC ΔΑΔΟΥΧΟΥ
65.	CΤΗ Grut. pag. 1270. n. 8.	Murat. pag. 1270. n. 8.
	ΕΛΠΙΝΕΙΚΗ	ΑΙΛΙΑ. ΑΙΛΙΑΝΗ
67.	in ΤΕΙΜ. ΑΡΙCΤΟΠΟΛΙΤΕΙΑC	ΑΡΙCΤΟΠΟΛΕΙΤΕΙΑC
68,	in ΤΡΑΙΑΝ. ΠΟΛΕΜΩΜ	ΠΟΛΕΜΩΝ
	in ΤΡΙΕ. pag. 86.	pag. 91.
	in Ϳ. ΕΖΕCΕΝ	ΕΖΗCΕΝ
69.	in ΤΠΟΔ. ΕΝΤΑ	ΕΝΘΑ
70.	in Φ. *Φρυγία*. CΥΠΤΑΗΝΗ	CΙΠΤΑΗΝΗ
71.	in ΦΙΛΟCΤΟΡ. ΘΡΑΤCΙΟC	ΘΡΑΟΥCΙΟC
72.	in Χ. *ἑξακόσια*. ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ	ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ
	in Ϫ *δηνάρια*. Grut. p. 1116. n. 5.	Grut. pag. 1096. n. 5.
73.	in XI	ubique scribendum $\overline{\text{XI}}$
	in XOOP. Siglam hanc quidem exhibet Maffeius; in Grutero tamen legitur KOOP	
	in $\overline{\text{XPY}}$ Murat. p. 1921. n. 7.	pag. 1964. n. 7.
74.	in XCΥΠΓ. ΤΡΟΠΕΟΥΚΟC	ΤΡΟΠΕΟΥΧΟC
	in Ω. Π. Ω. IN. AGR. Π, Φ	Π. $\bar{\Omega}$ IN. AGR. Π. $\bar{\Phi}$
75.	in ΩΑΘ. Itin. pag. 51.	Pop. Attic. pag. 71.

DISSERTATIONES.

IV.	floruerat	floruerant
	quippe qui	quippe
XI.	quippe quae	quippequum
XXII.	à Societate	e Societate
	quadraginto	*quinquaginta*
XXIII.	Stratonica	Stratonice
XXVIII.	qui	cui
XXXVII.	P. E	P. F
XLVI.	Georgii	Gregorii
XLVII.	; sed	. Sed
XLVIII.	Epilius	C. Apilius
LI.	Vaticani	Lolliniani
LIII.	veni	venit
LIV.	fere	fuse
LXVII.	Pfylacem	Scylacem
LXVIII.	ΕΠΑΝΑΘΑΝΑΙΑΝ	ΕΠΑΘΑΝΑΙΑΝ
LXIX.	*ἠν*	*ἐν*
LXX.	Ι'πποθϐ	Ι'πποθόϐ
LXXIII.	*Μεγαλακληπιείων*	*Μεγαλωσκληπιείων*
LXXIV.	R. I	P. I
	circumspectum	*circumseptum*
LXXV.	Argiis maenia	Argus moenia
LXXVI	bouum	boum
LXXVII.	Α'ρτὶς	Α'σπὶς
LXXVIII.	quippe qui	quippe quum
	Ω'ρισόμενενες	Ω'ρισομένες
	Α'γείων	Α'ργείων
	dixerit	differit
LXXIX.	defendere	descendere
LXXX.	*locum*	*lucum*
LXXXIV.	*honorat*	honorat
LXXXV.	consensu	censu
	ἱερεῶς	*ἱερεὺς*
LXXXVII.	Alcandrides	Alcandridas
XCII.	*Reipublica*	Republica

AP-

APPENDIX
AD
NOTAS GRAECORVM
IN QVA

GRAECA QVAEDAM MARMORA PARTIM EDITA PARTIM INEDITA PROFERVNTVR, AC VARIIS DISSERTATIONIBVS ILLVSTRANTVR.

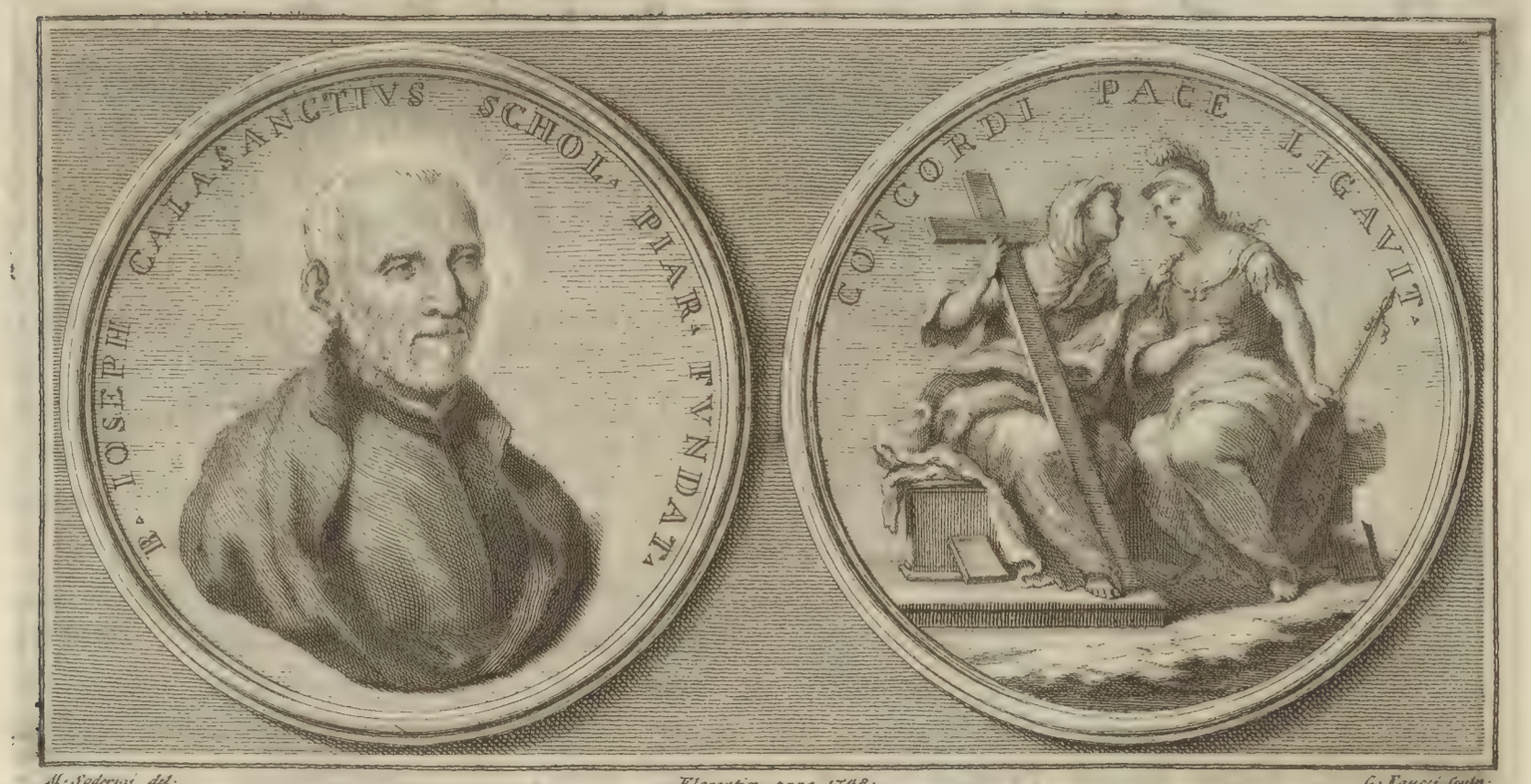

M. Sodorini del. Florentiæ anno 1748. C. Faucci sculp.

REVERENDISSIMO PATRI

IOSEPHO AVGVSTINO DVLBEQVIO

CLER. REG. SCHOLARVM PIARVM

PRAEPOSITO GENERALI

EDVARDVS CORSINVS

EIVSDEM ORDINIS

FELICITATEM

QVod optime, & eleganter a Cicerone dictum accepimus, Artes omnes, atque honeſtiſſimas Facultates, quae erudiendis hominum mentibus inſtitutae ſunt, cognatione quadam inter ſe, ac neceſſitudine contineri, nullibi fortaſſe clarius, aut uberius effulget, quam ubi veterum Monimentorum cognitio ſuis ex fontibus haurienda, atque dilucide exponenda contigerit. Etenim, ut a Cl. Viris obſervatum, atque innumeris fere exemplis demonſtratum eſſe conſpicimus, pulcherrima id genus eruditae Antiquitatis Monimenta rite, feliciterque explicari non poſſunt, niſi plurimus ſubinde ſplendor ex Grammatica, Geographia, Chronologia, ex ſacris etiam, profaniſque Nationum ritibus oriatur; adeoque eximiae Facultates illae ad eiuſmodi cognitionem, ac ſtudium facem praeferant, atque in explorandis, illuſtrandiſque Monimentis ipſis inito veluti foedere ſimul conſpirent. Exinde vero fieri conſpicimus, ut qui praeclarum aliquod Antiquitatis Monimentum illuſtrandum ſuſceperit ex cognitione una ſenſim ad aliam digredi videatur, atque ex una ad Facultatem aliam tacite ſe rapi ſentiat: perinde quaſi pulcherrimum hoc eruditionis genus nullis fere finibus circumſcribi velit; ſed diligens, atque accuratus Antiquitatis inveſtigator novam ſubinde rerum ſegetem exoriri videat, in quam opportune, nec ſine maxima honeſtiſſimaque voluptate, libere exſpatietur. Id certe mihi, quam-

quamvis ingenio, veterumque Monimentorum cognitione ceteris, qui in hoc erudito pulvere verſantur, minime ſim comparandus, tum in *Faſtis Atticis*, tum in *Agoniſticis* etiam *Diſſertationibus*, quas ſuperiori anno in lucem edidi, concinnandis ſaepiſſime contigit; ut facile profecto intelliget qui in illas oculos perhumaniter coniecerit. Longe tamen uberius, ac frequentius id obſervavi in Opere de *Notis Graecorum*, cui iampridem in Faſtis ipſis adornandis, variiſque Graecis Marmoribus opportune explicandis, manum admoveram, quodque nuperrime typis editum evulgavi. Etenim plurimas, atque obſcuriores in primis Notas, quae in Marmoribus ipſis occurrunt, facile percipi, vel explicari non poſſe obſervavi, niſi Populorum, Vrbiumque nomina, quae Marmoribus inſcripta fuerant; Magiſtratus etiam, ac Menſes a variis olim Gentibus uſurpati; Feſtorum quoque, Ludorum, Deorumque varietas, atque conditio, qui ab ipſis peragi, vel honorari conſueverant, apprime perſpecta foret; quemadmodum verus characterum, & compendiorum valor ex peculiaribus interdum ritibus expiſcandus erat, qui apud Ethnicos, aut Chriſtianos ipſos floruerat. Quin etiam Notae ipſae accurate legi, Marmorumque voces ſaepius luxatae depravataeque rite corrigi, reſtitui, vel emendari certe non poterant, niſi ex Geographia, vel Chronologia, vel ſacra, profanaque Hiſtoria praeſidium plurimuſque ſplendor accederet. Itaque in obſcurioribus quibuſdam Notis explicandis, illuſtrandiſque Marmoribus aliquando plura, neque inutilia, neque iniucunda repente mihi affulſerunt; quae licet aliquo fortaſſe in pretio haberi, atque eruditae Antiquitatis cultoribus probari poſſe viderentur, in ipſa tamen Notarum explicatione commode interſeri non poterant; ne alphabetica nimirum ipſarum ſeries temere perturbaretur, aut oratio ex praecipuo Operis argumento ad aliena digrederetur. Hinc e re futurum putavi ſi de nobilioribus eiuſmodi Monimentis uberius quidem, atque accuratius, ſed ſeorſim tamen, atque abſoluta iam univerſa Notarum ſerie, vel recenſione diſſererem; ut proinde haec Marmorum explicatio, ſive Diſſertationum faſciculus veluti Mantiſſa quaedam, aut Appendix ad Opus ipſum accederet. Ita vero Diſſertationes ipſas diſponere, ſimulque complecti nunc libuit, ut principem quidem locum iis concederem, quae ſacris, Chriſtianis nimirum, Marmoribus illuſtrandis inſerviunt; deinde vero ceterae conſequerentur, quae profana Monumenta continent; ac Diſſertationum ipſarum ſingulae Cl. Viris eruditione, ac dignitate praeſtantibus inſcriptae forent, qui me, ſtudiaque haec mea perhumaniter excipere, ac fovere conſueverunt.

II. Vndenam vero potius aut ſeriem hanc auſpicari, aut in quem primum oculos, animumque convertere me deceat, quam in Te unum, *Vir Praeſtantiſſime*, qui ſapientiae laude, ceteriſque praeclaris animi dotibus, quam qui maxime commendaris; & quem veluti ſupremum Moderatorem ac Patrem Scholarum Piarum Ordo veneratur? Certe, ſi quid in me vel ingenii, vel doctrinae unquam fuerit, ſi quae fortaſſe in iis ſtudiorum generibus, quibus ego latinas, graecaſque literas, aut egregias Facultates alias erudiendae Iuventuti adornandas ſuſcepi, optimarum artium cognitio, vel ſplendor ullus appareat, id omne profecto intelligo, publiceque profiteor Scholarum Piarum Ordini a me deberi, qui me vel a primoribus etiam annis doctiſſimorum hominum inſtitutione, & exemplo ad eam ſapientiae, ac eruditionis laudem, quam in ipſo ſinguli profitentur, ita ſemper aluit, excitavitque, ut quidquid in ullo ſtudiorum genere eniti ego poſſim, Collegis meis amantiſſimis, atque univerſo demum huic Ordini dedicatum, optimoque iure conſecratum eſſe videatur. Memorem autem hunc, gratumque animum meum neque illuſtrius oſtendere, neque opportunius teſtari fortaſſe ego poſſim, quam ſi Te unum hic alloquar, Teque potiſsimum ſtudiis hiſce meis auſpicem, atque patronum deſiderem: quippe qui Scholarum Piarum Ordinem auctoritate, conſilio, prudentiaque tua moderaris; nihilque magis aut in amoribus, aut in votis habere Te oſtendis, quam ut ipſi novus ubique ſplendor accedat. Eximium ſane,

at-

atque perenne amoris huius consiliique tui monimentum posteris etiam aetatibus est futurum Collegium illud, quod liberalibus disciplinis omnibus rite ac feliciter excolendis, Te potissimum duce, atque auctore, nuper Romae excitatum, magnificeque praesidiis omnibus instructum, & exornatum conspicimus: ne quid ego de Collegiis illis hic loquar, quae iampridem Panormi, ac Messanae, dum Siciliae Provincia tibi regenda obtigisset, incredibili ardore, civium plausu, regiisque auspicis, ac nomine decorasti. Sed nihil est tamen, in rebus omnibus a Te magnifice & preclare gestis, quod aut Ordini huic nostro carius, aut Tibi honorificentius esse unquam possit, quam quod assiduis praesertim curis, industria, studiisque tuis supremi demum honores Auctori, Parentique nostro sanctissimo IOSEPHO CALASANCTIO, cuius iampridem fama virtutum splendore patratisque prodigiis mirifice confirmata floruerat, ab Apostolica Sede decreti fuerint; isque sacro solemnique ritu BEATORVM Fastis nuperrime inscriptus Scholarum Piarum Ordinem, quem maximo, atque incredibili Reipublicae Christianae commodo & faustitati instituerat, nova hac honoris, & ornamenti accessione veluti praesentissimum sidus illustret, praesidioque suo tueatur. Qua quidem in re nostrum quilibet optime profecto intelligit quantum amori, clementiaeque tribuendum sit, qua BENEDICTVS XIV. Pontifex vere Maximus, Optimusque Scholas Pias complectitur, ipsarumque Auctorem virtutum omnium laude, atque heroica inprimis, invictaque in adversis rebus constantia spectatissimum veneratur; sed una quoque intelligit quo studio, atque ardore amantissimi Patris gloriae, Ordinisque splendori, atque ornamento Ipse consulueris. Etenim, cum veram Scholarum Piarum gloriam PIETATE, atque ERVDITIONE, quas praestantissimus Ordinis Institutor CONCORDI PACE LIGAVIT, contineri perspiceres, incredibile est certe quantum utrique confirmandae, augendaeque qua virtutum tuarum splendore, qua consilio, & imperio semper institeris; quove amore, atque humanitate eos excipere, ac fovere consueveris, qui Spartam hanc divinitus nobis oblatam impensius colere, atque pro viribus adornare conantur. Atque utinam quidem ea in me foret ingenii vis, atque alacritas, quae consiliis hisce tuis, susceptisque iampridem a me lucubrationibus pro rei dignitate perficiendis par esset; adeoque amori propensaeque voluntati in me tuae plenius aliquando, atque illustrius respondere ego possem! Quandoquidem vero splendidius aliud observantiae in Te meae, gratique animi monimentum extare modo non poterat, quaeso obtestorque Te, ut hoc ipsum, quod humillime nunc offero, consecroque, perhumaniter excipias: ut haec ipsa Christiani Marmoris explicatio, vel Dissertationum mearum prima tuo inscripta nomini prodire possit; eamque laudem, quam ex ingenio viribusque meis sperare vix poterat, auspicio, nomine, praesidioque tuo consequatur.

III. Reinesius inter Christiana Marmora Classe XX. num. 454. pag. 1006. ex Chorerii Historia Delphinatus eximiam hanc Inscriptionem exhibet *Viennae Allobrogum in Aede S. Severi* positam.

ΕΙΡΗΝΗC ΕΤΗ	
ΤΕCCΑΡΗΚΟΝ	
ΤΑ ΚΑΙ ΕΝΙΟΤΕ	
ΛΕΤΤΑ CΕ ΤΑΤΗΝ	*leg.* ΜΕ ΤΑ
ΤΠΑΤΙΑΝ ΤΟΝ	ΤΟΥ
ΔΕCΠΟΤΟΝ	ΔΕCΠΟΤΟΥ
ΗΜΩΝ ΒΑΛΕΝ	
ΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ	
ΠΕΜΠΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑ	A.D.440.
ΤΑΛΙΟΥ ΤΟΥ ΛΑΜ	
ΠΡΟΤΑΤΟΥ. ΕΝΙΟ	
....ΠΕΡΙΤΙΟΥ ΕΚΤΗ	
ΚΑΙ ΤΗ ΕΡΑ ΟΜΗCΤΟ	*leg.* ἐρασμιοτάτῃ
ΦΗ ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑΣ	ἡμέρᾳ παρασκευῆς
ΚΕΤ. ΚΑΙ ΑΝΑCΤΑ	*nimirum Paschalis*
ΕΝΤΗ ΗΜΕΡΑ ΧΡΙC	
ΤΟΥ ΕΧΑΜΕΝΟΥ.	

Quid

Quid accuratiſſimus Auctor ille in Marmore depravatum, adeoque corrigendum eſſe putaverit ex variis lectionibus apparet, quas ad Marmoris latus exhibuit; quemadmodum Reineſius ipſe in notis Marmori ſubiectis poſtremas in illo voces ita refingendas eſſe arbitratur ΚΑΙ ΑΝΑCΤΑCΙΝ ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΧΡΙCΤΟΥ ΔΕΞΟΜΕΝΗC. Itaque ex Cl. Viri ſententia, & emendatione ita latine reddenda foret Inſcriptio: *Irene annos quadraginta & unum* nata *obiit* anno *poſt Conſulatum Domini noſtri Valentiniani V, & Anatolii ſplendidiſſimi* Viri die *menſis Peritii ſexta, & deſideratiſſima die Paraſceves* Paſchalis, *& reſurrectionem in die Chriſti accipiet*. Ceterum haec *Irene*, ſubdit Reineſius, *cuius apud Viennenſes defunctae iſta memoria, e civibus Conſtantinopolitanis fuit; idque apparet e Computo ab Eccleſiae Gallicanae more diverſo. Nominat enim menſem* Περίτιον *Macedonibus, & Conſtantinopolitanis uſitatum, teſte Evagrio, reſpondentem Februario, & Martio Romanorum*. Reineſii veſtigiis in exhibendo, explicandoque Marmore inſtitiſſe videtur Fleetvoodus pag. 518. n. 1. quemadmodum Relandus ipſe in concinnanda Conſulum ſerie, Faſtiſque Conſularibus Scriptorum, ſimulque Marmorum praeſidio accuratiſſime contexendis ita Marmor illud ad annum Chr. 440. ex Gudii Schedis exſcripſit ΔΕΣΠΟΤΟΝ.ΗΜΩΝ.ΒΑΛΕΝΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ.ΠΕΜΠΤΟΝ.ΚΑΙ.ΑΝΑΤΑΛΙΟΥ.ΤΟΥ.ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ. cumque Fleetvoodi exemplar a Gudiano differre conſpiceret, in illo nimirum μετὰ τὴν ὑπατείαν τῦ δεσπότυ ἡμῶν a Fleetvoodo emendari, ſubdit Relandus quod *tunc* Marmor *ad annum ſequentem pertineret*, hoc eſt incertum eſſe putavit an Irenes obitus ad annum Chr. 440. ſive 441. referri debeat. Denique Marmor ipſum ex Chorerio quidem, ſed iuxta tamen exemplar a Cl. Viro Bimardo ſibi tranſmiſſum, protulit Muratorius pag. 405. Cl. V. n. 4. ut aliqua proinde in illius apographo a ſuperiori varietas reperiatur, ut in ſubiecto Muratorii exemplo conſpicitur.

ΟΙΡΗΝΗΣ ΕΤΗ
ΤΕCCΕΡΑΚΟΝ
ΤΑ ΚΑΙ ΙΕΡΩC ΤΕ
ΛΕΥΤΑ CΕΤΑ (lege ΜΕΤΑ) ΤΗΝ
ΥΠΑΤΙΑΝ ΤΩΝ
ΔΕΣΠΟΤΩΝ
ΗΜΩΝ ΒΑΛΕΝ
ΤΙΝΙΑΝΟΥ ΤΟ
ΠΕΜΠΤΟΝ ΚΑΙ ΑΝΑ
ΤΟΛΙΟΥ ΤΟΥ ΛΑΜ
ΠΡΟΤΑΤΟΥ ΕΝΙΟ
ΝΙ ΠΕΡΙΤΙΟΥ ΕΚΤΗ
ΚΑΙ ΤΗ ΕΡΑ ΟΜΗ ΕΤΟ
ΦΗ ΗΜΕΡΑ ΠΑΡΑC
ΚΕΥ ΚΑΙ ΑΝΑCΤΑ *lllllll*
ΕΝ ΤΗ ΗΜΕΡΑ ΧΡΙC
ΤΟΥ ΕΣΚΑΜΕΝΟΥ

Clariſſimus autem Editor hic optime feliciterque obſervavit in *undecimo* verſu ΕΝ ΜΗΝΙ legendum eſſe, atque in *tertiodecimo* ſuſpicatur pro ΕΡΑ ΟΜΗ ΕΤΟΦΗ levi, facilique mutatione reſcribendum eſſe ΩΡΑ ΟΜΗ ΕΤΑΦΗ; adeoque ſingula Inſcriptionis verba latine ita reddidit: *Irene annos* nata *quadraginta poſt* vitam *ſancte* actam, *diem* ſuum *obiit poſt Conſulatum Dominorum noſtrorum Valentiniani quinctum, & Anatolii Viri Clariſſimi Menſis Peritii die ſexta, & hora ſimili tumulata eſt die Paraſceves, & Reſurrectionis die Chriſti* .... Quandoquidem vero Muratorius ipſe *Paraſcevem* illam, ac *Reſurrectionem*, quae in Marmore nominatur, ad Paſchalia Feſta ſpectaſſe, Reineſio duce, putavit, facile dirimi, vel explicari non poſſe obſervavit quî ſolemnis Paſchatis dies in Peritium Macedonum menſem inciderit, ſi Peritius ipſe Ianuario Romano reſpondiſſe debuerit. Itaque ingenue, modeſteque teſtatur, *quid ſit ſepulturae mentio die Paraſceves, & Reſurrectionis, non aſſequor. Eoque difficilior nodus inſur-*

ſurgit, ſi Peritius Macedonum menſis Ianuario Romanorum reſpondet, ut Eruditi quidam cenſent. Sed fortaſſis in Martium cadebat, atque hinc eorum opinio emendanda. Certe Reinelius ipſe, qui Cl. Muratorio facem praetulerat, ſimulque tamen impoſuit, Peritium illum Februario, & Martio Romanorum reſpondiſſe, immerito ille quidem, ſed perſpicue tamen, aperteque iam dixerat. Atque iſta quidem a Cl. Viris eximio huic Marmori explicando ſubtiliter excogitata, ingenioſeque tradita conſpicimus. Quum tamen perplexitas illa, & errores, qui in ſingulos fere Marmoris verſus irrepſerant, operiſque conſilium pati vix poſſet, ut Scriptores illi de Literis, atque eruditae Antiquitatis cultoribus praeclare meriti ſingula ſubtilius excuterent, uberioremque lucem eximio huic monumento afferrent; e re futurum putavi ſi Marmor ipſum paullo diligentius exponerem; luxatas in illo, vitiataſque voces reſtituerem, verum ipſius ſenſum exponerem, atque exinde plura tum Chronologiae, tum ſacris etiam Chriſtianorum ritibus illuſtrandis accomodata opportune deducerem.

IV. Itaque, ut a primo Marmoris verſu, vel ab ipſo faeminae tumulatae nomine, exordiar, quamvis illa a Reineſio EIPHNHC, a Muratorio OIPHNHΣ, dicatur, quolibet tamen hic ego pignore contenderim primum in Marmore ЄIPHNH ſculptum fuiſſe; nimirum characterem E ea potius lunata forma expreſſum, quae iam ſecundo Eccleſiae ſeculo uſurpari conſueverat, ut uberrime, invicteque Lupus oſtendit ad Epitaphium Severae pag. 152. Itaque ab exſcriptore facile OIPHNHC pro ЄIPHNHC exprimi deinde potuit; quemadmodum prorſus in latini Marmoris titulo apud Boldettum pag. 369. ſcriptum conſpicitur ЄN OIPN, quod in opere *de Notis Graecorum* pag. 21. ЄN ЄIPηNη legendum ac ſupplendum eſſe iam monui. Quod vero pro recto caſu ЄIPHNH patrius ЄIPHNHC in Marmore reperiatur, barbarae iam, depravataeque methodo adſcribi debet, quae ſequioribus iis temporibus, non in Graecis ſolum, ſed in Latinis etiam, nominibus inflectendis irrepſerat: ut facile exemplis innumeris oſtendi poſſet. Id optime, ingenioſeque Lupus obſervavit, qui quum in Severae Martyris Epitaphio legiſſet ΛЄTKЄC. ΦЄΛЄIЄ. KAPЄCCЄMЄ. ΠOCOTЄTЄ, ibi *Leuces* nomen, non virile patris, ſed muliebre potius matris, nomen eſſe coniecit, quod contra ſeveriores Grammaticae leges in recto caſu in ΕΣ deſinneret. Itaque pag. 157. longam nominum ſeriem clariſſimus Vir ille ex Marmoribus contexuit, quae ita in obliquis caſibus efferuntur, ut in recto caſu in HΣ deſinere debuerint. Sed clarius exemplum aliud adieciſſe nunc iuverit ex Latino marmore apud Murat. Cl. V. n. 5. pag. 383. ubi in recto caſu MATER LEOPARDES memoratur: quemadmodum apud Muratorium ipſum Cl. XXV. n. 2. pag. 1951. & Marangonium in *Appendice de Coemeterio SS. Thraſonis, & Saturnini* pag. 72. legitur

ΘPHΠOΛЄNHC	*Tripolenis*
THC ΦOINIKHC	*ex Phoenicia*
ΛЄONTHIC	*Leontis*
ЄN ЄIPHNH	*in pace*

Sed quamvis iſta barbara vocis inflexio perſpicuis exemplis illis mirifice confirmetur; fortaſſe tamen coniicere, vel ſuſpicari quis poterit characterem C, qui in voce ЄIPHNHC poſtremo loco nobis occurrit, in Є refingendum eſſe; ut nimirum eiuſmodi ſigla Є integra vox ἔζησεν exprimatur; quemadmodum prorſus hic ipſe valor in aliis Marmoribus characteri Z tributus conſpicitur, ut Ζήσαντι ſignificet. Certe in hac hypotheſi nomen *Irene* cum vocibus pone ſequentibus aptiſſime componi poſſet, nitidumque ſenſum efficere; quod nimirum ЄIPHNH Є ЄTH TЄCCAPAKONTA KAI ЄN *Irene vixit annos quadraginta & unum*. Sin vero, ſublata ſigla Є, ſolum ЄIPHNHC, vel ЄIPHNH legatur, eadem tamen vox illa ἔζησεν tacite intelligi, ſupponique debebit; niſi barbare hic ETH pro ETΩN ſcriptum dicatur. Quod vero ad Irenes aetatem attinet, cum in Mu-

Muratorii textu TECCEPAKONTA ſolum legatur, *quadraginta* anni cenſeri debent; ſed annos *unum, ac quadraginta* Reineſii exemplar hic poſtulat, in quo TECCAPHKONTA KAI ENIO ſcriptum conſpicitur. Quamvis enim Muratorii lectio concinnior, longeque clarior appareat, inſueta tamen haec formula ἱερῶς τελευτᾷ argumento eſſe poterit cum Reineſio potius KAI ENIO legendum eſſe; quod ita corrigi, refingique deberet, ut KAI EN haberetur. Ac mirari ſane non poſſumus ſi in brevi hoc Marmore frequenter adeo, vel exſcriptoris, vel quadratarii vitia nobis occurrant, cum in ſexcentis Marmoribus aliis graviora quoque menda ſubinde obverſentur; ut apud Gruterum pag. 1037. n. 11. legitur ZHCANTI.ENIATTO·ENOC.MHNAC.OKTΩ; longeque clarius, Marmorique noſtro accommodatius in latino Marmore apud Gruterum ipſum occurrit pag. 1057. n. 3. DEPOSITIO. PAVLI. FAMVLVS. DEI. VIXIT. ANNOS. L. ET. VNO. REQVIEVIT. IN. PACE.

V. Expoſita iam Irenes aetate, mortis annus in Marmore, expreſſis Conſulum nominibus, qui magiſtratu proxime functi fuerant, indicatur. Itaque in quarto verſu pro CETA, quae nihili vox eſt, META reſcribendum eſſe Reineſius optime, feliciterque iam viderat; ac error ille, niſi mea me fallit opinio, exinde manavit quod character M fortaſſe tranſverſim, hac facie Σ, depictus exſcriptori facile impoſuit, perinde quaſi non M, ſed Σ, ille foret; quod certe vitium alibi quoque irrepſiſſe conſpicitur. Exinde vero, ut id obiter moneam, Relandi anxietas, atque ſuſpicio facile dirimi, refellique debet, qui incertum eſſe putavit an Irenes obitus ad annum Chr. 440. quo Valentinianus Auguſtus *quinto* Conſul cum Anatolio proceſſerat, ſive ad ſequentem 441. referri debeat. Etenim, ſi Irene *μετὰ τὴν ὑπατείαν poſt Conſulatum Valentiniani V. & Anatolii* e vivis exceſſit, iique Conſules ad an. Chr. 440. certiſſime referri debent, quo ipſorum nomina Faſtis omnibus inſcribuntur, dubitari certe non poterit quin Irene ſequenti anno 441. obierit, qui, quamvis *Cyri* Conſulis nomine in Legum ſubſcriptione deſignari conſueverit; aliquando tamen in Legibus etiam ipſis *Valentiniani*, atque *Anatolii* nomine diſtinguitur: ut apud Gothofredum Tit. 19. nov. 2. legitur *Poſt Conſulatum Valentiniani* A. & Tit. 21. *Poſt Conſulatum Valentiniani* A. *& Anatolii*. Sed haec illuſtrius adhuc, longeque accuratius ex Dominicali annorum Litera inferri poterunt, ut opportune mox oſtendetur. Interim vero obſervaſſe nunc iuverit, quod Conſulum nominibus in Muratorii exemplo titulus iſte praefigitur ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ ΗΜΩΝ cum in Gudio, Fleetvoodo, ac Reineſio ΤΟΝ ΔΕΣΠΟΤΟΝ ΗΜΩΝ legatur; idque Reineſius ipſe in ΤΟΥ ΔΕΣΠΟΤΟΥ refinxerit: quod ille nimirum, ut opinor, coniecerit Anatolio, qui neque Caeſar, neque Auguſtus erat, *Domini* titulum concedi non poſſe; adeoque vocem illam Valentiniano ſolum, qui Caeſaris, Auguſtique honore potiebatur, adſcribi oportere. Ita propemodum Muratorius ipſe cum Marmor, quod apud Gudium pag. 372. n. 3. reperitur Cl. V. num. 3. pag. 405. ex Donio protuliſſet, in cuius initio legitur

P CC DD NN VALENTINIANI V ET ANATOLI
DIE XV KALENDAS MAIAS

ita ſiglas illas expoſuit: *Poſt Conſulatum Dominorum Noſtrorum Valentiniani Quinctum, & Anatolii*; repente tamen adiecit: *ſed* Anatolius *nunquam Caeſar, vel Auguſtus fuit. Quare contra morem* DD NN *interpretari opus erit* Domini noſtri. Sed clarius etiam, longeque accuratius opinionem hanc, quae hactenus Eruditorum omnium animis inſedit, nimirum *Domini noſtri* titulum ſolis Auguſtis, atque Caeſaribus tributum eſſe, Muratorius ipſe nobis expreſſit illuſtrando Marmori, quod *Lugduni in Sancti Irenaei* reperitur, atque ab illo ex Marchione Maffeio exhibetur Claſſe V. pag. 410. n. 5.

XXV RECESSIT VI
KAL OCTOB DN N
SEVERO ET IORD
ANE VV CC

Etenim Cl. Editor, cum Marmor ipsum ad annum Chr. 470. retulisset, quo *Iordanis*, & *Severi* nomina in Consularibus Fastis occurrunt, haec adnotavit: *Sane ad hunc annum Cl. Maffeium sequutus retuli Inscriptionem istam consonam quoque Fastis. Verum animadverte* Severum *appellari* Dominum nostrum. *Hoc nomine signati Imperatores, aut Caesares. Itaque aut Inscriptio retrahenda videtur ad annum Chr.* 462. *quo in Occidente* Imp. Fl. Libius Severus Aug. *Consul processit, & excogitandus est eius Collega* Iordanes; *aut* Severus *hoc anno Consul in consortium Imperii ab* Anthemio Augusto *adscitus fuerit, quod nemini persuadeatur, cum ne unum quidem de re tanta verbum fecerint antiqui Scriptores*. Doctissimi tamen, atque immortalis viri pace, neque perspicua, sibique constans Consulum series hic perturbari, nec ulla Severo dignitas concedi, nec aliquid in nostro Marmore corrigi, refingique debet. Etenim, ut hinc exordiar, quamvis Anatolius, neque Caesar, neque Augustus esset, facile tamen ab imperito Scriptore *Domini* vox ita efferri, exprimique poterat, ut illa Anatolio quoque tribui videretur. Ita propemodum in Margarini Marmore, quod in Opere *De Notis Graecorum* protuli in KOBP, legitur τῶν ΔΕCΠΩΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΛΕΟΝτος, κ̣ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ; una nimirum, eademque voce, honorisque titulo uterque Consulum, qui anno Ch. 471. Fastos signarunt, in eiusmodi Marmore decoratur; cum tamen Leo solum Augustus esset. Sic Ticinensis etiam Marmoris notas EN ΥΠΑΤΤ. ΔΕΣΠ ΗΜ ΛΕΩΝΤΙΣ Τ Δ Κ ΠΡΟΒΙΑΝΟΥ ita supplendas esse conieceram, ut non modo Δεσπότᾳ ἡμῶν, quod Cl. Maffeio videbatur, sed etiam Δεσπότων ἡμῶν, legi posset; quod iis nimirum temporibus privatis etiam Civibus una cum fascibus, aut consulatu *Domini* quoque titulus concederetur. Sed quid coniecturis aliis, aut obscurioribus monimentis istis hic immoror, cum facile perspicuis, certisque monimentis ostendi possit *Domini nostri* titulum privatis etiam Civibus, qui consulatus munere fungebantur, attribui consuevisse? Sic ut exemplum unum ex ipso Muratorii Thesauro proferatur, Classe V. n. 1. pag. 390. latinum marmor ex Boldetto exhibetur, in cuius initio, vel titulo reperitur

DD. NN. CLEARCO ET RICOMEDE VV. CC.
CONSVLIBVS

Itaque, si *Fl. Ricimer*, qui hic *Ricomedes*, atque in Excerptis Historicis apud Scaligerum *Ricomedus*, in Paschali quoque Laterculo *Ricomedes* vocatur, & *Fl. Clearcus*, qui anno Chr. 384. consulatum gessere, *Domini nostri* titulo nitide diserteque decorantur; cur idem ille honoris titulus anno 441. *Anatolio* quoque concedi non potuit; in eo praesertim Marmore, in quo Caesar, & Augustus Valentinianus, veluti Anatolii collega, nominandus erat? Nec alia certe ratione Notas ipsas DD NN in alio Marmore explicandas esse putaverim, quod ex ineditis Donii Schedis hic profero

MARCVS.....
FECERVNT.....
PETRVS. VIXIT.....
X KAL. APR DD NN.....
GRATIANO IIII. ET. MET...
ANASTASA. DEC. III.....
QUAE VIX. ANN. IIII. D. XX.
MARCVS. QVI. VIXIT. A..

In quinto verſu certiſsime reſcribi debet MEROBAVDE, cum Gratianus Auguſtus una cum *Merobaude* anno Chr. 377. *quarto* Conſul proceſſerit; adeoque *Domini Noſtri* titulus non Auguſto ſolum, ſed Merobaudi quoque ipſius Collegae concedi videtur. Atque utinam quidem latinum Marmor, quod a Reineſio Cl. XX. n. 416. pag. 993. profertur, integrum foret, utriuſque nempe Conſulis nomina in illo exprimerentur! Sic enim facile oſtendi poſſet an *Auguſtis* ſolum, an vero *privatis* etiam Conſulibus *Domini* titulus concederetur. Eiuſmodi Reineſii Marmor ita deſinit

DEPOSITVS IN PACE
VI. KAL. FEBRARIAS
DOMINIS NOSTRIS
FL. BALENTINIANO
CONSVLIBVS.

Quis hic aperte non videat alterius Conſulis nomen exſcriptoris, aut quadratarii oſcitantia excidiſſe, obſcurumque fore an princeps in Marmore locus Valentiniano Caeſari, vel alteri Conſuli concederetur? Certe, ſi Valentiniani Caeſaris nomen ſecundo ſolum loco exaratum fortaſſe fuerat, Theodoſii Auguſti nomen, cum quo Valentinianus ipſe *quater* Conſul proceſſerat, in Marmore reſtitui debebit. Sin vero Valentiniani nomen priorem in Marmore locum obtinuit, *Anatolii*, vel *Nonii*, vel *Avieni*, vel *Anthemii* nomen inſerendum erit; cum ipſorum quilibet una cum Valentiniano Auguſto conſulatum geſſerit. Quum vero nulla iterati conſulatus nota poſt Valentiniani Caeſaris nomen adiungatur, veriſimilius exiſtimo de primo ipſius conſulatu Marmor illud intelligendum eſſe, adeoque Theodoſii Auguſti nomen in ipſo reſtituendum, qui Conſul XI. una cum Fl. Valentiniano Caeſare Faſtis inſcribitur an. Chr. 425.

VI. Quandoquidem vero Valentiniani Caeſaris, eiuſque Collegarum mentio in explicando ſuperiori Marmore facta fuit, quid prohibet quin Marmor etiam aliud illuſtrem, quod ambiguum certe, vel depravatum eſſe conſpicio? Apud Muratorium pag. 2001. n. 4. Marmor Romae poſitum exhibetur

HIC DEPOSITVS EST ANTIOCHVS CANDIDATVS PRIMICERIVS
. . . . . .
☧ POLICIO . . . QVI VIXIT ANVS PM LZ IN PACE VI. KAL
(ſic)
MAR . CONS DOMINI NOST . VALENTINIANI AVG VI ET
ABINIO CONS SEVERISSIMVS BENEMERITVS

ubi Cl. Editor adnotavit: *Quid eſt quod Valentiniani Collega* Abinius *appellatur*? Certe in Faſtis omnibus *ſextus* Valentiniani conſulatus una cum *Nomi*, ſive *Nomii* conſulatu coniungitur. Marmor ipſum, & quidem in ceteris, opinor, accuratius apud Donium occurrit Claſ. XX. num. 44. pag. 532. ſed in exprimendo tamen conſulatus numero, exempli ſuperioris inſtar, depravatum; ibi nimirum legitur

HIC POSITVS EST ANTIOCCHOS CANDIDATVS PREMECERI
. . . . . .
. . . . . QVI VISIT ANVS PML . . . N PACE ϛI KAL . MART
. . . . DOMINI NOSTRI VALENTINIANI AVGG . I ET ABINIO COS

Ergone *primus* Valentiniani Auguſti conſulatus cum *Abinii* conſulatu coniungi debet, quum perſpicuo potius Faſtorum omnium teſtimonio compertum ſit Abinii, ſive potius *Avieni* conſulatum cum *ſeptimo* ſolum Valentiniani Caeſaris concurriſſe? Minime id quidem; nec id, opinor, in Marmore legebatur; in quo non AVGG. I. ut Donii Amanuenſis expreſſit, ſed AVG ϛI exa-

ra-

ratum erat: quemadmodum prorsus in superiori versu ϚI KAL scriptum esse conspicitur, ut *VI. Kalendas* exprimatur. Itaque, si character Ϛ, adeoque vera lectio Marmori a me restituta, admittatur, *septimus* Valentiniani Augusti consulatus habebitur, quem ille anno Ch. 450. una cum *Gennadio Avieno* suscepit.

VII. Atque ista quidem de Consulibus, quorum nomine, veluti charactere, Irenes obitus designatur, sive de emortuali ipsius anno. Etenim mensis nomen in Marmore perspicue recensetur; quamvis in Reinesio ENIO... ΠΕΡΙΤΙΟΥ; in Muratorio vero, sublata lacuna, ENIONI ΠΕΡΙΤΙΟΥ legatur. Vtrobique tamen peccatum esse putaverim, atque olim in Marmore scriptum fuisse suspicor EMЄNI pro EN MЄNI, sive EN MHNI. Eiusmodi contractionum, vitiorumque genera in Marmoribus etiam aliis occurrunt: ut apud Gruterum pag. 313. n. 1. legitur EMMΥΚΗΝΑΙΣ pro EN MΥΚΗΝΑΙΣ; & pag. 216. EMMΕΛΔΙΝΑΙΣ pro EN MΕΛΔΙΝΑΙΣ; & EMMHNI pro EN MHNI; ut proinde facile in hoc ipso Marmore barbaris fere temporibus exarato vox ЄMЄNI duplici vitio faedata fortasse irrepserit, eademque rursus in deteriorem aliam, sed maxime tamen affinem, ЄNIONI proclivi literarum ductu facile declinaverit. Ceterum Peritius ille, qui in Viennensi hoc Marmore nominatur, non *Macedonibus* solum, & *Constantinopolitanis* communis erat, ut Reinesius observavit; sed a plerisque etiam omnibus Asiae Populis, aliorum Mensium instar, in civilibus annis adhibebatur: ut immerito proinde Reinesius ipse coniecerit Irenem hanc ex Costantinopolitanis civibus fuisse; quippequae facile eodem ipso iure ad plurimas Orientis Vrbes referri potuerit. Quin etiam Peritius ipse, quo Irene e vivis erepta fuit, non ad Macedonas, aut ad Constantinopolitanos, qui non aliis, quam veteribus Macedonum, mensibus utebantur; sed ad Syro-Macedonas solum referri debet; ut perspicuis oppido, certisque characteribus postremo loco mox ostendetur. Sed, ut accuratius id asseri, ostendique possit, prius vitiatae Marmoris voces ita restitui, exponique debent, ut exinde cetera nitida quadam serie deducantur. Postquam in Marmore dictum fuerat Irenem *sexta Peritii die obiisse*, repente subiicitur KAI TH EPA OMH ЄTOΦH HMEPA ΠΑΡΑCKЄΥ. Cl. Muratorius ibi legendum esse putavit TH ΩPA OMH ETAΦH latineque reddidit *& hora simili tumulata est die Parasceves*. Reinesius autem legerat KAI TH EPACMIΩTATH HMEPA ΠΑΡΑCKЄΥῆς, hoc est *desideratissima die Parasceves*, idq ue de *Paschalis Parasceves* tempore intelligendum esse putavit. Ego vero neque EPA OMH. neque EPACMIΩTATH legi posse contenderim; cum utrumque a perspicuo literarum ductu prorsus abhorreat; atque ex eiusmodi lectione commodus sensus aliquis exsculpi non possit. Itaque levi, facilique duarum literarum mutatione rescribendum affero TH EBΔOMH *septima;* ut nempe exprimatur Irenem *sexta* quidem Peritii mensis die obiisse, septima vero, nimirum proxima sequentique, die tumulatam fuisse, quae septima Peritii dies eo anno in Parascevem, hoc est, ut inferius ostendam, in Veneris diem sextamque feriam inciderat. Ac nihil est certe cur in Reinesii, aliorumque sententiis uberius refellendis hic immorer, veramque Marmoris lectionem a me restituram esse demonstrem. Argumentis aliis, quae facile exponi congerique possent, hoc etiam accedat, quod quamvis Reinesius, aliique plures *depositionis* nomine *mortem* designari crediderint; sacro tamen, solemnique ritu apud Christianos *obitus* dies ab ipso depositionis, vel sepulturae die ita distingui consueverat, ut sepulturae, vel depositionis dies obitus, mortisque diem proxime consequeretur; adeoque, si Irenes obitus *sexta* contigerat, sepulturae dies in *septimam* Peritii diem incidere, ideoque EBΔOMH in Marmore rescribi debeat. Sacris eiusmodi Christianorum ritibus ostendendis exempla innumera ex latinis, graecisque Marmoribus afferri possent; sed aliqua solum subiecisse nunc libet, ut eadem Marmora, vel depravata restitui, vel perperam explicata accuratius exponi, commodeque illustrari possint. Apud Gudium pag. 369. n. 7. sepulchralis Christiani viri Inscriptio ita desinit

ΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝ ΕΤΟΝ Ο ΠΡΙΔ ΕΙΔΩΝ
CΕΠΤΕΜΒΡΙΩΝ ΕΤΑΦΗ
ΕΙΔΩΝ CΕΠΤΕΜΒΡΙΩΝ

Si nota, sive character ille ΠΡ in eximio hoc Marmore, prorsus ut in aliis, significet Πρὸ, dubitari certe non poterit quin in characteres alios ΙΔ error irrepserit; ut proinde alterutra ex notis illis, & facilius secunda Δ, deleri debeat, aut sublata prima Ι, secunda in Α refingenda sit, adeoque in Marmore πρὸ Ι, sive πρὸ Α legatur: hoc est, ut alterutra ex notis illis innueret, Πρὸ μιᾶς εἰδῶν *Pridie Idus* intelligatur. At, ne temere Marmoris voces sollicitasse ego videar, longe verisimilius esse, censerique posse iam dixi, quod quadratarius ille, qui Romae Marmor exsculpserat, insolita, barbaraque formula characteribus ΠΡΙΔ latinam vocem ΠΡΙΔΙΕ exponere voluerit. Quaecumque tamen hypothesis eligatur, perspicuum fiet *Vaessyrum*, qui *Pridie Idus* obierat, *Idibus* ipsis, hoc est proxima sequentique die, tumulatum fuisse. Hic ipse ritus ex Muratorii Marmore deprehendi potest pag. 1822. n. 7. ubi nunc legitur

ΑΓΑΘΗ
☧C ΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝ ☧
ΕΤΩΝ Ξ ΠΑΡΑ ☧C
ΕΚΕΥΤΗΤΕC Θ ΑΠΟ ΚΑ
ΛΑΝΔΩΝ CΕΠΤΕΜ
ΒΡΙΩΝ ΕΞΕΚΟΜΙCΘΗ
ΔΑΙ CΑΒΒΑΤΟΙC
ΧΑΡΙCΟΥ ΤΩ ΚΥΡΙΩ
ΚΑΙΤΩ ΧΡΙCΤΩ

Menda, quae in Marmor istud irrepserant, nihil moror, quippequae opportunius alibi a me indicata, & fortasse quoque non infeliciter sublata iam fuerint. Id unum observasse nunc iuverit, quod Agatha, quae *Parasceves* die, hoc est *feria sexta*, e vivis excesserat, *Sabbato*, adeoque sequenti die elata, vel tumulata fuit. Ita prorsus in latino Marmore apud Gruterum pag. 1054. n. 8. de Matrona legitur

QVAE RECESSIT DIE MERCVRI
ORA VIII ET DEPOSITA DIE IOVIS
IDVVM MAIARVM

quemadmodum Marmor aliud apud Boldettum pag. 398. habet

ASVRIVS VICTOR DECESSIT XI KAL APR. DEPOSSONE X KAL APRI

atque in eximio Marangonii Marmore, quod apud Muratorium ipsum occurrit pag. 1999. n. 2. rariori formula dicitur

III IDVS MAIAS FATVM FECIT LEO
ET DEPOSITVS PRIDIE IDVS MAIAS

Quid vero si morem ipsum ex brevissimo quidem, sed insigni tamen Marmore confirmem, atque ipsum a Cl. Viris editum, sed hactenus tamen, ut opinor, minime intellectum illustrem? Marangonius in *Appendice ad Acta S. Saturnini* pag. 101. Marmor anno 1732. in Coemeterio *SS. Processi, & Martiniani* repertum exhibet

PECORI DVLCIS ANIMA BENIT IN CIMITERO VII. IDVS IVL.
D. P. POSTERA DIE MARTVRORV

Doctissimus Editor hic observavit: *Puto certissime legendum esse* In Cimitero Marturoru, *non vero* Postera die Marturorum: *tum quod immediate sub verbo* Cimitero *habeatur* Marturorum: *tum quod nulli Martyres nominentur post verba* Postera die; *neque de Titularibus huius Coemeterii intelligi possit, nempe Processo, & Martiniano, cum eorum Natalis occurrat sexto nonas Iulii.* Denique

que concludit quod vocibus illis: *In Cimitero* Marturoru *explicatur haec loca ſpecialiter fuiſſe deſignata ad Martyrum Corpora excipienda, ac propterea appellata fuiſſe* Concilia Martyrum, *ut fuſe Baronius in Notis ad Martyrologium Romanum ſub die* 23. *Iunii*. Lapidem ipſum exſcripſit Cl. Lupus pag. 181. ut oſtenderet *Marturi* vocem in ſepulcralibus eiuſmodi monimentis *archaiſmo non admodum alieno ab Latinorum antiquorum pronunciatione, & ſcriptura* ſaepiſſime reperiri; nihilque tamen de vero Inſcriptionis ſenſu adiecit. Denique Muratorius Claſ. XX. pag. 1922. n. 5. ex Marangonio Marmor ipſum exhibuit; quamvis ille non *VII. Idus*, ut perſpicue in Marangonio reperitur, ſed Lupi fortaſſe veſtigiis inſiſtens *VI. Idus* expreſſerit. Deinde vero explicando Marmori, atque perſpicuae Catholicorum ſententiae uberius confirmandae, doctiſſimus, ſimulque piiſſimus Auctor haec adnotavit: *Si cum* CIMITERO, *hoc eſt* Coemeterio *coniungenda eſt, uti plane videtur, vox* MARTVRORV, *ideſt* Martyrum, *agnoſcere hinc etiam poſſumus quantam Martyrum copiam complecterentur Romana Coemeteria (nunc* le Catacombe *appellamus) quando ex eorum tumulis nomen accipiebant. Dodvvelli Anglici pro* Paucitate Martyrum *pugnantis opinioni toties a Catholicis confoſſae iſtud quoque monumentum obiicias. Atque hinc praeterea diſcas a vero deflectere qui* Depoſitionis *diem pro die* Obitus *accipiunt. Pecorius iſte, ſive Martyr fuerit, ſive tantum Chriſti Fidelis, vita functus in Coemeterium illatus eſt una die, atque altera* D. P. *hoc eſt* Depoſitus, *ſeu* ſepultus.

VIII. Atque optime id ille quidem, ingenioſeque quod *obitus* diem a *depoſitionis* die diſtinguendum eſſe, ſacrumque eiuſmodi Chriſtianorum morem huius etiam Marmoris praeſidio probari poſſe putaverit. Quod vero Marangonio duce *Marturorum* vocem ad *Cimitero* referendam, ipſique coniungendam eſſe coniecerit, adeoque *Martyrum*, ſeu *Marturorum* nomine Chriſtianos illos hic appellatos fuiſſe dixerit, qui in SS. Proceſſi ac Martiniani Coemeterio condebantur liberioris, opinor, coniecturae genus haberi fortaſſe poterit, quod a perſpicuo Marmoris ſenſu facile abhorreat: cum vox *Marturoru* ab alia voce *Cimitero* adeo ſeiuncta ſit, ut vix ad illam referri, apteque cum illa coniungi poſſe videatur. Itaque, niſi plurimum hic ego fallor, *Martyrum* voce non certe quidem *Proceſſus* ac *Martinianus*, ut optime Marangonius ipſe obſervavit, ſed Martyres tamen alii intelligi profecto debent, qui eximio quodam honore a Romanis colebantur, adeoque κατ' ἐξοχὴν ibi *Martyres* appellantur: ut proinde anniverſarius ipſorum dies in eximio hoc Marmore, veluti perſpicua temporis nota, exprimatur. Ii vero quinam alii eſſe poterunt, quam *Septem Fratres*, ac Martyres illi, qui una cum *Felicitate* ipſorum matre Antonini Caeſaris aetate variis tormentorum generibus cruciati VII. Idus Iulias Romanam Vrbem glorioſo ſanguine conſecrarunt; tantoque ſemper in pretio, atque honore ſunt habiti, ut *decima* Iulii die ſolemnis, atque anniverſaria ipſorum celebritas ſplendide perageretur, ipſorumque nomina Romanis Tabulis inſcriberentur? Si id ego rite feliciterque coniecerim, nullus piiſſimi Scriptoris coniecturis locus, nulla perplexitas in eximio Marmore ſupereſſe iam poterit; ſed nitide diſerteque exprimetur Pecorium in Coemeterium veniſſe, hoc eſt e vivis exceſſiſſe, *VII. Idus Iulias*, hoc eſt *nona* Iulii die; ſequentique, ſeu *decima*, pro veteri nimirum Chriſtianorum more, ſepultum fuiſſe, quae *decima* menſis dies non modo *poſtera dies*, ſed etiam *dies Martyrum* hic appellatur quod in diem ſeptem *Martyribus* ſacram incideret. Quod ſi fortaſſe cui libeat non VII. ut Marangonius accuratius expreſſit, ſed cum Muratorio & Lupo *VI. Idus* legere, adeoque Pecorii mortem non *nonae*, ſed *decimae* potius, Iulii diei tribuere; tunc poſtera, hoc eſt *undecima* menſis dies, qua depoſitus ille fuit, adhuc *poſtera* Martyrum dies, ſed alio ſenſu, diceretur; quod illa nimirum diem Martyribus ſacram proxime conſequeretur. Quaecumque tamen hypotheſis, aut lectio ſeligatur, Marmoris etiam huius praeſidio perſpicuum fiet depoſitionis diem mortis diei

pro-

proxime ſucceſſiſſe ; adeoque in Marmore , quod illuſtrandum ſuſcepi , ea quoque de cauſſa EBΔOMH reſcribendum eſſe , ut Irene , quae *ſexta* Peritii die defuncta fuerat , *ſeptima* tumulata dicatur .

IX. At neque ſolum *ſeptima* Peritii Macedonici menſis dies , qua Irene depoſita , vel tumulata fuerit , in Marmore demonſtratur ; verum etiam hebdomadis dies nitide , diſerteque indicatur ; quod nimirum depoſitionis dies in *paraſcevem* , vel *ſextam feriam* inciderit . Clariſſimus quidem Muratorius *paraſcevem* illam , atque *reſurrectionem* , quae in Marmore nominatur , Reinetio duce , ad Paſchalia Feſta ſpectaſſe credidit . Itaque facile dirimi , vel explicari non poſſe obſervavit quî ſacra Paſchatis dies in Peritium Macedonum menſem incidiſſe potuerit , cum Peritius ille ex civilis Macedonici anni lege cum Ianuario ſolum Romanorum menſe concurreret . Hinc nodo huic ſolvendo , explicandoque Marmori ſuſpicatur Peritium ipſum aliquando in Romanum Martium incidiſſe ; quemadmodum Reineſius ante dixerat Peritium Februario , ac Martio reſpondiſſe . At doctiſſimis viris ambiguum illud *paraſceves* , ac *reſurrectionis* nomen impoſuit , nihilque tale cogitantes abripuit , ut Macedonicorum menſium ſedem , & Paſchales etiam Cyclos immerito perturbarent . Etenim , ut a primo exordiar , *paraſceves* nomine non modo celebrior illa , ac Paſchalis Paraſceve , ſexta nimirum feria , quae Paſchatis diem proxime praecedebat , verum etiam quaelibet ſexta feria , quae in hebdomada qualibet haberi , alioque nomine *Veneris dies* appellari conſueverat , exprimebatur . Id facile exemplis aliis , variiſque Scriptorum teſtimoniis oſtendi poſſet : ſed omnium inſtar haberi merito poterit Marmor illud , quod ſuperius etiam exhibui , in quo legitur

ΑΓΑΘΗ
ΕΤΕΛΕΥΤΗCΕΝ
ΕΤΩΝ ΞΠΑΡΑC
ΕΚΕΥΗΤΕC Θ ΑΠΟ ΚΑ
ΛΑΝΔΩΝ CΕΠΤΕΜ
ΒΡΙΩΝ ΕΞΕΚΟΜΙCΘΗ
ΔΑΙ CΑΒΒΑΤΟΙC

Etenim , ſi *paraſceve* illa , qua Agatha obiiſſe dicitur , in *diem nonam Kalendas Septembris* inciderat , quis unquam paraſcevem illam ad Paſchalia feſta ſpectare , vel referri poſſe arbitretur ? Si Agatha *paraſceves* die defuncta , *Sabbato* vero tumulata dicitur , quis aperte non videat *paraſceves* nomine nihil aliud intelligi , quam *feriam ſextam* , Veneriſque diem , quae proxime *Sabbatum* ipſum praeceſſerat ? Ex plurimis vero Scriptorum teſtimoniis , quae proferri facile poſſent , inſignis unus Athanaſii locus ſufficiet perſpicuis adeo , certiſque characteribus expreſſus , ut nulla perplexitas ſupereſſe iam poſſit . Alexandrinus Populus in *Proteſtatione* Syriani Ducis imperum deſcribens , quo is Athanaſium ex ſede ſua deturbavit anno μετὰ τὴν ὑπατείαν Ἀρβαιτιώνος , καὶ Λολλιάνου ait : ἐπιφωσκούσης γὰρ τῆς πρὸ πέντε Εἰδῶν Φεβρουαρίων , τουτέστι τῆς ΙΔ τοῦ Μεχεὶρ μηνὸς , ἀγρυπνούντων ἡμῶν ἐν τῷ Κυριακῷ , καὶ ταῖς εὐχαῖς σκολαζόντων , σύναξις γὰρ ἔμελλε τῇ παρασκευῇ γίνεσθαι : *illuceſcente enim quinto Idus Februarias die , hoc eſt decimo quarto menſis eius , qui ab Aegyptiis Mechir dicitur , vigilantibus nobis in Dominico , & precibus vacantibus , eo quod Synaxis Paraſceves die celebranda eſſet* . Haec paraſceve , que V. Idus Februarias contigerat , non alia profecto eſſe potuit , quam *ſexta feria* , quae anno Chr. 356. qui *Arbetionis* , & *Mavortii Lolliani* Conſulatum proxime eſt inſequutus , in nonam Februarii Romani menſis inciderat ; quemadmodum prorſus in aureolo Athanaſianae Hiſtoriae Fragmento , quod Tomo III. Obſerv. Literar. pag. 65. Cl. Maffeius edidit , perſpicue dicitur quod *poſt Conſulatum Arbitionis , & Loliani ingreſſi ſunt Dux Syrianus , & Notarius per noctem Eccleſiam Theonae , Mechir XIII. die per noctem*

diem ſupervenientem XIV. quae ſane XIV. Aegyptii Mechir, adeoque *nona* Februarii Romani, dies in *ſextam feriam* incidit: cum Paraſceve Paſchatis ſequentis ſolum Romani menſis die contigiſſe potuerit. Addi poſtremo poterit, quod Paſchalis Paraſceves dies a Graecis μεγάλη Παρασκευὴ *magna Paraſceve* appellari conſueverat, ut ex Cedreni Gloſſario, aliiſque pluribus erudimur: quo perſpicue ſatis apparet ſolo *paraſceves* nomine non Paſchalem ipſam, ſed quamlibet potius ſextam feriam, deſignari. Quod vero ad *Anaſtaſis*, vel *Reſurrectionis* vocem attinet, quae mox in Marmore reperitur, KAI ANACTACIN EN TH HMEPA XPICTOY ..... tantum abeſt, ut ſolemnem Paſchatis diem exprimere fortaſſe illa poſſit, ut oppoſitum potius oſtendat. Ibi nimirum nitide, diſerteque non Chriſti, ſed Irenes, *reſurrectio* memoratur. Accedit etiam quod Paſchatis dies nullibi, quod noverim, in monimentis iſtis Ἡμέρα Χριστῦ, ſed Πάσχα vocatur, ut praecipue in marmorea S. Hippolyti Cathedra conſpicitur, in qua ſaepiſſime Πάσχα, vel ΙΔ τῦ Πάσχατος, nullibi vero Ἀνασάσις vel Ἡμερα Χριστῦ vocatur. Sed quid argumenta, vel coniecturas alias hic perſequar, cum in ſacris etiam diviniſque Literis vera vocis huius, ac formulae ſignificatio ſemel iterumque expreſſa nobis occurrat? Etenim Apoſtolus ad Philippenſes c. 1. ver. 6. ſcribens ait πεποιθὼς ἀυτὸ τῦτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθὸν, ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησῦ Χριστῦ *confidens hoc ipſum, quia qui coepit in vobis opus bonum, perficiet uſque in diem Chriſti Ieſu*; pauciſque interiectis ver. 10. ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς, καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστῦ *ut ſitis ſinceri, & ſine offenſa in diem Chriſti*: ſequentique capite ver. 16. εἰς καύχημα ἐμοὶ εἰς ἡμέραν Χριστῦ *ad gloriam meam in die Chriſti*: in quibus ſane, ceteriſque locis omnibus extrema iudicii, vel Iudicis Chriſti, dies ab Apoſtolo ſignificatur. Itaque Marmoris voces ſacram ſolemnemque formulam a Chriſtianis uſurpatam perſpicue continent, Irenem nempe ibi tumulatam in *die Chriſti*, hoc eſt in extremo iudicii die, futuram carnis *reſurrectionem* ſperare, ſibique fauſtam exorare. Hinc poſtrema Marmoris vox non cum Reineſio ΔΕΞΑΜΕΝΗC legi (quid enim Irene tumulata ſimulque in Chriſti die, quaecumque illa fuerit, *reſurrectionem ſortita* dicatur?) ſed ΕΥΧΑΜΕΝΗΣ, ſive potius ΕΥΧΑΜΕΝΗ *rogans*, reſtitui debet: quae ſane voti, chriſtianaeque ſpei formula in ſacris Scriptoribus, ac Marmoribus etiam obſervatur. At non facile profecto ego dixerim an in eiuſmodi cenſu Marmor illud haberi debeat, quod a Grutero pag. 1050. n. 3. exhibetur

D M
AVRELIO BALBO &c. QVIETIORIS. PERFECTIORISQVE
VITAE. DESIDERIO. EX. NEGOTIIS. CIVILIBVS
IN. QVIBVS. FVERAT. CVM. LAVDE. VERSATVS
IOVIS. OP. MA. BENEFICIO. DVCTO. HIC. IN. SPE
RESVRRECTIONIS. QVIESCENTI. LOCVS. PVBLICE, DATVS. EST

Scaliger quidem in *Indicibus Gruterianis* cap. 24. Chriſtianis Inſcriptionibus Marmor iſtud inſeruit, eamque phraſim ceteris Chriſtianorum formulis accenſendam eſſe putavit. Caſaubonus vero Inſcriptionem hanc Chriſtianam eſſe negavit: *nam* inquit Τὸ IN SPE RESVRRECTIONIS *Chriſtianum quidem, ſed a Paganis, ut alia Chriſtianorum, uſurpatum. Tertullianus quorundam meminit.* Optandum tamen ut aliquem Tertulliani locum Caſaubonus ipſe indicaſſet, in quo reſurrectionis ſpes a Paganis ipſis concepta, atque uſurpata videretur. Certe tantum abeſt, ut Tertullianus aliquam reſurrectionis ſpem Paganis affulſiſſe, vel tenuem ipſius opinionem illorum animis inſediſſe putaverit; ut potius ſententiam hanc in Libro *de Teſtimonio Animae* c. 4. peculiarem Chriſtianorum *praeſumptionem* fuiſſe ille dixerit: atque in *Apologetico* umbratilem ſolum inanemque immortalitatis, ac veluti *reſurrectionis* imaginem a Paganis expreſsam Paganis ipſis obiecerit. *Statuas*, inquit, *defunditis, & ima-*

imagines inſcribitis, & titulos inciditis in aeternitatem: quantum de monimentis poteſtis ſcilicet praeſtatis & ipſi quodammodo mortuis reſurrectionem. Hanc qui veram a Deo ſperat, ſi pro Deo patiatur, inſanus eſt? Itaque doctiſſimi Caſauboni pace vix ac ne vix quidem ſepulcralem hanc formulam Ethnico viro adſcribi poſse putaverim; cumque altera ex parte *Iovis optimi maximi* nomen, cuius ſe beneficio *Aurelius Balbus* ad quietioris perfectioriſque vitae deſiderium ductum eſse teſtatur, Chriſtiano viro prorſus indignum videatur, facile abriperer, ut Inſcriptionem hanc inter apocryphas ablegarem, niſi profanas etiam Ethnicaſque formulas a Chriſtianis ipſis, vel imperitia, vel elegantioris interdum, ut ipſi temere exiſtimarunt, ſtyli gratia, & amore uſurpatas eſse conſpicerem; quemadmodum certe Bembus Leonem X. P. O. M. *Deorum immortalium beneficio* Pontificem renunciatum eſse ſcripſit; aliaſque id genus dicendi formas in Epiſtolis Leonis ipſius nomine exaratis uſurpavit, quas ipſi merito Lipſius obiecit. Sed haec alii, ſi libeat tantique ſint, ſubtilius ac diligentius inquirant. Etenim mihi ad Irenes titulum, ſuſceptumque Marmor uberius illuſtrandum ita reverti nunc libet, ut ipſius praeſidio novus Chronologiae ſplendor oriatur; & nova civilium menſium Periodus, annique forma a Syro-Macedonibus uſurpata ipſius teſtimonio confirmetur, quae Scriptoribus, ac Monimentis aliis rite explicandis inſerviat.

X. Iampridem Eruditis omnibus exploratum erat Macedonum menſes annique Periodum ita a ſingulis ferme Orientis Vrbibus uſurpari conſueviſse, ut civilis ipſarum annus ab autumnali aequinoctio inciperet, primuſque anni dies in 24. Septembris Romani diem incideret. Hoc uno tamen diſcrimine Nationes illae diſtinguebantur, quod Macedones quidem Europaei, Epheſii, & Pergameni veterem menſium ordinem accuratiſſime conſervarunt, ideoque primum in menſium ordine locum ſemper *Dio* conceſsere; ceteri vero, qui *Syro-Macedones* appellabantur, anni cardinem ad Hyperberetaeum, qui *duodecimus* poſtremuſque iam fuerat, tranſtulerunt; hoc eſt civiles annos ab Hyperberetaeo menſe veluti primo duxerunt. Hinc menſis Dius apud Macedones Europaeos ceteroſque Populos, qui veterem Periodum conſervarunt, *primus*; apud Syromacedonas *ſecundus* erat; adeoque Peritius iuxta Macedonas *quarto*, at iuxta Syro-Macedonas *quinto* ſolum loco numerabatur. Itaque Peritius ipſe apud Macedonas quidem 24. Decembris; apud Syro-Macedonas vero 23. Ianuarii Romani die incipiebat: ut proinde *ſeptima* Peritii dies in veteri Macedonum Cyclo cum 30. Decembris; at in Syro-Macedonum Periodo cum 29. Ianuarii die concurreret. Sed anno Chr. 441. quo Irenem tumulatam eſſe iam vidimus, neque 30. Decembris, neque 29. Ianuarii dies, in *paraſcevem*, ſextamve feriam incidiſse potuit: cum annus ille, ſive Ianuarius menſis, a *quarta feria*, vel Mercurii die inceperit; adeoque 29. Ianuarii dies in eandem ipſam Mercurii, & 30. ſequentis Decembris in Martis diem inciderit. Ergo Peritius ille, qui in Marmore nominatur, non a veteri Macedonum, vel Syro-Macedonum cardine ducebatur; ſed ab alio ſolum termino exordiebatur, atque ea lege & periodo conſtitutus erat, ut *ſeptima* ipſius dies eo anno in paraſcevem incideret. Quae vero Periodus, aut facilius hic concipi, aut veriſimilius admitti poteſt, quam ut Macedonici menſes ab ipſis Romanorum menſium calendis inciperent; Macedonici nimirum, Iulianique menſes accuratiſſime ſic conſpirarent, ut in ſolis menſium nominibus varietas haberetur? Certe novam hanc prorſuſque Iulianam civilis anni menſiumque formam a Graecis aliquando receptam eſse Scaliger, Petavius, aliique plurimi iam obſervarunt; licet immerito Scriptores illi eam ab Aſianis omnibus uſurpatam eſse putaverint. Etenim Noriſius in aureo, atque immortali Opere *de Anno, & Epochis Syro-Macedonum* pag. 15. & 34. contra Scaligerum, atque Petavium perſpicuis certiſque Scriptorum teſtimoniis, atque eximio inprimis Epiphanii loco demonſtravit Aſiaticos illos, qui ab Epiphanio *Macedones* appellantur, ipſius aetate veterem adhuc anni Periodum uſurpaſse, in qua Dius

men-

menſis, adeoque civilis annus a 24. Septembris Iuliani die inciperet: Tyrios autem Hyperberetaei menſis annique exordium a 19. Octobris, Gazenſes vero a 28. Octobris eiuſdem Romani die duxiſſe; Antiochenos denique, Laodicenos, Caeſarienſes, alioſque Syros, qui ab Epiphanio *Graecorum* nomine deſignantur, novam illam anni rationem invexiſſe, in qua civilis annus a Dio, ſimulque a calendis Novembribus initium duceret. Eiuſmodi vero Noriſii, aliorumque ſententia, quae obſcurioribus interdum, aut perplexis Scriptorum teſtimoniis inniti fulcirique ſolet, ut mox oſtendetur, pulcherrimo Marmoris huius exemplo, & autoritate confirmari iam poterit, in quo nitide demonſtratur in Irenes patria, hoc eſt in Graeca quadam, vel Aſiatica civitate, quaecumque illa fuerit, menſem Peritium non aliunde, quam ab ipſis Februarii calendis, incoepiſſe. Ita nimirum *ſeptima* Peritii dies in *paraſcevem* ſextamve feriam anno Chr. 441. incidiſſe debuit, cum Februarius menſis certiſſime a Sabbato exordiretur. Quod ſi periodus, annique forma, vel hypotheſis alia eligatur, conſtans illa Macedonicorum, vel Syro-Macedonicorum menſium ſeries a Scriptoribus tradita perturbanda foret, atque perſpicui temporis anni, dierumque characteres in Marmore deſignati ulla ratione intelligi vel explicari non poſſent. Exinde quoque manifeſtiſſime deduci poteſt quod Peritius ille, qui in Marmore nominatur, non ad Macedonas, aut Tyrios, aut Sidonios, aut Gazenſes, aut Aſiaticos alios; ſed ſolum ad Syro-Macedonas alios ſpectaſſe potuit; ideoque Irene non ad Coſtantinopolitanos, ut volebat Reineſius, ſed ad Gentium illarum aliquam referri debet, quae ita Syro-Macedonum menſibus utebantur, ut civilis ipſarum annus a Dio, ſimulque calendis Novembribus, adeoque Peritius a Februarii calendis inciperet.

XI. Atque hactenus quidem eximiam hanc Irenes epigraphen in Reineſii, Bimardique exemplis expreſſam partim coniecturis, partim perſpicuis certiſque rationibus explicavi; cum Marmor ipſum, ut ex humaniſſimi, doctique Viri literis Vienna datis acceperam, periiſſet; adeoque ipſius conſulendi exſcribendique ſpes adempta foret. Itaque id unum, coronidis loco, ſubieciſſe nunc libet, quod in edito Chorerii Opere, cuius copia mihi nuperrime ſuperioribus iam excuſis facta fuit, eodem prorſus ordine Lib. I. pag. 44. & 45. Marmor exprimitur, qui in Bimardi, adeoque Cl. Muratorii, Schedis conſpicitur: ut proinde Reineſius non ex Chorerio ipſo, ſed ex vitiato potius apographo, Marmor exſcripſerit; quemadmodum Chorerius ipſe non ex Marmore, ſed ab Amici ſchedis illud acceperat. Ita nimirum Scriptor ille in explicando illuſtrandoque Marmore ait: *Duverdier, Scaliger, & Gruterus l'ont ignorée, quoique elle fût dans la même Chapelle de S. Theodore, d'ou elle a eté tirée a ma priere. On ne la trouve plus dans l'Egliſe de S. Severe, on etoit la Chapelle de S. Theodore, la quelle ne ſubſiſte plus.* Vbi vero de Peritio menſe, de Valentiniani Conſulatu, & Anatolii nomine Chorerius ipſe varia obſervaſſet, Marmoris verba latine ita reddidit: *Irene annos quadraginta. Sancte obiit ſub Conſulatu Dominorum noſtrorum Valentiniani quintum, & Anatolii clariſſimi plena Februarii ſexta, & terrae conſepulta die Paraſceves, reſurgat die Chriſti egredientis.* Interpretationem hanc a perſpicuo veroque Marmoris ſenſu abhorrere ex iis, quae ſuperius expoſui, deprehendi facile poterit; cum praeſertim Chorerius in vocibus ENIONI, & TH EPA OMH ETOΦH explicandis maxime erraverit. Commode id tamen, praeclareque factum, quod in tertio verſu ubi Reineſius ENIO, Bimardus IEPΩC exhibuit, Chorerius hiatum eſſe obſervavit, in quo characteres I, & Ω conſpiciantur; ut ibi proinde Ἱερῶς legendum eſſe coniecerit; prorſus ut a Plutarcho dicitur Lycurgum ἱερῶς *ſancte* obiiſſe. Ac ſubtiliter iſta quidem, & ingenioſe, cum in Latino etiam Marmore apud Fabrettum C. III. n. 590. pag. 222. ut exemplis aliis abſtineam legatur BENE VIXSITI, VENE CONSVMMASTI, Mihi vero ſuſpicio ſuboritur ibi non Ἱερῶς, ſed ΔΥΩ, vel ΟΚΤΩ reſtitui ſuppleri-

rique etiam posse; nisi fortasse superstitum characterum situs, aut ductus obsisteret: quod modo explorari, vel definiri non potest. Ceterum si ΙΕΡΩΣ, aut ΔΥΩ, aut ΟΚΤΩ in Marmore refingatur, quaecumque ad locum hunc observavi opportune corrigi mutarique debent. Viciſſim vero, cum in Chorerii apographo, quod ceteris ego iure praetulerim, perspicue diserteque legatur ΤΩΝ ΔΕΣΠΟΤΩΝ ΗΜΩΝ *Dominorum nostrorum*, nullus, opinor, dubitandi locus supererit quin *Domini nostri* titulus tum in Graecis, tum in Latinis quoque Marmoribus privatis etiam civibus aliquando concederetur; quod ipse omnium primus contra Reinesii, aliorumque sententiam ostendi. Ac ne temere suspicari quis possit Siglas illas DD NN, quae in Marmore superius exposito reperiuntur, ita explicandas esse, ut ad solum Caesarem referantur, ceteris hoc exemplum aliud accedat, quod apud Cl. Muratorium pag. 2101. n. 3. reperitur.

MAXIMA. IN PACE QAE VIXIT AN
NVS PLVS MINVS XXXV. CONS.
DOMINIS NOSTRIS ONORIO IIII. COS
ET EVTICIANO CONS. PRIDIAE
NONAS SEPTEMBRES

Itaque, si *Flavius Eutychianus*, qui anno Chr. 398. una cum Honorio Augusto Consul processit, *domini* titulo hic nitide explicateque insignitur; nihil est certe cur titulus ipse *Anatolio* negetur, quem Λαμπροτάτου *splendidissimi*, sive potius *Clarissimi* nomine, atque honore exornatum esse conspicimus.

XII. Denique, cum Chorerius postremam Marmoris vocem reddiderit *egredientis*, perspicue apparet, quod ipse in Marmore non ΕΣΧΑΜΕΝΟΥ, vel ΕΣΧΑΜΕΝΗ, vel ΕΥΧΑΜΕΝΗ, sed ΕΡΧΟΜΕΝΟΥ legendum esse putavit: quemadmodum in *quintodecimo* epitaphii versu non ANACTACIN, sed ANACTHCETAI, ex Chorerii hypothesi scribendum esset. Atque optime id quidem expositum, feliciterque restitutum esse putaverim; cum facili levique mutatione perspicuus alius, nativusque sensus oriatur; quo nimirum Irene non *resurrectionem exorans*, sed illam, certo in Christi venturi die habitura, exprimatur. Itaque, si cui concinnior ista Chorerii explicatio magis arriserit, hanc amplectatur per me licet; cum utraque phrasis, aut formula Christianae feminae digna, Christianoque monumento inscribenda merito videatur. Quemadmodum enim superius observavi, *resurrectionis* opinio, spes, ac fiducia solis Christianorum animis insederat, & veluti perspicua quaedam, & constans ipsorum tessera haberi consueverat; nec ullibi certe ab Ethnicis usurpata, vel in monimentis expressa probari ostendique illa poterit. Palmae quidem, ac phoenices aves rogis impositae in Ethnicorum tumulis aliquando conspiciuntur; sed eiusmodi symbolis, ut Fabrettus Cap. V. pag. 378. & Muratorius Dissertat. LVIII. pag. 42. observavit, felicior quidam vitae status post mortem futurus, ipsa quoque animorum immortalitas indicatur, quae plerisque Philosophorum sectis probata, Ethnicis ipsis credita, atque mirifice inculcata fuit: ut proinde SPES AETERNA, PERPETVA FELICITAS, AETERNA ANIMA in aliquibus Ethnicorum monumentis occurrat. Frustra tamen, aut *resurrectionis* vocem, aut *redivivi* corporis ideam, & opinionem in monimentis ipsis inquiras, si illud unum *Aurelii Balbi* titulum exceperis; quem aegre dixeris an ad Ethnicum, an ad Christianum virum referri debeat, cum praesertim in Schedis aliis, quas Cl. Muratorius Cyriaci fuisse existimat, non IOVIS OP. MA. sed DEI MAXIMI scriptum legatur. Ne tamen quidpiam dissimulem, quod illustrando Marmori, vel controversiae dirimendae conferre posse videatur, eximium Laërtii locum hic proferam, ex quo facile inferre, vel suspicari quis possit veram *resurrectionis* ideam Ethnicis etiam viris affulsisse. Laërtius de Theopompo Lib. I. seg. 9. differens ait: Οὐ ϵ̓ ἀναβιώσεσθαι,

σθαι, κατὰ τὰς Μάγας, φησὶ τὰς ἀνθρώπας, καὶ ἔσεσθαι ἀθανάτας, καὶ τὰ ὄντα ταῖς αὐτῶν ἐπικλήσεσι διαμεινεῖν: *qui a Magorum ſententia in vitam quoque redituros homines dicit, immortaleſque futuros, & univerſa illorum invocationibus permanſura.* Ita nimirum locum iſtum Ambroſius latine reddidit; nec alio certe ſenſu vocem ἐπικλήσεσι ſumendam hic eſſe Mericus Caſaubonus exiſtimavit, quam ut Magorum *preces*, & *invocationes* exprimat, quarum vires omnes exiſtere ac permanere poſſint. Iſaacus vero Caſaubonus, & Carpentarius ταῖς αὐτῶν, vel ταῖς αὐταῖς legendum, latineque reddendum exiſtimant *omnia ſuas appellationes retentura*: quod nimirum omnia priſtinam indolem, formam, ac naturam conſervare, adeoque iiſdem prorſus nominibus exprimi, vel appellari debeant. Mihi vero ſubtilior, longeque accuratior videri ſolet Holſtenii ſententia, qui reſcribendum aſſerit: ταῖς ἀυτῶν ἐπικυκλήσεσι *ſuis revolutionibus*, quod nempe univerſa ex Magorum hypotheſi, certa quadam periodo, ac revolutione peracta, redire, reviviſcere, eoque ſenſu immortalia eſſe debeant. Vt enim praeteream Magos, non adeo ſtupidos effingi poſſe, ut univerſa ipſorum precibus conſiſtere, conſervari, eandemque prorſus naturam, ac nomen retinere putarent, Magorum hypotheſis in Holſteni ſenſu ad Platonis, aliorumque ſententiam propius accederet, qui univerſa in orbem reditura dixerunt; &, quod ad humanos quidem animos ipſorumque immortalitatem, ac reditum attinet, facile cum *metempſychoſis* opinione confundi poſſet; quae, licet a Pythagora inventa dicatur a Laërtio Lib. VIII. ſeg. 14. longe tamen antiquius ab Aegyptiis tradita fuit, ut perſpicuo Herodoti teſtimonio erudimur. Itaque dum Magi, & Aegyptii quoque, ſi libeat, Pythagorici, ac Platonici ἀναβιώσεσθαι τὰς ἀνθρώπας *homines reviviſcere*, ſive phoenicis inſtar reſurgere exiſtimarunt, humanos animos a corpore iam ſolutos humano cuidam corpori iterum coniungendos putarunt. Quid tamen inanis iſte animorum circuitus, aut tranſmigratio, ſi cum vera, perfectaque reſurrectione conferatur? cuius ſpes, ac certiſſima perſuaſio Chriſtianis ipſis divino fidei lumine affulſerat; quaeque tantum abeſt, ut ſolo rationis lumine ab Ethnicis percipi, credique potuerit, ut illa omnes potius ingenii vires excedat, plurimiſque difficultatibus obnoxia ſit, quas acriter quidem a liberioris ingenii viris propoſitas, ſed incredibili tamen doctrinae copia a cordatioribus aliis noſtris hiſce temporibus accuratiſſime diremptas eſſe conſpicimus.

ILLVSTRISSIMO CLARISSIMOQVE VIRO

INNOCENTIO FLISCO

PATRICIO GENVENSI

EX COMITIBVS SAVINIONIS.

EDVARDVS CORSINVS.

I in omnibus fere Latinis, Graeciſque Marmoribus explicandis maxima utilitas, atque iucunditas eſſe ſolet, puriori certe nobiliorique voluptatis, & cognitionis genere perfundi ille debet, qui Chriſtianae Religionis myſteriis initiatus, & ſacris praeſertim ſtudiis addictus varias illas eruditae ſacraeque Antiquitatis memorias accuratius inſpexerit, quae in Chriſtianorum Marmoribus obſervantur. Vt enim ommittam profanis ſtudiis, ac diſciplinis omnibus praecipuum fere ſplendorem nobilioremque fructum eſſe defuturum, niſi ipſa, veluti praeſidia quaedam, ad ſacrarum divinarumque rerum cognitionem, atque Catholicae religionis ſtudia dirigantur, veteribus certe Chriſtianorum monimentis auguſtior quaedam, ſincerior, longeque amabilior Antiquitatis, & eruditionis ſpecies ineſſe conſpicitur. Non is profecto ego ſum, INNOCENTI Doctiſſime, qui nobiliora Chriſtianorum Monimenta cum Ethnicis ita conferri poſſe exiſtimem, ut haec illis aut numero, aut elegantia, aut utilitate concedere videantur. Optime nimirum intelligo in immenſa illa Ethnicorum Marmorum copia, veluti inexhauſto quodam uberrimoque theſauro, plurima contineri, quibus, & Latini ſermonis caſtitas, & Nationum ritus, & Magiſtratuum varietas, & auguſta illa Imperii Romani maieſtas effulgeat, ut proinde maximus exinde Chronologiae, Hiſtoriae, Geographiae, & politioribus Diſciplinis aliis ſplendor accedat. Hoc unum tamen afferere non dubitaverim, quod plurima quoque Diſciplinis illis illuſtrandis ex Chriſtianis etiam Marmoribus feliciter eruuntur; quod rudis illa, incompta, ac inelegans verborum ſtructura, quae in ipſis frequentiſſime occurrit, Fidelium animos allicere, & delectare etiam poteſt; quod aurea fere ſimplicitas, quae primis Eccleſiae temporibus in pretio fuerat, in pleriſque Marmoribus, in variis ipſorum vocibus, phraſibus, & acclamationibus effulget; ut in iis proinde legendis, excutiendiſque primaeva illa Chriſtianorum indoles, & Eccleſiae facies veluti rediviva omnium oculis obverſetur. Itaque merito conqueri, vel indolere nos poſſumus, quod pauca

ſolum id genus Monimenta ſuperſint; pleraque vero, vel in ſubterraneis locis, antiquis nimirum Martyrum Coemeteriis diſpoſita adhuc deliteſcant, vel ipſis Templorum pavimentis inſcripta mutila iam abraſa, vel informia ſint; praeſertim vero quod ſerius, ac remiſſius, quam par fuerat, in exſcribendis, ac illuſtrandis illis docti Viri animum operamque collocaverint: eumque renatis in Italia literis de Ethnicorum Monimentis una colligendis, illuſtrandiſque plurimi cogitaverint, pauci admodum ſacris, aut Chriſtianis ipſis animum adiecerint. Plurimum tamen nobis, Chriſtianaeque doctrinae cultoribus gratulandum, quod iacturam hanc ſuperiori ſaeculo maxima ingenii doctrinaeque gloria repararunt Boſius, Arringhius, Donius, Fabrettus, Margarinus, aliique plurimi, qui Chriſtiana monimenta acuratiſſime collecta, variiſque obſervationibus explicata protulerint. Ceteros autem, qui aetate noſtra hanc ſpartam adornarunt, excellere, omniumque diligentiam, ac laudem ſuperaſſe merito exiſtimatur Cl. Muratorius: quippe qui non modo innumeras veterum Chriſtianorum *Inſcriptiones* in novo *Theſauro* ſuo collegerit; ſed etiam ipſarum plurimas brevibus doctiſque adnotationibus illuſtraverit; praeſertim vero in aureo aeternoque Opere, in quo *Antiquitates Italicas Medii Aevi* complectitur, plurimis Chriſtianorum Marmoribus novam lucem affuderit; atque viciſſim ex Marmoribus illis ſacros Chriſtianorum ritus explicaverit, aut opportune confirmaverit. Clariſſimis viris iſtis facem praeferentibus ipſe quoque nonnulla Chriſtianorum Marmora aliquot Diſſertationibus, explicanda ſuſcepi: & quamvis in ipſarum limine Graecum Marmor, velut operis argumentum, attulerim, ſubinde tamen pro re nata Latinis etiam Marmoribus aliquam lucem efferre volui; ſi vitiata mutila, vel obſcura illa fuerint, ea corrigere, ſupplere, vel explicare conatus; ut ex iis omnibus una collatis ſacri quidam Chriſtianorum ritus intelligi, vel accuratius exponi probarique poſſent. Quod vero Diſſertationem hanc illuſtrando explicandoque *Stratonices* Epitaphio Tibi, Vir ſapientiſſime, inſcripſerim, eamque nomine, & auſpicio tuo decorare decreverim, in cauſſa fuit eximia prorſus humanitas, qua me ſtudiaque haec mea excipere probare, complectique conſueveras; atque ex profanis ſtudiis, Faſtiſque Atticis, quibus immorabar, ad haec ſacra ſubinde digredientem hortari, atque impellere ſolebas. At neque conſilio ſolum, iudicioque tuo graviſſimo ad illa excitari me decuit; ſed exemplo quoque, & praeclara ſapientiae gloria, qua in iis praeſertim ſtudiorum generibus excellere videbaris: quippe qui politioribus literis, ac diſciplinis omnibus, quibus ab ineunte aetate mirifice inſtructus eras, ſacrarum quoque rerum cognitionem ita coniunxeris, ut nihil deinde carius, & antiquius habere Te oſtenderis, quam ut in veterem Eccleſiae Diſciplinam in Theologorum dogmata, in Divinarum Literarum ſcientiam, in Sacram Hiſtoriam accuratius inquireres, adeoque uberrimam Tibi ſacrae Eruditionis copiam comparares. Quem quidem eximium in literas, & ſacras praeſertim diſciplinas amorem, ac ſtudium non tam ego, Vir praeſtantiſſime; ex praeclaris animi ingeniique tui dotibus derivatum, quam ex Maioribus tuis immortalis gloriae Viris hauſtum, atque expreſſum putaverim. Vt enim ceteros ex Fliſca Gente pacis etiam artibus, ac literarum gloria illuſtres viros praeteream, nihilque de Patruo tuo loquar, qui maximum Romanae Purpurae, & Patriae Infulis decus attulit; ſola Innocentii IV. Pontificis Optimi, Maximique gloria facem tibi praeferre, Teque acrius incendere profecto poterat. Ille nimirum egregiae morum ſanctitati, prudentiae, ceteriſque virtutibus inſignem adeo divinarum rerum, ſacrorumque Canonum ſcientiam coniunxit, atque in aureis ſuis Operibus expreſſit, ut inter illuſtriores Pontificii Iuris Interpretes haberi, atque communi, conſtantique Iuriſconſultorum omnium voce *Pater*, *& Organum veritatis* appellari meruerit. Itaque vereri certe non poteram quin tenuis iſta ſtudiorum meorum pars ſacraeque eruditionis ſpecimen Tibi iucundum accedere; probarique poſſet, ſi in illo

non

non modo memorem gratumque animum, & obſervantiam in Te meam, ſed ipſum quoque Operis argumentum inſpicias, & quo cetera id genus complecti ſoles, amore, & humanitate proſequaris.

II. Clariſſimus Antonius Maria Lupus a Societate Ieſu, acerbo nimium fato nuper ſublatus, in eximio praeſtantique Opere, quo *Severae Martyris Epithaphium* anno MDCCXXII. Romae in *Coemeterio Thraſonis, & Saturnini* repertum feliciter explicavit, Marmor aliud pag. 34. accuratiſſime exhibuit, quod anno MDCCXXXIII. in eodem ipſo Coemeterio effoſſum, atque in Pronaum Sanctae Mariae trans Tiberim Boldetti cura translatum fuerat, ea prorſus Characterum forma vitiataque methodo, quae in ſubiecto ſchemate coſpicitur. Vbi vero Cl. Scriptor *barbare conceptum, ſed pie ſcriptum hoc epitaphium cum iiſdem omnino mendis apographi, quod excerptum fide ſumma ex ipſo lapide eruditus amicus Roma tranſmiſit*, attuliſſet, ingenue modeſteque ſubdit: *neſcio an ita interpretari poſſim incultum epitaphion*

verſ. 1. *Aurelius Imerius cum filio meo Getha* hic iaceo,
2. *Poſtquam vixit cum me* ſuo *Viro*
3. *Stratonice Neophyta, exivit e ſeculo.*
4. *Illius* aetas acta *bene, ac modeſte* fuerunt *anni triginta.*
5. *Et depoſui* eam *in Martyrio precatus* CVM PACE (1).
6. *Et recordatus illius erga me modeſtiae, &*
7. *quinque*
8. *annorum quinquaginta* (2)
9. *Feci bene cum Filio meo, & requievit*, vel obdormivit.

Itaque, licet hic Lupus *confuſum, ac nubilum ſenſum in annis aetatis ſuae ſuaeque coniugis enumerandis* ab Aurelio uſurpatum obſervet, Stratonici tamen *triginta*, Aurelio vero, *quinque, & quadraginta* aetatis annos adſcribit, quos ille, vel omnes, vel ipſorum plures cum filio Getha peregerit. Sex annis poſtquam Cl. Lupus in lucem protulit hanc Epigraphem, rurſus eam evulgavit V. C. Iohannes Marangonius poſt Acta S. Victorini Epiſcopi Amiterni, & Martyris, quae Notis illuſtravit, nempe in Appendice de Coemeterio SS. Thraſonis, & Saturnini nuper detecto Via Salaria Nova p. 78. & 79. ubi eandem ipſam P. Lupi verſionem iterum propoſuit; at in ipſa producenda epigraphe in quarta linea pro ЄTHTPIΔ, ut habet Lupianum autographum, ſcripſit ЄTHIPIΔ. Hoc ipſum Marmor, ſed ex vitiatis Lupi ſchedis, apud Muratorium quoque occurrit pag. 1838. num. 1. niſi quod ibi vulgata characterum Graecorum forma adhibetur, palmae ramus, qui ſiniſtrum Marmoris latus exornat, inter quartum quintumque verſum tranſverſus in Muratorio depingitur; quodque gravius eſt, poſtremi tres verſus ita efferuntur:

ΚΑΙ ΕΜΝΕΔΙΟΝΕΥCΑ ΑΥΤΗC ΕΜΕC CΩΦΡΟCΥΝΗC
ΚΑΙ ΠΕΝΤΑΙ ΕΤΩΝΤΙ ΕΝΤΗΚΟΝΤΑ
ΕΠΟΙΗCΑ ΚΑΛΩC ΜΕΤΑ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΜΟΥ ΚΑΙ ΕΚΥΜΗΘΗ

Itaque latinus Marmoris huius interpres ita epigraphem reddit: *Aurelius Imeris una cum filio meo Zetho, poſtquam vixit iuncta mihi ſuo Viro Stratonice Neophyta, egreſſa eſt de hoc ſeculo. Egit illa bene, ac modeſte annos triginta; eamque deſpoſui in ſacrum Martyrium . . . . . in pace; & recordatus illius erga me modeſtiae, & quinque annorum quinquaginta, feci bene cum filio meo. Et requievit.* Habes hic, optime doctiſſimeque INNOCENTI, quidquid eximio huic Marmori illuſtrando explicandoque Clariſſimi Viri monimentis aliis colligendis, & exponendis intenti obiter protulerunt. Quandoquidem vero maxima vocum perplexitas, perturbatus non modo vocum, ſed etiam verſuum ordo, aliaque id genus vitia, quibus inficitur, pati vix poterant, ut

(1) Id eſt, *precatus illi in pacem.* (2) Scilicet, *annos LV. feci bene cum filio meo, poſt quos requievi.*

ut Scriptores illi de literaria republica immortaliter meriti commodiorem exinde, verumque ſenſum exculperent, ſacroſque Chriſtianorum ritus in illo indicatos fuſius exponerent, quidquid ab iis neglectum indictumque fuerit explicare enitar, ut in tanta vocum perplexitate, ac barbarie, concinnior, ac, niſi mea me fallit opinio, verus Epitaphii ſenſus oſtendatur; ſimulque plurima tum noſtro, tum pluribus etiam Monimentis aliis, opportune lux affundatur. Itaque Marmoris verſus temere a quadratorio perturbatos nativo ordini, quo exarandi fuerant, ita reſtituendos, integramque Inſcriptionem ita latine reddendam, atque explicandam eſſe putaverim:

1. Α'υρήλιος Εἵμερις μετὰ τῦ ὑιῦ μου Ζήθυ.
2. Ε'πειδὴ συνέζησεν μετ' ἐμῦ τῦ ἀνδρὸς
3. Ε'αυτῆς καλῶς, κ) σωφρόνως ἔτη τριάκοντα
4. Η' Στρατονείκη Νεόφυτα ἐξῆλθεν ἐκ τῦ κόσμου.
5. Καὶ κατεθαίμεν εἰς τὸ ἀγεῖον Μάρτυριν. Ε'υκεῖτε μετὰ εἰρήνης.
6. Καὶ ἐμνεμόνευσα ἀυτῆς εἰς ἐμὲ σωφροσύνης, κ)
7. Ε'ποίησα καλῶς μετὰ τῦ ὑιῦ μου. Καὶ ἐκυμήθη
8. Ε'τῶν πεντήκοντα
9. Πέντε.

Aurelius Himerius una cum filio meo Zetho monumentum hoc poſui. *Poſtquam vixit* una *cum me viro ſuo bene, ac modeſte annos triginta Stratonice Neophyta, exivit e mundo; &* ipſam *depoſui in ſanctum Martyrium. Bene quieſcat cum pace. Et recordatus ſum ipſius erga me modeſtiae, &* monumentum hoc *feci decore* una *cum filio meo. Et obdormivit* Stratonica *annorum quinquaginta quinque*. Quid vero me impulerit, ut Epitaphii verſus ita refingendos, diſponendos, ac explicandos eſſe cenſerem, breviſſime oſtendam.

III. Stratonices defunctae maritus, ut hinc exordiar, Α'υρήλιος Εἵμερις in Marmore nominatur, quod *Aurelius Imeris* a Muratorio, *Aurelius Imerius* a Lupo redditur, mihique *Aurelius Himerius* interpretandum eſſe videtur: prorſus, ut in Muratorio pag. 1865. n. 7. *Himeria* nominatur. Etenim hic Εἵμερις pro Εἱμέριος, ſive potius Ι'μήριος, vitioſe expreſſum, vel a quadratario exaratum fuiſſe plurima id genus exempla oſtendunt, quibus in eiuſmodi nominibus efferendis peccatum eſſe conſpicimus. Ita apud Gruterum p. 987. n. 12. Λέκρητις, pro Λεκρήτιος, & pag. 21. n. 1. Οὔλπις pro Οὔλπιος legitur, atque ſaepiſſime Κύρις pro Κύριος uſurpatum occurrit. Filio vero nomen, quod a Lupo *Getha* vocatur, perſpicue certoque *Zethus* cum Muratorio reddendum erit. Siquidem character ille Ϛ non graecum Γ, aut latinum G, ſed graecum Z, in Marmore deſignat; eoque valore in proxima ſubiectaque voce ἔζησεν uſurpatur. Ceterum, ne levioribus his immorer, ea de cauſſa Aurelii, Zethique nomen Marmori inſcriptum Lupus putavit, quod ipſorum uterque uno eodemque tumulo conderetur; ideoque prima Epitaphii verba ille reddidit; *Aurelius Imerius cum filio meo Getha* hic iaceo: perinde quaſi in ſarcophago non Stratonice, ſed eius vir, ac filius tumulati forent; atque Aurelii defuncti, tumulatique aetas in Marmore exprimeretur. Ego vero titulum, marmor, aut tumulum non Aurelio, & Zetho defunctis, ſed Stratonici ſolum, ab Aurelio ipſo, Zethoque vivis, ac ſuperſtitibus excitatum eſſe contendo. Quid enim Stratonices iam defunctae nomen, aetas, religio, coniugium, modeſtia, mors, ac ſepulcri locus in Marmore deſcriberetur, ſi Marmor ipſum, aut tumulus non Stratonici, ſed Aurelio, Zethoque poſitus foret? Quid Aurelii mors, atque aetas, quae nulla ratione reticenda fuerat, omitteretur; cum tamen in ſepulcralibus titulis annorum numerus, qui fortaſſe exprimatur, ad hominis tumulati aetatem referri conſueverit? Video quidem Cl. Lupum poſtrema Marmoris verba: Καὶ ἐκοιμήθη ἔτων πεντήκοντα πέντε *& requievit annorum quinquaginta quinque* ad Aurelium ipſum referre: perinde quaſi Aurelius cum filio Zetho, hoc eſt poſt Zethi nativitatem, *quinque, & quinquaginta* annos exe-

ge-

gerit. Sed certe ille fallitur. Vt enim diſſimulem vocem *requievit* cum iis, quae praeceſſerant *feci bene cum filio meo*, coniungi, adeoque ad Aurelium referri non poſſe, quî fieri potuiſſe putemus, ut non integra, ac univerſa Aurelii aetas, ſed ſola potius ipſius pars, exprimatur; adeoque obſcurum ſuperſit, quotnam Aurelius annos impleverit? Sin vero Marmoris verba eo ſenſu, & ordine intelligantur, quem ſuperius expoſui, adeoque *quinque, & quinquaginta* annorum aetas ad Stratonicem referatur, omnia ſibi mirifice conſtare poterunt, & nulla prorſus in titulo obſcuritas, atque perplexitas eſt futura. Itaque Aurelius, qui in Epigraphis initio loquens inducitur, id unum innuere, vel declarare videtur, quod una cum filio ſuo Zetho, Stratonici coniugi titulum, aut tumulum excitavit: ut quemadmodum nempe in poſtremo verſu *ſe una cum filio ſuo feciſſe* tumulum apertius exponit; ita quoque idipſum in primo, licet obſcurius aut brevius, expreſſerit. Literis, atque otio abutar ſi innumera id genus monumenta perſequar, quae a duobus, aut pluribus excitata dicuntur; in quibus eadem fere, quae in noſtro Marmore, formula obſervatur. Sic, ut exemplum unum hic proferam, in Muratorio pag. 1922. num 3. reperitur FECIT LEO PATER CVM FILIO CARISSIMO, & pag. 1859. n. 8. legitur

DONATA NVNO SVO
TERTVLLO CVN FILIA
MEA IN PACE

ubi Cl. Editor obſervavit antiquiſſima *Nuni*, vel *Nonni* voce *patrem patris, aut matris* indicari; quemadmodum prorſus alterius vocis *Tatae* veſtigium in alio Marmore reperiri putavit, quod ab illo pag. 1920. n. 6. atque in aureo immenſaeque doctrinae Opere *Antiquitatum Medii Aevi*. Diſſert. LVIII. p. 25. exhibetur.

PASCASVS VIXIT
PLS MINVS ANNVS XXII
FECIT TATV IIII IDVS
OCTOBRIS ⊰II. ANTE
NATALE DOMNI ASTERI

ait enim: *me heic remorantur verba illa* FECIT TATV. *Num pro* Fecit Pater? Tata *enim appellatus olim Nutritor, aut Pater, uti in Diſſert. XXVIII.* De Origin. Italicar. Vocum *dixi*. Facile, & ipſe quoque Doctiſſimi Viri ſententiam amplecterer, cum eiuſmodi vox, eiuſque valor in exemplis aliis a Fabretto allatis Cap. III. pag. 141. occurrat; niſi potius in exſcribendo, ſculpendove Marmore peccatum eſſe cenſerem. Quolibet enim pignore contenderim, aut ſcriptum, aut ſcribendum fuiſſe FECIT FATVM; qua formula inſuetaque phraſi mortem aliquando in Chriſtianis etiam monimentis deſignatam eſſe conſpicimus; ut in alio Marmore apud Murat. p. 1999. n. 2. perſpicue legitur, & apud Boldettum p. 412. habetur FATVM FECIT PRID. IDVS MART. & in Muratorio pag. 1879. n. 6. IN FATA CONCESSIT. Itaque perſpicuus Marmoris noſtri ſenſus hic eſſe debet, quod Paſchaſius IIII. ſive ut in alio Muratorii loco legitur, III. Idus Octobris e vivis exceſſerit: qui dies, ut optime feliciterque Muratorius exponit, ante diem XIX. ſive XXI. Octobris Aſterio Martyri ſacram *octavus* erat. Quo plane exemplo quidquid ego de Pecorii morte; alteriuſque eximii Marmoris ſenſu Diſſert. I. pag. 12. conieci commode illuſtrari iam poterit; ut quemadmodum nempe Paſchaſii mors, obituſque dies hic Aſterii Martyris nomine natalique die veluti nota, deſignatur; ita quoque in illo Pecorii depoſitio VII. Martyrum nomine, aut die ipſis ſacra, veluti charactere, exprimatur.

IV. Sed, ut ad Stratonices titulum revertar, in ſecundo verſu nulla

pror-

prorſus obſcuritas reperitur, niſi quod ibi ſenſus in fine mutilus, vel ſuſpenſus eſſe conſpicitur, ſi ſecundus ipſe cum tertio coniungi debeat; quemadmodum maxima in quarto perplexitas eſt futura, ſi verſus eo prorſus ordine, ac ſerie legantur, quo in Marmore ſunt exarati, ut ex utraque tum Lupi, tum Muratorii interpretatione deprehendi facile poterit. Mihi vero vehemens olim ſuſpicio ſuborta fuerat, longeque veriſſimum illud modo videtur, quod verſus illi temere a marmorario tranſpoſiti, alienoque prorſus ordine inſculpti fuerint; cumque ille, iuxta ſubiectum oculis exemplar, poſt vocem ΑΝΔΡΟC verſum illum incidere deberet, qui a voce ΕΑΥΤΗC exorditur, a ſecundo ad quartum temere tranſiliverit, tertioque loco verſum illum expreſſerit, qui quartus eſſe debuerat; ideoque viciſſim quartum locum illi conceſſerit, qui tertius ſolum erat futurus. Liberius hoc quidem, ingenue fateor, coniecturae genus; ſed eiuſmodi tamen, quod ab eruditis peritiſque Viris aſſenſum extorquere facile debeat, ubi viderint Epitaphii verſibus hoc ordine exaratis, nativum nitidumque ſenſum haberi; omnia vero mirifice perturbari, ſi priſtina, ac vulgata ſeries obſervetur. Ac nihil eſt certe cur oſcitantiam hanc, immanemque errorem in imperitis marmorariis mirari quis debeat; cum eadem fere barbaries, ac praepoſtera verſuum diſpoſitio in Marmoribus etiam aliis appareat. Ita Fabrettus Cap. VIII. num. XLII. p. 566. Marmor iſtud exhibuit

BENEMCPCNTI IN PACE
VIT XX MCSIS VI DIΛEC XVIII
FELIX FCCIT HORIAE QVAE ANNOS

ubi certiſſime ab infimo poſtremoque verſu, ut Fabrettus ipſe obſervavit, eſt incipiendum; adeoque perſpicua, nativaque ſerie legendum: *Felix fecit Horiae, quae annos vixit XX. menſes VI. dies XVIII. benemerenti in pace*. Sic, ut exemplum aliud hactenus inobſervatum adiiciam, apud Muratorium pag. 1847. num. 4. legitur:

LOCVS BYSOMEN
VIXIT ANN. P. M. XLV. DP. D
MARTYRIO QVAE

ubi Cl. Editor adnotavit, *Nomen deeſſe puto*. Atque optime id quidem, accurateque, ſi verſus uſitata ſerie vel ordine legerentur. Sin vero potius, ut ego quidem opinor, ab infimo initium ducatur, atque ordine retrogrado ad ſupremum aſcendatur, perſpicuum ſenſum iſtum efficient: *Martyrio, qui vixit annos plus minus XLV. depoſitus die . . . . . Locus biſomus*. Itaque viri defuncti nomen erit *Martyrius*: cuiuſmodi certe nomen apud Muratorium ipſum pag. 1877. n. 7. pag. 1878. n. 1. pag. 1890. n. 8. 1894 n. 4. 1910. n. 3. & 6. alibique ſaepius occurrit; ſicuti apud Fabrettum Cap. VIII. n. 169. pag. 582. legitur: *Dominae Filiae Martyriae*. Denique, ne exemplis alus immorer, Muratorius pag. 1158. n. 2. Marmor hoc exhibet:

Θ K	*Diis Manibus*
ΔΑΦΝΗ ΤΡΥΦΩ	*Daphne Trypho-*
ΝΙΑΝΩ ΓΛΥΚΥ	*niano dulciſ-*
ΤΑΤΩ ΤΕΚ	*ſimo fili-*
ΝΩ ΜΝΗ	*o memo-*
ΡΙΝ ΕΠΟΙΗ	*tia fe-*
ΜΗC ΧΑ	*riae gra-*
CE	*cit*

Sed quis aperte non videat ibi vel quadratarii, vel exſcriptoris, vel typographi ſortaſſe vitio ſeptimum ſextumque verſum tranſpoſitos eſſe, ut ſi proin-

de ii viciſſim locum mutaverint, perſpicuus ille ſenſus facile oriatur, quem Cl. Editor expreſſit . . . *filio memoriae cauſſa fecit*. Itaque, ſicuti in exemplis iſtis, aliiſque id genus, quae facile proferri poſſent, nativam verſuum ſeriem tranſpoſitam, vel perturbatam eſſe coſpicimus; ita mirari certe vix poſſumus, quod illud idem vitii genus in Stratonices Marmor irrepſerit: cum praeſertim poſtremi tres eiuſdem Marmoris verſus ordine, ac ſerie prorſus inverſa, ac retrograda ſint exarati, ut optime feliciterque Lupus ipſe iam viderat. Quod ſi id ego rite coniecerim, adeoque ſecundus Marmoris verſus cum quarto proxime coniungatur, perſpicuum fiet, ibi legendum eſſe *συνέζησεν μετ' ἐμοῦ τοῦ ἀνδρὸς ἑαυτῆς καλῶς, κ) σωφρόνως ἔτη τριάκοντα: vixit cum me viro ſuo bene, ac modeſte annos triginta*: quemadmodum prorſus in Antoniae titulo, qui mox explicabitur, perſpicue legitur: *ἔζησεν μετὰ Ἀλυπίου ἀνδρὸς ἑαυτῆς ἔτε εἴκοσι κ) ἕπτα: vixit una cum Alypio viro ſuo annos viginti ſeptem*. Itaque *tricenarius* annorum numerus non integram Stratonices aetatem exprimit, quod Lupus, Marangonius, & Muratorius exiſtimaverant; ſed illud unum temporis ſpatium, quo in coniugio fuit: cum Stratonice *quinque ac quinquaginta* annos in vivis exegerit, ut opportune mox oſtendetur; mortique proxima Baptiſmum ſuſceperit, adeoque *Neophyta* e mundo exierit: qui frequentiſſimus Chriſtianorum ritus opportune mox explicabitur.

IV. Expoſita vero Stratonices aetate, moribus religione obituque, ſubdit Aurelius ſe defunctae coniugis cadaver in *ſanctum Martyrium* intuliſſe: ΚΑΙ ΚΑΤΕΘΑΙΜΗΝ ΙC ΤΟ ΑΓΕΙΟΝ ΜΑΡΤΥΡΙΝ; *& depoſui in ſanctum Martyrium*. Hic optime feliciterque Lupus admonuit *εἰς τὸ ἅγιον Μαρτύριον* legendum eſſe: quemadmodum obſervare facile poterat pro *κατεθαίμην*, quod vitiata iam diphthongorum pronuntiatione irrepſit, *κατεθέμην* reſcribi oportere. Quod vero *Μάρτυριν* pro *Μαρτύριον* efferri conſueverit, exemplis illis oſtendi poteſt, quae ſuperius in explicando *Aurelii Himerii* nomine protuli; clariorique adhuc Marmoris alterius exemplo confirmari, in quo ΨΥΚΑΡΙΝ, pro ΨΥΚΑΡΙΟΝ *animula* apud Boldettum occurrit pag. 58. ſicuti in Muratorio pag. 2078. n. 6. ΤΟ ΛΑΤΟΜΙΝ pro ΛΑΤΟΜΙΟΝ obſervatur. Optime id quoque, accurateque Lupus, quod *Martyrii* nomine, *ſanctus Martyrum locus* hic exprimatur; Cryptae nimirum, in quibus Martyrum loculi cruentis vaſculis inſigniti reperiebantur; adeoque ex *Martyrum* corporibus ibi tumulatis, *Martyrii* nomen acceperant. Celebre eſt quidem antiquioribus Eccleſiae temporibus *Martyrii* nomine auguſtiorem illam, penitioremque Templi partem deſignari conſueviſſe, in qua Martyrum corpora tumulata fuerant, quaeque deinde *Confeſſio* vocata etiam fuit. Sed hac ipſa *Martyrii* voce Templum ipſum, Oratorium, vel Eccleſia Martyribus conſecrata, ſacriſque ipſorum exuviis illuſtrata deſignari mox coepit, ut plurimis Scriptorum teſtimoniis erudimur, quae fuſe accurateque apud Macrium, Meurſium, alioſque Lexicographos obſervantur. Nullibi tamen, quod noverim, *Martyrii* nomen ſubterraneis Cryptis illis conceſſum conſpicitur, in quibus non modo Martyres, ſed ceteri quoque Chriſti fideles humari conſueverant; cum loca illa, vel *Arenaria*, vel *Catacumbae*, vel *Coemeteria* ſaepiſſime vocarentur. Itaque ex hoc uno praeſtantique Marmore nunc erudimur, Coemeteriis illis etiam *Martyrii* nomen indi conſueviſſe: non alia certe de cauſſa niſi, quod illa ſacris Martyrum corporibus excipiendis inſtituta, atque incredibili Martyrum numero referta forent; quamvis deinde pacatis Eccleſiae rebus, poſitoque Ethnicorum furentium aeſtu, aliorum quoque Chriſtianorum corpora illuc inferri coepiſſent. Quid vero ſi hoc ipſum *Martyrii* nomen hoc ipſo ſenſu uſurpatum in alio quoque Marmore inquiram, Chriſtianamque epigraphem, quam Fabrettus *inextricabilem*, *primoque aſpectu inutilem* exiſtimavit, exponere commodumque inde ſenſum, ſi fieri id quidem poterit, exſculpere enitar? Clariſſimus Scriptor ille Cap. VIII. num. XXVI. pag. 556. Inſcriptionem hanc exhibet:

QVO-

QVORO SVN NOMI
NAE MASIME
CATIBATICV
ISECVNJV
MARTVRE
DOMIINV ☧
CASTVLV ISCALA

Tum illuſtrando marmori feliciter obſervavit: *quod ex eo verum Coemeterii B. Caſtuli ſitum accepimus Aringhio incompertum, ut idem fatetur Lib. IV. Cap. XI. In ipſo ingreſſu lapidem hunc eruimus, in vinea ſcilicet Patrum Tertii Ordinis S. Franciſci, ad primum lapidem Viae Labicanae, poſt portam maiorem, ubi καταβαθμὸς deſcenſus* (*barbare hic* CATABATICV) ISCALA *per Scalas aperitur*. Itaque id unum ex implexis illis barbariſque vocibus exſculpſit Fabrettus, quod tumulus ille eo prorſus in loco poſitus repertuſque fuit, ubi *per ſcalas* in *Caſtuli* Coemeterium *deſcenſus* erat; ceteraſque velut inutiles, aut inextricabiles ille praeteriit. Mihi vero liberiori quodam, ut ingenue fatear, audaciorique coniecturae genere epitaphium illud, ſublatis quadratarii vitiis, ita legendum videtur: CORASION NOMINE MAXIMA CATABATICO IN SECVNDVM MARTYRION DOMINI CASTVLI IN SCALA; ut nimirum epigraphe ſenſum iſtum efficiat: *Puella nomine Maxima* hic iacet in *deſcenſu in ſecundum Martyrium*, vel Coemeterium, *Domini Caſtuli in Scala*. Atque illud in primis obſervari maxime velim, quod epitaphium illud a Graeco quodam conceptum, & exaratum fuit, qui Graecas Latinis vocibus interſperſit, ac latinas ipſas, ſed mirifice tamen vitiatas, graeca fere methodo expreſſit. Id ex CATIBATICV voce Fabrettus ipſe iam viderat. Sed obſervare etiam poterat voces alias MASIME, DOMINV, & CASTVLV non latino, ſed graeco potius ritu efferri. Quid itaque prohibet quin in prima voce QVOROSVN, quae ceteris obſcurior eſt, quaeque latinae vocis alicuius vim habere certe non poterit, graeca vox aliqua deliteſcat? Eiuſmodi vero Graecorum vox quaenam alia facilius, ac veriſimilius eſſe poteſt, quam ΚΟΡΑΣΙΟΝ, latineque CORASION, ut illa nempe mulieris tumulatae conditio, ſive virginitas, aut aetas, exprimatur: prorſus ut in monimentis aliis hac eadem fere formula factum conſpicimus? Ita apud Maffeium *Antiquit. Galliae* pag. 101. n. 23. *Aduleſcens nomine Leudomari* reperitur; apud Muratorium pag. 383. n. 2. *Puer nomine Simpcous*, pro *Simplicius* pag. 2001. n. 3. *Puer nomine Anaſtaſius* pag. 1945. n. 10. *Infans nomine Tecla* pag. 1960. n. 8. *Infans nomine Vrſa*. pag. 1843. n. 2. *Puellam Bibianetem*; pag. 1857. n. 5. *Puellae Diocletianae*; denique, ne exemplis aliis immorer, pag. 1856. n. 3. Κυριακος ἄγνου Παιδίου. *Cyriacus innocens Puellus*. Nihil eſt autem cur hic barbare depravateque pro CORASION, ſive CORASIVM, a quadratario QVOROSVN ſcriptum miremur. Etenim ſexcentis exemplis aliis apparet ſyllabam QVO frequentiſſime pro CO, in Chriſtianis praeſertim Marmoribus, irrepſiſſe. Ceteris a Grutero, Reineſio, Boldetto collectis hoc etiam accedat, in quo nova prorſus characterum aliorum forma, ſeu valor conſpicitur:

LIBER QVI VIXI QVAI QVO
PARE IVA ANOI V EI ANORV
M PLVI MINVI XXX I PACE

Fabrettus, qui Marmor exhibuit Cap. VIII. num. LXIII. pag. 575. optime interpretatur: *Liber, qui vixit cum compare ſua annos V. & annorum plus minus XXX. in pace*. Ita propemodum O pro A frequenter alibi reperitur; ut proinde QVORO pro CORA in noſtro Marmore facile irrepſerit. Quod

vero in poſtrema ſyllaba CORASVN pro CORASION, ſive CORASIVM, dicatur, exemplis aliis ſuaderi facile poterit, in quibus, ut ſuperius obſervavi, MARTYRIN pro MARTYRION, PSVCHARIN pro PSYCHARION, & LATOMIN pro LATOMIVM exaratum conſpicitur; quemadmodum fere apud Gruterum pag. 596. n. 5. CLAVDIA SPYCHARIO pro PSYCHARION occurrit. Ac, ne elegantiae huius exemplum aliud deſideres, in Boldetto pag. 428. haec epigraphe reperitur:

BENEMERENTI IN PACE NOMINE
PATRICV ANNICLV MESORO DVORO
ET FRATRE IPSIVS PASCASV ANNI
CLY ET DIERO XXX BENEMEREN
TES CVM ABA SVA AN. XC.

Quemadmodum ergo hic PATRICV, & PASCASV pro PATRICIVS, & PASCASIVS exaratum conſpicitur, quidni CORASVN in noſtro Marmore a Graeco, vel barbaro potius auctore pro CORASION, aut CORASIVM, efferri potuerit? Itaque, niſi plurimum fallor, non alia, aut latina, aut graeca vox ibi deliteſcere, vel exſculpi inde poterit, quam CORASIVM *puella*; niſi fortaſſe qui libeat duas ibi voces diſtinguere CORO, & SVM: perinde quaſi tumulata virgo ita loquatur: *virgo*, vel puella *ſum nomine Maxima*. Ac certe quidem graeca vox Κόρη, quae *virginem*, aut *puellam* ſignificat, & exprimendae in primis Proſerpinae adhibebatur, in Latinis etiam Marmoribus aliquando occurrit, ut apud Gruterum pag. 309. n. 3. SACRATAE DEO BACCHO . CERERI . ET . CORAE . . DEO . LIBERO . ET . CERERI . ET . CORAE. Quod ſi hic non CORE, ſed CORO, efferatur, id non multo ſane deterius, ac inſolentius videtur, quam ubi apud Boldettum pag. 419. BYRGA pro VIRGO, & pag. 87. CONIVCA pro CONIVX; apud Fabrettum pag. 553. COC pro CONIVGI; & apud Gruterum pag. 315. n. 2. CVNC pro CONIVNX reperitur.

V. Quemadmodum vero in Marmoris huius initio CORASION, ſive CORASIVM, legendum, ac reſcribendum exiſtimo, ita prorſus in quinto verſu, ubi vox MARTVRE exarata fuit, MARTYRION, ſive MARTYRIVM, ſcribendum eſſe putaverim; ut nempe exprimatur *Maximam in ſcala*, ſive *deſcenſu* tumulatam eſſe, quo *in ſecundum Domini Caſtuli Martyrium*, vel Coemeterium, deſcendebatur. Id ipſa verborum ſeries, atque contextus aperte requirit, ut illa vox MARTVRE locum ſignificet, in quem per ſcalam καταβαθμὸς, ſive κατάβασις *deſcenſus erat*; ac voces aliae, quae praeceſſerant, *in ſecundum*, haerere non poterunt, niſi *ſubſtantivum* nomen, ut Grammaticorum filii loquuntur, proxime conſequatur; ipſoque locus aliquis indicetur, qui a *Domino Caſtulo* nomen, atque diſcrimen acceperit: ſive quod in Arenario Via Lavicana, ubi Caſtulus aliique ſunt interempti, Coemeterium *Caſtuli* nomine exſtructum fuerit; ſive quod Coemeterium ibi iampridem exſtructum a Caſtulo ipſo, veluti nobiliori Martyre, denominationem novumque decus acceperit. Quaenam vero proximior alia, vel accomodatior vox ibi deliteſcere videatur, quam MARTYRION, ſive MARTYRIVM; cum certe *Martyrii* nomen Coemeteriis inditum eſſe oſtenderimus, ac Marmor illud in Coemeterio repertum ſit, quod a Caſtulo nomen acceperat; adeoque facile *Martyrium Domini Caſtuli* dicebatur? Si id ego rite feliciterque coniecerim, non modo *Martyrii* vox pro *Coemeterio* uſurpata hoc etiam exemplo, vel Marmore demonſtrabitur, & obſcuriſſima Inſcriptio facili nativoque ſenſu exponetur; verum etiam exinde colligi deducique iam poterit, quod Eruditis omnibus incompertum erat, Caſtuli nempe Coemeterium duplex olim fuiſſe, aut duas in illo partes ita diſtingui conſueviſſe, ut pars illa, cuius aditus, fores, deſcenſus, una cum Maximae tumulo repertus fuit, *ſecunda* Coemeterii pars, ſive *ſecundum Caſtuli Martyrium*, aut Coemeterium vocare-

retur. Itaque, ſicuti Coemeteria plura, variiſque in locis poſita, uno eodemque, vel *Aproniani*, vel *Hyacinthi*, vel *Lucinae*, vel *Simplicii* nomine vocabantur, quod ipſorum quilibet honorandis Martyrum exuviis intentus, Coemeteria variis in locis exſtruxiſſet; ita quoque Caſtuli nomine duo Coemeteria conſtructa, vel appellata fuerint, quorum unum ab alio *primi* vel *ſecundi* nomine diſtingueretur. Optime quidem novi *Coemeterii* voce interdum non *Arenarium*, *Cryptam*, *Catacumbam*, univerſum nempe locum intelligi, in quem plura Martyrum, vel Fidelium corpora inferebantur, ſed tumulum potius, aut loculum unum deſignari, in quo Martyr, aut Fidelis aliquis humatus eſſet; ut apud Muratorium pag. 1918. num. 2. memoratur Κοιμητήριον Ὀκταξίλλης; & in Florentino Marmore apud Gorium Parte III. pag. 308. n. 1. & Muratorium pag. 1874. n. 3. legitur: *Qui poſiti ſunt per ſingula Coemeteria*. At in ſuperiori Maximae Epitaphio *ſecundi Martyrii*, vel *Coemeterii* vox eo ſenſu adhiberi certe non poterit, ut *ſecundus* ibi tumulus exprimatur: quod facile, opinor, is intelliget, qui finitimas voces, integrumque ſenſum accuratius inſpexerit, qui aliter haberi, vel exponi non poteſt, quam ſi duplex Coemeterium, aut Crypta Caſtuli nomine decorata admittatur. Quod vero Maxima non ſolum in *Coemeterio Caſtuli*, ſed etiam in *ſecundo*, atque in ipſo Coemeterii *deſcenſu*, & in *ſcala* tumulata dicatur, perſpicue nimirum diſtincteque ſepulturae locus variis his characteribus exprimatur, incredibili ſtudio, atque amori tribuendum putaverim, quo non Ethnici ſolum, ſed Chriſtiani quoque, ſepulcra violari, ſummoveri, alioque transferri minime patiebantur; ideoque ipſorum locum deſcribere, vel indicare conſueverant. Sic, ut exempla inferius proponenda hic omittam, apud Gruterum pag. 1054. n. 8. *Matrona* tumulata dicitur Herculano Conſule, hoc eſt anno Chr. 452. in Baſilica S. Pauli INCONTRA COLOMNA VII. Apud Fleetwodum pag. 433. n. 2. Lucillus, & Ianuaria quieſcere dicuntur: *ad ſanctum Petrum Apoſtolum ante regia in Porticu columna ſecunda quomodo intramus ſiniſtra parte virorum*; in Muratorio pag. 1956. n. 6. legitur: *Depoſitus in Baſilica Sanctor Naſari, & Naboris ſecundu Arcu iuxta feneſtra*. Valeria, & Sabina apud Boldettum pag. 53. emiſſe dicuntur ſepulturae locum *in Crupta noba retro ſanctus*; denique apud Muratorium pag. 1878. num. 8. *Gaudioſa depoſita* memoratur *in Baſilica domni Felicis*: ubi vides Felicem Martyrem, non ſecus, ac Caſtulum in Fabretti Marmore, & Aſterium in Muratoriano, *Domni* titulo decorari, quemadmodum Eccleſia Felici dicata *Baſilicae*. Quod vero attinet ad illud *ante Regia in Porticu*; notandum, quod *Regiae* nomine princeps, aut interior Eccleſiae Porta intelligitur, ut pluribus veterum teſtimoniis demonſtravit Roſveida ad Paulini Epiſt. XXXII. atque etiam ex Cornutiana Charta deduci poteſt, quam Cl. Gorius inter Donianas edidit p. 506. ubi legitur: *Item ante regias Baſilicae vela linea plumata maiora &c.*

VI. Quandoquidem vero Maxima; & Stratonice quoque in *Martyrio*, hoc eſt in ipſo Martyrum Coemeterio, depoſitae, vel tumulatae dicuntur, perſpicue apparet iis temporibus, quinto nimirum, ut videtur, Eccleſiae ſeculo, Fidelium corpora in ſacras illas Martyrum Cryptas adhuc inferri conſueviſſe. Quamvis enim pacatis Eccleſiae rebus Oratoria, Baſilicae, & Eccleſiae conſtructae iam forent, in quibus Martyrum corpora e Coemeteriis eruta magnifice decoreque reponebantur; ipſa tamen Fidelium cadavera non in Templis illis, ſed in Coemeteriis, Porticibus, aliiſque locis, quae Eccleſiis proxima, ſive coniuncta forent, ſepeliebantur. Ita in Muratorio p. 1970. n. 2. *Felix Fauſtinianus* emiſſe dicitur ſepulturae locum *in Balbinis Baſilica locum ſubteglata*, hoc eſt, ut optime feliciterque Cl. Editor obſervavit, *ſub tegulis, ſive ſuggrundiis ipſius Baſilicae*. Ita ſuperius Valeriam *in Crupta noba retro Sanctos* tumulum elegiſſe vidimus; atque in eximio Catanenſi Marmore, quod inferius exponetur, narrata Nilae Florentinae morte, dicitur: *Cuius corpus pro foribus Martyrorum cum loculo ſuo per Praeſbyterum humatu*

e IIII. Non. Octobr. quod nimirum non in ipso Martyrum Templo, sed in Templi foribus tumulatum fuit: quemadmodum prorsus in alio Marmore apud Muratorium pag. 1875. n. 1. de *Flavio Floriano* dicitur *positus est ad Sanctos*, ideſt, Muratorio observante, prope Templum Sanctorum; incertum vero num intra, vel prope Templum. Sequioribus vero temporibus Fideles in Oratoriis, Ecclesiis, aut Basilicis ipsis tumulatos esse conspicimus. Sic, ut exempla superius exposita omittam, in Muratorio pag. 1824. n. 1. de Agripino Comensi Episcopo, qui circa annum Chr. 586. floruit, legitur: *Oratorium Sanctae Iustinae fabricavit, & Sepolturas ibi ordenavit*. Pag. 1902. n. 7. in epigraphe anni 613. habetur: *Locum comparabirum in Oratoriu Sancti Alexandri*, atque, ut sexcentis exemplis aliis abstineam, in alio Marmore pag. 1913. n. 3. dicitur. *Memmius . Sallutius . Salvinus . Diannius . V. S. Basilicam . Sanctorum . Angelorum . fecit . in . qua . sepeliri . non . licet*. ex quo Cl. Editor accurate collegit, quod si in eiusmodi Angelorum Basilica sepeliri non licuit, id in Basilicis aliis communi iam, constantique more receptum erat.

VII. Proxime post *Martyrii*, vel *Coemeterii* vocem, in quod Aurelius se defunctae coniugis Stratonices cadaver intulisse dixerat, sequitur in Marmore ΕΥΚΕΙΤΕ ΜΕΤΑ ΕΙΡΗΝΗC; quarum quidem vocum prima Muratorio suspecta, & Lupo prorsus obscura, vel incognita fuit; cum Muratorius quidem vocem hanc inexplicatam reliquerit; Lupus vero ita reddiderit: *precatus* CVM PACE: perinde quasi maritus tumulatae coniugi supremum *vale* dicturus, formulam, & acclamationem hanc CVM PACE usurpaverit. At ibi perspicue certoque legendum esse putaverim Ε'υκεῖται, vel Ε'υκείτη μετὰ εἰρήνης *bene quiescit*, sive *bene quiescat*, *cum pace*. Etenim, ut a literarum vitiis exordiar, saepissime in monimentis aliis Κᾶτε pro Κᾶται reperitur: ut apud Gruterum pag. 1052. n. 6. Quinetiam aliquando Κῖτε nobis occurrit, ut in Marmore apud Donium pag. 525. n. 8. & Muratorium pag. 1940. n. 6.

ΒΑΡΓΟC ΤΗ ΙΔΙΑ CΥΜΒΙΩ ΕΠΟΙΗCΕΝ
ΕΝΘΑΚΙΤΕ ΕΤΩΝ ΙΘ

ubi voces ΕΝΘΑΚΙΤΕ non *intra breve tempus*, vel *immature* (defunctae) sed *hic iacet*, exprimere, reddique debent. Ita prorsus in alio Marmore, quod *in pavimento Aedis D. Blasii* positum, atque *ex Schedis Nicolai Alemanni excerptum* a Donio exhibetur Clas. XX. n. 22. pag. 528. perspicue legitur

ΕΝΘΑΔΕ ΚΙΤΕ	*Hic iacet*
ΚΩΝCΤΑΝΤ	*Constantiae*
ΤΑ ΝΗΠΙΟΥ	*Infantis*
ΕΝ ΙΡΙΝΙ Η ΚΥΜΗ	*In pace dormi-*
CIC ΑΥΤΟΥ	*tio eius*

At in Schedis aliis adhuc ineditis eiusdem Donii, a Cl. Gorio mihi perhumaniter communicatis, ut id obiter moneam, eadem Epigraphe pag. 165. ex Vaticanis Schedis excerpta, ita describitur:

ΕΝΘΑΔΕ ΧΙΤΕ
ΚΩΝCΤΑΝΤΙΝΟ
ΣΑΝ
ΕΝ ΙΡΗΝΗ ΚΥΜΗ
. . . ΤΙ

ex quo facile superius exemplum corrigi, supplerique ita debet, ut ibi legatur ΚΟΝCΤΑΝΤΙΝΟC ΑΝΗΠΙΟΥ, sive ΑΛΗΠΙΟΥ. *Constantinus Anepii*, vel *Alypii filius*: cum ibi certe non feminae, sed viri, nomen admitti debeat, ut ex postrema voce ΑΥΤΟΥ colligitur. Argumento quoque esse poterit in nostro Marmore ibi Ε'υκεῖται μετὰ εἰρήνης, *bene quiescit cum pace* legendum esse, quod phra-

phrasis illa, vel formula in sepulcralibus Christianorum titulis frequentissime occurrat. Ita apud Donium ipsum pag. 539. n. 70. *Benequesquen in pace*. apud Reinesium pag. 931. n. 141. *B. Ques. in pac.* pag. 1001. n. 443. *Bene quiescas*. pag. 908. n. 44. *Ossa tua bene requiescant*. barbareque apud Fabrettum Cap. III. n. 626. pag. 236. *Bene quiescitae*. apud Muratorium pag. 1852. n. 9. *in pace bene dormit*. pag. 1894. n. 2. *cesquas bene in pace*. pag. 1922. n. 2. *Bene quescenti in pace*. Itaque maximo, optimoque iure Fabrettus ipse, aliique observarunt eiusmodi phrasi, vel acclamatione, seu voto, veluti charactere, Christiana Marmora ab Ethnicis distingui, secernique posse: quod illa nimirum, veluti Christianorum propria, in singulis fere Christianorum Marmoribus, iisdem propemodum verbis expressa, observentur. Aliquando tamen, ut id coronidis instar adiiciam, voces aliae adiunguntur, ut non defuncti solum *pax*, ac aeterna requies indicetur; verum etiam, aut patriae, aut Ecclesiae tranquillitas ostendatur. Ita in eximio Marmore, quod anno Chr. 430. Romae positum fuit, apud Reinesium Cl. XX. n. 66. pag. 913. & Fabr. C. X. n. 627. dicitur *Exuperantia hic deposita est in pace Romae*. Apud Fabrettum pag. 757. num. 628. & Donium pag. 537. num. 65. habetur: *Depositus. Herila. Comes. in. pace. Fidei.. Catholicae. Dn. Severi. Aug. primo. Cons.* hoc est anno Chr. 452. Quinetiam, nisi mea me fallit opinio, *Ecclesiae Catholicae pax* in Marmoribus aliis indicatur; eademque Marmora mirifice depravata, & obscura phrasis huius praesidio facile corrigi, exponique possunt. Cl. Muratorius pag. 1954. n. 7. Inscriptionem hanc Mediolani *in Aede S. Leonidis* positam ex Iucundi, & Brembati Schedis exhibet:

B. M. M. VALERI POLYCHRONII
ECCLESIAE CATHOLICAE
ANNO CENTESIMO QVARTO

ibique Cl. Editor adnotavit: *Quaenam sit Epocha ista anni CIV. Ecclesiae Catholicae dum quaero, nihil aliud succurrit, nisi ab Arianis restitutum fuisse Templum illud Catholicis, eiusque facti memoriam ad posteros fuisse transmissam, annos numerando ab illo felicissimo die. Propiora vero excogitent alii.* Ita propemodum Fleetwoodus ipse, qui Marmor ipsum ediderat pag. 501. n. 4. observavit: *Nova profecto epocha, aera inaudita. Ergo non tantum mutilam hanc Inscriptionem, verum etiam suspectam habeo.* Ac suspecta illa quidem, si annorum numerus ad Ecclesiam Catholicam, veluti epocha quaedam, referatur. Quid vero si numerus ille ad *Valerii Polychronii* aetatem unice revocetur; atque exesum mutilumque Marmor ita suppleatur, ut sensum istum efficiat: *Bonae Memoriae M. Valerii Polychronii*, obiit sive depositus est in pace *Ecclesiae Catholicae* aetatis *anno centesimo quarto*? suspicionem, & coniecturam hanc, quae mihi pridem affulserat, ex ineditis Donii Schedis mirifice confirmatam existimo, in quibus eadem Inscriptio pag. 182. *Mediolani in Aede S. Leonidis* posita ex antiquo Lib. Manus. ita profertur

B. M. VALERII. POAYCHRONI
ECCLESIAE. CATHOLICAE. ANNO. CIIII.

Itaque, si annorum numerus in ipso Marmore non explicate, sed notis solum, exprimatur, quis aperte non videat longe facilius *Annorum CIIII.* quam *Anno centesimo quarto*, ibi legi, supplerique posse; adeoque *Ecclesiae Catholicae* voces ad superiora verba referri oportere, quae in primi versus fine exciderunt, hoc est, ut opinor, *depositus in pace?* quo plane fieret Valerium illum ex ipsa longeva aetate *Polychronii* fortasse nomen obtinuisse. Nec alia fortasse ratione mutilum, & exesum Marmor aliud intelligi, supplerique posse putaverim, quod in Muratorio occurrit pag. 1902. n. 1.

...Fl-

.....FILIO ADIVTVS.....
.....CATHOLICAE ECCLESIAE
.....QVERIS LEO SECVNDICERIVS
QVI VIXIT ANNOS LX
MENS. V. INDICTIONE...

quam si in primi versus fine, aut initio secundi legatur D. sive DP. IN PACE *depositus*, sive *decessit*, aut *obiit in pace* Catholicae Ecclesiae: quemadmodum in Martyrologio, & Ecclesiasticis monumentis aliis eadem formula frequens conspicitur, ut Fideles illi, qui pacatis Ecclesiae rebus, positaque iam Ethnicorum, aut Haereticorum rabie, tranquilla morte ad superos evolarunt, a Martyribus distinguantur. Atque eiusmodi certe non *Martyrum*, sed *Fidelium* numero Stratonicem hanc inserendam esse crediderim; cum palmae ramusculus epitaphii lateri insculptus perspicui certique characteris instar haberi non possit, quo ipsius martyrium inferatur: quemadmodum de pluribus monimentis aliis, quibus eadem palma insculpta conspicitur, Fabrettus, Boldettus, omniumque accuratissime Muratorius ostendit *Dissertatione LVIII.* Ac certe quidem hic nulla martyrii mentio reperitur; sed solum Stratonicem iam Neophytam *e mundo exiisse*, & *quievisse* dicitur postquam *quinque & quinquaginta* aetatis annos exegerat: cum postrema illa Marmoris verba, annorumque numerus non ad Aurelium, ut superius ostendi, sed ad Stratonicem ipsam, referri debeat.

VIII. Ac ne fortasse cui mirum videatur mulierem quinque iam, & quinquaginta annos natam Baptismum suscepisse, ideoque *Neophytam* appellari, id ex prava quorundam consuetudine factum intelligat, quae florentibus, etiam Christianae religionis rebus invaluerat, ut plurimi nempe Baptismum non antea susciperent, quam in gravi mortis discrimine versarentur. Id facile pluribus veterum Patrum testimoniis, & Conciliorum decretis ostendi posset, quibus eiusmodi mos improbatus, & acriter etiam damnatus fuit; ut ex innumeris Ecclesiasticae Historiae monumentis apparet. Facile quoque plurima Christianorum Marmora afferri possent, in quibus adulta iam *Neophytorum* aetas exprimitur: quemadmodum ex Marmoribus aliis perspicue erudimur, infantes ipsos, ubi mors immineret, lustralibus undis ablui consueviisse, ut *Neophyti*, vel *Fideles* e vivis excederent. Omnium instar haberi merito poterit Catanense Marmor, quod a Muratorio exhibetur pag. 1916. n. 4. *Nilae Florentinae infanti dulcissimae, atque innocentissimae fideli factae Parens conlocavit, quae pridie nonas Martias ante lucem pagana nata* VOIIO CORP *mense octavo decimo, & vicesima secunda die completis fidelis facta hora noctis octava ultimum spiritum agens supervixit horis quatuor ita ut consueta repeteret, ac defuncta Hyble hora diei prima septimum Kal. Octobres*. Quidquid hic facile de noctis dieique principio, simulque de civilis anni, vel mensium forma a Iulianis diversa observari posset, nihil moror: idque unum Cl. Muratorio duce adnotaverim quod, *nisi mortis periculum immineret, pueri Baptismum differebant usque ad usum rationis*. Ac serius etiam pueros, adultorum instar, sacris mysteriis illis initiatos esse, ex sexcentis monumentis aliis apparet, quorum unum subiecisse nunc libet, ut accuratius exponatur. Reinesius Cl. XX. n. 172.

IN MIRE EXEMPLI INNOCENTIAE
AC NEOFITO AMBIO SATRIO
REFRIGERIO QVI VIXIT
ANNIS X. DIES XLVI,
PVBLIVS CORNELIVS ZETVS
ET SATRIA DIGNITAS
PARENTES IN PACE B. M.
FECERVNT.

Cl. autem Editor hic adnotavit: Leg. ANABIO. *Est enim Baptismus Neophytorum* λετρὸν παλιγγενεσίας, ἀνανέωσις ζωῆς, *& eorum* ἀναβίωσις. Muratorius autem

pag.

pag. 1936. n. 2. Marmor ipſum exſcribens habet: MIRA, NEFITO. AMBIO. SATRIO. optimeque obſervat, *Nefito*; *pro* Neophyto. *Sed quid* Ambio? Non facile hoc certe viri nomen, aut ullibi profecto inveniendum: at neque ipſe tamen Reineſii coniecturam, nominiſque originem longius petitam admiſerim. Fortaſſe potius AMPIO reſcribi velim: quippe qui viderim AMPIAE, & SATRIO nomina in una eadem gente apud Fabrettum occurrere Cap. I. num. 342. pag. 59. in Marmore Romae poſito

C. Satrio C. F. Ciloni
C. Satrio C. F. Fortunato
Ampiae Satri
C. Satrio C. F. Lauto

Quemadmodum vero in Latinis Marmoribus *Neophyti* voce indicatur Baptiſmum ab iis, qui tumulati fuerint, ingruente morte, ſuſceptum eſſe; ita quoque illud idem in Graeco Marmore Νεοφωτίςῳ voce expreſſum conſpicitur, quod a Muratorio profertur pag. 1819. n. 6.

ΕΚΟΙΜΗΘΗ ΑΧΙΛΛΙΑ	*Defuncta eſt Achillia*
ΝΕΟΦΩΤΙCΤΟC ΕΝΙ	*Neophyta unius anni*
ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΩΝ . $\overline{\text{Ε}}$. ΤΡΙ . $\overline{\text{Ζ}}$	*Menſium V. VII.*
ΚΑΛΑΝΔΩΝ ΜΑΡΤΙΟΝ ΗΜΕΡΑ	*Kal. Martias die*
CΕΛΗΝΗC	*Lunae.*

Nec alio certe ſenſu *Catechumeni* vocem in hoc alio titulo uſurpatam eſſe putaverim, qui apud Muratorium ipſum occurrit pag. 1918. n. 9.

ΑΝΕΠΑΥCΑΤΟ ΟΝΗCΙΜΗ ΚΑΤΗ
ΧΟΥΜΕΝΗ ΕΙΡΗΝΗ ΤΗ ΠΡΟ ΕΠΤΑ ΚΑΛ
ΙΟΥΛΙΩΝ ΑΙΤΩΝ ΤΕCCΑΡΩΝ
ΜΗΝΩΝ ΠΕΝΤΕ ΜΕΡΩΝ ΤΡΗΩΝ

Etenim ſola *quatuor* annorum aetas pati vix poterat, ut Oneſime ſacris myſteriis inſtructa, ſuſcipiendique Baptiſmatis cupida foret, adeoque recepta iam phraſi *Catechumena* diceretur. Ita propemodum Baptiſmus ipſe ſolo *Fidei* nomine in hoc alio Marmore deſignatur, quod nuper non longe ab Herculano erutum a Cl. Gorio profertur: INGENIOSAE. QVAE. VIXIT. ANNIS. IIII. M. V. DIES. XXI. FIDE. PERCEPIT. MESORVM. VII. Quam enim aliam *fidem* puella vix ſeptimeſtris acceperit? Hinc ii, qui Baptiſmum ſuſceperant, interdum *Fideles* in Marmoribus appellantur. Marmor a Grutero profertur pag. 1051. n. 9.

HIC REQVIESCVNT DVO FRATRES INNOCENTES
CONSTANTIVS. NEOFITVS. QVI. VIXIT. ANNIS
OCTO. M. II. D. VI
IVSTVS. FIDELIS. QVI. VIXIT. ANNIS. VII

Fleetvoodus epigraphem ipſam proferens pag. 376. n. 2. adnotavit: *Non video rationem cur puer annorum VII.* Fidelis *eſſet, & alter annorum VIII.* Neophytus. *Forte erant Puerorum cognomina*. Sed quis *Neophyti* vocem infantis cognomen eſſe conceſſerit? Vno quidem eodemque vel *Neophyti*, vel *Fidelis* titulo uterque ex fratribus illis appellari profecto poterat, ut in Muratorio pag. 1888. n. 2. femina quaedam *Ingenua Chriſtiana Fidelis* vocatur; ſed ille ſortaſſe *Fidelis* hic dicitur, qui prius, ingruente morte, Baptiſmum ſuſceperat, ipſique aliquandiu ſuperſtes fuit; ille vero *Neophytus*, qui recepto Baptiſmate citius interiit. Haec ipſa *Fidelis* vox eiuſque ſignificatio clarius

in eximio Marmore apud Muratorium demonſtratur pag. 1888. n. 5. ubi in media Marmoris, vel Anaglyphi parte puer Neophytus in baptismali vaſe poſitus exhibetur; hinc inde Epiſcopus, & Patrinus adeſſe, Sanctuſque Spiritus ſupra Neophyti caput in columbae ſpecie deſcendere, vel inſidere, conſpicitur. Anaglyphum ipſum hae voces adhuc ſuperſtites exornant:

INNOCENTISPO* QVEM	* Spirito
ELEÇITIDOMS* PAVSAT	* Dominus
IN P ACE	
FIDE LIS	
§ X KA L SEPT	
SEPT EMBR	

Semptembris menſis nomen, quod in exeſo Marmore ſemel iterumque occurrit, perſpicue, ut opinor, oſtendit, quod puer ille X. Kal. Septembris *fidelis* factus, hoc eſt baptizatus fuit; alia vero die ante Kal. ipſas, cuius nota, vel numerus excidit, e vivis ſublatus, vel depoſitus fuit: quemadmodum in Marmoribus aliis mox proferendis, & ipſa Baptiſmi dies, & mortis etiam dies nitide diſtincteque indicatur.

IX. Antequam tamen Eccleſiae Catholicae pax, & tranquillitas Conſtantini Magni temporibus affulgere coepiſſet, ideoque *Neophyti*, *Fidei*, *Fidelis*, *Chriſti*, aliaque id genus ſacra nomina ſepulcralibus Chriſtianorum titulis perſpicue, diſerteque inſcriberentur, eadem nomina, iuxta veterem *Arcani diſciplinam*, reticeri, vel obſcurius exprimi conſueverant. Sic, ut exemplis aliquibus id oſtendatur, in Muratorio pag. 1870. n. 4. de *Creſcentina* dicitur: *vixit ann. XXXIII. meſ. II. accepit III. Kal. Iul. dep. VI. Kal. Novembres.* Pag. 1998. num. 6. de Fortunia: *Conſecuta eſt d. VI. depoſita eſt VIII. Kal. Aug.* Pag. 1864. n. 1. legitur: Eufronia *nata pri. Kal. Nov. percepit III. Id. April. deceſſit pri. Kal. Mai.* Apud Fabrettum Cap. VIII. n. XXXIX. p. 563. de Campano habetur: *perit ann. XXXV. ex die acceptiones ſue vixit dies LVII.* in quibus monimentis omnibus, ut optime Fabrettus, ac Muratorius ipſe obſervavit, *Baptiſmi* nomen intelligi ſupplerique debet. Aliquando tamen, licet abolita iam Arcani diſciplina, liberoque Catholicae Religionis cultu ubique confirmato, obſcuriores aliae inſuetaeque formulae ab aliquibus uſurpatae conſpiciuntur, ut *Baptiſmus* ipſe, vel ut alii putarunt, *Confirmatio* exprimatur. Boldettus pag. 58. eximium Marmor hoc exhibet, quod in Fabretto quoque Cap. IV. num. 485. pag. 329. ſed alicubi depravatum, conſpicitur:

I X Θ T C
I. POSTVMIVS EVTHERION . FIDELIS . QVI GRATIA
X. SANCTA CONSECVTVS PRIDIE NATALI SVO SEROTINA
Θ. HORA REDDIT DEDITVM VITE SVE QVI VIXIT
Y. ANNIS SEX ET DEPOSITVS . QVINTO IDVS IVLIAS DIE
C. IOVIS QVO ET NATVS EST CVIVS ANIMA.
N. CVM SANCTOS IN PACE FILIO BENEMERENTI
POSTVMI FELICISSIMVS ET LVTKE
NIA ET FESTA AVIA IPSEIVS.

Characteribus, aut Siglis illis, quae dextro Marmoris lateri, ſimulque titulo inſcribuntur: Ἰησοῦς . Χριστὸς . Θεοῦ Υἱὸς . Σωτὴρ . Νικᾶ. *Ieſus Chriſtus Dei Filius Salvator Vincit* exprimitur, ut in opere *de Notis Gaecorum* expoſui. *Gratia* vero *Sancta* non aliud intelligi, vel eſſe profecto debet, quam *Baptiſmus* ipſe, quem *Poſtumius* propemodum moriturus ſuſceperat. Longe quidem obſcurius eſt Marmor aliud, quod Mabillonius *Itin. Italico pag.* 73. longeque accuratius Fabrettus ipſe dedit Cap. VIII. n. LXI. pag. 574.

D M A SACRVM XL
LEOPARDVM IN PACEM
CVM SPIRITA SANCTA . ACCEP
TVM EVMTE ABEATIS INNOCINEM
POSVER . PAR. Q. AN. N. VII. MEN. VII.

Itaque Mabillonius, ac nuper etiam Boldettus ipſe pag. 276. manifeſtum huic Marmori Sacramenti *Confirmationis* exemplum ineſſe putavit; quod nempe Leopardus ille *Spiritum Sanctum* ſuſceperit, vel *Spiritu Sancto accepto* e vita migraverit. Fabrettus autem non de *Confirmatione*, ſed perſpicue potius de *Baptiſmo* ſolo, quo *Spiritus* ipſe confertur, intelligendum eſſe contendit. Cl. vero Lupus, quo certe nemo ſubtilius, atque felicius barbaras illas Chriſtianorum Marmorum voces, & phraſes explicuit, neque *Baptiſmum*, neque *Confirmationem* in eximio hoc Marmore expreſſam eſſe coniecit; cumque in Boldetti Marmore pag. 417. habeatur SPIRITA VESTRA DEVS REFRIGERET; & pag. 87. legatur REFRIGERA . CVM . SPIRITA . SANCTA. ac voces illae poſitae ſint pro REFRIGERERIS. CVM. SPIRITVS. SANCTOS, hoc eſt *cum Spiritibus Sanctis*, in ipſo quoque Leopardi epitaphio voces illas CVM SPIRITA SANCTA *De Eccleſia, ac Coetu Sanctorum* intelligenda fore putavit. Itaque perſpicuum, & opportuniſſimum Epitaphii ſenſum ita Lupus exponit: LEOPARDVM. IN. PACEM. (*in Pace*) CVM SPIRITA SANCTA (Spiritus Sanctos, *Spiritibus Sanctis*) ACCEPTVM EVMTE (*eumdem*) ABEATIS INNOCINEM (*habeatis Innocentem*) *Niſi autem, inquit, mihi ſtulte blandior, puto futurum fuiſſe, ut & VV. CC. ita explicarent, ſi laudatos Boldettianos lapides, tunc nondum refoſſos, videre potuiſſent.* Ego tamen, quamvis haec ipſa Marmora a Lupo laudata accuratius inſpexerim, aegre adducar, ut ingenioſis eruditi Viri coniecturis aſſentiar. Quid enim aliud ex primo Boldetti Marmore exſculpi poteſt, niſi quod *Spirita veſtra* barbare depravateque pro *Spiritus veſtros* ibi ſcriptum conſpicitur? Exinde vero deduci certe non poterit, quod in ceteris etiam titulis, in quibus vox illa *Spirita* reperitur, *Spiritus*, hoc eſt Fidelium animos corpore ſolutos, ſignificet; nullibi vero *Paracletum*, verumque *Spiritum Sanctum*, aut certe *gratiam* Paracleti illapſu receptam, exprimere fortaſſe poſſit. Tantum certe abeſt, ut in ſecundo Boldetti Marmore voces illae *cum Spirita Sancta* Fidelium *Spiritus*, aut animos aeterna iam felicitate donatos exprimere poſſint, ibique cum Lupo, pro *refrigera* vox alia *refrigereris* intelligi, refingique debeat, ut perſpicue potius in illo, vel *Spiritus Sanctus*, vel *gratia* deſignari videatur. Etenim, niſi plurimum hic ego fallor, REFRIGERA nihil eſt aliud, quam tertium mulieris tumulatae nomen, quae proinde *Cervonia Silvana Refrigera* vocaretur: quemadmodum prorſus hoc ipſum *Refrigeriae* nomen in Muratorio reperitur pag. 1971. n. 2

GREGORIA FECIT BISOMV SIBI IN PACE
CVM MATRE SVA REFRIGERIA

atque in Marmore ſuperius expoſito, & emendato AMPIVS SATRIVS REFRIGERIVS nominatur: & apud Murat. pag. 1826. num. 2. legitur: *Dulcis Anatolia Refrigeri Frater Sorori Primitibe in pace*. Itaque perſpicuus hic ſenſus erit Cervoniam Silvanam Refrigeriam *cum Spiritu Sancto*, cum fide nimirum, & gratia, e vivis exceſſiſſe; idemque prorſus in Leopardi Marmore exponendum erit; quod ille nempe *in pace cum Spiritu Sancto*, recepta ſcilicet fide, gratia, Baptiſmate, ad ſuperos evolavit. Ac certe quidem, ſi Marmoris interpretatio a Lupo tradita admittatur, adeoque cum illo exponatur: *Leopardum . in pace . cum Spiritibus Sanctis acceptum eundem habeatis innocentem . Poſuere parentes*, ſenſus omnino mutilus, & hiulcus erit; neque facile intelligi exponique poterit, quinam ſint ii, qui *eundem habere* debeant; aut quoſnam, tituli ſcriptor alloquatur. Itaque ſublatis grammaticae erroribus, & quadratarii vitiis in-

tegrum Marmor ita exponendum putaverim : *Leopardum in pace cum Spiritu Sancto. Acceptum eundem a Beatis innocentem posuerunt Parentes* : ut proinde vox *acceptum* non ad *Spirita Sancta*, quae praecesserant, referri debeat; perinde quasi, ut Lupus existimat, Leopardus *cum Spiritibus sanctis acceptus* intelligatur; sed ad proximas voces alias *a Beatis* revocari; ut nitide concinneque exprimatur *innocentem* hunc puerum *a Beatis acceptum*, vocatum, aeternaque in gloria collocatum esse; cum praesertim in ipso Marmore ante vocem ACCEPTVM interpunctio reperiatur, quae vocem ipsam ceteris insequentibus coniungendam esse demonstrat. Sic, ut exemplis aliis haec sacra Christianorum formula confirmetur, apud Fabrettum Cap. VIII. n. LXXXVI. pag. 581. *Severus* dicitur *accersitus ab Angelis VII. Idus Ianua.* Itaque si *Beati* mox nitide diserteque memorantur, a quibus Leopardus *acceptus*, atque *cum* illis coniunctus est, cur *Ecclesia*, *ac Coetus Sanctorum* in vocibus aliis *Spirita Sancta* designari dicatur; non vero potius in ipsis, aut *Paracletus*, aut *gratia* exprimi videatur? Haec ipsa quoque Christianae vocis significatio, idemque valor in alio Marmore censeri facile poterit apud Muratorium pag. 1872. n. 6. in quo *Fl. Crisbinus Aureliam Anianetem* coniugem alloquens ait;

VALE MICHI KARA IN PACE
CVM SPIRITA XAN. TA VALE IN ☧

quemadmodum etiam in Fabretti Marmore Cap. VIII. n. LII. pag. 571.

GEMELLINVS. VICTORIAE CONIVGI BENEMERENTI
ISSPIRITO SANCTO IN PACE

ubi Fabrettus ipse, & Lupus pag. 166. *Spiritus Sancti* voce *sanctam* coniugis *animam* designari putavit, fortasse IN SPIRITO SANTO legendum, adeoque *in Spiritu Sancto* reddendum erit; quemadmodum prorsus in Muratorio pag. 1900. n. 10. habetur BENE, MERENTIBVS, IN. XPO. SANTO.

X. Quod si ex pulcherrimo praestantique hoc Marmore nullum *Confirmationis* exemplum exsculpi posse contra Mabillonium ostendimus, perspicuum tamen eiusmodi ritus, & Sacramenti testimonium ex Marmoribus aliis hic proferam, quod certe miror a Mabillonio, Fabretto, ceterisque ignoratum, aut potius dissimulatum fuisse. Fabrettus ipse Cap. X. n. 505. pag. 740. eximium Marmor exhibet *Tolentini* positum *Fl. Iul. Catervio V. C. Ex Praef. Praetorio*, & *Septimiae Severinae* eius coniugi. In superiori Sarcophagi parte post binos alios hi versus insculpti conspiciuntur :

CATERVI SEVERINA TIBI CONIVNCTA LAETATVR SVRGATIS
PARITER CRISTO PRAESTANTE BEATI
QVOS DEI SACERDVS PROBIANVS LAVIT ET VNXIT

Epigraphen ipsam, & Sarcophagum, sed minus accurate, pridem descripserat Mabillonius *Itin. Ital.* pag. 221. variasque rationes attulerat, quibus hic Catervius, & Severina ex *Sanctorum* Fastis expungendi videantur; sed haec alii videant, ac diligentius inquirant. Id unum mihi in eximio Marmore observasse sufficiat, quod *Probianus Dei Sacerdos* coniuges illos *lavisse*, & *unxisse* dicitur; quorum certe verborum primum ad *Baptismum*, alterum vero ad *Confirmationem* manifestissime referri debet. Quemadmodum enim plurimis Patrum testimoniis erudimur, *Chrismatis*, vel *Vnctionis* nomine hoc ipsum *Confirmationis* Sacramentum designari consueverat, quod ab Augustino Lib. II. *contra Literas Petilianic.* 104. *Sacramentum Chrismatis* appellatur; quemadmodum *Chrisma*, vel *Vnctio* a Cypriano vocatur Epist. 70. *Vngi necesse est eum, qui baptizatus sit, ut accepto Chrismate, idest Vnctione, esse Vnctus Dei, & habe-*

bere in se gratiam possit; & Tertullianus utrumque *Baptismi*, & *Confirmationis* Sacramentum explicans Libr. *de Resurrect. Carnis* c. 8. ait *Caro abluitur*, *ungitur*, *signatur*. Ergo dum Probianus Catervium, ac Severinam *unxisse* dicitur, sacra solemnique voce indicatur, coniuges illos *Confirmationis* Sacramentum post Baptismum suscepisse; quod peracto Baptismi ritu ab Episcopo conferri consueverat, ut ex *Ordinibus Romanis* apparet, quos Cl. Mabillonius edidit, ac illustravit. Probianus autem ille, qui *Dei Sacerdos* hic appellatur, si in vulgatis hactenus Episcoporum Fastis inquiri debeat, non alius fortasse fuerit, quam Probianus Episcopus, qui Reatinam Ecclesiam rexisse dicitur anno Chr. 494. nisi fortasse cui libeat Probianum alium, vel Tolentinatis, vel alterius Ecclesiae Episcopum nobis incognitum hic intelligere. Video quidem Catervium hunc a Baronio cum illo confundi, qui Gratiani Augusti temporibus *Comes Sacrarum Largitionum* in Theodosiano Codice memoratur; ut si proinde Baronius id rite coniecerit, Probiani Episcopi Reatini aetas centum annis Catervii temporibus posterior esse debuerit; ideoque Probianus alius sit inquirendus, qui Gratiani, & Catervii aetate vixerit. Sed fortasse Catervius hic noster, qui solum *Ex-Praefectus Praetorio* in titulo nominatur, ab alio antiquiori distingui debet: quemadmodum certe Catervium Martyrem Tolentinatibus honoratum a Fl. Catervio distinguendum esse, doctissimi Viri observarunt. Ceterum vera Catervii, ac Probiani aetas accurate definiri non poterit, nisi lux aliqua ex certioribus monimentis aliis affulgeat. Superiori Marmori, vel Confirmationis exemplo clarius etiam, ac illustrius Marmor aliud accedat, quod ex Apiano Gruterus protulit pag. 1057. n. 6.

PICENTIAE
LEGITIMAE
NEOPHYTAE
DIE . V. KAL. SEP
CONSIGNATAE
A LIBERIO . P . E
FL. HOSPITIANVS
MARITVS
VXORI
BENEMERENTI

Gruterus observat in Velseri Schedis haberi A LIBERIO PAPA, eamque lectionem ex Baronio expressit in Schedis adhuc ineditis Donius pag. 173. nihilque certe facilius, aut verisimilius esse unquam potest, quam in Marmore exaratum fuisse PP. pro qua Nota in Schedas irrepserit P. F. aliique notarum potius vim, quam characteres, sequuti reddiderint PAPA. Itaque *Picentia* illa nuper baptizata, sive *Neophyta* e vivis excessit postquam a Liberio Papa, a quo fortasse, & Baptismum quoque susceperat, *consignata*, sacro nimirum Chrismate delibuta, vel confirmata iam fuerat. Quemadmodum enim Confirmationis Sacramentum a Veteribus *Unctio*, & *Chrisma* dicebatur; & qui Sacramentum illud acceperat, *Uncti* nomine vocabatur, ut superius ostendi; ita quoque Sacramentum ipsum *Signaculum Dominicum* a Cypriano Epist. 71. *Signaculum Spirituale* ab Ambrosio Libro *de Initiandis* c. 7. *Signaculum vitae aeternae* a Leone Ser. IV. *de Nativit.* vocatur; atque Fideles illi, qui Chrisma ab Episcopo receperant, *Consignati* dicebantur. Hinc Innocentius I. *in Epist. ad Decentium* ait; *de consignandis vero infantibus manifestum est non ab alio, quam ab Episcopo, fieri licere*: pauciisque interiectis addit, *solis Pontificibus deberi, ut consignent*. Itaque dum Picentia a Liberio Papa CONSIGNATA dicitur, non aliud intelligi profecto poterit, quam quod illa Confirmationis Sacramentum ab Episcopo, sive Pontifice Romano receperat; ideoque in exi-

eximio hoc Marmore manifeſtum de Confirmatione exemplum habebimus, quod immerito Cl. Mabillonius in Catervii Marmore reperiri putaverat. At non facile profecto ego dixerim, quid in exeſo mutiloque Marmore deſignetur, quod in Coemeterio Calliſti poſitum a Boldetto deſcribitur p. 80. n. 6.

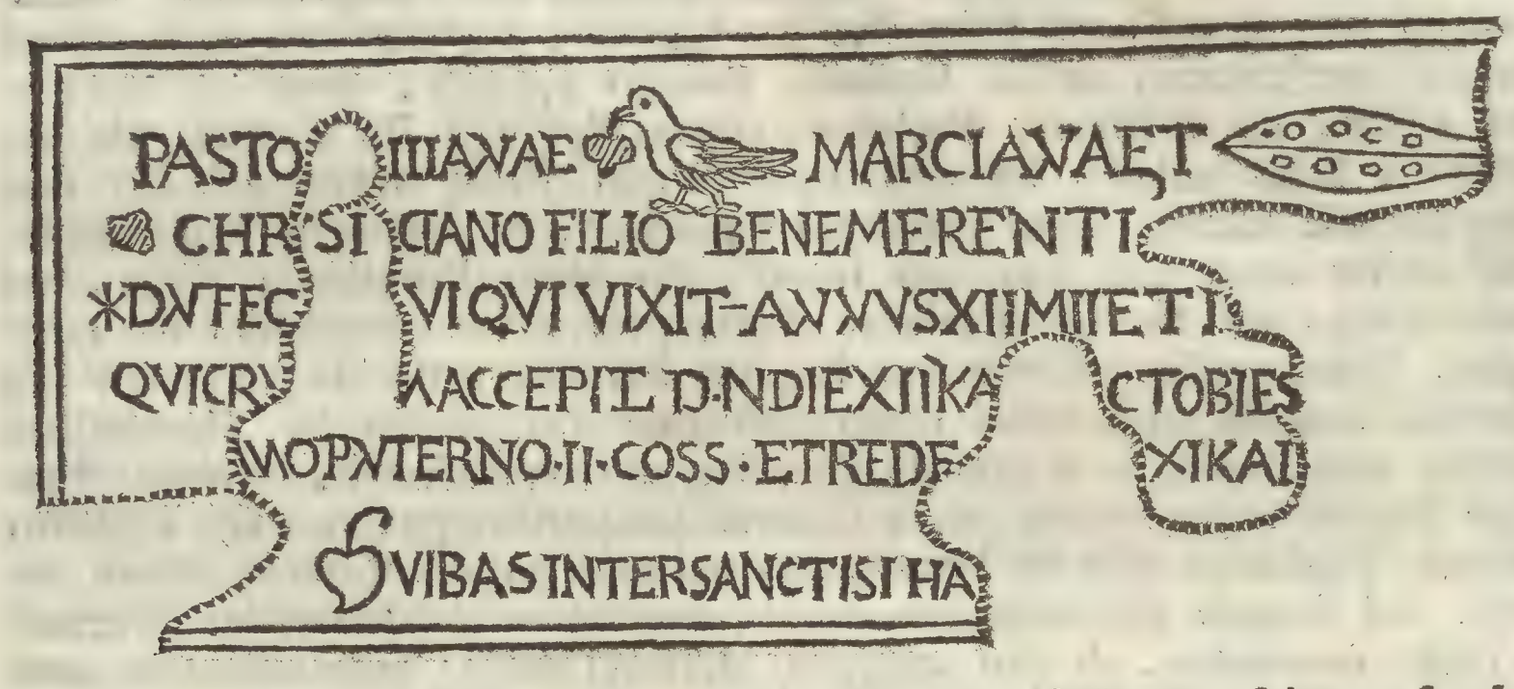

Quod ad Conſules attinet, ſuperſtitum literarum ductus perſpicue oſtendunt MARINIANO, PATERNO II. legendum eſſe; cumque *Paternus* Conſul *ſecundo* una cum Mariniano proceſſerit anno Chr. 268. ut Boldettus ipſe obſervavit, CHRISTICIANO (ſic enim mutilum nomen in ſecundo verſu ſupplendum eſſe putaverim) tunc defuncto tumulus poſitus ſuit. In ultimo verſu pro HA fortaſſe reſcribendum PA, ut ſenſus integer ſit: *Vivas inter Sanctos in pace*: quae acclamationum formae in ſexcentis monimentis aliis occurrunt. In tertio verſu nihil veriſimilius occurrit quam FECERVNT; cumque in ſuperioris, vel ſecundi fine exciderit vox IN, in tertii ſequentis initio characteres illi DN ſignificabunt *Domino*, vel *Domino Noſtro*; quemadmodum prorſus apud Muratorium pag. 1831. n. 7. legitur BENEMERENTI IN XRISTO IN PACE. Exinde vero facile inferri poterit, quod iidem characteres D.N, qui in quarto verſu reperiuntur, nihil aliud ſignificent, quam *Domini Noſtri*; quemadmodum certe in penultimo verſu legi ſupplerique debet REDEDIT, ſive REDDIDIT: qua voce in ſepulcralibus Chriſtianorum titulis ipſorum mors indicatur, qua ſpiritum, aut vitam Deo auctori *reddidere*. Ita apud Boldettum legitur pag. 402. *vixit annis XXXXIII. reddit in pace*. pag. 407. *Eugeniae redditae pridi. Non. Sep.* pag. 409. *vixit ann. IIII. men. II. dies I. red. VII. Idus Sep.* pag. 420. *reddidit XI. Kal. Feb.* Denique clarius pag. 419. *vita reddit in pace*. Sed haec clariora certe ſunt, quam ut fuſius exponi, probarique debeant. Longe maior obſcuritas in quarti verſus initio reperitur ubi legitur: QVI CRV . . . A ACCEPIT D. N. Quid enim Chriſticianus ille accepiſſe putabitur? Certe ſuperſtitum literarum veſtigia perſpicue aperteque ſubindicant ibi CRVCEM legendum eſſe: perinde quaſi ille *Domini Noſtri Crucem acceperit* XX. Septembris die, ſequentique e vivis exceſſerit. Sed quid Dominicae *Crucis* nomine deſignatur? Facile eſt quidem hac ſacra Chriſtianorum phraſi *Martyrium* intelligere. At nullus in loculo martyrii character inventus; nullum in titulo martyrii ſignum exprimitur; atque ubi Chriſticianus XX. Septembris die martyrio affectus dicatur, intelligi, vel explicari non poterit, cur ſequenti defunctus ponatur, niſi una die cruciatus, martyrioque ſuperſtes, altera e vivis exceſſerit. Itaque ſuſpicari nunc libet *Crucis* nomine fortaſſe *Baptiſmum* ipſum, ſive potius Chriſti fidem, & religionem *Cruce* veluti ſymbolo expreſſam hic indicari. Certe Paulinus in *Natali*, ubi de S. Martino loquitur, qui Chriſti Religionem amplectebatur, ita cecinit:

Tranſiit ad ſacram conſtanti pectore legem,
Signavitque Crucis ſanctam munimine frontem.

Pe-

Perinde quasi *Crucis* nomine, vel Crucis signo fronti inscripto Christi fides, lex, religio suscepta satis exprimeretur. Quid ergo si in nostro etiam Marmore *Crucis acceptae* nomine non *Martyrium*, sed Christi fides, & *Baptismus* ipse intelligatur? adeoque singularis haec formula, planeque insueta reliquis Christianorum phrasibus accenseatur, quibus *Baptismum* ab iis indicari consueviſſe iam vidimus. Sed nihil hic tamen in tanta obscuritate veterumque Scriptorum silentio temere definire ego velim.

XI. Ceteris potius Christianorum titulis, in quibus *Neophytorum* nomina inscripta fuerant, aut certe *Fidei*, *Baptismi*, sacrique *Chrismatis* mentio reperitur, insigne Marmor aliud supremo tandem loco, coronidis instar, adiiciam, in qua Christianae feminae *conversio*, licet obscurius, indicatur. Aringhius Tom. I. Lib. III. Cap. XXII. pag. 609. epigraphen hanc *Via Nomentana in Coemeterio S. Agnetis* repertam exhibet:

ΑΝΤΩΝΙ. CΥΝΒΙΩ. ΓΑΥΚΥ	*Antoniae Coniugi dulciſ-*
ΤΑΤΗ·ΚΕ.ΤΕΚΝΩ.ΜΗΤΗΡ	*ſimae & Filio. Mater*
ΕΖΗCΕΝ ΜΕΤΑ.ΑΛΥΠΙΟΥ	*vixit cum Alypio*
ΑΝΔΡΟC, ΕΑΥΤΗC, ΕΤΗ. ΕΙ	*viro ſuo annos vigin-*
ΚΟC ΕΙΚΕ ΕΠΤΑ. ΒΙΟΝ. ΑΛΛΑΤΤΙ	*ti & ſeptem. Vitam mutavit*
ΦΙΛΙΑ. ΒΑΡΗ. ΒΑΛΕΡΙ. ΕΠΙCΚΟ	*amicitia gravi Valerii E-*
ΠΟΥ	*piſcopi.*

Ex Aringhii Libro exscripsit Reinesius Clas. XX. n. 245. pag. 954. simulque Fleetvoodus pag. 352. n. 4. nihilque tamen obscuro certe Marmori illustrando Scriptores illi observarunt. Itaque breviſſime adnotasse iuverit, quidquid ipsi explicando, divinando fere ego coniecerim. Ac initio quidem observari facile poterit, quod unus idemque titulus *coniugi*, & *filio* positus dicitur; nec perspicue tamen utriusque nomen exprimitur: sed ita potius unicum nomen mutilum effertur, ut ipso non modo coniugis, sed filii quoque nomen indicari videatur: perinde quasi coniux *Antonia*, filius *Antonius* vocaretur; ideoque, cum ΑΝΤΩΝΙΑ, & ΑΝΤΩΝΙΩ scribendum foret, Inscriptionis auctor una eademque mutila, vel imperfecta voce ΑΝΤΩΝΙ, utriusque nomen expreſſerit. Insolens certe scribendi genus; nisi fortasse potius initio ΑΝΤΩΝΙΑ legendum sit, adeoque filii nomen omnino praeteritum censeatur. Quod vero in secundo, iterumque in quinto versu ΚΕ, pro ΚΑΙ exaratum occurrat, barbarae iam depravataeque methodo adscribi debet, qua diphtongi pronunciari iam coeperant, ut in exemplis aliis apparet, quae opportune iam protuli in Opere *de Notis Graecorum* ad Notam ΚΗ. In vocibus autem aliis pone sequentibus nulla prorsus obscuritas reperitur; sed ibi nitide diſerteque exprimitur, matrem, hoc est Antoniam ipsam, una cum Alypio coniuge suo, qui fortasse tumulum excitavit, septem, ac viginti annis vixisse. Postremo denique loco dicitur: ΒΙΟΝ. ΑΛΛΑΤΤΙ. ΦΙΛΙΑ. ΒΑΡΗ. ΒΑΛΕΡΙ. ΕΠΙCΚΟΠΟΥ. Facile est quidem, sublatis quadratarii vitiis, hic ΑΛΛΑΤΤΟΙ, & ΒΑΡΕΙ. ΒΑΛΕΡΙΟΥ rescribere. Sed quid eiusmodi vocibus exprimatur? quidve Antonia *vitam mutasse*, idque Valerii Episcopi *amcitia*, eaque amicitia *gravi* dicatur? Quandoquidem illa *mutatio vitae* de ipsa morte intelligi non posse videtur, initio suspicabar de *poenitentia* solum, aut pace sumendam esse, quae Fidelibus praesertim morituris ab Episcopo concedebatur, ut perspicuo S. Cypriani testimonio erudimur Epist. Lib. III. epist. 17. Cuius quidem ritus, vel *acceptae poenitentiae* nomen pulcherrimi quoque Marmoris testimonio confirmatur, quod a Grutero pag. 1049. n. 2. Norisio in

Epist.

Epist. Consul. pag. 150. & Maffeio in Galliae Antiquit. pag. 100. num. 18. exhibetur:

HIC IN PACE QVIESCET
ADIVTOR QVI POST
ACCEPTAM PAENITEN
TIAM MIGRAVIT AD DNM
AN LXV MENS VII DIES XV
DEPOSITVS SD VIIII KAL
IANVAR ANASTASIO VC
CONSVLE

Itaque, cum Anastasius ille non anno Chr. 491. ut putavit Reinesius pag. 899. aut 492. ut pag. 414. n. 7. Muratorius existimavit, sed, ut optime, accurateque demonstravit Norisius, anno 517. Consulatum gesserit, perspicue appareret hunc poenitentiae morituris concessae ritum iis temporibus viguisse; ut facile proinde Antonia ideo Valerii Episcopi amicitia *vitam mutasse*, vel emendasse dicatur, quod ab illo veluti sequestre, & administro, Ecclesiae pacem, amicitiam, ac poenitentiam receperit. Fortasse tamen *gravis amicitiae* nomine, conversatio, praeclara monita, honesta consuetudo indicatur, quibus Valerius Episcopus Antoniam ab haeresi ad veram religionem, aut ab incompositis profanisque moribus ad honestatem, sanctioremque vitam traduxerit; ut illa proinde *vitam*, degendae nimirum vitae rationem, mutasse dicatur. Ita propemodum in alio praeclaro Marmore, quod anno 491. sculptum fuit, apud Maffeium ipsum pag. 99. n. 14. dicitur:

IN HOC TVMVLO CONDITVR BONAE
MEMORIAE SEVERIANVS QVI RELIGIONEM
DEVOTA MENTE SVSCEPIT SIC QVEM
ANIMA AD AVTHOREM DM
REMEANTE TERRENA MEMBRA
TERRIS RELIQVIT ....

Vbi perspicue certoque pro SIC QVEM legendum esse putaverim SICQVE; quod suscepta nimirum religione Severianus ad Deum evolaverit. Itaque Antoniam non alio fortasse sensu *vitam mutasse* putaverim, quam quod illa, vel *religionem*, vel *poenitentiam*, vel sanctioris vitae instituta, Valerio Episcopo duce, & auctore, susceperit. Atque utinam quidem Antoniae patria, vel aetas in Marmore expressa foret, ut Marmoris ipsius praesidio sacri Ecclesiae alicuius Fasti illustrari possent! In tanta vero obscuritate, & silentio quis facile coniicere, vel definire unquam possit cuinam Vrbi Valerius ille praefuerit, quove tempore vitam duxerit? Id unum mihi divinando fere dixisse liceat, quod si Valerius ille, & Antonia non ad exteras Orientis Vrbes, sed ad Graecam aliquam Civitatem referri debeat, quae in Magna Graecia, hoc est orientali Italiae parte reperiretur, facile in Ecclesiasticis Vrbium illarum Tabulis Episcopi *Valerii* nomen haberi, seligique poterit. Etenim *Valerius* Surrentinae Ecclesiae Episcopus anno Chr. 453. floruit; quemadmodum etiam *Valerius* Calenitanus, vel Calenensis in Campania Episcopus Concilio Romano anno 499. subscripsisse conspicitur. Itaque, si cui fortasse nunc libeat *Valerii Episcopi* nomen, quod nostro Marmori inscriptum est, ad alterutrum ex *Valeriis* istis referre, epigraphem hanc ad illa tempora revocabit, quibus *acceptae poenitentiae, susceptaeque religionis* ritum, ac memoriam in sepulcralibus titulis exprimi consuevisse superiorum Marmorum testimoniis erudimur.

ILLVSTRISSIMO AC REVERENDISSIMO DOMINO

SALVINO SALVINIO

PATRICIO ET CANONICO FLORENTINO.

EDVARDVS CORSINVS.

Ieri certe vix poterat, ut cum de Graecis quibuſdam Latiniſque Marmoribus illuſtrandis cogitarem, eaſque lucubrationes doctiſſimis Viris inſcriberem, qui me ſtudiaque haec mea benevolentia, & amore complecti, ſive ſuffragio praeſidioque ſuo iuvare conſueverant, tuum repente nomen, SALVINE CLARISSIME AC ERVDITISSIME, non occurreret. Alte nimirum animo inſederat, frequenter etiam oculis obverſabatur humanitas illa, qua de meis hiſce laboribus, qualeſcumque demum ii ſint, liberaliter adeo, atque honorifice ſentire; praeſertim vero hanc ipſam ſtudiorum meorum partem, quae in Graecis Marmoribus explicandis, variiſque Notarum generibus, quae iis inſcriptae fuerint, una recenſendis exponendiſque verſatur, eximia prorſus, atque pulcherrima Marmorum aliorum acceſſione locupletare, atque illuſtrare voluiſti. Cum enim a Clariſſimo humaniſſimoque GORIO noſtro accepiſſem inter innumeras immortalis Viri, doctrinaeque aeternum ſuſpiciendae ANTONII MARIAE Fratris tui Schedas Inſcriptionum quarumdam exempla deliteſcere, quas ille quadraginta fere ab hinc annis apud Sherardum ex Oriente reducem, Florentiaeque immorantem, inſpexerat, raptimque erudito genio ſuo indulgens, ex ipſo Sherardi apographo excerpſerat, Gorio ipſo duce, & ſequeſtre Te, SALVINE, nuper adivi, ut theſaurum illum, quem Sherardus ſpoliis Orientis onuſtus ſecum attulerat, accuratius inſpicerem. Tu vero maxima, atque incredibili morum ſuavitate, qua merito commendaris, non modo Schedas ipſas mihi perhumaniter oſtendiſti; verum etiam illarum exſcribendarum copiam, quod vehementer optaveram, ultro feciſti: quod ipſarum quidem aliquas a Chishullo in *Antiquitatibus Aſiaticis* publici iampridem iuris factas, ceteras autem omnes adhuc ineditas eſſe cenſerem. Graviſſima quoque eruditiſſimi mihique amiciſſimi Gorii auctoritas impellebat, qui cum Aedes tuas quotidie iis temporibus, quibus Sherardus Florentiae ſubſtitit, SALVINII tui auditor adiret, Sherardum ipſum de Marmoribus iſtis, cetteriſque eruditae Antiquitatis cimeliis, quae in Oriente ſupererant, uberrime differentem audiverat, Fratremque tuum ex Sherardi Codice nobiliora quaeque decerpentem inſpexerat; adeoque plurima Antiquitati illuſtrandae in iis occurrere merito exiſtimabat. Itaque, ut memoris Tibi gratique animi monimentum aliquod exhiberem, ſimulque eximiam eruditiſſimi Fratris

tui diligentiam, acerrimam ingenii vim, ac felicitatem, qua nonnulla in Marmoribus ipsis alicubi supplendis corrigendisque adnotaverat, meritis laudibus celebratem; initio decreveram ex *Sherardianis* ipsis, sive si libeat, *Salvinianis* Marmoribus aliquod seligere, quod brevibus quibusdam adnotationibus illustratum Tibi inscriberem; ratus nimirum id muneris eo Tibi gratius accidere profecto posse, quod optimi amantissimique Fratris tui nomen praefixum gereret, atque a Te pridem acceptum, Tibi quoque novo fortasse cultu exornatum merito redderetur. Satius tamen duxi LXX. Inscriptiones illas una coniunctas, totidemque fere Inscriptionibus aliis, quas ex Mediceo Codice, & Schedis aliis, atque ab amicis acceperam, adnexas in unum veluti corpus componere, easque brevi simul edere, quum supremam Operi *de Notis Graecorum* manum imponere licuisset. Interim vero, ne officio deesse, aut serius certe, vel remissius, quam par fuerat, voluntatem hanc erga Te meam testari viderer, eximium Marmor aliud elegi, quod in hac ipsa Dissertatione illustratum auspicio tuo, tuoque nomini inscriptum prodiret: quum praesertim maximo optimoque iure coniecerim illud etiam ob argumenti dignitatem Tibi facile probari laudarique posse. Quis enim ignoret inter egregia doctrinae, eruditionis, ac ingenii tui monimenta, quibus Etruscam Linguam aureis elegantissimisque carminibus, atque Orationibus exornasti, & Academiam Florentinam editis *Consularibus* eiusdem *Fastis* illustrasti, principem fere locum accuratissimis studiis illis deberi, quibus Florentinae Ecclesiae Canonicorum seriem, nomina, aetatem, res ab iis praeclare gestas a primis usque temporibus in tanta rerum obscuritate, opinionumque dissidio, incredibili fere labore exploraști, ut universam fere Ecclesiasticam Patriae Historiam exponere, simulque complecti videaris? Itaque non iniucundum Tibi futurum, vel a studiis hisce tuis plurimum abhorrere putaverim, quidquid ego Cretensi Marmori opportune illustrando de Cretensibus Archiepiscopis, de antiquis Ecclesiasticorum ordinum gradibus, de sacris etiam Ecclesiae ritibus, de Antistitum quorumdam aetate, de antiquiori vulgaris Aere memoria, quae in Marmoribus offervetur, differuerim. Quod si cetera fortasse decora, vel argumenta deessent, ipsum certe *Montfauconii* nomen, ex quo Marmor istud explicandum acceperam, Tibi maxime iucundum erit: quum doctissimus ille Antiquitatis illustrator dum Florentiae degeret, Teque Fratremque tuum impense coluerit, eiusque laudes, atque humanitatem in egregiis scriptis suis saepius celebraverit. Sed quid Montfauconium unum hic memorem? quum SALVINII nomen Eruditorum omnium linguis, una Gentium omnium voce mirifice commendetur: quippe quum Musagetes ille non immensa solum beataque omnigenae eruditionis copia excellere merito videretur; verum etiam ea comitate, animi candore, atque effusa in omnes humanitate foret, ut augendis, ornandis, promovendisque literarum studiis natus Eruditis omnibus, qui ipsum adire, vel consulere consueverant, veluti praesentissimum sidus adesset; adeoque de illo merito usurpari possit, quod de Atilio Calatino apud Ciceronem (1): *Vno ore plurimae consentiunt Gentes, primarium* ipsum *fuisse Virum*. Sed, ut ab optimi praestantissimique Viri laudibus, quas gravissimo quoque iure Tibi communes esse intelligimus, quasque ego plenius, ac opportunius sum aliquando prosequuturus, iterum ad Te, SALVINE DOCTISSIME, revertar, oro obtestorque Te, ut exiguum hoc obsequii mei specimen perhumaniter excipias; & quidquid fortasse studiis hisce meis ornandis, corrigendisque conferre posse putaveris, ea, qua soles, humanitate, atque amore largiri velis.

II. Clarissimus Montfauconius in eximio praestantique Opere de *Palaeographia Graeca*, ut specimen aliquod exhiberet Graecarum literarum, quae Iustiniani Caesaris aetate adhibebantur, pag. 174. Epigraphem hanc, servata characterum forma, accuratissime exscribit, quae *Gortinae in Creta eruta fuit*

a D.

(1) Fin. II. & de Senect. c. 17.

a D. de Tournefort ; ſimulque minutioribus, ac vulgatis characteribus expreſſam interpretatur:

ΥΕΠΙΘΕΟΔΩΡΟΥΤΟΥΑΓΙΩ͵ΑΡΧΙΕΠΙΣΚ̓ΚΑΠΙΛΙΟΥ
ΤΟΥΠΕΡΙΒΛ͵ΑΝΘΥΠΑΤΟΥΕΥΤΥΧΩϹΑΝΕΝΕΩΘΗ
ΚΟΥ...ΟΤΟΙΧΟϹ ΥΦΛ͵ΑΠΠΙΩΝΟϹΤΟΥΛΑΜΓΡΙΝΛ͵Β†

Ἐπὶ Θεοδώρᾳ τῷ ἁγιωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ, καὶ Α. Πιλίῳ τῷ περιβλέπτῳ ἀντυπάτῳ εὐτυχῶς ἀνενεώθη κου ....ὁ τοῖχος ὑπατείας vel ὑπάτῳ Φλαβίῳ Ἀππίωνος τῷ λαμπροτάτῳ Ἰνλυςρίῳ Β. Id eſt: *Sub Theodoro ſanctiſſimo Archiepiſcopo, & A. Pilio conſpicuo Proconſule, feliciter reſtauratus eſt murus, Conſule Fl. Appione ſplendidiſſimo illuſtri 2. vel poſt Conſulatum eius anno* 2. Clariorem hanc plenioremque Montfauconii explicationem, hoc eſt Epigraphem, ut ab illo ſuppleta ſublatiſque Siglis aliquibus explanata fuerat, expreſſit, qui ipſius exemplum Cl. Muratorio ſuppeditavit: adeoque in ipſius Theſauro pag. 424. n. 7. ſic exarata conſpicitur

ΕΠΙ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΤΑΤΟΥ
ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ Κ ΑΠΙΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΠΕΡΙΒΛΕΠΤΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΥ
ΕΥΤΥΧΩϹ ΑΝΕΝΕΩΘΗ ΚΟΥ *llllll*
Ο ΤΟΙΚΟϹ ΥΠΑΤΕΙΑϹ ΦΛ.
ΑΠΠΙΩΝΟϹ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ
ΙΝΛΟΥϹΤΡΙΟΥ Β

Marmoris eiuſdem exemplum aliud, ſed mirifice depravatum, alteriuſque longe recentioris Marmoris apographo temere coniunctum, in Donii Schedis adhuc ineditis obſervavi: quod ea de cauſſa ſubieciſſe nunc iuverit, ut Montfauconii Marmor alicubi ſuppleatur; ac poſterior illa Donianae Inſcriptionis pars adhuc inedita illuſtretur. Itaque in Schedis illis pag. 56. ita legitur:

Extra portam Gortynae inter veterum aedificiorum rudera

ΕΤΕΙ ΘΤΟΔΩΡΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΚΑΝΙΚΛΙΟΥ
ΤΟΥ ΠΕΡΒΑΣΣΟΥ ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ . ΕΥΤΥΧΩϹ ΑΝΕΝΕΩΘΗ
ΟΥΤΟϹ Ο ΤΕΙΚΟϹ . ΥΠΟ ΦΛΑΠΠΙΩΝΟϹ ΤΟΥ ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΥ
ΜΑΝΟΥ ΜΟΝΑΚΟΥ ΚΑΙ ΤΗϹ ΑΔΕΛΦΗϹ ΑΥΤΟΥ ΚΑΤΑΦΥΓΗϹ
ΕΠΙ ΤΗϹ ΒΑϹΙΛΕΙΑϹ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ ΕΤΕΙ $\overline{\text{ϹΩΛ}}$
ΕΝ ΔΕ ΑΠΟ ΤΗϹ ΕΝ ΣΑΡΚΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑϹ ΤΟΥ $\overline{\text{ΚΥ}}$ ΗΜΩΝ $\overline{\text{ΙΥ}}$ $\overline{\text{ΧΥ}}$

A C H B

Ex Cod. Gr. MS. Biblioth. Lollinianae, cuius initium eſt Γρηγορίῳ.

Id unum ex barbaro plurimiſque vitiis reſperſo Inſcriptionis huius exemplo deduci poterit, quod eximium hoc Cretenſe Marmor longe ante Tournefortii Itinera *extra portam Gortynae* urbis, *inter veterum aedificiorum rudera* legentium oculis obverſabatur: praeclareque de literis Tournefortius, ac Montfauconius hac etiam in parte meriti ſunt, quod eximium hoc eruditae Antiquitatis monumentum accuratiſſime expreſſerint. Illud autem unum in Montfauconio corrigi, vel reprehendi poſſe putaverim, quod ille exſcriptoris, vel quadratarii errore deceptus, in poſtremo verſu legerit INΛ. B. adeoque reddiderit Ἰνλυςρίῳ B. cumque *Appionis* nomen anno Chr. 539. in Conſularibus Faſtis occurrat, ibi vel *ſecundum* Appionis Conſulatum, vel certe *ſecundum* poſt Appionem Conſulem annum indicari putaverit: perinde quaſi Appion ille anno Chr. 539. *ſecundo* Conſul proceſſerit, vel Marmor ad annum Chr. 541. referri

ri debeat; quemadmodum sane Relandus pag. 716. Marmor ipsum ad annum 541. revocavit, postremasque voces ita reddidit: *post Consulatum Fl. Appionis Viri Clarissimi anno II.* atque Lequienus etiam in *Oriente Christiano* Tom. II. pag. 259. ubi Cretensium Episcoporum seriem contexuit, epigraphem ex Tournefortio proferens latine reddidit: *A. Pilio* (forte *Apilia*, vel *Capilio*) *spectatissimo Proconsule, Fl. Appione clarissimo, & illustrissimo Consule II.* Ego vero in Opere de *Notis Graecorum* pag. 32, ubi Cretense hoc Marmor exposui, perspicue certoque legendum esse conieci INΔ. B adeoque reddidi Ἰνδίκτου, vel Ἰνδικτίονος Β. *Indictione II.* Etenim anno 539. quo *Appion* Consulum Fastis inscribitur, agebatur Indictio *secunda*; nihilque certe facilius, aut verisimilius admitti poterit, quam Indictionis numerum, veluti perspicuum temporis characterem, Consulis nomini subiectum esse: quemadmodum prorsus in Marmoribus aliis factum conspicitur. Sic in Muratorio pag. 424. n. 5. legitur:

DEP. D XV KA FEBRVAR PC BILISARI VI IND PRIMA

ubi Cl. Editor, optime feliciterque observavit rescribendum esse BELISARII III; quod nimirum Indictio *prima* cum anno Chr. 538. concurrerit, atque annus ille post Belisarii consulatum, qui in annum Ch. 535. inciderat, non *sextus*, sed *tertius* esset. Ita prorsus in alio Marmore num. 6. quod eodem ipso Appionis Consulis anno, sive Chr. 539. Ticini positum fuit, habetur.

D. XI. KAL. AVG. V. P. C PAVLINI IVN. V. C. IND II

quod scilicet in Occidente annus ille *quintus* a Paulini Consulis anno diceretur: quemadmodum in Papyro, quam in *Historia Diplomatica* pag. 151. Cl. Maffeius edidit, annus ipse 539. *quinquies post Consulatum suprascriptum*, Paulini scilicet, appellatur. Itaque, sicut in Ticinensi Marmore *Inditio II.* quae in annum Chr. 539. adeoque Appionis consulatum inciderat, memoratur; ita quoque in Cretensi Marmore post Appionis Orientalis Consulis nomen haec ipsa *Indictio II.* certissime supponi debet; ipsumque Marmor non alteri, quam 539. Christi anno, adscribi, cui Appionis consulatum, simulque Indictionem II. illigatam esse iam vidimus.

III. Quod si Cretense Marmor ad annum Chr. 541. revocari, aut ex illo *secundus* post Appionem Consulem annus exsculpi certe non possit, illud unum Consularibus Fastis accuratius illustrandis inquirere nunc iuverit, an Appion ille bis Consul processerit; adeoque *secundus* ille Appionis Consulatus, quod Montfauconius, & Lequienus coniecerat, in Marmore designetur. At universa fere Consulum series iis temporibus perturbanda, Fastorumque fides temere elevanda foret, si *secundus* ille Appionis Consulatus admitteretur. Etenim in pluribus Iustiniani legibus, quae, ut ex appositio *Indictionis* numero apparet, anno Chr. 539. editae sunt, Apionis nomen subscriptum conspicitur; & quamvis alicubi *Arion*, alibi is *Appion* dicatur; nullibi tamen iterati Consulatus nota reperitur. In Graeca Temporum Epitome, quam edidit Scaliger ad calcem Eusebiani Chronici, legitur pag. 301.

Ἰνδ. β. Ἀππίωνος υἱῦ Στρατηγίυ μόνυ
Ind. II. Apione filio Strategii solo:

ubi fortasse *Strategii filius* hic dicitur, ut ab alio Appione distinguatur, qui in Novella LXXXII. Appionis nostri Consulis anno publicata *spectabilis* vocatur, ceteriisque Iudicibus a Iustiniano electis accensetur. In Marcellini Chronico habetur:

Indict. II. Apione V. C. solo Cos.

In Victoris Tununensis Chronico inter *Ioannis*, & *Iustini* Consulis annum legitur:

Apione V. C. Cos.

Itaque, cum in perspicuis monimentis istis Appion ubique Consul, sed omisso Consulatus numero memoretur; nihil est certe cur ille *secundo* Consul dicatur,

tur, hoc eſt magiſtratus ille ſemel iterumque ab Appione ſuſceptus exiſtimetur. Ne quidquam tamen diſſimulem, quod Cl. Montfaucon conjecturae confirmandae conferre poſſe videatur, doctiſſimus Maffeius aſſerit in *Galliae Antiquit.* pag. 104. quod in regio Pariſienſi Codice, ubi poſt Hieronymi Chronicon *Conſules ordenari poſt Opus S. Hieronymi conſtituti* recenſentur, Appion ſemel iterumque Conſul inſcribitur. Ita nimirum Conſulum ſeries, ac Faſti ex Anonymi illius ſententia digeri, contexique debent:

An. Chr. 537.	*Paulino III. & Biſilario III.*
538.	*Paulino IIII. & Ioanne*
539.	*Paulino V. & Ioanne II.*
540.	*Paulino VI. & Appione*
541.	*Paulino VII. & Appione II.*

Ergo *ſecundus* etiam Conſulatus hic Appioni tributus conſpicitur; ut ille proinde in Cretenſi quoque Marmore *Conſul ſecundo* vocari potuiſſe videatur. Sed quis aperte non videat Conſulum ſedem, quae in hoc Laterculo ab imperito Scriptore conſtituitur, mirifice perturbatam, atque a ſincera conſtantique ſerie, quae in Scriptoribus aliis, atque Marmoribus exhibetur, diſſidentem eſſe, cum Appion ad annum Chr. 540. referatur, qui tamen ex monimentis aliis ſuperiori anno certiſſime adſcribi debet? Quod vero Appion ipſe anno 541. *ſecundo* Conſul dicatur, hoc eſt annus ille *Appione II.* deſignetur, barbarae inſuetaeque methodo adſcribi debet, qua Scriptor ille annos aliquos Conſulum praecedentium nominibus inſignivit: ut annus ille ex. gr. *Paulini quarto* Conſulis nomine ſignaretur, qui *quartus* poſt Paulini Conſulis annum habendus erat. Certe anno Chr. 538. *Flavius Ioannes* ſine Collega Conſularibus Faſtis, & eximio Donii Marmori inſcribitur; quemadmodum anno 534. *Fl. Theodorus Paulinus*, una cum Iuſtiniano Auguſto Conſul proceſſerat; ſed Anonymus ille annum 538. *Paulino IIII. & Ioanne*, veluti characteribus, inſignivit: ſequentique anno 539. *Paulino V. & Ioanne II.* adſcripſit; Appionem ex anno 539. in ſequentem temere tranſtulit; & annum 541. qui *Iuſtini* Conſulis nomine, vel certe methodo in ſuperioribus uſurpata, *Paulini VII. & Appionis III.* nomine ſignandus erat, *Paulini VII. & Appionis II.* nominibus inſignivit. Ergo, licet heic Conſulum ſeries accurata foret, hoc eſt ipſorum quilibet ad annum, quo vere faſces obtinuit, referretur; ex iterata tamen Conſulatus nota, quae Appioni appingitur, inferri certe non poſſet ipſum bis Conſulem exſtitiſſe: quemadmodum prorſus temere *ſeptimus* Paulino Conſulatus adſcriberetur. Iteratus ille Appionis Conſulatus longe veriſimilius ex Victoris Tununenſis Chronico deduci poſſe videretur, in quo ad annum Chr. 524. legitur: *Iuſtino Auguſto, & Apione Coſs.* iterumque occurrit: *Poſt Conſulatum II. Iuſtini, & Apionis*: ut proinde Apion ille iterum anno 539. *ſecundo* Conſul proceſſiſſe videatur. Sed ibi certiſſime Victoris textum corrigendum eſſe putaverim, ut *Apionis* loco, qui temere Victoris, vel librarii vitio irrepſit, *Opilio* reponatur, qui una cum *Fl. Anicio Iuſtino* anno 524. Conſularibus Faſtis inſcribitur. Ac certe quidem Victor ipſe annum 539. *Apione V. C. Coſ.* deſignavit; neque tamen geminata Conſulatus nota illum *ſecundo* Conſulem exſtitiſſe indicavit; quod ab ipſo tamen in Conſulatibus aliis factum conſpicitur. Haec ipſa nominum ſimilitudo, quae Victori facile impoſuit, ut *Apionis* pro *Opilionis* nomen obtruderet, incertum adhuc obſcurumque reddidit cuinam Conſuli, & anno adſcribi debeat Lugdunenſe Marmor, quod Maffeius in *Galliae Antiquit.* pag. 101. atque ex illo Muratorius pag. 425. n. 2. exhibuit. Poſtremae Marmoris voces ita efferuntur:

VIXIT ANNIS XL OBIIT ☾ III K FEBR
P̄C... IONIS

Mu-

Muratorius ibi *post Consulatum Appionis* legendum esse coniecit; adeoque Marmor ad annum Chr. 540. revocavit. Idipsum quoque Maffeius pag. 105. sed haesitanter, indicaverat; quippe qui pag. 101. ad ipsum Marmoris latus appinxerat: *f.* OPILIONIS. *an.* 541. perinde quasi OPILIONIS Consulatus in annum 540. incidisset. Sed typographi certe mendum irrepsit; cum *Opilionis* nomen anno 453. iterumque 524. in Fastis occurrat, ut optime Maffeius ipse pag. 98. ad aliud itidem Lugdunense Marmor adnotaverat, in quo legitur:

OBIIT IN PACE . PRID. KAL. SEPT. OPILIONE . . . . . .

Mihi vero *Opilionis* potius, quam *Appionis*, nomen in superiori Marmore legendum esse videtur, quod iis nimirum temporibus Orientalium Consulum ratio plerumque in Occidente vix haberi consueverit; ut proinde annus Chr. 540. qui in Oriente *Iustini iunioris* nomine designabatur, in Occidente *Paulino VI.* diceretur, ut in Relando, & Pagio conspicitur, atque in Papyro quoque apud Maffeium pag. 158. perspicue legitur: *Sub die Nonarum Ianuariarum Indictione tertia sexies p c Paulini iun. v c.* Itaque difficilius *Appionis* Orientalis nomen hic usurpatum probabitur, quam *Opilionis*, qui in Lugdunensi alio Marmore nominatur: cum praesertim Aurelianensis Synodus in Galliis ipsis anno 538. celebrata non *Ioannis* Orientalis, sed *IV. P. C. Paulini iunioris* nomine decoretur. Sed ut a lubricis coniecturis istis abstineam, cum Flavius Appion semel tantum Consul processerit; cum ipsius aetate Consulum nominibus perspicue quoque Indictionis numerus adiungi consueverit; cum anno 539. quo is certissime Consulum Fastis inscribitur, *II. Indictio* haberetur, in nostro Marmore non *Consulatu Fl. Appionis Clarissimi Inlustris II.* sed: *Consulatu Fl. Appionis Clarissimi. Indictione II.* legi debet: cum praesertim *Inlustris* nomen vix, ac ne vix quidem post *Clarissimi* vocem poni potuisse videatur; ac dignitates, seu gradus illi ita distincti forent, ut *Inlustrium* ordo *Spectabilium* quidem ordine inferior; sed *Clarissimorum* tamen ordine, & gradu superior esset. Itaque in Marmoribus frequenter quidem alteruter ex titulis illis occurrit; nullibi vero, quod noverim, uterque simul coniunctus conspicitur: atque in sola *Cornutiana Charta* anno Chr. 471. exarata *Theodovius* quidam *V. C. & Inlustrius* vocatur. Ceterum, ne in re perspectissima diutius immorer, atque ut omnia verbo complectar, Appionis consulatus, simulque Marmor hoc nostrum ad annum Chr. 539. certissime referri debet, quem, & Archiepiscopi quoque Theodori, & A. Pilii Proconsulis nomine, insignitum esse conspicimus.

IV. Sed quis Theodorus ille, vel cuiusnam Vrbis Episcopus existimetur, qui in brevissimo hoc Marmore *sanctissimi* titulo, & *Archiepiscopi* nomine decoratur? Certe, cum Marmor ipsum, aut titulus Gortynae in Creta positus, moenibusque instauratis, veluti perspicua temporis nota, inscriptus fuerit, dubitari vix poterit quin Archiepiscopus ille ad Cretam ipsam, veluti Provinciam sibi subiectam, referri debeat. Quamvis enim ante V. Ecclesiae seculum nullus Cretae *Archiepiscopus*, vel *Metropolita* nobis occurrat; Iconius tamen Ephesino, & Martyrius Chalcedonensi Synodo, veluti Cretensium Metropolitae, subscripserunt; quemadmodum prorsus in Concilio Constantinopolitano V. quod anno Chr. 553. celebratum fuit, Collatione II. Theodorus Cretensium Metropolita subscriptus conspicitur, ut mox ostendetur; atque Georgii Magni Epistola, quae anno Chr. 598. exarata fuit, *Ioanni Cretensi*, aliisque Metropolitis inscribitur. Ergo Iustiniani Caesaris aetate *Metropolitae* dignitas in Creta instituta iam fuerat; ut proinde anno 539. Theodorus, qui Metropolitae munere fungebatur, *Archiepiscopus* appellari, eoque nomine Cretensi Marmori inscribi potuerit. Quod si deinde vel Civitas, vel Ecclesia inquiratur, cui *Archiepiscopus* ille praefuerit, non alia verisimilius occurret, quam Gortyna ipsa, cuius Episcopus Metropolitico iure universae Cretensi Provinciae praeesset, atque *Archiepiscopi* titulo donaretur.

Vt

Vt enim praeteream Marmor Gortynae positum fuisse, adeoque Theodorum, cuius nomen ipsi praefigitur, non alteri, quam Gortynae Vrbi concedendum videri, Eruditis omnibus est exploratum, Antistites illos iuxta Chalcedonensis Concilii Canonem XII. & Antiocheni Canonem IX. Metropolitarum nomine, iure, atque honoribus frui consueviſse, qui Civitatibus Provinciarum Metropolibus praeerant. Itaque, cum ex Scriptoribus omnibus, atque ipsa quoque *Notitia Imperii*, quae Arcadio, & Honorio imperantibus conscripta fuit, Gortyna Cretensium Vrbium maxima, Provinciae princeps, caput, ac Metropolis haberetur, Cretensis Archiepiscopi, vel Metropolitae sedes non alibi, quam Gortynae, constitui debet. Longe tamen illustrius haec Metropolitae dignitas Gortynensi Episcopo concessa, ex Ephesino Concilio deduci potest, in quo Iconius Gortynae Episcopus inter Metropolitas subscripsit; quemadmodum in Chalcedonensi Martyrius dicitur Ἐπίσκοπος Γορτύνης τῆς Κρητῶν Μητροπόλεως. *Episcopus Gortynae Metropolis Cretensium*; Theodorus in Constantinopolitano Concilio, quod in Anthimi caussa anno Chr. 536. habitum fuit, subscribitur Ἐπίσκοπος Γορτύνης, ἢ μητρόπολίς ἐϛι τῆς Κρητῶν Ἐπαρχίας: *Episcopus Gortynae, quae Metropolis est Cretensium Provinciae*; eodemque titulo in Constantinopolitana Synodo V. anno 553. Theodorus ille subscriptus reperitur; ut optime proinde Lequienus ipse putaverit unum eumdemque Theodorum esse, qui utrique Synodo velut *Episcopus Metropolis Gortynae* subscripsit, in Cretensi vero Marmore *Archiepiscopi* titulo decoratur; quamvis ille in definienda Marmoris aetate, sive Appionis Consulatu aberraverit. Quod autem Theodorus ipse in Conciliorum Actis *Episcopus*, in Marmore vero *Archiepiscopus* etiam dicatur, id veteri constantique Ecclesiae ritui adscribi debet, quo ipsi quoque Metropolitae in sacris monimentis illis solo *Episcopi* nomine decorari consueverant; licet in Ecclesiis, aut Provinciis, quibus praeerant, nobiliori quoque *Archiepiscopi* titulo donarentur. Exinde vero, ut id obiter, opportuneque observetur, aut corrigi, aut explicari facile poterit Suiceri sententia, qui de *Archiepiscopi* titulo differens, cum perspicuis Veterum testimoniis ostendisset *Archiepiscopi* nomen ab Athanasio omnium primo Alexandriae Patriarchae, tum in Ephesina Synodo Coelestino Romano Pontifici, simulque Cyrillo Alexandrino Patriarchae, denique in Chalcedonensi Concilio Patriarchis omnibus tributum esse; ambigua, obscuriorique phrasi concludit, variisque Iustiniani Novellis ostendit, *Archiepiscopos fuisse Patriarchas*, quod *Archiepiscopi vocantur Patriarchae*, & post Chalcedonense Concilium *omnes Orientis Patriarchae hunc semper* Archiepiscopi *titulum usurparunt, & appellationi Patriarchali praemiserunt*: perinde quasi Iustiniani Caesaris aetate sextoque Ecclesiae seculo *Archiepiscopi* nomen iis solum concederetur, qui *Patriarchae* munere fungerentur; sed, ut argumenta cetera omittam, nihilque de Novella CXXIII. differam, in qua Iustinianus ipse ita varios Antistitum gradus enumerat, ut c. 10. *Patriarchas*, *Archiepiscopos*, *Metropolitas*, & *Episcopos* accurate recenseat: quemadmodum Novella XI. quae Belisario Consule, hoc est anno Chr. 535. edita fuit, Iustinianus ipse decrevit, ut Achridae, vel Iustinianae Primae Antistites *non solum Metropolitanus, sed etiam Archiepiscopus esset*; ex hoc ipso Cretensi Marmore manifestissime inferri debet, quod *Archiepiscopi* nomen Praesulibus etiam aliis concedi consueverat, qui Patriarchis inferiores, atque ab iis distincti forent. Etenim Theodorus ille, qui in nostro Marmore *Archiepiscopus* appellatur, nulli Patriarchicae sedi adscribi potest; quum anno 539. Constantinopoli *Menna*, *Zoilus* Alexandriae, Theopoli, vel Antiochiae *Euphraemius*, *Petrus* denique Hierosolymis Patriarchae munere fungeretur; adeoque Theodorus ipse *Archiepiscopus* quidem; sed non *Patriarcha* censeri, vocarique posset. Ita quoque, vel corrigi, vel mitius exponi debet Lequieni sententia, qui Tomo II. pag. 6. cum ostendisset, quod V. Ecclesiae seculo *potiorum Sedium Antistites maioris honoris gratia Archiepiscopi perinde audierunt*, ac Alexandriae Patriarcha, *in quibus praefer-*

ſertim Conſtantinopolitanus, moxque Hieroſolymitanus, repente ſubdit: *Simili quoque modo poſteriori aevo mos apud Graecos invaluit, ut primarii Gentium quarundam Epiſcopi, qui Patriarchae nulli ſubeſſent, ſed* Αὐτοκέφαλοι Autocephali, *ſive ſui iuris forent*, Archiepiſcopi *appellarentur, ut Bulgariae Archiepiſcopus, Cypri Archiepiſcopus, Petzii Archiepiſcopus . . . quo etiam titulo Graeci ſequiori aevo ab Iconoclaſticis temporibus donare coeperunt complures Epiſcopos Metropolitanis inferiores, qui a Metropolitarum iuriſdictione immunes facti, Patriarchae proxime ſubiecti eſſent*. Itaque ex Lequieni verbis coniicire, vel ſuſpicari quis poſſet, quod VI. Eccleſiae Seculo, adeoque Iuſtiniani temporibus, ii ſolum *Archiepiſcopi* nomine vocarentur, qui nulli Patriarchae ſuberant, atque *Autocephali* forent; ſive viciſſim quilibet Autocephalus etiam Archiepiſcopus diceretur. Sed facile Lequienus ipſe obſervare etiam poterat, quod Theodorus Gortynae Epiſcopus, Cretaeque Metropolita in noſtro Marmore *Archiepiſcopus* appellatur; neque tamen *Autocephalus* eſſe ille poterat, quippe qui Patriarchae Conſtantinopolitano, vel ut alii exiſtimant, Romano, ſubiectus erat. Viciſſim vero Bulgariae, & Cypri Antiſtites *Autocephali* quidem erant, quum ille Iuſtiniani temporibus, hic Anaſtaſio imperante ſui iuris, atque a Patriarcha immunis eſſe coeperit; ſed neuter tamen a priſcis illis Scriptoribus *Archiepiſcopi* nomine decoratur. Ergo *Autocephali*, & *Archiepiſcopi* voces accuratiſſime diſtingui debent; ne ſcilicet Archiepiſcoporum quilibet Autocephalus etiam exiſtimetur; aut Autocephalis omnibus Archiepiſcopi nomen Iuſtiniani temporibus conceſſum putetur. Denique in explicando *Autocephali* nomine Meurſium ipſum, doctiſſimum alioquin virum, minus aliquando accurate loquutum conſpicio. Ille nimirum, cum in *Gloſſario Graecobarbaro* optime accurateque dixiſſet *Autocephali* nomine vocatos eſſe Antiſtites illos, qui nemini ſubiecti forent; ſubdit *quod ita dicebantur Archiepiſcopi Bulgariae, & Cypri, item alii nonnulli Metropolitani, quod Patriarcham Conſtantinopolitanum ſuperiorem non agnoſcerent*: perinde quaſi *Autocephalia* ex Conſtantinopolitani ſolum Patriarchae iuribus, ac poteſtate eximeret; atque ex eiuſmodi exemptione veluti fonte deduceretur. Sed Cypri Metropolita, ex Balſamone, & ex Epheſinae Synodi Decreto, quod Meurſius ipſe mox protulit, ideo *Autocephalus* appellatur, non quod a Conſtantinopolitano, ſed quod ab Antiocheno ceteriſque Patriarchis omnibus exemptus eſſet; quemadmodum prorſus Ravennas Archiepiſcopus in Occidente diu *Autocephalus* haberi voluit, non quod a Conſtantinopolitani Patriarchae iuribus exemptus eſſet; ſed quod Occidentali Patriarchae ſuo, Romano nimirum Pontifici, minime ſubiiceretur. Sed haec aliaque id genus plura, quae facile proferri poſſent, alterius certe loci, vel argumenti eſſe debent.

V. Proximum eſt, ut expoſita iam Provincia, atque Vrbe, cui Theodorus iſte Metropolitico iure, & *Archiepiſcopi* nomine praefederit, Provinciam quoque, vel Vrbem inquiramus, in qua *Capilius*, ſive *Epilius*, ſive *Aulus Pilius* veluti *Proconſul* imperaverit. Atque, ut ab ipſo Proconſulis huius nomine exordiar, doctiſſimo Montfauconio facile aſſentior, qui non ΚΑΠΙΛΙΟΥ *Capilio*, quod Relando tamen, & Lequieno placuit; ſed Καὶ ΑΠΙΛΙΟΥ, *& A. Pilio* legendum eſſe putavit. Etenim character ille Κ pro Καὶ ſaepius in monimentis aliis occurrit, atque in hoc Marmore ſenſus perſpicuitas exigit, ut ope particulae ΚΑΙ *Proconſulis* nomen cum praecedenti *Archiepiſcopi* nomine coniungatur. Ita quoque non *Apilio*, non *Apilia*, non *Capilio*, ſed potius *Aulo Pilio* legendum hic eſſe putaverim, cum *Apilia* quidem, & *Capilia* gens nullibi in monumentis aliis occurrat; *Piliae* vero familiae nomen apud Gruterum, Reineſium ſaepius inveniatur: quamvis neceſſarium minime ſit eiuſmodi nomina, quae ſequioribus temporibus uſurpata fuerant, ad antiquiores Romanorum mores exigere. Sed haec leviora ſunt, quam ut ſubtilius inquirantur. Gravius id certe, veterique Imperii, ac Provinciarum formae illuſtrandae conducibilius haberi poterit, ſi nitide accurateque definiri

iam

iam poſſet cuinam Vrbi, ſive Provinciae A. Pilius iſte Proconſulis honore, ac nomine praeſederit. Si vetera Hiſtoriarum monumenta conſulantur, perſpicuum fiet, Cretam Inſulam, poſtquam a Metello Conſule anno V. C. 686. ſubacta fuit, in Romani Populi Provinciam redactam, atque ita cum Cyrenaica coniunctam fuiſſe, ut utraque Provincia unius *Proconſulis* imperio regeretur. Auguſti vero Caeſaris aetate, qua nova Romani Imperii, vel Provinciarum diviſio inſtituta fuit, Cretae Provincia non *Proconſularis*, ſed *Praetoria* eſſe coepit; quamvis a Seneca Rhetore, qui partim ſub Auguſto ipſo, partim ſub Tiberio floruit, *Opius Flama* quidam Cretae *Proconſul* memoretur. Tiberius autem Caeſar primo Imperii ſui anno, hoc eſt V. C. 768. ibi *Quaeſtorem* ſolum cum Adſeſſore praeſſe voluit. *Proconſulem* iterum Creta ſub Hadriano accepit; unde in Inſcriptione apud Gruterum PROC. PROV. CRETAE & pag. 471. n. 6. PROCOS. SORTITVS. PROV. CRET. CYR. & p. 1091. n. 6. ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ. ΚΡΗΤΗΣ. ΚΑΙ. ΚΥΡΗΝΗΣ *Proconſulem Cretae, & Cyrenes*. Iterum Septimii Severi temporibus *Quaeſtori* reſtituta illa fuit; unde in veteri Lapide apud Gruterum pag. 407. n. 1. QVAESTOR PROV. CRET. CYR. & n. 2. Q. PROV. CROETAE. Arcadii aetate *Conſularem* habuit, atque in Illyrico cenſebatur. Etenim in *Notitia Imperii*, quae illo imperante edita fuit, *Conſulares per Illyricum tres* dicuntur, *Cretae*, *Macedoniae*, *Daciae Mediterraneae*; quamvis ex Rufo Feſto, qui Valentiniani, ac Valentis aetate floruit, inter ſeptemdecim Illyrici Provincias poſtremo loco cenſeretur; ultimoque etiam loco a Iornande memoretur, qui anno Chr. 552. Illyrici Provincias octodecim numeravit. Singula Veterum teſtimonia accuratiſſime collegit Meurſius Lib. III. *de Creta* c. 6. pag. 152. ut univerſam hanc magiſtratuum varietatem oſtenderet, qui variis ſubinde temporibus in Creta imperarunt; donec poſt annum 820. ab Agarenis occupata, mox Romanis, inde Genuenſibus, tum Venetis ſubiecta fuit. In hac ipſa tamen Magiſtratuum Cretenſium ſerie, quae partim ex Scriptoribus, partim ex Marmoribus contexta fuit, illud a Meurſio diſſimulatum, vel omiſſum eſſe conſpicio, quod Gordiani Caeſaris aetate, hoc eſt poſt annum Chr. 236. Creta Inſula etiam *Pro. Praetorem* habuit. Etenim apud Gruterum pag. 433. n. 1. C. Luxillius *Legatus Legionis X. Geminae Gordianae* fuiſſe etiam dicitur QVAEST PR. PR. PROV. CRETAE. CYR. quemadmodum in alio Marmore iiſdem, ut videtur, temporibus excitato apud Gruterum pag. 1099. n. 7. *Publium Septimium Getam* TAMIAN. ΚΑΙ. ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ. ΚΡΗΤΗΣ. ΚΑΙ. ΚΥΡΗΝΗΣ: *Quaeſtorem, & Pro-Praetorem Cretae, & Cyrenes* appellari conſpicimus. Ita propemodum *Proconſulis* dignitas Cretenſi Praeſidi non Hadriani ſolum, ſed etiam Traiani temporibus reſtituta fuerat. Etenim in eximio Marmore apud Muratorium pag. 317. n. 1. de C. Antio Aulo Iulio Quadrato, qui anno Chr. 105. *ſecundo* Conſul proceſſerat, dicitur ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΚΑΠΠΑΔΟΚΙΑΣ ΑΝΘΥΠΑΤΟΝ ΚΡΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΥΠΡΟΥ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΣΕΒΑΣΤΟΝ ΚΑΙ ΣΤΡΑΤΕΓΟΝ ΛΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΜΦΙΛΙΑΣ ΠΡΕΣΒΕΥΤΗΝ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΝΕΡΟΥΑΣ ΤΡΑΙΑΝΟΥ . . . ΕΠΑΡΧΙΑΣ ΣΥΡΙΑΣ: *Legatum Auguſti Provinciae Cappadociae. Proconſulem Cretae, & Cypri. Legatum Auguſti, & Praetorem Lyciae, & Pamphyliae. Legatum, & Pro-Praetorem Imperatoris Nervae Traiani . . . . Provinciae Syriae*. Perſpicue inde apparet non in Cypro ſolum, ſed etiam in Creta quoque *Proconſulem* iis temporibus ius dixiſſe, ſi Quadratus Cretae primum, mox Cypro praefuerit; aut Cyprum una cum Creta eidem Proconſuli paruiſſe, ſi ſemel tantum Proconſulis munere ille functus credatur. Denique *Conſularis* etiam Viri nomen, qui Praetorii Praefecto ſubiectus in univerſa Cretae Provincia imperaret, apud Gruterum pag. 1094. n. 4. invenio, ubi in Marmore Gortynae poſito legitur:

L. DISSERTATIO III.

Τ. ΦΛ. ΤΠΑΤΙΟΝ. ΤΟΝ. ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΝ. ΑΠΟ
ΥΠΑΡΧΩΝ. ΠΡΑΙΤΩΡΙΟΥ. ΔΟΓΜΑΤΙ. ΤΟΥ
ΚΟΙΝΟΥ. ΠΑΣΗΣ. ΤΗΣ. ΕΠΑΡΧΙΑΣ
ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΟΣ. ΔΟΣΙΘΕΟΣ. ΑΣ
ΚΛΗΠΙΟΔΟΤΟΣ. Ο. ΛΑΜΠΡΟΤΑΤΟΣ
ΥΠΑΤΙΚΟΣ. ΤΗΣ. ΚΡΗΤΩΝ. ΕΠΑΡ
ΧΙΑΣ. ΑΝΕΣΤΗΣΕΝ

Titum Flavium Hypatium Clariſſimum Ex-Praefectum Praetorio, decreto Communis totius Provinciae Oecumenius Doſitheus Aſclepiodotus Clariſſimus Conſularis Cretenſium Provinciae erexit. Ceterum ex monimentis omnibus a Meurſio laudatis, illud unum inferri facile poterit, quod Iuſtiniani Caeſaris aetate Creta inter Illyrici Orientalis Provincias cenſebatur; adeoque in illa *Praefectus Praetorio* imperabat, qui Theſſalonicae ius dicere, vel reſidere conſueverat, ſicuti in Notitia Imperii legitur: *Sub diſpoſitione Virorum Illuſtrium Praefectorum Praetorio per Illyricum Dioeceſes infraſcriptae, Macedonia, Dacia*; ibique Creta ceteris Macedoniae Provinciis accenſetur. Itaque qui fieri potuiſſe putabimus, ut A. Pilius ille in Gortynenſi Marmore memoratus, *Proconſul* vocetur, ſi neque *Creta*, neque Macedonia, neque Illyricum ipſum ulli *Proconſuli* ſubiicebatur, & Appionis Conſulis anno, ut ex plurimis Novellis apparet, Iohannes Exconſul *Orientis Praetoriis Praefectus* erat? Num Vicarius ille, qui Cretae praeerat, hoc etiam nomine a Cretenſibus honorabatur? Num *Conſulares*, qui Cretam, Macedoniam, Daciam regebant, ut ſupra iam vidimus, *Proconſules* aliquando ſunt appellati? Num Iuſtiniani Caeſaris aetate Cretae Provincia ab Illyrico ſeiuncta, atque alteri Provinciae attributa fuit, quae Cappadociae inſtar tunc a *Proconſule* regeretur? Num denique priſtinus honor, ac dignitas Cretenſi Provinciae reſtituta fuit, ut *Proconſularis* eſſet, iterumque Quaeſtoris, aut Praetoris loco *Proconſulem* obtineret? Certe Iuſtinianus ipſe novam alicubi Provinciarum diviſionem, novamque in illis imperii formam inſtituit. Sic, ut exemplis aliis abſtineam, Novella XLI. & L. ſcribens Βόνῳ τῷ ἐνδοξοτάτῳ Κοιαίσορι *Bono glorioſiſſimo Quaeſtori*, ipſi *Quaeſtoris* nomine Provinciam regendam committit, quae *Cariam*, *Cyprum*, *Myſiam*, *Scythiam*, *Cycladas* omnes, earumque principem *Rhodum* complecteretur. Hinc Iulianus Anteceſſor de Iuſtiniano ipſo, & Quaeſtoribus, ac Praefectis Inſularum ab eo inſtitutis Novella XXXVIII. diſſerens, ait: *ſubiecit autem ei & quinque Provincias; id eſt, Scythiam, & Moeſiam, & Cariam, & omnes Cycladas inſulas, & Cyprum totam*: quo quidem loco obſervaſſe iuverit temporum, ac Magiſtratuum ſeriem, qui in Cypro imperarunt minus accurate, & diſtincte a Meurſio expoſitam, ſive contextam fuiſſe. Ille nimirum cum Lib. II. *de Cypro* c. 19. dixiſſet ſubacta a Romanis Cypro anno V. C. 696. Catonem veluti *Quaeſtorium cum iure praetorio, adiecto etiam Quaeſtore* illam adminiſtraſſe, ſuperiora Iuliani verba repente ſubiicit; tres deinde Gruteri Lapides indicat, in quibus habetur Q. PROVINC. CYPRI; addit ibi *Praetorem* Antonii, & Cleopatrae temporibus exſtitiſſe, Caium Sextilium Rufum Ciceronis amicum in illa omnium primum *Quaeſtorem* veniſſe; Cyprum Auguſti, & Tiberii temporibus *Proconſuli* paruiſſe; denique *Praetorem* ab Antiochiae Duce eligi conſueviſſe, qui Provinciam illam adminiſtraret. Sed Iuliani verba non ad antiqua illa Catonis, & Ciceronis tempora, ſed ad Iuſtiniani ſolum aetatem, referri debent; uterque Lapis ex Grutero pag. 412. num. 2, & pag. 467. n. 5. laudatus (niſi fortaſſe duo Marmoris eiuſdem exempla fuerint) ad Hadriani tempora revocandus eſt; cum utrobique L. Flavius Septimius Aper *Sodalis Hadrianalis Q. Provinc. Cypri* dicatur: ut proinde *Proconſulis* dignitas, quae non Tiberii ſolum, ſed Claudii quoque, ac Veſpaſiani aetate, apud Cyprios floruit, ut ex ipſorum Nummis

mis apud Vaillantium apparet; & quam extremis etiam Traiani temporibus viguisse diximus, in *Quaestoriam* sub Hadriano mutata videatur; cumque Constantini M. aetate, constitutis ab illo quatuor *Praetorio Praefectis*, ipsorum primo Cyprus tributa foret; iterum Iustiniani imperio *Quaestorem* acceperit. Quemadmodum ergo Cypri, aliarumque Provinciarum forma a Iustiniano innovata fuit, suspicari facile possumus in Creta quoque varietatem illam invectam fuisse, ut non *Praefecto*, non *Vicario*, non *Consulari*, sed *Proconsuli* subiecta foret; adeoque A. Pilius, qui anno 539. Cretensi Provinciae praeerat, *Proconsul* in nostro Marmore vocaretur.

VI. Atque ista quidem de *Consulis*, *Archiepiscopi*, & *Proconsulis* dignitate, tribus nimirum Magistratibus illis, qui in eximio hoc Lapide memorantur. Quod enim ad ipsius sensum attinet, perspicue apparet titulum, & epigraphem hanc in Aedificii parte collocatam fuisse, quod anno 539. instauratum, vel renovatum fuerat; cumque in titulo ipso, & principe quidem loco, *Archiepiscopi* nomen occurrat, Aedificium illud non profanum, sed sacrum potius, fuisse ego dixerim; quamvis Marmor ipsum *extra Gortinae portam* inter rudera repertum fuerit. Hiatus autem ille, sive lacuna, quae Tournefortii temporibus in Marmore reperiebatur, ex facili coniectura, sensus perspicuitate, & Donii Schedis ita suppleri debet, ut ΚΟΥΤΟΣ legatur. Quamvis enim in Schedis illis character Κ omittatur; nullus tamen hic dubito quin optime, accurateque a Tournefortio expressus fuerit. Ille vero non aliud, opinor, hic ut in primo etiam versu, significat, quam ΚΑΙ: ut nempe exprimatur ceteris Aedificii partibus antea restitutis *hunc etiam murum*, cui titulus, aut Marmor apponebatur, instauratum fuisse. Itaque haec una utilitas, aut fructus ex Donii Schedis, seu Vaticani Codicis apographo, deduci poterit, quod ipsius praesidio locus ille restitui, sepplerique commode videatur. Ceterum exemplum illud confusum adeo, mutilum, ac depravatum conspicitur, ut nihil inde sani exsculpi possit. Id vero gravius vixque credendum, quod barbarus ille, qui Marmor, aut Gortinae, aut Romae exscripsit, antiquo titulo titulum alium longe recentiorem subiecerit: perinde quasi uterque uno eodemque tempore sit exaratus. Optime quidem novi, & exemplis etiam plurimis ostendi posse conspicio, quod in uno eodemque Marmore variae inscriptiones, variis subinde temporibus incisae fuerint; ut facile proinde suspicari quis possit in inferiori Cretensi huius Marmoris parte, quae vacua supererat, posteriorem hanc epigraphem exaratam fuisse. Verum, cum Tournefortius posteriorem hanc prorsus omiserit, verisimilius id asseri supponique debet, quod nulla prorsus inscriptio praeter titulum ab illo expressum exstitit; nisi fortasse quis dixerit inferiorem Marmoris partem, cui posterior Inscriptio inerat, Tournefortii temporibus excidisse. At fieri etiam potuit, ut quemadmodum in Coemeteriis plurima Ethnicorum Marmora profanis titulis ornata reperiuntur, in quorum aversa parte Christianorum tituli deinde inscripti fuerunt; ita quoque, cum in antica Marmoris nostri parte superior Inscriptio anno 539. insculpta fuisset, mox lapis ipse post septingentos annos sua e sede submotus ab aliis arreptus fuerit, ut in postica ipsius facie sepulcralis *Manii Monachi*, eiusque sororis *Cataphyges* titulus inscriberetur; adeoque vetus quidem lapidis exscriptor utrumque, Tournefortius vero eum solum, qui oculis obversabatur, titulum excerpserit. Sed nihil est certe cur in re subobscura, atque etiam levissima diutius immorer. Aliqua potius de Marmoris huius aetate subiecisse nunc iuverit, ut exinde Monimentis aliis rite explicandis, corrigendisque praesidium aliquod oriatur. Itaque Marmor illud, ubicumque demum positum sit, quamvis in illo character unus, aut numeralis annorum nota vitiata sit, ad exeuntem fere annum Chr. 1292. certissime referri debet. Etenim Graecorum annus 6801. qui in illo nitide accurateque expressus conspicitur, a Kalendis Septembribus incoepit anno Chr. 1292. Andronicus autem II. Palaeologus cognomento *Senior* Graecorum anno 6791.

hoc est exeunte anno Ch. 1282. imperium susceperat, ut ex Graegora Lib. V' c. 7. aliisque Scriptoribus erudimur; atque anno demum 6840. sive Chr. 1333. Februario mense e vivis excessit, ut Gregoras Lib. IX. c. 1. & Cantacuzenus Lib. II. c. 28. testantur. Itaque in Characteribus, quibus Christi annus exprimitur, nota H certissime corrigi, refingique debet; quod nimirum in Marmore nota, sive character ϟ exprimendo *nonagenario* numero exaratus esset, ipsumque imperitus exscriptor in H converterit. Illud autem hic obiter observari merito poterit, quod unus idemque character C, qui interdum *sex* significat, in Graecis ipsis Marmoribus aliquando *ducenta*, aliquando vero *sex millia* designat; quamvis *sex millibus* exprimendis character etiam alius ϛ adhiberi consueverit, qui plerumque tamen *sex* solum significat; ut in exemplis illis appareat, quae suis in locis exposui, ubi de *Graecorum Notis* ageretur.

VII. Neque ambiguis solum, variisque Notis unus idemque numerus in Graecis Marmoribus designatur; verum etiam idem ille *sex millium* numerus, sive si libeat, character ϛ, inconditis aliquando novisque formis aliis exprimitur: ut maxima proinde perplexitas in exsculpendis annorum numeris sit futura, nisi characterum illorum vis, ac potestas explorata, nitideque constituta iam fuerit? Sic, ut exemplis id ostendatur, apud Sponium Itin. pag. 101. in fine Marmoris, quod *Basilii*, & *Constantini* temporibus positum fuit, habetur ΕΝ ΕΤΕ Κ Φ Κ Α. Characteres illos veluti inexplicabiles in Gallica Marmoris interpretatione Sponius omisit; at Montfauconius in *Palaeographia* pag. 147. optime feliciterque observavit ibi legendum esse ϛ Φ Κ Α, ut annus Mundi 6521. sive Chr. 1013. exprimatur; quo certe *Basilius II.* eiusque frater *Constantinus VIII.* imperabant. In alio Marmore, quod *Manuele* Comneni, ac Irenes filio imperante excitatum fuit, legitur ΗΝ ΕΤΕΙ ΦΧΟΒΜΒ; idque veluti obscurum, & inextricabile Sponius inexplicatum reliquit; Montfauconius tamen ita legendum ϛΧΟΒ ΙΝ ΙΒ putavit, adeoque reddidit *anno* 6672. *Indictione XII.* quod nimirum anno Mundi 6672. sive Chr. 1164. Indictio XII. ac vicesimus Manuelis imperii annus ageretur. Sed clarioribus exemplis istis obscurius aliud ex Arundelliano Marmore addidisse nunc iuverit, ut Marmor ipsum mirifice implexum, & obscurum, si fieri id quidem poterit, illustretur, atque commodus exinde sensus hactenus incognitus exsculpatur. Seldenus inter Arundelliana Marmora pag. 56. hanc etiam Inscriptionem exhibet, *cuius* inquit, *elementa perperam connexa, inversa, scandentia, mutila nimiam pariunt obscuritatem. Quatenus tamen per typos licuit, distincta repraesentamus, unde de sensu hariolari difficile non est:*

✠ ΕΙΤΙϹΘΕΛΗϹΗΗΠϹΡΑΘΗΔΞΝΑΙΤΗΙΜΟΝΗΝΤΑΥΤΑΤΝΥΓΘΚΔΜ . . ΤΚΥΜ

ΕΤΟΧΙΑΥΤΗΕΙϹΜΕΤΟΧΙΟΝϹ⅂ΑΜΟΝΗΜΕΓΑΔΗΜΙΚΡΑΗΕΙΤϛVϹΥΗSΓΗΟΙΗ

ΔΕξΟγΟΙΤΞΤΟΕΧΕΤωΑυϛΤΑϹαρ . . Τ ωΝΑΤ . . ΙΗΘΕΟΘΟΡΠΡωΝΚΑΙΕΜΞΤΞΑΜΑ

ΡΤωΛΞΙωΞΜΟΝΑΧΞ:ωϹΑΥΤϛΚΑΤΠΓΘΚΟΝΑΝΤΔΙΚΟΝΕΝΗΜΕΡΑΚΡΙϹΕωϹ ✠

✠ ΜΗΝΙΙ . . . . . ωV . . Η ϛΕ Τ ΞϹ χ ω Λ Γ ✠

Sensus, puto, est

✠ *Si quis erga Monasterium sanctissimae Dei Genitricis beneficus extiterit, eum Monasterii, spiritualium scilicet eiusdem bonorum participem illa faciat. Qui damnum intulerit, sortiatur is tum sanctorum patrum, tum mei peccatoris Iohannis Monachi imprecationes; ut nempe, & ipse sanctissimam Dei Genitricem adversariam habeat in die Iudicii* ✠

✠ *Mense I . . . . o . . . . die . . . . anno (ni fallor) VIMDCCCCXXXIII.* ✠

Quod ad priores Marmoris voces, primamque periodum attinet, quamvis in illa nitide diserteque verba quaedam appareant, perspicuus tamen, integerque sensus exsculpi non potest; idque unum, Seldeno ipso duce, constitui potcrit

erit quod in primi verſus fine ΠΓ. ΘΚ ϐ Παναγίας Θεοτόκυ *Sanctiſſimae Deiparae* nomen reperitur. Itaque ubi depravate nunc legitur: THI MONHN TAΥ-TATNΥΓ ΘΚ ϐ legendum coniecerim THI MONHI TAΥTH Της ΠΑΝΑΓ; ut ſenſus ſit: *Si quis voluerit, vel .... dare Monaſterio huic ſanctiſſimae Deiparae*, participem eum faciet Monaſterium ipſum, ſive in participationem admittit .... Quid vero ſit Μόνη μεγάλη μίκρα felicioribus aliis divinandum, vel explicandum relinquo. Poſteriorem vero Marmoris partem ita refingi, ſuppleri, exponi, latineque reddi poſſe putaverim:

Η ΕΙ Τις ΥΠΟC ΤΕΡΗCΟΙ ΗΔ' ΕΞΟΔΟΙ ΤϐΤΟ ΕΧΕΤΟ αυτος ΤΑC αρας ΤΩΝ ΑΓιων ΤΙΗ ΘΕΟΘεν ΟΡισαντων ΠΑτρΩΝ ΚΑΙ ΕΜϐ Τϐ ΑΜΑΡΤΩΛϐ ΙΩαννϐ ΜΟΝΑΧϐ. ΩCΑΥΤως ΚΑΙ ΠαναΓιαν ΘεοτοΚων ΑΝΤΙΔΙΚΟΝ ΕΝ ΗΜΕΡΑ ΚΡΙCΕΩC ✝

✝ ΜΗΝΙ Ιϐνιω Ινδικτϐ Η. ΕΤϐC ϛΩΛΓ ‡

Vel ſi quis Monaſterium *defraudaverit, ſive expenderit*, alienaverit *aliquid, habeat ille imprecationes ſanctorum CCCXVIII. divinitus definientium Patrum, & mei peccatoris Ioannis Monachi, itidemque etiam ſanctiſſimam Deiparam adverſariam in die Iudicii. Menſe Iunio*, vel *Iulio*, *Indictione VIII. Anno* 6833. Vox ὑποσεβήσοι neque ſenſui, neque ſuperſtitibus, vitiatis tamen, literarum ductibus repugnat; vixque, ut opinor, vocem aliam inveneris, quae utriſque magis conveniat. De alterius vocis ἐξοδοῖ ſenſu, & concinnitate dubitari vix poterit. Vocem Α'ρὰς, & Πατρῶν Seldenus ipſe iam viderat; ſed longe maxima difficultas in extricandis iis, quae inter illas reperiuntur, ΤΩΝΑΓ . . ΙΗ-ΘΕΟΘΟΡ; ideoque ipſarum ſingulas, veluti deſperatas, praeteriit. Mihi vero, ubi *Patrum*, ſimulque dirarum, aut *imprecationum* nomen in Oxonienſi hoc Marmore conſpexi, in mentem repente veni alterius Marmoris, in quo diras, & imprecationes eadem propemodum formula conceptas eſſe iam videram; nec inanis, ut opinor, ſpes affulſit fore ut haec mutila, & obſcura verba, Marmoris alterius praeſidio, & exemplo, commode intelligi, exponique poſſent. Eiuſmodi Marmor iuxta exemplar ipſum ſubiicere hic libuit, quod in autographis Donii Schedis pag. 11. obſervavi.

In pavimento Templi S. Agathae ſupra Suburram.

HIC REQVIESCIT . IN PACE DOMNA BONO
SA Q VIX ANN XXXXXX ET DOMNO MENNA-
QVIXITANNOS .....EABEATANAT
EMAAIVDASIQVISALTERVM OMINE SV P T
ME POSVERIT ANATHEMA ABEAS DATRI
CENTI DECEMETOCTO PATRIARCHE
QVI CHANONES ESPOSVERVN ET DA SCA XPI
QVATVOREVANGELIA.

Quis hic aperte non videat *anathema*, diras, & imprecationes illas hic exprimi, quae a CCCXVIII. *Patribus* Epiſcopis, velut barbare hic appellantur, *Patriarchis* in Nicaena Synodo contra Arium, ſacrarumque legum contemptores conceptae fuerant; nitideque de *Patribus* illis hic aſſeri, quod *Canones expoſuere*. Ita propemodum in Ariminenſi Marmore apud Muratorium pag. 1955. n. 1. legitur: Q. H. TVM. VIOL. HABEAT ANATHEMA . AD CCCXVIII. PAT. P. VERB. DN. SERGI V EPC: quod optime Cl. Editor explicavit: *Qui hunc tumulum violaverit, habeat anathema a CCCXVIII. Patribus* (ſcilicet Nicaenis) *verbo* (ſive potius *per verbum*) *Domni Sergii Epiſcopi*. Quid ergo prohibet quin hac ipſa gravi, atque ſaepiſſime a Catholicis uſur-

uſurpata formula in Oxonienſi etiam Marmore *CCCXVIII. Patrum imprecationes* exprimantur; adeoque lacuna ita ſuppleatur, ut unica ſolum litera T ceteris praefixa integer TIH *tercentorum decem & octo* Patrum numerus habeatur? Quemadmodum vero Patres illi in Romano Lapide *Canones expoſuiſſe* dicuntur, quid ni facillime in Oxonienſi θεότεν ὁρίσαντες *divinitus definientes* appellari potuerint? Certe Epiſcoporum quilibet, ita Conciliis ſubſcribere conſueverat, ut nomini ſuo repente ſubiiceret ὁρίσας ὑπέγραψα *definiens ſubſcripſi*. Celebre eſt etiam Canones, atque Decreta, quae a CCCXVIII. Nicaenis Patribus edita ſunt, ita diſtingui conſueviſſe, ut alia quidam ὅροι *definitiones*, alia διατυπώσεις *informationes* vocarentur, ut fere Gelaſius Cyzicenus exponit in Actis huius Concilii Part. II. pag. 199. Denique, ne teſtimoniis, & argumentis aliis hic immorer, haec ipſa vox ὅρω in Nicaenae Synodi decretis occurrit; ut cum Canone XIX. dicitur Ὅρος ἐκτέθειται ἀναβαπτίζεσθαι αὐτὸς *definitum eſt ipſos* Paulianiſtas *rebaptizari*. Itaque nihil, opinor, facilius ac veriſimilius etiam hic concipi, vel admitti poterit, quam Graecum Scriptorem, eumque Monachum, ſacris nimirum & Eccleſiaſticis verborum formulis eruditum, in concipiendis eiuſmodi imprecationibus ſolemnem hunc ritum uſurpaſſe, adeoque CCCXVIII. Nicenos Patres divinitus definientes appellaſſe. Si cui tamen felicior ſenſus alius & explicandi ratio affulſerit, libentiſſime amplectar. In poſtremo autem verſu ubi Seldenus legerat ωC ATTωC adeoque reddidit, *ut nempe & ipſe* legendum potius exiſtimo, ωCATTωC *ſicuti, ſimiliter, itidem*; ut ſenſus nimirum concinnior ſit, atque clarius haec verba cum ſuperioribus coniungantur. Denique menſis nomen, ut ex interiectis ſpatiis, extremiſque literis apparet, vel *Iunius*, vel *Iulius* eſſe debet, niſi quis *Ianuarium*, potius exiſtimet. Characteres autem V. H vel menſis *diem*, vel *Indictionem* ſignificant, quae anno Mundi 6833. ſive Chr. 1325. agebatur. Indictionis vero potius, quam diei notam hic exaratam putaverim; non modo quod anno Chr. 1325. Indictio H, ideſt VIII. vere ageretur; verum etiam quod inter characteres aut notas alias, quibus Indictionis nomen a Graecis exprimitur, haec etiam V apud Montfauconium, & Placentinum occurrat, quae proxime ad characterem V a Seldano uſurpatum accedit. Quod enim ad numerales anni notas attinet, prior illa ϗ *ſex mille* ſignificat; ſive quod in notam ς refingi illa debeat; ſive potius quod haec etiam nota ϗ ſequioribus temporibus loco ipſius ς, ſive C invecta fuerit: quemadmodum character ipſe, ſed rite poſitus, K in Sponii Marmore *ſex mille* ſignificat.

VIII. Ceterum, licet character ille K, vel ϗ pro ς adhiberi aliquando potuerit, adeoque novum veluti valorem acceperit; perſpicuum eſt tamen quod notarum Graecarum valor Scriptorum ac Marmorum praeſidio opportune iam alibi conſtitutus, conſtans, atque invariabilis haberi; eademque prorſus ipſarum vis ac poteſtas intelligi ſupponique debet, ubi ludicra quadam methodo latinis etiam characteribus admixtae in latinis Marmoribus obſervantur. Illuſtre confuſionis, vel unionis huius exemplum, quod ipſius aerate unicum ferebatur, exhibuit Baronius ad annum Chr. 770. in Ioannis Nepeſini Praeſulis Epitaphio: quod ea de cauſſa libentius hic proferam, ut ex ineditis Donii Schedis, in quibus Epitaphium ipſum pag. 32. ſed ex MSS. *Bibliothecae Vaticanae Codice* excerptum inveni, alicubi ſuppleatur, emendetur, ac illuſtretur; praeſertim vero poſtremae notae a Baronio, & Vghello diſſimulatae explicentur. Itaque citato loco Baronius aſſerit quod *Romae in Eccleſia Monaſterii Sanctae Sabae adhuc extat Inſcriptio his verſibus, atque notis Marmori inciſa.*

Hoc humana [1] iacent Ioannis membra ſepulchro.
Qui Nepe fuerat Praeſul in urbe quidem.
Ne Nepa ſaeva ſibi noceat, ſuccurre, Redemptor;
Et quae contraxit crimina [2] . . . . . .

Nem-

1 Donius legit *humata*, & certe melius; ſed mox depravate legit: *Quod Nepe fecerat*. 2 Hic Donius habet: EP.. E PIVS. Itaque ſuppleverim *terge pius*.

Nempe (1) loco ſancto voluit ſepelirier iſto; (2)
Quo per hos Sanctos inveniat requiem,
Extenſum per (3) Θ. P. Q. E. Δ. connexa
Chriſti annum monſtrant, quo (4) tranſit iſta Sacerdos
Obiit in pace II. KL. NOV
EΨOI (5)

Si colligantur, inquit Baronius, *numeri quinque harum litterarum, partim Latinarum, partim Graecarum, ſunt anni* 770. *ut videatur Epitaphium Ioannis illius Epiſcopi Nepeſini, qui Pauli Papae Conſtituto ſubſcripſiſſe legitur anno* 761. *genus numeri haud ab omnibus uſu receptum, diſſuetudine iam abolitum: quod ad alia noſcenda, ſi quando acciderit, his ſignata Notis vetera monumenta, hic deſcribendum putavimus.*
Tum verſus, & Laterculum ſubiicit, quem breviori, clariorique methodo expreſſum hic profero.

500	300	100	500	250	40	400	200
A	B	C	D	E	F	G	H
100	150	50	1000	900	11	7	500
I	K	L	M	N	O	P	Q
80	7	160	5	10	159	2000	
R	S	T	V	X	Y	Z	

Itaque, ut optime, accurateque Baronius obſervavit, ex Notis ipſis

9	7	500	250	4
Θ	P	Q	E	Δ

numerus aut annus conficitur 770. quo *undecimo Kalendas Novembres* Epiſcopus ille interiit: ut mirari proinde quis poſſit, cur Vghellius in *Epiſcopis Nepeſinis* laudato Baronii loco, legerit O. P. Q. E. A. Ioannem obiiſſe dixerit 12. *Kal. Septembris*; poſtremaſque Marmoris notas ita expreſſerit E. M. O. L. Eiuſmodi vero Notae, quas ideo Baronius ipſe, ut opinor, inexplicatas reliquit, quod in ipſarum prima vocem integram deliteſcere non obſervaſſet, ita certiſſime reddi debent: E"τος ſive E"τει ΨOI. *Anno* 771. Etenim 22. Octobris die, qua apud Romanos adhuc annus 770. agebatur, apud Graecos, qui S. Sabae Monaſterium incolebant, annus 771. a Septembribus Kalendis inchoatus numerari iam coeperat; ideoque Monachus ille, qui Latinae Inſcriptioni numerales Graecorum notas ſubiecit, annumque permixtis antea Latinorum, Graecorumque notis expreſſum, ſolis deinde Graecorum characteribus indicare voluit, anni principium ac numerum non Latino, ſed Graeco potius more deduxit; quamvis in ceteris Monumentis omnibus, etiam in Latio exaratis, annorum numerum Graeci non a Chriſto nato, ſed ab Orbe condito, ratione ſuperius expoſita, ducere, vel deſignare conſueverint. Superiori exemplo exemplum aliud, aut antiquius etiam monimentum accedat, quod in Marmoribus hactenus editis mihi obſervaſſe contigit. Muratorius pag. 1933. n. hoc Marmor Romae poſitum exhibet:

ROMVLESIA . MATER FECIT *f*ILIO SVO
DVLCI EVNV̄ IN PACE INNOCENTE (*ſic*)
(*ſic*) DEPOSSIONE VIII. H KAL AVG
(*ſic*) DΓIFΘ

Quod ad Marmoris vel Epitaphii ſenſum attinet, perſpicue apparet hunc titulum a Romuleſia matre filio ſuo poſitum eſſe, qui fortaſſe *Eunuchus* nomi-

(1) Donius: *Ante* (2) Donius *iſte* (3) Donius ΘPqEΔ (4) Donius QVOT . . . . . (5) Donius EΨOI.

mine vocabatur; ſicuti vox ipſa, veluti proprium viri nomen apud Muratorium occurrit pag. 422. n. 5. Coniicere eſt etiam ibi FVNV̄ pro FVNVS legi poſſe; quemadmodum prorſus in alio Muratorii Marmore pag. 1939. n. 2. & apud Boldettum pag. 386. legitur SECVNDVS . ET . RVFINA . FILIAE . DVLCISSIME . HVNC . FVNVS . SCRITVRA . Denique, dum liberius coniecturis heic indulgemus, ſuſpicari quis poſſit a graeculo, ut videtur, epigraphes auctore, *E unu* pro *E uno*, hoc eſt Ε'υνῳ Ε'υνεῖ graeca voce poſitum fuiſſe, quae *dulcis* inſtar, epitheton foret, bonamque filii defuncti indolem exprimeret; ſicuti mox *Innocente*, pro *Innocenti* ſcriptum conſpicitur. Barbara vox DEPOSSIONE ſignificat *Depoſitionem habet*, ſive *Depoſitus eſt*: quemadmodum ita prorſus in Muratorio pag. 1821. n. 7. legitur *Dioſtio pri. Kal. Mai.* 1875. n. 7. *Depoſſo eius VI. Kal. Ianuar.* pag. 1823. & 1839. n. 4. *Depoſſio Agapiti*. pag. 1832. n. 8. *Depoſſone X. Kal. April.* denique pag. 1838. n. 6. *Depoſſionem habet*. Id autem in noſtro Marmore eſt obſervandum, quod *Depoſitionis* dies non latino ſolum, ſed inſuper etiam graeco charactere, vel numerali nota indicatur: perinde enim eſſet ſi Latinorum more *VIII. Kal.* quam ſi iuxta Graecos H *Kal.* diceretur; cum character H apud Graecos *octo* ſignificet. Denique, quod ad characteres alios, vel numerales notas Marmori ſubiectas DΓIFΘ attinet, dubitari certe non poterit, quin iis anni numerus exprimatur, quo *Romuleſiae* filius occubuit. Itaque, ſi ipſarum valor ex Tabula ſuperius expoſita colligatur,

500	3	100	40	9
D	Γ	I	F	Θ

prodibit annus 652. quo 25. Iulii die infans ille tumulatus fuerit. Eiuſmodi vero annorum numerum non aliunde, quam a Chriſti nativitate, veluti cardine, ductum eſſe putaverim; non aliam nimirum, quam Dionyſianam Aeram hic uſurpatam fuiſſe, quae iam pridem ab anno Chr. 531. inventa, vel conſtituta iam fuerat. Optime quidem novi in Hiſpanis praeſertim Chriſtianorum titulis *Hiſpanicam* Aeram memorari, quae 38. ſolidis annis vulgarem Aeram praecedit, atque ipſius praeſidio mortis annos deſignari. At in monimentis illis ſemper annorum numerus Romanis characteribus, vel notis exprimitur; ſemperque notis ipſis *Aerae* nomen praefigitur: ut proinde Marmor hoc noſtrum, annorumque numerus in illo deſignatus ad Hiſpanicam Aeram referri vix poſſe videatur; cumque in Epiſcopi Nepeſini titulo annorum numerus hac ipſa methodo, iiſdem characteribus, aut notis exſpreſſus, non ad Hiſpanicam, ſed ad vulgarem potius Dionyſianam Aeram certiſſime referri debeat, poſterior etiam hic titulus ad Dionyſianam ipſam ſpectaverit; quamvis 120. annorum ſpatio Epiſcopi titulum praeceſſerit, ſi quidem character I Latinorum ritu 100. ſignificat; aut etiam 200. annis ipſo antiquior ſit, ſi character ipſe Graecorum more aut *unum*, aut *decem* exprimat. Sed ad annum potius 652. quam 553. vel 563. Muratorii Marmor revocaverim, cum ad annum uſque 566. apud Romanos anni Conſulum nominibus ſemper inſigniri conſueverint; ac poſterioribus etiam temporibus Indictionis numero, veluti charactere, annus ipſe diſtingueretur. Itaque non plurimum forraſſe ego fallor, ſi nullum antiquius Dionyſianae, ſive vulgaris Aerae exemplum aliud inveniri dixerim; adeoque Romuleſiae Marmor hoc etiam titulo praeclarum eſſe putaverim. Certe, ut exemplis aliquot id opportune oſtendatur, apud Fleetvoodum reperitur Inſcriptio pag. 461. n. 5. poſita *anno Incarnationis D̄n̄i n̄r̄i IHV Xri DCCCCVI.* In Muratorio pag. 1941. n. 1. legitur *anno Domini DCCCCVI.* pag. 1948. n. 1. Teuperga obiiſſe dicitur anno DCCCCIII. pag. 1831. Arnulfus tumulatus aſſeritur anno Incarnationis D$\overline{\text{n}}$ n̄r̄i IHV XPI DCCC. XCIII. pag. 1885. n. 6. Hilderamus anno Incar$\overline{\text{ns}}$ D N I X DCCCCII. Denique pag. 1932. n. 3. epigraphe poſita dicitur *A. DN̄I DCCCLXX.* ubi tamen Cl. Editor obſervavit fortaſſe legendum eſſe MCCCLXX. In Kiliani Martyris

ris Epitaphio, quod e Nicolao Serario exſcriptum in Donii Schedis adhuc ineditis reperitur pag. 82. perſpicue habetur

ANNIS. SEXCENTIS. OCTOGENISQ. NOVENIS

paulloque inferius

SEPTINGENTESIMO QVINQVAGESIMOQ. SECVNDO

denique

SEPTINGENTESIMO NONAGESIMO QVOQVE PRIMO

ut proinde Marmor, ac Epitaphium ipſum anno demum 791. poſitum videatur. Itaque antiquior Aerae Chriſtianae, & quidem ab Incarnatione deductae, mentio ad annum Chriſti 791. referri debet; cum tamen in Romuleſiae Marmore annus 652. deſignetur.

IX. Fallor? aut haec ipſa Chriſtianae vulgaris Aerae memoria ex duobus monimentis aliis, obſcuris oppido atque mirifice implexis, exſculpi poteſt; eademque monimenta nova fortaſſe luce perfundi? Clariſſimus, atque doctrinae aeternum ſuſpiciendae Muratorius in *Antiqu. Ital. Medii Aevi* Diſſert. LVIII. pag. 55. duas plumbeas Laminas accuratiſſime exhibuit, quae Veronae in Eccleſia quadam ſub menſa Altaris in urna marmorea repertae fuerant, eaſque felicibus coniecturis, quantum mira ipſarum obſcuritas patiebatur, expoſuit.

✠ A. D. O. L. CIII. ICR
EQ& ESIT KIBRTVS.
INpACE Q& VIXIT.
XLII. ET IC PASXſ
Ē nORTĒ. II. IDVſ
AgVſn X̄ CT̄ NOE

A. D. O. C. CIII. Ic R-
equieſcit Kibertus
in Pace qui vixit (annos)
XLII. *& ic paſſus*
eſt mortem II. *Idus*
Auguſti pro Dei nomine.

✠ ℏ REQ& ESIT UIIO
RIA UIrgO In PaCE q̄
VIXÍT ANIſ. XXϒIIII.
ET mARTriv̄ ſVSEpī
T. A. S. C. ϒEpTImoaīn
ECℏ. XI. K IVNII. ✠

Hic requieſcit Vitto-
ria Virgo in Pace, quae
vixit annis XXVIIII.
& Martyrium ſuſcepi-
t. A. S. C. Septimo Domini
& (fortaſſe *Depoſita*) XI. *Kalendas Iunii*

Eximiis monimentis iſtis aliqua ratione illuſtrandis Cl. Editor haec obſervavit: *Ambas Inſcriptiones uno tempore plumbo inſculptas par characterum figura indicat. Sunt ibi, quae redolent antiqua ſaecula*, Requieſcit: in pace: qui vixit annos &c. *Aetas etiam Martyrum tam anxie deſignata tabellam ipſis vix vitae ereptis poſitam indicare poſſet. Verum, ſi literae ſingulares, quas ſine interpretatione dimiſi*, Annum *forte* Domini *ſignant* CIII. *&* CVII. (*quod tamen affirmare non audeo*) *quis credat, haſce laminas tunc ſcriptas fuiſſe, quum nulla tunc forent vulgaris Aerae noſtrae primordia? Ad haec ille* KIBERTVS *Langobardicae, ſive Germanicae, non Romanae, linguae nomen eſt; ac proinde numquam ipſum referas ad priora Eccleſiae ſaecula. Plura addere non iuvat*. Atque optime id quidem ille quod Martyres iſtos, ipſorumque epigraphes ad priora Eccleſiae ſecula referri non poſſe putavit; quod Langobardicum *Kiberti* nomen, & ipſa quoque characterum forma demonſtrat, quos brevi poſt utriuſque Martyris mortem exaratos, loculoque una cum corpore incluſos eſſe Muratorius optime exiſtimavit. Itaque Kiberti, Victoriaeque martyrium poſt annum Chriſti 567. contigiſſe debuit, quo Langobardi Arianae haereſis furore perciti Italiae fines ingreſſi florentiſſimas olim regiones ferro flammiſque invadentes ſtrages illas atque excidia in ſingulis fere Italiae Vrbibus perpetrarunt, quas anno Chr. 603. fuſe graviterque deſcribens Gregorius Magnus in Epiſt. 49. Lib. II. ad Eulogium Epiſcopum Alexandriae ait: quod *immenſa vaſtitas mortalitatis inter Barbarorum gladios* ſaeviebat; quemadmodum alibi (1) caedes a Langobardis ipſis anno 602. patratas commemorat. Certe Gregorii Magni temporibus *Cetheus*, alioque nomine *Peregrinus*, Amiternenſis Vrbis Epiſcopus circa an. 600. a Langobardis occiſus interiit, (2) eiuſque martyrii memoria 13. Iunii die celebratur: ne exempla plura hic perſequar, quae ex variis Scriptoribus afferri facile poſſent. Eiuſmodi vero calamitates, caedes, martyria a Langobardis illata diu multumque Italicas Vrbes, praeſertim vero Inſubriae, atque Aemiliae Populos, divexarunt; cum Rhotaris Langobardorum Rex Arianus ex Paulo Diacono (3) anno ſolum 653. ſive 654. e vivis exceſſerit; ut Alboinus Veronae anno 571. interierat; (4) Rhotariſque tempore variis in locis Epiſcopi Ariana haereſi infecti Eccleſiis praeſiderent, ut de Anaſtaſio Ticinenſi Epiſcopo, aliiſque pluribus erudimur. At neque Langobardi ſolum Arianae haereſis veneno infecti plurimas Italiae provincias iis temporibus infeſtaruut; verum etiam Graeci ipſi furore quodam atque odio in Latinos incenſi in Eccleſiam, atque Orthodoxos ſaevierunt. Hinc Sigebertus in Chronico ad annum 657. ait: *Olympius Exarchus ad regendam Italiam ab Imperatore Conſtantino miſſus, & Martinum Papam occidere iuſſus eſt*; quemadmodum ad annum 653. dixerat: *Conſtantinus Imperator, miſſo Exarcho ad Italiam, impugnat Dei Eccleſiam*; moxque ad annum 654. ſubdit: *Hoc tempore S. Foillanus Foſſenſis martyrizatur*; quamvis Foillanus ille non ab Exarcho, ſed a nefariis perditiſque viris, coronam ſuſceperit; ſicuti *Emmeramus* Ratiſponenſis Epiſcopus anno 652. martyrio decoratus dicitur: (5) quod iis nimirum temporibus, ut eruditi Viri obſervarunt, *Martyris* nomen non iis ſolum, qui tuendae Catholicae religionis gratia, & amore ab Haereticis, aut Infidelibus perempti fuerant; ſed iis etiam tribueretur, qui nefario, atque iniuſte ab aggreſſoribus, ſceleſtiſque viris occiſi forent. Quandoquidem tamen in *Kiberti* titulo nitide diſerteque dicitur quod ille *paſſus eſt mortem pro Dei nomine*, ille non immerito ſolum, ac iniuſte peremptus, ſed Catholicae potius Religionis nomine ab Haereticis occiſus vereque *Martyr* haberi debet, quippe qui pro tuenda Chriſti fide ſanguinem fuderit; idque facile de Victoria quoque cenſeri debeat. Itaque, niſi plurimum fallor, *Victoriae*, & *Kiberti* martyrium ad VII. Eccleſiae ſeculum referri debet; ut nimirum a Langobardis Arianae Sectae fautoribus, adeoque Catholicae religionis hoſtibus, interempti illi fuerint. Quis vero mortis annum ſtatuere vel definire nunc poſſit; perſpicue nimirum certoque no-

(1) Lib. X. Epiſt. 54. vid. Paul. Diac. IV. c. 5. (2) Vid. Marang. Acta S. Victorini pag. 18. (3) Lib. IV. c. 48. & 44. (4) Lib. II. c. 28. (5) Baron. ad annum 652.

nobis oſtendere quid Siglis & characteribus illis A. D. O. Ł. C III. exprimatur, qui Kiberti Martyris titulo praefiguntur? Si quid ego in tanta rerum obſcuritate, notarumque inſolentia coniicere, vel ſuſpicari nunc poſſim, implexis atque obſcurioribus Notis iſtis non alium, quam DCLIII. Chriſti annum deſignatum eſſe putaverim; quod nimirum characterem illum O in C refingendum, & characterem alium Ł, ſive L, inſueta quadam methodo centenario C praefixum eſſe exiſtimem. Liberius hoc quidem, ingenue fateor, atque audacius coniecturae genus; ſed illud tamen, quod ab eorum temporum moribus non plurimum fortaſſe abhorreat, variiſque Inſcriptionum aliarum exemplis ſuaderi poſſit. Ac certe quidem nihil facilius, quam characterem O pro C in plumbeam laminam ſcalptoris vitio irrepſiſſe, dum ille extremis literae C apicibus effingendis intentus ſcalpri aciem preſſius urgeret; ut proinde non C, ſed O potius, prodierit; niſi fortaſſe maxima inter characteres illos C, & O affinitas exſcriptori impoſuerit ut ibi characterem O exaratum eſſe coniiceret. Quod vero character Ł ante centenarii notam exaratus, hoc eſt inter utramque C, vel centenarii characterem, inſertus fuerit, id facile temporum illorum ignorantiae concedi debet, qua numerales notae ſepulcralibus praeſertim Chriſtianorum titulis inſolita quadam methodo inſcribebantur. Ita apud Muratorium (1) legitur: VIXIT ANNIS LXIC M. III. ET IN CONIVGIO PERSEVERAVIT ANNIS XXXVII. M. VIII. Pag. 1842. num. 5. BENVSTINVS LEAE FILIAE QVAE BIXIT ANNVS XXCIII M XI D XV. Pag. 1898. n. 7. DEPOSITA VX KAL OCTOBRE. Pag. 1910. n. 4. VIXIT ANNIS OCTO ET MENSIS ϛIIIX AC SEI SEPTE. Pag. 1935. n. 1. VIXIT. ANNIS III. ET DIES V. IXXXII. ET ORAS II. Pag. 1946. n. 3. VIXIT AN. XI. XIVIII. Nec multo ſane elegantior ſupputandi ratio, numeroſque exprimendi methodus, quae in *Hiſtoria Aquilana* a Cl. Viro Antonio Antinorio adornata apud Muratorium (2) ipſum reperitur. Siquidem ibi (3) pag. 504. legitur ANNO DOMINI M. C. NONG. VII. Pag. 505. ANNO D. M. VC. XXVIII. ubi certiſſime annus 1528. deſignatur. Pag. 495. . . NO MANENTE M. AC LX. C. VIII. INDIC X. Pag. 498. ANNO DOMINI M. C. VC. INDICT. XIII. Denique ibidem M. C. CX. VIII. pro anno 1198. Itaque, quum tanta in numeralibus notis exprimendis barbaries haberetur, quid prohibet quin in Kiberti titulo notae DCŁCIII, hoc eſt DCLCIII, pro DCLIII. exarari potuerint? adeoque ille ſub Rhotari Ariano Rege eo prorſus anno 653. martyrii coronam adeptus dicatur, quo Fideles alios martyrio decoratos eſſe iam vidimus? At fieri etiam poteſt, ut quemadmodum in ſuperiori Muratorii exemplo, ſive Leae titulo, character C pro G, hoc eſt *ſenario* numero, irrepſit, ita quoque in Kiberti epigraphe legendum ſit DCLVIIII, adeoque annus Chriſti 659. intelligi exponique debeat. Longe facilius, opinor, Siglae, vel characteres alii *Victoriae* titulo inſcripti exponi poſſunt. Etenim Notas, & Siglas iſtas A. S. C. SEPTIMO ita explicandas exiſtimo *Anno. Sex. Centeſimo.* SEPTIMO: quod illa nempe *anno Domini* 607. interempta fuerit. Etenim, quamvis etiam *Septies Centeſimo* legi poſſit, atque inter Langobardos ipſos anno 704. bellum exarſerit, ſicuti Sigeberto teſte anno 706. *Sclavi Italiam infeſtarunt*; adeoque Virginis huius martyrium ad illa etiam tempora ſpectaſſe potuerit; veriſimilius eſt tamen martyrii memoriam iis temporibus exaratam fuiſſe, quibus ambiguum eſſe non poterat quid charactere, vel nota S exprimeretur. Id vero facile ſperari profecto poterat ſi ante annum 700. tabula poſita, & Victoria martyrio decorata iam fuerat; ſin vero anno 707. martyrio affecta, adeoque poſt annum illum titulus atque memoria ipſi poſita foret, clarius fortaſſe memoriae titulique ſcriptor martyrii tempus expreſſiſſet, ne ſeculum unum cum alio confundi poſſet. Sed haec divinando fere nunc dixerim, ut Martyrum illorum aetas probabili coniectura definiatur, ſimulque opportune Chriſtianae vulgaris Aerae antiquitas, atque uſus hoc etiam exemplo demonſtretur. Quemadmodum enim *Romuleſiae* titulo perſpicue certoque iam docui Aeram illam anno Chriſti 652. uſurpatam fuiſſe; ita quoque *Kiberti* Martyris titulo oſtendi poſſet anno 653. ſive 659. eam

(1) Pag. 821. n. 2. (2) Tom. VI. pag. 488. (3) Vid. Marang. Acta S. Victor. pag. 30. & 16.

adhiberi consueviſſe; idque etiam anno 607. receptum fuiſſe *Victoriae* titulo oſtenderetur, ſi tamen plumbeae Laminae uno eodemque martyrii tempore exaratae fuiſſent; quod aegre tamen, opinor, oſtendi poterit.

X. Quid vero ſi Langobardico *Kiberti Martyris* nomine ac titulo nunc excitatus ad Langobardicum nomen aliud, Martyremve opportune digrediar, cuius notitia ac titulus hoc ipſo tempore, quo Kiberti titulum illuſtrandum ſuſcepi, repente nobis affulget; mihique perhumaniter idibus Ianuariis huius anni MDCCXLVIIII. una cum epigraphe typis impreſſa a Cl. Viro Ioſepho M. Brocchio communicatur? Ille nimirum, dum ſacris Eccleſiae Florentinae Faſtis egregie accurateque illuſtrandis de Eccleſia ipſa, de Patria, de Literaria Republica immortaliter mereri pergit, in Eccleſia S. Severo ſacra Lapidem nuperrime inventum eſſe teſtatur, ſimulque ſervata characterum forma epigraphem exhibet, quae in ipſo exarata conſpicitur

III. ID. SEPTE
P I C. REQ. BONE. MEMO.
RAIMBERTI LEVITE
ET MART. XAINPA-
MISEREAT EI D S

Quamvis autem Cl. Editor ingenue modeſteque fateatur in Siglis illis XA obſcurum ac perplexum aliquid deliteſcere, exiſtimat tamen *Raimbertum* illum *Diaconum*, & *Martyrem* fuiſſe, iiſque temporibus martyrii palma decoratum, quibus, S. Gregorio Magno teſte, vertente VI. Eccleſiae Seculo Barbarorum furore, ac ſaevitia in variis Italiae locis, atque in Etruria ipſa plurimi, Eccleſiaſtici praeſertim ordinis, martyrium ſubiere; quos inter haberi poſſe arbitratur *Mauritium* Florentinae Eccleſiae Epiſcopum, qui a Villano circa annum Chr. 550. martyrio decoratus aſſeritur. Facile & ipſe quoque piiſſimi, atque eruditi Viri ſententiam amplecterer, qua novum Eccleſiae Florentinae decus ex rediviva Martyris gloria novuſque ſplendor accederet; niſi ſeverior hac in parte diſſerendi ratio adhibenda merito videretur. Etenim plurimis iiſque gravibus Scriptorum teſtimoniis, & exemplis etiam erudimur aliquando vel ſanctitatis, vel martyrii laudem iis tributam fuiſſe, quibus alterutra, vel interdum etiam utraque, neganda fuerat: ut Mabillonius, Fabrettus, Muratorius, aliique plurimi demonſtrarunt. Itaque praeclare ſapienterque inſtitutum eſſe conſpicimus ut nulli prorſus haec vera martyrii gloria, martyriſque nomen concedatur, niſi perſpicuis, certiſque characteribus martyrium hoc oſtendatur; quemadmodum ſane plurimos ex Martyrum numero expungendos eſſe didicimus, quamvis in illorum titulis *palma*, Chriſti nomen *monogrammate* expreſſum, characteres B. M. aliaque id genus nomina vel indicia reperirentur: quod nimirum palma, & monogramma ambigua martyrii ſigna ſint; characteres autem B. M. non *Beatus Martyr*, ut immerito pluribus exiſtimatum, ſed aliquando *Bonae Memoriae*, aliquando *Bene Merenti*, aliquando quoque *Bene Memoriens*, vel *Bene Moriens* ſignificent. Quemadmodum ergo *Martyris* nomen, & gloria *Raimberto* noſtro merito concederetur, ſi ex Sigla vel contracta voce MART. quae in Lapide exarata conſpicitur, perſpicue certoque non aliud, quam *Martyris*, nomen exſculpendum eſſet; ita viciſſim Martyris huius indicium, nota, character ambiguus incertuſque cenſendus erit, ſi in hac ipſa contracta voce, vel Nota quidpiam aliud deliteſcere, vel commode intelligi, exponique poſſit, quod a *Martyre* diſſideat; aliqua nimirum vox alia ſupponi, quae cum ceteris pone ſequentibus aptius haerere, clarioremque ſenſum efficere videatur. Tantum autem abeſt ut eiuſmodi charactere, ſive compendio MART. ſolam *Martyris* vocem neceſſario intelligendam eſſe ego iu-

di-

dicem, ceteroſque proinde ſenſus, aut voces alias excludi; ut ibi potius MARTYRARII nomen intelligendum eſſe putaverim: ut nativo nimirum perſpicuoque ſenſu, ſublatis quadratarii vitiis, legatur: *Hic requieſcit bonae memoriae Raimbertus Levita, & Martyrarius decem annis. in pace*. Ac certe quidem inter alios Eccleſiae gradus, & Clericorum munera, *Martyrarii* quoque dignitatem extitiſſe, quae interdum Levitis, ſive Diaconis, interdum Presbyteris, interdum Clericis, interdum Abbatibus, interdum aliis concedebatur, perſpicuis certiſque Gregorii Turonenſis, aliorumque teſtimoniis erudimur, quae fuſe accurateque DuCangius in voce *Martyrarius* exponit.(1) Eiuſmodi vero *Martyrarii* nomine is appellari conſueverat, qui *Martyrium*, ut a Graecis, & a Latinis etiam Scriptoribus appellabatur, hoc eſt Eccleſiam Martyri ſacram, ſive certe Martyrum ſepulcrum, ac lipſana cuſtodiebat: unde interdum etiam *Cubicularius*, *Capellanus*, *Manſionarius*, *Aedituus*, *Meragularius &c.* appellabatur. Frequentius hic tamen recepto, clariorique nomine *Martyrum Cuſtos*, vel *Cuſtos* vocabatur, ut innumeris exemplis oſtendi poſſet. Sic, ut e variis Etruriae ſolum Vrbibus exempla ſeligam, in Diplomate Arretii dato anno 865.(2) legitur: *Guripertus Diaconus Cuſtodem Eccleſie Sancti Caſſiani*; atque in Othonis Diplomate (3) anni 984. habetur: *Canonicos Aretinenſis Eccleſiae, Bernardum videlicet Archipresbyterum, Willelmum Archidiaconum, Martinum Clericum, & Cuſtodem, & Slgizonem Scolae Cantorem*; itidemque in alio (4) anni 996. *Canonicis, qui nunc ibi ſerviunt; Willehelmo ſcilicet Archidiacono, & Berahardo Presbytero & Primicerio, Martino Clerico & Cuſtodem Sancti Donati, Sigizonem Scolae Cantorem*. In Lucenſi charta anni 975.(5) ſubſcribitur *Benedictus Presbiter Cuſtode & Cardinalis*. In Florentina anni 1037.(6) legitur: *Ego Adam Presbyter Cuſtos, & Canonicus*; itidemque in alia (7) anni 1085. *Petrus Presb. & Cuſtos S. Ioannis*. In Piſtorienſi (8) charta anni 804. habetur: *conſtat me Durduno Presbiter filius quondam Baſili Cuſtodes Eccleſie beatiſſimi Sancti Petri*; atque in alia anni 1084.(9) poſt Canonicos alios ſubſcribitur *Fallis Cuſtos*. In Piſano Diplomate anni 1022.(10) reperitur *Albizo Presb. & Cuſtos*; in alio anni 935.(11) legitur: *Ego Davit Presbitero Cuſtos, & Canonicus*; alibique (12) ter *Vgo presbiter & Cuſtos* occurrit. Denique in Faeſulano (13) anni 966. *Martinus Presbyter, & Cuſtos* nominatur; ſicuti mox (14) *Gerardus Levita* reperitur, veteremque illam *Canonici Cuſtodis* dignitatem, ac nomen his etiam temporibus in Cathedrali Piſtorienſi Eccleſia uſurpatum, vel conſervatum eſſe conſpicimus. Itaque, ſi Gregorii Turonenſis aetate, hoc eſt ineunte fere VII. Eccleſiae ſeculo, *Martyrarii*, ſive *Cuſtodes* ex Diaconis, Presbyteris, & Abbatibus eligebantur; ſi *Cuſtodes* ipſi in ſingulis fere Italiae, atque Etruriae Vrbibus habebantur; ſi *Cuſtodis* dignitas vel *Clerico*, vel *Presbytero*, vel *Diacono*, ſive *Levitae*, concedebatur; ſi ex Silveſtri I. Decreto poſt *Cuſtodis* munus quinquennio peractum ad *Levitae*, ſive Diaconi munus pari temporis ſpatio gerendum aſcendebatur; ſi *Cuſtodis* dignitas in Etruria ſolis fere *Canonicis* tribuebatur, aliquis nempe ex Canonicis ipſis *Martyrarii* vel *Cuſtodis* titulo decorabatur; ſi denique in Eccleſia S. Severo ſacra, in qua *Raimberti* titulus eſt inventus, olim *Canonici* reperiebantur, ut Cl. Brocchius obſervavit, adeoque ibi facile, finitimarum Eccleſiarum inſtar, etiam Canonicus Eccleſiae *Cuſtos*, vel *Martyrarius* habebatur, nihil, opinor, veriſimilius hic aſſeri, ſupponique poterit, quam *Raimbertum* ipſum in

(1) Eo tempore, quum poſt obitum Proſerii Martyrarii Vrbanus Diaconus, huius Baſilicae ordinatur Aedituus; mira res ad ſepulcrum Sancti (*Iuliani Martyris*) adparuit. Nam vigilante Diacono in lectulo ſuo auditus eſt, ſonitus quaſi oſtium Baſilicae panderetur. *Greg. Turon. Lib. II. de Mirac. c.* 46. Factum eſt ut coniuncti Clerici cum Leubaſte Martyrario, & Abbate Arvernum properarent. *Lib. IV. Hiſt. cap.* 11.

Abbates, Martyrarii, Recluſi, vel Presbyteri Apoſtolia dare non praeſumant. *Concil. Aurelian.* II. *anni* 533. *c.* 13.

Ideo convenit nobis unanimiter conſentientes, & per voluntatem Martyrario nomen illo Praesbytero, ut ipſo infantulo ad homine, nomen illo venumdare deberemus. *Formul. Andegav. num.* 48.

Si quis deſideraret in Eccleſia militare, eſſet prius .. Acolythus annis V. Subdiaconus annis V. Cuſtos Martyrum annis V. Diaconus annis V. Praesbyter annis III. & ſic ad ordinem Epiſcopatus aſcendere. *Decret. S. Silveſtri P. apud. Anaſtaſ.*

(2) Murat. Diſs X. p. 496. (3) Vghell I. p. 414. (4) Murat. Diſs. 62. pag. 202. (5) Murat. Diſs. 74. pag. 432. (6) Vghell III. p. 60. (7) Pag. 85. (8) Murat Diſs X. pag. 502. (9) Vghell. Tom III. pag. 292. (10) Vghell. ibi pag. 357. (11) Murat Tom. III. p. 1054 (12) Pagin. 1100. (13) Vghell. III. pag. 216. (14) Pag. 220.

in S. Severi Ecclesia *Canonicum*, itidemque *decem annorum* spatio *Levitam*, simulque *Martyrarium* fuisse. Certe in hac hypothesi Siglae $\overline{X}$ A, quae alioquin implexae, obscuraeque forent, facile intelligi exponique possunt; quod nempe *Raimbertus* ille *Levita*, & *Martyrarius* X *Annis* fuerit: quemadmodum prorsus in aliis Christianorum monimentis, dissimulata ipsorum aetate, solus annorum numerus Siglis ipsis exprimitur, quos aliquis in Episcopatu, vel alio Ecclesiae munere exegerit. Ita quoque in extrema tituli nostri parte, seu formula *Misereatur ei Deus*, nulla prorsus difficultas supererit; quae, licet de Martyribus etiam aliquando usurpata fuerit, ut Mabillonius, aliique plurimi demonstrarunt; ubi tamen ambiguis solum *martyrii* characteribus adiungatur, martyrium ipsum adhuc obscurius, magisque incertum efficiet. Intelligi postremo facile poterit cur nulla prorsus in Florentina Ecclesia finitimisque regionibus huius *Raimberti*, veluti martyris, memoria supereſſe debuerit; redditaque Etruriae pace *Raimberti* tamen martyrii memoria & cultus non perennaverit. Quod enim *Raimbertus* Florentinae Ecclesiae Archidiaconus anno 891. occurrat, isque non ab alio, quam ab hoc ipso *Raimberto Martyre*, nomen accepisse videatur, levius est certe, quam ut exinde Raimberti nostri vel sanctitas, vel martyrium inferatur. Vt enim ommittam Fidelium nomina, Langobardicis praesertim temporibus, infrequenter admodum ex Caelitum nominibus derivari consueviſſe, hoc ipsum *Raimberti* nomen a Langobardis invectum longe lateque in variis Italiae Vrbibus vulgatum erat. Quemadmodum enim in Florentina charta (1) anni 790. *Rimpertus*; in alia (2) anni 967. *Raimbertus* nominatur; ita in Mutinensi diplomate (3) anni 869. *Rampertus*, & in alio (4) anni 864. *Ragimbertus*; in Regiensi anni 944. (5) *Rimpertus Archipresbyter*; in Lucensi anni (6) 915. *Ramberto Presbiter*; in Cremonensi (7) anni 910. *Lambertus*, *Rampertus Presbiteris*; in Ticinensi anni 930. (8) *Ramberto de Tuliore*; in Pisano anni 996. (9) *Raimbertus Episcopus*, & *Rambertus* etiam *testis* memoratur; quemadmodum prorsus *Rambertus Faventinus Episcopus* anno 1141. occurrit; (10) *Ragimbertus* Vercellensis Episcopus anno 910. apud Cl. Maffeium (11) reperitur; in Regiensi charta (12) anni 944. *Rimpertus Archipresbyter* nominatur; & in Arretina anni 795. *Aripertus*, sive *Elemportus*, vel *Lampertus*, sive, ut in Caroli M. diplomate legitur, *Arimbertus* Arretinae Ecclesiae (13) Episcopus occurrit, qui forte vero *Raimberti* nomine vocandus erit. Itaque, sicuti in his omnibus *Raimberti* nomen non ex *Raimberti* Martyris Florentini nomine, sed ex proavis potius, & Langobardico antiquiori nomine profluxit; ita quoque *Raimberti* Archidiaconi Florentini nomen ex *Raimberti* nostri nomine prorsus immerito deduceretur; adeoque eiusmodi Archidiaconi nomen veluti Martyris nostri character, ac indicium haberi certe non poterit, ut exinde Raimberti Martyris cultus, atque memoria inferatur. Illud unum superioribus argumentis, seu coniecturae, qua in *Raimberti* Lapide non *Martyris*, sed *Martyrarii*, vocem supplendam, atque legendam esse putavi, opponi merito potest, quod in variis Etruriae Vrbibus Clericus ille, qui custodiendae Ecclesiae, vel Martyrum Lipsanis electus erat, non *Martyrarii*, sed *Custodis*, nomine decorari consueverat; adeoque *Raimbertus* iste non *Martyrarii*, sed *Custodis*, nomine vocaretur. At observari facile poterit quod unus idemque gradus, honor, ac dignitas in variis Ecclesiis, ac peculiaribus locis pro vario, distinctoque more variis nominibus exprimi vel appellari poterat. Ita Custodes ipsos *Aeditui*, *Mansionarii*, *Capellani*, *Custodis &c.* nomine vocatos esse iam vidimus. In Ordine vero Cabillonensis Ecclesiae, quem Martenius (14) edidit, *Meragularii* nomine decorantur; & Vspergensis Abbas, & Vandelbertus Diaconus *in Vita S. Goaris* (15) Custodes ipsos, aut Martyrarios *Ecclesiae Matricularios* appellavit. Sic, ut aliquibus exemplis aliis id ostendatur, in Mediolanensi diplomate (16) anni 1148. *Obitius Diaconus*, *& Cimiliarcha*; & in alio (17) anni 1139. idem *Obitus Subdiaconus*

(1) Vghell. III. pag. 24. (2) Pag. 29. (3) Murat Diss. 13. pag. 722. (4) Diss. 22. pag. 242. (5) Diss. 62 pag. 206. (6) Diss. 66. pag. 526. (7) Diss 19. pag. 5. (8) Diss. 31. pag. 936. (9) Tom. III. pag. 1066. (10) Diss. 61. pag. 160. (11) In Anecdotis pag. 82. (12) Diss 62. pag. 206. (13) Vghell I. pag. 412. (14) Lib. I. c. 4. art. 12. p. 637. (15) Surius ad diem VI. Iulii. (16) Murat. Diss. 45. pag. 30. (17) Diss. 36. pag. 225.

conus, *& Cimiliarcha* ; in Neapolitano [1] anni 1065. *Einrichus Archipresbiter*, *& Cymiliarcha* nominatur ; neque tamen officium iſtud hoc ipſo nomine in Eccleſiis aliis expreſſum invenies. Itaque nihil prohibet quin officium ac munus illud, quod Piſis, Lucae, Florentiae, alibique *Cuſtodis* nomine vocabatur, in S. Severi Eccleſia antiquo fortaſſe, nobiliorique *Martyrarii* nomine exprimeretur. At fieri profecto etiam poterat, ut in ipſa quoque S. Severi Eccleſia non alio, quam *Cuſtodis*, nomine appellaretur; ſed ille tamen, qui *Raimberti* defuncti titulum exaravit, *Martyrarii* potius, quam *Cuſtodis*, nomen uſurpare voluerit. Ita apud Latinos Miniſter ille, qui proxime Sacerdoti adſtabat, veteri, conſtantique ritu *Diaconus* appellabatur; ſaepiſſime tamen in Diplomatibus, atque Marmoribus *Levitae* nomen occurrit; ut in Volaterrana charta anni 974. [2] *Canonici Levitae* vox *novies* reperitur. Quid vero quod idem ille gradus, aut Diaconorum primus, qui *Archidiaconi* voce deſignari conſueverat, peculiari ſubſcribentis ingenio ita variis nominibus effertur, ut in Troianenſi charta anni 1037. *Rodelgrinus Archilevita* [3]; in Florentina anni 1036. [4] *Benedictus Archiminiſter S. R. E.* legatur; Prudentius S. Laurentium Martyrem & Diaconum Eccleſiae *Myſteriarchen* appellaverit; & Gregorius ipſe Turonenſis, qui Proſerium *Diaconum*, & *Martyrarium* vocaverat, mox Vrban m *Aedituum* deſignatum fuiſſe dixerit? Itaque, ne exemplis aliis hic immorer, quis prohibet ne Scriptor ille, qui *Raimberti* Epigraphem exaravit, non uſitato tritiorique, ſed antiquiori, ſive, ut ille quidem putabat, elegantiori *Martyrarii* nomine uti maluerit? Verum, ne coniecturas iſtas hic fuſius perſequar, & uno omnia verbo complectar, ex poſtremis tituli vocibus, ex Siglis $\overline{\text{X}}$ A, ex Scriptorum omnium ſilentio, prorſuſque incognita Martyris huius memoria, ex celebri *Cuſtodis*, ac *Martyrarii* nomine ac munere non immerito coniicere, vel ſuſpicari quis poterit in *Raimberti* Lapide *Levitae*, ac *Martyrarii* voces intelligi, legique poſſe; adeoque contracta vox MART, quae ſenſum alium recipere fortaſſe poterit, non perſpicua, & certa, ſed ambigua ſolum, obſcura, atque incerta *Martyrii* nota cenſeri debebit; ideoque, niſi ſplendor alius accedat, ſolo tituli huius contractaeque vocis praeſidio *Raimbertus* iſte *Martyrum* choris inſeri, & ſacris Florentinae Eccleſiae Faſtis inſcribi certo non poterit. Ita propemodum *Martyribus* ipſis Fidelem illum accenſeri non poſſe putaverim, cuius epigraphem in *Praetextati Coemeterio* inventam edidit Marangonius [5]

ς II IDVS OCTRO
BRIS DEPOSI
TVS. MAPTV
RVS IN PACE

Quamvis enim doctiſſimus Editor adnotaverit: *Hic notandum* Marturus *loco* Martyr; nulla tamen aut in nomine perturbatio, aut ex *Marturi*, vel *Martyris* quoque, ſi libeat, voce vera martyrii nota exſculpi poterit. Quemadmodum enim opportunius alibi eſt obſervatum, *Marturae*, *Marturi*, & *Martyrii* vox veluti proprium Chriſtianae feminae virique nomen in Marmoribus aliis occurrit [6]; ſicuti in graeco Lapide reperitur [7]

EZHCEN MAPTYPIOC ETH EIKOCI ΔYω EIPHNHCOI ☧

Vixit Martyrius amos. XXII. *Pax tibi. Chriſtus*; eiuſque *Martyrii* ſanctitas, & vita pro Chriſti nomine conſecrata, non ex ambiguo *Martyrii* nomine; ſed ex ampullis ſanguineo colore perfuſis inferri debet, quae Catanae una cum *Martyrii* Chriſti Martyris titulo repertae fuerant. Ita quoque vox *Marturus* proprium viri nomen in breviſſimo, ſed egregio hoc titulo cenſeri debet

+ $\overline{\text{DP}}$

(1) Diſs. V. pag. 199. (2) Murat. Diſs. XII. pag. 665. (3) Vghell. Tom. I. pag. 1344. (4) Vgh. Tom. III. pag. 57. (5) Pag. 117. (6) Murat. Pag. 1910. n. 4, 5. & Pag. 1911. n. 1. (7) Murat. pag. 1910. n. 3.

† DP MARTVPI
PB IN PC I KAL DECEN
BRIS. D. SOLIS IND. XII

ubi perſpicue characteres expoſiti annum Chr. 608. vel 653. vel 698. vel 743. deſignant. Denique, ne exempla cetera hic perſequar, in breviſſimo Lapide apud Marangonium habetur (1)

MARTYR
IN PACE

ubi vera martyrii nota non ex *Martyris* nomine, ſed ex characteribus, & circumſtantiis aliis inferri debet, de quibus Mabillonius, & Scriptores alii accuratiſſime diſputarunt *. Quemadmodum ergo in titulis, atque Marmoribus iſtis verus certuſque martyrii character haberi non poterit, quod nempe *Marturi*, *Martyrii*, *Martyris* nomen ambiguum ſit, atque interdum veluti proprium Fidelis alicuius nomen uſurpari conſueverit; ita quoque contracta vox MART, quae in Raimberti Lapide reperitur, ambigua ſolum, non certa atque explorata, *martyrii* nota cenſeri fortaſſe debet; quod illa nimirum facile *Martyrarii* vocem exprimere profecto poſſit. Cumque non *Martyris*, ſed *Martyrarii*, vox ceteris in Lapide exaratis aptius haerere, melioremque cum ipſis ſenſum efficere videatur, facile Raimbertus ille non *Martyr*, ſed *Martyrarius*, habendus erit; ſacriſque Eccleſiae Florentinae Faſtis non *Martyr* aliquis, ſed *Levita* potius, & Cuſtos, vel *Martyrarius* adiungendus erit.

CLA-

(1) Pag. 117.

* Summopere commendanda illorum prudentia, qui ſuſpenſo plane gradu, & circumſpectione graviſſima procedunt. Nemo certe in vetuſta poſſeſſione facile turbandus. Eſt & heic ſuus Praeſcriptioni locus; niſi meliores titulos, eoque magis ſi certos, alii obiiciant. At quoties agitur de producendis novis, aut dubii ignotive nominis, ad certitudinem evehendis, ſeveritate utique opus eſt; & cavendum ab affectibus noſtris, qui quidquid amant, & cupiunt, ad verum, aut bonum illud continuo credendum nos facile abripiunt. Si rigidius olim actum fuiſſet, ſi a legibus Eccleſiaſticae diſciplinae ſanctiſſime conſtitutis non tam multi abſceſſiſſent, nunc minime tot Reliquias haberemus, ſive tot Corpora unius Sancti, quae in Catholicorum provinciis venerationi Fidelium expoſita intuemur. *Murat. Antiqu. Ital. Diſſert.* LVIII. *pag.* 54.

CLARISSIMIS VIRIS

ETRVSCAE CORTONENSIS ACADEMIAE

SOCIIS

EDVARDVS CORSINVS.

PLurima quidem optimo, ſapientique conſilio a maioribus noſtris inventa, vel conſtituta fuiſſe conſpicimus, ut eruditae Antiquitatis ſtudia, quae praeclaris ipſorum laboribus atque incredibili prorſus ardore excitata fuerant, uberius adoleſcere, novoque in dies meliorique cultu ſplendere poſſent; ſed nihil eſt tamen, quod aut opportunius, aut illuſtrius excogitari potuiſſe videatur, quam celebres illi eruditorum hominum Coetus, & Academiae, quae peculiari quodam nomine, ac teſſera ſuiſque legibus, & Magiſtratibus inſignitae forent; atque in iis de ſingulis Antiquitatis generibus illuſtrandis communibus Academicorum viribus, initoque veluti foedere, certaretur. Vt enim praeteream ſaluberrimo id genus inſtituto innumera fere Antiquitatis monumenta, quae variis in locis miſere diſiecta, ſquallore obſita iacere, ac deliteſcere cogebantur, ab interitu vindicari, atque in unum veluti theatrum collecta, & diſpoſita, poſterorum memoriae, ac ſi fieri quidem poterat, aeternitati conſecrari conſueviſſe; quis aperte non videat, quod ubi praeclarum aliquod eruditae Vetuſtatis monumentum repente e tenebris affulſiſſet, aut eximium quoddam argumenti genus explicandum proponeretur, longe facilius ipſius cognitio ex eiuſmodi Academicorum conſiliis ſperari poterat, quam ſi id privatis ſolum eruditi viri ſtudiis, ingenio, atque laboribus ageretur? Illud etiam accedere, plurimumque litterarum fauſtitati conſulere videbatur, quod ingenuis etiam Adoleſcentibus ita nobilior, faciliorque ad doctrinam aditus praeberetur: quippe quum, ſi Coetibus illis inſerti, ſacriſque veluti myſteriis quibuſdam initiati illi forent, facile Collegarum exemplo, Academicis exercitationibus, honeſtiſſimo laudis amore ita percelli, incendique poterant, ut non eximiam ſolum maiorum gloriam aemulari, ſed etiam augere, novumque Academiae ſplendorem, patriaeque decus acquirere niterentur. Facile id quidem ornatiſſimi, doctiſſimique

que Viri, exemplis innumeris oſtendi poſſet, quum renatis in Italia literis eximia quaedam Antiquitatis illuſtrandae cupiditas ubique fere exarſerit, plurimaeque id genus Academiae, quas non immerito Eruditorum hominum Reſpublicas quis appellaverit, inſtitui maximoque literarum comodo florere coeperint; quibus deinde veluti facibus exterae quoque Gentes excitatae Coetus alios ac florentiſſimas Academias adornarunt; quarum ſtudiis egregiiſque laboribus immenſa quaedam eruditae Antiquitati gloria plurimuſque ſplendor acceſſit. Omnium tamen inſtar haberi, exemploque ſuo praeſtantiam hanc oſtendere profecto poterit Societas illa, quae ETRVSCAE ACADEMIAE nomine ſuperioribus annis apud Vos inſtituta feliciter, adeo praeclareque adolevit, ut ceteras omnes excellere facile videatur; quippe quae regia Principum munificentia ſplendidam ſedem ſortita, praeclaris legibus atque inſtitutis ornata, doctiſſimorum hominum nominibus illuſtrata; eximia Librorum, Gemmarum, Numiſmatum, Marmorum copia, pretioſiſque id genus cimeliis aliis referta ſit, ut quocumque demum oculos convertas, quocumque eruditae Antiquitatis genere delecteris, pulcherrima certe, atque eximia prorſus ornamenta ac praeſidia facile invenias. Quid vero de eruditis illis ac fere aſſiduis conventibus dicam, qui apud Vos haberi conſueverunt, ac *Corytanis* praeſertim *Noctibus*, in quibus de variis doctrinae & eruditionis generibus ita diſſeritur, ut quidquid ad Etruſcae, Graecae, Latinae, patriaeque Hiſtoriae cognitionem, atque accuratum omnigenae Antiquitatis ſtudium ſpectare poſſit, exquiſite, ſubtiliter ingenioſeque exponatur; ipſumque nitide accurateque deſcriptum in annuos veluti Faſtos, & Academiae Commentarios referatur? Neque privatis ſolum Academiae patriaeque ſedibus ingens illa eruditionis doctrinaeque gloria circumſcribitur; ſed ad exteras potius Gentes longe lateque diffunditur. Etenim plura, quae ab Etruſcae Academiae Sociis inventa, expoſita, variiſque Diſſertationibus illuſtrata fuerant, ex Commentariis ipſis excerpta, veluti ſtudiorum veſtrorum ſpecimen, ſuperioribus annis excuſa, publicam lucem adſpexere; eoque Eruditorum omnium plauſu probata atque mirifice commendata ſunt, ut communibus omnium votis uberior ipſarum ſeries in dies proditura ad Etruſci nominis gloriam, Italiaeque noſtrae decus exoptetur. Itaque, quum maximo Eruditorum conſenſu, unaque Gentium voce *Etruſcae Academiae* nomen, atque inſtituta efferantur, eaque gloria & celebritate apud exteras etiam Gentes ubique merito commendentur; intelligo ſane ingenueque profiteor, quantum mihi ſplendoris ex humanitate, ſuffragioque veſtro nuper acceſſerit, ubi me in Coetum veſtrum cooptaſtis; iiſque amoris ac benevolentiae ſignificationibus, dum paucis ab hinc menſibus Academiae Aedes inviſerem, devinxeritis; quarum immortalis eſt in me futura ac iucundiſſima recordatio. Ac memorem hunc quidem gratumque animum meum nobiliori quadam ratione, meliorique monimento teſtari cuperem, ſtudiiſque veſtris illuſtrandae Antiquitati unice intentis ſymbolam quamdam conferre, niſi tenues ingenii mei vires, eorumque ſtudiorum ratio, quibus diſtineor, quodammodo revocarent. Vt aliqua tamen ratione amori atque humanitati in me veſtrae reſpondere videar, eamque ſaltem, quam modo poteram, obſequii gratique animi ſignificationem exhibeam, eximia quaedam Marmora nuper inventa ſelegi, quae Vobis, Ornatiſſimi Viri, communicarem, ſimulque Latina interpretatione brevibuſque obſervationibus illuſtrata, nomine auſpicioque veſtro evulgarem; quum praeſertim, neque immerito fortaſſe, coniecerim hoc argumenti ſtudiique genus neque ab inſtituti veſtri ratione, neque a ſolemnibus Academiae exercitationibus, neque ab ipſo demum patriae Vrbiſque veſtrae nomine, origine, ac dignitate abhorrere. Quum enim ex veteri Academiae veſtrae inſtituto ſtatis quibuſque temporibus eximium aliquod ac illuſtre Graecorum Feſtum erudita Diſſertatione, & praeclaris aliis ingenii lucubrationibus exponere ac illuſtrare, Victorique praemium tribuere conſueveritis; non iniucundum certe Vobis futurum, atque a

rece-

recepto hoc more alienum putavi, ſi in Graecis hiſce Marmoribus exponendis exemplo veſtro incitatus, operam ac ſtudium aliquod collocarem, in quibus celeberrima quaedam Graecorum Feſta, Agones, Certamina, Victorumque nomina ac praemia memorantur. Quandoquidem vero Marmora in ipſis Arcadum Vrbibus olim poſita, Arcadicarum Vrbium Civiumque nomina, ſpectatiſſima quoque Arcadum Feſta memorant; fieri certe vis poterit, quin eiuſmodi Monimentorum adſpectu celeberrima Gentis, Vrbiſque veſtrae origo repente vobis animo oculiſque obverſetur, eorumque Populorum gloria memoriae animiſque veſtris eximio quodam voluptatis ſenſu ingeratur, qui Graeciae totius florentiſſimi apud Vos olim ſedem fixiſſe, Vobiſque originem, mores, linguam, nomenque indidiſſe memorantur. Quis enim ignoret Arcadas, qui prius a Pelaſgo Lycaonis patre, Nyctimique & Oenotri avo, *Pelaſgi* ſunt appellati; moxque ab Arcade Nyctimi filio *Arcadum* nomen accepere, omnium primos ſuis ex ſedibus migraſſe, eamque Italiae partem primum occupaſſe, quae ab Oenotro ipſorum duce *Oenotria* dicta fuit; moxque Pelaſgos ipſos ſupra Tyrrhenos CORTONAE Vrbem finitimaſque regiones incoluiſſe? Perſpicuis id certe Pauſaniae (1) & Herodoti (2) teſtimoniis erudimur, ſi quidquid temere in Herodoti textum iam inde a Dyoniſii Halicarnaſſei temporibus vitiatum irrepſerat, Maffeio praeſertim duce, expungatur, veraque lectione graviſſimo Scriptori reſtituta de *Creſtonis* Vrbis loco, veraque Pelaſgorum ſede nitide decernatur. Quemadmodum ergo Latini, ſed ſequiori ſolum aetate, a Pelaſgis ipſis, Evandro duce, colonos, literas, plurimoſque Graecorum ritus ac mores accepere; ita quoque *Cortona* Tyrrhenarum Vrbium princeps, atque ut Stephanus appellavit, *Metropolis* florentiſſima, ritus ac diſciplinas accepit: quibus longa deinde ſeculorum ſerie mirifice excelluit, iiſque ſtudio praeſertim veſtro iterum redivivis gloriari poſſe conſpicitur. Itaque non plurimum fortaſſe ego fallor, ſi pulcherrima haec Arcadum monimenta, quae Vobis offero conſecroque, pretium aliquod habitura, Vobiſque probanda fore confidam: ubi praeſertim in iis, atque leviſſimo hoc munere, argumenti dignitatem ſimulque, quod enixe peto, obteſtorque, devinctiſſimi animi mei ſenſus perhumaniter inſpicere, & quo cetera conſueviſtis, amore ac benevolentia complecti volueritis.

II. Prope Tegeam florentiſſimam quondam Arcadiae Vrbem adhuc Eccleſia ſupereſt Epiſcopali titulo ac dignitate ornata. In Templi pariete Marmor inſertum conſpicitur, quod anno 1747. diligens quidam harum Antiquitatum indagator exſcripſit; eaque prorſus characterum forma, laciniis, interiectiſque lacunis exhibuit, quas exprimendas curavi

(1) Οἰνωτρως δὲ ὁ τῶν παίδων νεώτατος Λυκάονι τῶν ἀρσένων, Νύκτιμον τὸν ἀδελφὸν χρήματα καὶ ἄνδρας αἰτήσας, ἐπεραιώθη ναυσὶν ἐς Ἰταλίαν, καὶ ἡ Οἰνωτρία χώρα τὸ ὄνομα ἔσχεν ἀπὸ Οἰνώτρου βασιλεύοντος. Οὗτος ἐκ τῆς Ἑλλάδος ἐς ἀποικίαν στόλος πρῶτος ἐξάλη· ἀναριθμουμένῳ δὲ ἐς τὸ ἀκριβέστατον οὔδ' ἐκ τῶν Βαρβάρων οὐδένες πρότερον ἢ Οἰνωτρος ἀφίκοντο ἐς τὴν ἀλλοδαπήν. At natu minimus Oenotrus, pecunia & viris a fratre Nyctimo acceptis, claſſe in Italiam tranſmiſit; a quo fuit ea, *in qua conſedit*, terra de regis nomine Oenotria vocitata. Atque haec prima a Graecis colonia deducta. Sed neque Barbarae gentes ante Oenotrum [ut accuratiſſime *omnis antiquitatis memoria* revolvatur] ad exteras gentes commigraſſe reperiuntur. Pauſan. Arcad. c. 3 pag. 603.

(2) Ἦν τινα δὲ γλῶσσαν ἵεσαν οἱ Πελασγοὶ, ἐκ ἔχω ἀτρεκέως εἰπεῖν· εἰ δὲ χρεών ἐστι τεκμαιρόμενον λέγειν τοῖσι νῦν ἔτι ἐοῦσι Πελασγῶν τῶν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρησῶνα πόλιν οἰκεόντων, οἱ ὅμουροί κοτε ἦσαν τοῖσι νῦν Δωριεῦσι καλεομένοισι οἴκεον δὲ τηνικαῦτα γῆν τὴν νῦν Θεσσαλιῶτιν καλεομένην, καὶ τὴν Πλακίην τε καὶ Σκυλάκην Πελασγῶν οἰκησάντων ὑπ' Ἑλλησπόντῳ οἳ σύνοικοι ἐγένοντο Ἀτηναίοισι, καὶ ὅσα ἄλλα Πελασγικὰ ἐόντα πολίσματα τὸ οὔνομα μετέβαλε· εἰ τούτοισι τεκμαιρόμενον δεῖ λέγειν, ἦσαν οἱ Πελασγοὶ βάρβαρον γλῶσσαν ἱέντες - - - - - - - - - καὶ γὰρ δὴ οὗτοι οἱ Κρησωνιῆται ἐδαμῶσι τῶν νῦν σφέας περιοικεόντων εἰσὶν ὁμόγλωσσοι, ἔστε οἱ Πλακιηνοὶ, σφῖσι δὲ γλὸμόωσσοι. δηλοῦσι τε ὅτι τὸν ἐωυτῶν γλώσσης χαρακτῆρα μεταβαίνοντες ἐς ταῦτα τὰ χωρία, τοῦτον ἔχουσιν ἐν φυλακῇ. Quam vero linguam habuerint Pelaſgi, non poſſum certo aſſerere. Si tamen ex indiciis, & coniecturis aliquid dicere oporteat, eandem habuerunt, quam Pelaſgi, qui adhuc exſtant, & ſupra Creſtonam Tyrrhenorum Vrbem habitant, vicinique aliquando fuerunt iis, qui nunc Dorienſes vocantur, cum regionem illam incolerent, quae modo Theſſalia appellatur, & Placiam, & Pſylacem [quum Pelaſgi ad Helleſpontum ſiti Athenienſium vicini fuerint] & exiguas Vrbes alias, quae cum Pelaſgicae forent, nomen mutarunt. Si ex iſtis coniecturam ſumere oporteat, barbaram, *non Graecam*, linguam habuere Pelaſgi - - - - Etenim neque Creſtoniatae, neque Placieni cum Gentibus ullis ſibi nunc finitimis in lingua conveniunt, cum inter ſe tamen conveniant; adeoque oſtendunt quod eundem linguae characterem, idemque genus, qua in ea loca migrarunt, adhuc conſervant. Herodot. Libr. 1. c. 57.

Dionyſius Halicarnaſſeus Lib. 1. ita ſuperiorem Herodoti locum expreſſit, ut in ipſo *Crotonem*, & *Crotoniatas* exaratum fuiſſe demonſtret: quod ad veram lectionem proxime accedit, cum perſpicue ibi *Cortona*, & *Cortonenſes* intelligi, legique debeant.

ΕΝΑΓΟΣΙ . ΤΟΙΣ . ΟΛΥΜΠΙΑ . ΟΚΟΙΣ .
ΤΩ . ΜΕΓΙΣΤΩ . ΚΑΙ . ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΩ . ΔΙΙ .
ΑΝΑΤΕΤΘΕΙ . ΜΕΝΟΙΣ
ΕΚΟΜΙΣΑΝΤΟ . ΤΟΥΣΤΕΦΑΝΥΣ
ΙΕΡΗΣ . ΑΙΛΟΔΑΜΟΣ . ΕΠΑΝΑΘΑΝΑΙΑΝ . ΠΟΛΙΤΑΙ
ΔΗΜΕΑΣ . ΟΥΤΙΣ . ΦΙΛ . . . . . ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΟ .
ΚΑΙ . ΔΑΛΙΣ . ΤΕΑΤΙΠΑ . ΜΕΤΟΙΚΟΙ
ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟΣ . ΟΛΥΜΠΙΟΣ . ΔΕΞΗΡΑΤΗΣ
ΔΕΞΗ . ΑΡΙΣΤΙΔΑΣ . ΔΙΟΝΟΣ . ΚΙΡΑΡΙΩΤΑΙ
ΠΟΛΥΤΤΑΙ
ΚΛΕΑΣΘΙΑΣ . ΕΑΥ . . . . ΔΙΟΚΛΗΣ . ΕΠΑΛΙΣ
ΝΙΚΑΣ . ΙΑΣ . ΛΕΡΕΑ . ΔΑΜΙΑΕΝΕΤΟΣ . ΔΕΙ
ΘΕΟΙΛΙΣ . ΘΕΟΚΑΡΙΣ . ΝΙΚΑΣ . ΑΛΚΙΣΘΕΝΕΤΟΣ
ΜΕΤΟΙΚΟΙ
ΤΙΜΟΚΛΗΣ . ΤΙΜΟΚΡΕΩΙ . ΜΙΚΙΩΝ . ΓΟΡΤΥ
ΜΕΤΟΙΚΟΙ

Quamvis autem eximium hoc Marmor alicubi mutilum, vitiatumque ſit, atque in ſingulos fere verſus aut lacunae, aut errores irrepſerint; pleriſque tamen rite ſuppletis, emendatis, ac reſtitutis, illud ita Latine reddi poſſe putaverim:

In Agonibus Olympiacis
Maximo, & Fulminanti Iovi
Dedicatis
reportarunt coronas
Hieres . Aelodamus . Ep Athanaean . cives
Demeas . Outis . Phil . . . . . Ariſtotelis .
Et . Dalis . Teatipae . inquilini .
Olympiodorus . Olympii . Dexerates
Dexeratis . Ariſtides . Dionis . Cirariotae
Cives .
Cleaſtias . Eau . . . . . Diocles . Epalis
Nicas . ias . Lereae . Damiaenetus . Dei
Theoilis . Theochalis . Nicas . Alciſtenetus
inquilini .
Timocles . Timocrei . Micion . Gortis
inquilini

Itaque ex integra Marmoris ſerie perſpicue apparet, plures in illo memorari, qui coronas aut victoriam in *Olypicis* quibuſdam Graeciae Ludis reportarunt; ut proinde merito Athleticis Inſcriptionibus a Falconerio, Muratorio, aliiſque Scriptoribus una collectis, haec etiam accenſenda videatur. Illud unum in noſtro Marmore obſervari facile poterit, quo a ceteris, veluti quodam diſcrimine, diſtinguatur; quod in iſto quidem Victorum nomina, patria, & conditio, diſſimulato victoriae vel certaminis genere, memorentur: in ceteris autem victoriarum titulis ubique fere Ludi genus exprimitur, in quo Victorum quilibet palmam retulerit. Sic, ut innumeris exemplis aliis abſtineam, Cl. Muratorius pag. 649. & 651. duo Marmora Thebis poſita ex Cyriaci Schedis exhibuit, in quibus plurima Ludorum genera, totidemque Victorum nomina recenſentur; atque ita quidem ut in primo *ſtadium*, *pugilatus*, aliaque id genus certamina memorentur, quae curſus pernicitate, corporis viribus, & lacertorum robore peragebantur; in alio vero *cythara*, prorſa, vorſaque oratione, variis nimirum imgenii animique viribus, certatum eſſe dicatur. Quandoquidem vero ſingula Victorum nomina, qui in *Olympiis*, *Pythiis*, *Nemeaeis*, atque *Iſthmiis* Grae-

Graeciae Ludis coronam adepti fuerant, accuratiſſime conſervari conſueverant, ut in *Agoniſticis Diſſertationibus* (1) obſervavi, idque Thebis etiam inſtitutum eſſe pulcherrimis iis Marmoribus erudimur; mirari certe non poſſumus, ſi Tegeae quoque, florentiſſima nimirum Arcadiae urbe, mos ipſe invaluerit, ut Olympicorum Ludorum Victoribus eximius hic honor haberetur, ipſorumque nomina Marmoribus inſcriberentur.

III. Nihil eſt autem cur in inquirenda regione vel urbe diutius immorer, in qua *Olympici Agones* iſti peracti fuerint, qui in eiuſmodi Tegeatum Marmore memorantur. Quamvis enim *Olympiorum* nomine celeberrimi Agones illi plerumque intelligi, vel deſignari conſueverint, qui in Elide ſolum pentaeteride qualibet inſtaurari, maximaque gloria celebrari ſolebant; non alios hic tamen exprimi vel indicari putaverim, quam qui in Arcadia, atque in ipſa quoque Tegeae urbe, ſtato quodam conſtantique ritu peregerentur. Etenim plurimis Scriptorum teſtimoniis erudimur *Olympia* quaedam, Elidenſium inſtar, Athenis etiam, Smyrnae, Antiochiae, Neapoli, Epheſi, Theſſalonicae, Thyatirae, atque Alexandriae ſplendide magnificeque inſtaurari conſueviſſe (2); ut facile proinde apud Arcadas etiam, qui eximio quodam cultu Iovem venerabantur, *Olympia* quaedam inſtituta fuerint, in quibus vario certaminum, ac praemiorum genere tum *cives*, tum *inquilini* coronam aſſequerentur; quemadmodum Tegeatas ipſos quotannis hiemis tempore *Iovi Clario* feſtos dies agitaſſe Pauſanias (3) oſtendit; atque in Arcadia ipſa tum *Aleaea*, tum *Lycaea* vario certaminum ludorumque apparatu celebrari conſueviſſe oſtendetur. Ac ne coniecturas alias hic perſequar, quum Marmor, victoriaeque titulus Tegeae poſitus ſit, Victoreſque in illo memorati Arcades videantur, ut opportune mox obſervabitur, ad Olympicos certe Elidenſium Ludos victoriae illae referri non poterunt; niſi quis temere ſuſpicetur tunc in Olympicis Elidenſium Ludis non alios fere, quam Arcadas ipſos, victoriam reportaſſe. Itaque *Olympia* quaedam ab Arcadibus, & fortaſſe quoque Tegeatis, celebrata admitti debent, quae *Fulguratori*, vel *Fulminanti Iovi* conſecrata fortaſſe forent; ſive, quod Iupiter ipſe hoc nomine a Pindaro (4), ceteriſque Graeciae Scriptoribus honorari conſueverit; ſive potius quod hac appellatione eximioque titulo apud Arcadas ipſos templa ac ſtatuae Iovi dicatae forent; quemadmodum ſane Cynaetenſes Arcadiae populi, ut Pauſanias aſſerit (5), ἦν Ὀλυμπίᾳ τὸ ἄγαλμα ἀνέθνσαν τῦ Διὸς, κεραυνὸν ἐν ἑκατέρᾳ ἔχοντα τῇ χειρὶ: *in Olympia Iovis ſignum poſuere, fulmen utraque manu praeferens*; ut facile proinde hac ipſa loquendi forma, ſacroque ritu Olympicos Arcadum Ludos ab Elidenſibus diſtingui poſſe videatur; quemadmodum prorſus exinde quoque veluti charactere diſtingui poſſe putaverim, quod hic in recenſendis Victorum nominibus *cives* ab *inquilinis* ubique nitide ſecernantur; quod in Olympicis Elidenſium victoribus obſervari non conſueverat.

IV. Quandoquidem vero Victores illi partim *cives*, partim *inquilini* vocantur, ſed ipſorum tamen quilibet ad Arcadicam quandam Vrbem ſpectaſſe videtur; e re futurum putaverim ſi Victorum patriam urbiſque nomen ex vitiato, obſcuroque Marmore exculpere enitar; ſimulque nonnulla Scriptorum loca Marmoris huius praeſidio exponere, ac illuſtrare pergam. In *quinto* Inſcriptionis verſu ita Victorum nomina proferuntur:

ΙΕΡΗΣ . ΑΙΛΟΔΑΜΟΣ . ΕΠΑΘΑΝΑΙΑΝ . ΠΟΛΙΤΑΙ

Itaque *Hieres*, & *Aelodamus*, qui repente nobis occurrunt, *cives* hic nitide diſerteque appellantur. Sed quid obſcuriori, imperfectaque voce ΕΠΑΝΑΘΑΝΑΙΑΝ intelligi, vel indicari poſſe putabimus? Num depravatum aliquod alterius Victoris nomen, aut potius *Hieris*, atque *Aelodami* patria cenſeri illa debet, ut nempe ipſorum uterque unius eiuſdemque Vrbis civis dicatur? Verum quae-

(1) Pag. 112. (2) Vid. Diſſert. Agon. pag. 19. & pag. 21. & Vaillantus pag. 339. (3) Arcad. c. 53. (4) Olymp. IV. Ariſt. de Mundo c. 7. Cornunt. de Nat. Deor. c. 9. (5) Arcad. c. 19.

quaenam aut Arcadiae, aut alterius etiam regionis, Vrbs in Scriptoribus inveniri, vel afferri unquam poterit, quae hoc nomine appellaretur? Nulla quidem, opinor, aut esse, aut rite feliciterque inveniri illa poterit; ac, nisi plurimum fortasse ego fallor, eiusmodi nomine non aliud, quam peculiaris quaedam Tegeatum *Tribus*, intelligi profecto debet, cui duo Victores illi inscripti fuerint; ut ii proinde Tegeates essent, atque in *Athaneate* ipsorum Tribu censerentur. Etenim Pausanias(1), ubi de Tegeatis ipsis accuratissime differit, testatur illos in Tribus quatuor diremptos fuisse, quarum quaelibet Agyao Apollini signum dicaverit: tum subdit: ὀνόματα δὲ αἱ φυλαὶ παρέχονται, Κλαρεῶτις, Ἱπποθοΐτις, Ἀπολλονεάτις, Ἀθανεάτις. καλοῦνται δὲ ἀπὸ τοῦ κλήρου, ὃν τοῖς παισὶν Ἀρκὰς ἐπαίσησεν ὑπὲρ τῆς χώρας, καὶ ἀπὸ Ἱππόθου τοῦ Κερκύωνος: *Tribuum ipsarum nomina perhibentur, Clareotis, Hippothoitis, Apolloneatis, Athaneatis: sic appellatae ab agri sorte, quam liberis Arcas proposuit suis, & simul ab Hippothoo Cercyonis filio*: quemadmodum alibi *novem* Tegeatum ipsorum δήμους *Populos* ita recenset Τεγεάτας *Tegeatas*, Γαρεάτας *Garetas*, Φυλακεῖς *Phylacenses*, Καρυάτας *Caryatas*, Κορυθεῖς *Corythenses*, Ποταχίδας *Potachidas*, Μανθυρεῖς *Manthyrenses*, Ἐχευήθεις *Echevethenses*, Ἀφείδαντες *Aphidantes*: itaque, nisi me fallit opinio, in vitiato Marmore rescribendum erit ΑΘΑΝΕΑΤΑΙ; duoque characteres alii ΕΠ Notae cuiusdam, & contractionis instar, Aelodami patrem expriment; sicuti inferius nota sive compendio ΔΕΞΗ, *Dexerati* pater indicatur. At fieri fortasse etiam potest, ut levi, facilique mutatione legendum sit ΕΞΑΘΑΝΑΙΑΣ, sive contracte ΑΘΑΝΕΑΤΙΔΟΣ. Quacumque tamen ratione eiusmodi vox inflectatur, perspicuum, ut opinor, erit, aut Vrbis, aut certe Tribus, nomen ibi delitescere: quemadmodum prorsus in *nono* versu vox alia ΚΙΡΑΡΙΩΤΑΙ, quae post *Aristidae* victoris, eiusque patris *Dionis* nomen exprimitur, perspicue certoque victoris eiusdem patriam, aut Tribum significat. Quandoquidem vero ex Arcadicae regionis Vrbibus, variisque locis, quorum plurima a Strabone(2), & Pausania(3) memorantur, nullum occurrit, cui facile commodeque vox illa congruere vel affigi possit; ipsa non aliud, quam primam ex Tegeatum Tribubus, indicatam esse coniecerim: ut proinde pro ΚΙΡΑΡΙΩΤΑΙ, quod exscriptoris, aut quadratarii vitio irrepserat, ΚΛΑΡΕΩΤΑΙ reponi ibi debeat; quemadmodum in *decimo* proximoque versu ΠΟΛΙΤΑΙ legendum erit. Itaque *Olympiodorus Olympii* filius (facile nimirum ΟΛΥΜΠΙΟΥ pro ΟΛΥΜΠΙΟΣ rescribi posse putaverim) *Dexerates Dexerati*, & *Aristides Dionis* filius ex una eademque Tribu vel patria oriundi, eodemque civitatis iure donati victoriam reportarunt: cumque ii seorsim a civibus aliis proximeque post prima inquilinorum nomina memorentur, alio fortasse distinctoque certaminis genere dimicasse videntur; quemadmodum certe varietas aliqua in iis Ludorum generibus admitti debet, in quibus inquilini non una eademque, sed varia prorsus triplicique serie recensiti coronam abstulerunt. Quod autem ad ipsa inquilinorum nomina pertinet, haec in mutilo depravatoque Marmore vitiata adeo, confusa, atque mirifice perturbata sunt, ut facile exinde exculpi nitideque designari non possint. Illud unum hic asseri vel constitui posse videtur, quod in recensendis quidem civium nominibus ubique Victorum patria, vel Tribus exprimitur, ut superiori loco iam monui; at in triplici inquilinorum serie, vel classe, quae Marmori inscripta conspicitur, sola ipsorum nomina, nullibi vero patria vel Tribus indicatur: quod ii nimirum neque in Tribum adsciti, neque civitatis iure donati forent; sed omnis veluti patriae expertes Arcadicae solum regionis, sive potius Tegeatum Vrbis, *inquilini* dicerentur. Quod argumento plane esse poterit, Victores alios, qui *cives* hic appellantur, non ad varias Arcadicae regionis Vrbes; sed ad unam potius Tegeam Vrbem, adeoque varias ipsius Tribus, referendos esse.

V. Ac, ne fortasse coniicere, vel suspicari quis possit in ultima inquilinorum serie ubi legitur

TIMO-

(1) Arcad. c. 53. (2) Libr. VIII. pag. 388. (3) Arcadica.

truncatam ΓΟΡΤΥΝΙΟΣ vocem exaratam esse; adeoque *Micionem* illum ad *Gortynam* Arcadiae urbem revocari posse; observari velim, quod ΓΟΡΤΥΣ *Gortys*, veluti gentile nomen, apud Arcadas usitatum, a Pausania (1) ceteriisque Scriptoribus memoratur; ideoque, sicuti *Timocles Timocrei* filius appellatur; ita quoque *Micion*, adiecto patris nomine, *Gortys* filius dicatur. Certe Pausanias ubi de Pelasgi, Lycaonis, ipsorumque posteris accuratissime differit, ait Agamedem, & Gortyn Stymphali filios quarto posteritatis gradu ab Arcade remotos esse; cumque adiecisset Aleum Aphidantis filium nonnisi tertium ab Arcade numerari, ipsumque Tegeae regiam sibi sedem fixisse, repente subdit: Γορτυς δὲ ὁ Στυμφήλε πόλιν Γόρτυνα ὥκισεν ἐπὶ ποταμῷ. καλεῖται δὲ Γορτύνιος, καὶ ὁ ποταμός (2): *Gortys vero Stymphali Gortyna urbem ad amnem condidit; amni etiam ipsi fuit Gortynius nomen*. Haec ipsa quoque de *Gortyna* Arcadiae urbe, de *Gortynio* Arcadum fluvio, de *Gortys*, qui utrique nomen indiderat, Pausanias (3) ipse variis in locis nitide constanterque testatur; alibique memorat Gortynem alium Tegeatae filium in Cretam migrasse, ibique Gortynem urbem sibi cognominem habitasse (4). Itaque mirari iam subit cur doctissimus Casaubonus ad superiora Pausaniae verba annotaverit: *Vide num legendum sit* Γύρτος, *a quo civitatem appellatam ait* Γυρτῶνα, *cuius meminit Homerus Iliad. H.* 4. 738. *& Apollon. Lib. II. Arg. v.* 57. *ubi interpres Graecus*, ἔστι δὲ, *inquit*, πόλις Θεσσαλίας, ἢ Περαιβίας. *Gortys autem civitas in Creta a Tauro Europae raptore condita. Eustath. in Dionys. Perieg. p.* 18. Quid vero, quod etiam Khunius ibi Γύρτος legendum esse opinatur, laudatoque Casauboni loco subiecit: *Nos quoque legimus* Γύρτος, *vel ideo, quod etiam in ea parte Macedoniae, vel Thessaliae, quae Stymphalia dicta*, Γυρτώνην *urbem collocet Ptolemaeus Lib.* 3. *Geogr. Straboni dicitur* Γυρτών. Vterque tamen ex Interpretibus istis profecto fallitur, temereque prorsus Pausaniae textum sollicitat. Vt enim ommittam Gortynam illam a Pausania semel iterumque memorari, ipsamque, licet exigui oppidi facie, Pausaniae temporibus adhuc exstitisse; adeoque Pausaniae, auctoritatem, qui Arcadicarum, hoc est patriarum rerum, peritissimus erat, hac in parte maximam esse oportere, Gyrton Thessaliae, Macedoniae, vel Stymphaliae civitas non ab Arcade quodam, vel Pelasgi postero; sed a Gyrtone Phlegyae vel Ixionis fratre originem, nomenque accepit, ut a Strabone, & Stephano, aliisque Scriptoribus erudimur. Itaque nihil in Pausaniae textu corrigi, mutarique potest; sed *Gortyne* quaedam Arcadicae regionis urbs admitti debet; quamvis illa in nostro Marmore minime memoretur: neque Micion *Gortynae* inquilinus, sed *Gortys* potius, aut *Gortyos* filius videatur. Atque ista quidem de eximio hoc Marmore, in quo *Olympicorum* Ludorum Victores memorantur, qui non alibi, quam in patria, Tegea nimirum urbe, coronam reportarunt.

VI. Quemadmodum vero Tegeatae perenni quodam monimento Victorum illorum nomina aeternitati consecrarunt, qui in patriis Agonibus palmam adepti fuerant; adeoque plures, qui uno eodemque tempore Victores excesserant, superiori Marmori inscribendos curarunt; ita quoque Victorum etiam illorum nomina conservarunt, qui in exteris Graeciae Ludis victoriam adepti, patriam urbem hoc etiam decore exornarunt. Id ex pulcherrimo praestantique Marmore deduci potest, quod in eadem ipsa Tegeae urbe in Ecclesia *S. Demetrio* sacra, anno 1747. repertum, plures victorias, victoriaeque genera exponit, quibus Damatrius quidam, Aristippi filius, ac Tegeae civis, excelluit.

ΔΑ-

(1) Arcad. c. 28. & c. 4. (2) Arcad. c. 4. (3) Ibi c. 28. (4) Ibi c. 53.

ΔΑΜΑΤΡΙΟΥ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟΥ ΟΛΥΜΠΙΑ ΠΑΙΔΑΣ
ΣΤΑΔΙΟΝ
ΝΕΜΕΑ ΠΑΙΔΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΣΚΛΗΠΙΕΙΑ ΠΑΙΔΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ
ΑΛΕΑΙΑ ΠΑΙΔΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ
ΛΥΚΑΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΚΙΧΟΝ ΤΕΤΡΑΚΙΣ
ΝΕΜΕΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΤΡΙΣ
ΕΚΑΤΟΜΒΟΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΙΠΠΙΟΝ ΔΙΣ
ΙΣΘΜΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΔΙΣ
ΑΛΕΑΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΤΡΙΣ
ΠΥΘΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΔΙΣ
ΟΛΥΜΠΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΑΠΑΞ
ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΑΝΔΡΑΣ ΔΟΛΙΧΟΝ ΔΙΣ

Damatrius Ariſtippi filius vicit *Olympia* inter *iuvenes*
Stadio
Nemea iuvenes dolicho
Aſclepia iuvenes dolicho
Aleaea iuvenes dolicho
Lycaea viros dolicho quater
Nemea viros dolicho ter
Hecatomboea viros dolicho equeſtri bis
Iſthmia viros dolicho bis
Aleaea viros dolicho ter
Pythia viros dolicho bis
Olympia viros dolicho ſemel
Baſilia viros dolicho bis.

Plurima quidem eximio huic Marmori illuſtrando proferri facile poſſent, ubi ſingula Certaminum, aut Ludorum genera complecti quis vellet, in quibus Damatrius ille coronam obtinuit. Quandoquidem vero plurima, ac illuſtriora certe, quae ad *ſtadium*, *& dolichum* ſpectare poterant, in *Agoniſticis Diſſertationibus* opportune iam protuli (1); quidquid etiam ad *Olympia*, *Pythia*, *Nemea*, atque *Iſthmia* referri poſſe videbantur, ita fuſius expoſui, ut verum quoque tempus oſtenderim, quo celeberrimi quatuor Graeciae Ludi ſacra, conſtantique periodo celebrarentur, nihil propemodum de Ludis illis hic differam; ſed aliqua ſolum de *Aſclepiis*, praeſertim vero de *Aleaeis*, *Lycaeis*, *Hecatombaeis*, *Baſiliis*, ſive *Regiis* opportune complectar; quippe quae nunc primum in Marmoribus memorata repente nobis occurrunt.

VII. Itaque, ut ab *Aſclepiis* exordiar, Ludis nimirum, ac Feſtis illis, quae *Aſclepio*, hoc eſt *Aeſculapio*, conſecrata fuerant, haec in variis Graeciae, vel Orientis urbibus agebantur. Sic Ancyrae maximo ſplendidoque cultu celebrabantur; adeoque Μεγαλασκλήπια dicebantur, ut in Gruteri Marmore (2) perſpicue legitur, & eximio quoque Lapide confirmatur, quod Muratorius (3) ex Montfauconio protulit. Athenis etiam haec ipſa Feſta peragi conſueviſſe ipſe omnium primus ex illuſtri Aeſchinis loco demonſtravi (4), ſimulque *octavam* Elaphebolionis diem Aſclepiis Feſtis ſacram fuiſſe oſtendi. Apud Arcadas etiam Feſta quaedam Aeſculapio conſecrata fuiſſe exinde facile ſuaderi poterit, quod ille ibi templum, ſtatuam eximioſque honores acceperit, ut a Pauſania (5) erudimur. Nullibi tamen ſplendidius ac magnificentius Aſclepia Feſta, quam Epidauri, peragebantur; adeoque Pauſanias ipſe teſtatur: τὰ γὰρ Ἀσκλήπεια ἐυρίσκω τὰ ἐπιφανέςατα ἐξ Ἐπιδαύρυ (6): *Aſclepia invenio magnificentiſſima*

(1) Pag. 14. (2) Pag. 415. n. 1. & 410. n. 3. (3) Pag. 630. n. 3. (4) Faſt Attic. Tom II. pag. 308. (5) Arcad. c. 25. 26. & 28. (6) Corinth. c. 26.

ma ex Epidauro. Ibi nimirum non modo Rhapſoedorum, & Muſicorum certamina committebantur, ut perſpicuo Platonis teſtimonio probavit Meurſius; verum etiam Agones Athletici, ut ex Pindarico Scholiaſte colligitur (1), longeque illuſtrius in Athleticis Marmoribus obſervatur, in quibus Athleta quidam, Ε'πὶδαυρον Α'σκλεπίεια (2) *in Epidauro Aſclepiia* viciſſe dicitur; quemadmodum in Sponiano Marmore legitur (3) ΑΣΚΛΕΠΙΔΕΙΑ ΕΝ ΕΠΙΔΑΥΡΩ, *Aſclepia in Epidauro;* cetera nimirum Marmora, in quibus Μεγαλασκληπιείων, *Megalaſclepiorum* Victores memorantur, non ad *Epidauria*, ut immerito putavit Meurſius, ſed ad *Ancyrana* potius, Aſclepia referri debent. Eiuſmodi vero Aſclepiorum tempus, quae Epidauri magnificentiſſime agebantur, in *Faſtis Atticis* (4), iterumque in *Agoniſticis Diſſertationibus* (5) perſpicuis veterum teſtimoniis demonſtravi; ut illa vel Hecatombaeoni, vel potius Thargelioni menſi concedi debeant. Ceterum, ut ad Damatrium, eiuſque victorias in Marmore memoratas revertar, quamvis *Aeſlepia* Feſta variis in locis celebrari conſueverint; non alia tamen hic memorari putaverim, quam quae Epidauri peragebantur. Illa nimirum pentaeterica, ceteris ſplendidiora, longeque celeberrima habebantur; adeoque κατ' ἐξοχὴν *Aſclepia* vocabantur. In iis Athletarum certamina, adeoque *puerorum dolichon* in noſtro Marmore memoratum, inſtitui conſueverat; quod Athenis, Ancyrae, in Arcadia, alibique uſurpatum eſſe ignoramus. Illa denique ceteris antiquiora fuerant; cum Ancyrae ſequioribus ſolum temporibus Aſclepia Feſta inſtituta videantur, quibus Caeſarum aetate Ancyra ipſa Galatiae metropolis, atque Aſiaticarum urbium ſpectatiſſima haberi coepit. Certe Vaillantius (6) ex Ancyrae Numis, quibus *Aſclepiorum* nomen inſcribitur, Feſta illa Caracallae temporibus ibi inſtituta demonſtrat; quod Civitas illa pluribus beneficiis a Caracalla acceptis ornata, ſe *Antoninianam* ex eius nomine appellari voluerit; ſimulque *Aſclepia* Feſta, ob ſanitatem ab Auguſto recuperatam, Aeſculapio conſecrata inſtituerit. Quandoquidem vero in Nummis ipſis Aſclepia Feſta Σωτήρια; at in Lapidibus Μεγάλα *Magna* appellantur, Vaillantius ipſe coniecit *Soteria* quidem annua; *Magna* vero, Epidauriorum inſtar, *pentaeterica* fuiſſe; cumque poſt Caracallae aetatem nullibi *Soteria* memorentur, illa in deſuetudinem abiiſſe; adeoque pentaeterica ſolum aut magna perſtiſtiſſe, ex Ancyranis Marmoribus erudimur. Ita perſpicue certoque ad Epidauria ipſa referri debet victoria, quae in hoc Marmore memoratur:

Δ---ΚΗΔΙΣΤΩ ΜΕΓΙΣΤΩ	*Iovi colendo maximo*
ΞΕΝΟΦΑΝΗΣ ΔΕΞΗ.	*Xenophanes Dex. fil.*
ΕΝ ΑΓΩΣΙΝ ΑΣΚΛΗ.	*in certaminibus Aſclepiis*
ΝΙΚΗΤΗΣ	*Victor*
ΒΩΜΟΝ ΑΦΙΕΡΩΣΕ	*Aram dicavit.*

Siquidem Marmor, araeque titulus in Diario Eruditorum (7) Florentiae editus, nuper Epidauri repertus fuit. Itaque non alia, quam patria, ſive *Epidauria*, *Aſclepia* in illo memorantur; & Xenophanes ille non alteri urbi, quam Epidauro, adſcribi debet; ideoque Nota, ſive contractio ΔΕΞΗ non patriam; ſed Victoris patrem, ſignificat: ut proinde ΔΕΞΗΡΑΤΟΥ legi ſupplerique debeat; quemadmodum prorſus in Tegeate Marmore, quod ſuperius exhibui, ΔΕΞΗΡΑΤΗΣ ΔΕΞΗ. *Dexerates Dexeratis* filius nominatur.

VIII. Proxime poſt Aſclepia certamina, in quibus Damatrius *puerili dolicho* palmam obtinuit, ΑΛΕΑΙΑ *Aleaea* recenſentur, ex quibus eodem ipſo certaminis genere Damatrius Victor exceſſerit. Eiuſmodi vero Feſta, ſive certamina apud Arcadas illuſtria, *Aleae* Minervae conſecrata fuerant. Quamvis autem Dea cognomen illud ab *Alea* Arcadiae urbe acceperit, ubi ipſius templum

(1) Nem. III. & Olymp. XIII. (2) Grut. pag. 314. n. 1. (3) Pop. Attic. pag. 222. (4) Tom. II. pag. 308. (5) Pag. 96. (6) Pag. 331. (7) Tom. V. Par. 2. pag. 254.

plum exſtiterat, ut a Pauſania erudimur (1); quum tamen Aleus ipſe Aphidantis filius, qui Aleaeam urbem condiderat, Tegeatis ipſis Aleaeae Minervae templum conſtruxiſſet, illa eximio prorſus cultu a Tegeatis honorari conſueverat; admirabile ipſius ſimulacrum ex ebore efformatum apud illos exſtabat, quod Auguſtus Romam tranſtulit (2); atque a Tegeatis ipſis haec Aleaea Feſta ſacro conſtantique ritu peragebantur. Iraque Pauſanias, cum plurima de Tegea urbe diſſeruiſſet, haec addit: τῷ ναῷ δὲ ὑ πόῤῥω ςάδιον χῶμα γῆς ἔςι, καὶ ἄγουσιν ἀγῶνα ἐνθαῦτα τὸν μὲν Α'λαῖα ἰνομάζοντες, ἀπὸ τῆς Α'θηνᾶς. τὸν δὲ, Α'λώτια· ὁτι Λακεδαιμονίων τὸ πολὺ ἐν τῇ μάχῃ ζῶντας εἶλον (3): *non procul a templo ſtadium eſt ex aggeſta terra exſtructum, in quo celebrant agones, unum quidem a Minervae nomine Aleaea vocantes; alium vero Halotia, quod plurimos Laceduemoniorum vivos ceperunt*. Hic ipſe quoque Aleaeorum Agon a Pindari Scholiaſte una cum ceteris Arcadum Ludis memoratur: Πολλοὶ δ' ἄγονται ἀγῶνες ἐν Α'ρκαδίᾳ. Λύκαια, Κόρεια, Αλέαια (4): *multi vero celebrantur Agones in Arcadia; Licaea, Coria, Aleaea*: quem quidem Pindarici Scholiaſtae locum Coriis Ludis explicandis optime accurateque protulit Meurſius (5), ut oſtenderet Agones illos in Proſerpinae honorem ab Arcadibus inſtitutos eſſe; at ubi Plutarchi (6) quoque locum repente ſubiecit, in quo Scriptor ille teſtatur Calippum ἐν τοῖς Κορείοις *in Coriis*, ſive *Proſerpinalibus* Feſtis, caedem commiſiſſe, perſpicue fallitur; cum *Coria* illa Plutarcho memorata, non ad Arcadas ipſos, ſed ad Syracuſanos ſpectaverint.

IX. Ceteris tamen Arcadum Ludis antiquitate, & ſplendore excellere videbantur ΛΥΚΑΙΑ *Lycaea*, in quibus Damatrius eodem ipſo certaminis genere, nimirum *dolicho*, quater victoriam, ſed inter viros, obtinuit. Certaminis huius, Feſtique originem nitide accurateque deſcribit Pauſanias; cumque a Lycaone Pelaſgi filio Lycoſuram urbem in Lycaeo monte conditam fuiſſe, Iovique *Lycaei* nomen inditum dixiſſet, poſtremo ſubdit, quod Lycaon ipſe καὶ ἀγῶνα ἔθηκε Λύκαια *& Agonem ſtatuit Lycaea* (7). Quandoquidem vero Lycaon ille, ut teſtatur Pauſanias, uno eodemque tempore in Arcadia, quo Cecrops in Attica regnavit, prima Lycaeorum inſtitutio 780. fere annis ex Petavii calculo Olympiades praeceſſiſſet. At in Euſebii Chronico *Agon Lyciorum*, hoc eſt, ut optime emendavit Scaliger, *Lycaeorum primus actus* ad annum DCCCLXXVI. refertur; ideoque ex illius hypotheſi 365. annis primum Olympicum annum praecederet: quod eo nimirum tempore Lycaea ſacra non primum quidem inſtituta, ſed iſtaurata potius fuerint, ut Scaliger ipſe obſervavit. Ita propemodum in Oxonienſi Marmore (8), ſive Marmoreo Chronico, Lycaea Feſta, humanaſque victimas in Arcadia incoepiſſe legitur, Pandione Cecropis filio in Attica imperante; & quamvis evanidae mutilaeque ſint numerales notae, quibus annus exprimebatur; perſpicue tamen ex finitimis epochis aliis apparet, circa annum R. I. 3400. adeoque 538. annis ante Olympiadas, eiuſmodi Feſta inſtituta, ſive potius, ut Prideauxius exiſtimavit, inſtaurata, meliorique cultu peracta fuiſſe. Nefarios autem ritus, quibus in Lycaeis ipſis, prorſus ut in Latiari apud Romanos ſacro humanae victimae immolari, humanoque ſanguine Iovis Lycaei ara perfundi conſueverat, nihil moror; cum ii a variis Scriptoribus expreſſi fuerint, quorum teſtimonia Scaliger, Meurſius, aliique congeſſere. Id unum potius Marmori noſtro illuſtrando addidiſſe iuverit, quod Lycaeorum Agon in ipſo Lycaeo monte olim peragi vel committi conſueverat. Etenim Pauſanias de Lycaeo ipſo differens ait (9): Ε"ςι δὲ ἐν τῷ Λυκαίῳ Πανός τε ἱερὸν, καὶ περὶ αὐτὸ ἄλσος δένδρων, καὶ Ι'ππόδρομός τε, καὶ πρὸ αὐτοῦ ςάδιον. τὸ δὲ αρχαῖον τῶν Λυκαίων ἦγον τὸν ἀγῶνα ἐνθαῦθα. Ε"ςι δὲ αὐθόθι καὶ ἀνδριάντων βάθρα οὐκ ἐπόντων ἔτι ἀνδριάντων. Ε'λεγεῖον δὲ ἐπὶ τῶν βάθρων Α'ςυάνακτός φησιν εἶναι τὴν εἰκόνα, τὸν δὲ Α'ςυάνακτα εἶναι γένος τῶν ἀπὸ Α'ρκαδος: *Eſt in Lycaeo Panis etiam fanum condenſo circumſpectum luco: adiacet Hippodromus; Hippodromo ſtadium. Antiquitus Lycaeorum agonem ibi celebrabant. Sunt*

ibidem

(1) Arcad. c. 23. (2) Ibi c. 46. (3) Ibi cap. 47. (4) Olymp. VII. pag. 87. (5) Graec. Feriat. in Κορείοις. (6) In Dione. (7) Arcad. c. 2. (8) Epoch. 18. (9) Arcad. c. 38.

ibidem aliqui ſtatuarum cippi, ſtatuis amotis: eorum unius inſcriptio elegis teſtatur fuiſſe eam Aſtianactis effigiem, Arcadis patria hominis. Itaque, ſi Pauſaniae aetate in hyppodromo, aut ſtadio ſoli ſtatuarum cippi ſtatuis amotis ſupererant, atque ille Lycaeorum Agonem τὸ ἀρχαῖον ibi peragi conſueviſſe teſtatur; non obſcure, ut opinor, innuitur Agonem illum Pauſaniae temporibus alio in loco, equiriis pompaeque commodiori celebratum fuiſſe; quemadmodum prorſus Nemei Ludi, qui prius ad Nemeum lucum inter Cleonas, & Phlyuntam poſitum agebantur, Pauſaniae aetate prope, Argiis maenia celebrabantur, ut mox demonſtrabitur. Pindari tamen aetate adhuc in ipſo Lycaeo monte, vel prope Iovis Lycaei aram haec certamina peragi conſueviſſe videntur. Siquidem Pindarus ipſe varias Xenophontis Corinthii victorias celebrans ait [1]:

. . . . . ὅσα τὲ
Α'ρκάσ' ἀνάσσων, μαρτυρή-
σει Λυκαίου βώμος ἄναξ:

quam multaque
Arcadas vincens geſſerit, *teſtabitur Lycaei* Iovis *ara regina:*

ibique Scholiaſtes adnotavit κ᾽ ἐν Α'ρκαδίᾳ δὲ ὅπως δεσπότης γέγονε τῦ ςεφάνυ, ὁ βῶμος ἐςι μάρτυς ὁ τῦ Λυκαίυ Διὸς, κ᾽ ἡ ἐκεῖ ἀγομένη πανήγυρις, ἐκεῖ γὰρ νικήσας ἐςέφθη: *quod autem & in Arcadia quoque coronam obtinuerit, teſtatur ara Lycaei Iovis, & panegyris ibi celebrata: ſiquidem ibi victoriam adeptus, coronatus eſt*. At non corona ſolum, ut ex iſto Pindarici Scholiaſtae loco apparet; ſed aereus quoque tripus victori praemii loco concedebatur, ut ex alio Scholiaſtae loco colligitur [2]: χαλκὸς τὸ ἆθλον τοῖς ἐν Α'ρκαδίᾳ Λυκαίοις . . δίδοται γὰρ ἐν τἀύτοις τρίπυς χαλκῆς: *aereum* erat *praemium in Lycaeis* Ludis *in Arcadia* celebratis . . . *etenim in illis aereus tripus concedebatur*.

X. Atque hactenus quidem Damatrius in Agognibus illis, qui in Marmore memorantur, *dolicho* ſolum, nimirum curſu viciſſe dicitur. In alio vero Agonis, Ludique genere, quod Nemeis ſubiicitur, hoc eſt in *Hecatomboeis, equeſtri dolicho* victoriam ex viris retuliſſe legitur. Quid eiuſmodi nomine, diſtinctoque certaminis genere intelligatur, in *Agoniſticis Diſſertationibus* opportune iam monui [3]; & qui fortaſſe plura deſiderat, uberrimos Fabri, aliorumque Scriptorum fontes adire poterit; qui ſingula Agonum genera in Graeciae Ludis uſurpata accuratiſſime demonſtrarunt. Id unum potius inquirere, vel oſtendiſſe nunc decet, ubinam Gentium Agones illi peragerentur, cuique Deo ſacri forent, qui in Tegeate hoc Marmore Ἑκατόμβοια *Hecatomboea* vocantur; cum praeſertim eiuſmodi nomen nullibi certe, quod noverim, aut in Scriptoribus, aut in Marmoribus aliis occurrat. Quamvis tamen nullus omnino error in Marmore ſupponatur, riteque potius vox illa EKATOMBOIA & a quadratario, & ab exſcriptore quoque exarata fuerit; non aliud certe vel Agonis, vel Feſti genus hic exprimi, vel indicari putaverim, quam quod in Iunonis honorem eximio ſplendidoque ritu ab Argivis celebrari conſueverat, atque a Scriptoribus Ἥραια *Heraea*, ſive Iunonia, ſimulque Ἑκατόμβαια *Hecatombaea* vocatur. Vtrumque certaminis, Feſtique nomen, ſimulque vocis originem Pindari Scholiaſtes expoſuit. Cum enim Pindarus varias Diagorae Rhodii victorias celebrans dixiſſet [4]:

Ο, τ᾽ ἐν Α'ργεῖ χαλκὸς ἔ-
γνω μὶν
Quoque datur *in Argis aes, novit eum*

ad illa Pindari verba Scholiaſtes ille annotavit: Τελεῖται γὰρ κατὰ τὸ Α''ργος τὰ Η''ραια, ἃ κ᾽ Ἑκατόμβαια καλεῖται, παρὰ τὸ ἑκατὸν βῶς θύεσθαι τῇ Θεῷ τὸ δὲ ἔπαθλον, ασ-

(1) Olymp. XIII. verſ. 152. (2) Olymp, VII. verſ 153. pag. 87. (3) Pag. 14. (4) Olymp. VII verſ. 152. pag. 87.

πὶς χαλκῆ· ὁ δὲ ςέφανος, ἐκμυρσίνης. *Peraguntur enim in urbe Argo Herea, quae etiam Hecatombaea vocantur; quia centum boves immolantur Deae: praemium vero ſcutum aereum; corona vero ex myrto.* Eadem fere recentior alius Pindari Scholiaſtes exponit; additque certamen ipſum, victoriaeque praemium ab Archino rege inſtitutum fuiſſe; bouumque carnes civibus omnibus diſtribui conſueviſſe. Itaque Meurſius, aliique plures exiſtimant unum idemque Argivum certamen, Feſtum, aut Agonem fuiſſe, qui duplici dictinctoque nomine vocaretur; ut aliquando quidem Ἥραια *Iunonia* a Numine, cui ſacra illa fuerant; aliquando Ἑκατόμβαια *Hecatombaea*, a centenario victimarum numero diceretur. Quin etiam Hyginus (1) de Ludis ipſis, quos a Lynceo Aegypti filio inſtitutos eſſe teſtatur, nitide diſerteque docet, quod Agon ille Ἀσπὶς ἐν Ἄργῳ, *Scutum in Argo* dicebatur: ſive quod Victori non corona, ſed clypeus veluti praemium, concederetur; ſive potius quod in Ludis illis in edito urbis loco clypeus quidam valide affigeretur, iſque victoriam, ac praemium aſſequeretur, qui clypeum revellere potuiſſet. Inſignem hunc Hygini locum exſcripſit Meurſius, ſimulque Marmora, in quibus Athletae quidam ΤΗΝ ΑΣΠΙΔΑ ΗΡΑΣ *Clypeum Iunonis*, & ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣΠΙΔΑ *Clypeum ex Argo* viciſſe memorantur; ſed ibi tamen Hyginum hallucinatum eſſe contendit, quod eiuſmodi nomine Ἀσπὶς ἐν Ἄργῳ, *Clypeus in Argo* non ſolum victoriae praemium, ſed Agonem ipſum, ab Argivis appellatum eſſe putaverit; cum potius *Scuti* nomine non Agon ipſe, ſed Agonis praemium intelligatur; eoque ſenſu Athletica Marmora explicari debeant. Ego vero doctiſſimi, atque immortalis Meurſii pace nihil hic in Hygino corrigi, vel reprehendi poſſe putaverim; eoque nomine non victoriae praemium, ſed Agonem ipſum, tum a Scriptoribus, tum in Marmoribus etiam expreſſum eſſe coniecerim. Atque illud in primis obſervari facile poterit, quod in Marmoribus illis, quae Meurſius ipſe, iam viderat, non victoriae praemia; ſed ſola potius Agonum nomina recenſentur, ut *Pythia*, *Nemea*, *Iſthmia*, *Capitolia*. Itaque, quum ceteris Agonum nominibus etiam Ἀσπὶς ἐξ Ἄργους *Clypeus ex Argo*, & Ἀσπὶς Ἥρας ἐν Ἄργει *Clypeus Iunonis in Argo* inſeratur; quis aperte non videat eiuſmodi voce non victoriae praemium, ſed Agonem ipſum indicari? Ita propemodum in Oxonienſi Marmore (2), in quo *C. Antonii Septimii Cytharoedi* victoriae recenſentur, viciſſe ille dicitur *Olympia*, *Adriania*, *Actia*, ΤΗΝ ΕΞ ΑΡΓΟΥΣ ΑΣΠΙΔΑ, *Nemea &c.* adeoque *Argolici Clypei* nomine non praemium victoria parta relatum, ſed Agon ipſe perſpicue deſignatur; cum praeſertim in extrema Marmoris parte legatur θεματικοὺς δὲ, ᾗ ταλαντιαίους πάντας ὅσους ἠγωνίσατο: quod minus accuratae feliciterque a Prideauxio redditur: *omnia propoſita praemia ſua habuere, & fuere difficillima*: quum perſpicue, certoque ſignificent: *thematicos* vero, eos nimirum, in quibus aliquid praemii loco dabatur, *& pecuniarios vicit omnes quoſcumque certavit*; nec facile fortaſſe quis dixerit *Cytharoedis* etiam, qui in Argivis Ludis viciſſent, *clypeum* coronae praemiique loco concedi conſueviſſe. Accedit etiam quod Hyginus ipſe alio in loco (3), qui fortaſſe Meurſii diligentiam effugerat, nitide diſerteque teſtatur, Lynceum Agones Iunoni conſecraſſe, *qui quinto quoque anno aguntur, qui appellantur Aſpis in Argo; e quibus Ludis curſoribus corona non datur, ſed clypeus*. Denique, ne coniecturis, & argumentis aliis hic immorer, cum Feſtum, atque Agon ille a Pindaro (4) Ἀγὼν χάλκεος, *Agon aereus* vocetur; atque in Heſychio (5) legatur Ἀγὼν χάλκειος. Τὰ ἐν Ἄργει Ἑκατόμβαια: *Agon aereus. In Argo Hecatombaea*; adeoque Iunonia Feſta Argis celebrata ex aereo clypeo, qui Victoribus concedebatur, *Aereus Agon* appellari conſueverint; intelligi ſane non poterit cur illa clariori, meliorique voce ab Hygino, & Marmoribus Ἀσπὶς ἐν Ἄργῳ, *Clypeus in Argo*, vel Ἀσπὶς Ἥρας *Clypeus Iunonis* appellari non potuerint; adeoque *Aſpidis* nomen ab Hygino, Marmorumque auctoribus uſurpatum non ad Agonem; ſed ad ſolum potius certaminis praemium, cum Meurſio referri debeat.

XI. Quid

(1) Cap. 273. (2) Num, III. pag. 70. (3) Cap. 170. (4) Nem. X. verſ. 41. (5) In Gloſſis.

XI. Quid vero si *Iunonia* Festa ab Argivis celebrata, non vario solum, distinctoque *Heraeorum*, *Hecatombeorum*, & *Clypei* nomine vocari; sed variis etiam distinctisque ritibus, temporibus, ac diebus peragi consueviſse, nunc dixerim? Innuere id primum videtur ipsa nominum varietas, quibus in Scriptoribus, praesertim vero in Marmoribus appellantur. In eximio Titi Statilii Marmore, quod in *Agonisticis Dissertationibus* exposui (1), Argus civitas ipsum honorat στρατήγησαντα τῶν Ἀχαίων, τὸν Ἀγωνοθέταν Ἡραίων, καὶ Νεμείων, καὶ Σεβασείων, καὶ Νεμείων, καὶ Ἀντινοείων ἐν Ἄργει (2): *Praetorem Achaeorum*, *Agonothetam Heraeorum*, & *Nemeorum*, & *Augustalium*, & *Nemeorum*, & *Antinoorum in Argo*. Itaque Festa illa Iunoni sacra hic *Heraea* vocantur; quemadmodum prorsus hoc ipso nomine a Livio designantur cum ait, Philippo Macedonum regi *curationem Heraeorum*, *Nemeorumque suffragiis* Argivi *Populi delatam* fuisse (3). At in nostro Marmore certamen illud, in quo Damatrius palmam obtinuit, non *Heraeorum* nomine, quod certe illustrius ac nobilius fuisset; sed *Hecatoboeorum*, vocantur: in ceteris vero Marmoribus, quae superius exhibui, neque *Heraea*, neque *Hecatomboea*; sed ubique constanter vel Ἥρας Ἀσπὶς *Iunonis Scutum*, vel Ἀσπὶς ἐν Ἄργῳ, *Clypeus in Argo*, vel Ἀσπὶς ἐξ Ἄργους, *Clypeus ex Argo* appellatur. Qui vero fieri potuisse putabimus, ut unum idemque Certamen variis hisce nominibus in victoriarum titulis appellaretur, nisi quaedam Certaminum varietas in celeberrimis Festis illis haberi, adeoque varii, distinctique Ludi peragerentur? Haec ipsa quoque Certaminum, aut spectaculorum varietas ex ipsa locorum varietate non obscure colligi deducique posse videtur, in quibus illa peragi consueviſse erudimur. Siquidem Pausanias (4) nitide diserteque testatur Nemea, atque Heraea Festa, & Agones in stadio peractos esse, quod in ipsa Argorum Vrbe prope arcem exstructum erat. Hecatombaea vero, vel centum boum apparatus, pompa, caedes, ac distributio, templum quoque Iunoni sacrum, in quod frequentissima adolescentum armatorum corona haec pompa ducebatur, ἔξω τῆς πόλεως *extra urbem* erat, ut Palaephati, Aeneae Tactici, aliorumque testimoniis ostendit Meursius (5). Denique locus, in quo aereus clypeus ab Athletis revellendus affigebatur, editus, ac fere inaccessus erat supra theatrum, nec alio, quam Ἀσπίδος *Clypei* nomine ab Argivis appellabatur, ut ex variis Plutarchi (6) locis accepimus. Itaque, cum tanta & in nominibus, & in locis varietas observetur, nihil hic certe verisimilius asseri, supponique poterit, quam in ipso quoque Ludorum tempore discrimen aliquod admittendum esse; ut una quidem die solemnis illa pompae celebritas, armatorum iuvenum apparatus, Hecatombes sacrificium, eaque certamina committerentur, que *Hecatombaea*, vel *Hecatomboea* dicebantur; alia vero Agones illi, si qui fuerint, qui *Heraei*, sive *Iunonii* vocarentur; alia denique antiquissimum Ludi genus, quo clypeus ex edito loco refigeretur, simulque musica aliaque id genus certamina peragerentur. Quandoquidem tamen Agones illi, quicumque illi fuerint, Iunoni sacri fuerant, uno eodemque *Heraeorum* nomine a veteribus praesertim Scriptoribus appellari potuerunt: quemadmodum prorsus apud Athenienses Festa Dionysio sacra; quamvis quatuor dies, *Pithoegia* nimirum, *Choas*, *Chytros*, & *Lenaea* complecterentur; uno tamen eodemque *Antesteriorum* nomine vocabantur, & *novem* dierum celebritas, quorum quilibet proprio distinctoque certaminis, aut pompae genere decorabatur, communi receptoque *Eleusiniorum* nomine vocabatur (7). Quod si Heraea Festa, adeoque Hecatomboea ipsa, uno tamen eodemque anni tempore apud Argivos peragi, ac instaurari consueverint, ad tertios Olympiadum annos propemodum exeuntes referri illa debent. Quemadmodum enim in *Agonisticis Dissertationibus* observavi (8), Philippus Macedonum rex curatione Heraeorum, ac Nemeorum suscepta, prius Heraeis, tum Nemeis praesedit; adeoque, cum Nemea illa ineunte quar-

(1) Pag. 80. (2) Murator. pag. 561. n. 2. (3) Lib. XXVII. (4) Corinth. c. 24. (5) In Heraeis. (6) In Agide, & Pyrrho. (7) Vid. Fast. Attic. Tom. II. pag. 306. & 378. (8) Pag. 65. & 80.

quarto Olymp. CXLII. anno contigerint, Heraea Feſta ad ſuperiorem Olympicum annum referri debent: ut ex perſpicuo quoque Iuliani Caeſaris loco deducitur, ubi teſtatur, quod apud Argivos Nemeis Ludis καὶ δύο πρόκεινται Ἀγῶνες ἕτεροι, *duo etiam Agones alii praeponuntur*: quoru munus *Heraea* ipſa certiſſime cenſeri debent; alter vero fortaſſe ad *Antinoia* Argis celebrata ſpectaverit; quae in Argivo Statilii Marmore poſt Heraea ipſa memorari iam vidimus. Ceterum ex Tegeate Marmore, quod illuſtrandum ſuſcepi, non modo Feſtorum nomen, ſed Certaminis etiam genus hactenus incognitum atque in iis uſurpatum, perſpicue deducitur; quod nimirum *Equeſtre dolichum* ceteris Ludis accenſeretur; eoque certaminis genere Damatrius ſemel iterumque palmam retulerit.

XII. Antequam tamen ab *Hecatomboeis* ipſis digrediar, inſignem Pindarici Scholiaſtae, & Hygini locum ſubieciſſe nunc libet: quippe qui minus accurate feliciterque a Meurſio, ceteriſque Scriptoribus exponatur. Pindarus Ariſtomenis Aeginetae victorias enumerans, ait (1):

Μεγάροις δ' ἔχεις γέρας,
Μυχῷ τ' ἐν Μαραθῶνος, Ἡ-
ρας τ' ἀγῶν' ἐπιχώριον
Νίκαις τριοσσαῖς, Ὠριςόμενε-
νες, δάμασσας ἔργῳ.
Megaris autem habes praemium,
Receſſuque in Marathonis. Iuno-
niſque certamen patrium.
Victoriis triplicibus, o Ariſtome-
nes, ſuperaſti fortitudine:

Scholiaſtes ad haec Poetae verba obſervavit: ὡς καὶ ἐν Αἰγίνῃ Ἡραίων ἀγομένων, κατὰ μίμησιν τῶν ἐν Ἄργει ἀγῶνος. ἄποικοι γὰρ Ἀγείων Αἰγινῆται. Δίδυμος δε φησι τὰ Ἑκατόμβαια, ἀυτὸν νῦν λέγειν ἐπιχώριον ἀγῶνα Αἰγινητῶν, διὰ τὴν συγγένειαν: *quod etiam in Aegina Heraea agerentur, ad imitationem Agonis, qui in Argo* celebrabatur; *ſiquidem Aeginetae Argivorum Coloni* erant. *Didimus vero ait* Poetam *ipſum Hecatombaea nunc dicere*, qui *patrius* erat *Aeginatarum Agon propter cognationem*. Perſpicuum hunc Scholiaſtae locum arripuit Meurſius, ut oſtenderet, quod Hecatombaea *Didymus etiam Aeginetis tribuit, qui nimirum ab Argivis acceperant, quorum coloni erant* (2). Sed certe ille fallitur. Tantum enim abeſt ut ex Didymi teſtimonio inferri poſſit, Hecatombaea Feſta apud Aeginetas ipſos celebrari conſueviſſe, ut nitide potius oppoſitum oſtendatur. Etenim, ſi Agon ille vere in Aegina Ariſtomenis patria peractus eſſet, ille non διὰ τὴν συγγένειαν *propter cognationem* ſolum; ſed ex ipſo potius civitatis iure, Ariſtomeni victori *patrius* a Didymo diceretur: nec Didymi ſententia vel explicatio a ſuperiori Scholiaſtae interpretatione diſſideret, ipſique contraria poneretur. Itaque Didymi ſententia fuit, Ariſtomenem Argis quidem Hecatombaea viciſſe; ſed Agonem tamen illum ipſi *patrium* fuiſſe, atque Aeginetarum *patrium* a Pindaro nominari, quod Aeginetae ab Argivis originem duxerint; ideoque ſingula Argivorum Feſta cognationis huius, ac originis iure Aeginetis ipſis *patria* viderentur: perinde quaſi non Argis, ſed in Aegina peragerentur. Ad Hygini vero locum quod attinet, ubi de Ludis a Lynceo inſtitutis, hoc eſt de Clypeo, qui a certantibus revellendus erat, victoriaeque praemio ille dixerit, haec etiam habet (3): *In his Ludis qui ſemel vincit, & iterum deſcendit ad certamen, ut niſi iterum vincat, ſaepe deſcendat*. Haec Hygini verba ſic exponit Meurſius, ut dixerit, *oportere ſemel victorem iterum vincere*; perinde quaſi nulli victoriae palma concederetur, qui ſemel iterumque non viciſſet. Eadem prorſus interpretatio idemque valor Hygini verbis a Munkero in nitida Scriptoris illius editione tribuitur. Ita nimi-

(1) Pyth. VIII. verſ. 112. pag. 279. (2) In Hecatomb. (3) Cap. CCLXXIII.

mirum Hygini textum ibi refingendum existimat: *In his Ludis, qui semel vicit, iterum descendit ad certamen, & nisi iterum vincat, saepe descendit*: ut nempe nemo iustus victor censeatur, nisi qui duas palmas continuas adeptus fuerit. Perizonius vero iampridem legerat: *In his Ludis, qui semel vicit, & iterum descendit ad certamen, is nisi iterum vincat, saepe descendit*: ut sensus sit; eum, qui semel vicerit, si iterum aleam certaminis subeat, nisi iterum vincat, saepius in certamen descendere solere ac debere; ne qui semel iam victor fuerit, temere dein pro victo discedat. Vtramque tamen explicandi rationem ab Hygini sententia dissidere putaverim. Quis enim existimet in Agonibus illis aereum Clypeum quem Tharraeus, aliique *clavis fixum, validum, & sublatu difficilem* appellant, in arduo, atque inaccesso loco ea lege affigi consuevisse, ut semel iterumque ab uno eodemque Athleta revelli deberet; eique soli victoriae gloria concederetur, qui iterato certamine fractisque iam viribus clypeum ipsum iterato avulsisset? Tanta certe in eiusmodi certaminis genere dexteritas, tantumque lacertorum robur requirebatur, ut in proverbium abierit ὡς τὴν ἐν Ἄργει Ἀσπίδα παθελὼν *quasi in Argo Clypeum attollens* (1): perinde quasi victoria sine eximio quodam, praestantique robore acquiri non posset. Itaque qui fieri unquam potuit, ut nemo victor iustus censeretur, nisi qui duas palmas, easque continuas, adeptus esset, cum iteratum illud virium experimentum ne in facilioribus quidem Graeciae Agonibus exigeretur? Quinetiam, si Hygini verba quis accuratius inspexerit, facile intelliget hunc certaminis iterum subeundi morem non a Victoribus omnibus, atque ex legis praescripto; sed ex solo potius quorundam arbitrio, & superbia usurpari consuevisse. Quod vero ad Perizonii sententiam attinet, illa a communibus Graecorum Ludorum moribus perspicue abhorret; in quibus idem ille, qui in aliquo certaminis genere Victor excesserat, si in alio succumberet, victus a Iudicibus decernebatur. Vbi vero Perizonius existimat, quod Victores illi, qui in secundo certamine succubuerant, saepe descendere cogebantur, ut iterum victoria tandem iterato parta recederent, immerito supponit Athletam illum, qui in secundo certamine fractis iam viribus succubuerat, palmam facilius referre potuisse, si tertio quartoque in certamen descendisset. Itaque, nisi plurimum fallor, nihil in Hygini textu corrigi refingique debet; nisi fortasse cui libeat cum Heinsio legere *& iterum descendit ad certamen, lex est ut nisi &c.* Eiusmodi vero legem, aut discriminis iterum subeundi morem retundendae solum Victorum superbiae institutum esse putaverim. Ille nimirum, qui in gravi, ac difficillimo, ut antea vidimus, Agonis genere semel palmam retulerat, si in certamen iterum descenderet, Agonis gravitatem, & victoriae gloriam veluti contemnere, suisque viribus nimium tribuere, vel arrogantius efferri videbatur. Hinc optimo, gravique consilio institutum videtur, ut nisi secundo quoque certamine Victor fuisset, arrogantiae poenas daturus saepius in certamen ipsum defendere, viribus frangi, fatiscere, ludibrium denique spectantibus debere cogeretur.

XIII. Vltimo tandem loco Festis, ac Ludis illis, in quibus Damatrius victoriam obtinuit, in Tegeate Marmore memorantur ΒΑΣΙΛΕΙΑ *Basilia*, quibus ille viros bis *Dolicho* superavit. Eiusmodi vero certaminis, Festique nomen nullibi certe, quod noverim, in Marmoribus hactenus editis observatur; quin etiam ex plurimis Graecis Scriptoribus unus omnino Pindari Scholiastes eiusmodi Festorum nomen duplici in loco, sed ita tamen expressit, ut in alterutro, vel utroque potius, error irrepserit. Etenim, quum Pindarus Diagorae victorias enumerans, dixisset (2)

Ὃ, τ' ἐν Ἄργει χαλκὸς ἔ-
γνω μὶν· τὰ τ' ἐν Ἀρκαδίᾳ
Ἔργα· κὴ Θήβαις· ἀγῶνές
Τ' ἔννομοι Βοιώτιοι·

Quod-

(1) Vid. Meurs. in Heraeis. (2) Oly. VII. vers. 152. pag. 87.

Quodque datur *in Argis aes novit eum: quaeque* dantur *in Arcadia Opera: & Thebis: certamina-que legitima Boeotia:*

Scholiaſtes ad ultima Pindari verba adnotavit: ἄγονται ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ. Λύκαια, Κόρεια, Αλέαια. ἐν δὲ Θήβαις, τὰ Ἡράκλεια. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ Ἰόλαια καλεῖται. ἐν δὲ Βοιωτίᾳ ἐν μὲν Θεσπειαῖς, Ἐρώτια, ἐν δὲ Λεβαδείᾳ, τὰ καλούμενα Βασίλεια: *celebrantur Agones in Arcadia quidem, Lycea, Coria, Aleaea; Thebis vero Heraclia, quae etiam Iolaea vocantur. In Boeotia vero, Theſpiis quidem Erotia,* vel Cupidinea; *in Lebadia vero* certamina, *quae vocantur Baſilia*; quemadmodum Scholiaſtes alius ait: τελοῦνται δὲ ἐν Βοιωτίᾳ διάφοροι ἀγῶνες, ἐν μὲν Θεσπειαῖς τὰ Ἐρατίδια, ἐν δὲ Πλαταιαῖς τὰ Ἐλευθέρια· ἐν δὲ Λεβαδείᾳ τὰ Τροφώνια· ἐν δὲ Ὠρωπῷ τὰ Ἀμφιάραια: *peraguntur in Boeotia varii Agones; Theſpiis quidem Eratidia; Plataeis vero Eleutheria; Lebadiae autem Trophonia, & in Oropo Amphiaraea.* At Scholiaſtes ille, qui ſuperius *Baſilia* Lebadiae peragi, vel celebrari dixerat, alibi Feſta ipſa in Euboea celebrata fuiſſe teſtatur (1): ἐν μὲν Θήβαις Ἰόλεια, ἢ Ἡράκλεια. ἐν δὲ Ὀρχομενῷ. Μινύεια, ἐν δὲ Εὐβοίᾳ, Βασίλεια. ἐν δὲ Θεσσαλίᾳ Πρωτεσίλεια: *Thebis quidem Iolaea, vel Herculana; Orchomenii Minyea; in Euboea vero Baſilia; in Theſſalia autem Proteſilea.* Itaque Meurſius, ut ambagem hanc dirimat, in poſteriori Scholiaſtae loco pro ἐν Εὐβοίᾳ, reſcribendum aſſerit ἐν δὲ Λεβαδείᾳ. Atque optime id quidem, ſi tamen cetera conſpirarent; neque eiuſmodi lectio Pindarici Scholiaſtae loco reſtituta Pindari verbis, atque perſpicue Scholiaſtis ſententiae repugnaret. Etenim Pindarus varia loca recenſens, in quibus Herodotus victoriam adeptus erat, Eleuſinem, Mynion, & Euboeam nitide diſerteque memorat:

Καὶ σέθεν Ἀμφιτρύων παῖδας προσειπεῖν, τὸν Μινύα τε μυχὸν,
Καὶ τὸ Δάματρος κλυτὸν ἄλσος Ἐλευσῖνα, καὶ Εὔβοιαν ἐν γναμπτοῖς δρόμοις.
Et tuos, o Amphitryo, filios compellare, Minyaeque receſſum,
Et Cereris inclytum locum Eleuſinem, & Euboeam in inflexis curriculis.

Itaque Poetae verbis accurate exponendis varia certaminum genera Scholiaſtes enumerat, quae in locis a Pindaro memoratis agebantur: & quemadmodum Eleuſine *Demetria*, Minyii Orchomeni *Minyaea* peragi conſueviſſe obſervavit; ita quoque in Euboea *Baſilia* Feſta celebrata fuiſſe teſtatur. Ergo *Euboeae* nomen ex Pindarici Scholiaſtae textu expungi non poteſt, eiuſque loco *Lebadeae* nomen cum Meurſio reſcribi; alioquin, nullum certaminis genus ſupereſſet, quod in Euboea peractum a Scholiaſte, ipſoque Pindaro deſignaretur; quum tamen Pindarus Agonem aliquem in Euboea celebratum perſpicue certoque indicaverit. Ita vero controverſiam hanc dirimi, vel Scholiaſtas ipſos, eorumque teſtimonia, quae diſſidere videntur, facile componi poſſe putaverim, quod utrobique cognomine Feſtum ageretur: hoc eſt *Baſiliorum* Agon, tum in Euboea, tum Lebadeae quoque celebraretur. Etenim, ſi Olympia, Pythia, Aſclepia, Coria, Heraea, aliaque plurima Ludorum, & Feſtorum genera variis in locis inſtituta fuerant, ut ſuperius obſervavimus; quid prohibet quin *Baſilia* quoque Lebadeae, ſimulque in Euboea variis fortaſſe ritibus, atque temporibus agerentur; ut proinde Scholiaſtes unus Agones illos enumerans, qui in Boeotia celebrabantur, Lebadeorum *Baſilia* recenſuerit; moxque Scholiaſtes alius ut Agonem in Euboea peractum exponeret, *Baſilia* ab Euboicis celebratum expreſſerit? In hac hypotheſi, quae facile pluribus

(1) Ad Iſthm. I. v. 12 pag. 431.

ribus exemplis aliis ſuaderi, & illuſtrari poſſet, nihil in Pindari, eiuſque Scholiaſtae loco mutandum eſſet; novumque ſolum Certaminis, vel Feſti nomen ita diſtingueretur; ut quemadmodum Meurſius ipſe *Baſilia* quaedam Lebadeae celebrata ceteris Graecorum Feſtis inſeruit, quod illa a Pindari Scholiaſtae, licet unico, memorentur; ita quoque *Baſilia* alia Euboica admittantur, quod iſta quoque eodem ipſo Pindarici Scholiaſtae teſtimonio proferantur. Ac de Euboicis quidem *Baſiliis* iſtis nihil propemodum in tanta rerum obſcuritate, veterumque Scriptorum ſilentio coniici, vel definiri nunc poteſt. De aliis vero, quae Trophoniorum inſtar, apud Lebadeam, incognito licet ritu, ac tempore committebantur, id unum facile coniici, vel non immerito probari poſſe putaverim, quod illa Iovi, vel Iunoni, vel utrique fortaſſe ſacra forent. Etenim Pauſanias (1) ubi de Trophonii antro apud Lebadeam celeberrimo loquitur, perſpicue teſtatur Iovem ibi *Regis* nomine, ac titulo honorari conſueviſſe: Θύει δὴ ὁ κατιὼν αὐτῷ τε τῷ Τροφωνίῳ ..... καὶ Διὶ ἐπικλήσιν Βασιλεῖ, καὶ Ἥρᾳ Ἡνιόχῃ: *Immolat, qui huc deſcendit, Trophonio ..... & Iovi, cui Regi cognomen, atque Iunoni Heniochae*. Ita quoque Iunonem ipſam apud Lebadeos *Regiae*, vel *Reginae* titulo decorari, eoque nomine coli conſueviſſe, pulcherrimo Cyriaci Marmore deprehendi, quod ille *Lebadeae ad Templum Iunonis Regiae ingens, & ornatiſſimum* exſcripſit (2):

ΗΡΑ . ΒΑΣΙΛΙΔΙ
ΚΑΙ . ΤΗΙ . ΠΟΛΕΙ . ΛΕΒΑΔΕΩΝ
ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ . ΧΡΗΣΙΜΟΥ . ΙΕΡΗΤΕΥΣΑΣ
ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΔΑ . ΕΚ . ΤΩΝ . ΙΔΙΩΝ . ΑΝΕΘΗΚΕΝ . ΙΕΡΗΤΕΥΟΥΣΗΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΣ . ΑΥΤΟΥ . ΠΑΡΗΣΙΑΣ , ΤΗΣ
ΟΝΑΣΙΜΒΡΟΤΟΥ

Iunoni Reginae
& Civitati Lebadeorum
Menander . Chreſimi filius. *Sacerdotio functus*
quinquennio . pecunia ſua dicavit . Sacerdotio fungente
Ipſius uxore Pareſia
Onaſimbroti filia.

Itaque, ſi apud Lebadeos Iupiter *Regis*, & Iuno *Reginae* titulo veluti peculiari quodam, diſtinctoque honoris genere colebantur, eique *Iunoni Reginae* Sacerdos eligebatur, qui *pentaeteridis* ſpatio eo munere fungeretur; nihil certe veriſimilius hic aſſeri coniicive poterit, quam Ludos etiam aliquos *pentaeteride* qualibet Lebadeae peragi, vel inſtaurari conſueviſſe; qui cum Iovi *Regi*, vel Iunoni *Reginae*, vel utrique dicati forent, optimo maximoque iure Βασίλεια, *Baſilia*, ſive *Regia* dicerentur; adeoque in illis ipſis Damatrius in Tegente marmore nunc illuſtrato memoratus dolicho bis inter viros victoriam reportaverit.

(1) In Boetic. c. 39. (2) Pag. 33. n. 218.

CLARISSIMIS VIRIS

SOCIETATIS FLORENTINAE COLVMBARIAE SOCIIS

EDVARDVS CORSINVS.

VNiverſam Hominum vitam mutuis quibuſdam officiis, veluti vinculis contineri, eamque fauſtitatem, quae ex foedere, & ſocietate inter homines inſtituta manare poterat, ex ſola officiorum viciſſitudine, velut uberrimo fonte profluere, graviſſimo, Sapientum omnium teſtimonio erudimur; ut optime proinde dixerit Cicero officiis illis ſublatis, omnem quoque vitae rationem, ac fauſtitatem dirimi, vel auferri oportere. Quod ſi in ceteris hominum coetibus, in publicis, privatiſque muneribus, quaecumque illa fuerint, tanta ſocietatis huius utilitas, mutuaeque benevolentiae, ac officii vis eſſe ſolet; certe non minor in iis etiam eſſe conſpicitur, quae ad literarum ſtudia, atque honeſtiſſimas facultates omnes augendas, promovendaſque ſpectare poſſunt. Quis enim ignoret ingenii noſtri vires anguſtis quibuſdam finibus circumſcribi, ut nemo unus omnia explorare, varias, atque mirifice diſſidentes eruditionis partes imbibere, animoque complecti poſſit? Huc etiam accedit, quod ingenia quaedam peculiaris cuiuſdam eruditionis genere impenſius delectari, alacrius in illo verſari, atque liberius exſpatiari conſueverint; quum ceteri tamen homines ingenito quodam, occultoque pondere ad aliud omnino cognitionis ſcientiaeque genus rapi quodammodo videantur. Denique acrioribus aliquando viris ingenii quidem acumen, vividumque lumen affulget, quo graviores etiam tenebras Antiquitati circumfuſas pervadant; ſed ea tamen praeſidia illis deeſſe fortaſſe poſſunt, ex quibus uberior, & accuratior rerum cognitio pendere debeat; ſicuti viciſſim haec ipſa praeſidiorum genera iis interdum adeſſe ſolent, qui iis feliciter uti non poſſint. Itaque nihil liberalibus iſtis literarum ſtudiis ornandis promovendiſque, praeſertim vero ſingulis Antiquitatis generibus illuſtrandis, opportunius inveniri profecto poterat, quam eruditorum Hominum Societates, in quibus mutuis officiis ita certaretur, ut ipſorum alter alteri facem praeferre, alter praeſidiis alium inſtruere; omnes demum conſiliis, ſtudiis, atque ſuffragiis una coniunctis de argumentis illis, quae differenda, vel explicanda contigerint, decernere viderentur. Id oculis certe veſtris, CLARISSIMI VIRI, atque animo obverſabatur, dum eximiam SOCIETATEM hanc inſtituere voluiſtis, quae MVTVIS OFFICIIS, veluti charactere quodam, ac teſſera, diſtingueretur; quod nimirum in illa Academicorum quilibet in colligendis, explorandis, illuſtrandiſque omnigenae eruditionis praeſidiis verſaretur;

ut

ut quemadmodum nempe praeclare ille dixerat, quod ἡ χάρις χάριν φέρει; (1) ita quoque cognitio una cognitionem aliam pareret, praesidium unum alteri nobiliorique praesidio adiungeretur. Quam vero feliciter, & abunde spem hanc impleverit SOCIETAS VESTRA, adeoque Cl. Viri Equitis Ioannis Hieronymi PACTII consilio, votis, & amori responderit, qui Societatem ipsam suis in Aedibus instituit, assidue fovit, aluit, omnique praesidiorum genere liberaliter instruxit, perspicue satis ostendunt eximiae Dissertationes illae, quae veluti primum industriae, studiique vestri specimen Imperatoris Caesaris FRANCISCI I. auspiciis, tantoque Eruditorum plausu nuperrime prodiere. Sed longe tamen uberius, ac illustrius ostendere profecto poterunt innumerae Observationes, quaeque in privatis, publicisque conventibus Academicorum oculis exponuntur, quae iam inde a prima Societatis origine, in Commentarios relatae, certasque veluti in Classes distributae, uberrimum quemdam Eruditionis thesaurum continent. Quidquid enim ad patriae Civitatis, vel Etruriae Historiam, aut singula Antiquitatis genera illustranda conferre potest, undique conquisitum, & accuratissime expressum describitis: Numismata, signa, sigilla, veteres lapides, aut nuper in lucem erutos, aut oblivione pridem tenebrisque obsitos, omnem denique cum sacrae, tum profanae Antiquitatis memoriam ab interitu vindicatis; ut haec immensa veterum eiusmodi Monimentorum seges non modo Civibus, sed Exteris etiam, qui spartam istam adornandam susceperint, praesidio esse possit. Hinc optimo maximoque iure intelligimus quantum splendoris, ac ornamenti florentissimae Civitati nostrae bonarum artium, ac doctrinarum omnium altrici per Vos accesserit: ut quemadmodum nempe in celeberrimis Academiis aliis de Etruscae linguae nitore, & castitate, de Poesis, ac Eloquentiae gloria, de liberalibus etiam disciplinis, atque artibus agebatur; ita quoque in SOCIETATE VESTRA omnigenae Antiquitatis studia mutuis Academicorum officiis, atque laboribus illustrata florerent. Id vero facilius a Vobis perfici profecto poterit, quod Societatem hanc vestram felicibus adeo auspiciis praeclarisque legibus institutam non patriae, vel Etruriae, vel Italiae finibus circumscribi, sed exteris etiam Viris ingenio doctrinaque conspicuis ita patere voluistis, ut illi quoque in Coetum vestrum adlecti, eodemque prorsus Antiquitatis illustrandae amore incensi, quidquid ubique, vel memoria, vel observatione dignum occurreret, Vobis communicarent, atque exemplo vestro incitati in augendam veterum monimentorum cognitionem sedulo incumberent. Quo certe loco praeclare de patria, de pulcherrimo hoc eruditionis genere, ac de Florentinis etiam ACADEMIAE COLVMBARIAE Sociis meritos esse conspicimus non paucos ingenio, dignitate, atque eruditione praestantes Viros, qui in Coetum vestrum adscripti, quum prima Academiae vestrae studia, atque instituta merito suspexissent, simulque eximio Antiquitatis explicandae studio excellerent, Societatem aliam vestrae similem Panormi excitarunt, quam datis nuperrime ad Vos literis veluti *primam Florentinae Societatis Coloniam* habendam esse ingenue profitentur. Itaque praeclaris Academiae vestrae institutis, amori quoque, ac benevolentiae in me vestrae deesse ego videar, si in Coetum vestrum humanitate, suffragioque vestro cooptatus, aliquo observantiae studiique genere par pari referre, vel memorem certe gratumque animum testari non satagam. Quandoquidem vero splendidius aliud, & accuratius voluntatis huius erga Vos meae monimentum exstare modo non poterat, illud idem Laconicum Marmor, cuius apographum a Vobis accepi, curante Collega vestro Cl. V. Antonio Francisco Gorio, vestrae gloriae amplificandae, bonique litterariae Reipublicae augendi flagrantissimo, brevioribus quibusdam notis illustratum Vobis offero, consecroque: ratus eiusmodi muneris, ac studii genus eo Vobis gratius futurum, quod plurima neque iniucunda, neque a studiis vestris aliena complectatur; praesertim vero quod a Vobis ipsis acceptum, ad Vos iterum novo fortasse cultu decoratum revertatur.

II. Dum Christianissimi Galliarum Regis auspicio, atque imperio Cl. Four-

(1) Sophocl. in Oedip. Colon. ver. 1242.

montius anno MDCCXXIX. & MDCCXXX. varias Orientis Vrbes inviſeret, ut quidquid in illis eruditae Antiquitati illuſtrandae reperiretur, accuratiſſime exploraret, Spartam quoque, quae temere cum *Miſithra* confundi ſolet, adivit; eiuſque ſitum, Cyriaco aliiſque Scriptoribus hactenus incompertum, Pauſania duce, perſpicue deprehendit. Celebre in illa Lycurgi Templum, Minervae aliorumque Deorum Aedes, Regum Sepulchra, admirabile Theatrum, magnifica id genus alia florentiſſimae olim Vrbis Aedificia obſervavit; quae temporis tamen iniuria, barbaraeque gentis furore diruta, diſiecta, miſeroque fato fere ſepulta iacebant. Tercentas ibi Inſcriptiones Marmoribus inſculptas invenit, ex quibus integra fere Regum, Ephororum, Nomophylacum, aliorumque Magiſtratuum ſeries contexi poſſit. Lycurgi Sacerdotes in aliis, in aliis Agoranomi, & Plataniſtae recenſentur: Pſephiſmata, vel decreta publica, Agidiſque leges, ſepulcrales Regum tituli, Iamidarum monimenta, aliaque innumera ſubinde occurrebant, quae Vir Cl. diligentiſſime explorata deſcripſit: ex quibus incredibilem fere ſplendorem in Laconicis rebus explicandis oriri poſſe, Fourmontius ipſe teſtatur, ubi Regiae Pariſienſis Academiae Sociis Itineris huius hiſtoriam ubereſque fructus expoſuit. (1) Ex plurimis autem Marmoribus, & Epigraphis, quas accuratiſſime idem Fourmontius exſcripſit, haec una, quod noverim ad *marmoream baſim Spartae* poſita, ex ipſius autographo excerpta, primum Cortonam ad Socios Etruſcos, mox per Cl. Sellarium I. C. Florentiam ad Socios Columbarios tranſmiſsa fuit, quam ſervato verſuum ordine, & characterum forma, ſubiicio, ut latina interpretatione ſimulque variis adnotationibus illuſtretur.

Η ΠΟΛΙΣ	*Civitas*
Π ΑΙΛ ΑΛΚΑΝΔΡΙΔΑΝ ΔΑMRA	*Publium Aelium Alcandridam Damocra-*
ΤΙΔΑ ΑΡΧΙΕΡΕΑ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ	*tidae* filium. *Pontificem maximum Auguſti.*
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ ΚΑΙ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ	*amantem Caeſaris. & amantem Patriae*
Β ΠΕΡΙΟΔΟΝΙΚΗΝ ΑΡΙΣΤΟ-	*bis Periodonicam. optimum*
ΕΛΛΗΝΩΝ ΠΡΕΣΒΥΝ ΒΙΔΕ	*Graecorum. ſeniorem Bidiae-*
ΩΝ ΟΙ ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΕΣ ΜΑΡ	*orum honorat. in magiſtratu Collegae Marcus*
ΑΥΡ ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ ΑΥΡ ΑΡΙ	*Aurelius Agatocles. Aurelius Ari-*
ΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ΗΡΑΚΛΑ ΑΙΛ	*ſtocrates Heracleae* filius. *Aelius*
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΣ ΑΥΡ ΕΥΤΥΧΙ	*Apollonius. Aurelius Eutichi-*
ΩΝ ΦΙΛΟΚΡΑΤΟΥΣ ΑΥΡ ΑΡ	*on Philocratis* filius. *Aurelius Ar-*
ΤΕΜΙΔΩΡΟΣ ΛΥΚΟΥ ΤΗΣ ΤΕ	*temidorus Lyci* filius *eius tum*
ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΑΥΤΟΥ	*in Patriam*
ΕΥΝΟΙΑΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ	*benevolentiae cauſſa. tum*
ΤΗΣ ΕΙΣ ΑΥΤΟΥΣ ΤΙΜΗΣ ΚΑΙ	*in ipſos obſervantiae. &*
ΦΙΛΟΦΡΟΣΥΝΗΣ	*amicitiae.* poſuerunt.

In ſiniſtro latere eiuſdem baſis

ΤΙΒ ΚΛ ΣΩΦΡΟΝ ΒΩΜΟΝΙ	*Tiberius Claudius Sophron Bomoni-*
ΚΙΣ ΣΥΝΕΦΗΡΟΣ ΙΟΙ	*ca* iam *Ephebus una cum Publio*
ΑΙ ΔΑΜΟΚΡΑΤΙΔΑ ΤΟΥ ΑΛ	*Aelio Damocratida* filio *Al-*
ΚΑΝΔΡΙΔΑ ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ	*candridae Pontificis maximi*
ΤΟΥ ΣΕΒ ΚΑΙ ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ	*Auguſti. & Divorum*
ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΑΥΤΟΥ	*Progenitorum eius.*
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟ	*amantis Caeſaris & amantis*
ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΑΙΟΝΙΟΥ ΑΓΟ	*Patriae. perpetui Ago-*
ΡΑΝΟΜ ΠΛΕΙΣΤΟΝ ΕΙΚΥ ΙΑΙ	*ranomi. ſaepius Victoris ad-*
ΡΑΔΟ ΞΥ ΚΑΙ ΑΡΙΣΤΥ Ε. Λ	*mirabilis. & optimi Greco-*
ΝΩΣ ΣΥΝΔΙΚΟΣ ΚΑΙ ΔΑΜ	*rum*; nunc vero *Syndicus. & publicus*
ΣΙΟΜΑΣ ΤΗΣ ΕΠΙ ΠΑΤΡΟ	*Inquiſitor ſub Patro-*
ΝΟΣ ΠΑΤΡΙΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΑΜΟΥ	*ne Patridici* filio *Eudami* nepote
ΕΞ ΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΕΙΩΝ.	*Praeſes.* ſive Enarrator. *Lycurgiorum.*

At-

(1) Hiſtor. Acad. Inſcrip. Tom. IV. pag. 538.

Atque, ut ab ipſo Marmoris titulo exordiar, voces illae Η ΠΟΛΙΣ, quae in pluribus Monimentis aliis occurrunt, ſeptemque Marmoribus, quae Spartae Cyriacus exſcripſerat, praefixae conſpiciuntur, id unum ſignificant, quod Marmor, ac Monimentum illud *Civitatis decreto*, ſive *permiſſu* excitatum fuit. Siquidem pecuniae vis, & impenſa, quae ſtatuae, vel titulo erigendo neceſſaria fuerat, non ex publico Civitatis aerario, quod in pluribus tamen aliis factum conſpicitur; ſed ex privato potius civis alicuius conſenſu deprompta videtur. Hinc in Marmoribus aliis a Cyriaco laudatis, ubique Civis ille memoratur, qui impenſam ſuſcepit; nulluſque dubito quin Marmoris huius erigendi curam, ſumptumque ſuſceperit, una cum P. Aelii Collegis in ipſo Marmore recenſitis, *Tiberius Claudius*, qui in ſiniſtro Marmoris eiuſdem latere nominatur: & quemadmodum titulos alios, aut ab amico, aut ab uxore, aut a nepote, aut a Collegis excitatos eſſe conſpicimus; ita quoque *Publio Aelio Alcandridae* ea de cauſſa titulus iſte a *Tiberio Claudio* poſitus ſit, quod is cum Damocratida Alcandridae filio Ephebus fuerit; ipſoque Alcandrida *Bidiaei* munus obeunte, legitimum Epheborum tempus exegerit. Ex pluribus autem patriae magiſtratibus, quos Alcandridas geſſiſſe dicitur, quibuſque rite peractis, ſtatuae, titulique honorem meritus videtur, principe in loco memoratur, quod ΑΡΧΙΕΡΕΥΣ ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΤΟΥ *Pontifex Maximus Auguſti* fuerit. Itaque hoc etiam illuſtri teſtimonio, & exemplo confirmatur, quod Auguſtis ipſis, eorumque Gentilibus Sacerdotes, divinique cultus apud Graecos inſtituti, vel conſecrati iam fuerant. Sic in eximio Sponii (1) Marmore Herodes Marathonius Ἀρχιερεὺς τῶν Σεβαςῶν *Pontifex Maximus Auguſtorum* vocatur; Tiberius Claudius in alio apud Cl. Muratorium (2) Ἀρχιερεὺς Ἀντωνίας Σεβαςῆς: *Pontifex Maximus Antoniae Auguſtae* dicitur; atque, ut exemplis aliis abſtineam, in pulcherrimo Athenienſi Marmore, quod ex Montfauconio (3) in Faſtis Atticis (4) opportune iam protuli, Zeno Menneae filius Phlyeus Eponymus Athenienſium *Archon*, ſimulque *Druſi Conſulis Sacerdos* vocatur. Quamvis enim Sponius (5) in Marmoris initio legerit: Ἄρχοντος καὶ ἱερέως Δρύσου Γ΄πάτου; adeoque reddendum putaverit: *Archonte, & Sacerdote Druſo Conſule*; perinde quaſi Druſus ipſe non modo Romanorum *Conſul*, ſed etiam Athenienſium *Archon*, & *Sacerdos* fuerit; perſpicue tamen in Marmore, quod adhuc Pariſiis ſupereſt, atque accuratiſſime a Montfauconio exhibetur, legitur: Ἄρχων καὶ ἱερεὺς Δρύσου Ζήνων Μεννέου Φλυεὺς *Archon, & Sacerdos Druſi Conſulis Zeno Meneae Phlyeus*; neque *Druſo Conſule* hic reddi poterit, ut Montfauconius ipſe putavit; quum Athenienſes non Conſulum Romanorum, ſed Eponymorum potius Archontum nominibus annos exprimere, vel deſignare conſueverint; nec Zeno ille, qui Archontis Eponymi munere fungebatur, ſacerdotium aliud geſſiſſe videatur, quam Druſi, qui Tiberii Auguſti filius erat; adeoque facile hoc honoris genere ab Athenienſibus exornari potuerat. Sed neque *Auguſti* ſolum, ut in ſuperioribus exemplis apparet, eius nempe, qui tunc temporis Imperio praeerat, ſed etiam ΤΩΝ ΘΕΙΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΑΥΤΟΥ *Divorum ipſius Progenitorum* Sacerdos in Spartano hoc Marmore Alcandridas vocatur: quod nimirum Auguſto ipſi, eiuſque Maioribus apud Spartanos unus idemque cultus tributus eſſet; quum inter Divos relati forent; adeoque a Graecis uſitato ΘΕΙΩΝ *Divorum* nomine appellarentur. Itaque, quum Alcandridas Auguſtorum Sacerdotio apud Spartanos, ut videtur, inſtituto fungeretur, ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ *amantem Caeſaris*, quemadmodum etiam ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ *Amantem Patriae* ipſum appellatum hic eſſe conſpicimus; idemque laudis, ac praeconii genus in ſiniſtro quoque Marmoris latere, vel poſtrema Inſcriptionis parte exprimitur; in qua iterum Alcandridae nomen veluti Φιλοκαίσαρος, καὶ φιλοπάτριδος *amantis Caeſaris, & amantis Patriae* occurrit.

III. Auguſtorum Sacerdotio, eximioque in Caeſarem, ac Patriam amori novum aliud Alcandridae decus additur; quod ille nimirum Β̄ ΠΕΡΙΟΔΟΝΙΚΗΣ, *bis*

(1) Pop. Attic. pag. 220. (2) Pag. 551. n. 1. (3) Palaeogr. pag. 148. (4) Tom. II. pag. 154. (5) Popul. Attic. pag. 106.

bis Periodoaica fuerit. Etenim character ille, vel nota $\overline{B}$, quae non ad Φιλόπατριν, ſed Περιοδονίκην, certiſſime referri debet, δὶς *bis* ſignificat; adeoque exprimit Alcandridam ſemel iterumque in *Periodo* victorem, adeoque *bis Periodonicam* fuiſſe. Quid vero *Periodi*, & *Periodonicae* nomine intelligatur, in *Agoniſticis Diſſertationibus* (1) opportune iam monui; quod nimirum in *Gymnicis Certaminibus*, ut Feſtus ait, *Peribodon viciſſe dicitur, qui Pythia, Iſthmia, Nemea, Olympia vicit, a circumitu eorum Spectaculorum*. Hinc *Periodonicae* nomen ſaepiſſime in Scriptoribus, & in Marmoribus obſervatur, quorum teſtimonia ibi protuli; quemadmodum in contexenda *Hieronicarum* ſerie, eorum nempe, qui in celeberrimis quatuor Graeciae Ludis victoriam obtinuerant, ſingula *Periodonicarum* nomina accurate recenſui; quibus eodem ipſo iure *P. Aelium Alcandridam*, cuius nomen, atque cognitio ex hoc uno Marmore repente nobis affulſit, adiungendum eſſe putaverim. Illud tamen obſervari maxime velim, quod in quatuor illis Graeciae Ludis victoriae gloria non Athletis ſolum, qui curſu, lacertorum viribus, corporiſque robore certarent; ſed iis etiam concedebatur, qui cantu, cithara, aliiſque certaminum generibus excellere videbantur; quemadmodum certe Herodorus Megarenſis viciſſe dicitur cantu: ἐπὶ περίοδον *in periodo*. (2) Itaque, ſi cui fortaſſe mirum, atque abſurdum videatur, quod Alcandridas iſte, qui Auguſti Sacerdotio, aliiſque pacis muneribus Spartae tunc fungebatur, Athletarum more, pugilatu, pancratio, curſu aliiſque id genus certaminum generibus palmam retulerit; is facile ſuſpicari poterit Alcandridam mitioribus aliis certaminibus, cantu nimirum, aut cithara contendiſſe, atque in iis victoriam reportaſſe: niſi fortaſſe potius exiſtimet Alcandridam ideo victorem hic appellari, quod equos, & quadrigas ad Ludos miſerit; adeoque Hieronis, Alcibiadis, aliorumque inſtar, victoris nomen obtinuerit. Illud etiam hic opportune obſervari poterit, quod Alcandridae in ſuperiori quidem Marmoris parte ΠΕΡΙΟΔΟΝΙΚΟΥ *Periodonicae*; in altera vero, ſive ſiniſtra, ΠΛΕΙΣΤΟΝΕΙΚΟΥ *Pliſtonicae*, hoc eſt *ſaepius-victoris* nomen tribuitur: quemadmodum prorſus in Muratoriano Marmore mox proferendo, Alcandridae ipſi ΠΛΕΙΣΤΟΝΙΚΟΥ titulus, atque honor conceſſus conſpicitur; ſimulque ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ *Paradoxi*, vel *admirabilis* titulo is decoratur: cuiuſmodi nomen Athletis conceſſum in Athleticis monimentis aliis occurrit, accurateque a Falconerio, aliiſque Marmorum Interpretibus explicatur. Ceterum, licet *Periodonicae*, vel *Pliſtonicae* nomen, & gloria quaecumque illa fuerit, maxima apud Graecos haberetur; longe tamen gravior nobiliorque titulus ille cenſeri debet, qui mox in Marmore memoratur, quod ſcilicet Alcandridas *Graecorum optimus* appellatur. Quamvis enim ultima vocis litera extrita ſit, adeoque in Marmore ΑΡΙΣΤΟ.. legatur, perſpicue tamen legi, ſupplerique debet ΑΡΙΣΤΟΝ; cum preſertim in 26. verſu nitide diſerteque legatur ΑΡΙΣΤΟΥ: ſicuti viciſſim in hoc ipſo verſu, ubi depravate nunc legitur: Ε. ΛΝΩΣ ſuperioris verſus praeſidio reſtituti facile poterit ΕΛΛΗΝΩΣ, niſi fortaſſe malis ΕΛΛΗΝΩΝ.

IV. Eiuſmodi vero Alcandridae munera, ac dignitates non in principe ſolum, nobiliorique Marmoris facie; ſed etiam in ſiniſtro eiuſdem latere, iiſdem fere formulis vocibuſque exprimuntur; niſi quod in ſiniſtra Marmoris parte, ceteris muneribus in patria ſuſceptis, hoc etiam adiicitur, quod ille ΑΙΩΝΙΟΥ ΑΓΟΡΑΝ̄ dignitatem obtinuit. Quandoquidem vero contracta voce vel Nota ΑΓΟΡΑΝ̄ nihil aliud, quam ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥ, intelligi exponique debet, *Agoranomi* dignitas, ac Magiſtratus ceteris Laconum muneribus adiungi debet; quamvis illud nullibi, quod noverim, in Marmoribus, atque Scriptoribus obſervetur; ſed nunc primum ex hoc ipſo Marmore repente nobis affulgeat. Quinetiam Heſychius Aediles, aut Praefectos illos, qui Foro, rebuſque venalibus Spartae praeerant, a Laconibus non *Agoranomos*; ſed peculiari potius patriaque voce *Empeloros* appellatos eſſe teſtatur: Ε῎μπέλωρος, Α᾽γορανόμος. Λάκωνες *Em-*

(1) Pag. 100. (1) Athen. Lib. X. c. 3. & Pollux Lib. IV. ſegm. 89. 90.

Empelorus. Ita *Agoranomus* vocabatur apud *Lacones*: quod nimirum *Empelori* munus, ac dignitas apud Lacones eadem foret, quae Athenis, alibique clariori *Agoranomi* nomine vocabatur. Itaque Marmoris huius praesidio coniicere, vel suspicari nos possumus, quod antiquioribus quidem temporibus adhuc incolumi Spartanae reipublicae forma, iisque moribus, ac institutis, quibus a Licurgo ornata fuerat, adhuc vigentibus, Magistratus illi, qui Foro praeerant, *Empelori* nomine vocarentur, illudque nomen in Scriptoribus observatum Hesychius expresserit. Romanis autem Spartae imperantibus, veterique Magistratum facie mirifice perturbata, novum quoque nomen a Graecis aliis usitatum irrepserit; adeoque non amplius *Empelori*, sed *Agoranomi* dicerentur. At fieri fortasse etiam potuit, ut *Empelori* dignitas ab *Agaranomi* dignitate distincta foret; adeoque Spartae non *Empelori* solum, sed *Agoranomi* quoque semper exstiterint. Certe apud Cretenses, qui leges, ac instituta plurima cum Spartanis ipsis communia habuerunt, eademque tenacius conservarunt, *Agaranomi* dignitas habebatur, ut ex Gortynio Marmore (1) ostendi potest, in quo legitur:

ΠΟΥΒΛΙΟΝ . ΣΕΠΤΙΜΙΟΝ	*Publium Septimium*
ΓΕΤΑΜ . ΤΑΜΙΑΝ . ΚΑΙ	*Getam Quaestorem, &*
ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΙΓΟΝ	*Propraetorem*
ΚΡΗΤΗΣ . ΚΑΙ . ΚΙΡΗ	*Cretae, & Cyrenes*
ΝΗΣ . ΑΝΤΟΝΙΟΣ . ΠΑΡ	*Antonius Parae-*
ΑΙΒΑΤΗΣ . ΚΑΙ . ΤΕΤΤ	*bata, & Tet-*
ΙΟΣ . ΜΑΚΕΡ . ΚΑΙ . ΤΕΙ	*tius Macer, & Ti-*
ΜΑΓΕΝΗΣ . ΣΟΛΩ	*magenes Solon*
Ν . ΟΙ . ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΙ . ΤΟΝ	*Agoranomi*
ΦΙΛΟΝ	*Amicum* (hoc monumento honorant)

Ita quoque in Litto, quae Cretensis Insulae urbis fuit, *Agoranomus* eligebatur, ut in Gruteri Marmore (2) conspicitur, quo Τ . Φ . ΛΕΟΝΤΙΟΥ . ΥΙΟΝ . ΚΥΡΕΙΝΑ . ΑΚΕΣΤΙΜΟΝ . ΠΡΩΤΟΚΟΣΜΟΝ . Β̄ . ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΝ . Β̄ . ΞΥΣΤΑΡΧΗΝ . ΙΕΡΟΥ . ΑΓΩΝΟΣ ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΙΚΟΝ . ΤΟΥ . ΚΟΙΝΟΥ . ΤΩΝ . ΚΡΗΤΩΝ . . . . Τ . Φ . ΧΑΡΜΑΤΙΩΝ . ΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ . ΠΑΤΡΩΝΑ: *Titum Flavium Leontii* filium *Quirina Aceſtimum Protocoſmum ſecundo, Agoranomum ſecundo, Xiſtarcham ſacri Agonis quinquennalis Communis Cretenſium . . . . Titus Flavius Charmation ſuum Patronum* honoravit. Quocumque tamen tempore haec *Agoranomi* dignitas apud Cretenses, & Laconas etiam instituta credatur, cum in Gortynio Marmore tres Agoranomi memorentur, exinde facile inferri poterit Spartae quoque non unicum, sed plures potius, totidemque fere Agoranomos quotannis eligi consuevisse; quamvis Cragius Lib. II. c. 8. de *Empeloris* ipsis accurate differens, ingenue testetur obscurum, ac incertum esse quot fuerint Empelori apud Lacedaemonios; quum Plato tamen quinarium Agoranomorum numerum in sua Republica constituendum esse decreverit: (3) quo certe loco Platonem non Lacedaemoniorum, sed Athenienſium potius morem rexpexisse putaverim, apud quos Agoranomi quinque in Piraeeo, totidemque in Vrbe sortito duci, vel designari consueverant, ut ex Harpocratione erudimur. Quandoquidem vero Alcandrides tum in nostro, tum etiam in Muratoriano Marmore Α'ιώνιος Α'γορανόμος *perpetuus Agoranomus* appellatur; perspicue apparet Agoranomos alios Lacedaemone certo quodam temporis spatio imperasse, & facile quotannis mutari consuevisse: quemadmodum prorsus Gymnasiarchas etiam definito solum temporis spatio hoc munere perfunctos esse Cyriaci Marmor ostendit in quo legitur: (4)

(1) Gruter. pag. 1099. n. 7. (2) Pag. 1094. n. 5. (3) De Legib. VI. (4) Pag. 38. n. 248. & Murator. pag. 560. n. 4.

Η ΠΟΛΙΣ
ΣΕΚ. ΠΟΜ. ΣΠΑΤΑΛΟΝ. ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ
ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΑ. ΚΑΙ. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΝ
ΤΟΝ ΔΙΣ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ. ΚΑΙ
ΠΑΤΡΟΝΟΜΟΝ. ΚΑΙ, ΑΙΩΝΙΟΝ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ

Civitas
Secundum. Pomponium. Spatalum. Agatoclis filium
Amantem Caesaris. & amantem Patriae
bis Gymnasiarcham. &
Patronomum. & perpetuum Gymnasiarcham.

In alio quoque Cyriaci eiusdem Marmore (1) *perpetui Gymnasiarchae* mentio reperitur, simulque *trinus* eiusmodi Gymnasiarcharum apud Spartanos numerus hactenus incognitus demonstratur:

Η ΠΟΛΙΣ
Μ. ΑΥΡΗΛΙΟΝ. ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗ. ΔΑΜΑΙΝΕΤΟΥ. ΙΕΡΕΑ. ΚΑΤΑ. ΓΕΝΟΣ
ΑΠΟ. ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ. ΜΗ. ΑΠΟ. ΔΙΟΣΚΟΥΡΩΝ. ΜΔ. ΑΙΩΝΙΟΝ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ
ΜΕΤΑ. ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ. ΚΑΙ. ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ. ΚΑΙ. ΠΟΛΙΤΗΝ. κ.τ.λ.

Civitas
M. Aurelium. Aristocratem. Damaeneti filium *Sacerdotio gentilitio fungentem*
ab Hercule XLVIII. a Dioscuris XLIV. perpetuum Gymnasiarcham
cum Dionysio, & Aristotele, & civem &c.

moxque in extrema Marmoris parte cives alii recensentur, qui Πρόξαντες ἐν Γυμνασίῳ *Praefecti Gymnasio* nominantur, titulumque Aristocrati amicitiae causſa dedicasse dicuntur.

V. Ceteris demum Alcandridae laudibus, & honoribus hic etiam postremo loco accensetur, quod ille ΠΡΕΣΒΥΣ ΒΙΔΕΩΝ fuerit. Cui quidem muneri, ac dignitati accuratius exponendae illud in primis observari facile poterit, quod in ipso Marmore ΒΕΙΔΙΩΝ, sive potius ΒΕΙΔΙΑΙΩΝ rescribi debet. Siquidem Magistratus illi, vel Cives, qui moderandis, dirigendisque Epheborum moribus, & exercitationibus a Lycurgo instituti fuerant, ab Eustathio, & Pausania quoque Βειδιαῖοι *Bidiaei* appellantur. Itaque componendis Epheborum moribus, & controversiis, quae inter illos obortae forent, dirimendis, *Bidiaei* praeerant; eoque nomine, ut optime Cragius observavit, suum & ipsi tribunal curiamque Foro proximam habuere: τῶν Ε'φόρων, καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βειδιαίων ἀρχεῖα ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: (2) *Ephororum, & Nomophylacum, & eorum, qui Bidiaei appellantur, tribunalia* supra *Forum sunt*. Eiusmodi vero gymnicae Epheborum exercitationes tum in Χορῷ *Choro*, tum in Δρόμῳ *Dromo*, loco nimirum cursibus opportuno; tum in Ε'φεβαίῳ *Ephebaeo*; praefertim vero ἐν τῷ Πλαταν ισᾷ *Platanista*, loco scilicet platanis ubique consitis ornato, peragi consueverant, ut fuse, accurateque describit Pausanias; (3) adeoque *Bidiaei* τὰ ἐπὶ τῷ Πλατάνισᾷ καλούμενα, καὶ ἄλλως τῶν Ε'φήβων ἀγῶνας τιθέναι καθέστηκεν: *iis, quae in Plataneto fiunt*, adeoque *Platanista vocantur, & aliis Epheborum certaminibus praesunt*. (4) Ita vero Pausanias ipse Bidiaeos Ephoris quorum dignitas Lacedaemone maxima, & suprema fuerat, coniungit, ut Ephoros, *quinque*, totidemque prorsus Bidiaeos etiam fuisse dixerit: τοῖς δὲ Ε'φόροις, καὶ Βιδιαίοις πέντε ἀριθμὸν ἑκατέροις ἔσι: *Ephori, & Bidiaei quini numero utrique*. Itaque, licet in nostro Marmore *Bidiaei* nomen vitiatum sit; nullus tamen ambigendi locus supererit, quin Alcandridas hoc Bidiaei munere perfunctus fuerit; adeoque ceteri, qui mox in Marmore recensentur, atque οἱ συνάρχοντες *in Magistratu collegae* vocantur, eodem ipso Bidiaei munere sint decorati; quemadmodum prorsus in alio Mar-

mo-

(1) Pag. 38. num. 249. & Murator. pag. 610. n. 2. (2) Pausan. Lacon. c. 11. (3) Ibi c. 14. (4) Ibi c. 11.

more mox proferendo οἱ Συνάρχοντες τῆς Πατρονομίας *Collegae Patronomi* memorantur. Ea vero de cauſſa Alcandridam ΠΡΕΣΒΥΝ ΒΙΔΙΑΙΩΝ *Seniorem Bidiaeorum* in Marmore vocatum eſſe putaverim, quod inter Bidiaeos ipſos vel ordine primus, vel natu maior, vel in obeundo munere antiquior eſſet; ſicuti in alio Marmore ΠΡΕΣΒΥΣ ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΩΝ *Senior Nomophylacum* vocatur. Ac certe quidem ex pluribus, qui uno eodemque Magiſtratu, vel munere fungebantur, eum honoratiorem, aliorumque veluti principem, haberi conſueviſſe ex Xenophonte (1) deduci poteſt, qui inter *Hippagretas* natu maximi, ſenioriſque praecipuam rationem habitam eſſe teſtatur: ἢ τὸν πρεσβύτατον τῶν Ἱππαγρετῶν κέλευέ σοι ξύμπεμψαι ἓξ ἢ ἑπτὰ, οἳ ἂν τύχωσι παρόντες: *maximo natu Hippagretarum manda, ut tecum mittat ſex, aut ſeptem, qui forte aderunt*. Quandoquidem vero Pauſanias nitide, diſerteque teſtatur Bidiaeos Spartae, Ephororum inſtar, *quinque* ſolum eligi conſueviſſe; & Συνάρχοντες *Collegae* illi, qui in Marmore recenſentur, *quinarium* numerum explent; qui fieri unquam poterit, ut Alcandridas ipſe una cum illis, veluti Collegis, *Bidiaei* munus obiverit, niſi *ſenarius* Spartae Bidiaeorum numerus admittatur? Controverſiae huic, aut difficultati dirimendae ſuſpicari facile poſſumus, quod ita Marmor intelligi, exponique debeat, ut quinque Cives illi, qui Συνάρχοντες vocantur, Bidiaei munere tunc temporis fungerentur, quo titulus Alcandridae poſitus, & honores, exacto iam Magiſtratus tempore, decreti fuerunt: Alcandridas autem eo Magiſtratu iampridem exceſſerit; eaque ratione, vel ſenſu Πρέσβυς Βιδιαίων *Senior Bidiaeorum* in Marmore nominetur, quo apud Romanos ille *Ex-Conſul*, *Ex-Praefectus &c.* vocari conſueverat, qui iis muneribus perfunctus eſſet. Fieri etiam poteſt ut Alcandridae temporibus, quibus antiquior Spartanae Reipublicae forma plurimum variata fuerat, Bidiaei non *quinque*, ſed potius *ſex* eligerentur; aut veteri quinque Bidiaeorum numero, quem Lycurgus inſtituerat, novus alius, veluti primus aliorumque Praeſes, adiungeretur, qui proinde *Bidiaeorum Senior*, atque nobilior appellaretur: quo plane fieret eiuſmodi Marmor poſt Pauſaniae aetatem, quo ſuperſtite adhuc *quinarius* Spartae Bidiaeorum numerus habebatur, excitatum fuiſſe. Poſterior haec explicatio facile Inſcriptionis alterius exemplo confirmari fortaſſe poterit, quam Cyriacus Lacedaemone ad marmoreas Caſtoris, & Pollucis ſtatuas invenit (2):

ΘΕΟΙΣ
ΣΩΤΗΡΣΙ . ΔΙΟΣΚΟΡΟΙΣ
ΓΕΡΟΝΤΕΣ · ΕΠΙ . ΤΟΤ . ΜΕ . ΠΡΑΤΟΛΑΟΥ · ΤΟΥ . ΔΕΞΙΜΑΧΟΥ . ΩΝ
ΠΡΕΣΒΙΣ . ΝΕΙΚΟΚΡΑΤΕΣ · ΣΕΙΜΗΔΕΙΚ . ΓΕΡΟΝΤΕΥΣΑΣ · Δ · ΠΡΕΣΒΕΥΣΑΣ . ΓΒ

Diis Servatoribus Dioſcuris
Senes ſub Tot. me Pratolao Deximachi filio:
quorum Senior eſt *Nicocrates Simedicae* filius
Senis munere perfunctus quater, *Senioris* autem *ter*

Perſpicue hic apparet *Gerontes*, aut *Senes*, ex quibus ampliſſimus, Spartaeque honoratiſſimus ordo, ſive Senatus componebatur, ſtatuas illas Dioſcuris ſub Pratolao Deximachi filio Ephori, ut videtur, aut alterius Eponymi magiſtratus munere fungente dedicaſſe, dum Nicocrates Simedicae filius Gerontum ipſorum *Senior* eſſet, eodemque *ſenioris* honore iam *tertium* fungeretur; quemadmodum *Gerontis* munus *quarta* iam vice obibat. Itaque, ſicuti Nicocrates ille, qui Gerontum Πρέσβυς *ſenior* hic appellatur, ceteris Senibus, qui titulum ſtatuaſque dicaverant, certiſſime adiungi debet; ita quoque vix dubito quin Alcandridas, qui in noſtro Marmore Πρέσβυς Βιδιαίων *Senior Bidiaeorum* vocatur, ceteris *quinque* Synarchontibus, ſive Collegis in ipſo Marmore nominatis, ſit accenſendus, adeoque *ſenarius* Bidiaeorum numerus admitti debeat.

(1) Rerum Graec. Lib. III. pag. 290. (2) Pag. 40. n. 257. Murat. pag. 401. num. 4.

VI. At neque ſolum inter *Bidiaeos*, ſed etiam inter *Nomophylaces*, hoc ipſo Πρέσβεως *ſenioris* munere Alcandridas ille perfunctus fuit; ut ex alio Cyriaci (1) Marmore oſtendi poteſt, quod ea de cauſſa libentius hic proferam, ut cetera ſuperius expoſita confirmentur; & Cyriaci fides in exſcribendis Marmoribus, quae pluribus ſuſpecta eſſe ſolet, opportune oſtendatur: cum eadem prorſus Civium, & Magiſtratuum nomina in Cyriaci Marmore memorentur, quae in noſtro quoque Fourmontii Marmore conſpiciuntur. Itaque Cyriacus inſcriptiones aliquot Lacedaemone *ad egregiam Gymnaſiorum ſcenam* exſcribens, hanc etiam *ad marmoream baſim* invenit:

Η ΠΟΛΙΣ
Μ. ΑΙΛΙΟΝ. ΛΕΟΝΤΑΝ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΝ. ΤΑΤΕ. ΑΛΛΑ. ΚΑΛΩΣ
ΠΟΛΙΤΕΥΣΑΜΕΝΟΝ. ΚΑΙ. ΜΑΛΙΣΤΑ. ΤΗΝ. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΙΑΝ. ΦΙΛΟΤΙΜΩΣ
ΚΑΙ. ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΩΣ. ΕΚΤΕΛΟΥΝΤΑ. ΚΑΙ. ΤΗΣ. ΑΛΛΗΣ. ΑΡΕΤΗΣ. ΧΑΡΙΝ
ΠΡΟΣΔΗΞΑΜΕΝΟΥ. ΤΟ. ΑΝΑΛΩΜΑ. ΠΟΠΛΙΟΥ. ΑΙΛΙΟΥ. ΔΑΜΟΚΡΑΤΙΔΑ. ΤΟΥ
ΑΛΚΑΝΔΡΙΔΑ. ΑΡΧΙΕΡΕΩΣ. ΤΟΥ. ΣΕΒΑΣΤΟΥ. ΚΑΙ. ΤΩΝ. ΘΕΙΩΝ. ΠΡΟΓΟΝΩΝ
ΑΥΤΟΥ. ΦΙΛΟΚΑΙΣΑΡΟΣ. ΚΑΙ. ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΔΟΣ. ΑΙΩΝΙΟΥ. ΑΓΟΡΑΝΟΜΟΥ
ΠΛΕΙΣΤΟΝΙΚΟΥ. ΠΑΡΑΔΟΞΟΥ. ΚΑΙ. ΑΡΙΣΤΟΥ. ΕΛΛΗΝΩΝ. ΠΡΕΣΒΕΩΣ
ΝΟΜΟΦΥΛΑΚΩΝ

Civitas
Marcum Aelium Leontam Gymnaſiarcham. qui & in aliis
civem egregium ſe praebuit. & praeſertim Gymnaſii Praefecturam decore
magnificeque geſſit. aliarumque ipſius virtutum cauſſa honorat.
Suſcipiente impenſam Publio Aelio Damocratida
filio *Alcandridae Sacerdotis maximi Auguſti. Divorumque eius Progenitorum*
amantis Caeſaris. & amantis Patriae. perpetui Agoranomi
ſaepius Victoris admirabilis. & optimi Graecorum. Senioris
Nomophylacum

Qui Cyriaci Marmor cum Fourmontiano contulerit, facile intelliget unum eundemque Alcandridam Damocratidae patrem in utroque memorari; & quamvis in Cyriaci Marmore ſenſus obſcuritas, atque perplexitas obſervetur, ideoque ambiguum videatur an munera, quae in poſtrema ipſius parte recenſentur Damocratidae, vel Alcandridae ipſius patri adſcribi debeant, Alcandridam tamen potius, quam Damocratidam titulis, atque honoribus illis ornatum eſſe putaverim. Itaque ceteris Alcandridae muneribus hoc etiam adiungi debet, quod ille graviſſimo *Nomophylacum* collegio inſcriptus fuit; atque inter illos Πρέσβεως *ſenioris* titulum, principem nimirum nobilioremque locum, obtinuit. Nomophylaces autem a Lacedaemoniis eligi conſueviſſe, qui legum cuſtodiae praeeſſent, ipſas exponerent, & Magiſtratus alios receptis legibus uti cogerent, perſpicuo Pauſaniae teſtimonio oſtenderat Cragius, (2) cui certe nobilius aliud, longeque illuſtrius ex hoc ipſo Marmore teſtimonium accedit. Atque utinam quidem praeſidium etiam aliquod definiendo Nomophylacum numero exſculpi inde poſſet! quum ille nobis incognitus, obſcuruſque ſit. Minoëm quidem, qui Cretenſibus iura conſtituit, Nomophylaces duos Rhadamantum ſcilicet, ac Talum elegiſſe Plato teſtatur: (3) quod argumento fortaſſe eſſe poſſet apud Cretenſes, & Spartanos etiam, qui inſtituta plurima ex Cretenſibus acceperant, (4) Nomophylaces *duos* eligi conſueviſſe; ſed in tanta obſcuritate, veterumque Scriptorum ſilentio nihil temere definire ego velim. Id unum veluti perſpicuum ex ſuperiori Marmore conſtitui poteſt, quod cum Alcandridas Πρέσβυς Νομοφυλάκων *Senior Nomophylacum* dicatur, binarius ſaltem Nomophylacum numerus apud Lacedaemonios admitti debet. Quandoquidem vero, ut id opportune obſervetur, Πρέσβεως *Senioris* titulum cum Bidiaei, & No-

(1) Pag. 39. n. 251. & Murator. pag. 546. n. 4. (2) Lib. II c. 6. (3) In Minoë. (4) Pauſan. Lacon. c. 2.

Nomophylacis etiam nomine coniunctum esse conspicimus, facile Hesychius notari, corrigique poterit, qui Πρέσβεως *Senioris* nomine *Agoranomum* designatum esse putavit: Πρέσβυς. Ἀγορανόμος. *Senex*. *Agoranomus*: perinde quasi *Agoranomi* dignitas alterutro nomine appellaretur. Viderat, opinor, Hesychius in Scriptore, vel monimento quodam civem aliquem Πρέσβυν Ἀγορανόμου, sive Ἀγορανόμων *Seniorem Agoranomorum* vocari; adeoque temere existimavit tantumdem *Presbeos*, & *Agoranomi* nomen exprimere; cum tamen id unum exinde colligi, inferrique posset, inter Agoranomos etiam ipsorum aliquem *Senis* nomine distingui consuevisse: quemadmodum prorsus in Bidiaeis, ac Nomophylacibus observatum esse iam vidimus.

VII. Atque ista quidem de variis honoribus, victoriaeque praeconiis, quae vel Lacedaemone, vel in aliis Graeciae Vrbibus Alcandridas iste obtinuit. Quandoquidem vero Tiberius Claudius Sophron, qui titulum hunc excitavit, Alcandridae laudibus, ac officiis ordine memoratis, ad illa quoque digreditur, quibus ipse in Spartana Republica fungebatur; ea nunc breviſſime complectemur, ut illa praesertim opportune exponantur, quae pridem eruditis omnibus incomperta ex hoc ipso Marmore primum affulsere. Nihil est autem, ut ab ipso nomine exordiar, cur in Notis, aut Siglis istis ΤΙΒ. ΚΛ. explicandis hic immorer; cum iis nitide diserteque *Tiberii Claudii* nomen hic alibique saepius exprimatur; quod, quamvis Romanum foret, aliorum tamen instar, a Graecis ipsis adhiberi consueverat, ut exemplis aliis apparet. Itaque vox alia ΣΩΦΡΩΝ peculiare viri nomen, vel agnomen significat: perinde quasi civis ille Latinorum more *Tiberius Claudius Sophron* diceretur. At non facile profecto ego dixerim quid alio ΒΩΜΟΝΙΚΙΣ nomine designetur: utrum nempe Tiberius Claudius Sophron hoc etiam nomine vocaretur; sive potius ΒΩΜΟΝΙΚΙΣ voce Sophronis eiusdem pater exprimatur; quemadmodum prorsus civibus aliis, qui in Marmore recensentur, semper etiam patrum nomen adiicitur. Si graeci tamen nominis inflexionem spectaveris, in Marmore ΒΩΜΟΝΙΚΗΣ rescribendum, adeoque distinctum aliud Sophronis agnomen hoc esse conieceris. In proxima autem voce pro ΣΥΝΕΦΗΡΟΣ perspicue reponi debet ΣΥΝΕΦΗΒΟΣ *Synephebus*: quod nimirum Lacedaemone, ut superius est observatum, adolescentes una gymnasticis studiis, atque exercitationibus certo quodam, legitimoque temporis spatio vacarent; adeoque merito *Synephebi*, vel *simul-Ephebi* dicerentur; quemadmodum ii, qui ex Ephebis ipsis excesserant, *Sphaerei*, Pausania (1) teste, vocabantur: Σφαιρεῖς οἱ ἐκ τῶν Ἐφήβων ἐς ἄνδρας ἀρχόμενοι συντελεῖν: *Sphaerei qui, cum ex Ephebis excesserint, inter viros iam censeri incipiunt*. Vbi vero Sophron ille dixisset se una cum Damocratida Alcandridae filio olim Ephebum fuisse; tum subdit se modo *Syndici* munere decorari, ideoque ΣΥΝΔΙΚΟΣ in Marmore nominatur. Quid eiusmodi nomine, vel officii genere apud Laconas intelligatur, definiri certe non poterit, cum neque Cragius, neque ullus omnino Veterum *Syndici* nomen, ac dignitatem a Laconibus usurpatam esse memoraverit. *Prodici* quidem nomen, in Plutarcho ceteriſque, qui Laconici regni formam atque instituta expressere, subinde nobis occurrit; (2) sed eo Regum, qui pupilli forent, Ἐπίτροποι, *Tutores*, vel *Curatores* vocantur; adeoque a *Syndici* nomine manifestissime distingui debet, quod iis temporibus Spartano civi concessum conspicitur, quo Regum nomen, ac dignitas extincta fuerat. Itaque facile *Syndici* nomen, ac munus sequioribus fortasse temporibus institutum, atque ex Graecis Vrbibus aliis acceptum putaverim; ut ipsius proinde cognitio ex Gentium aliarum moribus repetenda videatur. Ita vero Harpocration *Syndici* munus Athenis usurpatum describit: Σύνδικοι ἦσαν, πρὸς οὓς τὰ δημευόμενα ἀπεφέρετο: *Syndici erant, ad quos publicata Civium bona deferebantur*; ii nimirum, ut optime, accurateque ostendit Sigonius, (3) qui de bonis civium publicatis cognoscerent; ut proinde apud illos ἀπογραφαὶ instituerentur, lites nimirum, quas intendit is, qui publici quidquam alium retinere contendat.

(1) Laconic. c. 14. (2) Vide Crag. Lib. II. c. 11. (3) De Republ. Athen. Lib. III. pag. 191.

dat. Aliud etiam *Syndicorum* genus a Demoſthene memoratum, atque Athenis uſurpatum invenio; quamvis illud a Sigonio, & Harpocratione omiſſum, vel diſſimulatum fuerit: quippe quum publica praeſertim, non privata, Athenienſium munera expreſſerint. Ait Demoſthenes (1) Aeſchinem aliquando ab Athenienſibus electum fuſſe Σύνδικον ὑπὲρ τῦ ἱερῦ τῦ ἐν Δήλῳ εἰς τὺς Ἀμφικτύονας: *Syndicum pro Templo, quod in Delo eſt, ad Amphictyonas*: quo certe loco *Syndici* nomine *Patronus, Defenſor* intelligi, exponique debet. Ita propemodum Heſychius ipſe hoc eodem ſenſu Syndici vocem exponit: Σύνδικος σύμφωνος, ἢ συνήγορος βυλῆς. Σύνδικοι οἱ ἐν ταῖς δίκαις βοηθοὶ: *Syndicus aſſertor, ſive patronus in Curia. Syndici in iudiciis adiutores*. Itaque, ſi Athenienſium, aliorumque Graecorum ritus ad Laconas etiam transferre liceat, idemque prorſus officii genus eodem *Syndici* nomine apud utroſque deſignatum cenſeri, Sophron ille, qui Lacedaemone *Syndicus* fuiſſe dicitur, publico ſive privato quoque, ſi libeat, civium patroni munere perfunctus erit; ſiquidem *Patroni*, vel *Defenſores, quos Graeci Syndicos appellant, ad certam cauſſam agendam, vel defendendam eliguntur*, ut in ultima Arcadii lege § *Defenſores de muner. & honor.* exprimitur: quemadmodum Caius l. 1. *quod cuiuſque univerſ. nomine* perſpicue teſtatur, quod etiam *Collegiis permiſſum eſt ad exemplum Reipublicae habere res communes, Actorem, ſive Syndicum, per quem, tanquam in Reipublica, quod communiter agi, fierique oporteat, agatur, fiat*.

VIII. Proxime poſt *Syndici* nomen duo magiſtratus alii, vel munera a Sophrone ſuſcepta memorantur; quod ille nimirum ΔΑΜΟΣΙΟΜΑΣ ΤΗΣ, & ΕΞΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΕΙΩΝ fuerit. Quod ad primum quidem munus attinet, non modo ſyllabas temere a quadratario, vel exſcriptore divulſas ita coniungendas exiſtimo, ut ΔΑΜΟΣΙΟΜΑΣΤΗΣ legatur; verum etiam hic ΔΑΜΟΣΙΟΜΑΣΤΗΡ potius legendum eſſe coniecerim; ut ex ipſa vocis origine mox exponenda facile ſuaderi poteſt. Nullibi quidem, quod ego noverim, *Damoſiomaſtae* nomen, ac dignitas apud Lacedaemonios, aut Graecos alios uſurpata in Scriptoribus, aut monimentis aliis occurrit; ſed illa tamen Marmoris huius praeſidio ceteris Laconum Magiſtratibus a Cragio accuratiſſime recenſitis adiungi debet. Eiuſmodi vero *Damoſiomaſtae*, vel *Damoſiomaſteris* nomine nihil aliud, quam *publicum Inquiſitorem*, deſignatum eſſe putaverim. Siquidem Harpocration de *Maſteribus* Athenienſium loquens ait: Μαςῆρες. ἔοικεν Ἀρχή τις εἶναι ἀποδεδειγμένη ἐπὶ τὸ ζητεῖν τὰ κοινὰ τῦ δήμου, ὡς οἱ Ζητηταὶ, κ) οἱ ἐν Παλλήνῃ Μάςροι. *Maſteres. Videtur eſſe Magiſtratus quidam conſtitutus, ut publicas Populi res inquireret: ut Zetetae*, vel Inquiſitores; *atque ut in Pallene Maſtri*. Ita Heſychius: Μάςροι. παρὰ Ῥοδίοις Βουλευτῆρες, *Maſtri apud Rhodios Senatores*; quumque proxime praemiſiſſet: Μαςρίαι. αἱ τῶν Ἀρχόντων εὐθύναι: *Maſtriae* ſunt *Magiſtratuum rationes*; exinde facile inferri poterit *Maſtros* illos exigendis aliorum Magiſtratuum rationibus inſtitutos eſſe. Quemadmodum ergo Μάςροι, ſive Μαςῆρες apud Athenienſes, Rhodios, ac Pallenenſes Magiſtratus erant, qui in privatas, ſive potius publicas res inquirerent; ita quoque apud Lacones, quibus Pallenenſes accenſebantur, Μάςηρ, aut Μάςης hoc ipſo munere perfunctus videtur: quumque is publicis Civitatis rebus praeſideret, atque fortaſſe publicos Civitatis proventus exigeret, optime Δαμοσιομάςηρ appellatus videtur. Atque ab iſto *Damoſiomaſtae* munere, certiſſime diſtingui debet officium aliud a Laconibus uſurpatum, quod ex alio Cyriaci (2) eiuſdem Marmore exſculpi poſſe ego ſuſpicor, in quo civibus aliis ordine recenſitis adiungitur:

ΙΟΥΛ. ΦΙΛΗΡΑΤΙΔΑΣ
ΠΟΔΑΜΟΥ. ΦΙΛΟΣΟΦΟΣ
ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ. ΔΗΜΟΣΙΟΣ
ΝΕΙΚΟΚΛΗΣ. ΝΕΟΣ. ΔΗΜΟΣΙΟΣ
ΕΣΤΙΑΤΕΜΕΝΟΣ. ΔΙΣ. ΚΑΤΑ. ΠΕΡΣΟΝ

In

(1) Orat. de Corona pag. 332. (2) Pag. 39. n. 253. Murat. pag. 595. num. 1.

In poſtremo verſu Leichius (1) reſcribendum exiſtimat: ΕΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΣ . ΔΙΣ . ΚΑΤΑ . ΠΕΡΣΑΣ *bis contra Perſas miſſus*; ſuperioremque ita reddit: *Actuarius iunior*: quod Reineſius (2) Arundelliano Marmore explicando, Δημοσίᾳ, *Demoſii* vocem hoc ipſo ſenſu a Demoſthene adhibitam eſſe demonſtraverit. At eruditi Viri pace, non ΠΕΡΣΑΣ, ſed ΠΕΡΣΩΝ hic retineri, legique debet; & vox illa ΝΕΟΣ non ad ΔΗΜΟΣΙΟΣ referri, perinde quaſi inter *Demoſios*, quicumque illi fuerint, diſcrimen aliquod haberetur; ſed cum Nicoclis nomine coniungi debet; ut Nicocles iſte, *iunioris* nomine, veluti *natu minor*, ab alio Nicocle diſtinguatur, qui proxime nominatus eodem ipſo *Demoſii* munere fungens exprimitur. Hinc ibi non Νέος, ſed contractionis ope Νεώτερος, legendum eſſe putaverim: qua voce, veluti charactere, cives duos cognomines in Graecis Marmoribus diſtingui ſolere conſpicimus.

IX. Quod autem ad honorem alium in Marmore memoratum attinet, quo Sophron ΕΞΗΓΗΤΗΣ ΤΩΝ ΛΥΚΟΥΡΓΕΙΩΝ vocatur, haec etiam Laconum dignitas Scriptoribus indicta, adeoque Eruditis omnibus adhuc incognita, nunc primum ex pulcherrimo, praeſtantique hoc Marmore innoteſcit. Itaque in tanto Veterum ſilentio facile definiri non poterit, quid eiuſmodi voce, vel officii genere deſignetur. Fortaſſe civis ille Ἐξηγητὴς τῶν Λυκυργείων a Laconibus appellabatur, qui Lycurgi Leges, atque inſtituta exponeret; controverſias etiam, quae in explicandis illis oriri ſubinde poterant, privata, vel publica potius auctoritate dirimeret: ut proinde Ἐξηγητῆς τῶν Λυκυργείων nihil aliud fuerit, quam *Enarrator Lycurgiorum*, legum ſcilicet, atque inſtitutorum, quibus Laconum Rempublicam Lycurgus olim inſtruxerat, quaeque tanto olim in pretio apud Spartanos haberi conſueverant. Quum tamen eiuſmodi legum explicandarum cura, ac poteſtas *Nomophylacibus* potius commiſſa videatur; ſuſpicari facile, vel opinari quis poterit, civem illum τῶν Λυκυργείων Ἐξηγητὴν, *Lycurgiorum Enarratorem* in Marmore nominari, qui quotannis in publico, ſolemnique conventu res a Lycurgo praeclare geſtas, eiuſque laudes oratione proſequebatur, ut a Plutarcho erudimur. Sed, quamvis haec aliquam veri ſpeciem praeſeferant, ac voces illae Ἐξηγητὴς, & Λυκυργείων, hoc etiam ſenſu facile exponi poſſint; longe tamen veriſimilius exiſtimo Λυκυργείων nomine, non inſtituta Lycurgi, vel res ab illo praeclare honeſteque geſtas, ſed Feſta potius, hic indicari, quae in ipſius honorem Lacedaemone peragerentur. Etenim Strabo teſtatur (3) Spartae Λυκούργῳ ἱερὸν ἱδρύσθαι, καὶ θύεσθαι κατ' ἔτος: *Lycurgo templum eſſe dicatum, & quotannis ſacrificari*; quemadmodum Plutarchus (4) ipſe de Lycurgo loquens ait: ἱερόν τε γάρ ἐστιν αὐτῷ, καὶ θύουσι καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν ὡς θεῷ . . . οἱ δὲ ἑταῖροι, καὶ οἰκεῖοι διαδοχὴν τινα, καὶ σύνοδον ἐπὶ πολλὰς χρόνους διαμείνασαν κατέστησαν, καὶ τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς συνήρχοντο, Λυκυργίδας προσηγόρευσαν: *Extat enim ipſius templum, eique anniverſaria Sacra faciunt ut Deo . . . . Amici eius, & familiares anniverſaria, & conventum, qui longo tempore manſit, inſtituerunt, ac dies, quibus conventum celebrant, Lycurgidas appellavere*. Itaque, licet hi *Lycurgidae* dies, & conventus ille Plutarchi temporibus obſoleverit; feſtus tamen, ſolemnis, ac anniverſarius Lycurgi dies, & ſacra quoque illi, veluti Heroi, Legumlatori, & Deo, peracta perſtitiſſe videntur, eademque prorſus in noſtro Marmore Λυκυργεῖα vocari. Denique, ne coniecturas alias hic perſequar, explicando *Lycurgiorum* nomini, obſervari etiam poterit, quod celebre Certamen illud, quod *Plataniſta*, ſive *in Plataniſta* dicebatur, ita peragi, vel committi conſueverat, ut Ephebi duas in partes, velut acies oppoſitas, dirimerentur; atque alii quidem *Lycurgidae*, alii *Heraclidae* vocarentur, ac ita certarent ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῷ περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τὸν κατὰ Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ: (5) *donec partem adverſariam pars alterutra loco circumſepto eiiciat, & Lycurgidas Heraclidae, aut e contrario, in aquam impellant*. Quid ergo prohibet quin *Lycurgiorum* nomine haec ipſa Epheborum certantium acies, ſive Certamen ipſum, intelligatur. Ceterum, ſive Feſtum, atque Certamen in Pla-

(1) Pag. 468. (2) Claſ. VII. n. 24. pag. 501. (3) Lib. VIII. pag. 366. (4) In Lycurgo. (5) Lucian. de Gymnaſ.

Plataneto peractum; ſive potius Sacra, & Feſta Lycurgo dicata, eiuſmodi voce exprimantur, perſpicuum fiet, quod Tiberius Claudius Sophron ea de cauſſa ipſorum Ἐξηγητὴς, hoc eſt *Auctor*, *Curator*, *Praeſes* vocatur; quod celebrandis illis pecuniae vim contulerit, ſive ducem, ac moderatorem ſe praebuerit, aut certe publica auctoritate iis praeſederit. Quid vero ſi non Feſta ſolum, & Sacra Meurſio, Caſtellano, Pottero, cereriſque Scriptoribus memorata; ſed Agones etiam, & Ludicra *Lycurgi* nomine conſecrata apud Spartanos ſtatis quibuſdam temporibus inſtituta, vel peracta fuiſſe quis dixerit? Suſpicionem hanc iniicere, ac fovere forteſſe poterit Inſcriptio quaedam, quam Lacedaemone *prope coloſſeam Lycurgi ſtatuam* Cyriacus invenit: (1)

ΔΑΜΟΚΛΕΙΔΑΣ . ΧΑΛΕΑ . ΕΠΙ . ΑΛΚΙΠΠΟΥ
ΝΕΙΚΑΣΑΣ . ΤΟ . ΠΑΙΔΙΚΟΝ . ΚΕΛΗΔΑ
ΤΡΕΜΙΤΙΟΡΘΕΡΑ

Damoclidas Chaleaae filius *ſub Alcippo*
victoriam adeptus inter pueros celete,
Tremitiortherae.

Optime quidem novi Feſta plurima Lacedaemone olim peragi, vel celebrari conſueviſſe, quae fuſe accurateque Meurſius tum in *Graecia Feriata*, tum in *Miſcellaneis Laconicis* (2) exponit. Sed illa tamen Agones, & gymnica Certamina minime complectebantur, ſi *Pitanaten*, & *Ephipton* exceperis; in quibus tamen equiriis, aliiſque athleticis certaminibus dimicatum eſſe ignoramus. Itaque, licet a nullo quoque Scriptore memoretur in *Lycurgiis* eiuſmodi certaminum genera uſurpata fuiſſe, Damoclidae tamen victoria fortaſſe ad illa referri poterit; quum *Lycurgia*, veluti eximia Laconum Feſta, in hoc Marmore proponantur; atque unicum Spartae Ludicrum exſtitiſſe, in quo *celete* certaretur, exinde facile deduci poſſit, quod *Damoclidae* victoria *celete* parta, diſſimulato Agonis, Feſtique nomine, memoretur; quemadmodum prorſus Damoclidam non alibi, quam Spartae, victoriam hanc reportaſſe perſpicue inferri inde poterit, quod exterae Vrbis nomen in Marmore non occurrat: quum tamen in ceteris victoriarum titulis, quibus Athletae in exteris Graeciae Ludis victores honorantur, ſemper aut Vrbis, aut Agonis nomen exprimatur. Sed haec divinando fere nunc dixerim: quemadmodum prorſus eodem ipſo liberioris coniecturae genere in extrema voce ΤΡΕΜΙΤΙΟΡΘΕΡΑ artificis *Tremitiortherae* nomen deliteſcere poſſe putaverim: ſicuti in alio Marmore, quod in extrema Diſſert. III. parte ego protuli, Artificis nomen a praecedentibus vocibus fere ſeiunctum conſpicitur.

X. Interim vero dum Sophron dignitates illas enumerat, quas in patria *Damoſiomaſteris*, & *Exegetis* titulo obtinuit, has etiam voces in Marmore interſerit: ΕΠΙ ΠΑΤΡΟΝΟΣ ΠΑΤΡΙΔΙΚΟΥ ΤΟΥ ΕΥΔΑΜΟΥ; nulluſque dubito quin voces ipſae veluti perſpicua temporis nota Marmori inſcriptae fuerint; ut celebri nimirum receptoque more exprimatur Tiberium Claudium Sophronem iis muneribus ſub *Patrone*, ſive *Patronis* imperantis tempore, decoratum fuiſſe; quemadmodum prorſus, ut innumeris exemplis aliis abſtineam, antea vidimus *Gerontas*, aut *Senes* ΕΠΙ . ΤΟΥ . ΜΕ . ΠΡΑΤΟΛΑΟΥ . ΤΟΥ . ΔΕΞΙΜΑΧΟΥ ſtatuam Dioſcuris dedicaſſe; & Damoclidam Caleae filium ΕΠΙ . ΑΛΚΙΠΠΟΥ equo *celete* victoriam retuliſſe. Itaque in hac hypotheſi ſenſus, quem obſcuriora Marmoris verba praeferunt, hic eſſe poterit, quod Magiſtratus Eponymus, ille nimirum, qui nomine ſuo iis temporibus annos diſtinguere, vel deſignare conſueverat, adeoque publicis eiuſmodi monimentis praefigebatur, erat *Patron Patridicus Eudami* filius; ſive, ſi libeat, *Patron Patridici* filius, *Eudamique* nepos: quumque *Ephori* dignitas, quae olim Spartae ſuprema fuerat, annumque ſignare conſueverat, a Cleomene quidem ſublata, tum Nabide ſuperato, reſtituta Domitia-

(1) Pag. 40. num. 261. & Murat. pag. 645. n. 4. (2) Lib. II. c. 13. & 14.

tiani Caesaris aetate floruerit, ut contra Cragium demonstravit Meursius; (1) sed ambiguum tamen obscurumque sit, an Alcandridae nostri temporibus Lacedaemone usurparetur; illud etiam ambiguum, & obscurum erit, quo nomine magistratus ille, quem *Patron* obibat, appellaretur. Ipsa tamen *Patronis* voce proprium, ac gentile viri nomen hic exprimi, tum ex perspicuo Marmoris sensu; tum ex superioribus exemplis, quibus repente post vocem ΕΠΙ gentile viri nomen exprimitur; tum ex Marmoribus aliis apparet, in quibus hoc ipsum nomen occurrit; ut apud Cyriacum ipsum in Lapide, quem is Daulide exscripsit: (2)

ΤΟΥ . ΠΑΤΡΩΝΟΣ . ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣ . ΚΑΛΛΙΚΛΗ
ΟΥΣ . ΜΗΝΟΣ . ΔΟΜΟΥ

ubi tamen aliquid in primi versus initio excidisse videtur: perinde quasi scriptum foret ΕΠΙ . . . . . ΤΟΥ . ΠΑΤΡΩΝΟΣ; atque obliterato iam Eponymi Magistratus nomine, solum patris nomen supersit. Itaque in nostro etiam Marmore *Patronis* voce Spartani civis, ac Magistratus nomen exprimi, vel designari videtur. Quamvis tamen haec maximam, ut opinor, veri speciem praeseferant, coniicere fortasse, vel suspicari quis poterit hac ipsa *Patronis* voce non civem, qui magistratu, vel munere nobis incognito fungeretur; sed munus ipsum, & titulum, designari: ut iis proinde temporibus nova quaedam *Patroni* dignitas, a Romanis derivata, Spartae haberetur; quae, nisi publica, suprema, & eponyma, sed privata foret; Marmoribus tamen, aliarum instar, inscribi posset. Certe cives illi, qui veteri constantique more a Romanis *Patroni* dicebantur, ΠΑΤΡΩΝΕΣ *Patrones* a Graecis appellabantur, ut nitide diserteque tradit Hesychius; idemque nomen a Graecis usurpatum, non modo in veterum Iurisconsultorum Libris, sed in ipsis etiam Marmoribus observatur, ut apud Gruterum pag. 595. num. 11. & 12. Itaque hoc sensu, vel explicandi ratione *Patridicus Eudami* filius publicus Spartanae Civitatis, vel privatus Tiberii Claudii Sophronis, *Patronus* habendus esset: quum non modo privati cives, sed Vrbes etiam ipsae suos *Patronos* habere solerent, ut facile exemplis innumeris ostendi posset. Fieri etiam poterat, ut *Patridicus* ille non Vrbis, non Sophronis, sed Epheborum potius Praeses, ac *Patronus* esset; eorum nempe, qui in *Lycurgiis* Festis, & Ludis sub Sophrone, veluti *Exegeta*, certaverant. Ita propemodum titulum, atque honores *P. Vegellio* decrevit: (3)
COLLEGIVS IVVENVM PATRONO DIGNISSIMO OB RENOVATAM AB EO LVSVS IVVENVM QVOD VETVSTATE TEMPORVM FVERAT OBLITERATVM. Denique, quum in re subobscura versemur, in qua splendor ullus, atque praesidium ex veteribus Scriptoribus expectari certe non potest, quid prohibet quin liberius aliud coniecturae genus hic proferatur, atque in Marmore non ΠΑΤΡΟΝΟΣ, sed ΠΑΤΡΟΝΟΥ, pro ΠΑΤΡΟΝΟΜΟΥ, exaratum, vel scribendum dicatur? Perspicuo certe Pausaniae testimonio erudimur, quod Cleomenes Sparrae Rex τὸ κράτος τῆς γέρουσίας καταλύσας, Πατρονόμους τῷ λόγῳ κατέσησεν ἀντ' αὐτῶν: (4) *Senatus auctoritate eversa, Patronomos, quoad ipsum dumtaxat nomen, instituit pro eo ordine*. Ita quoque in Libro *An seni gerenda sit Respublica*, Plutarchus ipse demonstrat apud Laconas inter Magistratus alios etiam *Patronomos* extitisse; qui nimirum paterna cura Reipublicae res administrarent, paternoque animo in legum custodia, atque Reipublicae administratione affecti forent; idemque Laconici magistratus nomen etiam a Philostrato memoratur. (5) Sic, ut Scriptorum testimoniis Marmorum quoque auctoritas adiungatur, in Cyriaci Marmore superius exposito *Sextus*, vel potius *Secundus Pomponius Spatalus* Spartae Πατρόνομος *Patronomus* appellatur; quemadmodum apud Cyriacum ipsum hoc aliud Spartanum Marmor occurrit: (6)

H . ΠΟ-

(1) Miscell. Lacon. Libr. II. c. 4. (2) Pag. 32. n. 212. (3) Murator. pag. 652. n. 2. (4) Coriath. c. IX. pag. 131.
(5) In Vita Apollon. Lib. IV. c. 10. (6) Pag. 39. n. 252. & Murator. pag. 567. n. 3.

Η . ΠΟΛΙΣ
ΞΕΝΑΡΧΙΔΑΝ · ΔΑΜΙΠΠΟΥ · ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥΝΤΑ. ΑΞΙΩΣ. ΤΗΣ · ΠΟΛΕΩΣ
ΕΥΝΟΙΑΣ · ΧΑΡΙΝ · ΟΙ · ΣΥΝΑΡΧΟΝΤΗΣ . ΤΗΣ . ΠΑΤΡΟΠΡΟΝΟΜΙΑΣ
ΠΡΟΣΕΔΕΞΑΝΤΟ . ΤΟ . ΑΝΑΛΩΜΑ

Civitas
Xenarchidam Damippi filium *Gymnaſiarchae munere pro Civitatis dignitate fungentem benevolentiae cauſſa* honorat. *Collegae Patronomi impenſam ſuſcepere*

Itaque, ſicuti Ephori nomen, veluti temporis character, publicis Monimentis olim inſcribi conſueverat; quid prohibet quin *Patronomi* quoque, qui ſublatis Ephoris, ſaltem voce tenus, ipſis fortaſſe ſucceſſerant, eadem ipſa praerogativa, ſeu munere fungerentur? Verum in tanta obſcuritate, veterumque Scriptorum ſilentio nihil hic temere definire velim. Id unum potius coronidis loco ſubieciſſe nunc libet, quod eiuſmodi Laconicum Marmor, adeoque illud etiam, quod ex Muratorio iam protuli, ad ſecundum Eccleſiae ſeculum referendum videtur. Etenim Doricae, ſive Laconicae Dialecti deſuetudo, Auguſti, ac Caeſarum nomina perſpicue oſtendunt, illud Caeſarum aetate excitatum fuiſſe. *Aelii* vero nomen, quod frequenter adeo in illo conſpicitur, argumento fortaſſe eſſe poterit, ipſum proximis poſt *Titum Aelium Hadrianum* Caeſarem temporibus poſitum eſſe; quum Hadrianus ſingulas fere Graeciae Civitates inviſerit, plurima beneficia illis contulerit; atque a Graecis Civitatibus omnibus eximio cultu, atque immortalibus monimentis decoratus fuerit. Addi etiam poterit quod character ϒ, hoc eſt diphthongus ΟΥ nexu expreſſa, ſequioribus ſolum temporibus uſurpari coepit; atque antiquius ipſius exemplum, quod a Scaligero profertur, (1) ad Marci Aurelii Antonini tempora referri debet; qui anno Chr. 161. hoc eſt tertio, & vigeſimo poſt Hadriani Caeſaris mortem, imperium obtinuit. Itaque, quum hic in noſtro Marmore ſaepius occurrat, argumento eſſe poteſt, Marmor ipſum ad ea tempora ſpectaſſe.

(1) Ad Chron. Euſeb. pag. 107.

CLARISSIMO VIRO

ANTONIO FRANCISCO GORIO

PRAEPOSITO BASILICAE BAPTISTERII FLORENTINI

IN PATRIA ACADEMIA PROFESSORI

EDVARDVS CORSINVS.

QVod antiquiſſimo Atheniensivm Marmori, cuius exemplum in Batavis Eruditorum Diariis (1) inſpexeras, variis in locis ubi lacunae plures irrepſerant, opem aliquam adhiberi, novamque fortaſſe lucem affundi a me poſſe putaveris; id ego certe, Celeberrime Gori, eximiae prorſus humanitati in me tuae tribuendum intelligo, qua de me ſtudiiſque meis liberaliter adeo ſentire ſoles, ut obſcuris eiuſmodi Veterum Monimentis opportune illuſtrandis aliquid a me conferri poſſe confidas. Ego vero nihil aut arrogantius hic mihi ſumere, aut in pulcherrimo ſtudiorum genere, in quo ſubtilior Antiquitatis cognitio, & acrior animi vis requiritur, liberalius concedi velim: quippe qui tenues ingenii mei vires experiar, & a doctiſſimis etiam Viris acceperim in pleriſque Veterum Monimentis explicandis, aut in Notis, quae frequenter illis inſcriptae fuerint, extricandis ea nobis praeſidia deeſſe, ex quibus accurata ipſorum cognitio veruſque ſenſus exſculpi debeat. Illud etiam accedit, quod quum pretioſum iſtud Antiquitatis Cimelium Sandvicenſis Comitis cura, & liberalitate in Angliam translatum fuerit, non a Cl. Tayloro ſolum, qui uberi, ac erudito Commentario Sandvicenſe iſtud Marmor illuſtraſſe dicitur; ſed a pluribus etiam aliis ingenio doctrinaque praeſtantibus Britanniae Viris commodius, atque felicius exponi poterat, quibus Monimentum ipſum inſpicere, lacunas omnes, evanidos characteres, ſuperſtites adhuc numeralium Notarum ductus, apiceſque ſingulos explorare licuiſſet. Quandoquidem tamen, Vir Praestantissime, e re futurum exiſtimas, ut quum Cl. Taylori Liber nondum ad ullas Italiae noſtrae oras appulerit, nec facile fortaſſe ſit afferendus, donec furentes adhuc bellorum aeſtus deſederint; quidquid ipſe pulcherrimo Athenienſium Marmori, vel corrigendo, vel explicando adnotaſ-

(1) Nouvel. Bibliot. Tom. XVI. pag. 238.

taſſem, clariori quo poterat ordine exponeretur, Operique *de Notis Graecorum*, quod propediem, Te imprimis ἐργοδιώκτῃ, fautoreque maximo eſt proditurum, coronidis inſtar adiungeretur; nihil eſt certe, Amicorum optime, ac beneficentiſſime, cur voluntati, conſilioque tuo repugnare ego velim: quum praeſertim varia Notarum genera in ipſo occurrant, ex quibus uberior fortaſſe novuſque ſplendor iis accedere videatur, quae tum in Prolegomenis, tum variis etiam in locis huiuſce Operis opportune iam dixeram; adeoque Sadvicenſe Marmor ceteris, quae Diſſertationibus aliis illuſtranda ſuſceperam, optimo maximoque iure accenſeri mereatur. Itaque Marmor ipſum ex Diariis illis accuratiſſime excerptum hic proferam, ut idem prorſus lacunarum numerus, eadem verſuum diſpoſitio, eadem quoque Marmoris, vel exſcriptoris errata ubique fideliter exprimantur; niſi quod ipſe veterem potius maiorum characterum, ſimulque numeralium Notarum formam adhibendam eſſe putavi, quam ubique in Marmore uſurpatam eſſe Taylorus ipſe teſtatur, quamvis illa in Batavi Typographi libello conſulto omiſſa, vel variata fuerit. Latinam quoque Marmoris interpretationem adieci; lacunas omnes, quibus explendis ex integra Inſcriptionis ſerie praeſidium aliquod oriri poterat, inſueta quadam, neque iniucunda fortaſſe methodo ex Arithmeticae legibus derivata ſupplevi; quidquid denique pluribus Athenienſium Magiſtratibus, ſacriſque Deliorum Feſtorum ritibus exponendis obſervandum videbatur, opportune ſubieci; ut aliqua clariſſimis etiam Viris hactenus incomperta, vel temere ab aliis expoſita, Marmoris huius praeſidio demonſtrarem. An vero feliciter accurateque cum in ſupplendo, tum in explicando Marmore quidpiam coniecerim, facile Tu, GORI DOCTISSIME, profecto intelliges; quippe qui maxima, ac beata quadam omnigenae eruditionis copia, praeſertim vero exquiſita veterum Monimentorum cognitione merito commenderis. Quod enim vel ſacrae, vel profanae Antiquitatis genus eſſe unquam poterit, quod incredibili prorſus ardore, aſſiduis ſtudiis, maximiſque laboribus illuſtrandum non ſuſceperis? Quot eruditae Antiquitatis Monumenta vel ab interitu vindicaſti, vel novo propemodum cultu, doctiſque obſervationibus adornata aeternitati conſecraſti? Tuum eſt certe, GORI CLARISSIME, quod Graecas, Latinaſque Inſcriptiones a Donio iampridem collectas, diuque in tenebris latitantes, nitide tandem excuſas, & eximiis etiam adnotationibus a Te illuſtratas habeamus; e quo eruditionis Theſauro illud libentiſſime teſtor, fateorque, a Te nuper, quum huiuſmodi Opus de Notis Graecorum pararem, me perhumaniter accepiſſe SCHEDAS DONIANAS, quae magno mihi praeſidio ſubinde fuere. Tuum eſt etiam quod innumera propemodum Marmora, & Anaglypha, quae in variis diſſitiſque Etruriae locis diſperſa, vel interdum etiam incognita iacuerant, in unum veluti corpus compoſita, atque feliciter explicata, lucem per Te adſpexerint: quod eximia prorſus, ac praeſtantiſſima eruditae Vetuſtatis cimelia, quibus Etruria noſtra, praeſertim vero florentiſſima haec Civitas, merito efferri gloriarique ſolet, accuratiſſime expreſſa, atque illuſtrata maximo literarum commodo, ac eruditorum hominum fauſtitate prodierint: quod plurima tum patriae, tum Romanae, tum Graecae Hiſtoriae capita ab ETRVSCAE, vel COLVMBARIAE Academiae Sociis, Te imprimis auſpice, auctore, ac veluti duce, accuratius explorata feliciterque demonſtrata iam fuerint. Quid vero de antiquiſſimis Etruſcorum Monimentis, novoque prorſus eruditionis, ac ſcientiae genere hic dicam, quod in explicandis illis verſatur? Maximam quidem gloriam doctiſſimo, atque immortali Bonarotio, Senatori Florentino, Praeceptori tuo deberi intelligimus, qui primus facem hanc extulit, primuſque Etruſcae Antiquitati illuſtrandae praeſidia plurima ceteris pone ſequentibus comparavit. At nemo tamen Te, GORI ERVDITISSIME, praeſtantiſſimi Viri veſtigiis felicius inſtitit, uberiorem Etruſcorum monimentorum copiam undique conquiſitam Eruditorum oculis exhibuit; ſimulque varias Etruſcorum artes, ritus, mores, numina, religionem, aliaque id genus innumera ex penitioribus Antiquitatis

ady-

adytis, obſcuriſque fontibus derivata perſpicue demonſtravit. Itaque mirari plane non poſſumus ſi aſſiduis accuratiſque ſtudiis iſtis veram Etruſcorum characterum, ſimulque numeralium notarum formam, alphabeticam ipſorum ſeriem, ac numerum, in quibus explorandis doctiſſimi quoque Viri variis, lubriciſque viis inſtiterant, admirabili felicitate conſtituto probatoque antiquorum Etruſcorum Alphabeto, literis tantum XVI. conſtante, nobis expreſſeris; eoque praeſidio ad Etruſca Monimenta non legenda ſolum, ſed intelligenda quoque, aditum primus aperueris. Quemadmodum vero maxima Etruſcorum monimentorum copia, quae iam pridem edideras, atque propediem novis Etruſci Muſei voluminibus es editurus, de Etruſca gente, novoque eruditionis genere immortaliter mereris; ita quoque plurimus ſacris etiam ſtudiis, ipſorumque cultoribus per Te ſplendor, atque praeſidium accedet, ubi pulcherrima DIPTYCHORVM omnium COLLECTIO prodibit, in qua adornanda, neque ſumptibus, neque curis, neque laboribus abſterreris, ut ea nitidiſſima, & accurata editione Eruditorum oculis, tuis quoque Obſervationibus illuſtrata proponatur. Nihil dico de SYMBOLIS, quae multo literarum fructu, magnoque Eruditorum plauſu a Te publica luce paucos intra menſes donantur, dum interim ad alia maiora, inſtauratis viribus, praeſtanda, publico bono conſtanter feſtinas. Eiuſmodi vero praeclara doctrinae, ac ingenii tui monimenta, quibus de variis eruditae Antiquitatis generibus, quam qui maxime mereri pergis, eo nobis cariora eſſe debent, quod cum incredibili morum ſuavitate, effuſa in omnes humanitate, eximioque prorſus honeſtatis, & amicitiae tuendae ſtudio coniuncta ſint: ut iis proinde egregiis ingenii, animique dotibus non modo civium, ſed exterarum quoque Gentium amorem Tibi mirifice conciliaveris. Ego ſane plurimis maximiſque amoris, ac benevolentiae generibus Tibi devinctum eſſe me intelligo, publiceque profiteor: quod ſtudiis hiſce meis omnia praeſidiorum genera perhumaniter ſuppeditaveris, ad illa alacrius ſubeunda hortari, impellere, exemploque praelucere conſueveris; omnibus denique amoris ſignificationibus impenſe fovere, complectique volueris. Itaque memorem hunc gratumque animum meum illuſtrius aliquando declarare, ac nobiliori certe, quo poteram, monimenti genere teſtari par fuerat; adeoque, quum clariſſimis Viris aliis, qui praeclare de me ſtudiiſque meis meriti fuerant, Diſſertationes alias inſcripſerim, prolixiorem hanc demum, eamque, ſi Athenienſis Marmoris praeſtantiam ſpectaveris, facile nobiliorem Tibi uni, GORI DOCTISSIME, inſcriptam, tuoque nomine decoratam volui; ut illud idem Sandvicenſe Marmor, quod auſpice Te explicandum ſuſceperam, veluti perenne quoddam obſequii, atque obſervantiae in Te meae monimentum exſtaret, eoque nomine Tibi fortaſſe, quod enixe peto obſecroque, non immerito probaretur.

E. Θ.

ΤΑΔΕ ΕΠΡΑΞΑΝ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΕΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ
ΑΠΟ ΚΑΛΛΕΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΘΑΡΓΗΛΙΩ
ΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΑΘΗΝΗΣΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΕΠΙΓΕΝΟΣ ΑΡΧΟΝ
ΤΟΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ
ΙΠΠΙΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΧΡΟΝΟΝ ΟΣΟΝ ΕΚΑΣΤΟΣ ΑΥΤΩΝ
ΗΡΧΕΝ ΟΙΣ ΔΙΟΔΩΡΟΣ ΟΛΥΜΠΙΟΔΩΡΟ ΣΚΑΜ
ΒΩΝΙΔΗΣ ΕΡΓΑΜΜΑΤΕΥΕΝ ΑΠΟ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ
ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΙΔΙΩΤΗΣ ΘΕΟΓΕΝΟΣ ΑΧΑΡΝΕΥΣ ΜΕ
ΧΡΙ ΤΟ ΕΚΑΤΟΜΒΑΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΙΠ
ΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΣΩΣΙΓΕΝΗΣ ΣΩΣΙΑΔΟ
ΞΥΠΕΤΑΙΩΝ ΕΝΙΑΥΤΟΝ ΕΠΙ ΚΑΛΛΕΟ ΑΡΧΟΝΤΟΣ
ΕΠΙΓΕΝ . . ΕΤΑΓΕΝΟΣ ΕΚ ΚΟΙΛΗΣ ΑΝΤΙΜΑΧΟΣ ΕΠΙΓΕΝΗΣ ΜΕΤΑΓΕΝΟΣ
ΕΥΤΙΝΟΜΟ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ Ε . . ΡΑ . . . Σ ΜΕΝΕ ΕΠΕΡΑΣΤΟΣ
ΣΤΡΑΤΟ ΠΑΛΛΗΝΕΥΣ

ΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ . . ΤΟΚΟ ΑΠΕΔΟ . ΑΝ ΤΟ = ΑΠΕΔΟΣΑΝ
ΜΥΚΟΝΙΟΙ ΧΗΗ[Δ]Δ ΣΥΡΙΟΙ
ΧΧΗΗΗ ΤΗΝΙΟΙ Τ ΚΕΙΟΙ . . . Η[Δ] ΗΗΗΗ[Δ]ΔΔΗ ΙΙΙ C
ΔΔ ⊦⊦ ΙΙ ΙΙ C ΣΕΡΙΦΙΟΙ Χ [Η]
Η ΣΙΦΝΙΟΙ ΧΧΧΗ[Δ]ΔΔΔ
Δ ΙΙ ΙΙ ΙΗΤΑΙ [Η]ΗΗΗ . . . . . ΗΑΡΙΟΙ
ΧΧ[Η]ΗΗΗΗ[Δ]ΔΔ ΟΙ
ΝΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ ΧΧΧ . ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ
ΗΗΗ . . . ΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟΚΟ ΠΑΡΑ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΗΗΗΗ ΚΕ
ΤΤΤ . ΧΧΧ[Η]ΗΗΗΗ[Δ]
ΔΔΔΔ ⊦⊦⊦⊦ C, ⊦⊦ ΙΙ C

ΟΙ . Ε ΤΩΝ ΙΔΙΟ . ΤΟ Τ . ΚΟ ΑΠΕΔΟΣΑΝ ΟΙΔΕ = ΙΔΙΩΤΩΝ = ΤΟΚΟ
ΑΡΙΣΤΩ . ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟ ΔΗΛΙΟ ΑΡΙΣΤΩΝ
[Η]ΗΗΗΗ Α . ΤΤΣΙ . . ΕΩΣ ΔΗΛΙΟΣ
ΥΠΕΡ ΓΛΑΥΚΕΤΟ ΔΗΛΙΟ [Η]ΗΗ
ΥΨΟΚΛΕΗΣ ΔΗΛΙΟΣ ΗΗΗ ΑΓΑ . . . ΚΛΕΗΣ ΑΓΑΘΟΚΛΕΗΣ
ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΘΕΟΚΥΔΟΣ ΔΗΛΙΟ . . Δ . . ΘΕΟΓΝΗ ΗΔΔΠΙΙ
ΤΟΣ ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΥΨΟΚΛΕΟΥΣ ΔΗΛ . . ΗΗΗ ΔΗΛ ΤΗΗΗΗΔ⊦⊦ΙΙΙ
Δ⊦⊦ ΙΙΙ ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΣ ΔΗ . . . ΟΣ ΥΠΕΡ ΔΗΛΙΟΣ
ΥΨΟΚΛΕΟΣ ΔΗΛΙΟ ΗΗ[Δ]ΔΔΔΠ
⊦⊦ Ι ΠΟΛΥ . . . . Σ ΤΗΝΙΟΣ ΥΠΕΡ Μ . . . ΜΕΝΟΣ *f.* ΠΟΛΥΑΙΝΟΣ = *f.* ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ficuti in ver. 102.
ΤΗΝΙΟ ΗΗΗΗ ΛΕΥΚΙΝΟΣ ΔΗΛΙ . Σ ΥΠΕΡ ΔΗΛΙΟΣ
ΚΛΕΤΑΡΧΟ . ΗΛΙΟ [Η]ΗΗ . . Δ ΔΗΛΙΟ [Η]ΗΗΗΔΔΔΔ
ΔΔ ΚΛΕΟΦΩΝ ΔΗΛΙΟΣ ΥΠΕΡ ΠΙΣΤΟΞΕ . Ο ΔΗΛΙΟ ΠΙΣΤΟΞΕΝΟ
ΗΗΗ[Δ] ΠΑΤΡΟΚΛΕΗΣ Δ . . . ΟΣ ΥΠΕΡ ΔΗΛΙΟΣ
ΥΨΟΚΛΕΟΣ ΔΗΛΙΟ ΗΗΗ ΑΡΙΣ . ΕΙΔΗΣ ΤΗΝΙΟΣ ΥΠΕΡ ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
ΟΙΝΑΔΟ ΤΗΝΙΟ ΗΗΔ . ΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΟΚΟ ΠΑΡΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΩΝ . . ΗΗΗΔΔΠ . ΜΙ[Η]ΗΗΗΔΔΠ

ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗ ΜΗΝΥΘΕΝ ΕΚ ΤΩΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ
ΔΗΛΙΟ ΗΗ[Δ]ΔΔΔΔ . Ε . ΣΕΠΡΑΧΘΗ ΗΗΗ[Δ]ΔΔΔΔC = ΕΙΣΕΠΡΑΧΘΗ
ΜΗΝΥΘ . . ΠΑΡΑ ΠΥΘΩΝΟΣ ΔΗΛΙΟ Χ[Η] ΜΗΝΥΘΕΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΕΝΕΧΥΡ . Ν ΤΩΝ ΩΦ . Η ΚΟΤΩΝ ΤΑΣ ΔΙΚΑ. ΕΝΕΧΥΡΩΝ = ΩΦΛΗΚΟΤΩΝ = ΔΙΚΑΣ

Haec exegerunt Amphictyones Athenienſium ab ineunte *Calliae Archontis* anno *uſque ad Thargelionem menſem, qui fuit ſub Hippodamante Archonte Athenis; in Delo autem ab* ineunte *Epigenis Archontis anno uſque ad Thargelionem menſem, qui fuit ſub Hippia Archonte, quo tempore quilibet ipſorum* Amphictyonis *munus obivit; quibus Diodorus Olympiodori* filius *Scambonides Scribam geſſit. A Chariſandri* vero *Archontis* initio *Idiota Theogenis* filius *Acharnenſis uſque ad Hecatombaeonem menſem, qui fuit ſub Hippodamante Archonte*, Scriba fuit. *Soſigenes Soſiadis* filius *Xypetaeon annum ſub Callia Archonte* Scribam geſſit. Amphictyones *Epigenes Metagenis* filius *ex Coele*, *Antimachus Eutinomi* filius *Marathonius*, *Eperaſtus Meneſtrati* filius *Pallenenſis*.

Claſſis I.

Hae Civitates ex foenore ab ipſis debito *dederunt Myconii* drachmas MCCLX. *Syrii* drachmas MMCCC. *Tenii Talentum*. *Ceii* drachmas CCCCL XXII. obolos IV. & *ſemiſſem*. *Seriphii* drachmas MD C. *Siphnii* drachmas MMMCLXXX X. & obolos IV. *Ietae* drachmas DCCC. *Parii* drachmas MMDCCCCLXX. *Oenaei ex Icaro* Inſula drachmas MMM. *Thermaei ex Icaro* drachmas CCCC. *Summa foenoris a Civitatibus* exacti *Talenta* III. drachmae MMMDCCCCL XXXXIII. & oboli II. cum *ſemiſſe*

Claſſis II.

Hi ex Privatis ex foenore ab ipſis ſolvendo *dederunt Ariſto Delius pro Apollodoro Delio* drachmas DCCCC. *A. tyſi . . us Delius pro Glauceta Delio* drachmas DCC. *Hypſocles Delius* drachmas CCC. *Agathocles Delius pro Theocida Delio* drachmas CXXV. obolos II. *Theognetus Delius pro Hypſocle Delio Talentum* & drachmas CCCC XII. obolos III. *Antipater Delius pro Hypſocle Delio* drachmas CCLXXXV II. & obolum *unum*. *Poly . . . . s Tenius pro M . . . mene Tenio* drachmas CCCC. *Leucinus Delius pro Clitarcho Delio* drachmas DCCCXX XX. *Cleophon Delius pro Piſtoxeno Delio* drachmas CCCL. *Patrocles Delius pro Hypſocle Delio* drachmas CCC. *Ariſtides Tenius pro Oenade Tenio* drachmas CCX. *Summa foenoris a Privatis* exacti drachmae $\overline{X}$DCCCXXV. ideſt 10825

Claſſis III.

Exactum eſt debitum a delatoribus *indicatum ex* filiis *Epiſthenis Delii* drachmae CCCLXXXX. cum oboli *ſemiſſe*. *Exactum eſt* debitum a delatoribus *indicatum* a *Pythone Delio* drachmarum MD.

Ex pignoribus eorum, qui ſolvendae *multae damnati ſunt*,

Exa-

exacti *pretii ſumma* drachmae MDCCCXX
XXV. *Merces* ex locatione *nemorum ex Rhenaea* Inſula *ſub*
Archontibus Athenis quidem *Chariſandro*, & *Hippodamante*; *in Delo autem Palaeo*, & *Hippia Talenta* II & drachmae MCCCX. *Merces* ex locatione *nemorum in Delo ſub iiſdem Archontibus* drachmae MMCCCCL
XXXIIII. *Domorum* locatarum *merces*
ſub Hippodamante Archonte Athenis, *in Delo autem Hippia* drachmae CCLXXXXV II.

Vniverſa exacti, vel *accepti ſumma Talenta* VIII. drachmae MMMMDCXXXXIII
I. ac oboli III.

Erogati, vel expenſi ſumma

Ex hoc foenore accepto *haec impenſa ſunt*. *Corona*, *donum Deo* oblatum, *& opifici merces*, pretium drachmae MD. *Tripodes*, & *praemia pro victoria Choris*, *& opifici merces*, pretium drachmae M. *Architheoris Talentum*. *Pro deductione Theororum*, *& Chororum Antimacho Philonis* filio *Hermaeo Trierarcho Talentum*, & drachmae M. *Numerus boum pro Feſto emptorum* CVIIII. *Pretium iſtorum Talentum*, & drachmae MMC CCCXVIIII. *Folia aurea*, *&*
inauratura, *pretium* drachmae CXXXXV. *In rebus ante ſacrificia in Feſto* oblatis ... *Tranſvectio Tripodum*, *& boum*, *quinquageſima* pro tributo, *& pabulum* boum, *& pretium* eorum *lignorum*, quae ....

Foenoris debiti, ſed non ſoluti, ratio

Hae Civitates ex foenore, *quod oportebat ipſas*
noſtri Magiſtratus tempore ſolvere, *reddere omiſerunt*, *neque ſolverunt* hoc *quatuor annorum* tempore. *Cei* drachmas MMMMCXXVII. *Myconii* drachmas CCC CXX. *Syrii* drachmas MMMMDCCCC. *Syphnii* drachmas MMLXXXVIIII obolos II. *Tenii* drachmas MMCCCC. *Thermaei ex Icaro* drachmas CCCC.
Parii Talenta IV drachmas MDCCC XXX. *Oenaei ex Icaro Talentum*, & drachmas LXXX.
Hae Civitates foenus non ſolverunt,
quod magiſtratus noſtri tempore ſolvere tenebantur his quatuor annis ſub Archontibus Athenis Callia, *Chariſandro*, *Hippodamante*, *& Socratide*; *in Delo vero Epigene*, *Palaeo*, *Hippia*, *Pyrrhaetho*.
Naxii Talentum, & drachmas MMMDC. *Andrii Talenta* II.
Caryſtii Talentum, *&* drachmas MMCCCC.
Hi ex Privatis foenus non reddiderunt, quod debebant *noſtri magiſtratus tempore his quatuor annis Archontibus Athenis Callia*, *Chariſandro*, *Hippodamante*, *Socratide*; *in Delo vero Epigene*, *Palaeo*, *Hippia*, *Pyrrhaetho*. *Agatharchus Ariſtonis* filius *Delius* drachmas CCCC. *Agathocles Hypſoclis* filius *Tenius* drachmas CC.. *Euphraenetus Euphanti* filius *Delius* drachmas CX. *Alcmaeonides Thraſymachi* filius *Athenienſis* drachmas DCX. *Glaucippus Clitarchi* filius *Delius* drachmas CCCCX....*o Caryſtius* drachmas CC *Scyllias Andrius* drachmas CC. *Hypſocles Theopiſti* filius *Delius* drachmas CCC. C. *Prianeus Syrius Galepſii* filius drachmas CCCXXXXV.... *clides*

Thra-

ΤΙΜΗΣ ΚΕ . ΑΛΑΙΟΝ ΧΗΗΗΗΔΔ — ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ
ΔΔΠ ΜΙΣΘΩ ΕΙΣ ΤΕΜΕΝΩΝ ΕΞ ΡΗΝΕΙΑΣ ΕΠΙ — ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ
ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ ΙΠΠΟΔΑ
ΜΑΝΤΟΣ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΠΑΛΑΙΟ ΙΠ . ΙΟ ΤΤΧ — ΙΠΠΙΟ
ΗΗ . . ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ ΤΕΜΕΝΩΝ Ε . ΔΗΛΩ ΕΠΙ — ΤΤΧΗΗΗΔ = ΕΝ
ΤΩΝ ΑΥΤΩΝ ΑΡΧΗΝΤΩΝ ΧΧΗΗΗΗΗ[Δ] — ΑΡΧΟΝΤΩΝ
ΔΔΔ ⊦⊦⊦⊦ ΟΙΚΙΩΝ Μ ΣΘΩ . ΕΙΣ — ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ
ΕΠΙ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗΣΙ ΕΝ
ΔΗΛΩ ΔΕ ΙΠΠΙΟ ΗΗ[Δ]. ΔΔΔΠ — ΗΗ[Δ]ΔΔΔΔΠ⊦Η
⊦⊦
ΛΗΜΜΑΤΟΣ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΤΤΤΤΤΤΤ
ΧΧΧΧ[Η]ΗΔΔΔΔ ⊦⊦⊦
⊦ II I

ΑΠΟ ΤΟΤΟ . ΑΔΕ ΑΝΗΛΩΘΗ ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΑΡΙ — ΤΑΔΕ
ΣΤΕΙΟΝ ΤΩ . ΕΩ ΚΑΙ ΤΩ ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩ ΜΙΣΘΟΣ — ΘΕΩ
Χ[Η] ΤΡΙΠΟΔΕΣ ΝΙΚΗΤΗΡΙΑ ΤΟ . Σ — ΤΟΙΣ
ΧΟΡΟΙΣ ΚΑΙ ΤΩ ΕΡΓΑΣΑΜΕΝ . ΜΙΣΘΟΣ Χ ΑΡΧΕ — ΕΡΓΑΣΑΜΕΝΩ
ΘΕΩΡΟΙΣ Τ ΕΙΣ ΚΟΜΙΔΗΝ ΤΩΝ ΘΕΩΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ
ΧΟΡΩ ΑΝΤΙΜΑΧΩ ΦΙΛΩΝΟΣ ΕΡΜΕΙΩ ΤΡΙΗ — ΧΟΡΩΝ
ΡΑΡΧΩ ΤΧ ΑΡΙΘΜΟΣ ΒΟΩΝ ΤΩΝ . . Ν ΕΟΡΤΗΝ — ΕΙΣ ΤΗΝ
ΩΝΗΘΕΝΤΩΝ ΗΠ II II ΤΙΜΗ ΤΟΤΩΝ ΤΧΧΗ
ΗΗΗΔΠ⊦⊦⊦⊦ ΠΕΤΑΛ . . . . . Α ΚΑΙ — ΠΕΤΑΛΑ ΧΡΥΣΕΑ
ΧΡΥΣΩ . ΕΙ ΜΙΣΘΟΣ ΗΔΔ . . . ΕΙΣ ΤΑ ΠΡΟΘΥ — ΧΡΥΣΩΣΙΣ = ΗΔΔΔΔΠ
ΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ . . . . . ΙΔΗ ΤΩΝ ΤΡΙΠΟΔΩΝ — ΣΥΝΚΟΜΙΔΗ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΒΟΩ . . . . . ΝΤΗΚΟΣΤΗ ΚΑΙ ΤΡΟ . . . Ι ΚΑΙ — ΒΟΩΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ
ΞΥΛΩΝ ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΕΠ . . . . ΝΤΙΜ . . . ΚΑ ΤΑΛΛ . . . — ΤΡΟΦΑΙ

In poſtica Marmoris eiuſdem parte

ΑΙΔΕ ΤΩ ΠΟΛΕΩΝ ΤΩ ΤΟ . Ο ΟΝ ΕΔΕΙ ΑΥΤΑΣ — ΤΩΝ = ΤΟΚΟ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΡΧΗΣ ΑΠΟΔΟΝΑΙ . ΝΕΛ . ΠΟ . — ΑΝΕΛΙΠΟΝ
ΚΑΙ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ ΤΩΝ ΤΕΤΤΑΡΩΝ ΕΤΩΝ ΚΕΙΟΙ
ΧΧΧΧΗΔΔΠ⊦⊦ . ΜΥΚΟΝΙΟΙ ΗΗΗ
ΗΔΔ ΣΥΡΙΟΙ ΧΧΧΧ[Η]ΗΗΗΗ ΣΙΦ
ΝΙΟΙ ΧΧ[Δ]ΔΔΔΠ⊦⊦⊦⊦ II ΤΗΝΙΟΙ
ΧΧΗΗΗΗ ΘΕΡΜΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ ΗΗΗΗ
ΠΑΡΙΟΙ ΤΤΤΤΧ[Η]ΗΗΗ
ΔΔΔ ΟΙΝΑΙΟΙ ΕΞ ΙΚΑΡΟ Τ[Δ]ΔΔΔ
ΑΙΔΕ ΤΩΝ ΠΟΛΕΩΝ ΤΟΝ ΤΟΚΟΝ ΟΚ ΑΠΕΔΟΣΑΝ
ΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ ΑΡΧΗΣ ΤΕΤΤΑ · ΩΝ — ΤΕΤΤΑΡΩΝ
ΕΤΩΝ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΚΑΛΛΕΟ ΧΑ
ΡΙΣΑΝΔΡΟ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΣΩΚΡΑΤΙΔΟ ΕΝ ΔΗ
ΛΩ ΔΕ ΕΠΙΓΕΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟ ΙΠΠΙΟ ΠΥΡΡΑΙΘΟ
ΝΑΞΙΟΙ ΤΧΧΧ[Η]Η ΑΝΔΡΙΟΙ ΤΤ
ΚΑΡΥΣΤΙΟΙ ΤΧΧΗΗΗΗ
ΟΙΔΕ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΩΝ ΤΟΝ ΤΗΚΟΝ ΟΚ ΑΠΙΔΟ . ΑΝ ΤΟΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΗΜΕΤΕΡΑΣ — ΤΟΚΟΝ = ΑΠΕΔΟΣΑΝ
ΑΡΧΗΣ ΤΕΤΤΑΡΩΝ ΕΤΩΝ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΩΝ ΑΘΗΝΗΣΙ ΚΑΛΛΕΟ ΧΑΡΙΣΑΝ
ΔΡΟ ΙΠΠΟΔΑΜΑΝΤΟΣ ΣΩΚΡΑΤΙΔΟ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΕΠΙΓΕΝΟΣ ΠΑΛΑΙΟ
ΙΠΠΙΟ ΠΥΡΡΑΙΘΟ ΑΓΑΘΑΡΧΟ . . ΡΙΣΤΩΝΟΣ ΔΗ . . ΟΣ ΗΗΗΗ ΑΓΑ — ΑΓΑΘΑΡΧΟΣ ΑΡΙΣΤΩΝΟΣ = ΔΗΛΙΟΣ
ΛΕΗΣ ΤΥΟΚΛΕΟΣ ΤΗΝΙΟΣ ΗΗ . . ΕΤΦΡΑΙΝΕΤΟΣ ΕΤΦΑΝΤΟ ΔΗΛΙΟΣ — ΑΓΑΘΟΚΛΕΗΣ
ΗΔ ΑΛΚΜΕΩΝΙΔΗΣ ΘΡΑΣΥ . . . Ο ΑΘΗΝΑΙΟΣ Ι[Η]Δ ΓΛΑΥ — *f.* ΘΡΑΣΥΜΑΧΟ vel ΘΡΑΣΥΒΟΛΟ
ΚΙΠΠΟΣ ΚΛΕΙΤΑΡΧΟ ΔΗΛΙΟΣ ΗΗΗΗΔ . . . , ΩΝ ΚΑΡΥΣΤΙΟΣ ΗΗ — *f.* ΘΡΑΣΩΝ, ſicuti mox ΘΡΑΣΩΝΟΣ
ΣΚΥΛΛΙΑΣ ΑΝΔΡΙΟΣ ΗΗ ΥΤΟΚΛΕΗΣ ΘΕΟ . . , ΤΟ ΔΗΛΙΟΣ ΗΗΗ — *f.* ΘΕΟΠΙΣΤΟ vel ΘΕΟΦΑΝΤΟ
Η ΠΡΙΑΝΕΥΣ ΣΥΡΙΟΣ ΓΑΛΗ . ΣΙΟ . . . ΔΔΔΔΠ . . . ΚΛΕΙΔΗΣ — *f.* ΗΗΗΔΔΔΔΠ = *f.* ΠΑΓΚΛΕΙΔΗΣ

ΘΡΑ-

ΘΡΑΣΥΝΝΑΛΟ ΔΗΛΙΟΣ ΓΔ ΙΚΩΡΕΩΝ ΘΡΑΣΩΝΟΣ . . . ΙΟΣ Η — *f.* ΔΗΛΙΟΣ. vel ΤΗΝΙΟΣ . ΣΥΡΙΟΣ. ΠΑΡΙΟΣ
ΗΓΔΔΔ ΛΑΧΗΣ ΛΑΧΗΤΟΣ ΣΤΕΙΡΙΕΥΣ ΓΗΗΗ
. . . Α· ΣΙ . . ΝΥΜΦΟΔΩΡΩ ΔΗΛΙΟΣ ΗΔΔΔΔ ΘΡΑΣΩΝ ΑΡΡΩΝΟΣ — ΓΓΗΗ . . ΔΑ . ΣΙΟΣ ΝΥΜΦΟΔΩΡΟ
ΣΦΗΤΤΙΟ . . . . . ΡΙΣΤΗΙΔΗΣ ΔΕΙΝΟΜΕΝΟΣ ΤΗΝΙΟΣ ΥΠΕΡ ΟΙΝΑΛΟΚΛΕΟ — ΣΦΗΤΤΙΟΣ . . . ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ
. . . ΝΙΟ ΗΗΔ . — ΣΙΦΝΙΟ . ΜΥΚΟΝΙΟ
ΟΙ ΔΕ ΩΦΛΟΝ ΔΗΛΙΩΝ ΑΣΕΒΕΙΑΣ . . . . ΡΙΣΑΝΔΡ . ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΗ — ΕΠΙ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ
ΣΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΔΕ ΠΑΛΑΙΟ Τ . . . ΤΟ . . . ΠΕ . ΡΑΓΜΕΝΟΝ ΑΙ ΑΕΙΦΥΓΙΑ — ΤΙΜΗ ΤΟΚΟ ΟΥ ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟ
ΟΡΙ . · . ΕΚ ΤΟ ΙΕ . . . . . ΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟ ΔΗΛΙΟΗ . ΟΝ . ΟΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣ — ΙΕΡΟ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΞΙ ΤΟΣ ΑΜΦΙΚΤΥΟΝΑΣ
ΚΑΙ ΕΤΥ . . . . ΠΙΓΕΝΗΣ ΠΟΛΥΚΡΑΤΟΣ Μ ΠΥΡΡΑΙΘΟΣ ΑΝΤΙΓΟΝΟ Μ . — ΕΥΤΥΧΟΝ ΕΠΙΓΕΝΗΣ
ΠΑΤΡΟ . . ΗΣ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ Μ . . . . . — ΠΑΤΡΟΚΛΗΣ
ΑΡΙΣΤΟΦΩΝ ΛΙ . . ΠΠΟ . ΑΝΤΙΦΩΝ Τ . ΝΝΩ . ΟΣ Μ . . . ΔΟΙΤΕΛΗΣ ΑΝΤ . . . Ο — ΛΙΣΙΠΠΟ Μ ⊏ *f.* ΑΝΤΙΟΧΟ
Μ ΤΗΛ . . ΗΣ ΠΟΛΥΑΡΚΟΣ Μ — ΤΗΛΗΣΗΣ ΠΟΛΥΑΡΧΟ
ΟΙΚ . . . ΕΝ ΔΗ . . . ΕΡΑΙ ΤΩ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ Τ . . . ΛΙΟ ΟΙΚΙΑ ΕΝ ΚΟΛΩ — ΟΙΚΙΑΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΙΕΡΑΙ ⊏ ΤΟ ΔΗΛΙΟ
. . ΗΗΗ Ε . . . ΤΟΗ . Ε . . . ΩΝ ΑΛΕΞΟΣ . . . ΚΕΡΑΜΕΙΑ · ΜΝΕΥΦΑ . . Ο . — ΚΟΛΩΝΩ Η ΗΝ ΕΡΑΣΤΟ ⊏ Α ΗΝ ΕΥΦΑΝ ΤΟ ut verſ. 94.
ΣΓ . . . . . ΤΟ ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ ΤΟ Α ΤΩΝ ΟΦΕΜΠΕΔΙΩΝ ΟΙ . . . . Η ΗΝΑΡ . . . . — ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟ
ΠΟΗ . . Ε . . ΩΝ . . . Σ ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΕΠΙΣΘΙ . . . Η . . . . . ΠΟ . . ΣΧΑΛ — Η ΗΝ ΕΚ ΤΩΝ . . . Σ ⊟ ΕΠΙΣΘΕΝΟΣ Η
ΚΕΙΟΝ Ο Η . . . ΙΠΠΟΩ . . Ε . . Ω . Ι . . . ΩΝ ΟΙΚΗΜΑΤΑ ΟΙΚΙΑ . . . . . — ΗΝ ΤΟ
ΙΚ . . ΗΝ ΕΠΙΣΘΕΝΟ

Thraſymnali filius *Delius* drachmas L. *Icoreo Thraſonis* filius . . . *ius* drachmas C.
Laches Lachetis filius *Stirienſis* drachmas DCC.
. . . *a . ſi . . Nymphodori* filius *Delius* drachmas CXXXX. *Thraſo Arrhonis*
filius *Sphettius . . . Ariſtides Dinomenis* filius *Tenius pro Oenalocleo . . . .*
. . . *nio* drachmas CCX.
Hi ex Deliis obnoxii, vel *damnati ſunt impietatis Chariſandro Archonte Athe-*
nis, in Delo vero Palaeo. Multa foenus integrum *non ſolutum, & perpetuum exilium*
. . . . . *ex Templo Apollinis Delii . . . . . Amphictyonas,*
& . . . . . Epigenes Polycratis f. drachmis X *Pyrrhaethus Antigoni* f. drachmis X
Patrocles Epiſthenis filius drachmis X . . . . . .
Ariſtophon Liſippi filius drachmis X. *Antiphon Tennonis* f. drachmis X
. . . *doeteles Antiochi* filius
drachmis X *Tel . . es Polyarchi* filius drachmis X.
Domus in Delo ſacratae Apollini Delio, domus in Colo-
no, quae erat ex . . . . figuli officinae, quae erant Euphanti
. . . . . *Balineum, quod . . . . . Domus, quae erat Ariſtip-*
pi . . . . . Domus, quae erat Epiſthenis. Officina fabri
aerarii, quae erat Hippoſthenis. Privatorum habitationes. Domus . . . . . .
Domus, quae erat Epiſthenis.

II. Pulcherrimo praeſtantique Marmori illuſtrando illud apprime conferre poterit, ſi in ipſo veluti limine vitia, atque errores, qui variis in locis irrepſere, perſpicue diſtinguantur; praeſertim vero lacunae, quae in exeſo mutiloque Marmore ſubinde occurrunt, rite accurateque, ſi fieri id quidem poterit, ſuppleantur: ut exinde cerera, quae ad Hiſtoriam, Geographiam, ſacroſque Deliorum, atque Athenienſium ritus, Archontes, ac Magiſtratus alios; Agones etiam, & Feſta varia ſpectare poterunt, opportune demonſtrentur. Etenim, quum neque Marmor ipſum, neque accuratum ipſius exemplar inſpicere, Lectorumque oculis ſubiicere liceat, plurima diſſimulari nunc debent, quae facile exinde de vereri Graecarum literarum forma colligi, vel obſervari profecto poſſent; ut ipſorum praeſidio praecepta, & exempla plurima a Cl. Montfauconio tradita uberius exponi, vel confirmari poſſent. Itaque id unum obſervaſſe nunc libet, ex quo plurimus certe ſplendor lacunis aliquot in exeſo Marmore rite ſupplendis accedet; quod nimirum character O, ſaepius in Marmore pro diphthongo OY uſurpatur: ut verſu 5. ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟ ΕΠΙ ΙΠΠΙΟ; ubi recepta iam characterum forma communique

ſcri-

ſcribendi more nunc uſitato diceretur: ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΘΑΡΓΗΛΙΩΝΟΣ ΜΗΝΟΣ ΤΟΥ ΕΠΙ ΙΠΠΙΟΥ. Id vero eximiae Marmoris antiquitati mirifice conſentit; ſicuti viciſſim ex pulcherrimo hoc Monumento Athenaei (1) ſententia confirmatur, qui Achaei tragici Poetae verſus exſcribens, quum *Διονύσου* nomen ita poculo inſcriptum ΔΙΟΝΥΣΟ memoraſſet, obſervavit: *λείπει τὸ υ ϛοιχεῖον ἐπεὶ πάντες οἱ Ἀχαιοὶ τῷ ο ἀπεχρῶντο ϗ μόνον ἐφ' ἧς νῦν τάττεται δυνάμεως, ἀλλὰ ϗ ὅτε τὴν δίφθογγον διασημαίνει τὸ ο μόνον γράφϐσι: deeſt poſtremum elementum* Υ; *quoniam litera* Ο *utebantur omnes Achaei non ſolum ea facultate, qua nunc pollet, ſed etiam quum diphthongum ſignificabat*, Ο *tantum pingentes*. Caſaubonus hic obſervavit pro Ἀχαιοὶ *Achaei* reſcribendum eſſe Ἀρχαῖοι *antiqui*: quod nempe mos ille non apud Achaeos ſolum, ſed etiam apud veteres Graecos omnes, obtineret; ut hoc etiam illuſtri nitidoque monumento manifeſtiſſime demonſtratur. Ita propemodum in antiquo Deliorum Marmore, quod Montfauconius exhibuit, atque ipſe quoque in Praefatione iam protuli, character Ο pro diphthongo ΟΥ ponitur: ut in Sigei quoque Lapidis initio reperitur: ΦΑΝΟΔΙΚΟ: ΕΙΜΙ: ΤΟ: ΗΕΡΜΟΚΡΑΤΟΣ: ΤΟ: ΠΡΟΚΟΝΕΣΙΟ; idemque prorſus characteris Ο valor in celeberrimis Herodis Attici Columnis conſpicitur, (2) quibus ille veterem Graecorum ſcribendi morem expreſſit. Sic, ut exemplis iſtis a Chishullo laudatis exemplum aliud adiiciam, in Pariſienſi Marmore, quod ad annum 3. Olymp. LXXX. referendum eſſe demonſtravi, (3) legitur: ΝΟΜΕΝΙΟΣ; eademque lege ſemel iterumque ΘΟΚΥΔΙΔΕΣ: ubi modo ΝΟΥΜΕΝΙΟΣ, & ΘΟΥΚΥΔΙΔΗΣ ſcriberemus; quamvis alibi ΦΡΟΥΡΟΣ, & . . . ΟΥΡΑΡΧΟΣ occurrat: quod nimirum uterque characteris Ο ſimulque diphthongi ΟΥ valor iis temporibus uſurpari conſueverit. At non facile profecto doctiſſimo Chishullo conceſſerim veteris illius Graecorum moris exemplum aliud haberi in antiquiſſima Tabula, quae in Phanagoriae Vrbis ruderibus inventa fuit: ΘΕΟ ΑΠΑΤΟΡΟ: quod ille legendum, & explicandum eſſe putavit ΘΕΟΥ ΑΠΑΤΟΥΡΟΥ *Deae* Veneris *Apaturae*. Quamvis enim in ſecundo loco Ο, pro ΟΥ exaratum eſſe videatur, in extremis tamen locis Ο, pro Ω, quod iis temporibus nondum invaluerat, ſcriptum putaverim; adeoque ΘΕΩ ΑΠΑΤΟΥΡΩ hic explicandum exiſtimo, idque facile exemplis aliis oſtendi poſſe conſpicio. Quemadmodum vero characterem Ο pro ΟΥ in variis hiſce Marmoribus uſurpatum eſſe iam diximus, ita viciſſim alicubi diphthongus ΟΥ, pro ſimplici Ο poſita apud Athenaeum (4) ipſum occurrit; quod etiam exemplis aliis, ſed ex monimentis longe recentioribus, oſtendi poſſet. Quandoquidem vero in Marmoribus illis, quae Neaechmi, Evaeneti, & Euthycriti Archontis anno poſita Cyriacus primum, mox etiam Sponius Athenis exſcripſit, diphthongus illa ΟΥ conſpicitur, perſpicuum fiet inter Olymp. CI. qua Sandvicenſe Marmor excitatum fuit, atque Olymp. CXV. quam Archontes illi praeceſſere, veterem illam diphthongi formam Athenis obſoleviſſe; ut ubique maioris perſpicuitatis amore non Ο ſimplex, ſed ΟΥ, tum in Scriptoribus, tum in Marmoribus etiam adhiberetur.

III. Quod vero ad lacunas, & hiatus omnes ſpectare poterit, qui in Marmore reperiuntur, illi facile duas in claſſes ſecerni dirimique poſſunt; ut in aliis quidem aut aliquae vocum literae, aut integrae ſubinde voces; in aliis vero numerici ſolum characteres, vel notae numerales exciderint. Vtriuſque generis lacunas explere, evanidaſque literas, aut notas reſtituere ſic enitar, ut in numeralibus quidem, niſi mea me fallit opinio, id ubique fere praeſtiterim; in vocibus vero plura reſtituerim, ſed plurima quoque intacta, vel deſperata reliquerim. Ac de emendationibus quidem, quae ex ipſo Marmoris contextu ſponte quadam ſua profluere videbantur, nihil hic dicam; quippe quum facile intelligi probarique illae poſſint, ut ex. gr. in 8. verſu pro ΕΡΓΑΜΜΑΤΕΥΕΝ, quod temere irrepſerat, reſcribendum eſſe ΕΓΡΑΜΜΑΤΕΥΕΝ. Nonnullas ſolum indicaſſe hic libuit, quae paullo obſcuriores videri fortaſſe poterant. In verſu 16. legi ΤΟ ΤΟΚΟ, non modo quod interiectae lacunae

(1) Lib. XI. c. 5. (2) Gruter. pag. 17. n. 1. (3) Faſt. Attic. Tom. I. pag. 162. (4) Lib. X. c. 20.

ſpatium, ſenſuſque perſpicuitas id exigere videbatur; verum etiam quod in I. Claſſe Civitates illae memorentur, quae non τὸν τόκον, integrum nempe foenus, ſed aliquam ſolum τῦ τόκο, hoc eſt *foenoris* ipſius partem perſolverant: quemadmodum in II. Claſſis initio explicate legitur: τῦ τόκο ἀπέδοσαν *ex foenore ſolverunt*; atque in IV. Claſſe recenſentur Civitates illae, quae τῦ τόκο, ὃν ἔδει αὐτὰς ἀποδῶναι, ἀνέλιπον, κ᾽ οὐκ ἀπέδοσαν *ex foenore, quod oportebat ipſas ſolvere, reliquerunt, neque ſolverunt*. Exinde vero in 21. verſu vocem ΠΑΡΙΟΙ excidiſſe, certoque reſtituendam eſſe conieci. Etenim, ſi in I. Claſſe recenſentur Civitates illae, quae foenus foenoriſque partem perſolverant; in IV. vero quae partem foenoris adhuc perſolvere tenebantur, quis aperte non videat Civitates omnes, quae in IV. Claſſe numerantur, in I. quoque numeratas eſſe oportere? Ergo, quum in IV. Claſſe ΠΑΡΙΟΙ *Parii* nitide diſerteque exprimantur, ipſorum nomen etiam in I. ſupponi reddique debet; adeoque in 21. verſu, ubi ſex literarum lacuna reperitur, ΠΑΡΙΟΙ *Parii* reſtitui debet.

In 24. verſu perſpicue legi, ſupplerique debet ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ *ſumma*; adeoque unius ſolum characteris, vel numeralis notae locus ſupererit, ut inferius oſtendetur.

In 27. verſu unius quidem literae lacuna ſupereſſe conſpicitur; ſed integra tamen ΙΔΙΩΤΩΝ vox intelligi ſupplerique debet, quae non explicate, ut in Claſſis eiuſdem fine, ſed notae compendiique inſtar expreſſa ibi fuerit.

In 33. verſu, niſi quadratarii, vel exſcriptoris vitium irrepſerit, notae, vel contractionis ope ΔΗΛ, pro ΔΗΛΙΟ exaratum fuit. Siquidem duos characteres alios, vel numerales notas ibi reſtituendas eſſe mox oſtendetur. Viciſſim vero in 34. quamvis trium characterum ſpatium exprimatur, duplex tamen character ΛΙ ſupplendus erit.

In 42. vox ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ſuperius etiam adhibita reponi debet.

In 47. verſus fine character Σ a quadratario omiſſus, vel evanidus adiungendus erit; quemadmodum in 49. quamvis nullum lacunae veſtigium ſuperſit, character Σ interſeri debet, ut legatur ΜΙΣΘΩΣΕΙΣ prorſus ut in 54. ſcriptum conſpicitur.

In 62. perſpicue ΘΕΩ ſupplendum erit, ut Apollo exprimatur, cui *Delia* Feſta peragebantur, ut inferius demonſtrabitur.

In 67. verſu, quamvis duarum ſolum literarum hiatus ſuperſit, legendum tamen videtur ΕΙΣ ΤΗΝ; niſi fortaſſe cui libeat ſuperſtitem characterem Σ in N refingere, adeoque ſolum ΕΙΣ reſtituere.

In 69. verſu ΠΕΤΑΛΑ ΧΡΥΣΕΑ *folia aurea* reſtitui, quod repente ΧΡΥΣΩΣΙΣ *deauratio* ſubiiciatur: ita nimirum legendum eſſe perſpicuus Marmoris ſenſus oſtendit, quamvis Taylorus ΧΡΥΣΩ. ΕΙ nobis expreſſerit.

In 71. verſu quamvis ΕΠΙ ΚΟΜΙΔΗ, vel ΣΥΝΚΟΜΙΔΗ, ſicuti mox ΕΠΙ ΠΕΝΤΕΚΟΣΤΗ ſuppleri, lacunaeque ſpatium expleri ſic poſſet; attamen ΚΟΜΙΔΗ potius, & ΠΕΝΤΕΚΟΣΤΗ ego legerim; ſicuti ſuperius cetera recto caſu exprimuntur, atque etiam repente ΤΡΟΦΑΙ memorantur. Itaque poſt vocem ΕΟΡΤΗΣ tres numerales notae; poſt ΒΟΩ duae ſolum exciderunt, quas modo coniicere, vel divinare vix poſſumus.

In 75. certiſſime reponi debet ΑΝΕΛΙΠΟΝ, ut exprimatur Civitates illas foenus, quod ſolvere tenebantur, diſtuliſſe.

In 94. Fortaſſe ſuppleri legique debet ΑΓΑΘΟΚΛΕΗΣ; cuiuſmodi nomen, ſicut etiam ΥΨΟΚΛΕΗΣ, in 31. verſu reperitur.

In 104. Quamvis ibi *quatuor* ſolum, non *quinque*, characteres excidiſſe indicentur, legerim tamen ΕΠΙ ΧΑΡΙΣΑΝΔΡΟ.

In 105. Reſtituendum arbitror ΤΙΜΗ ΤΟΚΟ Ο ΠΕΠΡΑΓΜΕΝΟ ΚΑΙ ΑΕΙΦΥΓΙΑ: ut nempe exprimatur in multa iis irrogata integrum foenus, quod exactum ſolutumque non fuerat, ſimulque perpetuum exilium contineri.

In 106. Suppleverim ΟΡΙ . . . ΕΚ ΤΟ ΙΕΡΟ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ,

In 107 Senſus perſpicuitas exigere videtur, ut legatur ΕΤΥΧΟΝ ΕΠΙΓΕΝΗΣ, quod nimirum multam illam accepere Epigenes, aliique mox in Marmore nominati.

In

In 109. Quum poſt aliorum nomina character M *myriadi* exprimendae exaratus occurrat, hic etiam ΑΙΣΙΠΠΟ M reſtituendum exiſtimo. In fine facile ΑΝΤΙΟΧΟ, moxque ΤΗΛΗΤΗΣ ΠΟΛΥΑΡΧΟ reſtitui poterit.

In 111. Quum domus Apollini Delio ſacrae mox numerentur, perſpicue corrigi ſupplerique debet: ΟΙΚΙΑΙ ΕΝ ΔΗΛΩ ΙΕΡΑΙ ΤΟ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΤΟ ΔΗΛΙΟ.

In 112. Legendum ΚΟΛΩΝΩ. Quumque perſpicue mox illius nomen exprimatur, cuius domus illa fuerat, ita quoque hic levi facilique mutatione reſcribendum arbitror Η ΗΝ ΕΡΑΣΤΟ; atque ita prorſus poſt ΚΕΡΑΜΕΙΑ corrigendum legendumque puto Α ΗΝ ΕΥΦΑΝΤΟ.

In 113. ΟΙΚΙΑ Η ΗΝ ΑΡΙΣΤΙΠΠΟ.

In 114. Fortaſſe ſupplendum Η ΗΝ ΕΚ ΤΩΝ.

In ceteris autem lacunis characteres quidem aliqui ſuppleri, ſed certo tamen illae corrigi ſupplerique non poſſunt.

IV. Proximum autem eſt, ut vitiatis mutiliſque vocibus in Marmore reſtitutis, lacunas etiam illas ſupplere enitar, in quibus numerales notae exciderunt, Vt autem id clariori quo poterit ordine peragatur, illud in ipſo veluti limine obſervari debet, quod characteres illi, vel numerales notae, quae pro veteri Graecorum more exaratae ſunt, ut in *Prolegomenis ad Notas Graecorum* pag. XXIII. expoſui, *drachmas* ſignificant, quarum quaelibet obolis *ſex*, ipſorumque ſinguli vel 6, vel 8, vel 10 aereis componebantur. Ex *centum* vero drachmis Atticis *mina*, & ex eiuſmodi 60. minis *Talentum* Atticum conſtabat: ut proinde in Talento 6000 drachmae continerentur. Itaque perſpicuus certuſque eiuſmodi characterum valor is eſſe debet, qui in ſubiecto ſchemate demonſtratur:

Τ		6000	Η		100
⟦Χ⟧		5000	⟦Δ⟧		50
	drach-			drach-	
Χ	mae	1000	Δ	mae	10
⟦Η⟧		500	Π		5

Atque in iis quidem characteribus, vel numeralibus notis rite explicandis nulla propemodum obſcuritas eſſe poteſt, quum iidem ſaepiſſime in monimentis aliis occurrant. Longe tamen maxima difficultas characteribus aliis ineſſe conſpicitur, qui alicubi in Marmore reperiuntur, nimirum Ⅎ, I, C. Etenim character Ⅎ in aerea quidem Heracleenſi Tabula obſervatur; (1) ſed ibi non aliud, quam aſperum ſpiritum graecae vocali praefixum, ſignificat; hic vero numeralis notae locum certiſſime obtinere debet. Character I ſaepiſſime in Graecis Marmoribus occurrit, ibique vel *unum*, vel *decem* ſignificat, adeoque drachmarum unitates hic exprimere videretur; ſed character alius Ⅎ, qui inter ipſum & characteres alios Δ, vel Π ponitur, perſpicue oſtendit eiuſmodi nota I drachmas deſignari non poſſe. Denique character C, ut Cl. Gorius obſervavit, (2) in pluribus Etruſcorum Nummis a Dempſtero, & Gorio expreſſis conſpicitur, quamvis alicubi inverſo ſitu ita Ↄ exprimatur; ſed in nullo prorſus Graecorum monimento reperitur, in quo vel *quinque*, vel *ſex* non ſignificet: qui certe valor hic illi affigi concedique non poterit, quum ipſius poteſtas minor alterius I poteſtate eſſe debeat; ſicuti characteris I valor alterius Ⅎ valore minor conſpicitur; quum ubique characteres iſti hoc ordine deſcribantur Ⅎ, I, C: in quo proinde maior ſemper minorem ordine praecedat. Itaque quis inſolitis characteribus iſtis valor affingi unquam poterit? Certe in prima Claſſe character Ⅎ bis, character I octies, & C ſemel reperitur; atque in ſumma, quae poſtremo loco ver. 58. velut ex illis collecta ſubiicitur, habetur Ⅎ quater, & ſemel C: quod argumento certe eſſe poſſet characterem I *octies* acceptum duobus Ⅎ, adeoque quatuor I unico Ⅎ, aequales eſſe; & tamen in 19. Marmoris verſu reperitur ⅎⅎ II II: quod fieri certe non poterat ſi quatuor I uni-

(1) Obſerv. Liter. Tom. III. pag. 296. (2) Defenſ. Alphab. Etruſc. pag. 202.

co ⊢ aequales eſſent; perſpicue nimirum in hac hypotheſi ſcriptum foret ⊢⊢⊢, Ira propemodum, ſi univerſa characterum illorum multitudo variis in locis expreſſa in unum colligatur, in tribus Claſſibus ⊢ *duodecies*, itidemque I *duodecies* reperitur: adeoque, quum in totali Claſſium ſumma legatur ⊢ *quater*, & I *ter*, partialis aliqua ſumma totalem excederet. Denique, ſi charactere ⊢ drachma, & I obolus exprimatur, quum nota ⊢ quatuor I compoſita videatur, drachma ipſa quatuor ſolum obolis aequalis eſſet; quod a perſpicuis Veterum teſtimoniis abhorret. Ita propemodum in II. Claſſe ubi 12 ⊢, totidemque I reperiuntur, drachmae 13, & oboli 4 adiungendi forent; quum tamen in totali ſumma ⊢ *quatuor*, & I *tres* exprimantur. Hinc, quaecumque hypotheſis eligatur, ſemper aliqua in characteribus iſtis obſcuritas, atque perplexitas eſſe debet; ut proinde, vel minutiorem illam ſupputandi methodum ab Atticis uſurpatam nobis incognitam, atque inexplicabilem fateri liceat; ſive potius, ut arbitror, vitium, ac errorem aliquem in Marmore ſuſpicari, qui ex notiſſimo Atticae monetae valore corrigi, vel emendari nunc debeat. Itaque nullus hic dubito quin character ⊢ *drachmas*, ipſarumque unitates exprimat; itidemque character I *obolos*, quorum *ſex* drachmam conficiunt; quamvis in Oxonienſi Marmore ſimplices drachmarum numeri ſemper charactere I deſignentur; ut Num. XVI. mox oſtendetur; quemadmodum in hoc ipſo Marmore ubi 109. boum numerus indicatur, character ille I unitates ſignificat. Character autem C *aereis* fortaſſe exprimendis adhibitus videretur; ſed, quum eiuſmodi nota, ſive character in totali pecuniarum ſumma non appareat, ſed in illa ſolus character I, vel obolorum numerus exprimatur, character ipſe C aereos exprimere non poterit; alioquin ille octies in Marmore reperiretur, ut ex illis octo C integer obolus conficeretur, quum tamen ſemel tantum ver. 19. in illo nobis occurrat. Ergo quemadmodum Cl. Gorius in variis Etruſcorum Nummis characterem ipſum C *ſemiſſis* notam eſſe putavit; ita quoque in noſtro Marmore hunc *ſemiobolo*, hoc eſt oboli ſemiſſi, deſignando uſurpatum eſſe putaverim. Quandoquidem vero certiſsime, ut ſuperius oſtendi, in I. Claſſis ſumma error irrepſit; adeoque character aliquis in illa corrigi, refingique debet, pro ⊢⊢⊢⊢ C, quae modo in illa conſpicitur, reſcribendum arbitror ⊢⊢ II C hoc eſt drachmas 3. obolos 2 cum *ſemiſſe* oboli. Ita nimirum perſpicue certoque integra cuiuslibet Claſſis ſumma conſtabit, tandemque univerſa trium Claſſium ſumma partialibus cuiuslibet Claſſis ſummis una collectis accuratiſſime reſpondebit, ut clariori quo poterit ordine nunc oſtendetur.

V. Atque, ut a prima Claſſe exordiar, illa nimirum, in qua foenoris a Civitatibus exacti ſummae recenſentur, ſi notae numerales adhuc in illa ſuperſtites ordine colligantur, poſtremaeque notae, ut ſuperius, emendentur, ſummam conſtituunt, quae in ſubiecto ſchemate collocatur ſub B

A		B	
T	3	T	3
X	3	X	3
H	9	H	5
Δ	9	Δ	9
⊢	3	⊢	3
I	2	I	2
C	1	C	1

At in in Marmore dicitur univerſam I Claſſis ſummam eam eſſe oportere, quae exhibetur ſub A, ergo in extrito Marmore quatuor H prorſus exciderunt, quae proinde non ver. 21 ubi ſolum *Pariorum* nomen ſupplendum eſſe iam dixi, ſed verſu 18. & 24. hoc eſt *Ceorum*, & *Thermaeorum* ſummae reſtitui debent, quum ipſarum utraque mutila, & imperfecta videatur. Sed Thermaeorum ſummae unica ſolum H adiungi poteſt, alioquin character ⊟ in illa conſpiceretur; eademque prorſus ratione Ceorum ſummae quatuor H adiungi non poſ-

possunt, ergo Ceis quidem tres H, unica vero Thermaeis adiungi debet; atque ita characteres omnes in I Classe suppleti, lacunaeque repletae erunt; ut in hac serie conspicitur:

	imperfectae	*suppletae*
Ceii . . .	HI⊟ΔΔΓΓIIIIC	HHHHI⊟ΔΔΓΓIIIIC
Thermaei	HHH. . . *φάλαιον*	HHHH *Κεφάλαιον*

Integra vero primae Classis summa iam explorata, aliarum quoque Classium summam ita explorari, colligique posse putaverim. Vniversa trium Classium summa, ut vers. 58. 59. 60. exhibetur est A;

A	B	C
T 8	T 3	T 5
X 4	X 3	
H 6	H 9	H 6
Δ 4	Δ 9	Δ 5
Γ 4	Γ 3	Γ I
I 3	I 2	
	C I	C I

sed summa I Classis est B; ergo summa II & III Classis una coniunctarum erit C, hoc est Tal. 5. drachmarum 651. una cum oboli *semisse;* sed universa secundae Classis summa, quae ver. 43. in Marmore exhibetur, desinit in ΔΔΠ, hoc est 25. ergo III Classis summa desinere debet in ΔΔΠΓC. Sed characteres adhuc in illa superstites summam conficiunt T 3 & 1606. drachmarum; adeoque desineret in XI⊟HΠΓ; ergo in partialibus summis, quae in hac III Classe lacerae, vel imperfectae conspiciuntur, numerales notae ΔΔC certissime adiungi debent:

	imperfectae	*suppletae*
Epistheues	HHI⊟ΔΔ ΔΔ.	HHI⊟ΔΔΔΔC
Nemora Rhen.	TTXHH. .	TTXHHHΔ
Domus	HHI⊟. ΔΔΔΠ	HHI⊟ΔΔΔΔΠ

Sed Epistheni character Δ adiungi non poterit, alioquin integra summa foret H; ergo solum C, quod in III. Classe deesse iam vidimus, adiungi ibi debet. Domorum summae character alius interseri non potest, quam solus Δ; ideoque adiectis C, & Δ iam tertiae Classis summa foret T 3. & 1616 drachm. & oboli *semissis*, adeoque desineret in ΔΠΓC; sed illa desinere debet in ΔΔΠΓC, ergo in Nemorum summa, ubi lacuna reperitur, character alius Δ adiungi debet, ac reliqua numeralis nota, quae in illo deesse conspicitur, erit H. Itaque summis ita restitutis integra III Classis summa erit T 3. & 1726. drachmarum, & obol. $\frac{1}{2}$ quae si cum I Classe, hoc est cum T 3. & 3993 drachmis, obolis $2\frac{1}{2}$ coniungatur, conficiet summam T 6. dr. 5719. ob. 3. quae, si ex totali trium Classium summa, hoc est ex T 8. dr. 4644. ob. 3. subtrahatur, supererit II Classis composita ex T 1. dr. 4925. ut inito calculo hic expressum conspicitur:

Summa totalis	T 8. dr. 4644. ob. 3.
I. & III. Classis	T 6. dr. 5719. ob. 3.
II. Classis	T 1. dr. 4925.

Itaque in hac hypothesi II. Classis summa ita brevissime exprimenda foret MI⊟HHHHΔΔΠ: ut nimirum character M *myriadem*, hoc est Talentum unum, & quatuor drachmarum millia significet. Sed in ipso Marmore ver. 43. ubi II. Classis *κεφάλαιον summa* exhibetur, duorum tantummodo characterum locus conspicitur, atque ibi certissime priores characteres illi MI⊟ restitui debent; ergo cha-

character alius H hic inferi non poterit; quemadmodum illi ne in partialibus quidem II Classis summis locus aliquis esse potest: ergo II Classis summa maior esse non poterit T. 1. dr. 4825; & character alius H, qui neque I, neque II Classi adiungi potest, & tamen in totali Classium summa reperitur, in aliquem III Classis locum transferendus erit, fortasse in Epistheni; ut proinde vera III Classis summa esse debeat T. 3. dr. 1826. $\frac{1}{2}$. Hinc peculiaris, & distincta cuiuslibet Classis summa ea prorsus esse debet, quae in subiecta serie proponitur:

I. Cl.	T. 3. dr. 3993 . ob. 2.	$\frac{1}{2}$
II.	T. 1. dr. 4825.	
III.	T. 3. dr. 1826.	$\frac{1}{2}$
summa	T. 8. dr. 4644 . ob. 3.	

Iam vero integra II Classis summa sic a me restituta, peculiares etiam ipsius summae, quae mutilae in Marmore conspiciuntur, restitui, adeoque lacunae singulae suppleri poterunt. Etenim characteres, aut numerales notae adhuc in Marmore superstites conficiunt summam A;

A		B	
X	4		
H	4	H	3
Δ	9	Δ	2
Π	1	Π	1
⊢	4		
I	4		

sed vera Classis summa, ut in postrema Marmoris parte ver. 43. conspicitur, desinit ut in B; ergo in Marmore characteres isti ΔΔΠII certissime adiungi debent, ut illi cum superstitibus notis ΧΔΔΔΔΠ⊢⊢⊢⊢ IIII coniuncti summam efficiant, quae desinere possit in HΔΔΠ. Eiusmodi vero characteres ΔΔΠ II ceteris adiungendi peculiaribus summis interseri debent, quae lacerae conspiciuntur, hac nimirum ratione

	imperfectae	*suppletae*
Agathocles	. . Δ . .	HΔΔΠII
Theognetus	. . HHHΔ	THHHHΔ
Leucinus	ΧHH . . Δ Δ Δ	ΧHHHΔΔΔΔ

Etenim character Δ Theogneti summae adiungi non potest, alioquin ille characteribus H praeponeretur. Leucini autem summae nonnisi unicus Δ adiungi potest, alioquin character ΧΔ in Marmore reperiretur; ergo unicus Δ in Leucino, reliquae notae ΔΠII in Agathocle suppleri debent: quumque in Leucino alterius etiam literae locus supersit, neque amplius alter Δ adiungi ibi possit, in illo character H restitui supplerique debebit. Itaque ex characteribus adhuc in Marmore conspicuis, simulque ex aliis HΔΔΠII hac ratione nuper inventis prodibit summa B

A		B		C	
T	1			T	1
X	4	X	4		
H	8	H	6	H	2
Δ	2	Δ	2		
Π	1	Π	1		

sed integra II Class. summa esse debet A; ergo adhuc in Marmore desideratur summa C, hoc est T & HH. Sed Theogneto nonnisi unicus H adiungi potest, alioquin fieret ΧHH; & in Agathocle spatium eidem H recipiendo aptum conspicitur, ergo unicus H in Theogneto, alter in Agathocle adiungendus erit. Quamvis enim

dua-

duarum literarum lacuna, quae ver. 33. initio ſummae conſpicitur, ubi duos characteres H, & Δ inſerendos eſſe iam diximus, characteribus IO replenda videatur, ut cum ΔΗΛ qui praeceſſerat, efficiant ΔΗΛΙΟ, numeralibus tamen notis replenda illa fuerit, quum facile vox illa ΔΗΛ truncari, compendiique inſtar indicari potuerit; numerales autem notae alibi collocari, ſive ſuppleri non poſſint. Denique character T, qui certiſſime in II Claſſe reperiri, adiungique debet, alibi inſeri non poterit, quam in *Theogneto*, ubi locus unus initio adhuc implendus conſpicitur.

Quandoquidem ergo II Claſſis ſumma eſſe debet T 1. & 4825. drachmarum, atque in Marmore ver. 43. ante characteres HHHΔΔΠ, qui ſuperſunt, duae ſolum literae adiungi poſſunt, perſpicue apparet ibi characteres M$\overline{\text{H}}$ adiungendos eſſe: ita nimirum characteres ipſi M$\overline{\text{H}}$, hoc eſt Talentum, & drachmae 4500, notis adhuc ſuperſtitibus adiectae, T & 4825. drachmas conficient, cuiuſmodi prorſus integram II. Claſſis ſummam eſſe oportere iam demonſtravimus.

VI. Verum, ut ab implexis eiuſmodi Notarum generibus, atque obſcurioribus veluti ſymbolis ad Siglas alias Marmori inſcriptas digrediar, in ipſa Marmoris fronte characteres iſti E. Θ conſpiciuntur. Cl. Taylorus ita Siglas illas interpretatur Ε*ὐνοίᾳ Θεῶν Benevolentia Deorum, Diis Benevolis*: quemadmodum prorſus characteres ipſos Θ. Ε. Oxonienſi Marmori (1) praefixos Maffeius (2) explicandos eſſe putavit *Θεοῖς* Ε*πικουρίοις Diis Iuvantibus*. Vtriuſque coniecturam, vel interpretationem facile exemplis aliis illuſtrari, vel confirmari poſſe iam monui, (3) quum in Latinis etiam Marmoribus habeatur DIIS PROPITIIS. (4) Ita quoque Ε*πιχθονίοις Θεοῖς Diis Superis* in noſtro Marmore exponi, legique poſſe obſervavi; quum apud Gruterum (5) nitide explicateque habeatur ΘΕΑ. ΕΠΙΧΘΩΝΙΩ ΤΥΧΗ *Deae Superae Fortunae*. Quumque in Florentino Marmore, quod a Sponio (6) profertur, ΙΣΙΣ ΕΠΙΚΟΟΣ *Iſis Obſequens*, & in Gruteriano (7) ΗΡΑΚΛΗΣ ΕΥΑΚΟΥΣΤΟΣ *Hercules Obſequens* habeatur; in noſtro etiam Marmore Ε*πίκοις*, vel Ε*υακέσοις Θεοῖς* intelligi fortaſſe poſſe conieci. Quandoquidem vero Marmor iſtud Athenis poſitum fuit, pecuniaeque recenſionem continet, quae ab Amphictyonibus exacta, atque in Apollinis Delii honorem impenſa fuerat, facile in ipſo Marmoris titulo exarari potuit Ε*πιχωρίοις Θεοῖς Indigenis Diis*; quum Apollo, & Diana in Inſula Delo nati, adeoque Dii Deliorum Ε*πιχώριοι*, vel *Indigenae* dicerentur: quemadmodum prorſus Marmor aliud a Reineſio (8) profertur ΘΕΟΙC ΠΑΤΡΙΟΙC dicatum; & in Sponiani Marmoris (9) initio legitur: ΘΕΟΙC ΠΑΤΡΙΟΙC ΚΑΙ ΤΗ ΠΑΤΡΙΔΙ; atque in latino Marmore (10) habetur DIS. DEAB. PATR. SACR. Coniecturis iſtis alibi iam expoſitis addidiſſe nunc libet fortaſſe legi etiam poſſe Ε*πιφανεστάτῳ Θεῷ Praeſentiſſimo Deo*, quod in Doniani quoque Marmoris titulo reperitur; (11) niſi fortaſſe cui libeat Ε*πικειμένῳ Θεῷ Adiacenti Deo*, vel Ε*πικειμένοις Θεοῖς Adiacentibus* proximiſque *Diis* interpretari, quod in Muratorii (12) Lapide obſervavi. Quid vero ſi characteres illi non *Deum*, eiuſque titulum deſignent, ſed exprimendae potius Marmoris erigendi cauſſae, vel epigraphes argumento praefixi ibi fuerint? Certe, quum nihil aliud in Marmore, quam *τῆ τόκω εἰσπραχθέντος θέσις foenoris exacti poſitio*, calculus, ratio, vel ſupputatio contineatur, non plurimum fortaſſe ego fallar ſi Ε*ἰσπραχθέντος*, ſive Ε*ἰσπραχθέντων Θέσις Exacti ratio* hic intelligi legique poſſe coniiciam; quum vox illa *Θέσις* hac ipſa phraſi, vel ſenſu a Graecis Scriptoribus uſurpetur, ut dati acceptique calculus, & ſupputatio exprimatur; quemadmodum prorſus in eodem illo Oxonienſi Marmore ſuperius laudato poſt Notas Θ. Ε. repente primi verſus initio legitur: ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΠΟΙΩΝ *Calculus Sacrificulorum*, quod ibi nimirum donaria in Artemiſio facta recenſeantur; ipſorumque ſupputatio a *Hieropoeis*, iis nempe, qui Sacris praeerant, exhibita contineatur.

VII. Sed haec leviora certe videri poterunt, ſi cum ceteris conferantur, quae

(1) In Append. num. 13. pag 295. (2) Siglae Lapid. pag. 54. (3) Ad Notam Ε. Θ. (4) Gruter pag. 4. n. 9. 10. (5) Pag. 75. n. 3. (6) Pop. Attic. pag. 208. (7) Pag 49. n. 1. (8) Claſ. I pag. 172. & Maſ. Oxon pag. 287. (9) Pop Attic. pag. 225. & Murat. pag. 137. n. 1. (10) Reineſ. Ctaſ. I. pag. 224. pag. 213. (11) Claſ. I. n. 141. pag. 50. (12) Pag. 169. n. 3.

quae ex pulcherrimo hoc Marmore deduci poſſunt, ut plurima de Archontibus, Amphictyonibus, Scribis, Architheoris, Trierarchis, Atticae Populis, Deliorum Feſtis, vel hactenus incognita proferantur, vel perperam a Scriptoribus tradita corrigantur. Atque, ut ab Archontibus ipſis exordiar, *quatuor* eponymi Athenienſium Archontes variis in locis in Marmore memorantur, omniumque nomina in 85. & 91. verſu ab Amphictyonibus, qui exigendo foenori inſtituti fuerant, ſic ordine recenſentur: ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς τεττάρων ἐτῶν ἐπὶ Α'ρχόντων Α'θήνησι Καλλέο, Χαρισάνδρο, Ι'πποδάμαντος, Σωκρατίδο *noſtri magiſtratus tempore quatuor annorum ſub Archontibus Athenis Callia, Chariſandro, Hippodamante, Socratide*. Exinde vero manifeſtiſſime apparet Marmor iſtud anno 3. Olymp. CI. excitatum fuiſſe, quo *Socratides* Eponymorum Archontum Faſtis inſcribitur; quum reliqui tres praecedentibus annis imperaverint. Perſpicue quoque colligitur Archontem illum, qui anno 4. Olymp. c. Faſtis inſcribitur, non *Chabriam*, ut perperam in Sigonio legitur, ſed vere *Calliam*, ut in Diodoro exprimitur, appellatum fuiſſe; niſi fortaſſe potius *Calleae* nomen retinendum ſit. Certe in Oxonienſi etiam Chronico (1) Archontis huius ΚΑΛΛΕΟΥ nomen eodem prorſus modo, ac in noſtro Marmore, expreſſum conſpicitur; idque *ex errante forte typographo* profluxiſſe putavit Palmerius, adeoque legendum exiſtimavit ΚΑΛΛΙΟΥ. Sed vera tamen Marmorei Chronici lectio perſpicuo huius etiam Marmoris teſtimonio confirmatur, in quo ſaepius conſtanterque Archon ille *Calleas* vocatur. Ita quoque, quum Archon alius, qui Calliae ſucceſſit, ſemel iterumque *Chariſander* in Marmore nominetur, ipſius nomen in Diodoro, ceteriſque Faſtis omnibus emendari debet, in quibus ille *Chariander* vocatur; ſicuti perperam apud Diodorum ipſum *Hippodamus* Archon alius appellatur, qui certiſſime Marmoris huius praeſidio *Hippodamas* vocandus erit. Id vero commode praeclareque factum, quod non Eponymi ſolum Athenienſium Archontes, ſed Archontes etiam illi in Marmore nominantur, qui quatuor annis ipſis in Delo imperaverint, nimirum *Epigenes*, *Palaeus*, *Hippias*, *Pyrrhaetus*; ipſorumque tempus, ac magiſtratus ita cum Athenienſium Archontum tempore, vel magiſtratu confertur, ut unus idemque prorſus archontici anni cardo apud utroſque manifeſtiſsime demonſtretur; ut quemadmodum nempe Callias Athenis Hecatombaeone menſe anno 4. Olymp. c. magiſtratum ſuſcepit, ita quoque Epigenes tunc in Delo magiſtratum ipſum inierit. Itaque iam nullus dubitandi locus ſupererit quin in Delo quoque Archontes Eponymi ab Athenienſium Archontibus diſtincti quotannis eligerentur, quamvis Inſula Athenienſium imperio ſubiecta foret, ipſorumque legibus uteretur; adeoque facile Deliorum Archontes ex ipſis Athenienſium civibus eligerentur: ut Iſocratis (2) teſtimonio erudimur ab Athenienſium in ſocias ſubiectaſque Vrbes Α"ρχοντας *Archontes* mitti conſueviſſe. Id quidem coniecturis, & exemplis aliis non obſcure, ut opinor, in Faſtis Atticis (3) demonſtraveram, ubi ſingulos Archontes illos, qui in Deliis Marmoribus obſervantur, nempe *Phaedriam*, *Ariſtaechmum*, *Zenonem*, *Dionyſium*, *Lyciſcum*, *Nauſiam*, quamvis a Meurſio Athenienſium Faſtis inſcripti forent, atque Cl. etiam Orvillius illos *minime Deliacos*, *ſed Athenienſes*, *Archontes ſtatuerit*, (4) ex iis expungendos, ac Pſeudeponymos eſſe obſervavi; quod illos nimirum non ad Athenienſes, ſed ad Delios ſolum, referendos eſſe cenſerem. Sed coniecturis illis graviſſima iam Marmoris huius auctoritas adiungatur; qua nitide diſerteque confirmatur Deliorum Archontes ab Athenienſibus diſtingui oportere, adeoque in Deliorum Decretis non Athenienſes, ſed Delios, Archontes inſcriptos exiſtimari.

VIII. Quemadmodum vero Eponymos Deliorum Archontes ab Eponymis Athenienſium Archontibus diſtinguendos eſſe perſpicuo certoque Marmoris huius teſtimonio demonſtratur, ita quoque *Amphictyonas* etiam quoſdam Athenis extitiſſe conſpicimus, qui a celeberrimis Amphictyonici Concilii ſociis accuratiſſime diſtingui debent; quamvis illi a nullo prorſus Scriptore memoren-

(1) Epoch. 71. lin. 83. (2) In Panathen. (3) Tom. I. pag. 370. (4) Exercit. de Delo pag. 7.

rentur, ſed prima certe ipſorum mentio, eorumque nomen in hoc uno Marmore repente nobis occurrat. Vt eiuſmodi Athenienſium *Amphictyonum* varietas, atque diſtinctio clarius, & accuratius oſtendatur, obſervaſſe iuverit varias Graeciae Nationes a primis uſque temporibus certo quodam ſocietatis genere, atque inito veluti foedere coniungi coepiſſe, ut ſtatis quibuſdam temporibus Legati in ſingulis eligerentur, qui patriae Civitatis, vel Nationis nomine *autumno* quidem ad Pylas, *vere* autem Delphos convenirent, ibique de publicis Graeciae rebus, (1) de communi fauſtitate, de ſacris, de pace, vel bello communibus ſuffragiis decernerent. Conventus ille, ſive Concilium ex univerſis Graeciae Populis compoſitum *Amphictyonicam* vocari conſuevit: ſive quod in illo Ἀμφικτίονες *circumpoſiti* Populi convenirent, ut Harpocration ex Anaximene, & Androtion (2) putarunt; ſive potius, ut Harpocration ipſe ex Theopompo, Pauſanias, (3) Etymologus, & Dionyſius Halicarnaſſeus (4) exiſtimavit, quod ab Amphictyone Rege originem, nomenque acceperit. Certe in Marmoreo Oxonienſi Chronico perſpicue legitur: (5) Ἀφ' ὃ Ἀμφικτύων Δευκαλίωνος ἐβασίλευσεν Θερμοπύλαις, καὶ συνῆγε τὲς περὶ τὸν ὄρον οἰκοῦντας, καὶ ὠνόμασεν Ἀμφικτύονας . . . . ἔτη ΧΗΗΙΔΙΙΙΙ: *Ex quo Amphictyon Deucalionis* filius *regnavit Thermopylis, & congregavit populos in vicinia habitantes, & appellavit Amphictyonas . . . . anni* MCCLVIII. Itaque ex Scriptoris huius hypotheſi Amphictyonici Concilii origo 746. annis Olympiadas, adeoque 1522. annis Chriſti nativitatem praeceſſiſſet. Nihil eſt autem cur in Nationibus illis hic ordine recenſendis immorer, quae ſuffragii ferendi ius habere conſueverant; eamque varietatem exponam, quae in Gentium ipſarum numero augendo, minuendoque, Macedonicis praeſertim temporibus, invecta fuit, quum haec omnia fuſe accurateque Prideauxius ad Oxonienſe Chronicon, (6) Vandalius Diſſertatione VI. pag. 430. aliique plurimi demonſtraverint; quemadmodum ipſe quoque plura Scriptoribus aliis incomperta opportune in Faſtis Atticis obſervavi; (7) praeſertim vero tempus oſtendi, quo Conventus ille Delphis vere, autumnoque Thermopylis habebatur. Quandoquidem vero a Civitatibus illis, quae ſuffragii iure fruebantur, Legati ad Pylas, & ad Amphictyonicum Concilium eligebantur, ii *Amphictyones*, & *Pylagorae* vocabantur; ipſiſque ſacer quidem Scriba adiungebatur, qui proinde Ἱερομνήμων *Hieromnemon* appellabatur. Quamvis autem obſcurum plane incertumque ſit quot a ſingulis Civitatibus olim Pylagorae eligerentur, perſpicuo tamen Aeſchinis loco demonſtravi, quod Theophraſto Athenis Archonte, hoc eſt anno 1. Olymp. CX. Pylagorae *tres* ab Athenienſibus electi, atque ad Amphictyonas ablegati ſunt; ut nitide, diſerteque Aeſchines ipſe teſtatur: Ἐπὶ Θεοφράστε Ἄρχοντος, Ἱερομνήμονος ὄντος Διογνήτου Ἀναφλυστίε Πυλαγόρους ὑμεῖς εἵλεσθε Μειδίαντε ἐκεῖνον τὸν Ἀναγυρράσιον, ὃν ἐβελόμην ὦ πολλῶν ἕνεκα ζῆν, καὶ Θρασυκλέα τὸν Λέσβιον, καὶ τρίτον δὲ μετὰ τούτων ἐμέ: (8) *Theophraſto Archonte, Hieromnemone Diogneto Anaphlyſtio, vos Pylagoras delegiſtis Midiam illum Anagyraſium (quem multis de cauſſis vivere vellem) & Thraſyclem Leſbium, eiſque me tertium adiunxiſtis.* Itaque mirari certe quis poſſit a Prideauxio (6) quatuor Athenienſium Pylagoras ex eiuſmodi Aeſchinis teſtimonio exſculpi; & Vandalium ipſum, qui alicubi (10) Prideauxii errorem notaverat, alibi (11) quatuor Athenienſium Pylagoras, adiecto nimirum Demoſthene, numeraſſe. Non tamen quilibet ex Pylagoris illis ſuffragium ferebat, ſed cuilibet ex XII Gentibus, (12) quibus Conventus ille conſtabat, nimirum, ut Aeſchines illas enumerat, *Theſſalis, Boeotis, Dorienſibus, Ionibus, Perrhaebis, Magnetibus, Locris, Oetaeis, Phthiotis, Maleenſibus, Phocenſibus*, duplicis tantum ſuffragii ius concedebatur, ut perſpicue Aeſchines ipſe demonſtrat: (13) Ἕκαστον ἔθνος ἰσόψηφον γενομένον τὸ μέγιστον τῷ ἐλάττωνι. τὸν ἥκοντα ἐκ Δορίδ, καὶ Κυτινίδ ἴσον δυνάμενον Λακεδαιμονίοις (δυὸ γὰρ ψήφους ἕκαστον φέρει ἔθνος) πάλιν ἐκ τῶν Ἰώνων τὸν Ἐρετριέα, καὶ Πριηνέα τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ τὲς ἄλλες κατὰ ταυτά: *harum Gentium unumquamque par ſuffragii ius habentem, maximam idem*

p *quod*

(1) Vid. Strabo Lib. IX. pag. 420. (2) Apud Pauſan. in Phoc. c. 8. (3) Phocic c. 8. (4) Antiqu. Lib. IV. (5) Epoch. 5. lin 8. (6) Pag. 122. (7) Tomo I. pag. 147. & 357. (8) Orat. adv. Cteſi. pag. 290. (9) Ad Marm. Oxon. pag. 124. (10) Differt. VI pag. 451. (11) Ibi pag. 438. (12) Vide Pauſan. Phocic. c. 8, (13) Orat. de falſa Legat. pag. 262.

quod minimam; eum, qui veniſſet Dorio, & Cytinio, tantum valere quantum Lacedaemonios (binum enim quamque gentem ſuffragium ferre). Ex Ionibus item Erithraeum, & Prienenſem quantum Athenienſes, ac ceteros eodem modo. Eiuſmodi vero Pylagoras, Hieromnemonas, vel Amphictyonas quotannis eligi conſueviſſe, quamvis id a nullo obſervetur, ex Ariſtophane tamen non obſcure colligi, vel inferri poſſe putaverim. Etenim feſtivus ille Comicus ita Lunam Athenienſes alloquentem inducit: (1)

Σπένδεσθ' ὑμεῖς, κ᾽ γελᾶτ' ἀντ' ὤν λαχὼν Υ'πέρβολος
Τῆτες ἱερομνημονεῖν, κἄπειθ' ὑφ' ἡμῶν τῶν Θεῶν
Τὸν στέφανον ἀφῃρέθη

Ibi vos libatis, vel etiam ridetis quod Hyperbolus
Hoc anno deſignatus Hieromnemon, a nobis fuit
Iterum privatus corona.

Scholiaſtes ad illa Comici verba obſervavit Hieromnemonas una cum Pylagoris Delphos, & ad Pylas mitti conſueviſſe; tum ſubdit: ἀπήεσαν δὲ εἰς Δελφοὺς ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις. Ἱερομνήμονας ἔπεμπον εἰς Πυλαίαν, & Πυλαγόρας. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις· Ἀγαθὰ μεγάλα τῇ πόλει ἥκειν φέροντάς φασι τοὺς Πυλαγόρας, & τὸν Ἱερομνήμονα. Καὶ εἰσὶν οἷον ἱερεῖς γραμματεῖς. Μνήμονας γὰρ τούτους ἐκάλουν.

Φόρτητε μνήμων, & ἐπίσκοπος ἦσιν ὁδαίων

ᾐδεῖς δ' ἰσόρησε κατ' ἐκεῖνον τὸν ἑνιαυτὸν Ἱερομνήμονα εἶναι τὸν Υ'πέρβολον. ᾐδέπω γὰρ διέπρεπε Κλέωνος ἔτι ζῶντος: *abibant autem Delphos inſpectores impenſarum, quae fiebant in ſacrificiis. Hieromnemonas mittebant ad Pylaeam, & Pylagoras Ariſtophanes in Theſmophoriazuſis.* Bona magna civitati venire ferentes inquiunt Pylagoras, & Hieromnemonem. *Et ſunt veluti ſacri Scribae,* Μνήμονας *enim hos* (Scribas) *vocabant*

Onerisque Scriba, & inſpector ſit viarum.

nemo autem ſcripſit Hyperbolum eo anno Hieromnemonem fuiſſe, nullo enim pacto decuit Cleone adhuc vivente. Longe tamen illuſtrius id ex variis Aeſchinis, ſimulque Demoſthenis locis inferri probarique poterit. Narrat Demoſthenes (2) Aeſchinem ipſum 16. Antheſterionis die Mneſithide Athenis Archonte, hoc eſt, ut in Faſtis Atticis contra Meurſium oſtendi, (3) anno 1. Olymp. cx. Athenienſium Pylagoram electum eſſe; ipſumque conſeſſui praefuiſſe, quo Amphictyones bellum in Amphiſſenſes decreverunt, & Cottylo Pharſalio duce intulerunt. At Aeſchines (4) ſe quidem Theophraſto Archonte Pylagoram electum eſſe, Delphoſque una cum ceteris Amphictyonibus contendiſſe concedit; ſed, quum ab Athenienſibus, Demoſthenis fraude, lex lata foret: τόν τε Ἱερομνήμονα τῶν Ἀθηναίων, κ᾽ τοὺς Πυλαγόρας τοὺς εἰς ἀεὶ πυλαγορεῦντας πορεύεσθαι εἰς Πύλας, κ᾽ τοὺς Δελφοὺς ἐν τοῖς τεταγμένοις χρόνοις ἀπὸ τῶν προγόνων: *Hieromnemonem Athenienſium, & Pylagoras, qui quovis tempore ad Pylas conveniunt, proficiſci ad Pylas, & Delphos tempore a maioribus noſtris conſtituto*, & conventus ille, qui decernendo bello coactus fuit, πρὸ τῆς ἐπιούσης πυλαίας *ante futurum conventum ad Pylas*, hoc eſt ante ſtatum tempus, habitus foret, eiuſmodi lege ſe prohibitum dicit ne cum ceteris aliarum Gentium Pylagoris ad Thermopylas conveniret: Ἡμεῖς μὲν ἦν, ὦ Ἀθηναῖοι, κατεμείναμεν διὰ τοῦτο τὸ ψήφισμα, οἱ δ' ἄλλοι Ἀμφικτύονες συνελέγησαν εἰς Πύλας πλὴν μιᾶς πόλεως: *Nos igitur Athenienſes ob hoc decretum hic manſimus; ceteri autem Amphictyones ad Pylas convenerunt praeter unam Vrbem*, Athenienſem nimirum; tuncque ab Amphictyonibus bellum in Amphiſſenſenſes Cottypho Pharſalio duce decretum fuiſſe demonſtrat. Itaque, ſi Aeſchines Antheſterione menſe Pylagoras deſignatus *verno* conventui praeſedit; iterumque Pylagorae iure Thermopylis ea de cauſſa ſe non adfuiſſe teſtatur, quod conventus ille non ſtato legitimoque tempore, hoc eſt *autumno*, ſed citius, ab Amphictyo-

(1) Nub. Act. I. ver. 623. (2) Orat. de Corona pag. 335. (3) Tom. I. pag. 356. (4) Pag. 292.

ctyonibus indictus, atque ab Amphictyonibus aliis celebratus esset, dubitari certe non poterit quin ille Pylagorae munus integro unius anni spatio perfungi, adeoque utrique legitimo conventui Pylagorae iure adesse debuerit; quemadmodum dixerat (1) Demosthenem ipsum, quum superiore anno Pylagoras electus esset, aperte Amphissensibus favisse, ipsorumque gratia decretum superius memoratum edidisse.

IX. Atque ista quidem de Pylagoris, & Amphictyonibus illis opportune dicta sint; qui ab Athenienſibus, aliarum Nationum instar, eligebantur; non modo ut aliqua hactenus obscura, & incerta clarius exponerentur; verum etiam ut Amphictyones illos, qui in nostro Marmore nominantur, ab iis distinctos longeque diversos esse demonstretur. Quamvis enim Marmoris vocibus rite dispositis, atque interpunctis tres in illo Amphictyones memorentur, hoc est *Epigenes Metagenis* filius *ex Coele; Antimachus Eutinomi Marathonius*, *Eperastus Menestrati* filius *Pallenensis*; ii tamen non unius anni spatio, sed quatuor annis, hoc est anno 4. Olymp. c. simulque 1. 2. & 3. Olymp. ci. imperarunt; ut nitide disserteque, adiectis etiam Athenienſium, & Deliorum Archontibus, in Marmore demonstratur. Accedit etiam quod Amphictyones alii *vere* ad Delphos, *autumno* ad Pylas, sive Thermopylas, ablegati una cum Hieromnemone eligebantur; hic autem civis ille, qui Amphictyonibus adiungitur, non *Hieromnemon*, sed *Scriba*, vocatur; eoque tempore, quo illi Amphictyonis munere sunt perfuncti, non unico, sed triplici, Scriba usi sunt: atque ita quidem ut Scribarum alii ab Hecatombaeone mense, alii aliunde prorsus Scribae munus inceperint; quum Hieromnemones, atque Pylagorae Anthesterione mense incoepisse, exactoque autumni conventu officio excessisse videantur. Ergo Amphictyones in nostro Marmore memorati ab Amphictyonibus aliis, sive Pylagoris accuratissime distingui debent. Quis vero perspicue certoque nobis ostenderit cur & isti quoque *Amphictyones* appellentur; quave de caussa *pentaeteride*, sive *quinquennio* quolibet eligerentur? Si quidquam in tanto veterum Scriptorum silentio coniicere hic liceat, suspicor illos *pentaeteride* qualibet ideo seligi, vel destinari consuevisse, ut *pentaeterica* Apollinis Delii Festa, quae magnifice in Delo peragebantur, curarent; illam nimirum pecuniae vim ex Cycladibus Insulis, variisque civibus exigerent, quae ex foenore, sive pecunia Apollini Delio consecrata, itidemque ex nemoribus, domibus, aedibusque aliis, quae Apollini sacrae, variisque civibus locatae fuerant, stato legitimoque tempore colligerent; ipsamque in pompa, ceterisque Festi apparatibus insumerent. Ac certe quidem pecuniae Apollini sacrae tum exigendae, tum erogandae munus, simulque Festorum hac in parte curandorum officium iis tributum fuisse ex integra Marmoris serie deduci potest, in qua Amphictyones ipsi recensent quidquid a Civitatibus, aliisque proventibus exegerant, quidquid etiam in Delium Festum insumpserant. Clarius id tamen longeque accuratius ex Marmoribus aliis ostendi posset, quae Fourmontius Athenis ipsis invenit, quibus Amphictyonum decreta inscripta fuisse testatur, (2) ut singularum Vrbium tributa definirentur: nempe, ut opinor, quidquid a singulis Vrbibus conferri, vel solvi deberet; quum iam inde ab Olymp. LXXXVIII. qua pentaeterica Deliorum Festa instituta fuerant, ut mox ostendetur, proventus quidam Deliis Festis peragendis destinati forent; ut Nicias ipse ἠγόρασεν χωρίον μυρίων δραχμῶν πριάμενος καθιέρωσεν, ἐκ τὰς προσόδους ἔδει Δηλίοις καταθύοντας ἑστιᾶσθαι (3) *& agrum centum minis emptum eidem* Apollini *consecravit, cuius reditus in sacrificium, & solemne convivium Delii insumerent*. Ita quoque plurimi proventus alii ex domibus, nemoribus, officinis Deo consecratis, ex multis, impiorumque civium bonis publicatis, ex hac ipsa pecuniae vi foenori circumpositis Vrbibus tradita oriri poterant; ut proinde foenoribus, fructibus, ac multis eiusmodi exigendis Magistratus aliqui ab Athenienſibus electi merito existimentur. Ea vero de caussa praesides, exactores, curatores, aut magistratus illos

(1) Orat. adv. Ctesiphon. pag 290. (2) Hist. Acad. Inscript. Tom. IV. pag. 545. (3) Plutarch. in Nicia.

Amphictyonum nomine decoratos esse putaverim, quod illi Apollinis Delii Templum, Festa, resque ipsi sacras curarent; quemadmodum prorsus *Amphictyones* alii ex variis Graeciae Gentibus electi Apollinis Delphici Templum, terramque ipsi sacram curabant, ut ex Aeschine, Demosthene, Strabone, ceterisque Scriptoribus erudimur; atque ipsi quoque, ut ex Aristophanici Scholiastae loco iam vidimus, ἐπίσκοποι τῶν ἀναλισκομένων ἐν ταῖς θυσίαις *inspectores eorum, quae in sacrificiis insumebantur*, haberi consueverunt. Id etiam facile ex ipso tempore, quo magistratum suscipere, ac deponere consueverant, inferri poterit. Quamvis enim Athenienſium Quaestores, qui publicas nimirum pecunias exigere, & erogare tenebantur, μὴ πλείω πέντε ἐτῶν *non amplius quam annis quinque* eo munere fungi possent, Lycurgus tamen (1) ἐπὶ τρεῖς πενταετηρίδας *per tria quinquennia Quaestor fuit*. At Amphictyones isti solo quadriennio imperarunt, primusque illorum annus cum 4 Olympico concurrebat, quum iam tertio superiori foenoris summa a debitoribus exacta, Deliisque Festis celebrandis maxima ex parte insumpta fuisset. Quod si fortasse alia vocis origo magis arrideat, atque *Amphictyonis* nomen inde natum existimetur, quod Delphico templo finitimi, vel *circumpositi* forent, tunc magistratus etiam isti hac ipsa de caussa *Amphictyonis* voce designati censeri poterunt, quod Delia Festa ab Insulis Delo circumpositis, quae proinde *Cyclades* appellabantur, celebrata curarent; atque a circumpositis Cycladum Civitatibus foenus exigerent. Certe a Plinio, (2) ceterisque Scriptoribus ita Cyclades enumerantur

Andrus	*Scyrus*	*Prepesinthus*	*Olearus*
Tenus	*Syphnus*	*Cythnus*	*Parus*
Myconus	*Seriphus*	*Syrus*	*Naxus*
			Delus

omnesque fere Civitates illae, vel Insulae in nostro Marmore nominantur: perinde quasi iis pecunia Apollini sacra locari, adeoque ab iis foenus exigi soleret: quemadmodum Callimachus (3) Delum Insulam alloquens ait *decimiferas primitias quotannis* ad ipsam mitti:

> Ἀλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι ἀιὲν ἀπαρχαὶ
> Πέμπονται
> *Sed tibi quotannis decimiferae semper primitiae*
> *Mittuntur.*

Ita propemodum Strabo, (4) quamvis in exprimendo Cycladum numero a Plinio dissideat, perspicue tamen asserit quod Delum ipsam celebrem fecere Cyclades Insulae κατὰ τιμὴν πέμπουσαι δημοσίᾳ θεωρούς τε, καὶ θυσίας, καὶ χορὺς παρθένων, πανηγύρεις τε ἐν αὐτῇ συνάγουσαι μεγάλας *honoris caussa publice mittentes tum Theoros, tum victimas, tum choros virginum, & solemnes ibi magnos conventus agitantes*. Sed longe tamen uberius, & accuratius haec antiquissima Deliorum Festorum celebritas eximio Thucydidis testimonio ostendi facile poterit, quod ea quoque de caussa nunc proferam, ut ipsius praesidio *pentaeterici* Festi institutio, simulque tempus demonstretur, quo redire, vel instaurari consueverat; quippe quum pentaetericus etiam Amphictyonum magistratus ab illo pendere propemodum videatur. Accuratissimus Scriptor ille res ab Athenienſibus *ineunte hyeme* anni 3. Olymp. LXXXVIII. describens ait Delon Insulam ab iis lustratam fuisse, tum subdit: (5) ἐς τὴν πεντετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δήλια. ἦν δέποτε καὶ τοπάλαι μεγάλη ξύνοδος ἐς τὴν Δῆλον τῶν Ἰώνων τε, καὶ περικτιόνων νησιωτῶν. ξύν τε γὰρ γυναιξὶ, καὶ παισὶν ἐθεώρων, ὥσπερ νῦν ἐς τὰ Ἐφέσια Ἴωνες· καὶ ἀγὼν ἐποιεῖτο αὐτόθι καὶ γυμνικὸς ἐς μουσικός. χορούς τε ἀνῆγον αἱ πόλεις . . . . . τὰ δὲ

(1) Plutar. Vita X. Rhet. in Lycur. (2) Lib. IV. c. 12. (3) Hymn. in Delum ver. 278. (4) Lib. X. pag. 485. (5) Libr. III. c. 104. pag. 230.

δὲ περὶ τὰς ἀγῶνας καὶ τὰ πλεῖστα κατελύθη ὑπὸ ξυμφορῶν, ὡς εἰκὸς, πρὶν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι τότε τὸν ἀγῶνα ἐποίησαν, καὶ ἱπποδρομίας, ὃ πρότερον οὐκ ἦν: *Tunc quoque primum Athenienſes poſt luſtrationem, feſta luſtralia, ludoſque Deliacos, qui quinto quoque anno celebrantur, inſtituerunt. Fuit autem & priſcis temporibus in Delo frequens Ionum, & accolarum in Inſulis circumiacentibus habitantium conventus, nam cum uxoribus, & liberis ad ſpectacula conveniebant, ut nunc Iones ad Ludos in Dianae Epheſiae honorem inſtitutos confluere ſolent. Illic autem gymnicum muſicumque certamen fiebat. Et civitates eo ſaltatorum choros mittebant . . . . . Sed certamina, & cetera pleraque, ut credibile eſt, adverſis caſibus exoluerunt, donec Athenienſes certamen tunc inſtaurarunt, & equorum curſum addiderunt, quod ante non fuerat.* Perſpicuis eiuſmodi Thucydidis verbis erudimur pentaeterica Deliorum Feſta poſt *ſeptimum* Octobris Iuliani diem, quo ex Thucydidis ſententia hyems incoeperat, anno 3. Olympiadis LXXXVIII. inſtituta fuiſſe; ut illa proinde Dodvellus (1) affecto, vel exeunti fere Maemacterioni Athenienſium menſi, vel Octobri Iuliano, conceſſerit. Itaque, ſi pentaeteride qualibet eo prorſus anni tempore haec inſtaurata fuerint, quo primum inſtituta illa fuerant, ut longe quidem veriſimillimum puto, ſingulis *tertiis* Olympiadum annis Maemacterione menſe illa redire, vel celebrari debebant; adeoque, dum Amphictyones quadriennii tempore hoc munere fungebantur, Delia Feſta in *Socratidis* Archontis annum incidiſſent. Id autem optime accuratiſſimeque conſpirat quod foenoris exigendi, ſolvendique terminus Thargelione, vel Maio menſe ſuperioris anni *ſecundi*, ſub *Hippodamante* definitus aſſeritur. Ita nimirum Amphictyonibus exacto iam foenore, collectaque pecunia, *ſex* adhuc menſes ante Feſtum ſupererant, quibus, & Choros inſtruere, & coronam artifici concinnandam committere, & boves emere, cetera demum ad Feſtum neceſsaria pro exacti foenoris ratione, vel ſumma opportune diſponere perfecte poſsent. Ceteris autem menſibus, qui Feſto iam celebrato ad finem uſque Olympici anni *tertii* ſupererant, exactae, erogataeque pecuniae rationem reddere, publicoque monumento inſcribere tenebantur. Quod ſi fortaſse cui libeat non *pentaeterica* ſolum, quibus decem Ἱεροποιοὶ *ſacrificuli* praeſidebant, ut a Polluce (2) erudimur, ſed *annua* quoque Delia Feſta, quae Thargelione menſe peragebantur, ab Amphictyonibus ipſis curata fuiſſe, tunc certe facilius intelligi exponique poterit cur illi *pentaetericis* iam celebratis adhuc in Magiſtratu perſtiterint, ut *annuis* nimirum Feſtis illis praeſiderent. Verum, quum in Marmore unius ſolum coronae Apollini oblatae mentio, unica Theororum tranſvectio reperiatur, ipſique Theori ab uno eodemque Trierarcho tranſvecti dicantur, praeſertim vero unius ſolum Feſti τῆς ἑορτῆς nomen ſemel iterumque nobis occurrat, longe veriſimilius exiſtimo *pentaeterica* ſolum Feſta ab Amphictyonibus curari conſueviſſe; quum *annua* ad Magiſtratus alios, Sacrorumque praeſides ſpectarent; Theori, & Chori *Theoride*, hoc eſt ſacra publicaque navi, veheherentur; annua denique Feſta non ex pecuniis Apollini Delio ſacris, ſed ex privatis potius Athenienſis Vrbis, celebrata videantur.

X. Quandoquidem ergo Amphictyones illi foenori pecuniaeque exigendae, erogandaeque deſtinati, licet integro pentaeteridis, vel quatuor annorum ſpatio eo munere perfuncti fuerint, ſe tamen ἀπὸ Καλλέο Ἄρχοντος μέχρι τῦ Θαργηλιῶνος μηνὸς τῦ ἐπὶ Ἱππoδάμαντος Ἄρχοντος *ab* ineunte *Calliae Archontis* anno *uſque ad Thargelionem menſem, qui fuit ſub Hippodamante Athenis Archonte*, pecuniam exegiſſe dicuntur, exinde facile inferri debet ſtatum legitimumque terminum in Thargelionem menſem anni 2. Olympiadis incidiſſe; ut proinde de Civitatibus illis, quae Thargelione menſe debitum non perſolverant, dicatur (3) τὸ τόκο, ὃν ἔδει αὐτὰς ἐπὶ τῆς ἡμετέρας ἀρχῆς ἀποδῶναι, ἀνέλιτον *foenus, quod oportebat ipſas noſtri magiſtratus tempore ſolvere, praetermiſerunt.* Itaque in Marmore repente poſt ſeriem pecuniae ante Thargelionem anni 2. Olymp. CI. ab Amphictyonibus exactae ſtatim pecuniae in Feſto erogatae ſeries exponitur, moxque pe-

(1) Annal. Thucyd. pag. 141. (2) Lib. VIII. c. 9. ſegm. 107. (3) Verſu 74.

pecunia nondum exacta memoratur. Ita propemodum tributis illis, ac vectigalibus, quae ab Insulis, ac locis omnibus Athenienſium imperio ſubiectis exigebantur, legitimus quidam terminus conſtitutus erat, eademque vere Dionyſiorum tempore Athenas ferebantur, ut ex Ariſtophane, eiuſque Scholiaſte erudimur; (1) quemadmodum Cl. Meurſius perſpicuis Veterum teſtimoniis demonſtravit (2) eiuſmodi tributa *duo talentorum millia* confeciſſe. At foenora illa, quae ab Amphictyonibus exigebantur, non quotannis, ſed ſolum pentaeteride qualibet, exigi conſueviſſe videntur; ut exeunte 3. Olympiadis anno, adeoque magiſtratus tempore, Amphictyones ipſi accepti erogatique calculum publicis monimentis iſtis expreſſum aliis ordine conſequutis exponerent. Atque ita prorſus, opinor, Marmoris verba, quae alioquin obſcura, & implexa forent, intelligi profecto debent ubi dicitur Amphictyones haec exegiſſe a Calliae Archontis anno ad Thargelionem uſque anni 2. Olympiadis χρόνον ὅσον ἕκαστος αὐτῶν ἦρχεν: perinde quaſi Amphictyones eo ſolum temporis ſpatio imperaſſent; quum tamen alibi nitide diſſerteque dicatur illos integro *quadriennii* ſpatio eo munere perfunctos eſſe. Eiuſmodi verbis innuitur non Amphictyones haec *quatuor ac triginta* menſibus, quamdiu imperarunt, exegiſſe; ſed ſolum interim dum hoc munere fungerentur; quamvis etiam poſt Thargelionem ipſum in magiſtratu perſtitiſſent. Ea vero lege Civitates illae, privatique Cives, qui poſt Thargelionem ipſum adhuc debebant, Marmori inſcripti videntur, ut ſi fortaſſe Amphictyonibus ipſis adhuc magiſtratu fungentibus foenus, pecuniamque debitam perſolviſſent, ipſorum nomen ex Marmore expungeretur; quemadmodum optime accurateque Taylorus poſt verſum 99. undecim literas, aut characteres abraſos ideo in Marmore deſiderari coniecit, quod Civitas illa cuius nomen ibi ſcriptum fuerat, debitam pecuniam ſolviſſet. Ita propemodum in plurimis Monimentis aliis eiuſmodi nomina pridem inſcripta deinde eraſa ſaepius occurrunt; atque, ut exemplum unum hic proferam, in aerea Canuſinorum Tabula inter *Patronos* quartodecimo loco civis unius nomen omnino abraſum conſpicitur, ubi ex veſtigiis, ac literarum ductibus adhuc ſuperſtitibus integrum C. MISONII MAGNI nomen intelligendum, ac reſtituendum eſſe putavit Cl. Nicolaus Bon, quum Tabulam ipſam aeri accuratiſſime inciſam Venetiis edidit, cuius exemplum ab humaniſſimo Gorio nuper accepi. Quemadmodum vero Amphictyones iſti, etiam peractis quinquennalibus in Delo Feſtis, adhuc in munere, vel magiſtratu ad anni *tertii* Olympici exitum perſtiterunt, ita quoque eorum Scribae ad exeuntem uſque annum Olympiadis *tertium* eo munere perfuncti videntur. Eiuſmodi Scribarum ſeries, ac tempus, quamvis obſcure implexeque in Marmore deſcribatur, ita certiſſime conſtitui debet, ut integro *Chariſandri* Archontis anno *Idiota*, integroque *Calliae* anno *Soſigenes* Scribae munus obiverit, ut perſpicue in ipſo Marmore exprimitur; *Diodorus* vero *Olympiodori* filius *Scambonides* mox *Hippodamantis*, ſimulque *Socratidis* anno Scribam geſſerit; ideoque Diodorus iſte primo loco memoretur, quod tunc temporis Scribae munus obiret, quo foenorum exigendorum terminus Thargelione menſe advenerat, ſimulque exeunte 3. Olympiadis anno, quo exacti erogatique calculus, ac monimentum excitabatur. Itaque Marmoris verba, & Scribarum, Archontumque nomina ea prorſus ratione diſtingui, vel interpungi debent, quam in latina Marmoris interpretatione exhibui.

XI. Poſt Amphictyonum, Scribarum, Archontumque nomina, qui tum Athenis, tum in Delo inperaverint, univerſa foenoris, ac pecuniae ſeries in Marmore recenſetur, quae ab Amphictyonibus exacta fuit. Ea vero tres veluti in Claſſes, ut ſuperius eſt obſervatum, ita diſtingui poterit, ut alia quidem a Civitatibus, alia a privatis civibus, alia denique ex multis, atque ex nemorum, & domorum locationibus exacta fuerit. Ac univerſa quidem pecuniae vis ex foenore collecta uſuraeque gravitas opportune mox obſervabitur. De ceteris autem proventibus, pecuniaeque ſummis, quae in tertia Claſſe recenſen-

(1) Acharn. Act. II. ſc. 5. verſ. 504. (2) Fortu. Athen. c. 7.

ſentur, nihil perſpicue definiri poteſt, quum neque rerum oppigneratarum pretium, neque domorum valor, neque nemorum extenſio exprimatur; ſed ſolum pecuniae quaedam μήνυθεν, & ex μισθώσει collectae recenſeantur. Atque illae quidem μήνυθεν *ex delatione* exactae hic intelligi cenſerique debent, quae veluti multa criminibus quibuſdam impoſita exigebantur, quae quum occulta forent, a delatoribus indicio demonſtrabantur. Hinc a Polluce (1) μήνυσις ἀδικημάτων *indicatio ſcelerum* memoratur; idemque Pollux (2) alibi teſtatur, quod κοινῶς φάσεις ἐκαλοῦντο πᾶσαι αἱ μηνύσεις τῶν λανθανόντων ἀδικημάτων *communiter delationes dicuntur, omnes latentium criminum indicationes*; quemadmodum alibi praemium indicanti conceſſum μηνύθρου *menythrum* appellatum eſſe teſtatur, quod ab Apuleio (3) *indicina* vocatur. Itaque eiuſmodi *delationis*, *indicationis*, vel *indicinae* praeſidio ab Epiſthenis haeredibus, & a Pythone 1790. drachmae, veluti ſcelerum multa, exactae memorantur. Exinde vero perſpicue inferri poterit multam quibuſdam criminibus impoſitam in ſacros uſus, atque Apollinis Delii honorem deſtinari conſueviſſe; quemadmodum prorſus in aerea Lamina apud Donium (4) legitur:

TERENTIO . L . F .
A . RVFEINO . C . F .
L . TVRPILIO . C . F .
M . ALBANI . . L . F .
T . MVNATIO . T . F .
QVAISTORES
AIRE MOLTATICOD
DEDERONT

aeriſque *multaticii* etiam Livius (5) meminit ubi ex illo ſigna tria conflata, atque in Capitolio poſita fuiſſe teſtatur. Ita propemodum ex iis, qui multae ſolvendae obnoxii fuerant, pignora pridem ſurrepta dicuntur, atque ex pignoribus ipſis poſtea venundatis 1845. drachmae conflatae ſunt. Quandoquidem vero ex nemoribus, quae in Rhenaea Inſula reperiebantur, talenta duo, atque inſuper 1310. drachmae; ex iis autem, quae in Delo fuerant, nonniſi 24800. drachmae, veluti locationis μισθώσεις *merces*, ac pretium pro *Chariſandri*, & *Hippodamantis* anno exactae dicuntur, perſpicue apparet quod plura, itidemque maiora in Rhenaea ipſa, quam in Delo, nemora Apollini ſacra reperiebantur, ac Delos ipſa incolis frequentior, magiſque habitata fuerat; ut minor proinde nemoribus ſylviſque locus ſupereſſet: ſicuti viciſſim Rhenaea a Strabone (6) ἤρημον νησίδιον *deſerta, & exigua inſula* vocatur. Quin etiam exinde quoque eruditiſſimi Orvillii ſententia confirmari fortaſſe poterit, qui in pulcherrima eruditaque *Exercitatione*, (7) qua res omnes ad Delum ſpectantes accuratiſſime illuſtravit, Rhenaeam ipſam Delo maiorem fuiſſe exiſtimat; quamvis illa νησίδιον *parva Inſula*, haec autem νῆσος *Inſula* a Scriptoribus appelletur. Siquidem Scriptores illi Delo, velut honoratiori, nobilius etiam nomen indidere: quin etiam Rhenaeam ipſam Theocriti Scholiaſtes (8) *Delus* nomine appellatam eſſe teſtatur; quod illa nimirum Delo proxima, ac fere coniuncta foret; adeoque ſub uno eodemque *Deli* nomine quodammodo contineretur: quemadmodum prorſus utrumque ſcopulum illum, qui ex Delo, & Rhenaea nunc ſupereſt, uno eodemque *Deli* nomine Tournefortio teſte ab incolis appellatur. Neque tamen ex promiſcuo illo *Deli* nomine, quod Delo, ſimulque Rhenaeae concedebatur, eximium Marmor illud explicandum eſſe conceſſerim, quod a Cl. Georgio Venetiis inſpectum inter *Opuſcula Scientifica* (9) editum, variiſque obſervationibus illuſtratum fuit. Marmor ipſum una cum eruditi Viri interpretatione ſubieciſſe nunc libet, ut accuratius exponatur.

AP-

(1) Lib. VI. c. 38. ſeg. 170. (2) Lib VIII. c. 41. ſeg. 187. (3) Lib. VII. (4) Claſ. V. n. 61. pag. 176, & Grut. pag. 52. num. 12. (5) Lib. X. & XXX. (6) Lib X. pag. 486. (7) In Miſcell. Obſerv. Vol. VII. Tom. I. Vid. & Mem. Acad. Inſcr. Tom. IV. pag. 523. (8) Idyl. XVII. ver. 70. (9) Tom. XV. pag. 205.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΣ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ
ΑΝΕΘΗΚΕΝ ΕΝ ΥΠΕΡ ΤΕ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ ΚΑΝΗΦΟΡΟΥΣΗΣ ΔΟΡΟΘΕΑΣ
ΤΗΣ ΕΑΥΤΟΥ ΟΥΓΑΤΡΟΣ ΙΣΙΔΙ ΕΠΙ ΙΕΡΕΩΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΥ ΕΠΙ
ΜΕΛΗΤΟΥ ΔΕ ΤΗΣ ΝΗΣΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
ΑΝΑΦΛΥΣΤΙΟΥ
ΔΙΟΝΥΣΟΔΩΡΟΣ ΚΑΙ ΜΟΣΣΧΙΩΝ
ΚΑΙ ΛΑΔΑΜΑΣ ΟΙ ΑΔΑΜΑΝΤΟΣ ΑΘΗΝΑΙΟΙ
ΖΑΚΟΡΕΥΟΝΤΟΣ ΜΑΡΑΘΩΝΟΣ ΕΠΟΙΟΥΝ

Archelaus Dionyſii filius *Marathonius monumentum*
Poſuit ſibi & uxori
Et Filiis Caniſtrifera Dorothea
Ipſius filia Iſidis Sacerdote
Demetrio Demetrii filio Anaphlyſtio
Inſulae vero curatore Dionyſio Demetrii filio
Anaphlyſtio
Dionyſiodorus & Moſchio
& Adamas Adamantis filii *Athenienſes*
Aedituo Marathone fecerunt.

Cl. Editor exiſtimavit *Inſcriptionem hanc ſepulcrale monumentum eſſe*; (1) quumque perſpicuis Veterum (2) teſtimoniis compertum ſit neminem in Delo vel naſci, vel cremari, vel tumulari conſueviſſe; ſed puerperas omnes in Rhenaeam concedere, & defunctos omnes in Rhenaeam ipſam tumulandos transferri, nodo huic dirimendo coniecit eiuſmodi Marmor non in Delo, ſed in Rhenea, repertum fuiſſe; quippequae, Tournefortio teſte, ipſa quoque *Deli* nomine vocaretur. Sed eximius Scriptor ille maxima pietatis, doctrinaeque gloria merito commendatus hic fallitur. Etenim vox ἄγαλμα non *ſepulcrale monimentum*, ſed *ſtatuam*, ſignificat, quae ab Archelao pro ſui, uxoris, filiorumque ſalute *Iſidi* dicata fuit; ideoque neque Demetrius, neque Dorothea Archelai filia Iſidis Sacerdos erat, ut ille coniecit, ſed ſolum *caniſtrifera*, ſive *ciſtifera* cenſeri illa debet: de quibus κανηφόροις uberrime Meurſius in *Eleuſiniis*, aliique plurimi diſputarunt. Iſidem vero a Deliis ipſis honorari, eique pro ſalute atque incolumitate titulos, honores, & ſtatuas dicari conſueviſſe, ex hoc alio Marmore deduci poteſt, quod ex Vheeleri Itinerario pag. 375. acceptum minus feliciter accurateque D' Orvillius expoſuit: (3)

ΠΟΠΛΙΟΣ
ΤΟΥΤΩΙ
ΥΠΕΡΕ
ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΣΑΡΑΠΙΔΙ
ΙΣΙΔΙ ΑΝΟΥΒΙΔΙ ΑΡΠΟ
ΚΡΑΤΕΙ ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙΣ

Breviſſimo huic Marmori illuſtrando doctiſſimus Editor adnotavit: *Qui haec vota fecit* pro propriis annis *fuit Romanus*, *ut praenomen* Πόπλιος *commonſtrat*; *nomen fuerit forte* ΤΟΥΤΩΡ Tutor, *quod cognomen Romanis non incognitum*: *etiam* ΤΟΥΤΟΣ *poſſet legi*. Id facile quidem eruditiſſimo Viro conceſſerim perperam a Sponio, qui in Miſcell. Eruditae Antiquitatis Sect. I. Art. 5. pag. 19. ita Marmoris initium expreſſit:

ΠΟ-

(1) Ibi pag. 210. & 208. (2) Vid. Strab. Lib. X. pag. 486. Thucyd. Libr. III. c. 104. & I. c. 1. & Diod. Lib. XII.
(3) Cap. VIII. pag. 56.

ΠΟΠΛΙΟΣ.....
ΤΟΥΤΩ.....
ΥΠΕΡ ΕΑΥΤΩΝ..
ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΣΑΡΑΠΙΔΙ

legi ΕΑΥΤΩΝ: at non multo fane concinnior ſenſus erit, ſi inſolita phraſi ΥΠΕΡ ΕΤΩΝ ΙΔΙΩΝ *pro ſuis annis* legatur: perinde quaſi Publius ille votum, aut ſtatuam Serapidi *pro ſuis annis* poſuerit. Vera Marmoris lectio, atque interpretatio ex Fabretto deduci poterat, qui Cap. VI. n. 182. pag. 493. Marmor ipſum ex antiquioribus Gallandii Schedis habet:

ΠΟΠΛΙΟΣ
ΤΟΥΤΡΟΡΙΟΣ
ΥΠΕΡ ΕΑΥΤΟΥ ΚΑΙ
ΤΩΝ ΙΔΙΩΝ ΣΑΡΑΠΙΔΙ

Itaque, ſicuti in ſuperiori Marmore Archelaus Iſidi ἑωϑέρτε ἑαυτῦ, κ) τῆς γυναικὸς, ϑ τῶν τέκνων *& pro ſe ipſo, & pro uxore, & pro filiis* ſtatuam dicaverat, ita Publius Serapidi ὑπὲρ ἑαυτῦ, κ) τῶν ἰδίων *pro ſe ipſo, & pro ſuis* ſtatuam conſecravit.

XII. Iam vero, ut a Deliis Marmoribus iſtis ad noſtrum revertar, expoſita pridem exacti foenoris, pecuniaeque ſumma, illa quoque pecuniae, & argenti vis in Marmore recenſetur, quae ab Amphictyonibus in Deliis Apollinis Feſtis erogata fuit. Itaque primo loco (1) ϛέφανος ἀριϛεῖον τῷ Θεῷ *corona miſtus Deo* oblatum memoratur; eiuſque valor 1500. drachmarum fuiſſe dicitur. Mox τρίποδες νικητήρια τοῖς χοροῖς *tripodes victoriae praemia Choris* diſtributa nominantur, in quibus 1000. drachmarum ſumma erogata fuit. Quamvis autem Chori non ab Athenienſibus ſolum, ſed a ceteris etiam civitatibus, Delum mitterentur, ut perſpicuo Callimachi teſtimonio erudimur: (2)

. . . πᾶσαι δὲ χορὸς ἀνάγυσι πόλυες
omneſque choros agunt Civitates,

longeque illuſtrius ex Thucydidis loco ſuperius expoſito, atque eximio quoque Plutarchi teſtimonio demonſtratur; non alii tamen, quam Athenienſium, Chori in noſtro Marmore deſignantur, quibus Apollinis laudes certatim concinnentibus illi, qui ceteris excellere videbantur, victoriae gloria ſimulque praemium conceſſum fuit. Eiuſmodi vero praemii loco tripodem tribui conſueviſſe nunc diſcimus; quemadmodum tripodes ipſos in Lycaeis Arcadum Ludis victoribus diſtributos eſſe Diſſertatione IV. opportunius expoſui; (3) tripodis Apollini conſecrati mentio in Thaletis vita apud Laertium (4) reperitur; tripodeſque Iſmenio Apollini Thebis dedicatos eſſe Pauſanias (5) teſtatur. Ceterum Choros ipſos ex viris, (6) praeſertim ex pueris, atque adoleſcentibus formatos fuiſſe pluribus Veterum teſtimoniis oſtendi poſſet. Sed inſignem unum Athenaei locum hic proferam, ut vera ipſius interpretatio, quae doctiſſimis etiam Viris incomperta fuit, ſi fieri id quidem poterit, demonſtretur. Athenaeus, (7) ut oſtenderet *ſaltatorum*, ac *pocillatorum* munera ab ingenuis etiam, ac nobilioribus Athenienſium civibus uſurpari conſueviſſe, de ipſorum *Orcheſtis*, vel ſaltatoribus ita loquitur: ἠρχῦντο δὲ ἕτοι περὶ τὸν τῦ Ἀπόλλωνος νεὼν τῦ Δηλίυ, (τῶν πρωτο . . . . . τες Ἀθηναίων,) κ) κατεδύοντο ἱμάτια τῶν Θηραϊκῶν. ὁ δὲ Ἀπόλλων ἔτός ἐϛιν, ᾧ Θαργήλια ἄγουϛι. κ) διαϛώζεται φύλησιν ἐν τῷ δαφνηφορείῳ γραφὴ περὶ τύτων: *Saltabant porro hi circa fanum Apollinis Delii primores Civitatis, tragicis veſtibus induti. Enimvero Apollo hic eſt, in cuius honorem Thargelia celebrant: qua de re*

(1) Verſ. 61. (2) Hymn. in Delum ver. 279. (3) Pag. 75. (4) Lib. I. ſeg. 29. (5) Boeotic. c. 10. (6) Pauſan. Meſſen c. 4. (7) Lib. X. c. 6.

in Daphnephorio tribubus Athenienſium literae publicae aſſervantur. Eiuſmodi Scriptoris locum mirifice vitiatum, perperamque ab Interprete explicatum eſſe Caſaubonus obſervavit. Itaque primum in mutilo Athenaei textu reſcribendum aſſerit τῶν πρώτων παῖδες Ἀθηναίων *primorum pueri Athenienſium*: idque pulcherrime cum Athenaei ſententia conſentit, qui eiuſmodi choros ex primoribus etiam ingenuiſque civibus inſtitutos eſſe contendit. Deinde vero, quamvis in editis Codicibus habeatur Τηραϊκῶν, perſpicue tamen certoque legendum aſſerit Caſaubonus Θηραϊκῶν, quod in manuſcriptis omnibus obſervatur. Sed quid, inquit ille, eiuſmodi voce prorſus incognita deſignatur? Vt commodus inde ſenſus aliquis exſculpatur, exiſtimat Θηριακῶν *ferinarum* ibi reſcribendum eſſe: quod nimirum Orcheſtae in Apollinis Delii Feſtis ferinis pellibus induti ſaltarent; eo prorſus ritu, quo Luperci in Lupercalibus Romae Feſtis pellibus ipſis amicti per urbem circumcurſabant. Ego vero doctiſſimi viri pace nihil in Athenaeo corrigendum eſſe putaverim. Quamvis enim Apollo λυκοκτόνος *lupicida* a Graecis alicubi nominetur, atque in Heſychio viderim Σατυρικὰς *Satyricos* aliquando Θήρας *Theras* appellari, indeque facile ſuperiorem Caſauboni coniecturam confirmari poſſe obſervaverim; nullibi tamen ferinas pelles in Choris adhibitas eſſe conſpicimus; quum tamen Chori ipſi, ipſorum apparatus, pompa, characteres omnes ſaepiſſime in Graecis Scriptoribus exprimantur. Itaque vel ſplendide hic ego fallor, vel accurata Athenaei eiuſque vocis interpretatio ex Heſychio ipſo deduci debet. Ait Heſychius peplum quoddam ab Athenienſibus Θήραιον *Theraeum* vocari conſueviſſe; illud nimirum, quod variegatum, variiſque coloribus infectum eſſet; eiuſque nomen ex Thera Inſula derivatum: Θήραιον. πέπλον τὸ ποικίλον οἱ Ἀττικοὶ, δοκεῖ δὲ ἀπὸ Θήρας τῆς νήσου προσαγορεῦεσθαι *Theraeum peplum variegatum* vocant *Attici*, *videtur autem a Thera inſula denominatum eſſe*. Itaque, quum Therae incolae non modo Θηραῖοι *Theraei*, ſed etiam Stephano teſte Θηραϊκοὶ *Theraici* vocarentur, variegatum peplum, quod ab ipſis nomen acceperat, non modo Θήραιον, ſed etiam Θηραϊκὸν, ſive potius & Θηραίων, & Θηραϊκῶν ab Athenienſibus appellari profecto potuit: ut proinde concinnior, veruſque Athenaei ſenſus hic eſſe debeat, quod Athenienſium primores circa Apollinis Delii templum *Theraicorum*, hoc eſt variegatis, veſtibus induti choreas agitabant. Poſtrema vero Athenaei verba optime, accurateque Caſaubonus ipſe reſtituit, quum Φυλῇσι legendum aſſerit; nimirum *in Phyle* Atticae Populo ubi pictura quaedam extitiſſe videtur, in qua celebris ille chorearum ritus, & veſtium color exprimeretur: ut optime proinde Caſaubonus voce γραφὴ non *literas*, ſed *picturam* intelligendam eſſe conjecerit. Quod vero picturam illam veſtiumque imaginem Athenaeus in *Daphnephorio* Δαφνηφορείῳ fuiſſe tradidit, id ego facile de loco quodam, ac fortaſſe Templo, Apollini ſacro intelligendum putaverim: quemadmodum prorſus apud Thebanos Apollinis Iſmenii Sacerdos Δαφνήφορος *Daphnephorus*, ſive *Lauriger* appellari conſueverat, (1) quod ex lauru, opinor, Apollini ſacra coronam geſtaret.

XIII. At neque *Chori* ſolum, ſed *Theori* quoque ipſorumque principes *Architheori*, in Marmore nominantur; qui Athenis Delum conceſſerint. Siquidem Cives illi, qui Patriae nomine ad ſacros Ludos, ad ſolemnes Graeciae conventus, ad Oracula, ad ſacra quoque extra Atticae fines peragenda mittebantur, *Theori* nomine vocabantur, ut innumeris Veterum teſtimoniis erudimur; ac ille, qui ceteris praeerat, *Architheorus* dicebatur, ut ex Andocide, aliiſque pluribus oſtendi poteſt. Quin etiam navis ipſa, qua in annuis Deliorum Feſtis, ut antea vidimus, Theori vehebantur, Θεωρὶς *Theoris* appellabatur, ut Callimachus ipſe teſtatur: (2)

Ἔνθεν ἀειζώοντα Θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι
Hinc ſempiterna Theoridis ſacra Phoebo
Cecropidae mittunt;

iiſque

(1) Pauſan. Boeotic. c. 10. (2) Hymn. in Delum ver. 314.

iisque ritibus ornari, Delum appellere, atque Athenas reverti solebat, quos fuse Plato in *Phaedone* describit, ut in Fastis Atticis observavi. (1) Id vero in pentaetericis Festis istis magnifice decoreque peragi consuevisse ex ipso nauli pretio non obscure colligitur; quum *Antimacho Philonis* filio *Hermeio*, qui trierarchi munere fungebatur, eiusque itineris, vel transvectionis curam suscepe-rat, *talentum*, atque insuper dr. *mille*, septem nimirum drachmarum millia, hoc est *septingenti* Philippei nummi soluti dicantur. Nec plurimum fortasse ego fallar si celebrem pompam illam, Chororum varietatem, apparatum, ceteraque id genus, quae tunc temporis ab Athenien sibus splendide magnificeque peragebantur, ex Niciae exemplo profluxisse dixerim, qui curandis eiusmodi Deliis Festis designatus, illa nova quadam, nobiliorique pompa celebravit. Eximium Plutarchi locum exscribere hic libet, ut exinde pluribus in nostro Marmore memoratis splendor aliquis opportune accedat. Μνημονεύεται δ' αὐτῦ κὴ τὰ περὶ Δῆλον, ὡς λαμπρὰ κὴ θεοπρεπῆ φιλοτιμήματα. τῶν γὰρ χορῶν, ὃς αἱ πόλεις ἔπεμπον ἀσομένους τῷ Θεῷ, προστλεόντων μὲν ὡς ἔτυχεν, εὐθὺς δ' ὄχλου πρὸς τὴν ναῦν ἀπαντῶντος, ἄδειν κελευομένων κατ' ἐδένα κόσμον, ἀλλ' ὑπὸ σπουδῆς ἀσυντάκτως ἀποβαινόντων ἅμα κὴ σεφανουμένων, κὴ μεταμφιεννυμένων, ἐκεῖνος ὅτε τὴν Θεωρίαν ἦγεν, αὐτὸς μὲν εἰς Ῥ'ηνίαν ἀπέβη τὸν χορὸν ἔχων, κὴ τὰ ἱερεῖα, κὴ τὴν ἄλλην παρασκευὴν, ζεῦγμα δὲ πεποιημένον Α'θήνησι πρὸς τὰ μέτρα, κὴ κεκοσμημένον ἐκπρεπῶς χρυσώσεσι κὴ βαφαῖς, κὴ σεφάνοις, κὴ αὐλαίαις κομίζων διὰ νυκτὸς ἐγεφύρωσε τὸν μεταξὺ Ῥ'ηνίας κὴ Δήλου πόρον, οὐκ ὄντα μέγαν. εἶθ' ἅμα ἡμέρᾳ τήντε πομπὴν τῷ Θεῷ, κὴ τὸν χορὸν ἄγων κεκοσμημένον πολυτελῶς, κὴ ᾄδοντα, διὰ τῆς γεφύρας ἀπεβίβαζε. μετὰ δὲ τὴν θυσίαν, κὴ τὸν ἀγῶνα κὴ τὰς ἑσιάσεις, τότε φοίνικα τὸν χαλκοῦν ἔσησεν, ἀνάθημα τῷ Θεῷ, κὴ χωρίον μυρίων δραχμῶν πριάμενος καθιέρωσεν, οὐ τὰς προσόδους ἔδει Δηλίους καθύοντας ἑσιᾶσθαι, πολλὰ κὴ ἀγαθὰ Νικίᾳ παρὰ τῶν Θεῶν αἰτουμένους: *Iam commemorantur eius in Delo magnifica & religiosa munera. Nam quum chori, quos civitates ad canendum mittebant in Apollinis honorem, appellerent promiscue, & quia navi turba repente occurrente canere iubebantur, nullo ordine, sed nimia festinatione incomposite simul descenderent de navi, coronas sumerent, & vestes, ille quum Theorus esset, traiecit secum in Rhenean chorum, victimasque, & reliquum apparatum trahens; ad haec pontem Athenis comparatum competentem, atque eximie excultum auro, pictura, sertis, tapetibus deportans, nocte fretum eo inter Rhenean, & Delum medium, quod non est latum, iunxit. Mox ubi diluxit, pompam Deo, & chorum magnifice comptum cantantemque traduxit per pontem. Secundum sacra, ludos, & epulum palmam aeneam Apollini posuit, praediumque sacravit, quod decem millibus drachmarum comparaverat; cuius vectigal impenderent in solemne epulum Delii, multam felicitatem ab Diis Niciae precantes.* Quemadmodum ergo in Niciae pompa Chori, Coronae, *inauratio*, tincturae, epulum, sacrificia, pons, aliaque plura memorantur, ita quoque in nostro Marmore πέταλα χρύσεα *folia aurea*, χρυσώσεις *inauratio*, προθύματα τῆς ἑορτῆς *praevia sacrificia ad Festum*, ἀριθμὸς βοῶν τῶν εἰς τὴν ἑορτὴν *numerus boum Festo destinatorum*, τροφαὶ *cibus*, ξύλων τιμὴ *lignorum valor* ordine recensentur, quae in Deliis Festis anno 3. Olymp. CI. celebrandis usurpata fuere. Quandoquidem vero boum numerus 109. fuisse dicitur, ipsorumque valor 8419. drachmarum exprimitur, facile inferri inde poterit hecatombem Apollini immolatam, carnesque alias civibus distributas fuisse; obiterque observari etiam poterit ita boum pretium designari, ut ipsorum quilibet $77\frac{1}{2}$ drachmis, hoc est 78. fere Romanorum denariis, vel *iuliis*, constitisse videatur. Denique, ne minutioribus aliis immorer, observari postremo poterit non modo pecuniam hic exprimi, quae tripodibus, bobusque transvehendis insumpta fuerat; sed eam quoque, quae πεντεκοστῆ *quinquagesimae* solvendae erogata fuit, tributo nimirum, ac vectigali, ut ab Harpocratione erudimur, quod aerario publico pendebatur, quum publici Quaestores πεντεκοστολόγοι *quinquagesimae exactores*, vectigalium redemptores, ac publicani ex rebus etiam Deo consecrandis pecuniam conradere niterentur. Eiusmodi vero *quinquagesimae*, ciborum,

(1) Tom. II. pag. 320.

lignorumque valor nobis incognitus esse debet, quum in extrema Marmoris parte, sive post versum 73. integer versus exciderit, in quo valor ille, quin etiam facile universa erogatae pecuniae summa, eadem prorsus ratione subducto calculo exprimebatur, qua acceptae pecuniae, foenorisque exacti summam superius expressam esse conspicimus.

XIV. Quemadmodum vero Amphictyones perspicuis, distinctisque Classibus pecunias illas in antica Marmoris facie expressere, quas a Civitatibus, Civibus, ac proventibus aliis exegerant; simulque pecuniae summam, quam in Deliis Festis erogaverant, ut rite, fideliter, accurateque suo se munere perfunctos esse demonstrarent; ita in postica Marmoris ipsius parte Civitates, ac Cives illos enumerant, qui vel integram debiti foenoris summam, vel aliquam ipsius partem quadriennii spatio solvere detrectarunt; ut foenoris adhuc exigendi summam Amphictyonibus aliis mox anno 4. Olymp. CI. eligendis ostenderent. Illud autem hic opportune observasse iuverit, quod, si utrumque pecuniae genus, eius nempe, quod exactum fuerat, & illius, quod adhuc exigendum supererat, inito calculo coniungatur, foenoris summa, quod integro quadriennii spatio a Civitatibus, & privatis solvendum erat, ea saltem esse debet, quae in subiecto schemate exprimitur:

Civitates	*Privati*
Tal. 15. drach. 2230.	Tal. 2. drach. 3180.

adeoque a Civitatibus singulis annis 23058. drachmae foenoris instar exigebantur; quum foenoris a privatis Civibus solvendi summa 3795. drachmarum numerum proxime excederet. Eiusmodi vero usurae summam, quae in prima, ac secunda serie, vel classe exprimitur, gravissimam esse oportere ex universa illius summa, quae partim ex foenore iam exacto, partim ex pecuniarum, vel usurae summa, quae debita quidem, sed nondum soluta fuerat, exsurgit, facile deduci potest. Optime quidem novi apud Athenienses usuras leviores plerumque, ac moderatas esse consuevisse; ut proinde Aeschines (1) Timarchi improbitatem exaggerans dixerit illum *triginta* minis supremum in Andro magistratum occupasse, obolosque *novem* in singulas *minas* usurae nomine solvisse: in quo certe foenoris genere oboli *tres* ex *ducentis* obolis orirentur. At foenus illud, quod hic a Civitatibus, ipsarumque civibus facile mercaturae deditis exactum conspicitur, fortasse *nauticum* erat: quod longe gravius esse consueverat; quum in Corcyrensi etiam Marmore legatur, quod ex 180. minis minarum 50. fructus quotannis exigebatur. Quemadmodum vero Marmoris huius praesidio gravis usurae modus, foenorisque acerbitas aperte colligitur; ita quoque in pecuniariis poenis, multisque infligendis Athenienses ipsos severiores fuisse ex postrema Marmoris parte colligitur ubi *myriades*, hoc est decem drachmarum millia, veluti poena reis infligebantur. Sic, ut exemplum aliud hic proferam, Plutarchus (2) memorat feminam, quae bigis Eleusina concederet, lege a Lycurgo rhetore lata sex drachmarum millibus multari consuevisse; eamque legem ab ipsius Lycurgi uxore repente violatam esse testatur.

XV. Sed haec leviora sunt certe, quam ut diligentius inquiri, vel fusius exponi debeant. Id unum potius, coronidis loco, observandum esse putaverim quod in extrema Marmoris parte ver. 104. illorum nomina recensentur, qui veluti impietatis rei *Charisandri* Archontis anno, hoc est 1. Olymp. CI. damnati fuerant; ipsisque non modo *myriadis* unius multa infligitur; sed perpetuum quoque ab Apollinis Delii Templo exilium indicitur. Exinde vero, nisi mea me fallit opinio, perspicue certoque deduci debet, quod iis temporibus Apollinis Delii Templo non alii, quam Athenienses, praeerant, ibique sacra administrare, ius dicere, supremaque potestate frui consueverant. Neque enim Athenienstum Amphictyones exilium a Templo indicere, sacris arcere, impieta-

(1) Orat. adv. Timar. pag. 185. (2) Vita X. Rhetor. in Lycur.

tatis damnare, multam infligere potuiſſent, ſi ſuprema in ſacris illis poteſtas, Templique cura non Athenienſibus ipſis, ſed Deliis, commiſſa foret. Itaque controverſia illa, quae inter Delios, atque Athenienſes exarſerat, utri Deliis ſacris praeeſſe deberent, ad proxime conſequuta tempora referri debet: ut facile ex variis etiam Plutarchi, & Demoſthenis locis inferri poteſt. Etenim Demoſthenes, (1) ut Aeſchinis improbitatem iampridem perſpectam oſtenderet, ait ipſum aliquando ab Athenienſi Populo, & Senatu electum fuiſſe Σύνδικον ὑπὲρ τῦ ἱερῦ τῦ ἐν Δήλῳ ἐις τὲς Ἀμφικτύονας *Syndicum*, ſive Athenienſium patronum *pro, Templo, quod eſt in Delo, ad Amphictyonas*, ſed eiuſmodi munus, ac legationem graviſſimo Areopagitici Senatus decreto Aeſchini ereptam, atque Hyperidi demandatam fuiſſe. Clarius, & apertius adhuc id a Plutarcho (2) demonſtratur, qui varia Hyperidis munera deſcribens ait: Συςάντος δὲ πρὸς Δηλίυς ἀμφισβητήματος ποτέρυς δεῖ προίςασθαι τῦ ἱερῦ, αἱρεθέντος Αἰσχίνου συνειπεῖν, ἢ ἐξ Ἀρείυ πάγυ βυλὴ Ὑπερίδην ἐχειροτόνησεν, ᾗ ἔςιν ὁ λόγος Δηλιακὸς ἐπιγεγραμμένος *controverſia cum Deliis orta Athenienſibus utri ſacris praeeſſe deberent, Aeſchine electo, ut cauſſae Athenienſium patrocinaretur, Senatus Areopagiticus Hyperidem negocio ei deſtinavit, extatque Oratio eius Deliaca inſcripta*. Id etiam perſpicuo Scholiaſtae (3) Hermogenis teſtimonio confirmari facile poſſet, quod a Caſaubono profertur. Ac certe quidem inter varias Hyperidis Orationes celeberrima fuerat Oratio *Deliaca*, (4) qua nimirum Athenienſium cauſſam, atque ius in Delii Apollinis Templum, & ſacra eleganter adeo, copioſeque egit, ut communi Amphictyonum decreto Delii Apollinis ſacra, Templique cura Athenienſibus ipſis conceſſa, vel confirmata fuerit. Hinc ubique fere in antiquioribus Deli Marmoribus, quibus *Sacerdotum*, vel *Aedituorum* munera memorantur, ſemper Athenienſium civium nomina occurrunt, qui iis muneribus fungerentur. Quod ſi fortaſſe in Marmoribus aliis Tyrii, ac Delii nominantur, ea ad ſequiora tempora referri debent, quibus Romani Delum Athenienſium imperio eripuerant: quemadmodum certe magiſtratus omnes, ac ipſa quoque ſacerdotia in Inſula Delo non a Deliis, aut Athenienſibus, ſed a Romanis plerumque civibus gerebantur. Ita in eximio Marmore apud Muratorium (5) legitur:

Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΠΑΓΟΥ ΒΟΥΛΗ
ΚΑΙ Η ΒΟΥΛΗ ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ
ΚΑΙ Ο ΔΗΜΟΣ
ΤΙΒΕΡΙΟΝ ΚΛΑΥΔΙΟΝ ΝΟΥΙΟΝ
ΦΙΛΕΙΝΟΥ ΥΙΟΝ
ΤΟΝ ΕΠΙ .ΙΕΡΕΑ ΔΗΛΙΟΥ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ ΔΙΑ ΒΙΟΥ

Senatus Areopagi, & Senatus Sexcentorum, & Populus Tiberium Claudium Nuium, ſive Novium, *Philini filium Sacerdotem Delii Apollinis perpetuum &c.*

XVI. Quid vero ſi praeſtantiſſimo Athenienſium Marmore, quantum certe maxima interdum obſcuritas patiebatur, expoſito ad Marmor aliud opportune digrediar, in quo eadem fere argumenti ratio, acceptae nimirum, erogataeque pecuniae ſupputatio, reperitur; ut illud proinde ſuperiori Marmori arctiſſimo veluti foedere coniungatur? Illud in Oxonienſium Marmorum Appendice num. XIII. pag. 295. eodem prorſus titulo, frequentibus lacunis, & erroribus inquinatum conſpicitur, quos accuratiſſime exprimendos curavi:

(1) Orat. de Coron. pag. 332. (2) Vita X. Rhet. in Hyper. (3) Περὶ Σεμνότητος pag. 389. (4) Vide Fabric. Biblioth. Graec. Tom. IV. pag. 421. (5) Pag. 551. n. 1.

Θ. Ε.

ΛΟΓΟΣ ΙΕΡΟΣ . ΤΩΝΤΩΝΙΕΡΟΠΟΙΗΣΑΝΤ.....ΕΠ....ΧΟΝ..
ΠΟΛΕΩΣ.ΡΤΟΥΤΟΥΠΟΛΥ..ΣΤΡΑΤΟΥΟΝΤ....ΠΕΡΕΝΙΑΥΤ....
ΑΡΓΥΡΙΟΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΠΑΡΑΙΕΡΟΠΟΙΩΝ....ΕΙΣΑΓΕΤ.....
ΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΣΤΟΥΤΗΣΠΟΛΕ.....
ΠΟΨΩΝΣΚΥ ΚΑΚΟΣΤΟΥΛΕΟΝΤΕΑΙΟΥΔΡΑΧΜΑΣΜΙΧΗΗΗ.....
ΕΘΕΣΑΝΕΙΣΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝΤΑΜΙΑΙΑΝΤΙΓΟΝΟΣΤΕΛΕΣΑΡ.....
..ΕΙΛΟΜΕΝΩΝΧΡΗΜΑΤΩΝΤΩΙΘΕΩΙΔΡΑΧΜΑΣ.ΜΧΧΗΗΗ.....
ΕΨΑΛΗΤΟΥΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙΣΥΝΤΩΙΤΩΝΑΥΛΗΤΩΝ
ΔΟΜΕΝΜΗΝΟΣΓΑΛΙ...ΙΩΝΟΣΠΑΡΟΥΣΗΣΒΟΥΛΗΣΙ.....ΓΡΑ...
Μ.ΧΧΧΧ.ΤΟΥΤΟΕΔΑΙΝΕΙΣΟΜΕΝΤΗΙΠΟΛΕΙΚ...Α..ΟΨ....
ΤΕΡΟΥΔΕΥΤΟΙΣΤΟΙΣΕΝ.... ΑΛΛΙΑ....ΑΝΑΡΟΔΑΙΕΥΚΑ.....
ΕΩΣΑΜΕΝΕΙΑΔΕΞΙΟΙΟΥΔΙΔΥΜΩΝΔΗΜΑΚΟΥΚΠΑΙΝΕ.....
ΔΗΜΟΧΑΡΟΥΣΘΕΜΙΣΤΑΤΟΡΑΙΛΑΜΙΩΝΟΣΔΙΑΙΤΩΙΔ.....
ΚΑΙΤΟΙΣΤΑΜΙΑΙΣΑΝΤΙΓΟΝΩΙΤΕΛΕΣΑΡΧΙΔΟΥΑΠΟΛΛΟ.....
ΠΟΛΥΒΩΙΚΑΛΛΙΔΙΚΟΥΙΕΡΕΚΛΕΔΕΙΠΥΘΟΙΛΕΟΥΣΠΟΛΥ.....
ΑΜΝΟΥΔΙΟΓΕΝΕΙΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.ΔΡΑΧΜΑΣ.ΜΧΧΧΧ.ΚΑ.Α.....
ΜΕΝ&Ε.....ΝΑΛ....ΕΞΕΙΛΟΜΕΝΕΙΣΤΑΕΡΓΑΜΗΝΟΣ..Α.....
ΣΗΣΒΟΥΛΗΣ....ΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ....ΚΑΙΑΛΛΟΕΞΕΙΛΟΜ.....
ΤΩΝΔΡΑΧΜΑΣΧΧΧΧΗΗΗΗ[Δ]ΔΔ.ΚΑΙΕΛΟΜΕΝΤΟΙΣΕΙΚΗΤ....
ΤΕΛΕΣΩΝΟΥΛΥΣΙΞΕΝΩΙΤΙΜΗΣΙΔΗΜΟΥΔΙΑΚΡΙΤΩΙΩΧ.....
ΤΟΥΤΟΠΑΡΕΔΟΜΕΝΕΝΑΡΤΕΜΙΣΙΩΙ.ΙΕΡΟΠΟΙΟΙΣΕΥΚΛΕΙΔΙ....
ΘΕΝΟΥΚΑΙΓΡΑΜΜΑΤΕΩΝ.....ΚΑΙΥ....ΑΛΛ..ΑΡ....
ΚΑΛΛΙΧΑΝΤΟΥΚΡΙΗΡΟΝ...ΜΝΩΝΠΥΡΡΩΝΗΗΔΔΔΔΠΙΙΙΠΑ
ΡΑΤΟΥΡΑΜΝΩΝ...ΑΙΝΤΟΥΧΩΡΟΥΗΗΗΗ[Δ]ΔΙ.ΠΑΡΑΑΛ....
ΛΑΙΜΑΧΟΥΙΠΠΟΔΡΟΜΟΥ.ΗΗΔΔΙ.Ι.ΠΑΡΑΜΕ.... ΝΥΜΟΥΩΙ....
ΑΛΛΟΝΑΥΤΩΙΜΕΡΟΣ.ΔΕΡΙΟΝΑΡΑΨΙΔΟΝΝΙΟΥΚΑΙ. . ΚΟΝ....
ΤΟΕΜΠΑΝΟΡΜΩΙ.[Δ]..ΛΗΣ...ΝΗΣΚΑΙΑΛΚΙΜΑΧΟΥΔ.....
ΝΟΣΗΗ[Δ]ΙΙΠΑΡΑΛΑΜΠΙΩΝΩΣΤΟΥΟΜΟΥ...ΗΔΔΔΔΙΙΑΝ..ΜΟΥ..
ΑΣ[Η]ΗΗΗΗ.....ΝΙΣΣΚΙΤΩΝΕΙΛΣΗΗΗΗ⊢|<ΠΕΟΚΡΙ.....
ΝΟΣΚΑΙΝΙΚΑΡΧΟΣΗΗΔΔΙΙΠΟΛΥΞΕΝΟΣΑΚΡΑΣΔΗΛ.....
ΧΙΩΝΗΗΗ[Δ]ΗΗΣΥΝΩΝΥΜΟΣΙΕΡΟΜΒΡΟΤΟΥΥΠΕΡΚ.....
ΣΟΣΙΜΧΧΕΙΩΝ[Δ]ΔΔΙ.ΤΙΜΟΣΤΡΑΤΟΣΥΠΕΡΑΡΙΣΤ.....
ΑΛΛ..ΔΙ..ΑΑΙ..Δ.Ε.ΑΝΝΕΠΙΣΘΕΝΗΣΤΗΣΑΡΚΕΔΛΛΠΓ.....
ΣΟΥΘΕΟΔΩΡΟΣΟ...ΑΥΤΟΥΙΕΡΟΣ[Δ]ΚΑΙ.ΑΥΤΟΝΟΜΟΣ..ΗΣ...
ΟΛΕΙΔΗΣΤΩΝΑ...ΔΡΩΝΟΝ[Δ]ΔΙΙΙΕΥΤΥΧΟΣΕΤΙΣΘΕΝΕΙΔ.....
ΝΟΣ[Δ]ΔΗΠΑΡΑΤΩΝΤΟΥΑ.ΝΑΡ..ΣΔΔΔΔΠΙ.Ι.Ι.....ΘΕΟΡΥ...
ΘΕΟΡΥΛΟΥΤΟΕΠΙΒΑΩΝΑΥΤΟΙΣΤΗΣΕΓΓΥΤΗΣΕ..... &c.

Quicumque in Marmor ipſum oculos coniecerit, facile cum Seldeno, ac Prideauxio repente intelliget pecuniarum ſeriem in illo recenſeri, quae in *Artemiſio* poſitae, & in *Artemiſio* erogatae fuerant; idque iis Civitatis Quaeſtoribus, Scribis, & Archonte, quorum nomina in exeſo mutiloque Marmore memorantur. Sed quis *Archon* ille, quae *Civitas*, quod *Artemiſium* hic indicatur? aut cui nam Vrbi eximium iſtud Antiquitatis monimentum adſcribi unquam poterit; quum neque Vrbis nomen ullibi nitide diſerteque exprimatur; neque ſaltem a Seldeno, aut Prideauxio locus ille, vel regio indicetur, in quo Marmor inventum fuerit? Certe mirari, vel indolere quis poterit quod praeclaris eiuſmodi Monimentis, ex quibus uberrimus aliquando ſplendor plurimis Hiſtoriae, vel Geographiae capitibus oriri poſſet, non modo temporis edacitas, ſed incurioſa quoque exſcriptorum oſcitantia novam veluti caliginem affuderit, quum ipſorum ſitum, ac veluti patriam exponere, vel adnotare neglexerunt. Itaque, ſi cui fortaſſe libeat Marmoris patriam inquirere, adeoque plura, quae exinde nativa quadam ſerie deduci poſſunt, exponere, is certe liberiori ſolum coniecturae indulgere debeat: donec aliqua ex parte ambiguis coniecturis iſtis vel dirimendis,

dis, vel confirmandis lux oriatur. Id certe mihi ab aequo humanoque lectore concedi velim, ut quidquid haesitando conieci, proferre nunc liceat: ut, nisi veram Marmoris patriam exsculpere, ac definire ego possim, nonnulla tamen Antiquitati illustrandae opportuna, nec inutilia demonstrentur. Antequam tamen de Oxonienſi Marmore, eiusque patria quidpiam hic proferam, brevissimum Marmor aliud subiecisse nunc iuverit, quod in Fastis Atticis (1) exhibueram: eoque libentius hic iterum profero quod illud Smyrnae positum esse deinde accepi, adeoque *Callimaeonem*, & *Panemum* mensem in ipso memoratum civilibus Smyrnensium annis inserendos esse cognovi:

. . . . . ΟΝΤΟΣ ΤΗΣ ΝΕΩΚΟΡΟΥ · ΒΟΥΛ . . . . . .
ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΑΙΛΙΑΝΟΥ ΙΤΑΛΟΥ ΟΙΔΕ ΠΡΥ
ΤΑΝΕΥΣΑΝ ΜΗΝΑ ΚΑΛΛΙΜΑΙΩΝΑ Κ ΚΑΛΛΙΑ
ΣΑΝ ΤΟΝ ΠΑΝΗΜΟΝ ΕΠΙ ΑΡΧΟΝΤΟΣ ΦΙΛΗ
. . . . . ΤΡΟΦΙΜΟΥ

Praesidente *Senatui Neocori honore decorato*
. . . *Aemilio Aeliano Italo, hi Prytanes fuerunt mense Callimaeone*, & . . .
. . . . mense *Panemo sub Archonte Philemone Trophimi* filio.

Perspicue apparet in postrema Marmoris huius parte, quae nunc interiit, civium illorum nomina exarata fuisse, qui *Prytanis* munere perfuncti iam fuerant, ut proinde haec Inscriptio veluti prolixioris alterius titulus haberi debeat. In ipso tituli initio suppleverim ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΝΤΟΣ, sive si libeat, ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣ; quemadmodum prorsus in alio Marmore, (2) quod Cyriacus in Phocide exscripsit, habetur ΒΟΥΛΑΡΧΕΟΝΤΟΣ ΚΑΛΛΙΚΛΕΟΣ; & apud Sponium (3) in Thyatireno Lapide legitur ΔΙΑ ΒΙΟΥ ΒΟΥΛΑΡΧΟΝ. In extrema 1. versus parte non modo vox integra ΒΟΥΛΗΣ, sed etiam *Aemilii Aeliani Itali* praenomen exaratum fuerat; qui eo anno Smyrnensi Senatui praesidebat. Quod vero Senatus ipse ΝΕΩΚΟΡΟΣ *Neocorus* appelletur, perspicue ostendit Marmor istud post Tiberii Caesaris aetatem excitatum esse, quo *Neocori* dignitas primum Smyrnaeis concessa fuit; ut optime accurateque Nummorum praesidio demonstravit Vaillantius; (4) quumque eo titulo, ac dignitate Smyrnaei maxime efferri, gloriarique solerent; non modo saepissime in Nummis, sed in Marmoribus ipsis hunc expressere, ut in Muratoriano lapide (5) legitur ΝΕΩΚΟΡΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΩΝ ΔΗΜΟΣ *Neocorus Smyrnaeorum Populus*. Quoniam vero iterata *Neocori* dignitas Smyrnaeis ab Hadriano Caesare concessa fuit, ut in Oxonienſi Marmore (6) nitide diserteque legitur; eaque tertio sub Caracalla sunt decorati, Marmor istud ante Hadriani tempora excitatum videtur; quum sola *Neocori* dignitas, non iterato ipsius numero, exprimatur: quemadmodum prorsus in alio Smyrnaeorum Marmore (7) Traiani temporibus posito Νεωκορος Σμυρναιων Δημος *Neocorus Smyrneorum Populus* vocatur; at in alio (8) post Caracallam excitato (9) habetur Τρις Νεωκορως των Σεβαςων *tertio Neocorus Augustorum*. Quemadmodum vero Aemilius Aelianus Italus Neocori Smyrnensium Senatus Praeses vocatur, eiusque nomen Marmori, veluti temporis annique character, praefigitur, ita quoque Philemon Trophimi filius *Archon* vocatur, quod Eponymus Smyrnensium Magistratus esset. Optime quidem novi in Smyrnensium Nummis, ac Marmoribus non *Archontes*, sed *Strategos*, velut Eponymos ipsorum Magistratus, inscriptos occurrere. Sic in Oxonienſi Marmore (10) habetur:

ΓΕΣ-

(1) Tom. II. pag. 470. (2) Murat. pag. 978. Num. 1. (3) Itin. pag. 114. (4) Pag. 220. (5) Pag. 343. (6) Num. 28. pag. 93. (7) Spon. Itin. pag. 130. (8) Ibid. pag. 125. (9) Marm. Oxon. n. XV. pag. 296. (10) Num. 129. pag. 264.

...ΓΕΣΣΙΟ
...ΦΛΑΚΚΟΣ
ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
ΕΠΙ ΤΩΝ ΟΠΛΩΝ
ΗΡΑΚΛΕΙ ΟΠΛΟ
ΦΥΛΑΚΙ (1)

ubi ΑΤΛΟΣ ΓΕΣΣΙΟΣ legendum esse putaverim, cum in Neronis Caesaris Nummo a Smyrnaeis cuso apud Vaillantium (2) legatur Α. ΓΕΣΣΙΟΣ ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ. Sed aliquando tamen in Nummis ipsis, ac Marmoribus non *Strategi*, sed *Archontis*, nomen occurrit. Ita in Smyrnensi Lapide apud Reinesium (3) legitur:

ΑΣΚΛΗΠΙΩ ΠΑΙΗΟ	*Aesculapio Paeo-*
ΝΙ ΔΙΟΓΝΗΤΟΣ	*ni Diognetus*
ΑΠΟΛΛΩΝΙΟΥ ΤΟΥ	*Apollonii* filius
ΔΙΟΓΝΗΤΟΥ ΑΡΧΩΝ	*Diogneti* nepos *Archon*
ΚΑΘΙΕΡΩΣΕ	*excitavit*

Itaque mirari certe non possumus si in nostro Marmore non *Strategi*, sed *Archontis*, nomen habeatur; non modo quod maxima in Smyrnaeorum ritibus varietas irrepsisse potuit; verum etiam quod Smyrnae Strategi, simulque tamen Archontes etiam eligi, variisque monimentorum generibus inscribi potuerint. At neque *Strategos* solum, aut *Archontas*, sed *Prytanes* etiam publicis Smyrnaeorum monimentis inscriptos esse conspicio. Certe ipsorum Nummus a Spanhemio profertur, in cuius postica parte nitide diserteque legitur:

ΣΜΥΡ ΠΡΥΤΑΝΕΙΣ — *Smyrnaeorum. Prytanes*

sive quod tunc eponymam, ac supremam dignitatem Smyrnaei, Adrianensium, Aegeorum, ac Rhodiorum instar, *Prytanis* titulo vocarent; sive potius quod Nummus ille a Prytanibus ipsis cusus foret, quamvis eo tempore Strategus etiam, aut Archon electus esset; quemadmodum certe in Oxonensi Marmore (4) *Smaragdus Prytanis*, & *Claudianus Prytanis*, simulque tamen in ipso Marmoris titulo Smyrnensis Vrbis *Strategus* nominetur.

XVII. Quum vero Prytanum Smyrnaeorum mentio tum ex Spanhemii Numismate, tum ex nostro Marmore iniecta fuerit, quid prohibet quin aliqua etiam ipsorum muneri, ac numero explicando proferam; quae vel incerta, vel prorsus incomperta merito videbantur? Prytanes aliquos a Smyrnensibus eligi consueviisse perspicuo Aristidis testimonio erudimur. Ille nimirum asserit se Smyrnam Dionysiorum Festorum tempore concessisse; (5) tum subdit: ἦσαν δ' ἀρχαιρεσίαι κατ' ἐκεῖνον χρόνον Πρυτανεῖαι (6) *habebantur autem eo tempore Comitia Prytanaea*. Samuel Iebbus in accuratissima Aristidis historia exinde collegit Aristidem Smyrnae *Prytanis* munere perfunctum esse; quemadmodum Aristides ipse testatur se pridem Φύλακα τῆς εἰρήνης *custodem pacis* electum fuisse; hoc est, ut optime Iebbus ipse adnotavit, eo magistratu decoratum, qui *in leg. unic. Cod. de Irenarchis*, & *leg.* 18. §. 7. *ff.* Εἰρήναρχος, vel *Irenarcha* vocatur, cuius munera fuse Valesius (7) explicavit. Ceterum quot olim Smyrnae Prytanes eligerentur Cl. Auctor ille incertum esse fatetur; quumque Milesii Marmoris initium ex ineditis Sherardi Schedis subiecisset, in quo legitur: Ἐπιμελεθέντος τῦ Ἀρχιπρυτανίδος Κτησίυ τῦ Κισίυ, κ᾽ τῶν συναρχόντων αὐτῦ *Curante Archiprytanide*, sive Prytanum principe, *Ctesia Cisii* filio, *& ipsius Collegis*, exinde collegit Prytanes *septem* a Milesiis eligi consueviisse; quum tamen in ipso Marmore *quinque* solum Archiprytanidis Ctesiae *Synarchontes*, sive Collegae memorentur; adeoque non *septem*, sed *sex* solum, Mileti *Prytanes* admitti debeant. Smyrnensium vero Prytanum nu-

(1) Num. 129. pag. 264. (2) Pag. 17. (3) Class. I. num. 206. (4) Num. 28. pag. 931. (5) Serm. sac. Pag. 341. (6) Pag. 342. (7) Ad Euseb. Histor. Lib. IV. c. 15.

numerus adhuc obſcurus eſſe conſpicitur. In Oxonienſi quidem Marmore, (1) quod ad Smyrnenſes ipſos ſpectavit, cives duo *Prytanis* titulo decorantur; in alio (2) Fl. Oneſimus Πρύτανις πρῶτος *Prytanis primus* vocatur, ex Spanhemii autem Nummo, atque ex noſtro Marmore plures fuiſſe colligitur; ſed ipſorum numerus definiri certe vix poterit. Athenis quidem quinquagenarius Prytanum numerus habebatur; ſed Smyrnenſium Prytanes ab Athenienſibus plurimum diſſidebant: ut proinde immerito Athenienſium Prytanum munera, ac ritus Prideauxius (3) ad Smyrnaeos traſtulerit; adeoque Fl. Oneſimum, qui in Smyrnenſi lapide πρύτανις πρῶτος *Prytanum primus* vocatur, *Epiſtatam* fuiſſe dixerit: perinde quaſi Smyrnae quoque *Epiſtatae* eligerentur: aut Athenis ipſis *Prytanum*, non vero potius *Proedrorum*, Epiſtata vocaretur. Id unum tamen ex noſtro Marmore inferri, atque obſervari merito poterit, quod Prytanum dignitas non *annua* fuerat; ſed Prytanes ipſi menſibus ſingulis, Athenienſium Prytanum inſtar, eligebantur; ideoque cives illi, quorum hic nomen interiit, *Callimaeone* menſe Prytanis, *Panemo* vero alterius magiſtratus munere perfuncti dicuntur. Ita propemodum Ariſtides aſſerit poſt Dionyſia Smyrnae celebrata comitia eligendis Prytanibus contigiſſe. Itaque, quum Dionyſia *primo vere*, ut Ariſtides alibi (4) demonſtravit, hoc eſt *medio Antheſterione* menſe, ut Philoſtratus (5) ait, Smyrnae peragerentur, perſpicue apparet Ariſtidem, alioſque Prytanes ipſius collegas non anni initio, ſed exeunte Antheſterione menſe, qui Elaphebolioni Attico reſponderit, eo munere perfunctos eſſe.

XVIII. Nihil eſt tamen, quod in eiuſmodi Marmore praeſtantius haberi, vel accuratius obſervari merito poſſit, quam menſis *Callimaeonis* nomen, quod Scriptoribus omnibus indictum, nullibique in Marmoribus aliis compertum, nunc primum repente nobis occurrit. Iampridem Eruditis omnibus obſervatum erat Smyrnaeos, Aſianorum, ac Syrorum inſtar, Macedonum menſes, ipſorumque nomina in civilibus annis recepiſſe: ut ex teſtimoniis, & exemplis illis apparet, quae ex Vſſerio, aliiſque Scriptoribus in Faſtis Atticis (6) opportune iam protuli. Quandoquidem vero Macedones Europaei, aliique plures a menſe Dio, Syri tamen, aliique ipſos imitati ab *Hyperberetaeo*, veluti cardine, civiles annos auſpicabantur, adeoque ex. gr. *Peritius* apud illos *quartus*, apud iſtos vero *quintus* menſis eſſe debebat; atque exinde perplexitas oriebatur, menſis nomen apud Smyrnaeos, ubi publicis monimentis inſcribebatur, ex ſolo ordine deduci coepit, quem ille in civilis anni periodo obtineret. Hinc in Marmore Aphrodiſiae poſito apud Iebbum (7) legitur: Ἐπὶ στεφανηφόρου τοῦ Ἀττάλου υἱοῦ Μενάνδρου μηνὸς δωδεκάτου *Sub Stephanephoro Attalo Menandri filio menſe duodecimo*; in Smyrnenſi Marmore habetur μηνὸς τρίτου *menſe tertio*; atque, ut exemplis aliis abſtineam, Ariſtides ipſe, qui vera Smyrnenſium Menſium nomina expreſſit, hac una phraſi menſem aliquando deſignat: (8) σχεδὸν γὰρ ἦ τέτρας ἐπὶ δέκατου δευτέρου μηνὸς ὡς νομίζομεν οἱ ταύτῃ *tunc erat* 14. *circiter dies ſecundi menſis, ut hic appellamus*. Interim tamen dum Smyrnaei alterutram ex rationibus iſtis in exprimendis temporibus, ſeu menſium nominibus utebantur, vetera quoque menſium nomina ſubinde uſurpabant. Hinc Ariſtides ubi plurimas morbi viciſſitudines, & ſomnia ſibi divinitus immiſſa deſcribit, *Poſideonem*, ac *Lenaeonem* menſem memorat, quorum ille *hiemalis* eſſet, atque in ſolaribus Smyrnaeorum annis 24. Decembris die inciperet; ipſique *Lenaeon* proxime ſubiiceretur. Itaque, ſicuti duos menſes illos non accepto a Macedonibus nomine, ſed veteri Smyrnaeorum voce, appellatos eſſe conſpicimus; ita quaque *Callimaeon*, ac *Panemus* in ſuperiori Marmore memorati non Macedonicorum, ſed Smyrnaeorum, menſium nomina cenſeri debent; ut fortaſſe Panemus ipſe Callimaeonem proxime conſequeretur: & quemadmodum Corinthiorum *Panemus*, ut alibi (9) demonſtravi, a Macedonum Panemo certiſſime diſtinguebatur; ita quoque Smyrnaeorum *Panemus* a Macedonico diſtingui debet. Ita propemodum Epheſii, quamvis

(1) Num. 28. pag. 93. (2) Num. 116. pag. 148. (3) Ad Marm. Oxon. pag. 106. (4) Pag. 202. (5) Vit. Sophiſt. Lib. I. §. 25. pag. 531. (6) Tom. II. pag. 464. (7) Notae in Ariſtid. (8) Sermon. Sacr. II. (9) Faſt. Att. Tom. II. pag. 419. & pag. 423.

vis interdum Macedonica menſium nomina uſurpare conſueverint; aliquando tamen in publicis Monimentis vetera Ionum nomina conſervarunt. Hinc in ipſorum Pſephiſmate apud Ioſephum legitur (1) μηνὸς Ληναιῶνος πρώτῃ *menſis Lenaeonis primo* die. In Epheſino Marmore reperitur: (2) Ποσειδεῶνος πέμπτῃ ἀπίοντος *menſis Poſideonis viceſima ſexta* die; denique in alio apud Heſſelium legitur: (3)

ΚΑΙ ΤΟΥΤΟ ΔΕ ΜΕ ΕΙΣ ΤΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΑΥΤΗΝ ΣΕΒΑΣ
ΜΟΥ ΕΣΤΙΝ ΤΕΚΜΗΡΙΟΝ ΤΟΙ... ΩΝΙΜΟΝ ΑΥΤΗΣ
ΕΙΝΑΙ ΜΗΝΑ ΚΑΛΟΥΜΕΝΟΝ ΠΑ.. ΝΜΕΝ ΑΡΤΕΜΙΣ
ΩΝ ΠΑΡΑ ΔΕ ΜΑΚΕΔΟΣΙΝ ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΛΟΙΠΟΙΣ ΕΘΝΕΣΙΝ
ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣ ΚΑΙ ΤΑΙΣ ΕΝ ΑΥΤΟΙΣ ΠΟΛΕΣΙΝ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΟΝ ΕΝ Ω ΜΗΝΙ ΠΑΝΕΓΥΡΕΙΣ ΤΑΙ
ΚΑΙ ΙΕΡΟΜΗΝΙΑΙ ΕΠΙΤΕΛΟΥΝΤΑΙ

Maximum vero erga eam cultus ſignum eſt, quod Menſis eius nomine vocetur, qui apud nos quidem Artemiſon dicitur; ſed apud Macedones, & reliquas Graecas Gentes, tum etiam in earum Vrbibus Artemiſius: quo menſe conventus & ſacrificia aguntur. Doctiſſimus Bimardus ΠΑΛΙΝ hic legendum eſſe coniecerat. Ego vero in Faſtis Atticis (4) ΠΑΛΑΙ reſcribendum putaveram; ſed modo re diligentius explorata perſpicue certoque legendum arbitror ΠΑΡ ΗΜΙΝ: ut nempe exprimatur menſem illum Dianae cognominem apud Epheſios quidem ΑΡΤΕΜΙΣΩΝΑ *Armiſonem*; apud Macedones autem, Gentesque varias, quae Macedonicis menſibus utebantur, *Artemiſium* vocari. Itaque, ſicuti *Poſideon*, ac *Lenaeon* Epheſiis, ac Smyrnenſibus, omnibuſque, ut opinor, antiquis Ionibus communis erat; ita quoque Epheſiorum *Artemiſon* Smyrnaeis etiam adſcribi debet; ac viciſſim Smyrnaeorum *Callimaeon*, & *Panemus* ad Ephelios ipſos transferri: ut proinde iam quatuor vera Epheſiorum, ac Smyrnaeorum, hoc eſt Ionicorum, menſium nomina inventa cenſeri poſſint. Nihil eſt autem cur in inquirenda *Callimaeonis* menſis origine, nominiſque cauſſa nunc immorer. Id unum divinando fere coniecerim, eiuſmodi nomen fortaſſe a Diana derivatum videri; quae, ſicuti *Lucina* a Latinis dicebatur, adeoque partubus adeſſe, pulcroſque partus reddere putabatur; ita quoque hoc ipſo ſenſu ΜΑΙΑ *Maea*, & ΚΑΛΛΙΜΑΙΑ *Callimaea* a Graecis appellari potuerit; menſiſque ipſi facer ab eiuſmodi Dianae, Lucinae, vel *Maiae* munere *Callimaeon* vocari. Ita quoque vix dixerim quid alia voce Καλλιασαν, qua certe publicum munus aliquod, aut magiſtratus a Prytanibus illis Panemo menſe ſuſceptus indicatur, intelligi exponique debeat. Si quidpiam in Marmore corrigi mutarique poſſit, adeoque ΚΑΛΛΙΟΣΑΝ legi liceat, facile *Aediles*, aut publicorum Operum Curatores intelligi poſſent, quibus commiſſum foret, ut Smyrnenſem Vrbem *pulcriorem*, ac ſplendidiorem efficerent. Certe Smyrnenſibus Vrbis nitorem cordi maxime fuiſſe, eoque nomine eos gloriari conſueviſſe, ipſorum Marmora perſpicue oſtendunt, in quibus eadem Vrbs πρώτη τῆς Ἀσίας κάλλει & μεγέθει (5) *prima Aſiae pulcritudine, & magnitudine* vocatur. Verum, quum nulla nobis Scriptorum teſtimonia ſuppetant; alibique Ἐκλογεῖς, (6) & Ἐξετασης (7), peculiaria Smyrnaeorum munera occurrant, facile ea voce publicum quoddam munus exprimitur, quod ignorare nunc cogimur.

XIX. His autem de veteri Smyrnenſium magiſtratuum, ac menſium nomine opportune obſervatis coniecturas etiam, ac indicia nunc proferam, quibus ἀδέσποτον Oxonienſe Marmor, quod illuſtrandum ſuſcepi, non alteri veriſimilius Graecorum Vrbi, quam Smyrnae, concedi poſſe putaverim. Atque illud in primis obſervari maxime velim, quod in eiuſmodi Marmore verſ. 9. mutilum, atque exeſum cuiuſdam menſis nomen occurrit: quod aliud opinor, eſſe non poterit, quam *Callimaeon*. Ita quidem priores tres vocis characteres expreſſit Seldenus, ut (8) ΓΑΛΙ.. exaratum videretur; at Seldenus ipſe fatetur

(1) Antiqu. Lib. XIV. c. 10. (2) Maffeii Sigl. pag. 61. (3) Append Praef. ad Inſcript. Gudii num. 23. & Murat. pag. 579. n. 1. (4) Tom. II. pag. 449. (5) Marm. Oxon. n. 2 pag. 47. & n. 76. pag. 130. (6) Ariſtid. (7) Marm. Oxon. n. 1. pag. 14. (8) Pag. 45.

tur (1) *quod ſubobſcura ſunt elementa*, ideoque nihil facilius, quam ſuperſtites literas non ΓΑΛΙ, ſed ΚΑΛΛ, conficere; adeoque facili, levique mutatione ΚΑΛΛΙΜΑΙΩΝΟΣ legendum eſſe. Ita quoque ver. 17. iterum, vel *Callimaeon* ipſe, vel alter menſis occurrit, in quo pecuniae quaedam in opera, Feſto nimirum conſecrata, numerantur. Ergo, ſi *Callimaeonis* menſis nomen huic Marmori inſcriptum concedatur, Marmor ipſum ad aliquam ex Ioniae Civitatibus referri debet. Sed Epheſo, Colophoni, Erythrae adſcribi certe non poterit, quum in iis non *Archontes*, ſed *Prytanes*, aut *Strategi*, veluti Eponymi magiſtratus eligi, publiciſque monimentis inſcribi ſolerent; ergo veriſimilius Smyrna ſuperet, in qua Archontas eligi conſueviſſe iam vidimus. Quamvis enim Archontes ipſi Athenis etiam eligerentur, eiuſmodi monimentum iis adſcribi certe non poterit, quum hic Ἄρχων πόλεως vocetur; ſicuti prorſus in Theſſalonicenſi Marmore habetur πολειταρχόντων; (2) nullibi vero in Athenienſium Marmoribus, *Callimaeon* menſis, aut Ἄρχων πόλεως, aut Γραμματεὺς πόλεως occurrant; viciſſim vero ſemper aliquis Atticae Populus civium nominibus adiungatur: quorum tamen nullus omnino in hoc prolixo Marmore memoratur. Ita quoque Smyrnenſi Marmori facile mireque convenit, quod pecunia quaedam ΕΜΠΑΝΟΡΜΩΙ data, vel accepta memoratur. Siquidem Strabo (3) perſpicue diſerteque teſtatur quod poſt Samum, in quo *Tauropolium*, hoc eſt Dianae Templum, atque Pygelias oppidulum, in quo Munychiae Dianae Fanum reperitur, λιμὴν Πάνορμος καλούμενος ἔχων ἱερὸν τῆς Ἐφεσίας Ἀρτέμιδος, εἶθ' ἡ πόλις *portus Panormus cum templo Epheſiae Dianae, deinde Vrbs ipſa Epheſus*. Quamvis enim *Panormi* voce portus quidam in Attica, Achaia Mileſiorum, Samo, & Epiro vocaretur, ut Palmerius accurate obſervavit; non alium hic tamen Panormum intelligi exiſtimaverim, quam qui in Samiorum, & Epheſiorum ora a Strabone deſcribitur. Denique quod *Artemiſium*, hoc eſt Dianae templum, in Marmore nominetur, atque in illo pecunia depoſita, & choris erogata dicatur, id Epheſo quidem perſpicue conveniret; quum apud Epheſios Dianae templum Ἀρτεμίσιον vocaretur, unde Appianus (4) ait quod Epheſii Italos τοὺς ἐς τὸ Ἀρτεμίσιον καταφυγόντας συμπλεκομένους τοῖς ἀγάλμασιν ἐξέλκοντες ἔκτεινον *qui in Artemiſium confugerant, ſtatuaſque amplexati fuerant, extrahentes occiderunt*. Sed Smyrnaeis quoque *Artemiſium* aliquod, Dianaeque templum concedi facile poterit; quum ipſi quoque, Ionum omnium inſtar, Dianam eximio cultu honorarent; ipſique templum excitaſſe, & ſacra peregiſſe videantur. Certe Prideauxius *Aureliam Fauſtam* illam, quae in Smyrnenſi lapide Ἀρχιέρεια *Sacerdos maxima* vocatur, non alio, quam Dianae, ſacerdotio functam exiſtimavit. Quod vero non Smyrnae, ſed Epheſi ſolum, Artemidis Sacerdotium fuiſſe ille dixerit (5) profecto fallitur, quum in pluribus etiam aliis Ioniae civitatibus Dianae Templa, Sacerdotes, & honores haberentur, ut ſuperius eſt obſervatum; adeoque mirari plane quis poſſit, cur Prideauxius ipſe mox adiecerit quod *vix ulli Ionum Dianae templum in propriis Civitatibus habuere*. (6) Ceterum, ſi cui fortaſſe libeat *Artemiſium* illud, quod in noſtro Marmore nominatur, non Smyrnae, ſed in alia quadam Vrbe, aut etiam Epheſi collocare, per me licet. Id ego tamen non de Epheſo, ſed de alio prorſus templo intelligendum potius putaverim, quod a Smyrnenſibus excitatum, atque iis temporibus adminiſtratum fuerit. Certe, ut coniecturis iſtis illuſtre teſtimonium aliud accedat, inter Smyrnenſia Marmora, cuius apographum ex Sherardi Schedis excerpſit Salvinius, Marmor occurrit, in quo Ἀλέξανδρος Ἀντάλῳ τῷ Βαχχίῳ βουλευτὴς φυλῆς Ἀρτεμισιάδος nominatur; moxque Marmor aliud reperitur, cuius initium eſt: ΟΙΔΕ ΥΔΡΥΣΑΝΤΟ ΤΟ ΤΕΜΕΝΟΣ ΑΡΤΕΜΙΔΙ ΕΦΕΣΙΑΙ. ΠΥΡΡΟΣ ΣΙΜΟΥ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ. ΣΩΤΑΣ ΠΑΡΜΕΝΙΣΚΟΥ. κ.τ.λ. Ergo Templum iſtud, cuius memoria una cum Smyrnenſium civium nominibus, qui pecuniam contulerant, Smyrnae conſecrata fuit, ad Smyrnaeos ipſos ſpectavit; ideoque facile *Artemiſii* nomine vocari potuit. Quandoquidem vero in Oxonienſi hoc Marmore dicitur drachmas Μ ΧΧΗΗΗ ΤΩ ΘΕΩ *Deo* conſecratas fuiſſe, id faci-

(1) Pag. 173. (2) Murat. pag. 595. n. 2. (3) Lib. XIV. pag. 639. (4) Mithridat. (5) Pag. 47. (6) Pag. 17.

cile de Iove Olympio, (1) vel de Apolline, (2) vel Aesculapio (3) intelligi poterit, quorum templum Smyrnae positum erat, ubi eximio prorsus honore colebantur. Sed fieri fortasse etiam potest, ut non ΤΩΙ ΘΕΩΙ, sed ΤΗΙ ΘΕΩΙ, in Marmore exaratum fuerit; ideoque Diana ipsa intelligatur, cui Festa a Smyrnensibus celebrata fuerint. Ea vero magnifice splendideque peracta fuisse ingens pecuniae erogatae summa demonstrat; quum *duodecim mille*, & *tercentas drachmas* superaverit. Ita superius habetur ΔΡΑΧΜΑΣ ΜΙΧΗΗΗ.... ubi Cl. Maffeius (4) anceps fuit num drachmae *Milesiae* memorentur; sicuti mox ubi legitur: ΔΡΑΧΜΑΣ Μ. XXX, cogitavit num μεγάλας legi debeat. Mihi vero verisimilius videtur characterem Ι, si vere Marmori inscriptus fuit, interpunctionis instar habendum esse; sive potius in Χ refingendum. Etenim drachmarum qualitas perspectissima fuerat, adeoque clarius exprimenda minime videbatur; sicuti nullibi in Athenensi Marmore superius exposito demonstratur. Quod si fortasse clarius haec indicari debuit, cur character ille non semper, sed semel solum, inseritur? Itaque, nisi plurimum fallor, priori loco ubi legitur ΜΙΧΗΗΗ.. restitui debet ΜΧΧΗΗΗ.. alioquin maior erogatae, quam acceptae, pecuniae summa fuisset; ut facile intelliget quicumque summas in Marmore expressas comparaverit. Stigma vero, vel punctum, quod alio in loco reperitur, fortasse ex solo quadratarii, vel typographi vitio irrepsit, ut optime Maffeius ipse suspicatus erat; quamvis etiam facile character unus, vel numeralis nota, puncto interposito, ab alia dispesci potuerit; ut in pluribus Monimentis aliis factum conspicimus. Ingenue tamen fatendum, quod in plurimis eiusmodi numerorum notis feliciter explicandis, riteque definiendis monetae valoribus plura nobis praesidia deesse videntur, quae aut a Scriptoribus, aut certe ex perspicuis, prolixioribusque Monimentis aliis expectanda forent. Sic, ut innumeris exemplis aliis abstineam, in hoc ipso pulcherrimo Athenienſium Marmore, quod illustrandum suscepi, characterem Ⅎ singulis drachmis exprimendis usurpatum esse demonstravi; quamvis ipsius valorem Tayloro incompertum, vel dissimulatum esse iam viderim, qui pecuniae exactae summam Tal. VIII. & drachmarum 4640. & aliquot obolorum fuisse dicit; perinde quasi character Ⅎ non drachmas ipsas, sed obolos solum, exprimeret. Nec aliud certe, quam drachmas ipsas, in Oxonienſi, atque ut ipse quidem conieci, olim Smyrnensi Marmore character iste significat, ubi in extrema, magisque evanida ipsius parte subinde occurrit. Itaque Smyrnense, vel Oxonienſe Marmor hac etiam in parte cum Athenienſi nostro, vel Sandvicensi mire consentit; ut ipsorum proinde utrumque veterem solemnemque morem nobis exhibeat, quo Athenienses, ac Gentes aliae, publicae, privataeque pecuniae rationes subducere, atque perennibus Monimentis inscribere consueverant; quamvis Cl. Taylorus nullum prorsus eius moris exemplum aliud extare dixerit; adeoque Sandvicense Marmor ea de causa eximium, atque in eo genere unicum habendum esse putaverit.

(1) Aristid. Serm. Sacr. III. (2) Strabo Lib. IV. pag. 956. (3) Aristid. ibid. (4) De Sigl. p. 99.

FINIS.

93-B 5231